

Giới thiệu Tổng Giám Đốc - Chó Cướp Mẹ Tôi

Một chuyện không hay đã xảy ra khi mà một giám đốc , một cô gái bị một gã bí ẩn nào đó sắp đặt làm cho họ có một đêm đáng nhớ , sau đó cô lại biến mất một cách bí ẩn ...

4 năm sau , vị giám đốc vô tình gặp phải một đứa nhóc 3 tuổi đòi hán bồi thường tiền cho mình thì anh liền không hiểu chuyện gì đang xảy ra , đứa nhóc này là ai ? mẹ nó là ai thế ??

Chắc chỉ là lừa đảo thôi... kèm theo một chút tò mò thì anh đã bí mật tìm hiểu mọi chuyện của đứa nhóc nàyĐây sẽ là một cuộc hội ngộ đầy kỷ niệm của anh khi gặp lại người xưa !!!

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc - Chó Cướp Mẹ Tôi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 1: Thư khiêu chiến

Mở đầu

Bên trong phòng khách sạn, trên sàn nhà quần áo ngổn ngang, cho thấy trên giường lớn, nhất định có hai người, hơn nữa còn là một nam một nữ.

Xác thực, trên giường lớn có hai người nằm yên. Tay của nam nhân đặt trên bộ ngực đầy đặn của nữ nhân một cách chiếm hữu.

Trên giường lớn, nữ nhân giật giật mở hai mắt ra, liền cảm giác như đầu muốn chết.

Hơn nữa, còn có một địa phương đau đến mức khiến cô nhú mày. Cô nhẹ nhàng gỡ bàn tay trên ngực của mình ra rồi một vòng lăn xuống giường, lấy quần áo xóc xếch trên đất mặc vào, sau đó liếc nhìn nam nhân trên giường.

Cảm giác đầu tiên của cô chính là hán rất tuần tú...

Nhưng hiện tại, cô căn bản cũng không có thời gian thưởng thức trai đẹp. Cô tùy tiện mặc quần áo vào rồi chạy ra ngoài.

Cô hồi tưởng lại đêm qua...

"Tiểu muội muội, cô muốn dùng gì?" Người pha chế rượu nhìn cô gái nhỏ trước mắt. Trông đáng vẻ của cô, hình như còn chưa đầy mười tám tuổi.

"Nước cam!" Cô cảm thấy mùi vị cũng không tệ lắm.

"Tiểu muội muội, cô còn chưa trưởng thành!" Người pha chế rượu nghe được cô nói muốn uống nước cam, thiếu chút bị hù chết.

Tôi quán bar, lại muốn nước cam, có phải quá buồn cười hay không.

"Ai nói tôi chưa trưởng thành?" Lần này Tống Tâm Dao không vui, mỗi người đều nói cô chưa trưởng thành. Chẳng lẽ bởi vì gương mặt trẻ con của cô sao?

"Nếu như trưởng thành, tôi quán bar, sẽ uống nước cam sao?" Người pha chế rượu dùng ánh mắt khinh bỉ nhìn Tống Tâm Dao.

"Ai nói tôi chưa trưởng thành? Cho tôi một ly rượu Mân Côi đỏ." Người pha chế rượu suốt nửa ngã nhào, nữ nhân này, có phải có chút thật là đáng yêu hay không.

Mới vừa yêu cầu một ly nước cam, nhưng bây giờ lại muốn một ly rượu Mân Côi đỏ mạnh nhất?

Hán thật hoài nghi, mình có phải nghe lầm hay không?

"Tiểu muội muội, cô chắc chứ?" Người pha chế rượu xác nhận lần nữa.

"Anh vì sao lại nói nhiều như vậy? Bảo anh làm gì thì anh làm không phải thế sao?" Tống Tâm Dao vừa vặn bị hán chọc giận, ai bảo hán nói cô là vị thành niên.

Mặc dù dung mạo của cô rất trẻ con, nhưng là nói thế nào, cô cũng đã mười chín tuổi rồi.

Nếu như không phải cùng đám tỷ muội kia đánh cược, cô cũng không thể tới nơi này. Nhưng đã tới, cô cũng phải uống một ly. Bằng không, đám người kia lại nói cô.

Người pha chế đem ly rượu đặt trước mặt Tống Tâm Dao, cô cầm lấy uống một hớp.

Vị rượu kia làm đau nhói đầu lưỡi của cô, nhưng cô còn ý cười đầy mặt nhìn người pha chế.

Khổ thân nữ nhân điển hình chết vì sĩ diện.

Lúc này, mới vừa nãy âm nhạc ầm ỹ đột nhiên yên tĩnh lại. Một lát sau, từ phía sau sân khấu, một người đàn ông bước ra. Bên trong quầy rượu, tiếng huýt sáo kinh động một khoảng.

Tống Tâm Dao tò mò quay đầu nhìn lên sân khấu.

Một nam nhân điển trai đang đứng phía trên, đặc biệt cặp mắt của hắn thật yêu mị. Hôn nửa đôi mắt lại mang màu tím nhạt có lực thu hút cực đại, hoàn toàn hấp dẫn ánh mắt của cô.

Cô cứ như vậy sững sờ nhìn nam nhân trên sân khấu, hắn càng giống như một vương giả, sự xuất hiện của hắn đủ để hấp dẫn toàn bộ tân khách.

Quán bar này là của hắn sao?

Nếu như không phải thì tại sao quán bar này lại có tên "Tử Mị". [1]

[1] Yêu ma có ánh mắt màu tím

Có lẽ, cũng bởi vì hắn, cho nên quán bar này buôn bán khá khảm hơn những quán bar khác?

Hắn cứ như vậy đứng ở trên sân khấu, không mở miệng nói câu nào, nhìn người ở phía dưới, hình như tìm một bóng dáng nào đó.

Cuối cùng, tay của hắn chỉ về hướng cô đang ngồi.

Tất cả ánh mắt của mọi người đều đồng loạt nhìn về phía cô.

Hôn nửa những ánh mắt kia mang vẻ oán hận. Ngay cả ánh mắt của nam nhân cũng mang sự ganh tỵ.

Cô nghĩ tới việc nhìn sang bên cạnh. Phát hiện chỗ ngồi bên cạnh trống trơn. Vốn dĩ là thế.

Nhìn lại ánh mắt của những người đó, cô chỉ cảm thấy...

Hình như đại họa giống như ập xuống đầu cô. Cô nhìn ly rượu rồi cầm lấy uống một hơi cạn sạch, hình như cấp cho mình thêm can đảm. Chỉ là cô quên, bản thân căn bản cũng không biết uống rượu.

Hôn nửa, rượu đỏ vô cùng mạnh. Uống như vậy, cô không ngã mới là lạ.

Chỉ là kỳ quái, cô cũng không có ngã xuống, ngược lại cảm thấy toàn thân nóng lên, khó chịu vô cùng.

"Ách... Nóng quá..." Cô khẽ thở, nắm kéo quần áo của mình, tất cả trước mắt cũng sớm đã không thấy rõ.

Lảo đảo nghiêng ngã, cô hướng đến cửa, không người nào dám đi ngăn cản cô. Bởi vì, coi như bọn họ cũng đều biết, cô là người được Tử Mị xem trọng. Buổi tối cô xui xẻo trở thành mục tiêu của người này, nhưng những người đó cũng thật không may, không biết "Tử Mị" lại có thể chiếm hữu cô.

Thời điểm cô đi ra khỏi quán bar, Tử Mị cũng biến mất khỏi sân khấu. Trong quán rượu lại khôi phục dáng vẻ trước kia, hình như tất cả đều chưa xảy ra. Mỗi người cũng lo việc của mình, có chút nhớ nhưng muốn tìm mục tiêu tình một đêm của bọn họ.

Tử Mị trở lại phía sau sân khấu, lấy ly rượu uống một hớp sau đó đi ra ngoài. Lại không phát hiện, một nữ nhân có vóc dáng thật đẹp bước ra. ả đi theo sau lưng Tử Mị, nhưng lại để mất dấu.

Tuy nhiên ả biết Tử Mị nhất định là trở về phòng của mình, liền hướng tới phòng của hắn.

Ả nhớ mình đã làm ký hiệu trên cửa phòng của Tử Mị, cho dù phòng bên trong quán bar nhiều hơn nữa, ả vẫn có thể tìm được.

Tử Mị nhất định là của ả...

Tống Tâm Dao đi ra quán bar, liền bị một người kéo vào trong xe.

Cô biết, người kia, nhất định là đêm qua, đã cùng cô phát sinh quan hệ.

Chỉ là, cả tướng mạo của người kia, cô cũng không nhớ liền vội vàng rời khỏi khách sạn...

Mặc dù liếc mắt nhìn chỉ nửa mặt, nhưng hắn là nam nhân có gương mặt rất tuấn tú...

Chương 1: Thư khiêu chiến

Bốn năm sau, thành phố O.

Công ty trách nhiệm hữu hạn mậu dịch quốc tế Từ Mị chủ yếu kinh doanh buôn bán. Công ty chủ yếu phân phối ở khu vực châu Á và châu Âu. Nhưng chi nhánh công ty vẫn luôn đặt ở thành phố O. Mà tổng giám đốc của công ty - Cung Hình Dục, đồng thời có thân phận thần bí khác, nhưng không người nào biết thân phận đó là gì.

Bên trong công ty tất cả mọi người đều bận rộn, không ai dám để xảy ra bất trắc.

Dù làm nhân viên của Từ Mị, nếu như không có trình độ học vấn cao, cũng không thể công tác hơn một tháng ở Từ Mị.

Nếu có người muốn mượn trình độ học vấn xâm nhập vào Từ Mị, như vậy kết quả của bọn người đó. Có thể nghĩ ~!

Bất luận kẻ nào cũng hiểu rõ, tiến vào Từ Mị phải trải qua tầng lớp sát hạch. Cuối cùng còn phải qua cửa của tổng giám đốc Từ Mị - Cung Hình Dục, dù qua cửa của Cung Hình Dục, còn phải thử việc nửa năm mới có thể chân chính trở thành nhân viên của Từ Mị.

Mà sau khi trở thành nhân viên của Từ Mị, công ty sẽ đãi ngộ rất kinh người.

Bình thường lương hàng năm của nhân viên cũng có thể trên 30 vạn, nếu có thể công tác ở Từ Mị mấy năm, liền có thể ở thành phố O, mua một biệt thự xa hoa trị giá mấy trăm vạn. Thật ra tiền lương ở Từ Mị cũng không tính là cao.

Nhưng tiền thưởng của nó mới là thứ mê hoặc người nhất.

Tiền thưởng cuối năm nhiều nhất vượt hơn năm trăm vạn.

Nhưng có thể may mắn lấy được khoản tiền thưởng này, phải xem đến biểu hiện trong năm cùng với thành tích công việc mới đủ điều kiện có được mức thưởng siêu cao đó.

Ở Từ Mị, ngay cả công nhân làm vệ sinh, đều phải có trình độ đại học, mới có thể đi vào. Lương hàng năm cũng vượt qua hai mươi vạn.

Nhưng muốn vào Từ Mị làm công nhân vệ sinh cũng chẳng dễ dàng như vậy.

Bên trong đại sảnh, một hồi tiếng hút khí, mọi người đều nhìn về vị trí trung tâm.

Đó là một nam nhân tuyệt đối cực phẩm, tây trang thượng hạng, giày da bóng loáng, lưng thẳng tắp...

Đặc biệt là đôi mắt của hắn vô cùng hấp dẫn. Máu mắt tím nhạt, quét một vòng nhân viên bên trong đại sảnh. Mọi người vội cúi đầu không dám nhìn.

"Tổng giám đốc, người có thư." Nhân viên lễ tân run rẩy lấy lá thư màu tím giao cho Cung Hình Dục. Cung Hình Dục nhận lấy rồi hướng tới thang máy dành riêng cho tổng giám đốc. Hoàn toàn không nhìn thấy người bên trong đại sảnh.

Công việc rất nhiều, hắn nhìn lá thư màu tím nằm trên tài liệu. Thế nào càng xem càng giống như thư tình của tiểu nữ sinh. Chỉ là chữ viết phía trên xiêu xiêu vẹo vẹo giống như con giun, làm cho hắn có chút ngạc nhiên.

Đây là chữ của người nào? Có phải quá mức kinh điển hay không?

Lần đầu tiên hắn đặt bút viết chữ cho tới bây giờ cũng không viết được thế này.

Do tò mò, hắn cầm lấy lá thư. Mở ra lấy giấy viết thư bên trong, trên đó viết ba chữ thật to. Hắn thiếu chút nữa từ trên ghế rơi xuống.

Đây là người nào? Xem ra lá gan không nhỏ!

"Thư khiêu chiến?" Rõ ràng chữ viết xiêu xiêu vẹo vẹo, nhưng hắn còn chưa đến mức không nhận ra chữ phía trên.

Hắn càng nghĩ càng buồn cười, hắn Cung Hình Dục bắt đầu đi nhà trẻ, cũng chỉ nhận được vô số thư tình của tiểu nữ sinh.

"Thư khiêu chiến" này, hắn thật đúng là lần đầu tiên nhận được. Nhìn chữ viết này, hắn rất hoài nghi có phải do người lớn viết hay không?

Thế nhưng hắn lại thấy hứng thú, là người của công ty nào? Lại còn viết thư khiêu chiến cho hắn. Đem phong thư mở ra, trên đó viết địa chỉ, thời gian.

Người gửi: Tổng Từ Kỳ...

Tổng Từ Kỳ?

Là ai?

Trong thư phòng có một người như thế sao?

Hắn chưa từng nghe qua, nhưng trước giờ hắn cũng chẳng mấy quan tâm.

Chỉ là, hắn thật vẫn muốn đi xem một chút, cái người Tổng Từ Kỳ này, rốt cuộc là ai?

Là nhân viên công ty nào, hay là người của công ty hắn? Hoặc là người của công ty nào đó ngoài thành phố?

Mang theo một lòng tò mò, hắn nhìn tới nơi gửi trên thư.

"Tổng giám đốc, ngài muốn đi ra ngoài sao?" Thư ký thấy hắn bước ra, vội vàng tiến lên hỏi.

"Có chuyện gì sao?" Trong công ty, giọng điệu của hắn vĩnh viễn đều lạnh nhạt như vậy.

"Chín giờ có một hội nghị, buổi chiều ngài đã hẹn dùng cơm chung với Cao tiểu thư, hai giờ rưỡi chiều hẹn gặp Triệu tổng bàn vấn đề hợp tác..." Thư ký đem lịch trình dày đặc ngày hôm nay báo cáo một lần.

"Buổi trưa thoái thác, hội nghị lúc chín giờ cũng dời xuống nửa tiếng, ta có việc phải đi ra ngoài trước." Không đợi thư ký trả lời, Cung Hinh Dục đã vào thang máy dành riêng.

Thư ký chỉ có thể bất đắc dĩ mà lắc đầu, rì rì nói: "Tổng giám đốc chính là tổng giám đốc, nói một là một." Cô vừa bắt đầu công việc đầu tiên, lại thông báo cho các bộ phận.

Cung Hinh Dục ngồi vào chiếc xe thể thao của mình, bằng tốc độ nhanh nhất, đi tới khách sạn kia, tìm được phòng đề trên lá thư. Cửa hé mở, hình như chính là chờ hắn đến.

Hắn đẩy cửa tiến vào, bên trong phòng rất yên tĩnh. Hình như không có ai, hắn nhìn đồng hồ thấy còn cách thời gian đề trong thư mười phút.

Xem ra, hắn phải chờ một lát rồi. Nhớ Cung Hinh Dục hắn chưa chờ người bao giờ, nhưng hôm nay vì gặp gỡ Tổng Từ Kỳ này, hắn còn phải đợi mười phút. Ngồi ở trên ghế sa lon, hắn tự rót cho mình ly rượu đỏ, uống một hớp.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, mười phút đã qua, Tổng Từ Kỳ đó vẫn không xuất hiện, đừng nói bóng người, ngay cả quỳ ảnh cũng không thấy. Hắn mới vừa tính đứng lên rời đi, cửa phòng trong được mở, một người từ từ bước ra...

Con người của hắn thiếu chút nữa rớt ra, tiểu hài nhi bước ra từ bên trong cũng mới hai ba tuổi.

Cung Hinh Dục đầu tiên nhìn thẳng nhóc cũng sợ hết hồn, bởi vì...

Ánh mắt của nó cũng là màu tím nhạt giống hắn.

Còn nữa, khuôn mặt nhỏ nhắn của nó giống hắn đến 88%.

"Chào ông!" Trên mặt bé trai không có nụ cười, âm thanh cũng lạnh khốc.

Đi tới ghế sa lon, nó ngồi xuống nhìn Cung Hinh Dục đang đứng.

"Tôi đã lâu rồi sao?"

"Không có!" Cung Hinh Dục lấy lại tinh thần rồi nhìn thẳng nhóc ngồi đối diện.

Tên nhóc này cùng hắn, có phải dáng dấp quá giống nhau hay không?

Đặc biệt là đôi mắt kia.

"A! Mối ngôi—" cậu nhóc ra vẻ tiểu bệ trên, đưa tay mời Cung Hinh Dục ngồi.

"Tổng Từ Kỳ đâu?" Đứa bé này nên biết Tổng Từ Kỳ ở đâu đi!

"Tôi chính là Tổng Từ Kỳ." Cung Hinh Dục suýt nữa từ trên ghế salon té xuống.

Hắn thật không thể tin được, thằng nhóc trước mắt này là người đã gửi thư cho hắn.

"Người bạn nhỏ, cháu nói đùa sao!" Hắn còn thật không dám tin tưởng, đứa bé này là người viết thư khiêu chiến với hắn.

"Tôi cũng không nói đùa!" Tống Từ Kỳ đột nhiên đứng lên, đi tới trước mặt của Cung Hình Dục.

"Nhưng thư khiêu chiến..."

"Tôi chính là người gửi thư!" Cung Hình Dục càng thêm không tin đây chính là người đã gửi thư cho hắn.

Nhìn nhóc tí này mới chỉ hơn ba tuổi chứ mấy.

"Cháu bao nhiêu tuổi?" Đây là điều hắn tò mò nhất.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc - Chó Cướp Mẹ Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 2: Người hai mặt

"Chưa tới năm ngày nữa, tôi được ba tuổi rưỡi!" Tống Từ Kỳ đứng ở bên cửa sổ, nhìn phong cảnh thành phố.

Mặc dù tới nơi này chỉ mới mấy ngày, nhưng đối với Tống Từ Kỳ mà nói. Cũng sớm đã xem qua tất cả mọi nơi, cũng lần mò tìm hiểu mặc dù không biết bên trong những nơi này có hình dáng gì, nhưng nó biết rõ các khu vực lẫn địa điểm.

"..." Cung Hình Dục im lặng, tên tiểu quỷ này có phải trưởng thành quá sớm hay không, nhìn dáng vẻ già dặn của nó, hẳn thật sự có chút hoài nghi, nó thật mới ba tuổi rưỡi sao?

"Được rồi! Tiếp theo, chúng ta nói chuyện của hôm nay đi!" Tống Từ Kỳ đột nhiên xoay người lại nhìn Cung Hình Dục.

"Chúng ta có cái gì cần nói sao?" Cung Hình Dục sắp bị tên tiểu quỷ này làm cho hồ đồ rồi.

"Cung Hình Dục, không cho phép ông cướp mẹ của tôi, bằng không tôi sẽ để cho ông không có một ngày tốt lành." Tên tiểu quỷ trước mắt chỉ đứng tới đầu gối của Cung Hình Dục, hung tợn nhìn hắn.

Vô số dấu chấm hỏi thoáng qua trước mắt Cung Hình Dục, mẹ của tên tiểu quỷ này rốt cuộc là ai?

"Bất quá trước đó, chúng ta vẫn phải tính toán!" Tiểu quỷ từ sau hông lấy ra máy tính, ngón tay nhỏ nhỏ khây khây phía trên, cái miệng nhỏ nhắn thì thầm. "Chỉ phí kiểm tra thai kỳ, tiền sinh con, tiền dinh dưỡng, tiền sữa bột, tiền tã, tiền giáo dục... Tiền nuôi dưỡng tổng cộng là 262 vạn, hơn nữa chi phí vật vờ của mẹ tôi, chính là nhân hai, tổng cộng là 524 vạn, nếu như ông nguyện ý hào phóng một chút, có thể đưa cho tôi 530 vạn."

Nghe câu nhóc nói xong, Cung Hình Dục cảm giác, nhóc tí này nói cũng không sai, bèn từ trong túi áo móc ra một tờ chi phiếu, ở phía trên viết xuống số tiền mà tiểu quỷ kia vừa nói, mà hắn cũng rất hào phóng cho nó hẳn 530 vạn.

"Ông có thể bảo đảm không giành mẹ với tôi hay không?" Mặc dù Tống Từ Kỳ sẽ đưa số tiền lớn này lại cho mẹ nhưng nó không thể bảo đảm ông ta sẽ không đi giành mẹ với nó.

Nó thích nhất mẹ của mình, nếu như không có mẹ, cũng không có Tống Từ Kỳ. Nếu như không có Tống Từ Kỳ, mẹ sẽ không vui. Nếu như mẹ không vui, nó sẽ ghét cha.

"..." Cung Hình Dục nhìn nó, gật đầu một cái. Hắn ngược lại thấy hứng thú, rất muốn biết mẹ của tên nhóc lừa đảo này là ai.

"Vậy thì tốt! Vĩnh viễn không gặp nữa!" Tống Từ Kỳ đem tấm chi phiếu kia bỏ vào trong túi quần, đội mũ lưỡi trai lên, liền ra khỏi phòng khách sạn.

Giải quyết xong chuyện bên này, nó nên trở về nhà trẻ. Nếu để cho mẹ biết nó cúp cua, nhất định sẽ có cái chết rất tàn khốc, mặc dù nó rất thích đại hình của mẹ, nhưng nhiều quá nó có chút sợ.

Cho đến khi cửa bị đóng lại, Cung Hình Dục mới nhìn tay của mình, trên tay phải còn cầm cây bút vừa mới viết chi phiếu cho tên tiểu quỷ kia.

Nhìn chăm chăm bút trên tay một lúc lâu, hắn mới nhớ hắn mới vừa bị tên tiểu quỷ có dáng dấp giống mình mấy phần lừa gạt.

Hơn nữa còn rất tự giác, đem chi phiếu trong tay giao cho tên nhóc đó.

Ngay lập tức hắn móc điện thoại gọi cho trợ lý.

"Giúp tôi tra thông tin cá nhân của Tống Từ Kỳ, chưa tới năm ngày nữa mới ba tuổi rưỡi, tôi muốn biết tất cả thông tin về thằng bé đó." Đối với cái tên tiểu quỷ này, hắn vẫn không có biện pháp hiểu. Nhưng hắn có thể tra được đứa bé này rốt cuộc là ai.

Mẹ của nó là ai ?

Đáng sợ nhất chính là, tên tiểu quỷ này rõ ràng đem chủ ý đánh tới trên người của hắn, coi như nó giống hắn đi chăng nữa, cũng không thể là con của hắn.

Hắn, Cung Hình Dực mặc dù đối nữ nhân như thay quần áo, nhưng hắn hoàn toàn xác định mình chưa để cốt nhục lưu lạc bên ngoài.

Cho dù năm ấy bị hạ được, trong ý thức, hắn vẫn nhớ rõ mình không có lưu lại trên người phụ nữ thần bí kia.

Cho tới nay, hắn đều tìm người phụ nữ đó, nhưng thế nào cũng đều không tìm được. Đáng giận nhất chính là, đêm đó bọn họ đã phát sinh quan hệ ở phòng khách sạn, còn là khách sạn ba sao. Bên trong, căn bản cũng không có cái đặt thiết bị theo dõi.

Mà hỏi những người bên trong, cũng không có một ai gặp qua nữ nhân kia. Cô cứ như vậy vô ảnh vô tung biến mất.

Hắn tức giận đá vào bên hông ghế sa lon, khẽ nguyên rủa nói. "Tiểu quỷ, đừng để cho ta bắt được ngươi, nếu để cho ta bắt được ngươi, ta nhất định sẽ không để cho ngươi có một ngày tốt lành. Dám cả gan lừa gạt ta." Rồi khỏi phòng khách sạn, một phục vụ gặp hắn ở ngoài cửa liền cất tiếng nói. "Tiên sinh, người bạn nhỏ vừa rồi bảo tôi tùy ý nói với ngài nhớ thanh toán tiền phòng."

Trên trán Cung Hình Dực nhảy ra đầy hắc tuyến, tên tiểu quỷ này, lá gan thật là lớn.

Lại còn không quên khiến khách sạn bắt chẹt hắn một phen. Chỉ là tên tiểu quỷ này, trái lại rất thông minh, nếu như được giáo dục tốt, tương lai nhất định là một nhân tài. Nhưng nếu cứ như vậy, vĩnh viễn cũng không thành tài được.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc - Chó Cướp Mẹ Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 3: Mẹ Dao thật đáng sợ

Tổng Từ Kỳ ra khỏi khách sạn, liền bắt tắc xi, vội vàng đến nhà trẻ.

Ngần đuôi vạn đuôi, vẫn là chậm một bước, thật xa Tổng Từ Kỳ đã nhìn thấy mặt mày xanh lét của mẹ.

"Mẹ!" Tổng Từ Kỳ lộ ra nụ cười lấy lòng, nhưng đối với Tổng Tâm Dao mà nói, cũng sớm không dùng được nữa rồi.

"Con lại cúp cua?" Giọng nói của Tổng Tâm Dao u ám

"Con không có cúp cua, con đã xin cô giáo cho nghỉ!" Tổng Từ Kỳ nhìn cô giáo đứng phía sau làm ra vẻ truyền đạt ý.

"Con xin nghỉ làm cái gì?"

"Con đi gặp một người bạn." Tổng Từ Kỳ cười nói.

"Bằng hữu? Con mới trở về thành phố O được bao lâu hả? Còn có bằng hữu nữa! Nói thật đi, mẹ không trách con!" Không trách nó? Làm sao có thể?

"Mẹ, chúng ta về nhà rồi nói." Tổng Từ Kỳ làm nũng nói.

"Được! Về nhà mẹ sẽ phạt con!" Kéo tay Tổng Từ Kỳ, hai người bọn họ hướng đến con đường về nhà.

Lúc gần đi, Tổng Từ Kỳ vẫn không quên đối với cô giáo, le lưỡi một cái.

"Oa... Rất đẹp trai, tiểu suất ca thật đáng yêu, hy vọng về sau tôi có thể sinh ra một đứa nhỏ đẹp trai giống thế." Kể từ khi Tổng Từ Kỳ vào nhà trẻ này, mỗi ngày đều có thể nhận một đồng thư tình của tiểu nữ sinh.

Còn không ngừng nhận được chocolate các loại...

Mỗi ngày túi xách đều đầy áp đồ ăn mang về.

Tổng Từ Kỳ sẽ nhận những món điểm tâm ngọt, chủ yếu là Tổng Tâm Dao thích ăn đồ ngọt, mà mỗi ngày đem đồ ăn về, đại đa số đều là Tổng Tâm Dao cùng mẹ nuôi Quách Y Y của nó ăn hết.

Mới vừa về đến nhà, Tổng Từ Kỳ liền đem điểm tâm ngọt đồ xuống bàn, nói: "Mẹ ơi, ăn viên kẹo."

Khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy ân cần. Hoàn toàn không cách nào nhìn ra, ở bên trong khách sạn, nhóc tì này đã hùng hổ đòi tiền nuôi dưỡng của Cung Hình Dực.

"Ít lấy lòng đi, nói rõ cho mẹ nghe, hôm nay đi làm gì hả?" Tống Tâm Dao thật không có biện pháp giáo huấn quản lý con trai của mình. Mỗi lần đều đau đầu muốn chết.

Mà ngay từ đầu có thể nói, nó sẽ khiến cô nhức đầu suốt!

Chương 3: Mẹ Dao thật đáng sợ

"Mẹ, người đừng nóng giận được không? Con thật không có đi đâu mà!" Thấy ánh mắt của mẹ có chút khủng bố, Tống Từ Kỳ rút người về phía sau, chỉ cầu mẹ nuôi Quách Y Y có thể trở về sớm chút, như vậy còn có thể cứu nó một mạng, bằng không, nó có thể sẽ chết dưới cái hôn của mẹ.

Vậy nó thà bị mẹ đánh một trận. Nếu như mẹ lộ ra vẻ mặt háo sắc đó, nó nhất định sẽ có cái chết kích động. Bởi thế giờ nó chỉ có thể giúp mẹ không cần lộ ra vẻ mặt như vậy thôi.

"Nói hay là không?" Cầu trời cầu đất, cuối cùng vẫn là vô dụng, mẹ vẫn còn lộ ra vẻ mặt như thế.

Ôi... Mặc dù nó rất thích mẹ, nhưng là vừa nhìn thấy vẻ mặt đó của mẹ, nó chỉ muốn kích động tìm miếng đậu hũ đập đầu chết thôi.

Chỉ tiếc, đây chẳng qua là kích động. Nó còn chưa đến mức đi đến hành động.

"Con sẽ nói! Nhưng mẹ ơi, mời thu hồi nét mặt háo sắc kia của người đi, thuận tiện lau sạch nước miếng bên mép nữa!" Tống Từ Kỳ vội vàng ôm gối, nó đã biết hậu quả khi nói ra những lời đó, hiện tại nó cũng chỉ có thể tự cầu nhiều phúc thôi.

"Tiểu tử thôi, con lặp lại lần nữa xem." Tống Tâm Dao cầm lấy gối ném Tống Từ Kỳ.

Trên thế giới này, cũng chỉ có Tống Tâm Dao sẽ tàn nhẫn đối đãi với đứa con trai, người gặp người thích, hoa gặp hoa nở, đẹp trai siêu cấp vô địch như vậy.

Tựa như mẹ nuôi của nó cũng không nhẫn tâm, xuống tay đối với nó nặng thế.

Mặc dù, có lúc mẹ nuôi thích coi nó như nữ hài tử, mua một đồng lớn đồ này nọ của con gái, chơi đùa trên người của nó. Sau đó để nó sắm vai nữ nhi. Mặc dù như vậy cũng rất tàn nhẫn, nhưng so với bộ dáng vừa đánh vừa chữa của Tống Tâm Dao, hơn nữa mỗi lần đều đem khuôn mặt nhỏ nhắn của nó, hôn sưng đến vài cm, suy nghĩ một chút cũng cảm thấy kinh khủng.

Ít nhất, Quách Y Y không đánh nó, mắng nó, càng sẽ không ngược đãi nó.

Thế mà nó lại thích mẹ nhất.

Quá thương tâm mà.

"Con cái gì cũng không nói." Từ phía sau cái gối lớn, Tống Từ Kỳ lộ ra đầu nhỏ lác lác, nói cho cô biết, mình sẽ không nói gì đâu.

"Con xem lão nương là người điếc sao?" Tống Tâm Dao đứng lên, tay chống nạnh, tức giận nhìn Tống Từ Kỳ.

"Mẹ, người mới hơn hai mươi tuổi đầu, vẫn không được tính là lão nương!" Tống Từ Kỳ cười hi hi, lại nói: "Mẹ, người nếu như ăn mặc đẹp một chút, ra cửa nhất định có thể làm một đồng trai đẹp say mê." Tống Từ Kỳ nháy mắt, con người màu tím nhạt mang theo tà mị.

"Tiểu quý, con đừng nghĩ nói sang chuyện khác, hãy thành thực khai báo cho mẹ, thăng thần được khoan hồng, kháng cự bị nghiêm trị! Hiểu rồi chứ?"

"Hiểu!" Tại sao mỗi lần đều như vậy? Nó chính là không có cách nào lái sang đề tài khác sao?

Là mẹ quá thông minh? Hay nó quá ngu ngốc?

Không phải, nó làm sao có thể đàn được chứ?

Nó được người ta gọi là thiên tài bảo bảo Tống Từ Kỳ nha!

Làm sao có thể đàn được chứ.

Nhất định là mẹ phát hiện từ sớm! Nhất định là như vậy!

Được rồi! Nó biết, nó mỗi lần đều dùng phương pháp như vậy an ủi mình, nhưng mỗi lần hình như cũng không có tác dụng gì, bởi lẽ nó căn bản cũng không muốn làm thế.

Quá bị kịch rồi...

"Con đi gặp Cung Hình Dục!" Kỳ Kỳ rất cuộc coi như có chút trung thực.

"Cái gì?" Tổng Tâm Dao thiếu chút nữa ngã nhào, mặc dù là đứng nhưng chân của cô đã mềm nhũn hai phần.

Cô căn bản cũng không biết, năm đó nam nhân cùng cô xảy ra quan hệ là người nào, mà chỉ thấy được nửa mặt bên của hắn.

Năm đó, cô hốt hoảng chạy trốn, cuối cùng bởi vì sợ, liền không dám về nhà. Đợi đến khi cha mẹ đi làm, mới quay về thu dọn đồ đạc, dưới sự hỗ trợ của Quách Y Y, rời khỏi thành phố O, cho đến bốn năm sau, cô mới tính quay về gặp cha mẹ của mình.

Nhưng trở lại cũng hơn một tuần, Kỳ Kỳ cũng tìm được nhà trẻ để đi học, cô vẫn chưa chuẩn bị tâm lý đi về nhà gặp cha mẹ.

Thời điểm ở ngoài thành phố, vẫn luôn là Quách Y Y giúp đỡ cô. Cô thế nào cũng không nghĩ tới, mình sẽ có thai Kỳ Kỳ. Lúc ấy, cô suy nghĩ thật lâu, vẫn là có ý định sinh Kỳ Kỳ ra.

Vô luận nói như thế nào, Kỳ Kỳ cũng là một miếng thịt trên người cô nha! Cô làm sao nhẫn tâm vứt bỏ nó được chứ?

Thời điểm sinh hạ Kỳ Kỳ, cô không hối hận. Khi Kỳ Kỳ sinh ra, nghe được tiếng khóc đầu tiên của nó, cô cũng không bởi vì sinh nó ra trong tình huống kia... mà cảm thấy khó chịu đau đớn, ngược lại trong lòng tràn đầy vui sướng.

Cô đã nghĩ tới việc tìm phụ thân của Kỳ Kỳ, nhưng đi đâu tìm cơ chứ?

Trời đất bao la, ngay cả bộ dạng của hắn, cô cũng không biết.

Mà biết được Cung Hình Dục là phụ thân của Kỳ Kỳ cũng do tình cờ. Vì Quách Y Y đề cập, cô mới tin Cung Hình Dục chính là nam nhân kia.

Làm sao Kỳ Kỳ lại biết Cung Hình Dục chính là cha của nó chứ?

Chẳng lẽ là linh cảm giữa hai cha con sao?

Hay là Kỳ Kỳ vẫn luôn biết hắn là phụ thân của nó?

"Con đi gặp Cung Hình Dục rồi!" Kỳ Kỳ lặp lại lần nữa.

"Con đi gặp hắn làm gì?" Gặp mặt Cung Hình Dục có cái gì tốt cơ chứ?

Kể từ sau khi biết thân phận của Cung Hình Dục, cô không hề muốn cho hắn biết. Hắn có một đứa con, hơn nữa, cô cũng nghe nói hắn muốn kết hôn cùng thiên kim của Cao thị, Cao Cẩm Nhã. Nếu để cho Kỳ Kỳ đi theo hắn, như vậy về sau cuộc sống sẽ như thế nào. Cô suy nghĩ một chút cũng cảm thấy sợ.

Nếu như, Cung Hình Dục có con với Cao Cẩm Nhã, lại đối xử lạnh nhạt với Kỳ Kỳ thì sao? Cao Cẩm Nhã là thiên kim tiểu thư. Làm sao có thể tiếp nhận việc Cung Hình Dục có con riêng ở bên ngoài kia chứ.

Nhất định mỗi ngày cô sẽ đều đang lo lắng không biết Cung Hình Dục có thể chăm lo đầy đủ cho Kỳ Kỳ hay không. Như vậy về sau Kỳ Kỳ sẽ rất vất vả.

Cho nên, cô không muốn cho Cung Hình Dục biết, hắn còn có con trai ở bên ngoài.

Coi như đêm hôm đó là một sai lầm.

Tuy nhiên sai lầm này, hắn cũng không biết.

Nhưng Kỳ Kỳ lại đi gặp hắn. Kỳ Kỳ có dáng dấp rất giống hắn, hoàn toàn là phiên bản thu nhỏ của hắn, hắn nhất định sẽ bắt đầu điều tra chuyện này.

"À, con không cho hắn giành mẹ với con, người lần này trở về thành phố O nhất định muốn cùng hắn nói lại quan hệ, con sợ đến lúc đó, hắn sẽ giành mẹ, cho nên con đi cảnh cáo hắn. Thuận tiện đòi lại những gì hắn thiếu mẹ." Kỳ Kỳ móc từ trong túi ra một tờ chi phiếu giao cho Tổng Tâm Dao.

Nhìn con số phía trên, mặc dù, Tổng Tâm Dao là một nữ nhân thích xem trai đẹp nhưng cũng rất yêu tiền.

Tuy nhiên cầm tấm chi phiếu trong tay, cô lại bắt đầu sợ.

Cung Hình Dục căn bản cũng không biết, Kỳ Kỳ là con của hắn, thế mà lại đưa cho Kỳ Kỳ số tiền kia. Chắc hắn, hắn nhất định đã biết mình bị lừa rồi, hơn nữa nhất định sẽ bắt đầu điều tra chuyện này.

Chỉ sợ hắn sẽ tra được, Kỳ Kỳ chính là con của hắn.

"Con rõ là..." Tổng Tâm Dao ngã ngồi ở trên ghế sofa, giờ phải làm thế nào đây?

Lúc này cô lại phải dẫn Kỳ Kỳ bỏ đi lần nữa sao? Nhưng nếu như hắn đã biết, nhất định sẽ đuổi theo tìm hai mẹ cô.

Thực lực của "Tứ Mỹ" như thế nào, cô cũng không phải không biết, mà nếu quả như thật để cho hắn tìm được, không biết sẽ biến thành bộ dạng gì?

Hắn nhất định sẽ lựa chọn mang Kỳ Kỳ đi, rồi cho cô một khoản tiền để cô vĩnh viễn không được gặp Kỳ Kỳ. Nếu như vậy, cô thà đi tìm cái chết còn hơn.

"Mẹ, không có chuyện gì! Ông ta đã đồng ý sẽ không giành mẹ với Kỳ Kỳ." Nhớ tới một màn đồng ý của ông ta, Kỳ Kỳ rất vui vẻ.

Chẳng qua ông ta không biết giành mẹ nào của nó, cứ coi như ông ta muốn tranh giành, ông ta cũng không cướp được. Mẹ là của nó, ai cũng không được giành.

"Nhưng mẹ sợ hắn sẽ giành Kỳ Kỳ với mẹ!" Cô thật rất sợ, sẽ xảy ra chuyện như thế.

Một tiếng "két" vang lên, cửa bị đẩy ra.

"Cả nhà yêu quý, ta về rồi đây!" Tiến vào không ai khác chính là Quách Y Y.

Một thân trang phục khêu gợi làm cho người ta hoài nghi, cô là đi làm hay là đi cưa cáp trên.

"Mẹ nuôi!" Kỳ Kỳ dịu dàng gọi.

"Ôi yêu quá! Bảo bối tâm can của mẹ, mẹ nuôi nhớ con đến chết luôn!" Quách Y Y cũng cực kỳ thích ngắm trai đẹp, nhưng kể từ lúc Kỳ Kỳ sinh ra, cô liền không ngắm trai đẹp khác nữa. Bởi vì trong nhà, đã có một tiểu suất ca, so với bất cứ kẻ nào vẫn là điển trai hơn.

Những nam nhân kia, không có một ai so được với nó. Cho nên, cô thích về nhà thăm Tiểu suất ca này hơn, có lúc còn có thể bắt nó giả trang thành tiểu mỹ nữ nữa.

"Y Y, cậu nói xem tớ phải làm gì? Cái tên tiểu tử thối này, tự nhiên chạy đi tìm Cung Hình Dục!" Cô sắp bị Kỳ Kỳ làm cho tức chết, cô đã luôn nghĩ thằng bé vĩnh viễn sẽ không gặp mặt Cung Hình Dục. Vĩnh viễn không cho Cung Hình Dục biết hắn còn có một đứa con trai ở ngoài.

"Tiểu tử, không tệ nha!" Quách Y Y cũng không phát hiện Kỳ Kỳ phạm lỗi gì.

"Nhưng mẹ rất tức giận!" Kỳ Kỳ nhỏ giọng ở bên tai cô nói.

"Cậu còn nói không tệ, tớ hiện tại lo gần chết đây này. Tớ thật sự sợ Cung Hình Dục sẽ tới, giành Kỳ Kỳ với tớ." Đây mới là điều cô sợ nhất, nếu như Cung Hình Dục thật sự tới đây, cô làm sao có thể giành Kỳ Kỳ với hắn?

Nhưng để cho hắn mang Kỳ Kỳ đi, cô thà liều chết cũng không để hắn làm thế.

Nhưng xét thế lực của Cung Hình Dục, cô có bao nhiêu phần trăm cơ hội giữ Kỳ Kỳ ở bên người?

"Tại sao cậu không nghĩ lạc quan một chút nhỉ? Có lẽ Cung Hình Dục sẽ không cướp Kỳ Kỳ, còn có thể cưới cậu, giữa hai người có thể xảy ra một tình yêu oanh oanh liệt liệt nữa cơ!" Cô vĩnh viễn đều nghĩ đến tốt đẹp nhất của sự việc!

"Cậu nghĩ tớ là cô bé lọ lem còn hắn là hoàng tử sao? Dạng này chỉ xuất hiện trong mấy câu chuyện cổ tích thôi!" Đúng là trên thế giới này, chuyện cổ tích có thể sẽ xảy ra.

Nhưng làm sao Tống Tâm Dao cô có thể gặp được chứ?

Cung Hình Dục giống như vương gia, nữ nhân bên cạnh hắn cứ như hạt gạo, vừa đụng đến chính là một đồng, hắn làm sao có thể để ý đến cô chứ?

Cứ xem như cô đã sinh cho hắn một đứa con trai, nhưng đối với những kẻ giàu có, tội kỳ việc chưa cưới đã có con nha!

"Tin tớ, không có việc gì đâu! Đi thôi, tớ vừa được lãnh lương, tớ mời cả hai mẹ con đi ăn cơm!" Quách Y Y tin tưởng, bên người Cung Hình Dục, cho tới nay đều là nữ nhân thành thực khêu gợi, có lẽ sẽ coi trọng Tống Tâm Dao non nớt. Hơn nữa cậu ấy còn là mẹ đứa con của hắn nữa.

Giữa bọn họ sớm đã có mối dây liên kết. Nếu cả hai không có duyên phận, thì bốn năm trước, hắn cũng sẽ không lưu Kỳ Kỳ lại trong bụng của cậu ấy. Những nam nhân giống như hắn, nhất định vô cùng cẩn thận, không muốn lưu lại một đứa con ở bên ngoài.

Nếu như tin truyền ra, đối với danh tiếng của hắn cũng chẳng tốt đẹp gì!

Nhưng hắn lại vô tình để Tống Tâm Dao có thai. Đây chính là ý trời, chính là nhân duyên. Chỉ cần tin tưởng vào duyên phận, hai người bọn họ nhất định sẽ có xát tạo tia lửa yêu. Cô sẽ chờ xem.

Cô tin rằng về sau sẽ có kịch hay để coi.

"Mẹ nuôi, con muốn ăn bò bít tết có được không ạ?" Thời điểm Kỳ Kỳ đi ngang qua tiệm cơm Tây, thấy mọi người bên trong đang ăn bò bít tết, nó cũng muốn ăn.

"Kỳ Kỳ, chúng ta chỉ ăn cơm thôi, món đó quá đắt!" Tổng Tâm Dao cảm thấy ngại quá, cô đã ăn nhờ ở đậu nhà của Quách Y Y, nếu như chỉ có Kỳ Kỳ thì không sao.

Nhưng đằng này còn có cô.

"Được, chúng ta đi ăn bò bít tết. Mẹ nuôi đây vừa được lãnh tiền thưởng tháng này, mẹ cực vui nên cũng muốn ăn bò bít tết. Đi vào thôi!" Quách Y Y vui vẻ cười nói, nhìn khuôn mặt tươi cười của Kỳ Kỳ, cô liền thỏa mãn tất cả mọi yêu cầu của nó. Chỉ là, cho đến tận bây giờ, yêu cầu của nó cũng không quá nhiều. Nếu như có thể thỏa mãn nó, cô sẽ làm.

Những năm qua, Quách Y Y đều ở cạnh Tổng Tâm Dao Dao biết bạn mình thật sự chịu quá nhiều cực khổ. Lúc Kỳ Kỳ sinh ra, vì tiền sinh hoạt phí phát sanh, Tổng Tâm Dao phải công con đi tìm việc. Nhưng chẳng có công ty nào nguyện thuê cô cả, cũng bởi vì cô vừa không có bằng cấp lại mang theo đứa bé.

Tổng Tâm Dao chỉ có thể cõng Kỳ Kỳ đi khắp nơi tìm việc. Cuối cùng cũng có người tốt bụng thuê hai mẹ con giúp việc nhà trong khi bọn họ đi làm. Giữa trời giá rét, tay của Tổng Tâm Dao ngâm trong nước, giặt tất cả quần áo cho những người kia.

Mà Kỳ Kỳ được cõng trên lưng, mùa đông vừa đến, gương mặt của Kỳ Kỳ vì lạnh mà nứt nẻ, đỏ hồng lên. Bao nhiêu lần Tổng Tâm Dao nhìn Kỳ Kỳ rồi len lén khóc thút thít, cô vẫn luôn tự nói mình muốn cho Kỳ Kỳ có được cuộc sống tốt hơn.

Cho đến khi Kỳ Kỳ được hai tuổi, điều kiện cuộc sống của bọn họ cũng mới được coi là khá hơn một chút.

Tổng Tâm Dao có thể để Kỳ Kỳ ở nhà mà đi đưa đồ ăn hoặc làm phục vụ bàn.

Chỉ hơn ba giờ đêm, cô mới có thể ở bên cạnh Kỳ Kỳ.

Cô làm thế để bọn họ đều được sống vui vẻ. Nhưng không bởi vì như vậy mà khiến tình cảm của Kỳ Kỳ với Tổng Tâm Dao trở nên xấu đi. Ngược lại Kỳ Kỳ rất thích cô, một điểm này đã khiến cô rất vui.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc - Chờ Cuộc Mẹ Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 4: Lần đầu gặp mặt ở nhà hàng

Cung Hình Dực nhìn tư liệu trên bàn. Đây là tư liệu về Tổng Từ Kỳ mà trợ lý của hắn đã tìm được, từ lúc thăng bé ra đời cho đến bây giờ, còn có tư liệu về mẹ của nó.

Hắn rơi vào trầm tư. Nhóm máu của Tổng Từ Kỳ rõ ràng giống hắn, đều là nhóm máu B có Rh-. Loại máu này chỉ người họ Cung mới có. Mà nhà họ Cung chỉ có hắn là con trai, hẳn là không có thúc thúc, phụ thân cũng đã qua đời từ nhiều năm trước.

Ông nội cũng đã già, căn bản không thể nào là ông nội, với lại Tổng Từ Kỳ không hề giống ông nội một chút nào, nhưng lại giống hắn đến 88%. Sau khi trở về, hắn liền xem hình chụp mình lúc bằng tuổi Tổng Từ Kỳ, nét tương đồng cơ hồ đạt tới 99%.

Đứa bé này thật sự là phiên bản thu nhỏ của hắn. Tài liệu bên trong, còn có báo cáo thử máu của Tổng Từ Kỳ, điều này làm cho hắn càng thêm hoài nghi, Tổng Từ Kỳ kia, có phải chính là con của hắn phải không?

Nhưng hắn vẫn muốn gặp mặt mẫu thân của Tổng Từ Kỳ —— Tổng Tâm Dao, mới có thể tìm ra câu trả lời.

khi ấy hắn mới có thể biết chắc Tổng Từ Kỳ có thực sự là con của mình hay không.

Nếu như, đó là con của hắn, hắn sẽ không để cho nó lưu lạc bên ngoài.

Khi xem xong sự tình trong tập tư liệu tra được, hắn cảm thấy thật đau lòng.

Lúc nó còn nhỏ rõ ràng đã phải trải qua nhiều gian khổ như vậy.

Nếu như, nó thật sự là con hắn, hắn nhất định phải bồi thường thật tốt cho mấy năm gian nan khổ sở này...

"Hình Dực!" Đột nhiên một âm thanh dịu dàng đánh gãy suy nghĩ của hắn. Ngược mắt nhìn lên, hắn liền thấy Cao Cẩm Nhã đi về phía mình, hắn bèn cầm tài liệu để phía dưới những tài liệu khác.

"Sao em lại tới đây?" Thư ký rõ ràng không thông báo, có phải muốn bị sa thải hay không?

"Người ta nhớ anh nha! Anh đang xem cái gì thế?" Cao Cầm Nhã vòng qua bàn làm việc đi tới bên cạnh hắn. Cô ta định cầm tài liệu lên xem.

"Là tài liệu cơ mật của công ty, em muốn xem sao?" Cao Cầm Nhã vội thu tay lại, cô ta biết Cung Hình Dục có thể tức giận.

Nhưng cô ta vẫn nghiêng mắt nhìn đến phần góc ngoài lộ ra, phía trên có tấm hình nho nhỏ hấp dẫn tầm mắt của cô ta.

Đó là một tiểu hài nhi, chỉ là đứa bé kia là ai? Tại sao Cung Hình Dục lại nhìn nó đến ngẩn người ra thế?

Hơn nữa đứa bé đó có phải quá giống Cung Hình Dục hay không?

Hoàn toàn là phiên bản thu nhỏ của hắn. Phát hiện ấy khiến cô ta cảm thấy chuyện này hình như không tốt lắm.

Xem ra, cô phải cho người điều tra một chút, người trên tấm hình kia là ai ?

"Thật xin lỗi! Người ta không biết mà! Buổi trưa anh không cùng người ta ăn cơm rồi, buổi tối hãy dùng cơm với em đi!" Hiện tại Cao Cầm Nhã chỉ có thể dẫn hắn rời khỏi phòng làm việc, mới có thể để cho người của cô ta tới đưa tài liệu đi sao chép lại.

"Em ra ngoài đợi tôi... tôi đem tài liệu cất đây." Cao Cầm Nhã gật đầu rồi đi ra ngoài.

Thấy cô ta đi ra ngoài, Cung Hình Dục mới bắt đầu dọn dẹp đồ trên bàn, đem những tư liệu kia bỏ vào trong cặp rồi đi ra ngoài.

"Đi thôi!" Cung Hình Dục thấy cô ta đang nói gì đó với thư ký, hắn cất tiếng.

"Đến đây!" Cô bước tới bên cạnh Cung Hình Dục, kéo tay của hắn, hai người liền rời đi.

Bạn bè của Tổng giám đốc chỉ khiến bọn họ hâm mộ. Những tiếng cảm thán liên tiếp vang lên. "Nam tài nữ sắc, có gia thế có tư cách. Thật hâm mộ quá đi!"

Chỉ là cảm thán trôi qua, bên trong lại khôi phục yên tĩnh, hình như mới vừa nãy cũng không có người nói chuyện .

Hai người bọn họ đi tới một nhà hàng được đặt tên là "Trọn đời hữu tình", đi tới chỗ ngồi sang trọng dùng cơm.

Ăn một lát, họ liền nhìn thấy ba người bước vào, hai nữ nhân, mang theo một cậu nhóc anh tuấn, tới đây dùng cơm.

"Mẹ, chúng ta ngồi nơi đó đi!" Tống Tử Kỳ thấy bên cửa sổ, có một bàn trống, hơn nữa còn có thể thấy cảnh sắc bên ngoài, liền kêu lên.

Âm thanh non nớt dễ nghe vang lên bên trong đại sảnh, khiến cho khách khứa đều nhìn về phía ba người bọn họ.

"Kỳ Kỳ, nơi này là nhà hàng Tây, nói chuyện nhỏ giọng một chút!" Tống Tâm Dao vội lên tiếng nói.

Mới vừa nãy, ánh mắt của những người đó hình như mang ý cảnh cáo.

"Dao Dao, cậu ngạc nhiên cái gì? Bọn họ đều là đang nhìn con trai của cậu đấy, sao cậu lại để ý người khác như thế?" Âm lượng của Quách Y Y so với Kỳ Kỳ còn lớn hơn.

"Được rồi, chúng ta qua ngồi bàn đó đi." Tống Dao Dao chỉ cảm thấy bị mọi người nhìn thế thật mắc cỡ, bèn vội ôm Kỳ Kỳ hướng đến bàn gần cửa sổ.

"Xin hỏi ba vị muốn gọi món gì?" Nhân viên phục vụ đi tới, nhìn Kỳ Kỳ anh tuấn thì lập tức thích Kỳ Kỳ, bởi vì nó thật sự quá đẹp trai. Thật là đáng yêu mà!

Tống Tử Kỳ nhìn menu một lúc lâu, chỉ tay vào phần bò bít tết và nói. "Tỷ tỷ xinh đẹp, em muốn một phần thịt bò bít tết, chín bảy phần." Hắn nói một câu tỷ tỷ xinh đẹp, đủ để cho phục vụ tâm hồn phiêu diêu.

"Cô ơi, phiền toái cho cháu bé này phần thịt bò bít tết chín chín phần, cháu ăn không quen sẽ đau bụng ." Nghe được con trai nói chỉ cần chín bảy phần, cô thiếu chút nữa bị hù chết, vội sửa lại là chín phần.

"Mẹ, con sẽ không bị đau bụng đâu!" Kỳ Kỳ dẫu môi, bất mãn oán trách.

"Kỳ Kỳ, ngoan chút, nghe lời mẹ. Bằng không, lần sau mẹ không mang con đi theo!" Kỳ Kỳ quay đầu, cực kỳ không vui.

Gọi xong ba suất thịt bò bít tết, Tống Tâm Dao nhìn qua vẫn còn thấy Kỳ Kỳ tức giận khiến cô chỉ cảm thấy buồn cười.

"Kỳ Kỳ, còn tức à?" Cô ló đầu qua, mặt đối mặt nhìn nó.

"Hừ..." Kỳ Kỳ hừ một tiếng, lại quay mặt đi.

"Con lại tức giận, buổi tối về phòng của mình mà ngủ!" Kỳ Kỳ vội quay đầu lại.

Nó sợ nhất chính là mẹ không để cho nó ngủ cùng với mẹ, như vậy nó không cần.

"Mẹ, Kỳ Kỳ không có tức giận, người nhìn nhầm rồi!" Kỳ Kỳ vội cười theo.

"Thật sao? Nhưng mới vừa nãy mẹ rõ ràng nghe được một tiếng "hừ" kia mà!" Cô cố ý trêu chọc con trai.

"Không có, không có! Mẹ nghe lầm á! Không tin mẹ hỏi mẹ nuôi đi ạ!" Kỳ Kỳ chớp đôi mắt to, thật sự rất sợ mẹ không để ý tới nó! Không để cho nó ngủ cùng.

"Đúng đó! Không có! Không có! Kỳ Kỳ vẫn luôn cười." Quách Y Y vui vẻ cười to, kể từ thời điểm có hai người bọn họ, cô thật rất vui vẻ.

Hơn nữa Kỳ Kỳ còn là đứa rất hài hước. Mỗi lần đều chọc cô cười.

Cuộc sống của cô trôi qua thật rất thoải mái.

Ngồi ở bàn sang trọng, Cung Hình Dục nhận ra âm thanh có chút quen tai, liền quan sát tất cả bàn trong nhà hàng, cuối cùng tầm mắt của hắn rơi vào người của Tổng Tâm Dao.

Cô...

Không phải chính là nữ nhân trong hình kia sao? Mẹ của Tổng Tử Kỳ —— Tổng Tâm Dao, vừa mới bắt đầu hắn còn lo lắng, sẽ có chút khó tìm, không nghĩ giờ lại gặp được bọn họ.

"Hình Dục, hai ngày nữa chúng ta đi chụp hình cưới nha! Ông nội cũng đã giúp em liên hệ rồi. Anh nói có được hay không?" Cao Cẩm Nhã tự nói, hoàn toàn không cảm giác được ánh mắt của Cung Hình Dục đã phiêu tới nơi khác.

Thấy Cung Hình Dục nửa ngày không có trả lời, cô ta liền ngẩng đầu nhìn hắn, phát hiện ánh mắt của hắn vẫn nhìn chăm chăm vào một cái bàn. Cô hướng theo tầm mắt của mắt liền gặp được đứa bé trong tấm hình.

Đứa bé kia rốt cuộc có quan hệ gì với hắn?

Xem ra, cô phải sai người đi điều tra một chút.

"Hình Dục, Hình Dục..." Cô ta thu hồi tầm mắt nhìn Cung Hình Dục. Gọi hắn mấy tiếng, cô ta thấy hắn một chút phản ứng cũng không có, cũng không biết hắn đang nghĩ cái gì?

Tại sao lại nhập thần như thế, hoàn toàn không thấy sự tồn tại của cô ta.

"Hình Dục..." Âm lượng của cô ta gia tăng một chút.

"Làm sao? Tôi cũng không phải điếc, em cần phải lớn tiếng như vậy sao?" Cung Hình Dục hiển nhiên không vui khi bị cô ta quấy rầy.

"Em kêu anh mấy tiếng rồi!" Đột nhiên Cao Cẩm Nhã cảm thấy rất uất ức, lần đầu tiên hắn lớn tiếng nói chuyện như vậy với cô.

Bởi vì âm thanh mới vừa nãy khiến nhóm người Tổng Tâm Dao bị lôi cuốn hướng mắt tới đây, thời điểm thấy Cung Hình Dục, cô cũng sợ hết hồn.

Mà Quách Y Y cũng không nghĩ ở chỗ này gặp phải Cung Hình Dục. Hơn nữa ánh mắt của Kỳ Kỳ cũng trở nên lạnh lùng.

Từ chỗ ngồi nhảy xuống, Kỳ Kỳ liền chạy đến trước mặt của Cung Hình Dục. Ánh mắt của nó nhìn Cung Hình Dục cực kỳ lạnh.

Thấy thẳng nhóc đi tới đây, Cung Hình Dục mới thật sự phát hiện, ánh mắt của nó rất giống hắn.

"Cung Hình Dục, làm sao ông biết được chỗ này?" Nó có chút địch ý.

"Tiểu quý, nhóc có thể ở nơi này, ta lại không thể có mặt ở đây sao?" Hắn chưa biết rõ sự thật, nên cũng không thể nào xem tên nhóc này như con trai của mình.

"Kỳ Kỳ, con trở lại cho mẹ!" Tổng Tâm Dao có chút gấp gáp, vừa nãy cô nên để mắt đến Kỳ Kỳ.

Cô vốn không muốn gặp Cung Hình Dục, nhưng không nghĩ lại gặp hắn ở chỗ này, hơn nữa Kỳ Kỳ còn chạy tới tìm hắn.

"Mẹ, con muốn nói chuyện rõ ràng với ông ta!" Kỳ Kỳ đáp một tiếng rồi quay đầu lại nhìn chăm chăm Cung Hình Dục.

"Nhóc phải nói rõ với ta chuyện gì?" Đứa bé này luôn có thể mang hứng thú đến cho hắn.

"Cung tiên sinh, thật xin lỗi! Đứa bé không hiểu chuyện! Quấy rầy ngài dừng cơm!" Tổng Tâm Dao vội vàng chạy tới ôm lấy Kỳ Kỳ.

"Cô là mẹ của nó sao?" Hắn biết rõ lại có ý tứ hỏi han.

"Vâng! Thật xin lỗi, đứa bé này không hiểu chuyện! Kỳ Kỳ, nói xin lỗi Cung tiên sinh đi con!" Sắc mặt của Tổng Tâm Dao cũng trầm xuống.

Tại sao Kỳ Kỳ lại làm như vậy, chẳng lẽ nó không biết, cô vẫn luôn sợ có một ngày Cung Hình Dực sẽ đem nó đi, không để nó ở lại bên cạnh cô sao?

"Mẹ, thật xin lỗi! Kỳ Kỳ biết sai rồi!" Nó chợt nhớ tới những lo lắng của Tổng Tâm Dao.

"Cung tiên sinh, thật rất xin lỗi, quấy rầy hai người dùng cơm! Tôi lập tức đưa nó đi." Sau khi xin lỗi, cô vội ôm Kỳ Kỳ rời đi, ngay cả bữa ăn đều chưa đụng tới.

Quách Y Y biết bạn mình vẫn còn sợ hãi, cô vội đi trả tiền rồi theo hai mẹ con rời khỏi nhà hàng Tây.

Cung Hình Dực nhìn bọn họ rời đi, không hiểu tại sao Tổng Tâm Dao lại sợ hãi đến vậy.

Thời điểm nhìn hình của Tổng Tâm Dao, hắn cũng không có cảm giác gì. Cô hình như không tồn tại trong trí nhớ của hắn.

Nhưng khi cô xoay người rời đi, hắn lại thấy quen thuộc.

Bốn năm trước, buổi sáng hôm đó, hắn nhớ mình đã mơ mơ màng màng thấy một bóng lưng vội vàng bỏ đi. Lúc đầu, hắn cho rằng đó chẳng qua chỉ là một giấc mộng. Nhưng mới vừa nhìn thấy bộ dạng vội vàng vàng rời đi của cô, hắn biết rõ năm đó căn bản không phải là mơ, mà thực sự xảy ra.

Nữ nhân kia đích thị là Tổng Tâm Dao.

Hắn nhớ đã nhìn thấy cô ở quầy rượu. Đêm đó hắn chọn trúng nữ nhân có gương mặt trẻ con kia. Nhưng lúc đó cô đã rời khỏi quầy rượu. Cuối cùng hắn ra phía sau sân khấu, uống phải một ly rượu bị hạ thuốc mà cho đến bây giờ hắn vẫn chưa tra ra rốt cuộc ai là kẻ đã bỏ thuốc.

Sau khi cảm thấy mình uống phải một ly rượu bị hạ thuốc, hắn liền rời khỏi quán bar rồi mơ màng nhớ, lúc ấy hắn đã kéo một nữ nhân vào xe của mình.

Hắn chỉ nhớ nữ nhân kia lao đảo nghiêng ngã đi về phía trước, mà lúc đó hắn căn bản không quan tâm nhiều như vậy. Khi cô vào xe, hắn mới phát hiện, cô cũng bị người ta bỏ thuốc.

Chỉ là hôm sau tỉnh lại, hắn liền không thấy cô, chỉ có những vết lác hồng trên giường.

"Hình Dực, anh làm sao vậy?" Thấy hắn lại đang nghĩ chuyện gì đó, Cao Cẩm Nhã bắt đầu có chút bận tâm.

Cô ta có thể cảm giác được Cung Hình Dực đối với mẹ con kia, hình như có tình cảm đặc biệt. Thời điểm hắn trầm tư, ánh mắt trước nay chưa có kia của hắn bắt đầu làm cô ta sợ. Loại sợ hãi này phát ra từ đáy lòng của cô ta.

Cô ta sợ hôn sự của bọn họ, bởi vì sự xuất hiện của hai mẹ con nhà kia, mà như bong bóng xi hơi.

Trước đó, cô ta nhất định phải nghĩ biện pháp, khiến hai mẹ con kia rời khỏi thành phố này, làm cho Cung Hình Dực vĩnh viễn không tìm được.

Như vậy, bọn họ mới có thể ở chung một chỗ. Cô ta cũng sẽ không sợ có người tới phá hư chuyện giữa bọn họ. Đó vẫn là điều cô ta sợ nhất. Nếu nó xảy ra, cô ta không biết phải làm sao.

"Em trở về trước đi, tôi còn có ít chuyện muốn làm." Cung Hình Dực cảm cấp bách rồi bước nhanh rời khỏi nhà hàng, chỉ để Cao Cẩm Nhã sững sờ ngồi tại bàn.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc - Chờ Cướp Mẹ Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 5: Cẩm Nhã tìm gặp Tâm Dao

Cung Hình Dực từ trong nhà hàng chạy ra thì đã không thấy ba người bọn họ.

Ngó hai bên, hắn vẫn không nhìn thấy bóng dáng của họ đâu. Hắn sớm nên đuổi theo, như vậy mới có thể tìm được. Hiện tại hắn lại để cho bọn họ chạy mất. Thật không biết, sau đó phải làm thế nào?

Xem ra, chỉ có thể cho người điều tra chỗ ở của bọn họ mà thôi.

"Giúp tôi điều tra về nơi ở của Tổng Tâm Dao." Hắn bấm điện thoại gọi cho trợ lý nhờ điều tra vị trí của Tổng Tâm Dao lần nữa.

Không biết Tổng Tâm Dao có thể chính là nữ nhân năm đó hay không?

Đáy lòng của hắn hình như hi vọng cô chính là nữ nhân năm đó.

Nhưng tại sao lại có hy vọng đó, chính hắn cũng không có cách nào để giải thích, chỉ là hắn hy vọng có thể tìm ra chỗ ở của bọn họ. Sau đó hắn có thể còn phải tốn một khoảng thời gian dài để thăm dò xem Tổng Từ Kỳ có đúng là con của hắn không.

Nhìn thấy Tổng Từ Kỳ, hắn lại có loại cảm giác đặc biệt thân thiết của tình phụ tử.

Lúc giữa trưa, thời điểm gặp Tổng Từ Kỳ, cảm giác đó liền giấu ở đáy lòng của hắn.

Chẳng qua không có mãnh liệt như bây giờ thôi. Sau khi xem tài liệu trợ lý đã điều tra, hắn thật sự cảm thấy loại cảm giác thân thiết chỉ có giữa hai cha con.

Hy vọng có thể mau chóng tìm ra bọn họ.

Nhưng vì sao lúc Tổng Tâm Dao nhìn thấy hắn lại bối rối như vậy? Cô sợ điều gì?

Hắn gọi tắc xi rồi trở về nhà riêng của mình.

Hắn còn có rất nhiều việc phải lý giải.

Hiện tại, ngay cả chính hắn cũng phát hiện trong đầu của mình rất loạn, không thể suy nghĩ được gì.

Lúc Cung Hình Dục bỏ đi, Cao Cẩm Nhã từ trong nhà hàng bước ra, mắt nhìn theo chiếc xe đã xa dần.

Cô ta càng nghĩ càng tức, vì sao hắn lại làm như vậy chứ?

Người phụ nữ kia cùng đứa bé vừa nãy thật sự có quan hệ với Cung Hình Dục sao?

Tại sao bọn họ lại phải xuất hiện kia chứ?

Nếu như bọn họ không xuất hiện, cô ta cùng Cung Hình Dục có thể bước tới lễ đường nhưng giờ người phụ nữ kia lại xuất hiện.

Cô ta có cảm giác người phụ nữ kia sẽ mang lại cho cô ta một đồng phiền phức.

Giờ điều cô ta có thể làm chính là tìm ra bọn họ trước Cung Hình Dục một bước.

Như vậy, cô ta mới có biện pháp để cho hai mẹ con kia biến mất khỏi thành phố này và Cung Hình Dục vĩnh viễn cũng không thể tìm ra.

Hiện tại chỉ có thể như vậy, Cung Hình Dục mới có thể ngoan ngoãn kết hôn cùng cô ta, nếu không chuyện của bọn họ có thể xem như chấm dứt.

Cung Hình Dục căn bản không để ý đến việc này, hắn hoàn toàn có thể giải trừ hôn ước mà ở cùng người phụ nữ có con với mình.

Hôn nhân của bọn họ vốn dĩ là dạng kết hôn làm ăn.

Cứ coi như, cho đến nay cô ta đều thích Cung Hình Dục, nhưng cô ta biết rất rõ trong lòng hắn, cô ta chẳng qua chỉ là một người phụ nữ.

Phụ nữ có thể sinh con cho hắn, trừ vợ ra cũng không có người nào khác.

Nhưng cô ta không muốn những điều này. Ngoài việc muốn là người của Cung Hình Dục, cô ta còn phải lấy được trái tim của hắn. Và trở thành nữ chủ nhân của Cung gia.

Cứ coi như hắn có con bên ngoài đi chẳng nữa. Cô ta cũng sẽ nghĩ biện pháp không để đứa bé của người phụ nữ kia bước chân vào Cung gia.

Đứa bé sẽ tụt xuống danh hiệu một đứa con hoang.

Nó chẳng qua chỉ là thứ đó mà thôi..

Tổng Tâm Dao ôm lấy Kỳ Kỳ nhanh chóng rời khỏi nhà hàng, bình thường cô đều không chịu ngồi xe, hôm nay lại gọi hắn một chiếc tắc xi mà chạy trốn.

Cô hoàn toàn không nghĩ sẽ gặp Cung Hình Dục ở nhà hàng đó. Nếu sớm biết, có đánh chết cô cũng không để Quách Y Y đi vào nơi ấy. Cứ xem như món bò bít tết ở đó có ngon đi nữa.

Nhưng vừa thấy Cung Hình Dục, tất cả khẩu vị của cô liền mất hết.

Thịt bò bít tết dù có ngon hơn nữa, ăn vào cũng sẽ thấy giống như vụn đậu hũ, chỉ mang chút đặng đặng pha tí mùi nấm mốc.

Cô làm sao lại khổ như vậy? Buổi trưa Kỳ Kỳ mới đi tìm hân, buổi tối lúc ăn cơm, lại xui xẻo gặp mặt hân.

Nếu như có thể nói, cô hi vọng bọn họ vĩnh viễn không bao giờ gặp mặt.

"Mẹ nuôi, mẹ con có phải đang tức giận hay không?" Kể từ sau khi lên xe, Kỳ Kỳ liền trốn sau lưng Quách Y Y.

Theo nó dự đoán, Tống Tâm Dao sẽ tức giận.

"Tiểu quý này thật là thích gây sự. Lúc ở nhà, mẹ của con cũng rất tức giận rồi, thế mà con vẫn cứ làm như thế!" Quách Y Y kéo Kỳ Kỳ, thật ra cô cũng biết Tống Tâm Dao sẽ tức giận. Nhưng bây giờ nhìn lại, cho dù có tức giận thế nào đi chăng nữa, chuyện cũng đã xảy ra, cô cũng không thể thay đổi được gì.

"Con vừa thấy ông ta là liền ghét, ai bảo ông ta cùng người phụ nữ khác ăn cơm kia chứ!" Nhìn thấy Cung Hình Dục ăn cơm cùng người phụ nữ khác, nó thật tức giận.

Bỏ mặc nó và mẹ sống chết, lại đi ăn cơm với phụ nữ khác. Nó vì mẹ mà bất bình...

"Tiểu quý, đó là chuyện của người ta!"

"Con chính là... không vui!" Thấy ánh mắt của Tống Tâm Dao phóng tới, nó vội vàng rút cổ, thanh âm cũng từ từ nhỏ lại.

Ánh mắt của Tống Tâm Dao vẫn còn đang trong trạng thái tức giận.

Làm sao nó lại quên mẹ không thích nhìn thấy Cung Hình Dục kia chứ?

Đêm nay, Kỳ Kỳ đáng thương chỉ có ở trong phòng của Quách Y Y. Nhìn ánh mắt dọa người của Tống Tâm Dao, nó biết tối nay nếu như ngủ cùng với mẹ, cái mạng nhỏ của nó sẽ khó giữ.

Nghỉ ngơi mấy ngày, Tống Tâm Dao vẫn có ý định ở lại, không đi đâu cả.

Nếu như sự việc có xảy ra, dù tránh né như thế nào, cô cũng không thể trốn tránh. Hai ngày qua, cô đã bắt đầu đi tìm việc.

Bởi vì mang thai cho nên đến cái bằng, cô cũng không có. Chẳng có một công ty lớn nào chịu thu nhận cô cả.

Hiện tại, các công ty không xét trình độ học vấn thì cũng là thực lực. Cô lại không có thứ nào cả.

Muốn vào được công ty tốt, điều đó căn bản cũng không thể xảy ra. Hiện tại, những công việc cô có thể làm chỉ là phục vụ nhà hàng, nhân viên tư vấn bán hàng ở tiệm quần áo.

Cô cầm tờ báo, tìm kiếm hai ngày cũng không có được công việc nào.

"Tìm việc ở thành phố O này thật khó mà!" Ngồi ở cạnh bồn hoa, Tống Tâm Dao nhìn trời cất tiếng cảm thán. Lúc còn ở thành phố G, kiếm việc cũng rất dễ dàng, nhưng tại sao ở chỗ này lại khó đến vậy chứ?"

Ở đâu cũng đều đòi hỏi bằng cấp, ngay cả một quán ăn cũng cần bằng trung học. Khi chuyện kia xảy ra, cô liền vội vàng rời khỏi thành phố O, căn bản cũng không trở lại trường học để lấy bằng tốt nghiệp.

Tiếp theo cô phải làm sao đây?

Nếu như không tìm được việc làm, cuộc sống của cô với Kỳ Kỳ không biết sẽ ra sao. Mặc dù số tiền Kỳ Kỳ lấy được từ chỗ Cung Hình Dục đủ cho mẹ con cô sống cả đời. Nhưng cô không hề muốn đụng đến số tiền đó một chút nào.

Cô không muốn để cho Kỳ Kỳ với hân có bất cứ quan hệ gì. Nếu thế, cô cứ việc đưa Kỳ Kỳ đến chỗ hân và cũng chẳng cần lo lắng cho cuộc sống sau này của Kỳ Kỳ.

Nhưng cô không làm được. Mấy ngày trước, nhìn thấy Cao Cẩm Nhã trong nhà hàng, cô đã có cảm giác không tốt lắm.

Nếu là đứa con do mình sinh ra, cô ta có thể hết sức sủng ái đứa bé. Nhưng đối với con của người phụ nữ khác, cô ta cũng có thể đối đãi với nó thật tốt sao?

Cô tự trả lời, chắc chắn là sẽ không được thế...

"Cô là Tống Tâm Dao?" Vừa mới nghĩ đến Cao Cẩm Nhã thì giờ đã giáp mặt. Chỉ là, cô ta tìm cô có chuyện gì?

"Đúng là tôi, Cao Tiểu Thư. Cô tìm tôi có chuyện gì không?" Tâm Dao đứng lên.

"Cô biết tôi là ai sao?" Cao Cầm Nhã có chút kinh ngạc, người phụ nữ kia rõ ràng biết cô ta.

"Làm sao không biết thiên kim của Cao thị được chứ? Gần đây, có hai tin tức nóng hổi ở thành phố O, một chính là việc đính hôn của Tổng giám đốc của Từ Mỹ, Cung Hình Dục với thiên kim của Cao thị, Cao Cầm Nhã. Tin còn lại chính là Tổng giám đốc của Hoắc thị, Hoắc Huyền Lôi trở về nước." Cô chính là thấy tin tức bọn họ đính hôn ở trên ti vi.

Thời điểm hai người bọn họ đứng chung với nhau, cô liền nhớ đến một câu nói: Trai tài gái sắc, sài lang xứng hổ báo.

Mặc dù có điểm không thích hợp, nhưng lúc ấy cô thực sự chỉ nghĩ tới câu nói này.

Nam tuấn tú, nữ mỹ lệ; nam ưu nhã, nữ cao quý.

Bọn họ đứng chung một chỗ giống như một đôi bích nhân.

Chắc hẳn, trên đời này khó tìm được đôi thứ hai như thế!

"Vậy cô biết tôi tìm cô vì chuyện gì không?"

"Không biết!"

"Chúng ta qua tiệm cà phê kia nói chuyện một chút đi!" Đứng ở ven đường bị người ta nhìn như những con khỉ, cô ta thật rất khó chịu.

Mặc dù cho tới nay, cô ta luôn tự hào về vóc dáng của mình. Nhưng bị người đi đường nhìn thế, cô ta không thích chút nào.

"Được." Tổng Tâm Dao gật đầu rồi cùng Cao Cầm Nhã đi đến tiệm cà phê.

Ngồi ở trong tiệm cà phê, Cao Cầm Nhã vẫn nhìn chằm chằm Tổng Tâm Dao hết một lúc lâu mà vẫn không nói một câu nào.

Nhìn Tổng Tâm Dao, cô ta không biết rốt cuộc người phụ nữ kia có sức quyến rũ gì khiến Cung Hình Dục coi trọng, hơn nữa còn có thể giúp hắn sinh con?

Hay vẫn còn sự tình gì khác?

Cung Hình Dục có thể cũng không biết ban đầu nữ nhân này mang thai đứa con của mình. Cho nên, thời điểm gặp Cung Hình Dục, cô ta mới chạy trốn như thế.

Thật sự là như vậy phải không?

Cô ta đã cho người điều tra địa chỉ cùng những yếu điểm của người phụ nữ kia.

Yếu điểm của người phụ nữ này chính là tiền. Chỉ cần cho ả ta một khoản tiền thì sẽ đuổi đi được thôi.

Chỉ cần ả ta rời đi, tất cả mọi việc sẽ đều tốt đẹp. Chỉ cần Cung Hình Dục không tìm được bọn họ thì sẽ chết tâm thôi.

Sau đó, hắn sẽ ngoan ngoãn kết hôn với cô ta. Cô ta cũng không cần lo lắng người phụ nữ này sẽ trở về tìm Cung Hình Dục. Hình như, ả ta cũng chẳng muốn gặp Cung Hình Dục.

Ngần ấy năm, cô ta chưa từng thấy Cung Hình Dục có tình cảm với một người phụ nữ nào.

Khi cả hai chưa đính hôn, phụ nữ bên cạnh hắn nhiều không đếm xuể. Mặc dù sau khi đính hôn, vẫn còn nhiều phụ nữ dỗi mắt theo Hình Dục. Nhưng cô ta biết rõ Cung Hình Dục không phải là người chơi đùa phụ nữ một cách tùy tiện.

Trước kia, hắn đối nữ nhân như quần áo, chưa bao giờ quen quá một tuần lễ.

Đến bây giờ, hắn đều không gặp lại những nữ nhân kia. Cho tới nay, phát hiện này luôn làm cho cô ta rất vui vẻ. Ít nhất nó cho cô ta cảm giác Cung Hình Dục vì chuyện đính hôn của bọn họ mà thay đổi tính cách hoa hoa công tử của mình.

Trước kia, phụ nữ của hắn nếu không có sắc đẹp, hắn tuyệt đối không ngó tới. Nhưng người phụ nữ trước mặt này thì sao?

Mặc dù người phụ nữ kia có gương mặt trẻ con đáng yêu nhưng không tính là xinh đẹp.

Nhưng cô ta không thể nào không thừa nhận dung mạo của người phụ nữ kia thật đáng yêu.

Đặc biệt là đôi mắt to tròn, ngay cả cô ta cũng rất hâm mộ.

"Cao tiểu thư, có chuyện gì xin mời nói thẳng đi!" Thấy nửa buổi cô ta không nói lời nào, Tổng Tâm Dao cảm giác có chút kỳ quái, nhưng trước khi phá vỡ giờ khắc này, cô lại có chút an tĩnh không giải thích được.

"À, Tổng tiểu thư, tôi muốn hỏi con của cô có quan hệ gì với Hình Dực?" Mặc dù người của cô ta chưa tra được đứa bé gọi tên Tổng Từ Kỳ có phải là con của Cung Hình Dực hay không nhưng cô ta vẫn rất sợ.

Cái cảm giác kia rất quen thuộc, cô ta trước đây chưa từng thấy sợ như thế.

"Cao tiểu thư, mặc dù tôi không hiểu vì sao cô lại hỏi thế nhưng tôi có thể nói cho cô biết, Kỳ Kỳ là con của tôi, nó không có bất cứ quan hệ gì với Cung Hình Dực." Cô không muốn điều đó xảy ra. Cho dù trong người thằng bé đang chảy dòng máu của Cung Hình Dực, cô cũng không muốn hẳn biết Kỳ Kỳ là con trai của hắn.

"Nhưng về ngoài của thằng bé không phải quá giống Hình Dực sao?" Thật sự là quá giống. Đứa bé kia có đôi mắt giống y như đức Cung Hình Dực, hơn nữa trên người nó cũng toát ra một loại khí phách rất giống hắn.

Cả hai đều có khí chất vương giả và phát hiện này làm cho cô ta càng thêm sợ.

"Cao tiểu thư, trên thế giới nhiều người như vậy, người với người có chút nét tương đồng cũng không có gì kỳ quái. Chẳng qua chưa gặp được thôi." Tổng Tâm Dao không hiểu cô ta tìm mình chỉ muốn hỏi chuyện này thôi sao?

Đáy lòng có một chút sợ hãi khiến cô không biết tiếp theo mình phải làm gì.

"Thật sao? Nhưng cả hai lại quá giống. Tôi nghĩ cô cũng biết rõ quan hệ của tôi với Hình Dực." Cao Cẩm Nhã tựa vào ghế sa lon nhìn cô.

"Tôi biết rất rõ. Chỉ là đứa bé là con của tôi và tôi không muốn cuộc sống của mẹ con tôi bị quấy rầy." Trước kia cô vốn bình tĩnh nhưng hình như kể từ sau khi Kỳ Kỳ đi tìm Cung Hình Dực, cô liền không còn giữ được vẻ bình tĩnh nữa.

Có thể tiếp sau đó, cô sẽ càng thiếu bình tĩnh hơn.

"Nhưng hai mẹ con cô lại quấy rầy cuộc sống của bọn tôi." Vốn tưởng rằng, bọn họ có thể bình thường kết hôn. Nhưng không ngờ rằng, người phụ nữ này cùng đứa bé kia xuất hiện lại hoàn toàn làm rối loạn kế hoạch của cô ta.

"Tôi xin lỗi. Ngày đó ở nhà hàng, tôi thật không nghĩ Kỳ Kỳ sẽ chạy đến nói chuyện với Cung Hình Dực. Tôi cũng không nghĩ cô sẽ cho rằng thằng bé chính là con trai của hắn." Chuyện ngày hôm đó, mặc dù chỉ là một đoạn thời gian trong quá khứ, nhưng cô biết Cao Cẩm Nhã với Cung Hình Dực nhất định vì việc đó mà đau đầu.

Ông trời có phải thích chinh cô không? Tại sao lại không để Kỳ Kỳ giống cô cơ chứ?

"Chuyện đã xảy ra, bây giờ nói xin lỗi cũng chẳng được gì." Cao Cẩm Nhã lấy ra một tờ chi phiếu đưa tới trước mặt cô và nói. "Đây là năm trăm vạn, tôi hy vọng cô có thể cầm lấy số tiền rồi đem con của cô rời khỏi thành phố này, đi đến một nơi mà Hình Dực không thể tìm được. Cứ coi như Tổng Từ Kỳ không phải là con trai của anh ấy, tôi vẫn hy vọng cô hãy rời đi."

Cô nhìn tấm chi phiếu trên bàn rồi lại nhìn Cao Cẩm Nhã một lát.

"Tôi sẽ không nhận khoản tiền này. Mấy ngày nữa tôi vốn cũng rời khỏi chỗ này để trở về nơi vốn thuộc về mình." Tổng Tâm Dao đẩy tờ chi phiếu trở lại trước mặt cô ta rồi đứng dậy rời đi.

"Đợi chút..."

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc - Chó Cuóp Mẹ Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 6: Buộc Tâm Dao rời đi

Cao Cẩm Nhã đột nhiên kêu lên, hình như còn có chuyện gì muốn nói. Tổng Tâm Dao xoay người lại nhìn cô ta rồi nói. "Còn có chuyện gì sao?"

"Tôi hy vọng, cô có thể rời đi vào tối hôm nay vì Hình Dực sẽ rất nhanh tìm đến nhà của cô. Tôi không hy vọng các người gặp nhau." Nếu bọn họ gặp nhau, Cung Hình Dực có thể không để cho bọn họ rời đi. Nếu thế những gì cô ta đang làm chẳng phải trở thành công cốc sao? Đã là vậy, cô ta hà cớ gì phải lãng phí thời gian?

"Cao tiểu thư, tôi sẽ không để hẳn nhìn thấy mẹ con tôi. Hơn nữa, Cung tiên sinh và con của tôi vốn không có một chút quan hệ, dù có gặp tôi cũng không đồng ý, cho dù hẳn có muốn nói thằng bé là con của mình. Tôi có thể cam đoan với cô rằng, cha của con trai tôi không phải là Cung Hình Dực. Bọn họ chẳng qua có dáng vẻ giống nhau chứ không có chút quan hệ nào cả." Tổng Tâm Dao nói xong liền quay đầu rời khỏi tiệm cà phê.

Cao Cẩm Nhã nhìn người phụ nữ kia rời đi. Nếu như Cung Hình Dực khẳng khái nói con trai ả là của hắn thì người phụ nữ kia có thể lập tức nói cho

hắn biết cha của đứa bé là ai không?

Mặc dù cô ta không điều tra được sự tình nhưng cũng tra được nhiều chuyện khác. Cho đến nay, Tống Tâm Dao vẫn ở cùng với một người bạn. Bên cạnh người phụ nữ đó chỉ có Tống Tử Kỳ chứ không hề có người đàn ông nào khác.

Cô ta có thể nói gì đây?

Cô ta càng nghĩ càng lo lắng!

"Là phụ nữ không nên ghen tức uy hiếp người ta như thế. Cô gái ấy đã nói con trai của mình không phải là con của Cung Hình Dục thì cô cứ coi như thế đi. Cho dù đúng là con trai của Cung Hình Dục thì đã sao? Hắn sẽ giành giật con với người phụ nữ kia? Hắn giống dạng người sẽ vì một đứa bé mà hủy hoại danh tiếng của mình sao? Nếu là tôi, tôi nhất định sẽ vạch rõ quan hệ với hai mẹ con đó. Dùng tiền vẫn là cách tốt nhất, nhưng nếu không thể thì xem đối phương muốn gì, chỉ cần đối phương không tính tranh giành với cô, cô cần gì phải làm khó người ta thế?" Một người đàn ông ngồi phía sau ghế của Cao Cẩm Nhã đứng lên rồi đi đến trước mặt cô ta.

Lần đầu tiên nhìn thấy Cao Cẩm Nhã, hắn nghĩ cô ta thật sự rất xinh đẹp nhưng hắn lại tương đối có hứng thú với cô gái nhỏ vừa nảy hơn.

Hoắc Huyền Lôi hắn không muốn một người như đóa hoa trong nhà kính như thế.

"Anh là ai?" Cao Cẩm Nhã nhìn hắn thấy khá quen nhưng không nghĩ nổi hắn rốt cuộc là ai?

Nhưng cô ta nhìn quần áo trên người hắn liền biết hắn không thể chỉ là nhân viên bình thường. Thân phận của hắn có chút đặc biệt, có lẽ không kém hơn Cung Hình Dục là bao.

"Tại hạ Hoắc Huyền Lôi." Ánh mắt của Cao Cẩm Nhã đích xác cũng không tệ. Từ nhãn hiệu quần áo liền có thể đoán ra thân phận của người này. Mặc dù chỉ là đoán, không thể xác định nhưng cô ta cũng đã nghĩ đến vị trí đó.

"Thì ra tổng giám đốc mới nhậm chức vừa về nước của Hoắc thị, Hoắc Huyền Lôi tiên sinh. Khó trách có chút quen mắt." Hắn cũng là một người đàn ông điển trai nhưng cô ta lại không nhớ hắn.

Xét về thực lực, hắn với Cung Hình Dục thật sự là bất phân cao thấp, cô ta cũng thấy thích người đàn ông này. Nếu như hắn xuất hiện trước, cô ta có thể sẽ yêu hắn.

Cao Cẩm Nhã đã quen biết Cung Hình Dục nhiều năm như vậy nhưng hắn không hề có chút cảm giác gì với cô ta, dù coi cô ta là bạn tốt nhưng mỗi lần chỉ nhìn cô ta bằng ánh mắt lạnh lùng, điều này làm cho cô ta thật đau lòng.

Nhưng mà, cô có thể làm thế nào bây giờ? Cô chỉ có thể dùng tình yêu của mình, làm tan chảy trái tim anh, hi vọng có một ngày, anh có thể thay đổi, không hoa tâm như vậy nữa. Ánh mắt không có lạnh lẽo như vậy nữa. Nếu như là lạnh lùng đối với những người phụ nữ khác thì có thể, như vậy cô sẽ rất vui mừng.

Nhưng là, anh lạnh lùng đối với cô.

Chỉ khi gặp cô, anh mới dùng ánh mắt như vậy nhìn cô, dù là nhìn nữ nhân viên trong công ty, anh cũng không lạnh lùng như vậy. Đối với nhân viên, thái độ của anh vẫn luôn rất nghiêm túc.

<http://diendanlequydon.com/>

Nhưng, anh đối với cô lại vô cùng lạnh lùng, lạnh đến mức ai cũng cảm thấy được.

Thế nhưng, mỗi lần gặp nhau, cô đều chỉ có thể nhìn anh. Hi vọng ánh mắt anh nhìn cô có thể thay đổi, nhưng mỗi lần đều là như vậy, chưa từng thay đổi, cảm giác đó, khiến lòng cô càng ngày càng đau, càng ngày càng nguội lạnh.

Giống như ngày đó, trong phòng ăn, ánh mắt khi anh nhìn thấy Tống Tâm Dao... Ánh mắt đó, mặc dù cô không biết, rốt cuộc là anh suy nghĩ cái gì?

Nhưng là, ít nhất so với khi gặp mặt cô đã tốt hơn rất nhiều.

Nếu như, anh có thể dùng thái độ như vậy đối với cô, nhất định cô sẽ rất vui vẻ.

Nhưng, suy nghĩ đó đối với anh mà nói chỉ là giấc mộng mà thôi, anh sẽ không bao giờ đối với cô như vậy.

"Cao tiểu thư, hình như cô có rất nhiều tâm sự!" Thấy cô nhìn mình, sững sờ.

Mặc dù, bề ngoài của anh, xác thực cùng Cung Hình Dục bất phân cao thấp, nhưng người phụ nữ này, cũng sẽ không dùng ánh mắt này nhìn anh đi!

Nếu như, cô muốn trồng hoa si, nhưng, anh cũng không có muốn trở thành đối tượng để cho cô hoa tâm chút nào.

Nhìn cô vẫn chưa phản ứng lại, anh vẫn nên mau trở lại chỗ ngồi của mình, lấy đồ, nhanh chóng rời khỏi quán cà phê, lưu lại một mình Cẩm Nhã, ở nơi đó trồng hoa si.

"Ah. Người đâu?" Cao Cầm Nhã phục hồi tinh thần lại, nhưng không thấy Hoắc Huyền Lôi trước mắt đâu.

Anh ta, có thể đã trở lại trong công ty rồi !

Rốt cuộc cô đã ngây ngốc ở đây bao lâu?

Có thể không có ai biết! Ai muốn quản cô chứ?

*

Từ trong quán cà phê ra ngoài, Tống Tâm Dao đi ở trên đường lớn, chậm rãi đi, tiếp đó, cô không phải đi về nhà, cô muốn đi về gặp cha mẹ của cô rồi.

Nếu như bây giờ không trở về, cũng không biết khi nào mới có thể trở lại !

Cao Cầm Nhã dường như đang buộc cô mau chóng rời đi, trong lời nói của cô ta có ý gì, làm sao cô có thể nghe mà không hiểu đây?

Khi mà cô đem tấm chi phiếu kia đẩy trở về cho cô ta, cái loại đó sát khí trong mắt cô ta, khiến cho cô đến nay, vẫn còn cảm thấy sợ hãi. Cô ta không xuống tay với Kỳ Kỳ, nếu như cô ta xuống tay đối với Kỳ Kỳ, cô thật sự không biết, cô sẽ phải làm gì nữa!

Nhà cô ấy là nhà quyền quý, mà cô đây thì sao?

Hiện tại ngay cả công việc cũng không có, cô chỉ muốn tìm một công việc có thể làm được mà thôi.

Có lẽ, so với cô ấy một cơ hội phản kháng cô cũng không có.

"Người đẹp, sao lại đứng đây một mình?" Hoắc Huyền Lôi cời bỏ tây trang trên người, trên áo sơ mi nút cài hình như cũng cố ý cời ra, lộ ra một mảnh da thịt màu mật ong .

Tống Tâm Dao nhìn anh một cái, tiếp tục tự nhiên đi về phía trước, người đàn ông này, nhìn qua, hình như rất tuấn tú. Nhưng mà hiện tại, một chút tâm tình nhìn trai đẹp cô cũng không có.

"Mỹ nhân, tại sao không nói chuyện? Cô ở đâu? Để anh đưa em trở về đi!" Người trên đường, đồng loạt đều nhìn về phía bọn họ. Đặc biệt là một người đàn ông đẹp trai anh tuấn, cùng một cô gái thanh thuần đáng yêu như vậy ở cùng nhau .

Như vậy, thật thu hút ánh mắt của mọi người. Nhìn hai người bọn họ đi cùng một chỗ, vừa hâm mộ vừa ghen tỵ.

"Anh rất phiền a!" Tống Tâm Dao ngừng lại, nhìn người đàn ông đang đi theo mình này một lát .

"Tiểu mỹ nữ, tên gọi là gì?" Lúc ở trong quán cà phê Cao Cầm Nhã nói rất nhiều câu, nhưng đều không có nói đến tên tuổi cùng danh tính của cô.

Thế nhưng anh lại muốn hiểu rõ. Người phụ nữ này, có thể vì con trai của mình mà hy sinh tất cả.

Anh chính là vì nghĩ muốn cưới một người vợ giống như cô vậy.

Mặc dù cô đã có con trai, nhưng là, đứa bé của cô, không phải không có phụ cha sao?

Ngược lại, anh hi vọng sẽ trở thành cha của con cô.

Lần đầu tiên gặp cô, anh đã cảm thấy rất thú vị, cảm giác rất tốt!

"Anh có chuyện gì sao? Nếu không có việc gì thì đừng làm phiền tôi!" Tống Tâm Dao bước nhanh.

Chỉ là, chân Hoắc Huyền Lôi quá dài, chỉ cần hai bước, đã có thể đuổi kịp cô.

"Này.Cô kia, đứng lại!" Hoắc Huyền Lôi thấy cô coi anh giống như người xấu mà đối đãi vậy.

"Còn có chuyện gì à?" Cô vốn không muốn đứng lại, nhưng là, bị bức không thể không đứng lại.

Bởi vì

Tay của cô...

Đã bị Hoắc Huyền Lôi kéo.

Cô có muốn đi, cũng không đi được nữa rồi!

"Buông tay mẹ tôi ra, cái tên đại sắc lang này!" Kỳ Kỳ sau khi tan lớp, liền để cô giáo ở vườn trẻ dẫn cậu ra ngoài. Bởi vì mẹ muốn tìm việc, nhất định

không có thời gian tới đón bé.

Cho nên, cậu chỉ có thể dùng sắc dụ, tới hấp dẫn cô giáo của mình, để cho cô đưa mình về nhà.

Chỉ là, cậu lại không nghĩ rằng, ở trên đường sẽ gặp được một đại sắc lang, vô lễ với mẹ thân ái của mình.

Thật là tức chết bé!

Bé muốn mẹ ăn mặc quê mùa một chút, hôm nay cái váy này quá mê người rồi, về sau đều không cho mẹ mặc nữa.

Nhìn người đàn ông này, đẹp trai, rất đẹp trai, nhưng là, vẫn không có đẹp trai bằng bé đâu.

Bé được mọi người gọi là siêu cấp vô địch tiểu suất ca —— Tống Từ Kỳ nha!

Mặc dù bé rất không thích cái chữ bé nhỏ đó!

Nhưng là, sau này, bọn họ nhất định sẽ gọi cậu là vô địch đại suất ca —— Tống Từ Kỳ!

Được rồi! Không thể không thừa nhận, Tống Từ Kỳ có chút tự luyện.

Ít ngày trước, nói mình được mọi người gọi là thiên tài bảo bối Tống Từ Kỳ.

Hôm nay, còn nói mình được người ta gọi là vô địch tiểu suất ca Tống Từ Kỳ.

Mặc dù bé rất đẹp trai, nhưng là vẫn chưa đến mức được người ta gọi như vậy đi!

Cái đó có phần, cái này cũng có phần. Đến cuối cùng, mọi người nhất định đều nói bé là người tự luyện nhất trên đời này Tống Từ Kỳ.

Thật không biết, lần sau, bé có nói ra câu này hay không: bé được người ta gọi là thiên hạ tự luyện —— Tống Từ Kỳ tiểu bảo bối nha!

Mặc dù, chuyện như vậy, cậu cho là không thể xảy ra.

Nhưng là, trên cái thế giới này, có chuyện gì là không thể xảy ra nào?

"Kỳ Kỳ, làm sao con lại ở đây?" Tống Tâm Dao kinh ngạc nhìn Kỳ Kỳ, làm sao nó lại xuất hiện tại nơi này?

"Ồ! Là mẹ Kỳ Kỳ a! Là như vậy! Kỳ Kỳ nói cô đang đi tìm việc, cho nên để cho tôi đưa nó về nhà." Cô giáo vội vàng tiến lên nói.

"Vậy à! Cảm ơn cô giáo nha! Làm phiền cô rồi! Đem Kỳ Kỳ giao cho tôi là được!" Lại nhìn người đàn ông ở trước mắt một cái.

"Không cần khách khí! Đây là trách nhiệm của giáo viên chúng tôi. Chỉ có đưa các bé bình an đến tay mẹ, chúng tôi mới có thể yên tâm được!" Cô giáo 'ha ha' cười nói.

"Không cần khách khí! Đây là cô giáo của con. Chỉ có đem con bình an đưa đến tay của mẹ, chúng ta mới có thể yên tâm!" Kỳ Kỳ cùng cô giáo đồng thời lên tiếng, chỉ là âm thanh Kỳ Kỳ nhỏ hơn.

Hình như là sợ Tống Tâm Dao sẽ tức giận, mà Hoắc Huyền Lôi lại nghe được những lời bé nói.

Bởi vì, vào lúc này, Kỳ Kỳ đang ở trong ngực Hoắc Huyền Lôi

"Ha ha ha." Hoắc Huyền Lôi cười to lên, đứa bé này, thật là quá đáng yêu!

"Cười cái gì mà cười, chưa từng nhìn thấy trai đẹp sao?" Kỳ Kỳ từ trong ngực của hắn, bò xuống.

Nhìn hắn một cái, người đàn ông này cũng rất đẹp trai!

Mẹ là đại hoa si, sẽ không thích người đàn ông này chứ?

Ngần vạ lần không được a! Bé không cho phép bất kỳ người đàn ông nào, cùng giành mẹ với bé.

Chờ khoảng hai năm nữa, bé mà có thể làm việc, đến lúc đó có thể nuôi mẹ rồi!

Nên cũng không lo lắng, có người đàn ông nào muốn dành mẹ với bé!

Chỉ là, còn có bao nhiêu cái hai năm nữa, bé còn chưa có tính ra

<http://diendanlequydon.com/>

"Đúng vậy! Chưa từng thấy qua ai đẹp trai như vậy, cũng chưa từng thấy qua tiểu suất ca đáng yêu như vậy!" Hoắc Huyền Lôi ngưng cười, nhìn khuôn mặt cùng Cung Hình Dực giống nhau đến mấy phần kia.

Khó trách Cao Cầm Nhã sẽ lo lắng như vậy, nếu như là người có ý xấu, nhất định sẽ nhờ vào đó, tới tìm Cung Hình Dực để thu dọn tàn cuộc.

"Ông nghĩ muốn theo đuổi mẹ tôi?" Kỳ Kỳ có chút phòng bị nhìn hắn.

Người đàn ông này bộ dạng, giống như có ý tứ kia nha!

"Cháu sẽ đem mẹ cháu giao cho chú sao?" Hoắc Huyền Lôi vốn là có ý muốn theo đuổi Tống Tâm Dao.

Nhưng là hiện tại, ý nghĩ này càng thêm mãnh liệt. Đặc biệt là sau khi gặp qua đứa bé này, anh lại càng thêm khẳng định, muốn bọn họ trở thành người nhà của anh.

"Muốn mẹ tôi? Nằm mơ đi! Mẹ, là của tôi! Ai cũng không rõ cho phép dành!" Ánh mắt kiên định này, thật sự khiến cho anh bội phục. Tên tiểu quý này, rất thích mẹ nó a!

Xem ra, nếu như muốn theo đuổi người phụ nữ này, trước tiên là phải giải quyết tên tiểu quý này, mới có hi vọng.

Tên tiểu quý này, hình như là muốn tìm cho mẹ mình một người thật sự thích hợp, khi đó mới có thể giao mẹ mình cho người đó.

Nếu không, anh dùng hết tất cả biện pháp cũng không thể khiến tiểu quý này đồng ý để cho mẹ nó sống cùng với anh!

"Ồ! Cháu có thể bảo đảm chăm sóc mẹ cháu cả đời được sao?"

"Tại sao không thể? Qua hai năm nữa, tôi có thể nuôi mẹ, cho mẹ một sống cuộc sống tốt!" Lời của cậu bé, giống như một lời thề, ánh mắt kia chính là muốn nói cho anh biết. Nó nhất định sẽ thực hiện được, sẽ làm cho mẹ của nó được sống cuộc sống thật tốt, sẽ không để cho mẹ nó khổ hơn nữa một mõi hơn nữa.

"Vị tiền sinh này, cầu xin anh tránh ra, để cho mẹ con chúng tôi về nhà! Được không?" Tống Tâm Dao nhìn sắc trời, trời sắp tối rồi, cô cũng nên trở về chuẩn bị bữa ăn tối thôi.

Người đàn ông này, thật đáng ghét, nếu như tiếp tục như vậy nữa, cô thật rất muốn đánh cho người đàn ông này một trận.

"Anh có thể tiễn bọn em!" Hoắc Huyền Lôi xác thực chỉ là muốn đưa bọn họ về, cũng không có ý gì hơn!

"Ông này, mẹ tôi đã nói, không cần ông đưa về, mời tránh ra!" Thấy Tống Tâm Dao hình như là tức giận, Kỳ Kỳ cũng có chút tức giận.

Người đàn ông này mặc dù lớn lên rất đẹp trai, thế nhưng mang đến cho bé một cảm giác không thích hợp!

Không thể để cho hắn, tiếp cận mẹ quá gần.

"Được rồi! Mọi người về đi, đi đường cẩn thận!" Anh có thể nhìn ra được, đứa bé này đã bắt đầu tức giận!

Thấy ánh mắt lạnh tới cực điểm này của nó, thậm chí anh còn có chút sợ.

"Tránh ra!" Kỳ Kỳ lạnh lùng nói.

Hoắc Huyền Lôi từ trước mặt bọn họ tránh ra, thấy anh bước qua, Kỳ Kỳ mới cười lòi kéo tay Tống Tâm Dao, nói: "Mẹ, chúng ta về nhà!" Khuôn mặt nhỏ nhắn cười hi hi, mới có đáng về của đứa bé ngày thơ chất phác.

Mới vừa cái bộ dáng kia, thật sự hù dọa người, đứa bé này, thật vẫn có chút già dặn.

Chỉ là, bộ dáng của nó, cùng Cung Hình Dực thật sự rất giống nhau. Xem ra anh cũng phải bắt tay thăm dò một chút thân phận của anh ta. Nếu như có thể tra ra được, có lẽ, anh sẽ suy nghĩ chút biện pháp.

Hết chương 6

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc - Chó Cuớp Mẹ Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 7: Tiếp tục chạy trốn

Ngày ấy, sau khi gặp nhau tại nhà hàng Cung Hình Dực một mục điều tra tung tích của mẹ con bọn họ. Nhưng dù có thể nào cũng không tra được một chút tung tích của bọn họ. Hoàn toàn không có tin tức bọn họ thuê nhà ở thành phố O, ngay cả khách sạn cũng đã điều tra, nhưng đều giống nhau không có tin tức của bọn họ.

Hơn nữa, anh còn tra được nhà cha mẹ Tống Tâm Dao. Bọn họ nói cho anh biết, từ bốn năm trước Tống Tâm Dao đã rời nhà đi, đến nay vẫn chưa từng trở về.

Khi anh đến hỏi tìm cô, mẹ của cô khóc đến chết đi sống lại, một chút tin tức lấy được cũng đều là do cha cô nói.

Không có chút tin tức nào, cũng không biết rốt cuộc cô đã đi đâu?

Tin cô đã trở về thành phố O cũng là do Cung Hình Dực nói ông bà mới biết

.

Đứng ở bên cửa sổ, anh vẫn luôn nghĩ, cô không có ở trong khách sạn, cũng không có thuê phòng trọ, cũng không có rời khỏi thành phố O, lại vẫn không có một chút tin tức của bọn họ. Nhưng nếu như bọn họ chỉ ở lại đây một thời gian, Kỳ Kỳ không thể nào được đưa đi nhà trẻ học, nhưng mà, cũng không phải là không có khả năng.

"Trợ lý Lãnh, tra giúp tôi tất cả vườn trẻ ở thành phố O, có đứa bé tên là Tống Tử Kỳ hay không!" Có lẽ, anh có thể thử xem, nó có thể đang đi học tại một nhà trẻ nào đó, lúc đó anh có thể tra ra được tin tức của họ.

Cúp điện thoại, nhìn ra cửa sổ. Quan hệ của đứa bé kia và anh nhất định không đơn giản, Tống Tâm Dao không muốn thừa nhận, anh nhất định cũng sẽ có biện pháp tra ra Tống Tử Kỳ có phải là con trai của anh hay không, nếu như nó là con anh, anh nhất định sẽ không để cho nó chịu khổ bên ngoài.

Nếu nó là người nhà họ Cung, thì không thể để cho nó lưu lạc ở bên ngoài.

"Tống giám đốc, Cao tiểu thư đến rồi!" Thư ký gọi nội tuyến, không ai nhận, đành phải đẩy cửa đi vào.

"Để cho cô ấy đi vào đi!" Trở lại bên sofa ngồi xuống, hiện tại, anh thật sự rất không muốn gặp Cao Cẩm Nhã, nhưng mà, cô ta thì lại giống như âm hồn không tán vậy. Thường xuyên chạy đến công ty tìm anh.

"Có chuyện gì sao?" Cao Cẩm Nhã vẫn chưa đi đến bên cạnh anh, anh đã lên tiếng hỏi.

"Hình Dực, giọng điệu của anh dường như vậy nữa có được không!" Trước kia đều là lạnh lùng, nhưng là giọng điệu anh hôm nay, hình như là đang tức giận,

"Có chuyện gì thì nói đi, nếu không có chuyện gì thì về sau đừng có cả ngày chạy đến công ty quấy rầy tôi!" Cô ta giống như là đang khoe khoang thân phận của mình. Là muốn khoe khoang mình sắp trở thành nữ chủ nhân của Tử Mị sao?

Cô ta làm như vậy, quá mức buồn cười đi!

"Hình Cảnh, ý của anh là thế nào? Em không có làm sai cái gì cả! Tại sao hôm nay giọng điệu anh lại kém như vậy? Nói thế nào thì em cũng là vị hôn thê của anh, mỗi ngày anh đối với em đều lạnh lùng như vậy, về sau, chúng ta kết hôn, muốn làm sao sống qua ngày đây?" Cao Cẩm Nhã thật sự là bị tức điên rồi.

"Nếu như cô đã cảm thấy uất ức như vậy, hiện tại tôi có thể giải trừ hôn ước ngay lập tức. Thiên hạ chẳng lẽ không có phụ nữ sao? Đối với tôi mà nói, cô cái gì cũng không phải, đừng có tự cho mình là nữ chủ nhân tương lai của Tử Mị, ở trước mặt tôi trách móc, kẻ lè! Cung Hình Dực tôi sống 28 năm, chưa từng có một người phụ nữ nào giống như cô hôm nay dám nói chuyện với tôi như vậy." Cung Hình Dực đứng lên, tiến tới gần cô ta.

Người phụ nữ này, anh đã nhìn cô ta rất lâu rồi, mà cô ta lại càng ngày càng không biết điều.

"Giải trừ hôn ước? Tốt! Tôi chẳng sao cả! Cao Cẩm Nhã tôi sẽ bị thiệt thòi sao? Cung Hình Dực anh ở bên ngoài có một đứa con riêng hơn ba tuổi, tin tức này nếu như truyền ra ngoài, tôi tin rằng đây đối với Tử Mị cũng không phải là một chuyện tốt đâu!" Cao Cẩm Nhã cũng không có sợ anh chút nào.

Anh muốn cùng cô giải trừ hôn ước, anh cho là việc đó dễ dàng như vậy sao? Anh cho rằng Cao Cẩm Nhã cô đây là ai vậy hả?

Nói kết thân liền kết thân, nói giải trừ hôn ước liền giải trừ hôn ước sao, xem nhà họ Cao bọn họ là ai a?

"Lá gan của cô cũng không nhỏ, dám uy hiếp tôi, cô cho là, đối với tôi có hữu dụng sao? Nếu cô có bản lĩnh, đi nói đi! Cung Hình Dực tôi ngược lại muốn xem cô có thể đem chuyện này truyền ra như thế nào, tôi sẽ làm cho cô biết rằng, đem chuyện này truyền ra, cuối cùng phần thua vẫn là Cao Cẩm Nhã cô tự mình nhận lấy. Nếu như cô không tin tưởng lời tôi nói, có thể thử một chút xem sao! Cung Hình Dực tôi nói được là làm được!" Cung Hình Dực cười lạnh, cô ta thật đúng là quá buồn cười.

Cô ta nghĩ Cung Hình Dực anh là ai?

Nói hai câu là có thể uy hiếp được anh sao?

Muốn đem chuyện Kỳ Kỳ đưa ra ánh sáng sao, anh cũng có thể mượn cơ hội này, nói cho mọi người biết, bộ mặt thật của Cao Cẩm Nhã là thế nào.

Khi đứng trước mặt anh, cô ta vĩnh viễn đều bày ra một bộ dáng vô cùng cao quý, nhưng mà, có ai đó chỉ là đáng về giả tạo của cô ta.

"Anh. . . ." Cao Cẩm Nhã nhìn anh, anh có bao nhiêu hung ác, cô rất rõ ràng.

"Tôi cái gì? Còn muốn nói điều gì sao? Cô không phải là nói muốn đi sao! Tôi giúp cô gọi điện thoại!" Cung Hình Dực đi đến trước bàn làm việc, bấm điện thoại của phòng thư kí nói: "Giúp tôi liên lạc với tất cả các nhà truyền thông, tôi muốn triệu tập tổ chức một buổi họp báo thông báo tin tức! Giải trừ hôn ước!" Anh cười lạnh cúp điện thoại.

"Cô nghĩ muốn chơi như thế nào? Cung Hình Dực tôi cũng sẽ chơi với cô! Hiện tại, tôi cho cô ba giây mau rút khỏi tầm mắt của tôi!" Cung Hình Dực chỉ ra cửa, cười lạnh.

"Được thôi! Anh điên rồi! Như vậy, anh cũng đừng trách tôi!" Cao Cẩm Nhã đá chân bàn một cái, rất mạnh, không thể làm gì khác hơn là cố nén đau rồi khỏi phòng làm việc của anh.

"Gọi công nhân làm vệ sinh giúp tôi, đem phòng làm việc quét sạch sẽ cho tôi, không cho lưu lại một chút gì đó của Cao Cẩm Nhã, đem toàn bộ cửa sổ mở ra, để mùi nước hoa trong phòng làm việc tất cả đều tản đi." Anh từ trước tới nay, đều không thích mùi nước hoa gay mũi trên người cô ta. Trước kia cũng lười để ý, nhưng mà hiện tại, anh sẽ không để cho phòng làm việc của mình, lưu lại mùi nước hoa của loại phụ nữ đó.

Thư ký nhìn anh, bọn họ làm sao vậy hả ?

Hai ngày trước không phải còn rất tốt sao? Làm thế nào mà nói giải trừ hôn nhân, liền giải trừ hôn ước?

Thật là một tin tức quá lớn, nhất định sẽ trở thành trang đầu của các nhà truyền thông lớn rồi.

*

Bên trong đại sảnh Cung gia, Cung lão gia, đang ngồi ở trên ghế sa lon.

Mà cha mẹ của Cao Cẩm Nhã, cũng ngồi ở bên trong đại sảnh, chờ đợi Cung Hình Dực đến.

"Ông nội, cháu đã về!" Cung Hình Dực rất ít khi trở về nhà, nhưng hôm nay ông nội gọi điện thoại cho anh, anh đã hoãn lại tất cả xã giao, chạy về!

"Mọi người cũng tới!" Vừa lái xe đến nhà để xe, quản gia đã nói cho anh biết chuyện người nhà họ Cao tới đây.

"Ngồi!" Cung lão gia để Cung Hình Dực ngồi vào bên cạnh mình.

"Ông nội, thân thể của ông gần đây có tốt không?" Kể từ khi thân thể ông có bệnh, vẫn luôn ở nhà nghỉ ngơi, cho nên tất cả mọi chuyện của công ty đều để cho Cung Hình Dực xử lý.

"Dực nhi, tiểu Nhã nói, cháu muốn cùng nó giải trừ hôn ước, có phải thật vậy hay không?" Anh sớm đã đoán được, bọn họ đến, cũng là bởi vì chuyện này.

"Ông nội, cháu cảm thấy cháu cùng Cao tiểu thư tính tình không hợp nhau, cho nên, chúng cháu sau khi thương lượng xong tính toán muốn giải trừ hôn ước." Cung Hình Dực lạnh lùng liếc mắt nhìn Cao Cẩm Nhã. Chính miệng cô ta đã nói, muốn cùng anh giải trừ hôn ước tình, anh nói như vậy cũng không có tính là nói sai đi!

"Cháu không có. . . ." Cao Cẩm Nhã ngay lập tức lên tiếng phủ nhận.

Khi về đến nhà, cô suy nghĩ lại, cảm thấy thật sự không nên như vậy.

Cô đã sớm hiểu tính tình của anh, thế nào lại đi theo cãi nhau cùng anh, hơn nữa còn nói ra những lời đó.

"Cao tiểu thư, cô cũng đừng có nói cô quên rồi, chính cô ở trong phòng làm việc của tôi đã nói như vậy." Cung Hình Dực cũng sớm đã đoán được, cô ta mang theo cha mẹ đến chính là vì không thừa nhận việc anh giải trừ hôn ước với cô ta.

"Lúc ấy, chỉ là em nhất thời nổi nóng, nói như vậy chỉ là nói lấy!" Cao Cẩm Nhã lúc đó quả thực đã bị anh làm cho tức giận.

Nhưng những lời nói đó, nói thật ra, cô thật sự cũng có chút nghiêm túc.

"Nói lấy? Thật sao? Cô có phải quá buồn cười rồi hay không, nếu như đã nói rồi, sau khi nghĩ lại lại nói là đó chẳng qua chỉ là nói lấy, như vậy tôi xin hỏi cô. Nếu như cô và khách hàng đang bàn chuyện làm ăn buôn bán, bởi vì một câu nói lấy của cô, mà làm hỏng vụ làm ăn này. Ngày thứ hai cô lại đi tìm đối phương, nói là, ngày hôm qua cô nói chỉ là lời nói lấy, hi vọng bọn họ có thể tiếp tục hợp tác. Cô cho là có khả năng đó sao?" Cung Hình Dực chỉ cảm thấy buồn cười.

Ngày hôm qua, những lời cô nói đó, anh đều nhớ rất rõ ràng.

"Ông nội." Cao Cầm Nhã xoay người đem ánh mắt đáng thương chuyển sang ông. Cô là cháu dâu ông chọn trúng, cô tin tưởng ông sẽ đứng về phía mình.

"Ông nội, hôm nay cháu trở lại, còn có một việc muốn nói với ông!" Anh cũng nên, đem chuyện của Tống Tử Kỳ nói cho ông nội biết rồi.

"Chuyện gì hả?" Ông nội dĩ nhiên tương đối thương cháu trai của mình.

"Ít ngày trước, có một đứa bé ba tuổi rưỡi tới tìm cháu. Cháu nghĩ rằng, nó có thể là con trai của cháu. Bộ dáng của đứa bé đó cùng hình cháu lúc còn nhỏ giống nhau như đúc." Tin tức này, đối với ông nội mà nói, chính là một tin tức rất quan trọng.

Nhưng mà, anh cũng không biết, ông nội sẽ xử lý chuyện này như thế nào.

"Đã điều tra rồi sao?"

"Đã cho người đi tra xét, chỉ là cho đến bây giờ, vẫn chưa tìm được tung tích của bọn họ." Chi cần trợ lý của anh tra được Kỳ Kỳ có có đi học ở nhà trẻ hay không, liền có thể biết tung tích của họ.

"Bọn họ?"

"Còn có mẹ của đứa bé!"

"Ồ! Tìm được thì mang về đây, cho ông xem một chút! Nếu như đứa bé kia, thật là người nhà họ Cung chúng ta nhất định chúng ta sẽ có trách nhiệm đối với bọn họ." Nếu quả thật có một đứa chất, tâm nguyện của ông cũng đã hoàn thành.

Chỉ là, phải đợi sau khi nhìn thấy người phụ nữ kia ông mới có thể quyết định, có thể để cho người phụ nữ đó trở thành cháu dâu nhà họ Cung hay không.

"Cung lão tiên sinh, hôn sự của tiểu nữ nhà chúng tôi với Cung Hình Dục thì sao đây? Thật sự giải trừ sao?" Cha Cao có chút bận tâm, nếu quả thật phải giải trừ hôn ước, đối với bọn họ thật không phải là một chuyện tốt.

Có thể nhờ vả chút quan hệ với Tử Mị, đối với phát triển sau này của bọn họ, cũng có chỗ tốt.

Nhưng là, nếu như cùng tử mị giải trừ hôn ước, đối với công ty bọn họ, chính là một mất mát tương đối lớn.

"Nếu Dục nhi đã nói, hai đứa nó tính tình không hợp, vậy thì việc này coi như thôi đi! Thay mặt Dục nhi ta sẽ cho các người một khoản tiền bồi thường." Cung lão gia nói xong, liền đối với Cung Hình Dục nói: "Dục nhi, ông nội mệt mỏi, đỡ ông trở về phòng đi! Quân gia, tiễn khách." Cung Hình Dục cười lạnh, muốn mượn ông nội tới dọa anh, bọn họ thật đúng là tính toán sai lầm rồi, nếu để cho ông nội biết ông có một đứa chất nội nhất định ông sẽ thật vui mừng.

Mặc dù, Tống tâm Dao không phải là thiên kim danh môn gì, nhưng mà cô sẽ tốt hơn Cao Cầm Nhã rất nhiều.

Nếu để cho anh chọn một trong hai người bọn họ, anh cũng sẽ lựa chọn Tống Tâm Dao mà không phải Cao Cầm Nhã. Cô ta giống như đoá hoa trong nhà kính vậy, chính là cần tỉ mỉ che chở, mà anh cũng không có cái tâm tình này.

Cô ta nhiều nhất chỉ là bình hoa, chỉ để trang trí trong nhà được mà thôi.

"Dục nhi, Cao gia nhất định sẽ không bỏ qua như vậy, cháu phải nhanh chóng tìm được cô gái kia cùng đứa bé, bằng không, ông sợ bọn họ sẽ gặp nguy hiểm." Cao Hùng là hạng người gì, ông hiểu rất rõ rồi, nhà bọn họ, dù là cho hẳn một trăm triệu, hẳn cũng sẽ không thấy đủ.

Nhất định sẽ không để cho cô gái kia cùng đứa bé được sống một cuộc sống tốt lành, thậm chí còn có khả năng muốn giết người.

"Cháu biết rồi!" Cung Hình Dục cũng hiểu rõ.

"Nói cho ông làm sao không tìm được bọn họ đi!"

"Ân ~!" Cung Hình Dục gật đầu một cái, sau đó, liền cùng ông nội nói tất cả mọi chuyện từ khi Tống Tử Kỳ đi tìm anh, đến chuyện anh đi tìm tung tích bọn họ.

"Ha ha. Cái này đứa bé, tính khí ngược lại rất là giống cháu, nếu như không có ở khách sạn, cũng không thuê phòng, vậy nên đi tìm nhà bạn của cô gái đó xem sao, lúc ở nhà hàng, bên cạnh nó không phải còn có một người bạn sao? Có lẽ, cháu có thể từ bạn của cô gái đó mà tra được!"

"Ông nội, cháu đã hiểu! Cháu sẽ đi tìm bọn họ ngay bây giờ." Nói xong, Cung Hình Dục liền chạy ra ngoài.

*

Kể từ sau ngày Cao Cầm Nhã đi tìm họ ấy, trong lòng Tống Tâm Dao vẫn không cảm thấy an tâm. Cho Kỳ Kỳ nghỉ học. Hai người dọn dẹp đồ, tính toán đi đến thành phố E. Ở đây không biết còn có thể xảy ra chuyện gì.

Cao Cầm Nhã chưa đuổi được bọn họ đi, nhất định sẽ không từ bỏ ý đồ.

"Mẹ, chúng ta thật sự phải đến thành phố E sao?" Cậu mới đến đây chưa được tới một tháng, cũng chưa được chơi đùa nhiều, hơn nữa cũng chưa được đi gặp ông ngoại và bà ngoại.

Hiện tại đã phải đi, bé thật vẫn rất không muốn. Lần này đi, cũng không biết còn bao lâu nữa, mới có thể trở lại!

"Đúng! Chúng ta phải đi tới thành phố E! Nơi đó so thành phố O có nhiều chỗ chơi tốt hơn, đến lúc đó mẹ nhất định sẽ dẫn con đi chơi." Cô dường như đoán được tâm tư của Kỳ Kỳ.

Ai bảo Kỳ Kỳ là một miếng thịt rơi xuống từ trên người cô đây? Cô còn có thể không biết trong lòng nó đang suy nghĩ gì sao?

"Nhưng là, Kỳ Kỳ muốn đi thăm ông ngoại và bà ngoại." Nếu cứ như vậy mà rời đi thì thật là khổ sở a!

"Nhưng là, hiện tại chúng ta nhất định phải đi! Qua một thời gian nữa, chờ nơi này yên bình trở lại, mẹ nhất định sẽ dẫn con trở lại, gặp ông ngoại bà ngoại." Tổng Tâm Dao kéo rương hành lý, giúp Kỳ Kỳ đội mũ lưỡi trai lên, cũng đội cho mình cái mũ, đeo một cặp mắt kính to lên, sau đó mới kéo Kỳ Kỳ rời đi.

Lần này cô rời đi, đến chỗ nào cũng không có nói cho Quách Y Y biết, chỉ sợ đến lúc đó, có người sẽ tìm đến hỏi thăm cô.

Nếu như vậy, còn không bằng, cái gì cô cũng không cần nói.

Cô đi bộ xuống lầu, vừa xuống lầu liền ngăn một chiếc tắc xi lại đi đến nhà ga.

Xe rất nhanh liền đến nhà ga, nhưng là còn cách thời gian lên xe gần mười phút, bọn họ liền ngồi ở trong phòng đợi chờ đợi.

Thế nhưng, đúng lúc này một đám người mặc tây trang màu đen, tiến vào trạm xe, dẫn đầu đám người, không phải là ai khác, chính là Cung Hình Dục.

Anh ta làm sao lại xuất hiện ở đây?

"Kỳ Kỳ, không nên lên tiếng, ngoan ngoãn ở trong lòng mẹ!" Đem Kỳ Kỳ ôm đến trong ngực, cô nhỏ giọng nói.

Hết chương 7

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc - Chó Cướp Mẹ Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 8: Muốn đưa bé cũng muốn kết hôn

"Ồ!" Kỳ Kỳ cũng nhìn thấy Cung Hình Dục.

"Mẹ, ông ấy tới đây giành mẹ với con sao?" Cậu bé đưa tay nhỏ bé ra ôm cổ của cô sợ Cung Hình Dục thật sự sẽ giành mẹ với nó.

"Không biết! Không lên tiếng là được rồi!" Tổng Tâm Dao ôm Kỳ Kỳ, để cho đầu nhỏ bé của nó nép ở trong ngực cô không để cho Cung Hình Dục nhìn thấy.

Cô ôm lấy Kỳ Kỳ, kéo rương hành lý đi tới chỗ đông người. Như vậy, anh ta có thể sẽ không phát hiện ra bọn họ, hiện tại, xem ra cô cũng không thể đợi xe đến thành phố E, xe gì tới trước, bọn họ sẽ ngồi lên xe đó nhanh chóng rời đi.

"Tất cả mọi người ngừng nguyên tại chỗ cho tôi, không được nhúc nhích! Bằng không, mọi người chịu khổ ráng chịu!" Mấy người đàn ông mặc áo đen vây quanh tất cả các cửa ra vào, bất luận là cửa ra hay là cửa vào, cũng có hai người đứng vây.

Liếc nhìn về phía cửa phòng rửa tay, nơi đó không có người, đến nơi đó có vẻ thích hợp.

"Kỳ Kỳ, có sợ hay không?"

"Không sao, có mẹ ở đây, Kỳ Kỳ không sợ!" Âm thanh nhỏ nhỏ vang lên, khiến Tổng Tâm Dao cũng an tâm một chút, vừa muốn đi tới bên trong phòng rửa tay, đột nhiên lại có người kéo tay Tổng Tâm Dao.

Tổng tâm Dao sợ hết hồn, xoay người lại, nhẹ nhàng ngẩng đầu lên, cũng không có để cho hân nhìn thấy gương mặt cô, chỉ hơi nâng cằm, nhưng là cô thấy rõ ràng người đàn ông ở trước mắt, cũng không phải Cung Hình Dục. Mà là, người cô gặp trên đường ngày đó, người đàn ông đáng ghét.

"Đừng lên tiếng, đi theo tôi!" Hoắc Huyền Lôi biết được tin cô muốn rời khỏi nơi này liền chạy tới nhà ga tìm cô, nhưng không ngờ Cung Hình Dục cũng

mang người tới đây.

Nên hiện tại anh chỉ có thể mang theo bọn họ rồi đi trước.

"Làm sao anh lại ở chỗ này?" Tống Tâm Dao không ngờ ở chỗ này lại gặp phải người đàn ông này.

"Tôi chỉ là muốn tới thành phố W vui đùa một chút, không ngờ sẽ gặp được hai mẹ con cô!" Hoắc Huyền Lôi cũng không muốn để cho cô biết là anh cho người đi điều tra hành tung của bọn họ, cho nên mới biết bọn họ sẽ tới nhà ga này.

"À! Tôi chỉ là muốn đi toilet, anh có thể buông tay tôi ra không?" Đối với anh ta cô cũng không cảm thấy yên tâm!

"Không phải cô muốn rời khỏi đây sao, nếu để cho Cung Hình Dực tìm ra cô, hai người sẽ làm thế nào?"

"Làm sao anh biết Cung Hình Dực đang tìm chúng tôi?" Tống Tâm Dao không hiểu nhìn anh, người đàn ông này, rốt cuộc có thân phận như thế nào.

"Tôi đoán thôi!" Nhưng mà câu trả lời này của anh có phải là một chút độ tin cậy cũng không có hay không?

"Vây, cảm ơn ý tốt của anh! Không cần!" Giọng nói của Cung Hình Dực vang lên phía sau lưng bọn họ.

Xem ra, anh đã nghe được đoạn đối thoại của bọn họ.

"Anh. . . ." Tống tâm Dao ngẩng đầu lên, kinh ngạc nhìn Cung Hình Dực, cô cùng Kỳ Kỳ đều đã cải trang thành cái bộ dáng như thế này mà anh ta vẫn có thể nhận ra được sao?

"Em lại muốn chạy trốn tiếp một lần nữa sao? Bốn năm trước, anh đã để em chạy trốn một lần rồi, bốn năm sau, em còn muốn chạy trốn, em cho là có khả năng đó sao?" Bốn năm trước, bởi vì anh ngủ mơ mơ màng màng. Cho nên mới cho là việc xảy ra hôm đó chỉ là một giấc mơ. Nhưng hôm nay đã là bốn năm sau, anh rất tỉnh táo, anh sẽ không cho là mình đang nằm mơ nữa.

"Cung tiên sinh, tôi không hiểu, anh muốn nói cái gì!"

"Không hiểu sao? Tống Tâm Dao, bốn năm trước, cô trộm con của tôi, bốn năm sau, cô còn muốn mang theo con trai của tôi rồi đi sao?" Cung Hình Dực cười lạnh, mặc dù còn chưa xác định rõ ràng đứa bé này có phải là con của anh hay không, nhưng mà, anh có thể khẳng định chắc chắn rằng đứa bé này là của anh.

"Cung tiên sinh, anh ở đây nói cái gì thế? Tôi hoàn toàn không hiểu!" Hiện tại, cô cũng chỉ có thể giả bộ ngu thôi.

Chỉ cần chết cũng không thừa nhận đứa bé là của anh ta, vậy là được rồi!

"Giả bộ ngu sao? Chỉ cần làm một lần xét nghiệm DNA hoàn toàn có thể xác nhận đứa bé này có phải là con của tôi hay không rồi!" Cung Hình Dực cảm thấy buồn cười với người phụ nữ ngốc này.

"Lái xe tới đây, đưa thiếu phu nhân cùng cậu chủ nhỏ về nhà." Cung Hình Dực đi tới trước mặt cô, ôm lấy Kỳ Kỳ.

Vào lúc này, Kỳ Kỳ lại cực kỳ an tĩnh. Cũng không phản kháng khi bị Cung Hình Dực ôm đi từ trong ngực Tống Tâm Dao.

"Bà xã, đi thôi!" Tay phải ôm Kỳ Kỳ, tay trái ôm Tống Tâm Dao, nửa lời nửa kéo cô đi ra ngoài.

"Ai là bà xã của anh chứ! Anh buông tôi cùng Kỳ Kỳ ra mau!" Tống Tâm Dao nghe thấy anh gọi như vậy thì thật sự là bị sợ đến không hiểu được tại sao anh lại gọi cô như vậy?

Cô căn bản cũng không phải là vợ của anh.

"Kể từ khi em giúp anh sinh hạ đứa bé thì em cũng đã trở thành bà xã của Cung Hình Dực anh." Anh bá đạo cao giọng nói, lại làm cho Tống Tâm Dao cảm thấy buồn cười.

"Theo như anh nói thì chỉ cần người phụ nữ nào giúp Cung Hình Dực anh sinh đứa bé cũng sẽ là bà xã của anh phải không?" Mặc dù lúc nói những lời này, giọng nói của cô có chút chua xót, nhưng mà cô nói cũng không sai a!

"Vây cũng phải xem người đó là ai đã! Không phải bất luận kẻ nào cũng đều có thể giúp Cung Hình Dực anh sinh đứa bé." Anh cười lạnh, muốn giúp anh sinh con, không phải chuyện đơn giản như vậy.

"Vây tôi có thể sao?" Cô có chút kích động nói.

"Em sao! Về nhà trước rồi hãy nói!" Để cho cô ngồi vào trong xe đem Kỳ Kỳ ôm vào lòng.

"Con trai, chúng ta về nhà!" Vừa lên xe Kỳ Kỳ liền chui vào trong ngực Tống Tâm Dao. Nó vẫn thích lồng ngực của mẹ hơn, rất mềm mại, lồng ngực người đàn ông này quá cứng rồi.

Cho đến khi tất cả xe đều rời khỏi nhà ga, Cao Cẩm Nhã mới từ một bên trong góc đi ra, tức giận đá vào cột đá bên cạnh một cái.

"Đầu chết. . . ." Ôm chân nhảy một lúc lâu. Cô ta vẫn là đã tới chậm một bước, nếu như tới sớm một chút, là đã có thể giải quyết bọn họ rồi. Thế nhưng lại để cho Cung Hình Dực nhận ra bọn họ.

Tiếp theo, muốn nhận lại bọn họ sao, cũng không có dễ dàng như vậy đâu.

*

Đến nhà họ Cung, Cung Hình Dực ôm lấy Kỳ Kỳ và Tổng Tâm Dao đi vào nhà.

Quản gia đã sớm báo cho Cung lão gia.

Lúc đi vào đại sảnh, ông nội đã ngồi ở trên ghế sa lon, đợi bọn họ.

"Ông nội, cháu đã dẫn bọn họ trở lại!" Anh để Kỳ Kỳ xuống.

Kỳ Kỳ nhìn thấy Cung lão gia tóc trắng xoá liền thích, chạy đến bên cạnh ông, nhìn bộ râu dài bạc trắng của ông, vui vẻ nói: "Mẹ, ông già Noel râu dài nha!" Cho tới bây giờ, nó vẫn rất thích bộ râu của ông già Noel, lúc ấy, bé đã nói, về sau mình cũng muốn để một bộ râu như vậy nhất định sẽ rất tuấn tú.

"Cháu tên là gì?" Lần đầu tiên nhìn thấy Kỳ Kỳ, Cung lão gia liền cảm thấy một loại cảm giác thân mật chỉ thuộc về người thân mới có.

"Cháu tên là Tổng Tử Kỳ, năm nay ba tuổi rưỡi! Đây là mẹ cháu!" Bò đến trên ghế sa lon, nhìn bộ râu Cung lão gia, bé thật sự muốn đưa tay ra sờ vào nó một cái!

"Kỳ Kỳ, không thể không lễ phép." Tổng Tâm Dao biết rõ, giữa hai ông cháu bọn họ nhất định là có cảm giác liên hệ máu mủ thân thiết, mới có thể khiến Kỳ Kỳ không có chút nào sợ hãi Cung lão gia, một ông lão nghiêm túc như vậy.

"Oh!" Kỳ Kỳ đáp một tiếng, bò xuống ghế sa lon, chạy đến bên cạnh Tổng Tâm Dao.

"Mẹ, con thật thích râu bạc a! Con thật muốn sờ một cái xem!" Trước kia mấy ông già Noel đeo râu bạc đều là râu giả, hôm nay nhìn thấy mới là thật.

"Cung lão tiên sinh, thực xin lỗi, đứa bé không hiểu chuyện, mạo phạm rồi!" Tổng Tâm Dao vội nói xin lỗi!

"Không có việc gì, ông rất thích đứa bé này, nó thật sự là con của Dực nhi rồi! Bọn họ thật quá giống, Kỳ Kỳ thật sự là phiên bản thu nhỏ của Dực nhi." Tổng Tâm Dao thậm kê không ổn, ông nội của anh từ nhỏ đã nhìn Cung Hình Dực lớn lên, đáng về khi còn bé của anh nhất định ông là người nhớ rõ ràng nhất.

Lần này có thể làm sao đây?

Cung Hình Dực có thể để cho bọn họ rời đi hay không, hiện tại cô cũng không rõ ràng lắm.

Nếu như anh muốn giữ bọn họ lại cô phải làm gì?

"Dực nhi, cháu có nhớ, cháu cũng yêu thích bộ râu của ông, chẳng qua là lúc đó không phải màu trắng, cháu vẫn luôn muốn nó biến thành màu trắng. Xem ra, con của cháu, thật rất giống cháu, cũng thích râu bạc của ông a!" Cung lão gia ha ha cười phá lên.

Thật sự đã rất lâu rồi ông mới cảm thấy vui vẻ đến như vậy.

"Nhìn ông xem, vui mừng đến quên mời gọi các cháu ngồi! Đừng khách khí, ngồi đi! Quản gia, mau đem chút trái cây lên đây đi." Cung lão gia không giống mặt ngoài nghiêm túc như vậy, ông là người rất nhiệt tình, cũng là ông lão rất hiền lành.

"Cung lão tiên sinh, không cần phiền phức như vậy đâu, chúng cháu lập tức sẽ rời đi!" Tổng Tâm Dao hiện tại chỉ muốn mau mau mang theo Kỳ Kỳ rời đi.

"Tại sao? Vì sao lại phải rời đi? Con của cháu và Dực nhi cũng đã lớn như vậy, cháu hãy chuyển đến đây đi! Ông sẽ chọn ngày tốt, giúp hai người các cháu tổ chức hôn lễ! Ông già ta đây, cũng chưa được ôm đứa cháu này khi biết Kỳ Kỳ tồn tại thật sự không biết ông có biết bao nhiêu vui mừng." Cung lão gia, thật sự là rất vui mừng, đặc biệt là sau khi gặp được Kỳ Kỳ, cuối cùng tâm nguyện của ông cũng đã hoàn thành, chỉ cần bọn chúng kết hôn, như vậy là đủ rồi, ông cũng đã rất thỏa mãn.

"Cháu. . . ."

"Đừng có nói gì nữa, nghe ông nội đi! Kỳ Kỳ, đi chơi với ông cố nào, cha với mẹ cháu còn phải nói chuyện với nhau!" Thân phận của cậu có phải chuyển đổi quá nhanh hay không?

"Dạ!" Kỳ Kỳ vào lúc này ngược lại rất là ngoan.

Đó là bởi vì, bé thật sự yêu ông cố Cung râu bạc rồi!

Kéo Tổng Tâm Dao, bọn họ liền đi lên tầng trên.

Đi vào trong phòng Cung Hình Dực anh liền đem cửa phòng khóa lại, nhìn Tổng tâm Dao.

"Anh muốn làm cái gì?" Tổng Tâm Dao có chút phòng bị nhìn anh. Tại sao anh phải khóa cửa lại?

"Anh muốn. Làm chuyện chúng ta nên làm!" Cung Hình Dực đưa tay cởi áo khoác ra.

"Này. Anh đừng làm loạn a! Nếu anh dám làm loạn với tôi, tôi liền kêu người a!" Thấy anh cởi quần áo, thật dọa đến cô.

"Kêu ư! Em có hồ rất cổ họng, bọn họ cũng sẽ không thể nào nghe được, tất cả phòng trong nhà đều cách âm rất tốt." Cung Hình Dực cười, rút cả vạt, lại bắt đầu cởi nút cài áo sơ mi, tiếp theo.

"A." Tổng tâm Dao đột nhiên kêu lên sợ hãi, đôi tay bịt kín hai mắt, quay lưng đi, không dám nhìn.

Cung Hình Dực đột nhiên "Ha ha" cười phá lên.

Người phụ nữ này, thật sự rất thú vị!

Anh cũng chỉ là muốn cởi áo khoác, cà vạt, khiến mình thoải mái một chút mà thôi thế nhưng cô lại nghĩ anh sẽ làm cái gì với cô?

Nghe được tiếng cười của anh, cô mới phát hiện ra, hình như cô bị anh chơi xỏ, hơn nữa người đàn ông này lại còn cười được, rõ là.

"Anh." Nhìn anh cười đến nỗi đứng thẳng lên cũng không được.

Tổng Tâm Dao thật rất muốn tìm một cái lỗ chui xuống, thật là ngượng chết cô rồi, cô tại sao có thể nghĩ như vậy chứ?

Anh căn bản cũng không có ý nghĩ đó.

Nhưng là, nhìn anh khóa cửa, lại cởi quần áo, còn nói những lời đó, cô thật sự cho là, anh muốn làm cái gì đó với cô? Chắc hẳn bất kỳ người phụ nữ nào, cũng sẽ cho là, cho là, anh tiếp đó sẽ làm chuyện tình dục!

Chỉ là, không ngờ, cô thế nhưng lại bị anh đùa bỡn!

Thật là quá khinh người.

"Ngồi đi! Anh muốn nói chuyện đứng đắn với em!" Cung Hình Dực ngồi vào một bên ghế sofa, để cho cô đến bên cạnh anh ngồi xuống.

Tổng Tâm Dao nhìn anh một cái, đi tới chỗ xa anh nhất ngồi xuống.

"Chuyện đứng đắn gì?"

Cung Hình Dực chỉ cảm thấy buồn cười, anh có dọa người như thế sao?

"Chuyện kết hôn của chúng ta! Ngay."

"Tôi sẽ không đồng ý!" Lời của anh vẫn chưa nói hết, cô đã khản trương cự tuyệt.

"Anh nói..., vẫn chưa nói hết, em cái người này nóng lòng muốn làm cái gì sao?"

"Ồ! Tôi lại không biết anh còn chưa nói hết, anh không thể nói hết trong một lần được sao?" Thật là, nói chuyện nói một nửa, không sợ bị.

"Anh muốn nói gì sao? Dù sao tôi sẽ không đồng ý kết hôn với anh đâu!" Cô mới không cần gả vào nhà giàu, hơn nữa anh đối với cô còn không có tình cảm, nếu như có tình cảm, còn dễ nói, nhưng là bây giờ, một chút cũng không có.

"Anh nghĩ, hãy nghe anh nói hết đã, em lại quyết định, sẽ tốt hơn!" Cung Hình Dực nhìn cô, phương pháp này của anh không tệ.

"Vậy anh nói mau a!" Không nói đi nói nhảm nhiều như thế làm gì.

Cô thật hoài nghi, anh có phải là người mà mọi người hay đồn đại hay không. Bên ngoài, lời đồn về anh truyền đi thần bí như vậy, cũng giống như thần tiên vậy, thật không rõ, những người đó rốt cuộc làm sao lại đồn ra như vậy.

"Anh cho em hai lựa chọn, thứ nhất, chính là cùng anh kết hôn. Thứ hai, chính là anh sẽ cho em một khoản tiền, em rời đi, nhưng Kỳ Kỳ phải ở lại!" Anh cũng đã nói như vậy, cô còn lựa chọn thế nào đây? Cô căn bản cũng không có biện pháp rời đi Kỳ Kỳ, thế nhưng anh lại đưa ra lựa chọn để cho cô rời đi Kỳ Kỳ, đáp án này, có phải hay không là muốn cho cô lựa chọn cùng anh kết hôn sao?

"Tôi không muốn tiền, nhưng là, tôi muốn mang Kỳ Kỳ đi." Cô muốn tiền có ích lợi gì?

Nhưng cô không thể rời bỏ Kỳ Kỳ.

"Không được, em chỉ có thể lựa chọn trong hai đáp án anh đưa ra, lựa chọn để lại Kỳ Kỳ, còn không thì cùng anh kết hôn, chính em chọn đi. Tốt nhất em nên suy nghĩ một chút đi! Anh đi xuống chơi với Kỳ Kỳ một lát." Nói xong, Cung Hình Dực liền đứng lên, Tống Tâm Dao cũng đứng lên, đi theo ra ngoài.

Trên hành lang, nhìn Kỳ Kỳ ở lầu dưới, đang ngồi ở trong ngực của ông nội.

"Ông cố, râu của ông rất mềm mại a! Có phải ngày ngày chải nó hay không?" Kỳ Kỳ chớp mắt to, nhìn Cung lão gia.

"Ha ha ha! Về sau, Kỳ Kỳ giúp ông cố chải, có được hay không?" Cung lão gia vui vẻ cười.

Hết chương 8

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc - Chó Cướp Mẹ Tôi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 9: Ngủ cùng nhau

"Được! Được! Cháu thật sự rất thích ông cố râu bạc, về sau vào lễ Giáng Sinh, cũng không cần đi xem những ông già Noel đeo râu giả kia nữa rồi, bởi vì, trong nhà có một ông già Noel, lại còn có thể ngày ngày nhìn thấy! Quá tuyệt vời!" Nhìn Kỳ Kỳ cùng Cung lão gia hai người cùng nhau chơi đùa. Tống Tâm Dao hốc mắt đỏ lên.

Rời đi Kỳ Kỳ, cô có thể sao? Cô thật sự cảm thấy một chút khả năng cũng không có, bảo cô rời đi Kỳ Kỳ, đó không phải là muốn mạng của cô sao?

Không có Kỳ Kỳ, cuộc sống của cô sẽ trở nên như thế nào? Chính cô cũng không dám suy nghĩ, nhưng mà, nếu như không rời đi Kỳ Kỳ, cô sẽ phải gả cho người đàn ông trước mắt này.

Anh rất ưu tú, nhưng anh cũng không thương cô.

Cho tới nay, cô cũng chỉ hi vọng có thể tìm được một người đàn ông yêu mình, thương mình để kết hôn. Nhưng sau khi sinh hạ Kỳ Kỳ, cô đã không còn nghĩ như vậy nữa rồi bởi vì, cô hi vọng vẫn cùng Kỳ Kỳ sống cùng nhau, cho đến khi Kỳ Kỳ trưởng thành, đợi đến lúc nó kết hôn, sau đó, cô sẽ giúp nó chăm sóc con, cứ như vậy mà sống qua ngày, đó là suy nghĩ của cô kể từ khi có Kỳ Kỳ, nhưng bây giờ thì sao? Có phải tất cả đều phải thay đổi hay không?

Nhìn khuôn mặt tươi cười của Kỳ Kỳ, cô sẽ cảm thấy cuộc sống như thế mới có ý nghĩa. Nhưng khi không nhìn thấy Kỳ Kỳ, cô có thể sẽ mất đi tín niệm đối với sinh tồn.

Nhưng, chỉ cần có Kỳ Kỳ bên cạnh, gả cho một người đàn ông không thương mình, vậy thì như thế nào?

"Cung tiên sinh."

"Muốn nói cái gì? Đợi một lát, nói trước mặt ông nội cùng Kỳ Kỳ đi!" Anh cũng có chút lo lắng, sợ cô sẽ chọn về thứ hai, nhưng mà, anh còn sợ hơn đó là cô sẽ chọn không cần Kỳ Kỳ.

Hiện tại có bao nhiêu cô gái, chỉ cần đưa tiền, muốn bọn họ không có một chút xíu quan hệ gì với mình cũng có thể, chứ đừng nói là chỉ có Tống Tâm Dao trước mắt, anh cũng không hiểu rõ cô là người như thế. Cô có thể cũng sẽ giống như những người phụ nữ kia, có thể chỉ cần tiền, mà không cần đến đứa con ruột thịt của mình. Chuyện này cũng không phải là không có khả năng.

Mặc dù anh sợ nghe thấy cô nói: ‘ sự lựa chọn của tôi là để Kỳ Kỳ lưu lại, tôi cầm theo tiền rồi đi, về sau không bao giờ gặp Kỳ Kỳ nữa. ’

Nếu như cô là một người phụ nữ như vậy, anh cảm thấy giữ cô ở lại nhà họ Cung cũng không phải là một việc tốt.

Có lẽ, sẽ chỉ làm cô có hứng thú đối với tiền của nhà anh, chứ không phải chăm sóc cái nhà này thật tốt.

"Được!" Đi theo phía sau anh, bọn họ cùng đi xuống lầu.

"Mẹ, ông cố nói, chúng ta có thể ở đây, hơn nữa con còn có thể chơi với ông cố râu bạc nha!" Vào lúc này, nó thật sự chỉ là một đứa bé, không có một chút dáng vẻ trưởng thành. Vào một số thời điểm, nó sẽ đặc biệt trưởng thành, làm cho người ta không biết phải đối mặt với đứa bé này như thế nào.

"Ừ!" Tống Tâm Dao chỉ là đáp một tiếng, nhìn ông cùng Kỳ Kỳ một lát, mới nói: "Ông, cháu đồng ý cùng anh Cung kết hôn, ông chọn ngày đi!"

Mặc dù là đã sớm nghĩ tới kết cục này, nhưng mà trong lòng của Cung Hình Dực vẫn vui mừng một lúc lâu, ít nhất anh không có nghe thấy cô muốn cự tuyệt.

"Tốt! Tốt! Cung gia rất lâu không có chuyện vui rồi! Ông sẽ chọn ngày tốt, đón cháu vào cửa!" Ông vui mừng xóa bỏ lo lắng, ông còn có chút sợ, Tổng Tâm Dao sẽ cự tuyệt cùng Cung Hình Dực kết hôn, không ngờ cô lại đồng ý.

"Chỉ là, trước khi kết hôn, cháu muốn về nhà mẹ đẻ ở." Nếu muốn kết hôn, cô cũng nên thông báo cho cha mẹ biết.

"Tốt! Chỉ là, cháu phải thường xuyên mang Kỳ Kỳ trở lại chơi, nếu không ông sẽ rất nhớ đứa cháu nhỏ vô cùng này." Tổng Tâm Dao gật đầu một cái, ông đồng ý làm cho cô rất vui vẻ, ít nhất ông không có nói muốn để Kỳ Kỳ rời khỏi bên cạnh cô, như vậy là được rồi.

"Em có thể về nhà mẹ đẻ, nhưng là không cho phép em chạy trốn tiếp, em cũng không thể trốn được. Nếu có người biết em là cháu dâu tương lai của nhà họ Cung, tất cả truyền thông sẽ chạy đến quấy rầy cuộc sống của em và Kỳ Kỳ, cho nên, lúc em ở lại nhà mẹ đẻ, anh sẽ phái người bảo vệ bọn em." Nói dễ nghe là bảo vệ, nói khó nghe chút, chính là giám thị bọn họ.

Không để cho bọn họ chạy trốn, cái cô Tổng Tâm Dao này, trong lòng đang suy nghĩ gì, anh vẫn chưa hoàn toàn hiểu được, cũng không biết đến lúc nào thì anh mới hiểu rõ cô. Nhưng là, hiện tại, còn chưa thể quá yên tâm về cô.

Bốn năm trước, cô có thể sau khi trộm con của anh liền rời đi nơi này.

Bốn năm sau, cô vô cùng có khả năng lại một lần nữa mang theo đứa bé của anh rời đi.

Anh bình tĩnh nói ra quyết định. Người phụ nữ này, không hiểu rõ ràng, anh vẫn nên cẩn thận một chút thì hơn!

"Tôi biết rồi!" Tổng Tâm Dao ở trong lòng len lén mắng, tên đàn ông đáng chết này, có phải suy nghĩ quá nhiều rồi hay không?

Chẳng lẽ biết cô sẽ có khả năng mang theo Kỳ Kỳ rời đi khỏi đây hay sao?

Vậy có phải anh thật rất lợi hại hay không?

Chuyện này cũng biết!

Cô thật sự có ý nghĩ đó, đợi đến sau khi trở lại nhà mẹ, một lần nữa mang theo Kỳ Kỳ, xách hành lý, đi cách xa nơi này.

Cô căn bản cũng không muốn cùng anh sống cùng nhau, bởi vì, cô đối với anh, không biết là có cảm giác gì.

Không thể nói là thích cũng không thể nói là ghét, nhưng nếu không thì đây là tình cảm gì.

"Tôi nay ở lại đây đi! Để Kỳ Kỳ chơi với ông nội, em cũng nên bồi anh thật tốt!" Cung Hình Dực mập mờ nói, nhớ tới chuyện mới vừa xảy ra ở trong phòng là anh liền muốn cười.

Chỉ là không biết, khi anh chân chính đề cô dưới thân thể mình, cô sẽ phản ứng như thế nào?

Là hoảng sợ? Là lo lắng? Là khản trương? Là sợ hãi kêu? Hay còn là cái gì?

Anh thật đúng là rất muốn biết, như vậy thì đến tối, thử một chút xem sao.

Xem xem cô sẽ có phản ứng như thế nào!

"Ách. . . ." Cô im lặng, nhìn Cung Hình Dực một lát, sau đó liền cúi đầu.

Nghĩ thầm: cái tên Cung Hình Dực này rốt cuộc là đang có ý đồ gì? Nhìn trong mắt anh, tràn đầy gian trá, xem ra lúc tối, cô phải cẩn thận một chút!

*

Tổng Tâm Dao sợ nhất là đến ban đêm, sau khi ăn cơm tối xong, ông nội liền lôi kéo Kỳ Kỳ đến trong phòng của mình, bảo là muốn cho nó xem đồ tốt gì đó, Kỳ Kỳ vốn rất tò mò, liền hưng phấn đi theo ông vào trong phòng.

Mà Tổng Tâm Dao ngồi ở trong phòng khách, ngay cả nhẹ nhàng rời khỏi vị trí cũng không dám. Toàn thân căng thẳng ngồi ở trên ghế sa lon, sau khi Cung Hình Dực ăn cơm xong cũng chạy tới bên cạnh cô ngồi xuống.

Nhìn thấy cả người cô căng thẳng, anh lại cảm thấy buồn cười.

"Ồ bên cạnh anh, khản trương như vậy sao?" Cung Hình Dực buồn cười mở miệng hỏi.

Người phụ nữ này, quả thực rất thú vị, trong óc không biết đều nghĩ những thứ gì, luôn có thể làm cho anh lấy trêu chọc cô là niềm vui thú.

Cùng cô gái này ở chung một chỗ, cảm giác không giống như là cùng cái bình hoa kia ở chung một chỗ.

Lúc ở cùng Cao Cầm Nhã, anh liền cảm giác, bên cạnh mình là một cái bình hoa danh quý, đánh không được, chửi cũng không được, trêu chọc càng không được.

Mà bên cạnh cô gái này, giống như là một ngọn cỏ dại kiên cường, chết lại sinh, sinh lại chết.

Vô luận anh có trêu chọc cô thế nào chinh cô thế nào, cô vẫn như cũ không chết.

Ngược lại anh có chút hứng thú với cô gái kiên cường đánh không chết này.

"Không có, không có. . . ." Cô không thể làm gì khác hơn là dịch chuyển một chút, nhưng Cung Hình Dục làm sao có thể bỏ qua cho cô, dĩ nhiên cũng dịch chuyển theo cô, lần này hai người ngồi rất gần nhau.

Anh dựa gần vào, khiến Tống Tâm Dao có cảm giác tim đang đập rộn lên, cô thật sự rất khản trương, người đàn ông này, luôn là mang theo một loại kích động khó kháng cự như vậy.

"Không có? Có thật không?" Cung Hình Dục đưa mặt lại gần cô hơn chút nữa, khuôn mặt của hai người gần như dán chặt lại với nhau.

"Ừ!" Tống Tâm Dao lui về phía sau một chút, nhưng là đã đến mép ghế, căn bản là đã không có biện pháp tiếp tục lùi lại.

Nếu như lùi nưac, cô sẽ ngã xuống đất nha, nhưng Cung Hình Dục vẫn dựa sát vào cô.

"Nếu như không khản trương, làm sao em vẫn tránh?" Anh cố tình không hiểu.

"Chỉ là, hơi nóng, hơi nóng!" Cô hình như rất đồng ý với câu trả lời của mình, một mực gật đầu.

Cung Hình Dục thật rất muốn cười to lên, người phụ nữ này, đúng là rất có tài, có thể làm cho anh kích động muốn cười to.

"Nóng à?"

"Đúng!"

"Vậy anh dẫn em đi đến một nơi, nơi đó sẽ không nóng." Nói xong, Cung Hình Dục liền kéo Tống Tâm Dao đi lên lầu.

Nhìn mọi thứ trước mắt, Tống Tâm Dao chỉ cảm thấy, mình quá ngu rồi, cứ nhiên cứ như vậy để cho anh đánh lừa đi lên trên.

Không sai!

Bọn họ đến không phải chỗ khác!

Chính là phòng của Cung Hình Dục, buổi chiều, chuyện đã xảy ra ở trong phòng này bây giờ nhớ lại cô còn cảm thấy đỏ mặt.

Gian phòng này, được dọn dẹp rất sạch sẽ, màu trắng cách điệu, gian phòng mang đậm hương vị của phái nam.

Chỉ là, hiện tại ở trong phòng của anh, cô cảm thấy quá nguy hiểm!

"Phòng khách ở nơi nào? Đưa tôi tới đó đi!" Cô ‘hi hi’ cười cười, hay là đi phòng khách ngủ, tương đối an toàn.

Cô cũng không muốn giống như bốn năm trước cùng anh xảy ra chuyện như vậy.

"Phòng khách? Không có phòng khách." Buổi tối, nhất định anh sẽ không để cho cô đi phòng khách ngủ.

"Không có phòng khách?" Cô kinh ngạc nhìn anh, phòng ốc lớn như vậy, anh lại nói với cô là không có phòng khách, cô thật sự không tin.

"Đúng! Không có phòng khách!" Cung Hình Dục lặp lại một lần nữa, anh đã nói rồi thì sẽ không bao giờ lặp lại lần thứ hai, mà người phụ nữ này khiến cho anh phá lệ.

"Anh không có nói đùa với tôi chứ!" Anh là đang cùng cô đùa giỡn sao, nhất định là nói đùa cô. Tuyệt đối là đùa giỡn!

"Anh nói nghiêm túc!"

Trời ơi! Mau cứu cô đi! Người đàn ông này, tại sao như vậy a!

"Chẳng lẽ, tối nay, tôi với anh phải." Tống Tâm Dao chỉ chỉ vào anh vừa chỉ chỉ mình, sau đó chỉ chỉ giường.

"Đúng a! Chúng ta cũng không phải là chưa từng cùng nhau ngủ qua, không có vấn đề gì, đứa bé cũng đã lớn như vậy, em còn xấu hổ sao?"

"Sao. Sao. Người nào xấu hổ hả?" Thật là vệt chết còn mạnh miệng!

"Đúng, không phải em xấu hổ, anh xấu hổ, được không?" Nhìn bộ dạng như con rùa rút cổ của cô, anh thật sự rất vui về a!

Xoay người, từ trong tủ quần áo, lấy ra một cái áo choàng tắm mới tinh, để lên trên giường, nói: "Đây là áo choàng tắm, phòng tắm ở kia, tự đi tắm đi!" Anh còn có một chút sự vụ phải xử lý cho tốt trước đã, mới có thể ngủ, mà thư phòng ở ngay tại trong phòng.

"Anh đi đâu?" Cô đột nhiên có chút muốn biết, anh muốn đi đâu?

"Nghĩ muốn cùng anh cùng nhau tắm sao?" Cung Hinh Dục phát hiện, lúc ở cùng với cô, anh không thể nghiêm chỉnh được.

". Ai muốn với anh cùng nhau tắm!" Tổng Tâm Dao thật muốn đánh bàn tay của mình, không có việc gì đi quản hấn khi gió làm cái gì?

Cầm áo choàng tắm lên hướng toilet đi tới.

Lôi kéo rương hành lý ở bên giường, cô liền vào phòng tắm.

Cung Hinh Dục đứng nhìn cô, khoe miệng khê giờ lên, thấy cô tiến vào phòng tắm, liền xoay người đi vào thư phòng.

*

Kỳ Kỳ ở trong phòng ông cố, sau khi thưởng thức hết tất cả đồ cổ, liền đưa ra một cái kết luận: "Ông cố, những thứ đồ cổ này, có thể bán được rất nhiều tiền!"

"Ha ha ha." Cung lão gia cười to, lần đầu tiên có người sau khi xem xong đồ cổ của ông, lại nói là một câu nói như vậy. Những người trước kia đã được xem qua, cũng sẽ cảm những thứ đồ cổ này mà cảm thán: "Đồ tốt a! Đồ tốt!"

"Có phải đúng hay không ạ?" Ngược đầu nhỏ bé lên nhìn ông nội Cung Hinh Dục, Cung Thiên Kịch.

"Đúng! Đúng!" Cung Thiên Kịch ôm lấy Kỳ Kỳ, hai người đi vào trong phòng.

"Kỳ Kỳ, buổi tối có muốn cùng ông cố cùng nhau ngủ không?"

"Kỳ Kỳ, muốn ngủ cùng mẹ!" Bé cho tới nay, cũng không có rời khỏi mẹ, chỉ khi có mẹ ở bên người bé mới ngủ được.

"Kỳ Kỳ ngoan, cha có chuyện muốn nói với mẹ cháu, chúng ta không nên đi quấy rầy bọn họ! Có được hay không?" Cung Thiên Kịch nào biết, bộ dáng Kỳ Kỳ lúc có chút trưởng thành, sẽ làm Cung Hinh Dục không có cách đối phó. Cũng không biết, Cung Thiên Kịch có phương pháp áp chế tên tiểu quỷ này hay không.

"Ông ấy sẽ không làm chuyện xấu đối với mẹ cháu chứ?" Kỳ Kỳ nhìn Cung Thiên Kịch, có chút lo lắng.

"Ha ha ha, làm sao có thể chứ? Mấy ngày nữa, mẹ cháu với cha cháu sẽ kết hôn, cha cháu làm sao sẽ làm chuyện xấu đối với mẹ cháu chứ? Sẽ thật tốt thương mẹ cháu đấy!" Cung Thiên Kịch không thể nhớ, hôm nay mình đã cười lần thứ mấy rồi.

"Không được, cháu muốn đi bảo vệ mẹ, ai biết, Cung Hinh Dục có thể làm chuyện xấu đối với mẹ cháu hay không!" Kỳ Kỳ vẫn là không yên lòng.

"Kỳ Kỳ, cháu có tin tưởng ông cố không?" Kỳ Kỳ gật đầu một cái, mặc dù nó tin tưởng Cung Thiên Kịch nhưng là, vẫn còn có chút lo lắng.

Nó không yên lòng chính là không yên lòng. Thế nào cũng không yên lòng!

Đợi chút.

Cậu nhớ rõ ràng, lần trước nhìn thấy Cung Hinh Dục là đi cùng một người phụ nữ rất xinh đẹp, mặc dù không có xinh đẹp bằng mẹ, nhưng là cũng rất được, ông ta còn vui vẻ mời người phụ nữ đó ăn cơm!

Cậu vẫn còn nhớ, người phụ nữ kia, hình như là vợ chưa cưới của Cung Hinh Dục.

Nếu là vị hôn thê của ông ta, ông ta tại sao có thể cùng mẹ nó kết hôn đây?

Cái người phụ nữ kia, nhất định sẽ không bỏ qua cho mẹ .

Mẹ có lúc mơ hồ muốn chết, không nhớ ông ta cùng cái người phụ nữ kia có hôn ước sao?

"Không được, cháu muốn đi tìm mẹ!" Nói xong, Kỳ Kỳ liền chạy ra ngoài, nó mới vừa có ở cửa nhìn lên xuống, biết bọn họ vào gian phòng nào, chạy đến bên ngoài phòng, bé liền "Đông đông đông" đập cửa.

Chỉ tiếc, cách âm của phòng này siêu tốt, căn bản là không nghe được tiếng gõ cửa bên ngoài, trừ khi ấn vào chuông cửa phía bên trên, mới có thể làm cho người ở bên trong nghe được.

Kỳ Kỳ vỗ một lúc lâu, lòng bàn tay cũng đã hồng hồng lên, đau đến muốn khóc.

Nhưng là, vẫn không có người nào tới mở cửa, Cung Thiên Kích theo tới nhìn tay nhỏ bé của nó đỏ hồng thì đau lòng gần chết.

Hết chương 9

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc - Chó Cuớp Mẹ Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 10: Ăn ý

"Kỳ Kỳ, đừng đập nữa! Ông cố giúp cháu nhấn chuông cửa." Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn lo lắng của nó, ông thật không biết tình cảm của Kỳ Kỳ đối với Tổng Tâm Dao đến cùng có bao nhiêu sâu.

Giữa mẹ con bọn họ tình cảm thật sự có bao nhiêu sâu đấy! Khiến Kỳ Kỳ có thể quên mình dùng tay nhỏ bé ra sức vỗ cửa.

"Ông nội, Kỳ Kỳ, hai người vì sao lại tới đây?" Cung Hình Dực sau khi nghe được âm thanh, liền ra ngoài mở cửa. Thấy là Kỳ Kỳ cùng ông nội, có chút kinh ngạc.

"Mẹ tôi đâu?" Kỳ Kỳ căn bản cũng không có gọi anh một tiếng cha.

"Đang tắm, con trai, thế nào?" Khi anh nói tới chuyện tình bốn năm trước thì Tổng Tâm Dao cũng không phủ nhận, hơn nữa còn cố ý muốn tránh ra chuyện kia. Làm cho anh càng thêm khẳng định, Tổng Từ Kỳ chính là con trai của anh. Kỳ Kỳ vòng qua Cung Hình Dực, dựa vào cảm giác của mình tìm thấy phòng tắm.

"Mẹ!" Hiệu quả cách âm Phòng tắm cũng không có tốt như bên trong phòng!

"Kỳ Kỳ, sao con lại tới đây?" Lúc này, Kỳ Kỳ không phải nên ở trong phòng Cung Thiên Kích sao?

"Kỳ Kỳ muốn cùng mẹ tắm rửa, mẹ, mở cửa!" Kỳ Kỳ xoay người liếc nhìn Cung Hình Dực, thấy anh còn đứng ở cạnh cửa liền nói: "Mẹ, không có sắc lang, mẹ mở cửa ra, để Kỳ Kỳ đi vào!" Kỳ Kỳ nói xong, trên cửa liền truyền đến tiếng vang.

Trên cửa mở hé ra một kẽ hở, vừa đúng để thân thể nhỏ gầy của Kỳ Kỳ đi vào.

Kỳ Kỳ liếc mắt nhìn Cung Hình Dực, ném cho anh ánh mắt khiêu khích.

Cung Hình Dực có chút tức giận, nghĩ muốn đi lên, cửa đã bị khóa lại, trong phòng tắm truyền đến âm thanh của Kỳ Kỳ: "Mẹ, khi tắm nhớ phải khóa cửa lại."

Quả nhiên, âm thanh trong phòng tắm vừa mới truyền ra là tiếng khóa cửa.

Vào lúc này, mặt của Cung Hình Dực cũng đã sớm biến thành màu đen, đứa con trai này, thật đúng là!

Cung Thiên Kích thấy bộ dạng của Cung Hình Dực như thế liền an ủi: "Dực nhi, cháu gặp phải khắc tinh, mà khắc tinh này còn là con trai của cháu." Cung Thiên Kích ý vị sâu xa nhìn anh một cái.

Hình như là đang nhắc nhở anh tự cầu phúc.

Ông cũng không thể giúp anh được rồi!

Lần này, ông lựa chọn xem cuộc vui, nhìn xem anh làm thế nào đối phó với Kỳ Kỳ, tiến hành một trận đấu trí lâu dài.

"Mẹ, con muốn cùng ngủ với mẹ!"

"Được"

"Mẹ, con muốn vui ở trong lòng mẹ ngủ!"

"Được!"

"Mẹ, con muốn nghe mẹ kể chuyện xưa của ông ngoại cùng bà ngoại!"

"Được!"

"Mẹ, sáng sớm ngày mai, con muốn ăn mì mẹ làm!"

"Được!"

"Mẹ, ngày mai chúng ta sẽ trở về nhà ông ngoại và bà ngoại sao?"

"Đúng vậy!"

"Mẹ, con thích nhất mẹ, mẹ có phải cũng thích Kỳ Kỳ nhất hay không?"

"Dĩ nhiên, mẹ không yêu Kỳ Kỳ thì yêu ai?"

"Hi hi."

Ở phòng tắm, lời của bọn họ thật đúng là không phải nhiều bình thường. Đáng hận nhất là câu cuối cùng.

Cô lại trả lời như vậy, anh không phải người cô yêu sao?

Buồn bực, anh đi tới thư phòng.

Chỉ là, anh đang tức cái gì?

Có cái gì phải tức giận?

Anh thế nhưng lại đang ăn dấm của con trai mình?

Rất không có khả năng đi!

Anh hình như chỉ là đang tự an ủi mình.

Giúp Kỳ Kỳ tắm rửa xong, lấy áo ngủ, mặc vào cho nó, cô cũng mặc áo ngủ bảo thủ của mình vào, mới ôm Kỳ Kỳ ra khỏi phòng tắm. Cũng không có nhìn thấy Cung Hình Dục. Kỳ Kỳ tự nhiên bò lên trên giường, ở phía trên nhảy mấy cái.

"Mẹ, cái này giường thật mềm đó! Giống như nhảy nhảy giường!" Nói xong, Kỳ Kỳ lại ở phía trên nhảy loạn.

"Đừng nhảy, đừng để ngã!" Đi tới bên người Kỳ Kỳ, bế nó vào trong ngực.

"Ngủ đi! Không còn sớm!" Tổng Tâm Dao hôn một cái lên trán của nó, để cho nó nằm ở trên giường, hiện tại, bọn họ cũng chỉ có thể ngủ ở nơi này.

"Mẹ, mẹ cũng nằm lên đi, Kỳ Kỳ muốn vui ở trong ngực mẹ, mới ngủ được!" Tổng Tâm Dao gật đầu một cái, cũng nằm xuống, ôm lấy Kỳ Kỳ.

"Mẹ, ngủ ngon!" Kỳ Kỳ bò dậy, ở trên môi của cô in xuống một nụ hôn, cười nằm ở bên cạnh cô.

Mà, lúc nó hôn Tổng Tâm Dao thì đúng lúc Cung Hình Dục từ trong thư phòng đi ra.

Nhìn thấy con trai của mình, hôn người phụ nữ của mình, trong lòng của anh, thật không thể tiếp thụ.

Mặc dù, cô vẫn không thể coi như là người phụ nữ của anh. Nhưng là, cô đã giúp anh sinh đứa bé, như vậy cô chính là người phụ nữ của anh.

"Ngủ ngon!" Ôm Kỳ Kỳ, cô cũng nhắm hai mắt lại, mang trên mặt nụ cười thản nhiên.

Cho đến khi nghe được bọn họ hô hấp vững vàng, Cung Hình Dục mới nhẹ nhàng cầm áo choàng tắm đi tới phòng tắm. Anh thật rất sợ sẽ đánh thức hai người bọn họ.

Tắm rửa xong, anh liền đứng ở bên giường, nhìn con mình, cùng mẹ nó ngủ. Trên mặt của bọn họ đều mang nụ cười thản nhiên, cảm giác như thế thật sự rất tốt.

Làm cho anh cảm nhận được chút hạnh phúc nhỏ bé này. Cảm giác như thế, khiến cho khóe miệng anh hơi cong lên, đi vòng qua một bên, tắt tất cả đèn trong phòng, cũng trèo lên giường, nằm ở bên cạnh bọn họ, nhắm hai mắt lại.

Khi anh đang ở trong trạng thái nửa tỉnh nửa mơ, trong ngực lại nhiều hơn mấy vật nhỏ.

Nhưng là, anh không biết, đó là cái gì?

*

Bên ngoài nhà lớn Cung gia, từ xế chiều khi Cung Hình Dục đưa theo Tổng Tâm Dao cùng Kỳ Kỳ trở về, đã có một chiếc Lamborghini màu đỏ dừng ở

đó, bên trong xe, có một người phụ nữ đang ngồi, hai mắt của cô ta, từ giữa trưa đã nhìn chăm chăm vào cửa chính Cung gia, muốn nhìn một chút xem Tổng Tâm Dao lúc nào sẽ ra ngoài.

Nhưng là bây giờ cũng sắp đến rạng sáng rồi, vẫn không có nhìn thấy bọn họ đi ra. Chẳng lẽ là, bọn họ ở lại qua đêm sao?

Lúc chạng vạng, hai người làm đi đồ rác đi qua xe của cô ta thì cô ta mới nghe được bọn họ nói:

"Tiểu Đào, chị thấy đứa bé kia chưa? Nghe quần gia nói, là đứa bé của thiếu gia!" Một người trong đó nói với một người làm tên là tiểu Đào.

"Biết! Chỉ là ông chủ, hình như rất ưa thích đứa bé kia a!" Tiểu Đào nói.

"Đúng vậy! Đứa bé kia thật sự rất đáng yêu. Thấy ai, cũng sẽ lộ ra nụ cười khả ái. Tôi muốn được gặp nó nhiều hơn, rất thích nha!"

"Đúng vậy a! Người phụ nữ thiếu gia mang về kia, nhìn qua, bộ dáng thật nhỏ, cảm giác so với chúng ta còn nhỏ hơn!" Tiểu Đào nhớ tới Tổng Tâm Dao vô cùng nhỏ bé.

"Chỉ là, tôi nghe quần gia nói, cô ấy hình như đã hai mươi ba tuổi rồi!"

"Mới 23? Mới bao nhiêu tuổi đã mang thai đứa bé của thiếu gia, không ngờ, thiếu gia lại cô gái nhỏ như vậy, cũng không bỏ qua cho!"

"Đừng có nói lung tung, thiếu gia của chúng ta đáng đẹp trai như vậy, có thể là người phụ nữ kia, đánh thuốc thiếu gia đến hôn mê, mới có thể để cho cô ấy có cơ hội có thể đụng vào!" Nghe được các cô ấy nói chuyện, Cao Cẩm Nhã đột nhiên nảy ra chủ ý.

"Chỉ là, tôi nghe quần gia nói, ông chủ, sẽ để thiếu gia cùng người phụ nữ đó kết hôn nha! Đã chọn ngày tổ chức hôn lễ rồi!"

"Được rồi, những việc này không phải chuyện chúng ta có thể nói, dù sao làm xong công việc của chúng ta là tốt rồi, hôm nay chúng ta nói quá nhiều chuyện, nếu để cho quần gia biết, chúng ta đều sẽ bị xa thải, bây giờ muốn tìm một công việc có tiền lương cao như vậy cũng không có dễ dàng!" Tiểu Đào lên tiếng ngăn cản, họ quả thực đã nói quá nhiều.

Nếu như ở đây có ký giả như vậy họ nhất định sẽ chết.

.....

Buổi chiều nghe bọn họ nói nhiều như vậy, hơn nữa còn nhắc tới chuyện Cung Hình Dục sẽ cùng Tổng tâm Dao kết hôn, cô biết chuyện này có thể là thật, hai cô hầu gái này, không giống như là đang nói láo, nếu như đây là chính là sự thực vậy cô nhất định sẽ cho người điều tra xem họ sẽ kết hôn vào ngày nào.

Chỉ là, hiện tại cô nhớ tới câu nói cuối cùng của hai người làm kia.

Bỏ thuốc.

Theo như bọn họ nói như vậy thì Cung Hình Dục năm đó có thể là bị người ta bỏ thuốc, mới có thể cùng cô ta xảy ra quan hệ kia.

Như vậy, tiếp theo, cô nhất định phải tra xem, năm đó là ai đã bỏ thuốc Cung Hình Dục?

Có lẽ, đây là mưu kế của Tổng Tâm Dao.

Nếu, bọn họ tới nay ở lại đây, như vậy hiện tại, cô vẫn nên trở về, ngủ một giấc thật tốt, ngày mai trở lại xem thế nào.

Cô ngược lại muốn xem xem Tổng Tâm Dao có thể vẫn ở lại nhà họ Cung hay không, hay là bị đuổi ra khỏi cửa.

Sáng sớm, ánh nắng chiếu vào bên trong nhà, trên cây, chim non cũng ríu rít kêu.

Trên giường lớn bên trong phòng ba người đang ngủ say, ngủ ở giữa là một đứa bé.

Hắn một cái chân, để ngang nữ nhân trên bụng, còn có một bàn chân, đặt ở nam nhân trên bụng, một đôi tay nhỏ bé, thật chặt đang cầm khuôn mặt nam nhân.

Cảm giác trên mặt, làm cho người đàn ông có chút khó chịu mở mắt ra, khi thấy hai tay của Kỳ Kỳ đang gắt gao đang ôm mặt của anh, liền thấy buồn cười.

Cảm thấy trên bụng mình, hình như bị cái gì đè ép, cẩn thận đem tay Kỳ Kỳ từ trên mặt mình bỏ ra, cẩn thận ngẩng đầu lên, liếc nhìn bụng của mình, một cái chân nhỏ của Kỳ Kỳ, đang để ngang trên bụng của mình, còn có một bàn chân, đang đặt ở trên bụng Tổng Tâm Dao, anh buồn cười lắc đầu một cái.

Đưa tay nhẹ nhàng đẩy chân nhỏ của nó ra lại đẩy tiếp chân nhỏ còn lại của nó từ trên bụng của Tổng Tâm Dao xuống.

Kéo cái chân bị cậu bé đá văng ra đắp lên cho bé cùng Tổng Tâm Dao cũng, chính mình cũng nhẹ nhàng nằm xuống, kéo chân qua, đắp lên cho mình.

Chỉ là.

Kỳ Kỳ xoay người thật mạnh, lại đem chân trên người của nó, tất cả đều giống như cũ, văng ra, mà một ít chân đã bị nó đè ép, chui vào trong ngực Tổng Tâm Dao ngủ .

Nhìn đáng vẻ bé ngủ như vậy khiến anh buồn cười lắc đầu.

"Tiểu quý này! Thật hoài nghi có phải có ý hay không!" Nhỏ giọng thì thầm một câu, nhẹ nhàng kéo chân ra, để cho nó như cũ vùi ở trong ngực Tổng Tâm Dao, lúc này mới yên tĩnh lại.

Xem ra, con của anh, thật dựa dẫm vào Tổng Tâm Dao.

Không biết ngủ bao lâu, anh mới coi là thật sự tỉnh dậy, hai người bên cạnh, cũng sớm đã không thấy bóng người, anh cũng liền rời giường.

Mới vừa đi hai bước, liền nghe được trong phòng tắm, truyền tới âm thanh nói cười vui vẻ.

Cảm giác như thế, cũng không tệ lắm!

Mỗi ngày tỉnh lại, có thể nghe được âm thanh của con mình, đây thật sự chính là một chuyện rất tốt.

Đi tới trong phòng tắm, thấy Kỳ Kỳ cùng Tổng Tâm Dao, một người đang cầm bàn chải đánh răng, một người đang cầm một cái ly, đang đứng ở trước gương đánh răng, Kỳ Kỳ đứng ở trên ghế, mà Tổng Tâm Dao thì đang đứng ở bên cạnh nó.

Cảnh tượng như vậy, thật đúng là không tệ.

Mỗi ngày, thức dậy sớm, cùng với vợ mình và con trai, một nhà ba người cùng nhau đánh răng, cùng nhau rửa mặt.

Sau đó, cùng nhau ăn điểm tâm, cùng nhau ra khỏi nhà.

Anh đưa con trai đi học, sau đó cùng với vợ đi chợ mua thức ăn. Lại đưa vợ về nhà, sau đó anh mới đi làm.

Cuộc sống như thế, sẽ thật sự hạnh phúc, anh hiện tại, ngược lại rất mong đợi một cuộc sống như thế.

Nhìn một lát, anh cũng đi vào, cầm bàn chải đánh răng lên, mở nước. Kỳ Kỳ đứng ở bên cạnh, thấy anh đi vào, hai người bọn họ cũng rất ăn ý súc miệng rửa sạch bàn chải đánh răng, cầm khăn lông, đi tới trước bồn rửa mặt.

Cung Hình Dục buồn cười nhìn động tác ăn ý này của hai mẹ con bọn họ.

Tránh ra, cầm khăn lông, rửa mặt, tất cả động tác đều hết sức ăn ý.

Sau khi rửa mặt xong, Kỳ Kỳ liền cầm lược lên, anh cho là nó muốn tự chải tóc trên đầu, đầu bé là đầu húi cua nha.

Vốn định cười nó, không có tóc, cũng muốn bắt chước người ta chải đầu.

Lại thấy nó chải đầu cho Tổng Tâm Dao.

"Mẹ, tốt lắm!" Kỳ Kỳ khẽ mỉm cười, nhìn mái tóc được mình chải thẳng mượt mà, cười híp mắt.

Tổng Tâm Dao khẽ mỉm cười, cầm một cái áo ngủ lên cho Kỳ Kỳ thay.

Còn cô thì cầm quần áo mặc thường ngày lên đi ra phía sau rèm thay bởi vì trong phòng rửa tay, còn có một người đàn ông- Cung Hình Dục đang đứng.

Kỳ Kỳ đứng ở bên ngoài rèm, nhìn Cung Hình Dục.

Cặp mắt lạnh lẽo, giống như đang cảnh cáo anh, không cho anh đến gần .

Con trai anh có phải đem người làm cha như anh trở thành sắc lang hay không?

Lại đề phòng anh như vậy.

Ai! Anh thật giống loại người kia sao, cứ nhiên bị con trai của mình đề phòng như vậy.

Hiện tại, anh thật hoài nghi nó có phải là con trai ruột của anh hay không.

Nhưng mà, tất cả biểu hiện đều cho thấy nó chính là con anh.

Chỉ là chưa thử DNA thôi.

Khi Tổng Tâm Dao từ phía sau rèm bước ra ngoài, Cung Hình Dực mới phát hiện, hai người bọn họ lại mặc quần áo dành cho mẹ và con, thế nhưng anh lại vẫn mặc tây trang với cả vạt.

Xem ra, lúc nào anh cũng phải đi mua mấy bộ quần áo cho ba, mẹ và con, cùng mặc với bọn họ.

Tổng Tâm Dao vươn tay, kéo tay Kỳ Kỳ qua, hai người nghênh ngang đi qua bên cạnh Cung Hình Dực.

Sau khi Cung Hình Dực thu thập xong tất cả, cũng liền đi xuống lầu, đã thấy hai mẹ con bọn họ, đang ôm hai tô mì, ngồi ở trước bàn ăn, ăn từng ngụm từng ngụm, ngay cả nét mặt khi ăn, động tác, âm thanh, cũng giống nhau như đúc!

Một nữ người làm bên cạnh, cũng sớm đã xem đến choáng váng, bộ mặt này, thật sự ăn rất ngon sao?

Hai người bọn họ, thế nào cảm thấy họ ăn cũng rất hạnh phúc.

Anh đi tới cạnh bàn ăn, nói với nữ người làm: "Cũng cho tôi tô mì trước đi!"

"Thiếu gia, không có đâu!" Tiểu Đào nhìn hai người bọn họ người một cái, thực sự chỉ có kinh ngạc, không có ý gì khác.

"Ai làm?"

"Cô chủ tự mình làm!" Cô ấy hình như là chỉ làm hai phần.

"Ừ! Bữa sáng của tôi đâu?" Xem ra, hiện tại họ vẫn chưa muốn cùng anh chia sẻ bữa ăn sáng!

Ai, anh còn phải cố gắng thêm a!

"A! Ăn no!"

"A! Ăn no!" Hai người căn bản là trong cùng một lúc, cùng phút cùng giây, nói ra một câu này.

Hơn nữa, ngay cả động tác cầm khăn giấy lau miệng, cũng giống nhau như đúc. Là anh tối hôm qua không có chú ý tới hai người bọn họ, hay là bởi vì, đêm qua tầm mắt của anh, đều ở trên người của Kỳ Kỳ, cho nên mới không có phát hiện hai mẹ con bọn họ ăn ý với nhau như vậy.

"Mẹ, mì ăn ngon thật!" Bởi vì, bé thích ăn nhất là mì mẹ làm.

"Đi, đi súc miệng." Đem Kỳ Kỳ ôm xuống ghế, trong tay Kỳ Kỳ cầm cái chén của mình, mà trong tay Tổng Tâm Dao, cũng cầm cái chén của mình, hai bước hoàn toàn tương tự, hướng phòng bếp đi tới.

Bọn họ cũng quá.

"Thiếu gia." Tiểu Đào kinh ngạc nhìn hai người bọn họ người rồi đi.

Hết chương 10

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc - Chó Cướp Mẹ Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 11: Đột ngột tới hỏi cưới

Điều này thật không thể tưởng tượng nổi, ngay cả sinh đôi, cũng chưa chắc đã ăn ý như vậy, mặc dù bọn họ là mẹ con, nhưng mà có mấy cặp mẹ con nào lại có thể ăn ý đến như vậy?

"Không có chuyện của cô, cô đi vào đi!" Anh biết tiểu Đào muốn nói gì đó, về hai mẹ con bọn họ sao!

Ai! Từ khi rời giường anh vẫn luôn kinh ngạc đến bây giờ.

Thật không biết, hai người bọn họ còn có thể mang đến cho anh kinh ngạc như thế nào nữa.

Cung Thiên Kích vào lúc này, mới được quản gia chậm rãi đỡ xuống lầu.

"Ông nội, buổi sáng tốt lành!" Cung Hình Dực thăm hỏi ông.

"Chào buổi sáng! Kỳ Kỳ cùng Tâm Dao đâu?" Cung Thiên Kích không thấy hai người bọn họ liền hỏi.

"Ông nội, chúng cháu ở đây!"

"Ông cố, chúng cháu ở đây!" Hai người đều đồng thời nói, đồng thời kết thúc câu nói!

Kỳ Kỳ còn nhiều hơn một chữ, bọn họ làm sao làm được? (Kỳ Kỳ gọi ông cố là tăng tổ phụ, Tâm Dao gọi gia gia)

Ôi trời ơi!!! Cung Hinh Dực sắp không chịu nổi hai người bọn họ nữa rồi.

"Buổi sáng khỏe!"

"Buổi sáng khỏe!" Hai người cùng nhau chào hỏi!

"Tốt! Chào buổi sáng! Chào buổi sáng! Chào buổi sáng!" Cung Thiên Kích mỉm cười nói.

Đi tới cạnh bàn ăn ngồi xuống, thấy tiểu Đào kinh ngạc há to mồm, mà thái độ của Cung Hinh Dực hình như cũng có chút kỳ quái.

"Bọn họ sao vậy?" Ông hỏi Tổng tâm Dao cùng Kỳ Kỳ.

"Không biết!"

"Không biết!" Hai người đồng thời trả lời, ngay cả động tác lắc đầu cũng đều giống nhau như đúc.

"Ồ!" Hình như Cung Thiên Kích còn chưa phát hiện.

Chờ người mang bữa sáng lên, sau khi ăn sáng xong, Cung Hinh Dực mới lên lầu lấy hành lý của Tổng Tâm Dao xuống, để cho tài xế lái xe từ trong nhà để xe ra ngoài, nói: "Anh đưa bọn em về nhà mẹ đẻ."

Bọn họ còn chưa có đính hôn, hơn nữa hôn sự của anh và Cao Cẩm Nhã còn chưa được giải trừ, hiện tại không thể để truyền thông biết chuyện anh muốn cùng Tổng tâm Dao kết hôn, như vậy chỉ mang đến nhiều phiền toái hơn cho anh.

Đợi sau khi giải quyết tốt chuyện của Cao Cẩm Nhã xong, chờ yên ổn một chút, sẽ đính hôn cùng Tổng Tâm Dao, tiếp nữa là kết hôn.

Chỉ là, ngược lại anh hi vọng, chuyện giải trừ hôn ước của anh với Cao Cẩm Nhã có thể mau mau yên bình trở lại.

Có lẽ, có thể làm ra một chút chuyện gì đó đem tin tức đó để ép xuống nhưng chỉ sợ là không được.

Xe từ từ đi chuyển, Tổng tâm Dao càng thêm khẩn trương. Đến lúc nhìn thấy cha mẹ, cô phải làm thế nào để có thể đối mặt với bọn họ?

Muốn làm thế nào để giải thích với bọn họ chuyện của Kỳ Kỳ?

Cô vẫn không nghĩ ra được phải làm thế nào để đối mặt cha mẹ?

Nhưng là, bây giờ phải đi về thăm họ rồi, cô đã rời đi mấy năm, cũng không biết cha mẹ sinh hoạt như thế nào, mặc dù cách một đoạn thời gian, cô đều sẽ gửi về cho bọn họ một phong thư. Nhưng, cô vẫn luôn không dám cho bọn họ biết một chút tin tức nào về nơi ở của cô. Cũng không dám để cho bọn họ biết chuyện cô sinh hạ Kỳ Kỳ.

Nếu để cho bọn họ biết, cha cô nhất định sẽ bị cô làm cho tức chết.

Tổng gia bọn họ là gia đình sống rất minh bạch, nhưng, cô lại không có tiền đồ như vậy.

Nhìn thấy đã sắp tới gần nhà, cô lại càng thêm khẩn trương. Kỳ Kỳ hình như cảm thấy Tổng Tâm Dao đang khẩn trương, liền bò vào trong ngực cô, nắm lấy tay của cô. Nói: "Mẹ, Kỳ Kỳ sẽ ở bên cạnh mẹ!"

Cảm giác được con trai thân thiết an ủi, trên mặt Tổng Tâm Dao, cuối cùng cũng nở nụ cười.

Thấy cô cười, Kỳ Kỳ cũng đã có chút an tâm, kể từ sau khi ra khỏi Cung gia, Tổng Tâm Dao vẫn bày ra bộ mặt khổ qua. Cậu biết, mẹ là đang lo lắng, mẹ lo lắng, không biết phải đối mặt ông ngoại cùng bà ngoại thế nào.

Mà hôm nay, bọn họ cuối cùng cũng về, coi như bọn họ hôm nay không trở về, ngày mai, ngày kia thì sao? Coi như nhiều ngày hơn nữa, bọn họ vẫn phải trở về thăm ông ngoại và bà ngoại.

Nó vẫn luôn muốn gặp ông ngoại và bà ngoại một lần, nhưng, mẹ vẫn luôn lo lắng.

Xe dừng lại ở cửa nhà họ Tổng. Đây là ngôi nhà Tổng Tâm Dao không hề quay lại bốn năm qua tất cả mọi thứ ở đây vẫn không hề thay đổi. Nhưng, người đã không còn được như lúc trước nữa.

Cha mẹ của Tổng Tâm Dao, hình như biết, hôm nay cô sẽ trở về, cùng nhau đứng ở cạnh cửa chờ cô.

Nhìn thấy mái tóc đã bạc một nửa của cha mẹ, Tống Tâm Dao thật rất khổ sở. Mở cửa xe, đi xuống, từng bước một đi tới chỗ cha mẹ cô.

Cô chỉ cảm thấy, vào lúc này chân của mình thật nặng nề, dường như không thể bước tới trước mặt bọn họ .

"Cha, mẹ." Nhẹ nhàng hô một tiếng, 4 năm rồi!

Cha mẹ cô, tóc đều vì cô mà đã bạc một mảng lớn, cô thật là quá bất hiếu.

"Dao Dao." mẹ của Tống Tâm Dao , Triệu Tâm Nguyệt nhìn thấy con gái bốn năm chưa từng gặp lại, nước mắt lăn xuống, bà muốn đi về phía con gái, lại bị cha của Tống Tâm Dao - Tống Hàm Quân kéo lại, ông bước vài bước đi tới trước mặt Tống Tâm Dao .

"Cha." Tống Tâm Dao nhìn thấy cha mình nước mắt đã sớm không cầm được lại càng thêm chảy tràn mãnh liệt.

"Bốp." một âm thanh vang lên, tất cả mọi người sững sờ tại chỗ, Triệu Tâm Nguyệt che miệng, nhìn Tống Hàm Quân.

"Cô trưởng thành, thật có bản lĩnh! Biết rời nhà đi ra ngoài, nếu bốn năm trước, cô đã có bản lĩnh rời đi, giờ cô còn trở về làm cái gì? Tống Hàm Quân tôi, coi như cho tới bây giờ cũng chưa từng có đứa con gái như cô." Tống Hàm Quân vừa bực vừa hận, ông tưởng rằng đứa con gái này của ông đã sớm qua đời.

"Ông làm sao lại đánh mẹ tôi?" Kỳ Kỳ kịp phản ứng lại liền chạy đến bên Tống Tâm Dao, chắn ở trước mặt cô, nâng đầu nhỏ lên. Cặp mắt lạnh lẽo nhìn Tống Hàm Quân.

Tống Hàm Quân nhìn bé trai trước mặt Tống Tâm Dao lại càng thêm tức giận.

"Tốt! Tốt! Tống Hàm Quân tôi sống trên đời đã tạo cái nghiệp gì? Lại còn sinh ra đứa nhỏ, cô là đứa con gái không biết xấu hổ. Không ngờ, người vẫn luôn nhu thuận, khéo léo như cô, lại cùng người đàn ông ở bên ngoài sinh đứa bé thế mà cô còn có mặt mũi trở lại à?" Tống Hàm Quân vung tay lên, lại muốn đánh cô.

Triệu Tâm Nguyệt vội vàng chạy tới, ôm chầm mình. Âm thanh nghẹn ngào nói: "Hàm Quân, đừng đánh, đừng đánh!" Bà nhìn rất đau lòng.

Suy nghĩ bốn năm, đợi bốn năm, con gái cũng đã trở lại, bà thật sự rất vui mừng, ít nhất không có giống như bà đã nghĩ, sợ cô xảy ra chuyện ngoài ý muốn gì.

"Tống Hàm Quân tôi không có đứa con gái như vậy." Tống Hàm Quân vốn là không có tức giận như vậy, cho đến khi nghe được Kỳ Kỳ gọi cô là "Mẹ", ông ngay cả phổi đều muốn tức đến nổ tung.

Ông vốn cho rằng con gái của mình, có thể chỉ là đi chỗ nào chơi, chơi vui đến không biết đường trở lại.

Nhưng chưa từng nghĩ đến, bởi vì nó mang thai đứa bé của người khác, cho nên mới không có mặt mũi trở về gặp bọn họ.

"Cha, mẹ! Thật xin lỗi! Là con gái bất hiếu!" Tống Tâm Dao trực tiếp ngã quỵ trên đất.

"Mẹ!" Thấy Tống Tâm Dao khóc, Kỳ Kỳ cũng khóc theo.

Cung Hình Dục ngồi ở trong xe rút cuộc cũng không nhìn nổi, liền mở cửa xe, bước xuống đi tới chỗ bọn họ.

"Cung tiên sinh?" Triệu Tâm Nguyệt nhận ra anh, lần đầu tiên gặp anh là anh tới đây hỏi nơi ở của Tống Tâm Dao.

"Bác trai, bác gái, chuyện này, hai người không thể trách Dao Dao, về phần đầu đuôi chuyện này, cháu cảm thấy chúng ta nên đi vào nhà nói thì tốt hơn, bên ngoài người đến người đi khó mà nói được!" Tống Hàm Quân cũng không dám đắc tội với Cung Hình Dục, dù sao, anh là khách hàng lớn của công ty bọn họ, nếu như đắc tội với anh, ông chỉ sợ, anh sẽ không hợp tác với công ty của mình nữa.

"Mời vào!" Cung Hình Dục đỡ Tống Tâm Dao dậy, ôm lấy Kỳ Kỳ, sau đó kéo tay Tống Tâm Dao lại, cho cô một ánh mắt an tâm, hình như là đang muốn nói với cô: yên tâm, tất cả đã có anh lo.

Tống Tâm Dao biết, anh có thể làm được, mặc dù có chút sợ dằn vặt về tức giận này của cha, nhưng , hiện tại cô càng sợ cha sẽ không nghe lời giải thích của cô.

Ngồi trong phòng khách nhà họ Tống, Tống Tâm Dao cúi đầu, không dám nhìn mặt của Tống Hàm Quân. Mà Kỳ Kỳ cũng sớm đã bị Triệu Tâm Nguyệt ôm qua.

Triệu Tâm Nguyệt mặc dù có chút tức giận cô năm đó không nói lời nào đã bỏ đi, nhưng nhìn thấy con gái đã trở lại, bà cũng không trách con. Hơn nữa còn mang về cho bà đứa cháu ngoại đáng yêu như vậy.

"Bà ngoại, bà khuyên ông đừng tức giận nữa nha! Kỳ Kỳ cho lột vỏ cam cho bà ăn nha!" Kỳ Kỳ tura vào trong ngực Triệu Tâm Nguyệt làm nũng .

"Kỳ Kỳ ngoan, ông ngoại không có tức giận!" Triệu Tâm Nguyệt dụ dỗ nó, nhưng mà Kỳ Kỳ nhìn Cung Hình Dục, ông ấy sẽ giúp một tay giải quyết

chuyện này sao?

Nếu như không phải là ông ấy lên tiếng, hiện tại mẹ cũng sẽ còn bị mắng, còn bị ông ngoại đánh, thấy mặt của mẹ sưng đỏ, nó thật sự rất đau lòng.

Từ trong ngực Triệu Tâm Nguyệt nhảy xuống, chạy đến bên cạnh Tống Tâm Dao, nhẹ nhàng đưa ra tay nhỏ bé, sờ soạng mặt sưng đỏ của cô, nói: "Mẹ không đau, Kỳ Kỳ giúp mẹ xoa xoa!" Kỳ Kỳ hiểu chuyện, luôn khiến cô đau lòng.

Đem Kỳ Kỳ ôm vào trong ngực, cảm giác tay của con trai đang nhẹ nhàng vỗ lưng cô, hình như là đang an ủi cô. Điều này làm trong lòng cô dễ chịu hơn một chút, nhìn Tống Hàm Quân một cái, có thể là bởi vì có Cung Hinh Dực ở đây, vẻ mặt của ông cũng không hề tức giận giống như mới vừa rồi nữa, nhưng là ông vẫn là có chút không nhìn được, trên mặt còn có một chút cảm giác tức giận.

"Bác trai, bác gái, hôm nay cháu đến đây, chủ yếu là muốn cùng hai người nói chuyện một chút, là hôn sự của cháu với Dao Dao!" Cung Hinh Dực trực tiếp nói luôn chuyện chính.

"Cái gì?" Tống Hàm Quân kinh ngạc đứng lên, có chút hoài nghi, không phải là ông nghe nhầm chứ?

"Cậu nói, hôn sự của cậu cùng Dao Dao?" Triệu Tâm Nguyệt cũng sợ hết hồn, con gái của mình, cùng Cung Hinh Dực rồi cuộc có quan hệ gì vậy?

Tại sao? Đột nhiên lại nói muốn kết hôn?

Bọn họ nhìn lại Kỳ Kỳ một chút, mới phát hiện, Kỳ Kỳ đáng đáp rất giống Cung Hinh Dực, hai người hoàn toàn giống như từ một mô hình khắc ra vậy.

Chẳng lẽ.

Hết chương 11

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc - Chờ Cướp Mẹ Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 12: Hôn nhân an bài trước

"Kỳ Kỳ là đứa bé của cháu cùng Dao Dao, trước kia cháu không thể tìm được Dao Dao, là lỗi của cháu. Nhưng hiện tại cháu đã tìm được cô ấy, đối với chuyện năm đó cháu nhất định sẽ phụ trách." Anh vốn có thể đưa cho Tống Tâm Dao một khoản tiền, để cho cô rời khỏi Kỳ Kỳ, về sau cũng không được tới tìm nó nữa.

Nhưng mà, không biết vì sao, thế nhưng anh lại không đành lòng làm như vậy, hình như anh đã đem cô đặt vào trong lòng của mình.

"Chỉ là phụ trách sao?" Nếu như chỉ là vì phụ trách, cho nên mới muốn kết hôn cùng Tống Tâm Dao, như vậy Tống gia bọn họ vẫn có thể nuôi được con gái và cháu ngoại mình.

Nếu như, sau khi Tống Tâm Dao kết hôn, cuộc sống trôi qua lại không hạnh phúc, vậy thì phải làm thế nào?

Mỗi ngày cùng một người đàn ông không thương mình chung sống, nó phải làm thế nào?

Ông chỉ sợ, bọn chúng cuối cùng cũng sẽ ly hôn.

Nếu như kết cục là như vậy thì ông thả lựa chọn, để cho Tống Tâm Dao của ông ở nhà, không cần kết hôn.

"Không, cháu yêu cô ấy, cũng giống như yêu đứa bé của chúng con." Cung Hinh Dực rất nghiêm túc, ngay cả chính anh cũng không nghĩ tới, mình sẽ nói ra một câu nghiêm túc như vậy.

Anh yêu cô sao? Anh cảm thấy không quá có thể, bọn họ đã gặp mặt, chẳng qua cũng mới có mấy lần, một lần là vào hơn bốn năm trước, lần thứ hai là tại phòng ăn, lần thứ ba chính là vào ngày hôm qua. Lần đầu tiên gặp mặt bốn năm trước, anh cũng không nhớ rõ bộ dáng của cô.

Nếu như không phải là lúc ở trong phòng ăn, bộ dạng cô ôm Kỳ Kỳ vội vàng vàng lúc rời đi, anh cũng không thể nghĩ ra bóng lưng rời đi vào sáng sớm bốn năm trước đó.

Anh tìm cô bốn năm, nhưng đều không tìm được. Cuối cùng bởi vì Kỳ Kỳ xuất hiện, mới làm cho anh tìm được Tống Tâm Dao, càng làm cho anh ngạc nhiên hơn là bọn họ đã có một đứa bé hơn ba tuổi.

Tống Tâm Dao nhìn anh, trong chớp mắt này, cô thật sự nghĩ rằng những gì anh đang nói là sự thật.

Nhưng khi ngẫm lại thì anh nói những lời này chẳng qua chỉ vì để cho cha mẹ cô đồng ý hôn sự của bọn họ mà thôi.

Vì có thể ở lại bên cạnh Kỳ Kỳ cô cũng chỉ có thể phối hợp diễn trò với anh.

Coi như về sau bọn họ thật sự có ly hôn, cô sẽ nghĩ biện pháp để Kỳ Kỳ ở lại bên cạnh nàng.

Bởi vì, kể từ khi có Kỳ Kỳ cho tới bây giờ cô chưa từng nghĩ đến chuyện kết hôn, càng không nghĩ tới chuyện đi tìm cha cho Kỳ Kỳ.

Mà bây giờ, người đàn ông ngồi ở bên cạnh cô đây chính là cha ruột của Kỳ Kỳ. Mặc dù anh nói muốn cưới cô, nhưng cô lại không cảm thấy có một chút vui vẻ nào.

Cô có thể tưởng tượng ra tình cảnh sau khi bọn họ kết hôn sẽ ra sao, anh có thể vẫn giống như trước đây, ở bên ngoài có một đàn phụ nữ đi theo, sau khi về đến nhà, có thể sẽ chỉ cười đối với Kỳ Kỳ.

Đối với cô, có thể đối đãi giống như một người xa lạ.

"Cung tiên sinh, anh đừng nói đùa nữa! Vài ngày trước, truyền thông mới vừa thông báo, cậu sẽ cùng tiểu thư của Cao thị - Cao Cẩm Nhã đính hôn, không lâu nữa, các người sẽ kết hôn, làm sao anh có thể cùng con gái tôi ở chung một chỗ đây?" Triệu Tâm Nguyệt cảm thấy, quá mức không thể tin được.

Bởi vì chuyện bọn họ tuyên bố đính hôn mới qua được một tháng, mà bây giờ, thế nhưng anh lại nói cho bà biết, anh muốn cùng con gái bà – Tổng Tâm Dao kết hôn.

"Cháu đã hủy bỏ hôn ước với Cao Cẩm Nhã, không đến hai ngày nữa báo chí sẽ đưa tin." Cung Hinh Dục đã nói chuyện này cùng truyền thông. Có thể không đến hai ngày, tin tức này sẽ truyền khắp thành phố này, mọi người ai cũng sẽ biết rồi.

"Vì Kỳ Kỳ và Dao Dao, cho nên cậu hủy bỏ hôn ước với cô ấy sao?"

"Không hoàn toàn là như vậy, người cháu yêu là Dao Dao, cho nên bây giờ không thể cùng Cao Cẩm Nhã ở chung một chỗ, muốn cháu cùng Cao Cẩm Nhã đính hôn là ý của ông nội. Chúng ta lúc ấy còn không biết chuyện của Kỳ Kỳ, cho đến hơn mười ngày trước, cháu mới gặp được Kỳ Kỳ, sau đó mới biết, Kỳ Kỳ là con trai của cháu. Khi nhìn thấy Dao Dao, cháu đã hiểu rõ, cháu không thể nào rời khỏi cô ấy, cả đời này, đều không thể rời khỏi!" Kéo tay Tổng Tâm Dao, anh chăm chú nhìn vào đôi mắt cô.

Lời của anh khiến Tổng Tâm Dao thiếu chút nữa phun ra, anh có cần phải nói quá lên như vậy không.

Người đàn ông này diễn trò nhập tâm đến vậy sao!

Chỉ sợ, cha mẹ cô, sẽ bị anh lừa mất.

Người đàn ông này, có phải đại học học diễn kịch hay không, tại sao diễn tốt như vậy, ngay cả cô cũng cảm thấy có chút thật.

Nếu không phải cô biết rõ chân tướng sự tình, anh mới không thể lừa cô.

Bằng không, cô cũng có thể sẽ bị người đàn ông này lừa.

"Cậu sẽ chăm sóc Dao Dao thật tốt chứ?" Tổng Hàm Quân hỏi.

"Vâng! Cháu sẽ chăm sóc thật tốt cô ấy cả đời. Sẽ không để cho cô ấy chịu một chút xúu tổn thương nào!" Anh kiên định nói.

Thái độ nghiêm túc đó của anh, khiến cho Tổng Hàm Quân cùng Triệu Tâm Nguyệt đều tin tưởng lời nói của anh.

"Tốt! Chọn ngày tốt để kết hôn sau đó thông báo lại với ta!" Tổng Hàm Quân cũng không muốn nói thêm gì nữa, bọn chúng ngay cả đứa bé đều đã có, chẳng lẽ ông còn không cho chúng nó kết hôn sao?

Như vậy về sau Tổng Tâm Dao phải làm thế nào?

Chẳng lẽ, muốn thật sự để nó ở nhà cả đời sao?

Mặc dù, Kỳ Kỳ là rất đáng yêu, nhưng là, có mấy gia đình nguyện ý tiếp nhận một người phụ nữ chưa lập gia đình đã sinh con gả vào nhà bọn họ.

Hiện tại, cũng chỉ có cha ruột Kỳ Kỳ nguyện ý cưới nó.

Ít nhất anh ta nguyện ý cưới Tổng Tâm Dao, hơn nữa anh đối với Tổng Tâm Dao cũng có tình cảm, như vậy, Tổng Tâm Dao gả đi cũng sẽ không uất ức, ông cũng yên lòng.

"Cảm ơn bác, bác trai!" Cung Hinh Dục không ngờ giải quyết chuyện này lại đơn giản như vậy.

Vì muốn cho Tổng Hàm Quân một ấn tượng tốt về mình anh đã cố gắng hết sức. Bên ngoài vẫn luôn đồn đại rằng anh là một người đàn ông bá đạo, chỉ cần Tổng Hàm Quân không cảm thấy anh là người như vậy, nguyện ý gả Tổng Tâm Dao cho anh, như vậy là được rồi.

"Chỉ là, Dao Dao trong khoảng thời gian này, muốn ở nhà mẹ đẻ. Không cùng cháu trở về nhà họ Cung cũng chính là sợ người ngoài sẽ bàn tán." Thật ra thì anh có thể đưa cô về nhà, nhưng là, Tổng Tâm Dao yêu cầu, trước khi kết hôn, cô muốn ở nhà mẹ đẻ.

Hơn nữa, nếu như cô ở lại Cung gia, cũng sẽ khiến cho truyền thông hiểu lầm. Đối với anh chuyện như vậy cũng không có cái gì tốt, hiện tại cũng chỉ có thể nghe Tổng Tâm Dao, để cho cô ở lại nhà mẹ trước.

Dù sao, ngày kết hôn được chọn cũng không quá xa, chỉ cần giải quyết xong chuyện của Cao Cẩm Nhã. Bọn họ có thể tùy thời mà kết hôn.

"Dĩ nhiên, trước khi kết hôn, nó vốn nên ở nhà mẹ đẻ." Tổng Hàm Quân căn bản cũng không có tính để cho cô vẫn chưa kết hôn đã thu thập đồ đến Cung gia ở.

Tổng gia bọn họ, đời đời trong sạch, mặc dù sinh ra Tổng Tâm Dao bất hiếu như vậy. Cur nhiên chưa kết hôn mà đã có con, nhưng mà chuyện cũng đã xảy ra, dù ông có đánh chết nó, vậy thì có thể như thế nào?

Hơn nữa, ông cũng không muốn a! Dù nói thế nào, nó cũng là con gái của ông.

Mà ông cũng chỉ có một đứa con gái như vậy, ông làm sao có thể đánh chết nó a?

"Dạ! Cháu sẽ thường xuyên sang đây thăm Dao Dao và Kỳ Kỳ." Cung Hình Dực khẽ mỉm cười.

Hết chương 12

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc - Chó Cướp Mẹ Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 13

Tổng Tâm Dao cũng không biết đây là lần thứ mấy cô nhìn thấy anh cười!

Nhớ bốn năm trước, lần đầu tiên nhìn thấy anh ở Tử Mị, khuôn mặt lạnh lùng, thật đúng là khiến cho cô giật mình, chỉ là không có nghĩ đến cô sẽ thấy nụ cười của anh.

"Mọi người cứ ngồi chơi, nói chuyện, tôi đi chuẩn bị bữa trưa, Cung tiên sinh, lần đầu tiên con rể tới nhà, nói thế nào, cũng phải cùng ăn một bữa." Triệu Tâm Nguyệt khi nhìn thấy Dao Dao còn khóc lóc thút thít. Hiện tại lại trở về thành một phu nhân quý khí.

"Đi ra ngoài ăn đi!" Tổng Hàm Quân mở miệng nói.

Cung Hình Dực thường dùng bữa trong khách sạn lớn, những món ăn gia đình này của bọn họ, có thể anh cũng sẽ không thích.

"Cha, không cần, Hình Dực thích ăn món ăn gia đình, con giúp mẹ làm com, hai người cứ ngồi nói chuyện thêm một chút nữa." Tổng Tâm Dao cũng đứng lên, cô mới mặc kệ Cung Hình Dực thích ăn cái gì, bởi vì đã thật lâu cô không có được ăn món ăn mẹ nấu rồi, cô rất muốn thưởng thức nha.

"Mẹ, con cũng muốn giúp đỡ!" Kỳ Kỳ từ trên ghế salon nhảy xuống, cũng đi vào theo.

"Kỳ Kỳ đi ra ngoài, đến chỗ ông ngoại và cha ngồi chơi đi!" Tổng Tâm Dao bắt đầu đuổi người.

"Không cần sao! Người ta phải giúp bà ngoại." Kỳ Kỳ chạy đến bên người Triệu Tâm Nguyệt, nhất định muốn giúp một tay.

"Kỳ Kỳ thật biết nghe lời, nhưng mà trong phòng bếp có nhiều khói dầu, đối với trẻ con không tốt! Nghe bà ngoại, tới chỗ cha con và ông ngoại đi." Triệu Tâm Nguyệt cũng dụ dỗ.

"Kỳ Kỳ không phải trẻ con, cháu là người lớn!" Kỳ Kỳ bất mãn bĩu môi, nó cũng ba tuổi rồi rồi, tại sao có thể là trẻ con đây?

Trẻ con chắc chắn sẽ không đi bộ, chỉ biết "Y y nha nha, ô ô oa oa". Mà cậu biết nói chuyện, biết đi đường, biết tự mình mặc quần áo, biết tự mình ăn com, cậu mới không phải là trẻ con đâu.

"Ha ha ha! Được được được! Kỳ Kỳ của chúng ta không phải trẻ con, là người lớn, tiểu đại nhân của chúng ta, đi nghe xem ông ngoại với cha cháu đang nói cái gì, sau đó, len lén nói cho bà ngoại có được hay không?" Triệu Tâm Nguyệt thật là yêu chết đứa cháu ngoại này, mặc dù thời gian gấp mặt đến bây giờ chẳng qua mới chỉ 20-30', nhưng bà vẫn rất ưa thích nó.

Đứa bé này, cho bà cảm giác thân thiết, có thể là bởi vì nó là đứa bé mà con gái bà sinh ra. Có câu nói: con gái là áo khoác nhỏ của mẹ.

Mà cảm thấy đứa cháu ngoại này cũng tương đối thân thiết.

"Cháu mới không cần, cháu không thích ông ngoại, ai bảo ông đánh mẹ, cháu cũng không thích Cung Hình Dục, ai bảo ông ấy muốn bắt nạt mẹ!" Kỳ Kỳ mắt hừng, bé cũng không thích bọn họ.

"Kỳ Kỳ, con đang nói cái gì vậy? Ông ngoại không có đánh mẹ, ông chỉ giận mẹ mang theo Kỳ Kỳ rồi đi nhiều năm như vậy. Còn nữa, cha con không có bắt nạt mẹ, chỉ là đang đùa với mẹ thôi, có biết không?" Cô thật có chút nhức đầu, Kỳ Kỳ tại sao có thể nói như vậy.

"Có thật không?" Kỳ Kỳ có chút không tin tưởng, nhưng Tống Tâm Dao đã nói như vậy, người nó tin tưởng nhất chính là mẹ a!

"Thật! Hiện tại, ngoan ngoãn đi ra ngoài, đi tới chỗ cha." Hôn một cái ở trên mặt Kỳ Kỳ.

"Được rồi! Nhưng con sẽ không nói chuyện." Kỳ Kỳ cũng trên mặt Tống Tâm Dao, hôn một cái, mới xoay người đi ra ngoài.

Tống Tâm Dao bắt đầu đi lắc đầu, nhỏ giọng nói: "Đứa nhỏ này!"

"Dao Dao, để mẹ thật kỹ nhìn con một chút!" Nhìn Tống Tâm Dao, từ một cô gái nhỏ bé trước kia lột xác thành bộ dáng hiện tại này. Trở thành mẹ của đứa bé. Qua một thời gian nữa, lại sẽ trở thành vợ của người ta rồi.

Thời gian trôi qua thật là thật là nhanh, bà còn nhớ rõ, khi còn bé Tống Tâm Dao là một cô gái bé nhỏ nghịch ngợm.

Lúc nhỏ, thường xuyên làm bạn học nam sát vách khóc. Mà cô cũng ngồi đó cùng nhau khóc, cuối cùng thì lại ác nhân cáo trạng trước. Mỗi lần đều là mẹ của cậu bé đó mắng cậu thê thảm sau đó dẫn trở về.

Mà cô lại ở phía sau, vừa uốn éo cái mông, vừa vịn eo .

Cũng không biết, bà đã nói cô bao nhiêu lần, nhưng mỗi lần, cô cũng đều sẽ tìm ra một đồng lớn lý do, sau đó cũng chẳng thay đổi gì.

Chỉ vì, bà cùng Tống Hàm Quân chỉ có một cô con gái bảo bối này, cho nên cũng không dám lớn tiếng nói với cô.

Chỉ là, khi cô vừa đi chính là bốn năm, ban đầu bọn họ không biết đã suy nghĩ bao nhiêu.

Suy nghĩ rất nhiều, sợ cô xảy ra chuyện gì không may, nhưng cách hơn một tháng, bọn họ sẽ nhận được một phong thư của cô, mỗi lá thư đều là báo bình an, mà không nói giờ cô sống thế nào. Điều này làm cho bà mỗi lần đều càng thêm lo lắng.

Bà hiểu con gái của mình, cho tới bây giờ có chuyện gì nó đều không nói ra, tình nguyện giấu ở trong lòng mình, cũng sẽ không nói thêm một câu.

Vì thế lại càng làm cho bọn họ thêm lo lắng, bao nhiêu đêm, bà mơ thấy ác mộng, nằm mơ thấy cô gặp chuyện không may.

Bao nhiêu đêm, bà cầu nguyện, chỉ hy vọng, cô trở lại.

Nhưng là, mỗi lần cũng không có đợi được bóng dáng của cô.

Thật ra thì cha cô cũng có khác gì đâu?

Mỗi đêm, khi ông cho là bà đã ngủ, ông sẽ đứng dậy, đi vào trong phòng Tống Tâm Dao, liếc nhìn ảnh trước kia của cô, yên lặng rơi lệ, nhưng là, mỗi lần bà đều ngồi ở cửa, len lén cùng với ông cùng nhau rơi lệ, đến lúc ông muốn đứng dậy trở về phòng, bà liền vội vàng trở về phòng nằm lên trên giường giả bộ ngủ.

Bà biết, chồng của bà là một người đàn ông rất sĩ diện, chưa bao giờ dễ dàng rơi lệ, thế nhưng bốn năm nay, ông đã len lén khóc bao nhiêu lần. Đường như mỗi đêm ông đều chạy đến phòng Tống Tâm Dao.

Nhớ tới những việc này khiến bà rất đau lòng!

Hiện tại, con gái đã trở lại, nhưng lập tức lại phải đối mặt, chính là chuyện nó muốn lập gia đình tình.

Bọn họ dù là có cực kỳ muốn hay không muốn để cho cô lập gia đình cũng không thể nào giữ cô ở bên cạnh cả đời.

Cô vẫn phải lập gia đình

"Mẹ." Tống Tâm Dao kêu một tiếng, nhào vào trong ngực mẹ, đã bao nhiêu lâu, cô không có tựa vào trong ngực mẹ, cảm thụ sự ấm áp của mẹ.

"Đứa nhỏ ngốc!" Năm đó, làm sao còn lại ngu ngốc rồi nhà trốn đi, có chuyện gì chúng ta hoàn toàn có thể cùng nhau nghĩ biện pháp.

Nhưng cô lại sợ bọn họ trách cứ, len lén rời khỏi nhà.

"Mẹ, con thật sự rất nhớ cha mẹ!" Vui mặt trong ngực Triệu Tâm Nguyệt, Tổng tâm Dao ngẩng đầu lên, nhìn mẹ mình.

Lúc này mới phát hiện ra, khóe mắt mẹ đã xuất hiện nhiều nếp nhăn.

Lúc mới vừa vào cửa, cô chỉ thấy, cha mẹ tóc đã bạc đi rất nhiều. Nhưng không có thấy trên mặt của mẹ cũng có nhiều nếp nhăn như vậy.

Cô nhớ mẹ rất thích làm đẹp, mỗi ngày đều trang điểm thật đẹp mới có thể ra cửa.

Nhưng bây giờ.

"Mẹ, thật xin lỗi!" Tổng Tâm Dao nước mắt từ khóe mắt rơi xuống, cô thật sự đã sai rồi, năm đó cô không nên bỏ đi.

Nên ở lại, bàn bạc thật tốt với cha mẹ. Dù là mang thai Kỳ Kỳ, cũng để bọn họ nghĩ biện pháp. Cô biết, cha mẹ của mình, có thể sẽ nhất thời không thể hiểu rõ, nhưng, bọn họ nhất định sẽ để cho cô sinh Kỳ Kỳ!

"Đứa nhỏ ngốc, đừng khóc, con muốn mẹ khóc cùng con sao! Mặc dù, con đã đi nhiều năm như vậy, chúng ta rất giận, nhưng nhìn thấy con trưởng thành, thành thực. Từ một đứa bé, trở thành mẹ của một đứa bé, mẹ thật vui mừng." Triệu Tâm Nguyệt thật sự rất vui mừng, ít nhất sau khi trở về, con gái bà đã hiểu chuyện hơn nhiều.

"Tốt lắm, hai mẹ con bà làm sao vậy? Không phải nói nấu cơm cho chúng ta sao? Thế nào lại ôm ôm ấp ấp?" Tổng Hàm Quân, Cung Hình Dục cùng Kỳ Kỳ, không biết, từ lúc nào đã xuất hiện ở cửa phòng bếp, nhìn hai mẹ con ôm nhau khóc.

"Cha." Tổng Tâm Dao mềm yếu kêu một tiếng, chạy tới trong ngực ông.

"Nha đầu ngốc, thật là không có biện pháp nào với con." Ông chịu không nổi nhất chính là âm thanh mềm mại của con gái mang theo chút nũng nịu.

"Cha, con thật sự xin lỗi!"

"Tốt lắm! Đừng nói ahhh... Để cha xem một chút, còn đau không?" Thấy mặt cô sưng phù, ông mới biết, ông xuống tay quá nặng.

"Không đau!" Tổng Tâm Dao dù rất đau, vẫn cố nén đau, mỉm cười đối mặt với Tổng Hàm Quân.

"Thật không đau?" Ông mới không tin.

"Dạ! Thật ra thì con hiểu rõ, cha đánh con, so với con cha còn đau hơn, cho con xem một chút tay của cha có đỏ hay không." Nói xong, liền đưa tay ra kéo tay Tổng Hàm Quân

"Nha đầu này." Tổng Hàm Quân đưa tay, hình như lại muốn đánh cô, Tổng Tâm Dao bị dọa sợ từ trong ngực của ông lui ra ngoài, lại ngã vào trong ngực Cung Hình Dục, không biết từ lúc nào anh đã đứng ở sau lưng cô.

"Ách." Cô ngẩng đầu nhìn lên, lại thấy Cung Hình Dục dùng ánh mắt dịu dàng nhìn cô, nhìn đến thất thần.

"Cung Hình Dục, buông mẹ tôi ra!" Kỳ Kỳ đôi tay chống nạnh, nhìn chăm chăm Cung Hình Dục, lại nhìn cái tay ôm hông mẹ kia, cậu rất khó chịu.

"Tiểu tử, gọi cha!" Cung Hình Dục bất mãn nhìn con trai của mình, cái tiểu tử thói này, vẫn luôn gọi thẳng tên của anh.

Hết chương 13

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc - Chờ Cuộc Mẹ Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 14

"Tôi không gọi, mau buông mẹ tôi ra, nếu không, tôi sẽ không khách khí với ông." Kỳ Kỳ cầm cây chổi bên cạnh lên chạy tới chỗ Cung Hình Dục, mặc dù bước đi có chút không ổn định, nhưng vẫn khiến cho Cung Hình Dục buông lỏng Tổng Tâm Dao.

Kỳ Kỳ lúc này mới hài lòng buông cây chổi trong tay ra, ôm lấy bắp đùi Tổng tâm Dao, trong con người màu tím nhạt mang theo sự hài lòng, lớn tiếng tuyên bố: "Mẹ là của tôi, không cho phép ông giành với tôi!"

"." Cung Hình Dục im lặng, cái tiểu tử thói này, thật quá đáng!

Cư nhiên không để cho anh đụng vào mẹ nó, , không lâu nữa mẹ của nó cũng sẽ là vợ của anh nha.

"Bé con, cô ấy là vợ của cha." Cung Hình Dực nói với Kỳ Kỳ.

"Ông này, đây là mẹ của tôi!" Kỳ Kỳ cảm thấy mình nói dối rất tốt. Ai bảo ông ta gọi cậu là bé con so với cậu dĩ nhiên gọi ông ấy là ông a..., chẳng lẽ gọi là ấu tử à?

Ấu tử, trái quýt nhỏ.

Cậu thật có chút muốn ăn.

"Hai người là cha con hay là kẻ thù hả?" Tống Tâm Dao có chút bất đắc dĩ, hai cha con bọn họ, có phải thiếu hụt thời gian bồi dưỡng tình cảm hay không? Xem ra, về sau cô phải để hai cha con bọn họ bồi dưỡng tình cảm thật tốt!

"Con chỉ muốn mẹ!" Dù sao mấy năm này, cậu vẫn luôn không có cha, chỉ cần mẹ, có vấn đề gì đâu.

"Con trai, mẹ con là của cha! Con cũng là con của cha." Cung Hình Dực bộ dáng giống như đứa bé vậy.

"Tốt lắm, đừng tranh cãi nữa, muốn cãi nhau thì đi ra bên ngoài mà cãi, chúng ta muốn chuẩn bị cơm trưa." Tống Tâm Dao thật có chút không chịu nổi hai cha con bọn họ.

Cung Hình Dực cùng Kỳ Kỳ bị Tống Tâm Dao đuổi ra phòng bếp, sau đó, hai người ngồi ở trên ghế sofa phòng khách, ai cũng không để ý đến người kia.

Tống Hàm Quân đi ra, chỉ là bất đắc dĩ lắc đầu, Tống Tâm Dao nói đúng, hai người bọn họ là cha con cũng là kẻ thù?

Xem ra, ông cũng phải suy nghĩ cái vấn đề này thật tốt một chút.

Tính khí hai cha con này còn thật giống nhau, một khi đã tức giận ai đó cũng không mở miệng nói chuyện.

Ông cũng rất thức thời cầm tờ báo bên cạnh lên, ngồi ở trong phòng khách đọc, trong phòng khách an tĩnh, ngay cả tiếng kim rơi trên mặt đất cũng có thể nghe thấy được.

Tống Tâm Dao cùng Triệu Tâm Nguyệt ở trong phòng bếp bận rộn hơn nửa canh giờ, trong phòng ăn, trên bàn đã bày đầy món ăn.

Tống Tâm Dao bưng một bát canh to ra ngoài, thấy trong phòng khách vẫn yên lặng như cũ, lắc đầu một cái, nói: "Cha, Hình Dực, Kỳ Kỳ, ba người đi rửa tay, ăn cơm!"

"Mẹ, tại sao con xếp hạng sau cùng?" Kỳ Kỳ lần này rất bất mãn.

"Bởi vì Kỳ Kỳ là tâm can bảo bối của mẹ, gọi cuối cùng, mẹ có thể ôm Kỳ Kỳ đi rửa a!" Tống Tâm Dao có chút bất đắc dĩ, tiểu quý này, khi nào thì bắt đầu thích so đo những thứ này như vậy.

"Thật?" Cậu có chút không tin.

"Mẹ đã lừa gạt Kỳ Kỳ bao giờ chưa hả?" Tống Tâm Dao cười nói.

"Mẹ, Kỳ Kỳ thật yêu mẹ đó nha!" Kỳ Kỳ từ trên ghế salon nhảy xuống, mắt thẳng băng, suýt nữa liền ngã xuống.

Cũng may, Cung Hình Dực nhanh tay ôm lấy thân thể nhỏ nhoi của nó.

"Cẩn thận một chút!" Vào lúc này, đáng vẻ lo lắng cho đứa bé giống như một người cha của Cung Hình Dực khiến Tống Tâm Dao giật mình, loại cảm giác đó, là lúc động lòng mới có nhịp tim như vậy!

Thật là nhanh, nhanh đến nỗi khiến cô cảm thấy tim giống như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực .

"Cảm ơn!" Kỳ Kỳ nhìn anh một cái, nói tiếng cảm ơn.

Lại vẫn không có gọi anh là "Cha" .

Tống Tâm Dao cảm thấy rất bất đắc dĩ, Kỳ Kỳ rốt cuộc muốn như thế nào mới có thể gọi Cung Hình Dực một tiếng "Cha" đây?

Chẳng lẽ, nó sẽ luôn gọi tên của anh sao?

Anh không muốn buộc nó gọi anh như vậy, anh muốn nó cam tâm tình nguyện gọi như vậy mới tốt.

"Không cần khách khí!" Bọn họ cuối cùng cũng hòa thuận nói với nhau vài câu, mặc dù chỉ có 6 chữ.

Nhưng ít ra, đây cũng là một chuyện vui vẻ.

*

Trên bàn cơm ấm áp, người một nhà đang cùng nhau ăn cơm.

Trong chén Kỳ Kỳ, chất đầy thức ăn Tổng Hàm Quân cùng Triệu Tâm Nguyệt gấp tời. Mà trong chén Tổng Tâm Dao, cũng đầy thức ăn Cung Hình Dực cùng Kỳ Kỳ gấp tời. Trong chén Cung Hình Dực, cũng đầy món ăn như vậy, vừa mới bắt đầu ăn, bọn họ đều gấp một chén to món ăn cho nhau, sau mới tính bắt đầu ăn cơm.

Chỉ là cơm, cũng đã bị món ăn phía trên che hết.

Không thể làm gì khác hơn là, cơm cùng món ăn, cùng nhau đưa vào trong miệng.

"Con rẻ a! Về sau có thể con phải cẩn thận Dao Dao, nó rất nghịch ngợm." Triệu Tâm Nguyệt đột nhiên nói.

"Bác gái, bác kể một chút cho con nghe đi!" Cung Hình Dực có chút ngạc nhiên, đáng về Tổng Tâm Dao giống như rất nghịch ngợm sao?

"Được! Lúc nó mới vừa biết đi, đã khi dễ cậu bé sát vách, khiến cho cậu bé đó khóc, mình cũng đi theo khóc, cuối cùng còn trước mặt mẹ cậu bé đó tố cáo, nói là cậu bé nhà cách vách khi dễ nó." Tổng Tâm Dao suýt chút nữa bị nghẹn, mẹ cô có chuyện gì không nói, lại lấy chuyện như vậy ra mà nói.

"Mẹ, đừng nói!" Cô xấu hổ cúi đầu, Tổng Hàm Quân cùng Triệu Tâm Nguyệt trước kia cũng vì chuyện này, mà nói cô, mỗi lần đều ở trước mặt bạn bè của cô đều nói ra, làm cho cô thật xấu hổ.

"Hiện tại cậu bé đó đã trở thành CEO của một công ty lớn rồi! Tên là gì nhỉ?" Triệu Tâm Nguyệt không nghĩ ra.

"Là CEO của Lôi thị, tên là Lôi Vũ Minh. Ít ngày trước, nó đã trở về đây, lúc ấy cũng đến thăm cha. Cũng hỏi con!" Tổng Hàm Quân nói, ông không ngờ, khi còn bé, cậu bé đó đáng đáp cũng không tốt lắm, bây giờ lại có tiền đồ như vậy. Không chỉ làm tới CEO, hơn nữa lớn lên còn rất đẹp trai.

"Cái tên bị con gọi là địa lôi kia sao? Chính là cái tên xấu xí đó sao?" Tổng Tâm Dao hỏi, cô chỉ nhớ, lúc nhỏ, có một cậu bé lớn hơn cô hai tuổi ở ngay sát vách nhà cô, cô mặc kệ anh gọi là cái gì lôi, mỗi lần đều khi dễ anh.

Mà bởi vì, cô so với anh nhỏ hơn hai tuổi, anh khóc, cô cũng khóc, bởi vì, cô so với anh còn nhỏ hơn, như thế nào đi nữa, người lớn cũng không thể đem tất cả mọi chuyện đẩy tới trên người đứa nhỏ hơn.

Cuối cùng, cô đều sẽ thấy cậu bé mà cô gọi là địa lôi bị mẹ ôm về nhà, cô sẽ ở hẳn phía sau làm mặt quỷ, nhưng mà anh chỉ ở lại đây hơn hai năm, liền rời đi.

"Đúng a! Chính là nó. Con cũng đừng nói nha, hiện tại nó là một tiểu tử thật đẹp trai." Tổng Hàm Quân cười nói.

"Con thấy, tám phần là chính dung, với diện mạo trước kia của anh ta mà có thể trở thành đẹp trai, chắc chắn là chính dung, phẫu thuật thẩm mỹ a! Xem Kỳ Kỳ của chúng ta, hiện tại đẹp trai như vậy, về sau nhất định đáng đáp cũng sẽ giống như cha nó." Điểm này ngược lại cô rất là hài lòng, Kỳ Kỳ là một tiểu tử đẹp trai, mỗi người nhìn thấy nó, cũng đều yêu thích không thôi.

Những lời này, thật khiến Cung Hình Dực vui mừng một chút, ít nhất trong mắt cô, coi như anh cũng là một người đàn ông đẹp trai.

Đợi chút, anh vốn là rất tuần tú!

Hiện tại rốt cuộc anh đã biết, tại sao Kỳ Kỳ sẽ tự luyện như vậy, đây là di truyền từ cha nó, anh cũng rất tự luyện.

"Con mới không cần lớn lên giống bộ dáng này của ông ấy, con so với ông ấy sẽ đẹp trai hơn!" Kỳ Kỳ cầm chiếc đũa, lớn tiếng la lên.

Hết chương 14

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc - Chó Cuớp Mẹ Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 15

Bộ dáng khôi hài, chọc cho bọn họ ha ha cười to.

"Bác gái, còn có chuyện buồn cười như vậy nữa sao? Con nghĩ muốn hiểu thêm một chút về Dao Dao khi còn bé." Đối với chuyện khi còn bé của cô, Cung Hình Dực ngược lại rất có hứng thú.

"Nha đầu này a! Chuyện lý thú khi còn bé thật không ít!" Triệu Tâm Nguyệt nói về Tổng tâm Dao khi còn bé, chính là mấy giờ cũng không nói hết.

"Lúc nó 5 tuổi, không biết tìm được ở đâu một cây kéo, tự cắt tóc mình. Bộ dáng kia, căn bản là không thể nhận ra là ai a! Đó! Còn có hình, bác lấy cho con xem." Triệu Tâm Nguyệt bỏ đĩa xuống, sau đó chạy lên lầu trên.

"Mẹ." Tống Tâm Dao sợ hãi kêu.

Mẹ cô định đưa cho anh xem tấm ảnh khó coi nhất khi cô còn bé, không phải chứ!

"Dao Dao, con ngoan ngoãn ngồi ở đây đi! Mẹ con nếu như muốn cho chồng tương lai của con xem hình con khi còn bé, coi như hiện tại con ngăn lại được, thì sau này cũng không thể ngăn mãi được, coi như con có đem những hình kia đi đốt, cũng vô ích, mẹ con không biết có bao nhiêu tấm, cha cũng không biết, mẹ con đem chúng để ở đâu rồi!" Tống Hàm Quân khuyên cô, đừng lãng phí hơi sức.

"Không phải chứ!" Tống Tâm Dao giờ phút này kích động muốn chết .

"Vợ, sau khi về nhà, anh sẽ cho em xem hình lúc anh còn nhỏ!" Cung Hinh Dục đột nhiên đến gần cô, ở bên tai cô nhỏ giọng nói.

"Thật?" Ánh mắt của cô tỏa sáng, thật sự hy vọng là thật.

"Ừ!" Cung Hinh Dục gật gù đầu.

"Có thâm nhất hay không?"

Cung Hinh Dục gật đầu một cái.

"Có xấu nhất hay sao?"

Cung Hinh Dục gật đầu lần nữa.

"Có đẹp trai nhất?"

Vẫn là gật đầu.

"Có nhất."

Không biết có bao nhiêu cái nhất.

Cung Hinh Dục rốt cuộc biết rằng Tống Tâm Dao không chỉ rất biết đặt câu hỏi, hơn nữa còn rất biết tìm cơ hội khiến cho anh cũng cảm thấy buồn bực.

"Được rồi! Vậy sẽ để cho anh xem, nhưng mà, anh không được phép cười." Tống Tâm Dao cảnh cáo nói.

"Sẽ không!" Cung Hinh Dục hứa bảo đảm trên đầu lưỡi, nhưng là không biết.

"Đến đây, đến đây!" Triệu Tâm Nguyệt từ trên lầu chạy xuống, trong tay cầm một quyển photo album, đặt vào trong tay Cung Hinh Dục.

"Trước mặt, đây đều là hình lúc nó còn bé từ lúc mấy tuổi, con xem đi!"

Cung Hinh Dục mở hình ra xem, lật từng tấm hình nghiêm túc xem từ khi cô vừa sinh ra, đến lúc cô 19 tuổi, anh nghĩ anh đã biết tất cả bộ dáng của cô khi còn bé.

Triệu Tâm Nguyệt, chụp rất nhiều hình của cô, từ ngày thứ nhất ra đời, mãi cho đến năm mười tám tuổi, gần như mỗi ngày đều có một tấm hình của cô.

Trong tấm ảnh, có thể nhìn ra được , Tống Tâm Dao quả thật là một cô gái rất nghịch ngợm, khi còn bé, cô thất bím đuôi ngựa, một gương mặt trẻ con, rất đáng yêu, chắc hẳn nam sinh theo đuôi cô cũng rất nhiều đi!

"Con rẻ a! Quyển này cho con, coi như mẹ vợ đưa cho con lễ ra mắt." Đó là một quyển photo album thực cứng . Bên ngoài đều là hình Tống tâm Dao khi còn bé.

"Mẹ!" Tống Tâm Dao rất sợ, về sau, anh sẽ lấy nó ra cười cô.

"Cám ơn, mẹ vợ." Cung Hinh Dục đứng dậy, cúi người cảm ơn. Có chút há hê, cầm lấy quyển photo album kia.

Tống Tâm Dao biết, về sau, anh nhất định sẽ lấy photo album tới trêu ghẹo cô.

"Đúng rồi, mẹ vợ tấm này là chụp lúc nào vậy?" Trên tấm hình kia, Tống tâm Dao, hình như mới vừa khóc xong trên khuôn mặt nhỏ nhắn, còn có nước mắt, tay nhỏ bé đã bần, bưng kín lỗ tai.

"Ha ha ha. Tấm hình này a!" Triệu Tâm Nguyệt thấy hình, cũng nhớ tới, đây là chuyện gì xảy ra .

"Tấm hình này, là chị họ nó, lúc cắt tóc cho nó, nó lại lộn xộn, kết quả là không cẩn thận, liền cắt vào tai, lúc ấy nó bị hù sợ, con nít kêu to, trong miệng còn la hét: ' mẹ, con sắp chết rồi! Ba, con phải rời khỏi hai người! ' lúc ấy a, thật làm chúng ta cười đến không đứng thẳng lên được, lúc ấy, bộ dáng của nó, thật giống như phải chết vậy." Triệu Tâm Nguyệt thật rất hoài niệm cuộc sống trước kia, mỗi lần lật xem những tấm hình này, liền vui vẻ cười to.

"Mẹ, con thật sự hoài nghi, con có phải là con ruột của mẹ không!" Tống Tâm Dao bực bội a! Cô không phải là con gái ruột của mẹ à?

Đâu cần phải đem chuyện khi cô còn bé nói ra như vậy. Coi như Cung Hình Dục là chồng tương lai của cô, nhưng mà chuyện này cũng quá không nề mặt cô đi!

"Còn tấm này?" Cung Hình Dục chỉ vào tấm hình khi cô còn rất nhỏ, trong miệng hình như còn đầy bọt.

"Đây là lúc nó một tuổi rưỡi, dạy nó đánh răng, kết quả làm miệng mình đều là bọt, chảy ra ngoài. Còn đem rất nhiều bọt nuốt vào. Lúc ấy, làm ta là sợ đến không biết phải làm gì, nhưng là cuối cùng nhớ lại, lại cảm thấy buồn cười." Triệu Tâm Nguyệt thở dài, những thứ này đều chỉ có thể làm thành kỷ niệm để nhớ lại, đặt ở trong lòng của bà. Có lúc có thể mang ra, để nhớ lại một chút.

"Thật là một đứa ngốc!" Cung Hình Dục tựa vào bên tai của cô nói.

"Ông cách xa mẹ tôi một chút", Kỳ Kỳ vẫn đang nhìn hình, đột nhiên phát hiện, Cung Hình Dục nhích tới gần mẹ mình liền lên tiếng cảnh cáo nói.

"Bà ngoại, trên tấm hình này, mẹ đang làm gì vậy?" Kỳ Kỳ chỉ vào tấm hình cô chỉ mặc cái yếm cùng quần nhỏ hời.

"Ha ha ha, Kỳ Kỳ, cháu thật đúng là cục cưng của bà ngoại, tấm hình này a! Nếu như bà nói chuyện đó ra, mẹ cháu nhất định sẽ giết chết bà mất." Triệu Tâm Nguyệt thấy tấm hình kia liền cười to.

"Bà ngoại, bà nói cho Kỳ Kỳ đi! Kỳ Kỳ bảo đảm, mẹ sẽ không giết bà!"

"Mẹ, cầu xin mẹ đừng nói tiếp nữa, nếu như mẹ còn nói tiếp, con thật sự muốn tìm cái hang chui vào." Lúc Tống Tâm Dao thấy tấm hình kia liền đỏ mặt.

Chuyện kia, vẫn là chuyện cô không muốn nhớ đến nhất, nếu như nói chuyện đó ra, cô thật muốn bỏ đi nha.

"Bà ngoại." Kỳ Kỳ sử dụng tuyệt chiêu làm nũng tuyệt đối của nó.

"Hai người các cháu bảo vệ bà?" Thấy Cung Hình Dục cùng Kỳ Kỳ đều gật đầu một cái, Triệu Tâm Nguyệt an tâm nói.

"Đây là lúc tám nó tuổi, đêm hôm ấy, cũng không biết có chuyện gì xảy ra, đột nhiên từ trong phòng nó truyền đến âm thanh, ta liền chạy vào. Kết quả."

"Mẹ. Đừng có nói!" Mặt của Tống Tâm Dao đã hồng giống như táo đỏ, nếu nói thêm gì nữa, cô thật sẽ không ngóc đầu lên được.

"Bà ngoại, không cần để ý đến mẹ, kết quả như thế nào?" Kỳ Kỳ thật sự rất tò mò, đêm đó mẹ xảy ra chuyện gì?"

Tại sao phải mặc cái yếm cùng quần lót?

Hết chương 15

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc - Chó Cướp Mẹ Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Q.1 - Chương 16: Cầu xin

"Nó. tè dầm nha !"

"Ha ha ha." Tống Kỳ Kỳ cười vô cùng lớn.

"Ha ha ha." Cung Hình Dục cười to.

"Ha ha ha." Triệu Tâm Nguyệt cũng cười to.

"Khục khục khục." Tống Hàm Quân nén cười.

"A a a." Tống Tâm Dao phát điên.

Trừ Tống Tâm Dao, mấy người kia, hiện tại đều vui vẻ cười to.

Mà cô, hiện tại thật sự rất muốn tìm một cái lỗ để chui vào. Triệu Tâm Nguyệt, vì sao chuyện gì mẹ cũng nói ra hết vậy?

Ngay cả chuyện này cũng nói ra, về sau cô làm sao dám gặp người khác.

Cô thật không còn mặt mũi gặp Cung Hình Dục, cũng không còn mặt mũi nhìn Kỳ Kỳ rồi !

"Tốt lắm, mẹ, Kỳ Kỳ không cười! Mẹ không cần tức giận!" Kỳ Kỳ thấy sắc mặt Tổng Tâm Dao đen thui, liền ngưng cười an ủi.

"Cái tên tiểu tử thúi này, cười cũng đã cười rồi, giờ mới biết mẹ đang tức giận à?" Tổng Tâm Dao xem ra thật sự rất tức giận.

"Bà xã, đừng tức giận nữa! Nhiều nhất, về sau để ông nội kể cho em nghe chuyện anh lúc nhỏ được không!" Cung Hình Dục đây chẳng qua là đang dụ dỗ cô.

Bởi vì, từ nhỏ đến lớn, anh cũng không có làm ra chuyện đáng buồn cười nào, anh vẫn luôn là một người con trai cứng chặc.

"Hừ." Cô tức giận quay đầu đi.

Kỳ Kỳ cùng Cung Hình Dục liếc mắt nhìn nhau, một đôi bàn tay cùng một đôi tay nhỏ bé, trực tiếp với tới hông của cô.

"A ha ha. Đừng cù, nhột." Tổng Tâm Dao uốn éo người, tránh né tay của hai người bọn họ. Nhưng mà, tránh thế nào cũng không tránh được, né bên này, bên kia lại có.

"Đừng cù, đừng cù, ta không tức giận, không tức giận." Cô thở gấp, chỉ hy vọng bọn họ mau mau dừng tay. Cô sợ nhất chính là nhột, cô không nhớ rõ, mình không có nói với Cung Hình Dục, làm sao anh lại biết.

Chẳng lẽ là Kỳ Kỳ nói cho anh biết sao? Hay là anh đoán?

Bọn họ rút cuộc cũng ngừng tay, Tổng Tâm Dao thở hổn hển nhìn hai người bọn họ.

Không dám tiesp tục dùng ánh mắt trừng bọn họ, nếu như bọn họ lại dùng phương pháp như thế, đối phó với cô, cô làm sao dám đây?

"Tốt lắm, đừng làm rộn, ăn cơm đi! Thức ăn cũng nguội mất rồi!" Bữa cơm này, ăn thật sự rất lâu.

Ăn cơm xong, Cung Hình Dục liền rời khỏi nhà họ Tổng, anh còn phải về công ty xử lý công việc, cũng phải đem chuyện đính hôn với Cao Cẩm Nhã giải quyết trước, hiện tại nếu không giải quyết anh cũng không biết, chuyện này sẽ kéo dài bao lâu.

Kéo dài càng lâu, đối với Tổng Tâm Dao cũng không tốt, hơn nữa, anh cũng muốn mau mau cưới cô về nhà .

Như vậy, anh không chỉ có thể cùng Kỳ Kỳ bồi dưỡng tình cảm thật tốt, mà còn có thể cùng Tổng Tâm Dao chung sống với nhau.

Một Kỳ Kỳ hoàn toàn không đủ, nếu như Kỳ Kỳ có bạn chơi, có thể mỗi ngày nó sẽ không chiếm lấy Tổng Tâm Dao, liên tục không cho phép anh đến gần cô, có thể sau khi có thêm một đứa em gái, tất cả đều sẽ thay đổi khá hơn một chút. Như vậy đúng là biện pháp tốt, ít nhất anh cũng không cần lo lắng, lúc cùng Tổng Tâm Dao đi chung với nhau, Kỳ Kỳ sẽ đến quấy rầy bọn họ.

Nhìn quyển photo album bên cạnh ghế lái kia, miệng anh khẽ nhếch lên, về sau, anh còn muốn đến tìm Triệu Tâm Nguyệt, nghe thêm chuyện Tổng Tâm Dao khi còn bé.

Đối với chuyện của cô, anh càng ngày càng cảm thấy thú vị, nghe nhiều hơn nữa, anh cũng sẽ không cảm thấy phiền.

Anh còn muốn biết, Tổng Tâm Dao thích những gì, thích ăn cái gì. Những thứ này anh đều không biết rõ ràng lắm, chỉ có thể nghe Triệu Tâm Nguyệt kể mới biết được.

Cho tới bây giờ anh vẫn chưa từng để ý cô gái nào nhiều như vậy, nhưng Tổng Tâm Dao lại làm cho anh phải để ý đến. Đó không phải là kích động, mà là từ nội tâm của anh muốn đi việc làm này, muốn quan tâm, để ý đến cô.

Cười khê, chuyên tâm lái xe, thời gian cũng không còn sớm, trở lại công ty, còn có rất nhiều chuyện phải làm.

Về việc đính hôn với Cao Cẩm Nhã, buổi chiều anh đã báo thư kí liên lạc với nhà báo, ký giả. Buổi tối, họp báo sẽ bắt đầu.

"Tổng giám đốc, Cao tiểu thư đến rồi!" Mới vừa vào công ty, nhân viên tiếp tân, đã thông báo cho Cung Hình Dục.

"Đến đây lúc nào?"

"Buổi sáng đã tới rồi, vẫn luôn ở trong phòng thư ký chờ anh." Bọn họ cũng đều biết, phòng làm việc của Cung Hình Dục, người khác không thể tùy tiện đi vào .

"Biết!" Đáp một tiếng, anh liền đi tới thang máy dành riêng cho tổng giám đốc, Cao Cẩm Nhã này tới đây vì chuyện gì.

Cao Cầm Nhã sẽ an phận sao?

Anh nói muốn giải trừ hôn ước, đối với anh mà nói, căn bản cũng không sao cả, nhưng, cũng không biết, Cao Cầm Nhã sẽ làm như thế nào.

Cô ta là người phụ nữ vô cùng sĩ diện, có thể cô ta sẽ không đồng ý dễ dàng với khoản bồi thường của anh như vậy.

Nếu như, cô ta không muốn gây ồn ào, ngày hôm qua cũng sẽ không mang theo Cao Hùng và mẹ của cô ta cùng đến nhà họ Cung gặp ông nội.

Đi vào phòng thư kí, anh liền nhìn thấy Cao Cầm Nhã đang ngồi trên ghế sa lon ở phòng thư ký, thấy Cung Hình Dục đi đến, liền lập tức đứng lên, chạy ra.

"Cung Hình Dục!" Cô ta trực tiếp gọi cả tên cả họ của anh.

"Có chuyện gì sao? Cao tiểu thư!" Trước kia còn có thể kêu một tiếng "Cầm Nhã". Hiện tại trực tiếp đổi thành "Cao tiểu thư" rồi.

"Cao tiểu thư, ha ha. Đáng khen cho một câu Cao tiểu thư a!" Cô ta cười lạnh, có một số việc, nếu muốn thay đổi, thật rất nhanh, chỉ là một đoạn thời gian ngắn, liền có thể thay đổi.

Tựa như bọn họ vốn đang là một đôi sắp sửa đi vào cuộc sống hôn nhân, nhưng bởi vì một người phụ nữ khác, mà phải đi đến bước giải trừ hôn nhân này, suy nghĩ một chút, cô cảm thấy mình thật là ngu, làm sao sẽ biến thành như vậy, cho tới bây giờ cô đều không có nghĩ tới giữa cô và Cung Hình Dục sẽ đi đến bước giải trừ hôn nhân này.

Lúc vừa mới bắt đầu, cô thật sự cho rằng bọn họ sẽ là một đôi.

Nhưng đây?

Tất cả giống như là một giấc mộng, nói thay đổi liền thay đổi ngay.

Đều do Tổng Tâm Dao xuất hiện, nếu như không phải vì sự xuất hiện của cô ta, bọn họ cũng sẽ không đi tới bước này.

Tất cả đều là do Tổng Tâm Dao, đây tất cả đều là lỗi của cô ta. Nếu như biết rõ mọi việc sẽ biến thành như thế này, ngày hôm đó khi nhìn thấy cô ta, cô không nên nhân từ, mà nên dùng hết mọi biện pháp đuổi cô ta đi, như vậy, cô cũng sẽ không phải tới cầu xin Cung Hình Dục không cần giải trừ hôn ước với cô.

"Tìm tôi có chuyện gì? Từ buổi sáng đã chờ ở chỗ này." Cung Hình Dục đẩy cửa phòng làm việc ra, đi vào, trong tay còn cầm quyển photo album thật dày kia.

"Em." Cao Cầm Nhã không biết nói gì.

Khi Cung Hình Dục đi tới trước bàn làm việc thì Cao Cầm Nhã cũng từ phía sau ôm lấy anh.

"Hình Dục, ngày đó là em nói sai, chúng ta không cần giải trừ hôn ước, có được hay không!" Cô mở miệng cầu xin anh.

"Chuyện này, chúng ta không cần thương lượng nữa, nếu như đã quyết định, cần gì phải thay đổi?" Cung Hình Dục lạnh lùng nói, đẩy bàn tay đang đặt trên eo mình ra.

"Hình Dục, van cầu anh, không cần tàn nhẫn như vậy đối với em. Em thật sự vô cùng yêu anh, em không thể không có anh!" Cao Cầm Nhã biết, có thể gả cho Cung Hình Dục, cho tới nay đều là mơ ước của tất cả các cô gái, cô thật sự rất sợ, anh sẽ không thay đổi chủ ý mà cùng cô giải trừ hôn ước.

"Buông tay!" Cung Hình Dục thấy cánh tay bị anh đẩy ra lại trở về bên hông của mình.

"Không buông, chết cũng không buông! Hình Dục, van cầu anh, không cần cùng em giải trừ hôn ước, chỉ cần không cùng em giải trừ hôn ước, về sau tất cả em đều nghe lời anh, em sẽ làm một vợ thật tốt, chăm sóc anh thật tốt. Chỉ cầu anh không cần cùng em giải trừ hôn ước." Cô khóc, cầu xin anh.

"Cô cho là có khả năng sao? Tôi cũng đã có con trai ba tuổi rồi, cô muốn tôi kết hôn với cô sao?" Hơn nữa, anh đối với Tổng Tâm Dao, có cảm giác đặc biệt, loại cảm giác đó trước nay đều chưa từng có.

Hết chương 16

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc - Chờ Cuộc Mẹ Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 17: Lôi thị -Lôi Vũ Minh

Anh muốn chung sống cùng Tống Tâm Dao, anh thích nhìn thấy bộ dáng cô ấy lúc xấu hổ không nói được một câu, còn có bộ dáng khi giận liên chu cái miệng nhỏ nhắn lên hờn dỗi.

"Em có thể coi nó như con trai ruột mà đối đãi, em sẽ thật tốt thương yêu nó, có thể so với mẹ ruột nó còn thương hơn." Cô tin tưởng, mình có thể làm được như vậy.

"Thật là buồn cười, Cao Cẩm Nhã, từ khi tôi quen biết cô cho tới nay, tôi chưa từng thấy cô đối xử tốt với trẻ con bao giờ, giống như lần trước khi cùng ăn cơm tối, đứa bé lòi kéo váy của cô, muốn cô ôm thì ánh mắt của cô, không phải thương yêu, mà là căm hận vì thế tôi không cho rằng cô sẽ là người mẹ tốt. Mà Dao Dao thì ngược lại, cô ấy rất quan tâm, yêu thích trẻ con. Đó là thứ mà cô không có! Đi đi, nếu như cô không muốn quan hệ giữa hai nhà ngày càng xấu đi thì cô nên trở về, thay quần áo phù hợp để tham dự buổi họp báo tối nay." Cũng không nhìn Cao Cẩm Nhã một cái, anh ngồi vào phía sau bàn làm việc.

Đem quyển photo album thật dày đặt lên trên bàn làm việc, từ bên trong lấy ra hình của Tống Tâm Dao, bỏ hình của Cao Cẩm Nhã ra.

"Tấm hình này, cô cũng cảm về đi thôi! Tôi cảm thấy, để ở chỗ này, cũng không có tác dụng gì." Cao Cẩm Nhã nhìn tấm hình trong tay anh kia, còn có trên quyển photo album có vài tấm hình, người trong hình, không phải là ai khác, mà chính là Tống Tâm Dao.

Anh thế nhưng lại đem hình của Tống Tâm Dao đặt lên trên bàn làm việc của mình, hơn nữa còn đem một quyển photo album dày cũng đặt ở trong phòng làm việc.

Nếu đối với Tống Tâm Dao anh để ý như vậy, như vậy cô sẽ khiến cho anh phải đau lòng.

Anh đã không cho cô chút tình cảm và thể diện nào. Dù cho cô đã cầu xin anh, anh vẫn muốn cùng cô giải trừ hôn ước, như vậy cũng không thể trách cô xuống tay với Tống Tâm Dao.

"Cung Hình Dục, anh nhớ cho rõ, Cao Cẩm Nhã tôi nếu như nữa cầu xin anh một lần nữa, liền bị thiên lôi đánh, chết không từ tế!" Nhìn Cung Hình Dục một cái, cảm tấm hình kia, rồi khỏi phòng làm việc của Cung Hình Dục.

"Rầm" một tiếng, cửa bị đóng lại.

"Thật thô lỗ."

*

Lôi thị, là một công ty chi nhánh ở thành phố O, Tổng công ty Lôi thị ở thành phố V phát triển rất thành công, danh tiếng vang dội, đứng vào top 500 các công ty trên thế giới. Công ty này chủ yếu kinh doanh thương mại, kinh doanh xuất nhập khẩu.

Mà Lôi thị cùng Từ Mỹ, thật giống nhau, là hai công ty có chút khác thường, tiền lương hàng năm thật kinh người, nhưng, tất cả nhân viên, đều phải trải qua lựa chọn khắt khe, mới có thể tiến vào Lôi thị. Chỉ là một nhân viên bình thường của Lôi thị, cũng cần phải tốt nghiệp đại học chính quy mới có thể vào làm việc tại Lôi thị. Nhưng mà để đạt được yêu cầu, mỗi nhân viên khi tiến vào Lôi thị, đều phải viết một bài luận văn, chỉ có bài luận văn được tổng giám đốc Lôi thị - Lôi Vũ Minh chấm đạt yêu cầu, mới có thể tiến vào công ty.

Nếu như trong luận văn, có một lỗi chính tả, cũng không thể tiến vào công ty.

Chỉ vì, thư ký công ty, đều phải viết phần lớn tài liệu, không có kỹ năng nhất định anh không thể nhận.

Dù sao đã tiến vào Lôi thị, cảm tiền lương của Lôi thị, thì nhất định phải nghiêm túc làm công việc của mình.

Thời gian thử việc của bọn họ, khoảng từ ba đến năm tháng, trong thời gian này, Lôi Vũ Minh sẽ đích thân đến các bộ phận xem xét.

Chỉ là mỗi lần tới, cũng không có một nhân viên nào phát hiện. Điều này làm cho tất cả nhân viên, mỗi ngày làm việc đều giống như là đang bị giám thị.

Trong công ty, không thể có một chút buôn chuyện, tán gẫu, nếu để cho anh nghe thấy, người nào nói đầu tiên, như vậy người đó cứ chờ cảm tiền đuổi việc, rồi khỏi Lôi thị đi!

Cho nên, không có một người nào dám ở trong công ty nói chuyện phiếm.

Mà tổng giám đốc Lôi thị - Lôi Vũ Minh còn có biệt hiệu, gọi là "Diêm La mặt lạnh".

Bởi vì, trong công ty, dường như là chưa có một người nào nhìn thấy anh cười.

Ví như, trong một phòng, tất cả âm thanh đều lắng xuống, ngay cả âm thanh phát ra khi đang làm việc cũng sẽ biến mất.

Chỉ vì, tổng giám đốc của bọn họ - Lôi Vũ Minh xuất hiện.

Mà trợ lý bên cạnh Lôi Vũ Minh, đồng dạng cũng là người mặt lạnh, nhưng mà, hấn tuyệt đối là một siêu cấp cực phẩm

Bởi vì, dáng dấp anh ta rất giống yêu tinh, một cặp mị nhãn, đủ để mê đảo một đám người. Bởi vì thế, người trong công ty gọi hai người bọn họ là “Mặt lạnh Vô Song” .

Mặc dù, biệt hiệu này không có truyền tới tai Lôi Vũ Minh, nhưng mà, anh sớm đã biết, chỉ là giả bộ làm như không biết thôi.

Nếu như, bởi vì một ngoại hiệu mà đem nhân viên khai trừ, vậy trong công ty anh có phải sẽ không còn nhân viên công tác hay không.

Trong đại sảnh, xuất hiện hai người đàn ông, một người lãnh khốc, một người xinh đẹp. Trên mặt hai người cũng không có một chút ý cười.

"Tổng giám đốc! Chào buổi sáng!"

"Trợ lý Dạ! Chào buổi sáng!" Bên trong đại sảnh, nhân viên vội vàng chào hỏi, bằng không, bọn họ có thể sẽ bị hơi thở lạnh lẽo của bọn họ làm cho đông cứng.

Bọn họ nhớ rất rõ ràng, trước kia có một cô gái bé nhỏ, mới vừa vào công ty, cũng là bởi vì chưa từng thấy qua Lôi Vũ Minh cùng Dạ Đình. Cho nên bị bề ngoài của hai người họ dọa sợ.

Lúc cô ấy nhìn thấy hai người bọn họ cùng xuất hiện, thốt lên một câu nói, thiếu chút nữa khiến tất cả mọi người bị hù chết.

Cô ấy hô to: "Oa, vào Lôi thị, lại có thể thấy một cực phẩm tiêu thụ, cùng một cực phẩm công." Lúc ấy, thật là đem bọn họ hù đến chết rồi.

Chỉ thấy mặt của Lôi Vũ Minh cùng Dạ Đình đen như Bao Thanh Thiên, cô gái kia, cuối cùng trực tiếp bị sa thải.

Từ đó về sau, nhân viên vào công ty, bọn họ cũng phải phải dạy trước một phen, không để cho bọn họ phạm sai lầm như vậy nữa, cũng vì trong công ty bọn họ có thể an tĩnh một thời gian.

Chỉ vì, sau chuyện kia, Dạ Đình vẫn luôn lấy ánh mắt muốn giết người của anh nhìn mọi người, tất cả mọi người đều sống trong cuộc sống kinh khủng.

Mà Lôi Vũ Minh cũng vậy, cho bọn họ ấn tượng quá mức dọa người.

Đến bây giờ, bọn họ vẫn còn cảm thấy lạnh từ trái tim đến bàn chân.

Lôi Vũ minh có một đôi mắt ung, trong ánh mắt kia còn mang theo nhàn nhạt màu xanh dương, bởi vì anh là con lai, cho nên rất là đẹp trai, cho tới nay, vẫn là người được đông đảo đàn ông cùng phụ nữ hâm mộ nhất.

Có vài đồng nghiệp, hâm mộ đến mức không thể làm gì khác hơn là đi mua kính sát tròng màu xanh dương để mang. Lúc ấy, trong công ty còn lưu hành phong trào đeo mắt kính đó.

Sau, từ từ anh cho là những người này bị động kinh. Nên không ai tiếp tục mang kính nữa.

"Đem tin tức tuyển nhân viên mới truyền ra ngoài, các tòa soạn báo lớn, truyền thông, truyền thanh, tất cả đều cho phát một lần, tôi hi vọng trong thời gian ngắn nhất, tìm được người mới tốt nhất." Vừa đi, Lôi Vũ Minh vừa nói với thư ký.

"Dạ!"

"Còn nữa, tôi muốn tự mình phỏng vấn tất cả nhân viên. Mọi người, đều không được nói ra thân phận của tôi."

"Dạ!"

"Đem toàn bộ lý lịch sơ lược đưa lên cho tôi, cũng đưa cho trợ lý Dạ một bản."

"Được!"

Thư ký ghi nhớ kỹ.

"Cô đi đi! Trợ lý Dạ, cậu theo tôi đi vào." Đi tới thang máy dành riêng cho tổng giám đốc, Lôi Vũ Minh nói với Dạ Đình.

Hết chương 17

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc - Chớ Cuớp Mẹ Tôi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 18: Truy tìm tung tích của cô

Anh đáp một tiếng, đi vào theo, âm thanh của anh rất nhu, hoàn toàn không giống âm thanh của một người đàn ông.

Có lẽ, chính vì nguyên nhân này, mà anh bị người khác hiểu lầm thành phụ nữ.

Chỉ vì, anh thật sự xinh đẹp như phụ nữ.

"Dạ, cậu nghĩ xem lần này mời bao nhiêu người?" Trong công ty người mà Lôi Vũ Minh tin tưởng nhất chỉ có Dạ Đình.

Kể từ nhiều năm trước, từ khi anh bắt đầu tiếp quản Lôi thị, Dạ Đình vẫn luôn đi theo bên cạnh anh.

Hai người là bạn tốt nhất từ nhỏ đến lớn, Lôi Vũ Minh có lúc không tìm được bạn gái đi cùng tham dự dạ tiệc, còn nghĩ đến tìm Dạ Đình đi cùng, nhưng cho tới bây giờ Dạ Đình vẫn không đồng ý yêu cầu này của anh.

"Bộ phận hành chính, tôi thấy cần hai người, bộ thư ký, cần một người. Ừm, Bộ ngoại giao, cũng cần một người, còn có tiếp tân cần một, Hai mươi đủ rồi." Trí nhớ Dạ Đình cực tốt, chỉ cần chuyện đã nói qua một lần, anh sẽ ghi nhớ rất rõ ràng.

"Ừ! Vậy thì tuyển hai mươi người đi! Ngày mai phỏng vấn, cậu nói xem đại khái sẽ có bao nhiêu người?"

"Không biết!" Anh sẽ không đi suy đoán những chuyện này, đã sắp biết chính xác rồi, cần gì phải suy nghĩ đến lúc đó sẽ có mấy người?

"Đúng rồi! Chuyện tôi nhờ cậu điều tra, tra được như thế nào rồi?" Anh đột nhiên nói.

"Chuyện của cô gái kia? Tra được, ngày hôm qua đã về nhà rồi!" Dạ Đình thật không hiểu, khi còn bé anh bị cái cô bé đó khi dễ nhiều lần như vậy, bây giờ còn tìm cô làm cái gì.

"Vậy à! Vậy tôi tan việc, đi gặp cô ấy một chút." Lôi Vũ Minh nhớ tới cô, trên mặt hình như có nụ cười thần nhiên, nhưng là không rõ ràng.

"Tôi thấy, anh vẫn nên cẩn thận, lúc nhỏ, anh bị cô ấy khi dễ cũng đủ thảm, mỗi lần đều bị bác gái mắng, bác gái còn lấy đồ ăn ngon cho cô ấy." Cái cô bé đó, anh cũng đã gặp mấy lần, mỗi lần nhìn thấy cô, cô đều ngồi khóc, mà Lôi Vũ Minh cũng giống vậy, ngồi ở chỗ đó khóc.

Anh thật không có nghĩ qua, Lôi Vũ Minh năm đó sẽ biến thành tổng giám đốc Lôi thị bây giờ, cậu ấy thật sự rất lợi hại, từ một tiểu tử xấu xí trước kia, hiện tại lớn lên lại thành người đàn ông anh tuổi như thế này.

"Năm đó bị cô khi dễ, hiện tại tôi cần phải đòi trở lại!" Trước kia nếu như không phải là thấy cô còn nhỏ, anh mới sẽ không để cho cô bắt nạt.

Nhưng là, mỗi lần cô cũng sẽ không khách khí, xuống tay đều rất nặng.

Hiện tại, anh vẫn còn nhớ rõ, lúc ấy cô khóc thành bộ dạng con mèo con, mặc dù thật đáng yêu, nhưng mà, lúc ấy anh thật rất giận phần, làm sao sẽ để ý cô?

Dĩ nhiên, bây giờ là lúc anh bắt đầu trả thù, năm đó đối đãi với anh như thế nào, hiện tại, anh sẽ phải để cho cô thưởng thức lại cảm thụ lúc đó của anh.

"Chỉ là, tôi còn tra được, chuyện cô ấy muốn kết hôn!" Dạ Đình đột nhiên nói, dọa anh giật mình.

"Kết hôn? Cùng ai?"

"Là người của Từ Mỹ" Nếu như nói ra là ai, cậu ta nhất định sẽ bị hù mất, khi anh thấy trong tài liệu viết tên tuổi thì anh cũng giật mình.

Không ngờ, cái cô gái nhỏ nghịch ngợm năm đó, sẽ cùng người đó kết hôn.

"Là nhân viên bình thường đi! Vậy thì tốt rồi, chỉ cần cho hắn một chút tiền, hắn sẽ rời khỏi cô ấy thôi." Ở trong mắt anh, không có bao nhiêu người không ham tiền.

"Còn có một tin tức, tôi sợ sau khi nghe, anh sẽ cảm thấy càng không thể chấp nhận." Lúc anh tra được cũng cũng cảm thấy quá dọa người, đây quả thực giống như phim truyền hình vậy, chuyện này quá câu huyết rồi.

"Tin tức gì? Nói nhanh một chút, cậu đừng có câu giờ với tôi nữa." Bộ dạng này làm anh thật rất tức giận.

"Cô ấy có một đứa con trai hơn ba tuổi, gọi là Kỳ Kỳ."

"Cái gì?" Cô có đứa bé, có phải là anh đã trở lại quá muộn hay không.

"Không sai, cha của đứa bé, anh cũng biết. Là Cung - Hình - Dực" ba chữ cuối cùng, giọng điệu của anh, trở nên rất cẩn thận, như là sợ Lôi Vũ Minh bị sợ đến đứng không vững.

"Cái gì?" Tin tức này, quả thực quá mức kinh người.

Anh thật không có nghĩ đến, cha của con cô, sẽ là Cung Hình Dực.

Hắn ta có rất nhiều tiền, làm sao có thể dùng tiền khiến cho hắn rời khỏi Tổng Tâm Dao.

Chủ yếu nhất là, bọn họ đã có một đứa con, cũng đã hơn ba tuổi.

Muốn để Tổng Tâm Dao rời khỏi Cung Hình Dực càng là không thể nào, trước kia, khi bị Tổng Tâm Dao khi dễ, anh đã nói, khi trưởng thành, nhất định anh phải đưa cô gái nghịch ngợm, hay tức giận này lấy về nhà, sau đó từ từ chinh cô.

Nhưng mà, hiện tại cô đã là mẹ của một đứa bé, lại còn là vợ chưa cưới của tổng giám đốc Từ Mị - Cung Hình Dực.

"Không đúng! Vợ chưa cưới của Cung Hình Dực không phải là con gái của Cao thị Cao Cẩm Nhã sao? Tại sao lại biến thành cô ấy?" Anh nhớ rất rõ ràng.

"Tôi cũng cảm thấy kỳ quái, cuối cùng tự đi thăm dò, là bốn năm trước, ở quầy rượu, cô bị người ta bỏ thuốc, sau đó mới có thể cùng Cung Hình Dực ở chung một chỗ, cuối cùng, cô còn rời nhà trốn đi, đến hơn một tháng trước, mới trở về thành phố O, hơn nữa, hôn sự của cô cùng Cung Hình Dực cũng là mới vừa định xuống it ngày trước,." Dạ Đình lúc ấy cũng cảm thấy kỳ quái, Cung Hình Dực rõ ràng cùng Cao Cẩm Nhã mới là một đôi, tại sao trong tư liệu anh tra được lại là anh ta với Tổng Tâm Dao là một đôi.

Cũng bởi vì chuyện này, khiến anh chạy đến thật nhiều nơi, mới tra ra được.

Phải mua chuộc một nữ người làm trong nhà họ Cung, anh mới biết hôn sự của bọn họ mới quyết định ba ngày trước.

"Bốn năm trước? Cô ấy mới mười chín, thế mà lại chạy đến quán bar." Quán bar là nơi như thế nào, chẳng lẽ cô không biết sao?

Cô gái ngốc này, thật là khờ, không đáng yêu một chút nào. Làm sao cô lại chạy đến chỗ đó, anh thực sự không hiểu, nếu như năm đó, cô không có chạy đến quán rượu đó, bây giờ căn bản cô cũng không phải là mẹ của đứa bé.

Bọn họ có thể còn có cơ hội cùng nhau, nhưng bây giờ thì sao?

Không, bọn họ vẫn còn có cơ hội, anh muốn sau khi gặp Tổng Tâm Dao mới quyết định, xem xem cô có phải thích Cung Hình Dực hay không, nếu như cô yêu Cung Hình Dực, anh nhất định sẽ không làm chuyện gì quá đáng.

Nếu như cô cũng không thương Cung Hình Dực mà chỉ bởi vì đứa con trai kia của bọn họ, mới phải kết hôn. Như vậy anh sẽ ra tay, đoạt lấy cô, sẽ không để cho cô làm vật hy sinh như vậy, ai biết, năm đó có phải Cung Hình Dực có bỏ thuốc với cô hay không.

"Hình như là cô cùng bạn học đánh cuộc nên mới đến đây!" Dạ Đình cũng tra được điều này.

"Bốn năm cô ấy bỏ đi sống ở đâu? Trôi qua như thế nào?"

"Không tra được, giống như có người cố ý đem những chuyện này ngăn lại." Chuyện này, anh cảm thấy rất kỳ quái, là ai sẽ làm như vậy?

Người này, nếu như không phải là Cung Hình Dực, còn có ai vào đây?

Cao Cẩm Nhã sao?

Không có thể đi, vậy còn có người nào?

Xem ra, anh cũng phải tra chuyện này một chút.

"Cậu đi tra thử xem, là ai đem tin tức bốn năm bên ngoài này của cô phong tỏa. Tra được thì lập tức nói cho tôi biết!" Lôi Vũ Minh có một dự cảm xấu, giống như rất nhanh, sẽ có chuyện gì đó xảy ra.

"Tôi đã cho người đi tra xét!" Dạ Đình hiểu quá rõ Lôi Vũ Minh, anh ấy nhất định sẽ để cho anh đi tra chuyện này, như vậy anh cần gì phải chờ đến khi anh ta nói mới đi làm.

Hết chương 18

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc - Chờ Cuộc Mẹ Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 19: Dao Dao và Kỳ Kỳ mất tích

"Cậu đi làm việc đi! Đưa tài liệu cuộc họp buổi chiều tới cho tôi xem, buổi phỏng vấn ngày mai, cậu có đi cùng tôi không?" Lôi Vũ Minh hỏi.

"Không, tôi không muốn xuất hiện cùng anh trước mặt những người mới tới phỏng vấn kia, nếu như có một cô gái nào đó hô một tiếng 'Oa, vào Lôi thị lại có thể thấy một cực phẩm tiểu thụ, cùng một cực phẩm công,' đến lúc đó, tôi sẽ bị kích động, có thể còn biến thành hành động, anh cứ tự mình ứng phó đi!" Chuyện năm đó, anh vẫn còn nhớ rất rõ ràng, anh biết, dáng dấp của mình quá mức giống con gái, nhưng lời nói của cô gái kia, thật sự khiến cho anh vô cùng kích động, muốn đi chinh phục.

Cuối cùng, vì suy nghĩ đến mẹ mình, sợ mẹ không tiếp thụ nổi sự thay đổi khuôn mặt của con trai, cho nên mới không đi chinh phục, không thể làm gì khác hơn là cứ đeo khuôn mặt giống như nhân yêu (gay) này đi khắp nơi.

Nhớ có lần, anh cùng Lôi Vũ Minh cùng đi đàm phán làm ăn, kết quả người công ty đó phái tới, lại là gay, ngay lúc đó quả thực anh bị dọa không nhẹ. Người kia, lúc anh đi nhà cầu cũng chạy vào cùng anh, còn nhìn loạn chăm chăm vào nơi nào đó.

Lúc ấy, anh thật sự kích động muốn đem người đàn ông kia trực tiếp đá bay.

Nếu không phải Lôi Vũ Minh rất không đúng lúc tiến vào, anh thực sẽ làm ra chuyện kia.

Thấy Lôi Vũ Minh đi vào, tên quản lý biến thái kia mới thu hồi ánh mắt khiến anh buồn nôn đến mấy chục ngày kia.

Bây giờ suy nghĩ lại, anh đều cảm thấy trái tim thật lạnh.

Không có một người phụ nữ nào làm cho anh động lòng qua, nhưng đàn ông động lòng đối với anh cũng không ít.

Cuộc đời của anh, chính là một bi kịch, cùng hài kịch, mà bi kịch còn nhiều hơn hài kịch.

"Trợ lý Dạ, dưới lầu có một cô gái tìm anh, tiếp tân không cho cô ấy đi lên." Thư ký mới vừa nhận được điện thoại gọi lên.

"Là ai?" Cô gái nào sẽ tìm anh đây?

"Nghe nói là một cô gái họ Quách tìm anh có chuyện." Thư ký cũng có chút kỳ quái nghĩ xem sẽ là ai, cho tới bây giờ cũng chưa từng thấy có cô gái nào đến công ty tìm Dạ Đình, tới tìm Dạ Đình thường là đàn ông nhà.

Ánh mắt của những người đàn ông kia, thật sự đủ để hù chết bọn họ.

Căn bản là ánh mắt của gay mới có, có một thời gian, bọn họ đều cho rằng Dạ Đình là gay, nhưng cuối cùng, bọn họ biết, anh không phải.

Đàn ông vẫn không ngừng tới tìm anh. Nhưng, nếu như không phải là khách hàng quan trọng, bình thường anh cũng sẽ không gặp.

Chỉ là, anh mới từ thành phố V tới thành phố O, thì có cô gái tới tìm, chẳng lẽ cô gái này, là cô gái mà anh quen ở thành phố O, còn có thể là bạn gái.

"Để cho cô ấy vào phòng làm việc của tôi chờ tôi!" Hiện tại, anh vẫn phải đưa tài liệu cho Lôi Vũ Minh trước.

"Vâng!" Thư ký cười thầm, xem ra cô đoán ** không sai.

Dạ Đình mới từ phòng làm việc của Lôi Vũ Minh bước ra ngoài, liền có một người nhào tới vào trong ngực của anh. Thư ký bên cạnh cảm thấy choáng váng.

"Đình, em rất nhớ anh à!" Người này không phải là ai khác, chính là mẹ nuôi của Kỳ Kỳ, Quách Y Y tiểu thư.

"Y Y, nơi này là công ty!" Dạ Đình có chút xấu hổ, thấy thư ký ở bên cạnh len lén cười. Lôi kéo Quách Y Y đi tới phòng làm việc của mình.

"Có quan hệ gì sao! Hay là anh sợ người phụ nữ nào thấy?" Quách Y Y đột nhiên nhìn anh có chút nguy hiểm.

"Nói càn, bây giờ là thời gian làm việc, bộ dạng này của em, bị sếp nhìn thấy, có được không?" Lời của anh nói không sai.

Chỉ là, Quách Y Y không biết, anh cùng Lôi Vũ Minh quan hệ tốt như thế nào.

"Không sao, hai người muốn ôm bao lâu cũng có thể, Quách tiểu thư, chào cô! Tôi là ông chủ của anh ta, cũng là bạn tốt của cậu ấy, lần đầu tiên thấy có phụ nữ đến tìm cậu ấy, có lời gì, có thể ở nói ở đây." Lôi Vũ Minh ở bên trong nghe thấy tiếng động, liền đi ra ngoài, mới vừa mở cửa ra anh đã sợ hết hồn.

Trong ngực Dạ Đình, có một cô gái, hơn nữa đang thân thiết nói: "Đình, em rất nhớ anh à!"

"Anh xem, sếp anh rất hiểu lòng người nha! Chúng ta lâu như vậy không gặp nhau, ôm một cái thì làm sao?" Nghĩ một chút, bọn họ cũng đã ba ngày không gặp.

"Cũng mới chỉ có ba ngày không gặp, có thể gọi là lâu à?" Dạ Đình có chút im lặng.

"Chẳng lẽ anh không biết, một ngày không gặp như cách ba thu sao? Ước chừng là chín mùa thu đó! Đó chính là chín năm, anh còn nói không lâu?" Quách Y Y vẫn vùi ở trong ngực của anh, chính là không muốn tách ra.

"Ngụy biện." Dạ Đình cười khỏ, không có biện pháp đối phó với cô.

"Hai người tiếp tục!" Lôi Vũ Minh cười trộm, lúc đóng cửa phòng lại, đột nhiên nói: "Đình, em rất nhớ anh a! Ha ha ha. . . ." Sau đó cười to đóng cửa phòng làm việc lại.

Anh nhắc lại câu nói của Quách Y Y, làm cho mặt của cô cũng thành táo đỏ .

"Xem em đó! Thiết là! Bảo em đi vào trong phòng làm việc chờ anh, em lại chạy đến đây. Bây giờ mới biết đỏ mặt!" Dạ Đình buồn cười nhìn cô, thật là càng ngày càng không có cách nào đối phó với cô.

"Hừ. Đình ca ca, làm sao anh lại không biết phối hợp như vậy a! Dù nói thế nào, chúng ta cũng là thanh mai trúc mã, chẳng lẽ anh chưa từng nghe qua, thanh mai xứng trúc mã à? Mẹ anh cũng nói, chúng ta sẽ là một đôi đấy!" Quách Y Y cũng không vui mừng, từ nhỏ đã vụng trộm yêu thích anh.

Nhưng mà một chút phản ứng anh cũng không có.

"Tốt lắm, tốt lắm! Đừng nói nữa, đến phòng làm việc của anh đi!" Dạ Đình kéo tay cô, giống như hồi bé.

Chuyện này cũng khiến cho người đi qua đều thấy choáng váng. Bọn họ có quan hệ gì?

Nhưng mà, cũng không có ai dám hỏi nhiều.

"Nói đi! Đến công ty tìm anh vì chuyện gì." Nha đầu này, bình thường đều là có chuyện mới đến tìm anh.

"Không có việc gì thì không thể tới tìm anh có phải hay không?" Cô có nhiều chuyện như vậy sao?

"Em bình thường tìm anh, đều là có chuyện!" Ba ngày trước tìm anh, còn vay tiền của anh.

"Em đi đây!" Trong mắt anh, có phải cô chính là một cô gái rất phiền toái hay không.

"Làm sao vậy? Tức giận?" Thấy cô đứng dậy muốn đi.

"Không có, em về công ty làm việc!" Thật ra thì, cô lại bị mất việc lần nữa.

Bởi vì, Tổng Tâm Dao mất tích, cô không biết chuyện gì đã xảy ra, liền chạy đi tìm bọn họ, quản lý của cô vì vậy mà đuổi việc cô.

Sau đó, cô phải bắt đầu tìm việc làm, còn phải tìm Tổng Tâm Dao và Kỳ Kỳ, hai người bọn họ len lén rời đi, không để lại cho cô một chút tin tức, cô thật sự rất lo lắng. Vẫn là muốn tìm Dạ Đình nói ra chuyện trong lòng, thế nhưng anh lại nghĩ rằng cô có chuyện gì mới cần tìm anh.

"Được rồi, cũng đã lớn như vậy, vẫn còn giận dỗi với anh à! Từ khi bắt đầu đi vườn trẻ đến cấp hai trung học, em vẫn luôn như vậy." Dạ Đình hiểu cô quá rõ.

"Em không có giận dỗi, không sai, em vẫn luôn là như vậy, cho nên, anh mới không yêu thích em. Em thật sự không hiểu, rốt cuộc em có chỗ nào không tốt? Em đi đây!" Quách Y Y cầm túi xách lên, liền đi ra ngoài.

Cô tức giận, thật sự rất tức giận, làm sao cô lại muốn chạy tới đây tìm anh?

Rõ ràng anh không hiểu rõ tâm tình của cô, thế nhưng sao anh lại bày ra cái bộ dáng này.

"Được rồi, đừng làm rộn!" Dạ Đình biết, ngày hôm nay quả thực anh nói có chút hơi quá đáng.

Lúc kéo cô lại, lại thấy cô khóc.

Qua nhiều năm như vậy, đây vẫn là lần đầu tiên anh thấy cô khóc.

"Là anh không đúng, đừng khóc!" Đưa tay dịu dàng giúp cô lau đi nước mắt trên gương mặt.

"Ô ô. Anh đáng ghét!" Cô lại nằm trong ngực anh càng khóc dữ hơn .

"Rốt cuộc là làm sao? Đừng khóc, lại khóc sẽ thành mèo con." Thấy cô khóc đến nước mắt mướt mũi rùng rùng, cũng sắp làm cho phòng làm việc của anh bị ngâm nước rồi.

"Em không tìm được Dao Dao, cũng không tìm được Kỳ Kỳ!" Cô thật sự rất lo lắng cho bọn họ, Tổng Tâm Dao sẽ mang theo Kỳ Kỳ đi đến nơi nào

đây?

"Bọn họ là ai?" Cái tên này, có chút quen thuộc.

Hết chương 19

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc - Chờ Cuộc Mẹ Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 20: Đầu heo

"Dao Dao là bạn tốt của em, Kỳ Kỳ là con trai của cô ấy, cũng là con nuôi của em, ba ngày trước, cô ấy dọn dẹp hành lý, mang theo Kỳ Kỳ bỏ đi, đến bây giờ cũng không gọi một cuộc điện thoại nào cho em. Trưa hôm đó, em trở về ăn cơm, không thấy hai người bọn họ liền đi tìm, kết quả quên xin nghỉ phép, quản lý không nghe em giải thích, đuổi việc em. Đuổi việc thì đuổi việc đi, cũng không phải là em không thể tìm được việc làm, nhưng em không tìm được hai mẹ con Dao Dao, em thật sự rất lo lắng hai người bọn họ sẽ xảy ra chuyện gì không may. Trên người Dao Dao cũng không có bao nhiêu tiền, mấy ngày nay, mắt của em vẫn nhắm không ngừng, em lo lắng lắm! Vốn là muốn tìm anh nói chuyện một chút, nhưng anh lại dùng thái độ như vậy." Cô oán trách.

Cô đã tìm hơn hai ngày rồi, nhưng vẫn không tìm được tung tích của bọn họ, cô đến bến xe, sau đó tới phi trường, bất cứ nơi nào bọn họ có thể đến, cô đều đã tìm qua, nhưng đều không tìm được bọn họ.

"Nói tên đầy đủ cho anh, anh phái người đi tìm giúp em!"

"Thật?" Cô ngẩng đầu nhìn anh, ánh mắt khóc đến sưng đỏ của cô nhìn anh không chớp.

"Ừ! Chỉ là, bây giờ không cho em khóc nữa, vào trong phòng rửa mặt xem xem mắt em sưng giống như đèn pháo rồi." Nhìn đôi mắt xinh đẹp của cô sưng đến như vậy, anh thật sự rất đau lòng.

"Đều do anh làm hại!" Quách Y Y bĩu môi, bất mãn nhìn anh chằm chằm.

"Được, được, đều do anh làm hại, mau đi tắm đi!" Kéo cô, đẩy cô vào bên trong phòng. Nơi này là sau khi anh làm thêm giờ không muốn về nhà sẽ nghỉ ngơi ở đây, thiết kế hoàn toàn tương tự ở thành phố V, anh không có thói quen chỗ ở của mình biến thành bộ dáng khác. Cho nên liền thiết kế theo nguyên dạng phòng làm việc của anh ở thành phố V chuyển đến thành phố O.

"Nếu như mỗi một thì nằm nghỉ một chút, bộ dáng bây giờ của em, vẫn là không nên đi xuống lầu, đi xuống, người khác sẽ cho là anh khi dễ em mất!" Dạ Đình cười nhạt, đối với nha đầu này, anh càng ngày càng không có biện pháp.

Ba ngày trước bọn họ ở trên đường gặp lại nhau, lúc ấy cô rất vội vã. Kết quả đụng phải anh, anh cũng không có nghĩ đến, tới thành phố O anh lại gặp được Quách Y Y, anh thật sự nghĩ là cô vẫn luôn ở lại quê nhà, không rời đi.

Lại không nghĩ rằng, sẽ gặp lại cô ở đây, có lẽ, chính là duyên phận đi!

Mấy năm không gặp, đối với cô anh nhớ nhưng cũng chưa từng thay đổi, bộ dáng đáng yêu khi còn bé của cô luôn xuất hiện trong đầu anh. Nhưng mà, cho tới bây giờ cô đối với anh cũng không biểu lộ ra chuyện gì, anh càng không thể biết, cô có tâm tình giống anh như vậy hay không.

Có thể, ở trong lòng của cô, anh vẫn là ca ca nhà bên cạnh đi!

"Đình, giúp em lấy khăn lông." Tựa vào cạnh cửa, lại nghe được ở bên trong cô đang gọi anh.

"Đây!" Đem khăn lông đưa vào, anh vẫn là lần đầu tiên, cùng cô đứng ở trong phòng tắm, nhìn khuôn mặt ẩm ướt của cô gái trong gương. Cô càng ngày càng xinh đẹp!

"Thế nào?" Thấy anh nhìn gương đến ngẩn người, Quách Y Y hỏi.

"Không có, mắt vẫn còn rất sưng, anh đi lấy túi chườm nước đá cho em đắp một chút!" Phục hồi lại tinh thần, anh đi ra khỏi phòng.

Lúc đi vào lần nữa thì trong tay đã có thêm túi chườm nước đá.

"Đi lên giường nằm đi! Chườm lên, lát nữa, sẽ khá hơn chút!" Đem túi chườm nước đá đặt vào trong tay cô, anh xoay người đi ra ngoài.

"Đình, bạn tốt của em, tên là Tổng Tâm Dao, con trai của cô ấy tên là Tổng Từ Kỳ. Cảm ơn anh!" Anh muốn tra một số chuyện rất dễ dàng đi!

"Là bọn họ!" Mới vừa nghe thấy tên, anh cũng có chút hoài nghi, lại không nghĩ đến, thật sự là bọn họ.

"Anh biết bọn họ?"

"Ừ! Bọn họ đi về nhà, em yên tâm, qua một thời gian nữa, cô ấy sẽ trở thành thiếu phu nhân nhà họ Cung rồi."

"Cái gì?" Chuyện này đột ngột quá đi! Thiếu phu nhân nhà họ Cung? Cung Hình Dục muốn kết hôn với cô ấy sao?

"Mấy ngày nữa, truyền thông sẽ có thông báo, em tốt nhất nên nghỉ ngơi đi, anh còn có một chút công việc phải làm trước. Nếu như em muốn đi gặp bọn họ, chờ anh tan làm sẽ lái xe đưa em đi, nhưng hiện tại, em lên giường nằm nghỉ ngơi cho anh, đem đôi mắt sưng húp như đèn pháo kia làm cho tiêu bớt trước đi!" Trục tiếp lời kéo cô ra khỏi phòng tắm.

"Đáng ghét!" Cô biết, ánh mắt của cô rất sưng, nhưng còn không đến mức sưng thành đèn pháo đi!

"Được, anh đáng ghét, em mau nằm đi!" Giúp cô kéo chăn đắp lên, anh mới đi ra ngoài.

Nhìn bóng lưng của anh, cô khẽ mỉm cười. Anh thật rất cẩn thận, cũng không biết, cô gái nào, có thể may mắn gả cho anh.

Cô chắc là sẽ không có cơ hội, bởi vì, trong mắt anh, cô chỉ là em gái nhà bên.

Không biết ngủ bao lâu, cô mới tỉnh lại, ba ngày nay, thật sự cô không được ngủ một giấc thật ngon, cô hết sức lo lắng cho Tống Tâm Dao và Kỳ Kỳ, biết bọn họ đã về nhà, cô cũng thấy yên tâm, đã có thể ngủ một giấc thật ngon. Lúc cô tỉnh lại, bên ngoài trời đã đen ngòm, bên trong phòng chỉ có một chiếc đèn nhỏ nhỏ trên tường.

Cô nhớ lúc cô nằm xuống thì đèn không có bật, chắc là Dạ Đình giúp cô mở rồi.

Anh còn nhớ rõ cô bị bệnh quáng gà sao?

Hay là, đèn này đến ban đêm sẽ gặp tự động bật lên?

"Đã tỉnh rồi hả ?" Dạ Đình đang định đẩy cửa vào gọi cô, lúc đi vào, lại thấy cô nhìn chằm chằm đèn nhỏ trên tường.

"Vâng!"

Quách Y Y đáp một tiếng vén chăn lên, mới phát hiện.

"Thật xin lỗi!" Dạ Đình vội nói xin lỗi, rồi sau đó xoay người.

Bởi vì.

Váy của Quách Y Y , khi đang ngủ không an phận cuộn lên tới ngang hông của cô, mà bây giờ, váy của cô ở trên eo. Nhưng.

Trời ạ! Đây muốn cho cô làm sao đối mặt với Dạ Đình a!

Nếu như anh không biết, sẽ cho là cô cố ý làm như vậy, muốn để cho anh nhìn thấy sao?

Trời ơi! Đây quá.

Cô chết đi cho xong! Vội vàng kéo váy xuống, chạy vào trong phòng tắm.

"Đầu heo." Dạ Đình vừa đi vừa lẩm bảm hình vẽ trên quần lót của cô.

Cô vẫn đáng yêu như vậy, ách. Mới vừa chứng kiến, chính xác là sai lầm, sai lầm a!

Anh tuyệt đối không phải là cố ý muốn nhìn, quên đi! Quên!

Anh không phải sắc lang, không phải sắc lang.

Quách Y Y dọc theo đường đi, đều vận vận tay, hai ngón tay quấn lại với nhau, cúi đầu không nói câu nào, Dạ Đình sao không biết, cô đang để ý chuyện vừa rồi, chuyện đó chính là lỗi của cô!

Anh còn cảm thấy ngượng ngùng, hướng chỉ là cô.

"Ách. Y Y, muốn ăn chút gì không?" Từ giữa trưa đến bây giờ, cô cũng chưa ăn gì.

Chỉ vì, lúc ăn cơm xong anh muốn đi vào gọi cô dậy, nhưng thấy cô đang ngủ ngon giấc. Anh cũng không đành lòng gọi cô.

"Cũng được!" Cô cúi đầu, âm thanh rất nhỏ.

"Vậy anh dẫn em đi ăn cơm trộn em thích nhất!" Quách Y Y ngẩng đầu lên nhìn anh, anh còn nhớ rõ, cô thích ăn cơm trộn sao?

"Anh còn nhớ rõ à!" Cô đột nhiên cảm thấy thật hạnh phúc, anh còn nhớ sở thích của cô.

"Không quên được, trước kia em cả ngày lôi kéo anh đi ăn, làm sao quên được đây?" Khi cô còn học tiểu học, trường học của bọn họ chỉ cách nhau 2 phút đi đường. Cô tan lớp sớm hơn nửa giờ so với anh, liền chạy tới trường anh, chờ anh tan lớp. Sau đó lôi kéo anh cùng đi ăn cơm trộn.

Hết chương 20

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc - Chờ Cướp Mẹ Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 21: Kỳ Kỳ làm tiểu mai mối

"Lúc đó nhất định rất ghét em, đặc biệt cảm thấy phiền khi em đến trường tìm anh đi!" Nhớ lúc ấy, anh sợ nữ sinh trong trường đuổi theo, cho nên anh đeo lên một cặp mắt kính, lại còn chấm vài vết tàn nhang lên mặt.

Lúc ấy, cô nhìn thấy bộ dáng đó của anh, mỗi một lần gặp, đều cười cái bộ dạng kia. Nhưng mà, kể từ sau khi anh học lên đại học, hai người bọn họ cơ hội gặp mặt cũng trở nên ít hơn. Sau đó anh lại ra nước ngoài học, rồi sau đó, cả gia đình anh cũng chuyển nhà đến nơi xa.

Hai người không còn gặp mặt nữa, mặc dù cô đau lòng thật lâu, nhưng sau khi thu thập tâm tình. Cô liền áp ủ ý nghĩ, sau này ra ngoài làm việc, nhất định có thể gặp lại anh. Vì thế cô chạy tới thành phố O làm việc, lại không nghĩ rằng, cô thật sự sẽ gặp lại Dạ Đình ở đây.

"Không có, nhớ tới những ngày đó, thật sự rất hoài niệm." Cô mới vừa lên cấp hai trung học, anh đã học lên đại học, hai người cũng tách ra từ đó.

Anh vốn tưởng rằng, sẽ không còn được gặp lại cô nữa, thật không nghĩ đến là vẫn còn có thể gặp lại.

"Ha ha." Cô cười gượng.

Về mặt của anh lúc ấy, cô vẫn luôn nhớ, mỗi lần nhớ tới về mặt đó, ngoại trừ hoài niệm, còn có đau lòng.

Cô thích đứng bên cạnh anh, thích cảm giác được anh cung chiều kia. Nhưng mà, cái vẻ mặt chán ghét kia, luôn khiến cho cô đau lòng, bây giờ mặc dù anh nói như vậy, nói lúc ấy anh không có chê cô phiền, thật ra thì cô đều hiểu.

"Hiện tại, sống như thế nào? Xinh đẹp như vậy, người theo đuổi em, nhất định rất nhiều đi!" Dạ Đình đột nhiên hỏi.

"Không có, bình thường ra ngoài, em đều dắt theo Kỳ Kỳ, những người đàn ông kia, đều cho rằng nó là con trai em, hơn nữa Kỳ Kỳ cho tới nay, đều là gọi em là mẹ, cho nên, những người đàn ông kia đều chạy mất." Y Y nói đùa.

Những người đàn ông kia, hình như cũng không vừa mắt Kỳ Kỳ, cho nên, mỗi lần gặp bọn họ, nó cũng sẽ mặc kệ gọi cô là mẹ, mà không gọi mẹ nuôi.

Những tên kia vừa nghe thấy cô là phụ nữ đã có con cũng liền bị hù dọa chạy mất.

"Ha ha, xem ra, tên tiểu quỷ này rất biết gây sự đó!"

"Đúng vậy!"

Nói đến đây, hai người rốt cuộc cũng không tìm được chuyện gì để nói nữa, Quách Y Y nhìn ra phong cảnh bên ngoài xe, mà Dạ Đình lại vẫn chuyên tâm lái xe.

Cô rất muốn hỏi anh, hiện tại anh sống như thế nào, có phải có bạn gái rồi hay không, hay là đã kết hôn.

Nhưng mà, cô sợ đáp án mình nghe được, sẽ là đáp án mà cô không muốn nghe nhất. Nếu như nghe được đáp án như vậy, cô phải làm thế nào?

Lại len lén đau lòng, về sau trốn thật kĩ cũng không muốn gặp anh nữa sao?

Còn hết sức yêu thương, mỉm cười chúc phúc cô sao.

Cũng vì như vậy, ngay cả không khí bữa cơm giữa hai người cũng trầm xuống, không ai nói một câu. Mặc dù bọn họ rất muốn tìm đề tài để có thể tiếp tục nói chuyện, nhưng nói đến mỗi việc, cũng đều khiến hai người một lần nữa trầm mặc.

Xe dừng ở bên ngoài cửa nhà họ Tống. Quách Y Y vội vã xuống xe, chạy vào bên trong. Hình như thật sự rất gấp, nhấn chuông cửa hai cái, người ra mở cửa không phải ai khác, chính là Tống Tâm Dao.

"Y Y!" Kỳ Kỳ đi theo sau Tổng Tâm Dao , nhìn thấy Quách Y Y.

"A. Mẹ nuôi!" Vọt thẳng vào trong ngực Quách Y Y .

"Bảo bối, nhiệt tình như vậy!" Quách Y Y ôm lấy Kỳ Kỳ, ở trên mặt nó, hôn mãnh liệt một hồi.

"Đi vào rồi hãy nói!" Hai người bọn họ, giống như đứa bé vậy.

Vừa mới dứt lời, liền thấy Dạ Đình trước mặt, Tổng Tâm Dao chỉ cười, hình như biết quan hệ của bọn họ là như thế nào .

Quách Y Y ôm Kỳ Kỳ đi vào bên trong, đi tới phòng khách, Tổng Hàm Quân và Triệu Tâm Nguyệt cũng đã ngồi ở trong phòng khách.

Hỏi thăm xong, Tổng Hàm Quân liền dẫn Triệu Tâm Nguyệt trở về phòng, đem không gian trả lại cho mấy người trẻ tuổi bọn họ.

"Mẹ nuôi, chú ấy là ai vậy?" Kỳ Kỳ vui ở trong ngực Quách Y Y , nhìn dung mạo rất xinh đẹp giống con gái trước mắt.

"Ồ! Ta giới thiệu cho hai người một chút, anh ấy là."

"Mẹ nuôi, có phải là mẹ muốn tìm cha nuôi cho con hay không?" Quách Y Y còn chưa nói hết, Kỳ Kỳ đã cắt ngang.

"Kỳ Kỳ, không phải đâu!" Quách Y Y nhìn Dạ Đình một cái, lại thấy anh không có bất kỳ vẻ mặt gì.

"Vậy là ai vậy? Chú ấy rất đẹp mắt a! Mắt so với mắt mẹ nuôi còn xinh đẹp hơn, là phụ nữ, hay là đàn ông vậy?" Nó có chút hoài nghi nhìn người đàn ông trước mắt .

"Kỳ Kỳ, để mẹ nuôi nói xong trước đã, có được hay không?" Quách Y Y có chút bất đắc dĩ, thật là, đối với Kỳ Kỳ càng ngày càng không có cách nào.

"Anh ấy là Dạ Đình, là anh trai nhà bên cạnh từ nhỏ cùng nhau lớn lên."

"Mẹ nuôi, là thanh mai trúc mã nha!"

"Kỳ Kỳ, con học cái này ở đâu vậy?" Tổng Tâm Dao bất đắc dĩ lắc đầu, thời gian buổi tối này, hình như có chút cảm giác muốn điên cuồng.

"Ông ngoại nói." Kỳ Kỳ hướng về phía Tổng Tâm Dao cười một tiếng.

"Mẹ nuôi, mẹ có phải thích chú này hay không a!" Quách Y Y nhìn Kỳ Kỳ, không hiểu tại sao nó lại có thể hỏi cô như vậy,

"Mẹ nuôi, mặt của mẹ đỏ rồi...!" Bị nó nói như thế, Quách Y Y thật sự lấy tay che mặt mình, hình như sợ Dạ Đình sẽ nhìn thấy .

"Con hiểu rồi." Kỳ Kỳ đột nhiên từ trong ngực Quách Y Y nhảy xuống, chạy đến trước mặt Dạ Đình nói: "Chú, Kỳ Kỳ cũng muốn làm bạn với chú, có được không ạ?" Đưa ra bàn tay nho nhỏ, hỏi.

"Được!" Dạ Đình khẽ mỉm cười, đưa tay nắm lấy tay nhỏ bé của nó.

Kỳ Kỳ rút tay của mình về, leo lên ghế sa lon bên cạnh Dạ Đình, trực tiếp ngồi vào trên đùi anh.

"Chú, mẹ nuôi của con thích chú đó!" Kỳ Kỳ giống như tiểu bà mai, ở bên tai của anh nhỏ giọng nói.

"Làm sao cháu biết?" Dạ Đình cũng hạ thấp giọng, giương mắt nhìn Quách Y Y, lại thấy ánh mắt né tránh của cô.

"Bởi vì, Kỳ Kỳ mới vừa hỏi mẹ nuôi, có phải thích chú hay không, mẹ liền đỏ mặt a!" Kỳ Kỳ cho là thích rất đơn giản, giống như nó đối với cô gái nhỏ nhà sát vách kia, cô bé cười thật đáng yêu, nó cũng rất thích.

"Cô ấy có trả lời cháu sao?"

"Không có, chỉ là, con có thể giúp chú hỏi! Nhưng mà, chú không thể để cho mẹ biết, bằng không, mẹ biết sẽ đánh mông Kỳ Kỳ đấy!" Bé không sợ bị mẹ đánh mông, bởi vì mẹ không dùng lực đánh, sợ nhất chính là mẹ không để cho bé ngủ cùng mẹ. Như vậy mới gọi kinh khủng, chỉ có ngủ ở bên cạnh mẹ, bé mới có thể ngủ ngon.

Cho nên, lúc ở vườn trẻ, nó đều không ngủ được, ngày ngày chạy khắp nơi, khiến tất cả giáo viên hoảng sợ. Nhưng mà, mỗi lần đi một mình, nó cũng sẽ không gặp chuyện không may .

Ai bảo cậu chính là, vô địch bé cưng - Tổng Từ Kỳ !

"Tốt!" Dạ Đình cũng không phải người nhiều chuyện, mà anh cũng muốn biết, hiện tại, cô đang có tâm tình gì.

Anh đã nghĩ qua sẽ trực tiếp hỏi cô, nhưng là mỗi lần nhìn thấy đôi mắt trong suốt như đáy hồ của cô, anh sẽ không nói được một câu, chỉ có ở trước

mặt cô, anh mới có cái bộ dáng này, nếu như là ở trên thương trường, chỉ cần là nghiệp vụ của anh, nhất định sẽ không thua.

"Vậy con đi qua đó!" Dạ Đình gật đầu một cái, Kỳ Kỳ trực tiếp từ trên đùi anh tụt xuống, quay đầu lại nhìn anh, mỉm cười nói: "Chú, quần của chú thật trơn!" Nhìn nụ cười ngây thơ của nó, Dạ Đình cũng cười theo.

Đứa bé này, thật đúng là đáng yêu, không hề giống Cung Hình Dục, người ở bên ngoài đều biết, anh ta bá đạo, hơn nữa là người đàn ông lãnh khốc, nhưng cũng không biết, lúc đối mặt với con trai của mình cùng vợ, anh sẽ là cái thái độ gì, còn không phải giống như những người đàn ông bình thường khác?

"Chịu trò lại rồi!" Quách Y Y mặc dù không biết, nó đi theo Dạ Đình nói những gì, nhưng là, cũng nghĩ ra, nó cùng Dạ Đình có thể nói những gì.

Hết chương 21

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc - Chờ Cuốn Mẹ Tôi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 22: Chị Thu

"Mẹ nuôi, Kỳ Kỳ vẫn luôn rất thích mẹ! Mẹ cũng biết mà!" Kỳ Kỳ bắt mồm bịu môi, mẹ nuôi lúc nào lại tức giận như vậy?

"Đùa với con đó!" Điểm lên chóp mũi nó, cười đến vui vẻ.

"Hai người hoàn toàn bỏ quên tôi có đúng không! Tiểu tử, có mẹ nuôi, không thấy mẹ ruột nữa sao?" Tống Tâm Dao đã bị bỏ qua khá lâu rồi.

"Mẹ, mẹ biết Kỳ Kỳ vẫn thích mẹ hơn mẹ nuôi mà" Kỳ Kỳ, chạy đến bên cạnh Tống Tâm Dao hôn cô một cái lấy lòng. Ở bên tai cô nhỏ giọng nói: "Mẹ, mẹ nuôi cùng cái chú trước mắt này có một chân đó!"

"Một chân. . . ." Tống Tâm Dao càng thêm im lặng, những cách dùng từ này nó học của ai vậy?

"Cái gì một chân hả?" Quách Y Y cảm thấy kỳ quái.

"Ai nói một chân vậy? Mẹ nuôi, mẹ nuôi nghe lầm rồi, mẹ nói là theo chị, không phải một chân." Kỳ Kỳ che miệng Tống Tâm Dao, không cho cô nói chuyện. (theo phiên âm 2 từ một chân (yì tuì) và theo chị (yì jiě) có lẽ đọc khá giống nhau)

"Mẹ nuôi a! Có chuyện này, Kỳ Kỳ thấy thực vội, mẹ nói xem làm thế nào?"

"Chuyện gì?" Cô không hiểu.

"Thật ra là chuyện của mẹ nuôi a!"

"Chuyện của mẹ?" Cô có chuyện gì?

"Đúng a! Chuyện của mẹ, mẹ xem, Kỳ Kỳ cũng tìm được cha ruột rồi, nhưng còn chưa có tìm được cha nuôi, mẹ nuôi, mẹ mau tìm cha nuôi cho Kỳ Kỳ đi!" Quách Y Y đang uống nước, suýt chút nữa bị sặc chết, tên tiểu quỷ này, rốt cuộc là đang nói cái gì? Sao lại nói như thế, cô còn chưa tính đến? Sẽ không có ai thêm lấy cô thật sao?

Tên tiểu quỷ này đã muốn gả cô đi rồi, mẹ cô đã bắt đầu ép cô nhanh chóng kết hôn, bây giờ còn bị con trai nuôi bắt ép.

Thiên lý ở chỗ nào?

"Tiểu tử, con cho rằng mẹ nuôi của con không ai muốn lấy cô đúng không!"

"Mẹ chính là không ai muốn lấy!" Kỳ Kỳ nhỏ giọng thì thầm một tiếng.

"Tiểu tử thôi, con nói cái gì?" Quách Y Y cũng sắp muốn phát điên rồi, tên tiểu tử này, rốt cuộc có hay xem cô như mẹ nuôi à? Thế nào không giúp cô chút nào, lại vẫn nói không ai thêm lấy cô.

"Mẹ nuôi, chú ý hình tượng của mẹ đó." Quách Y Y lúc này, giống như con cọp mẹ, hai má phồng lên tức giận, cực kỳ giống con ếch.

Nghe nó nói như thế, cô mới nhớ tới, Dạ Đình vẫn đang ngồi đối diện với cô.

Cô thật sự kích động muốn chết đi được, liếc mắt nhìn Dạ Đình, phát hiện anh đang mỉm cười nhìn cô.

Hiện tại, cô quả thực trông rất buồn cười, hơn nữa một chút hình tượng cũng không có, cho tới bây giờ, hình tượng của cô trong mắt anh, mặc dù thật sự không tốt lắm, nhưng mà, khi bọn họ gặp lại nhau, cô muốn để lại cho anh một ấn tượng tốt, lúc này, tất cả đều bị tiêu từ Kỳ Kỳ thổi này làm hỏng rồi.

"Dao Dao, tớ đi trước!" Cầm túi xách lên, cô giống như bỏ trốn, chạy ra ngoài.

"Chú, còn không mau đuổi theo." Kỳ Kỳ thấy Dạ Đình còn đang sững sờ ở đó, vội vàng hô.

Lúc này anh mới phản ứng lại, đuổi theo, Kỳ Kỳ vội chạy đến bên cửa sổ nhìn.

Tổng Tâm Dao cũng chạy tới, bọn họ không nghe được hai người đó đang nói cái gì? Nhưng nhìn thấy.

"Mẹ, con muốn nhìn a!"

"Cấm trẻ nhỏ, cùng mẹ trở về phòng ngủ! Bằng không, con đến phòng khách ngủ đi nha!" Kỳ Kỳ ai oán ở trong lòng, nó cũng không phải là chưa từng xem qua, tại sao mẹ không cho nó nhìn chứ!

"Mẹ, mẹ nói xem, chú đó cùng mẹ nuôi, có thể kết hôn hay không a!" Nằm ở trên giường, Kỳ Kỳ chui vào trong ngực Tổng Tâm Dao .

"Mẹ không biết! Ngủ đi! Không còn sớm nữa!" Chỉ là, xem ra Y Y rất chú trọng hình tượng của mình trước mặt người đàn ông tên Dạ Đình đó.

Nếu như không phải Kỳ Kỳ khiến cô áy tức giận, có lẽ, cô ấy cũng sẽ không chạy đi, có thể hai người bọn họ, cũng không có thêm một bước phát triển mới, nhưng bị Kỳ Kỳ náo loạn như vậy, bọn họ ngược lại có thêm cơ hội phát triển.

Không biết qua bao lâu, cảm giác Kỳ Kỳ đã ngủ thiếp đi, cô mới khe khẽ đẩy nó ra khỏi ngực của mình, cầm áo khoác bên cạnh khoác lên trên người, đi tới bên cửa sổ, nhìn lên ánh sao sáng trên trời .

Tiếp theo, cô phải làm sao đây?

Gả cho Cung Hình Dục, hay là làm gì?

Trong mắt anh, có lẽ anh chỉ coi cô như là mẹ của Kỳ Kỳ, bởi vì Kỳ Kỳ không thể rời khỏi cô, cho nên anh mới để cô gả cho anh sao?

Kỳ Kỳ không thể rời khỏi cô, nhưng mà, cô cũng thế không thể rời xa Kỳ Kỳ a!

Anh hoàn toàn bắt được nhược điểm của cô, Kỳ Kỳ chính là nhược điểm của cô.

Tiếp đó, nên làm thế nào cho phải?

Nhìn Kỳ Kỳ đang ngủ trên giường, nếu để cho cô rời đi Kỳ Kỳ, căn bản cũng không thể.

Hay là mang theo Kỳ Kỳ chạy trốn một lần nữa?

Nhưng mà, có khả năng sao?

Anh nói sẽ phái người bảo vệ an toàn của bọn họ, không để cho bọn họ chịu ảnh hưởng của truyền thông. Thật ra thì cũng là vì trông chừng cô, không để cho cô rời khỏi đây.

Dù là rời đi, anh cũng sẽ nhận được tin tức trước tiên.

Ai Cô cũng chỉ có thể đi một bước , tính một bước!

Cúi đầu nhìn vườn hoa, lại thấy hai người Quách Y Y và Dạ Đình, vẫn còn ở đây, chưa rời đi.

Vốn định muốn đi xuống, mở cửa cho bọn họ.

Lại thấy Quách Y Y ngã ngồi trên mặt đất, Dạ Đình cũng ngã ngồi trên mặt đất, kéo cô ấy vào trong ngực.

Cô khẽ mỉm cười, biết hai người bọn họ như thế nào rồi !

Hai người bọn họ, thật đúng là không sợ tất thò.

*

Bar "Tù Mị"! Cung Hình Dục không biết đã bao lâu anh chưa tới nơi này, kể từ khi đưa quán bar này giao cho chị Thu xử lý, anh chưa từng trông nom tới, chỉ là thỉnh thoảng sẽ tới đây ngồi một chút.

Vị trí này, là chỗ Tổng Tâm Dao ngồi năm đó, vị trí này, cũng là chỗ cấm ngồi ở đây.

Năm đó, anh cũng không biết, tại sao mình lại chọn cô. Lúc ấy, cô đang ngồi ở vị trí này, uống một ly Mary màu đỏ tươi. Đó là một loại rượu rất mạnh, anh thật không hiểu, tại sao cô lại muốn uống loại đó.

Thế nhưng, cô lại bị người ta hạ thuốc. Mặc dù lần đầu tiên của cô là cho anh.

Nhưng, anh vẫn muốn tìm được tên bỏ thuốc cô năm đó. Có vài người, đều chờ đến lúc anh xuất hiện tại quán thu hút sự chú ý của mọi người mà len lén bỏ thuốc.

Mà trong rượu của cô, cũng bị hạ độc.

Nhưng, anh không có nghĩ đến, đêm đó, anh cũng bị người ta tính kế.

"Mì, anh đã đến rồi!" Ở chỗ này, không ai dám gọi tên thật của anh, bởi vì, ra khỏi nơi này, anh liền không phải là chủ nhân của nơi này.

Càng không có mấy người biết nơi này là sản nghiệp của Cung Hình Dục.

"Chị Thu, buổi tối thế nào cũng không thấy chị?" Người phụ nữ tên gọi chị Thu này, là một phụ nữ rất đẹp, rất quyến rũ, nhìn qua bộ dáng cũng chỉ mới hơn 20 tuổi, lại bị Cung Hình Dục gọi là chị.

"Mì, chúng ta vào bên trong nói chuyện đi!" Chị Thu nhìn người đàn ông trước mắt, cô yêu anh nhiều năm như vậy, thế nhưng một chút phát giác anh cũng không có, dù là bốn năm trước, cô làm ra chuyện như vậy, anh không phát hiện.

"Không cần, tôi ngồi một lát, liền đi!" Kể từ sau đêm đó, anh chưa từng qua đêm trong quán.

Thu tỷ biết, nhưng vẫn muốn thử giữ anh lại một đêm.

"Lần này đi, anh sẽ đi bao lâu, mới có thể tới đây một lần? Tôi xem báo, anh phải kết hôn, thật sao?" Lúc nghe được tin tức này, cô rất đau lòng, nhưng mà, anh và cô, là hai thế giới hoàn toàn khác nhau, cho dù cô có tâm tư đối với anh như vậy, nhưng bọn họ không thể ở chung một chỗ.

Hết chương 22

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc - Chờ Cuộc Mẹ Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 23: Nụ hôn đầu

"Không biết, tôi giải trừ hôn ước rồi, nhưng mà, tôi sẽ cưới một cô gái khác, là một cô gái rất thú vị." Nhớ tới Tổng Tâm Dao, trên khuôn mặt anh nở một nụ cười thần nhiên.

"Mì, cô ấy là người như thế nào?" Chị Thu có chút ghen tỵ, bởi vì khi anh nghĩ đến người phụ nữ kia, anh lại biết cười.

"Là cô gái rất thú vị, vị trí này, vẫn tiếp tục cảm, qua một thời gian nữa, tôi sẽ bảo trợ lý đem thiệp mời đưa tới cho cô." Cung Hình Dục đứng dậy, đi ra ngoài.

"Mì, có thể hay không. . . ." Chị Thu từ sau lưng ôm lấy anh.

"Chị Thu ——" âm thanh của anh đã trở nên âm lãnh, chị Thu thế mới biết, mình vượt quá giới hạn rồi.

"Thật xin lỗi!" Cô ta thần nhiên nói xin lỗi.

"Lần này coi như bỏ qua, tôi không hy vọng, lần sau còn có chuyện như vậy xảy ra." Cung Hình Dục cũng không quay đầu lại, đi ra ngoài.

"Chị Thu, đừng buồn!" Người bán rượu đi tới, vỗ vỗ bả vai chị Thu, an ủi.

"Tôi không sao!" Chị Thu cảm kích nhìn anh ta một cái, sau đó xoay người rời đi.

Chị Thu, chỉ là tên thường gọi, cô vốn là họ Lý, cũng không phải họ Thu. Chỉ là, cô là một người phụ nữ đặc biệt, thường xuyên cho người ta cảm giác hơi thở mùa thu, cho nên mọi người đều gọi cô là chị Thu.

Rồi sau đó, Cung Hình Dục cũng đổi gọi cô là chị Thu, cũng đã sớm quên, tên thật của cô.

Tên thật của cô, là Tô Mộng. Tên rất dễ nghe, nghe tên, hoàn toàn cảm thấy được cô là một người phụ nữ dịu dàng, nhưng mà trong mắt bất cứ ai, cô cũng là người phụ nữ dịu dàng.

Từ bảy năm trước, khi cô mới mười tám tuổi, đã tiến vào Tử Mị, làm một phục vụ.

Một lần, có người đàn ông đùa giỡn cô, bị Cung Hình Dực thấy, vì thế mà Cung Hình Dực giúp cô. Sau đó, Cung Hình Dực liền không để cho cô làm công việc bên ngoài nữa, mà để cho cô làm trong phòng hóa trang, học tập hóa trang cùng thợ trang điểm. Nhưng là đối với quản lý quán rượu là lý tưởng của cô. Cho nên, Cung Hình Dực dứt khoát giao toàn quyền cho cô xử lý.

Cũng là vào bốn năm trước, sau khi cùng Tống Tâm Dao xảy ra chuyện kia, anh bắt đầu không quan tâm đến quản lý quầy rượu. Liền giao cho chị Thu.

Mà ở trong quán rượu cũng hạ xuống mệnh lệnh, không để cho bất luận kẻ nào mang thuốc vào quán, nếu như bị bắt được, trực tiếp đưa đến đồn cảnh sát. Hoặc là, để cho chính hắn tự mình giải quyết.

Dần dần, danh tiếng của chị Thu, cũng càng lúc càng lớn, có vài người, vừa nghe đến tên chị Thu, liền sợ cũng không dám mang thuốc vào quầy rượu.

Cũng từ sau lần đó, trong quán rượu cũng coi như yên bình trở lại, nhưng mà, vẫn còn một số người, muốn ở chỗ này tìm tình một đêm. Nhưng nếu như người tình ta nguyện. chị Thu tỷ cũng không quản nhiều, bọn họ muốn phóng túng, cô cũng không có cách nào.

Cung Hình Dực ra khỏi quán bar, nhưng không nghĩ đến về nhà, anh nghĩ muốn nhanh đến thăm con trai của mình còn có cô gái khả ái đó nữa, cô về nhà mẹ đẻ mới chỉ có hai ngày.

Nhưng mà, anh phát hiện, mình rất muốn gặp cô. Bây giờ là nửa đêm, tên tiểu quỷ đó chắc cũng đã ngủ, hiện tại bọn họ có thể có một chút thời gian riêng tư.

Mới vừa uống một chút rượu, anh giống như muốn mượn rượu tới để can đảm thêm một chút.

Quay đầu xe lại, đi về phía nhà họ Tống, lúc đến nhà họ Tống, thấy đèn phòng khách đã tắt. Liền gọi điện thoại cho Tống Tâm Dao.

Tống Tâm Dao vừa dỗ Kỳ Kỳ ngủ xong, liền nghe thấy tiếng điện thoại vang lên, sợ đánh thức con, vội cầm di động lên đi vào phòng tắm.

"Này."

"Em yêu, nhớ anh không?" Trong điện thoại di động, truyền đến âm thanh Cung Hình Dực, anh gọi tên khiến Tống Tâm Dao buồn nôn, rùng mình.

"Anh đừng có độc ác như vậy nha, hơn nửa đêm còn chưa ngủ, muốn quấy nhiễu người khác à?" Tống Tâm Dao im lặng, anh thật đúng là biết chọn thời điểm.

"Bảo bối, anh đang ở dưới lầu, xuống đây một chút đi!" Nghe cô nói không thích xưng hô như vậy, anh sửa lại cách gọi.

"Hơn nửa đêm anh không ngủ, chạy tới nhà tôi làm cái gì?" Tống Tâm Dao kéo rèm cửa sổ ra, thật sự nhìn thấy xe dưới lầu. Xe kia chính xác là của Cung Hình Dực.

"Nhớ em! Mau xuống đây đi!" Cung Hình Dực nói.

"Thần kinh a! Chờ!" Hiện tại, cũng không thể để anh đi lên, nếu như đánh thức Kỳ Kỳ, vậy thì rất phiền toái.

Cô nhẹ nhàng ra khỏi phòng, liếc nhìn Kỳ Kỳ vẫn đang ngủ say, nhẹ nhàng đóng cửa, khe khẽ bước xuống dưới lầu.

Mới vừa mở cửa lầu dưới ra, liền bị một đôi tay mạnh mẽ mà có lực kéo vào trong ngực.

"A." Tống Tâm Dao sợ hãi kêu lên một tiếng, không biết là ai.

"Là anh!" Cung Hình Dực biết, mình mới vừa ôm cô quá bất ngờ, khiến cô sợ hãi.

"Anh buông tôi ra trước!" Thấy mình bị anh ôm vào trong ngực, cô bắt đầu giãy giụa.

"Bà xã, em có biết hay không, một cô gái đã trưởng thành như em ở trong ngực một người đàn ông bình thường mà lộn xộn như vậy, sẽ có kết quả như thế nào không?" Giọng nói của Cung Hình Dực trở nên có chút khàn khàn.

Vừa nghe anh nói như vậy, cô vội dừng động tác lại, bởi vì.

Cô cảm thấy, trên bụng của mình, giống như bị thứ gì chia vào.

"Không động?" Tống Tâm Dao đỏ mặt lắc đầu một cái, cô làm sao lại không biết, đó là vật gì đây?

Nếu như không phải là vì tên khốn nạn đó, cô cũng không biết.

Ách.Cô như thế nào lại nghĩ đến chuyện đã qua đó, quá dâm dăng, không thể nghĩ, không thể nghĩ!

"Anh nửa đêm chạy tới đây làm cái gì?"

"Anh đã nói rồi, anh nhớ em lắm!" Nhìn về mặt Cung Hình Dục rất nghiêm túc, cô thật sự cảm thấy là anh đang nhớ cô, nhưng mà suy nghĩ lại một chút, làm sao có thể như vậy chứ?

Anh làm sao có thể sẽ nhớ cô đây?

Giữa hai người bọn họ, giống như là không thể đi!

Anh không thương cô, nhớ cô làm cái gì?

Nếu như anh nói, anh nhớ con trai, cô còn cảm thấy tương đối có thể tin tưởng.

"Mau đi về đi! Nếu như Kỳ Kỳ tỉnh, không tìm được tôi sẽ khóc ." Mặc dù cô biết, Kỳ Kỳ sẽ không khóc, nhưng mà nó sẽ đi tìm cô. Hơn nữa, nếu không tìm được cô, nó sẽ không về phòng ngủ .

"Em chỉ muốn con trai, không thể ở với anh một chút sao?" Anh có chút tức giận, trong mắt người phụ nữ này thực sự chỉ có một người là con trai cô ấy thôi sao?

"Bên cạnh anh nhiều phụ nữ như vậy, tôi không cần phải tiếp anh đi!" Anh có tiền như vậy, phụ nữ vây quanh anh nhất định là một xấp đầy.

"Cô gái đáng chết này, trong mắt em, anh người đàn ông hoa tâm như vậy sao?" Tống Tâm Dao cũng không biết, bởi vì, cho tới bây giờ cô cũng không có gặp qua tin tức về anh hoa tâm bên ngoài. Hơn nữa, bên cạnh anh chỉ xuất hiện một người phụ nữ. Đó chính là Cao Cẩm Nhã.

"Đàn ông có tiền, ai mà không hoa tâm?" Cô hỏi!

Đàn ông có tiền nếu như không hoa tâm, thật là lạ.

Đó nhất định là địa cầu dịch chuyển, người đi ngủ cũng sẽ ngã. Cái gì cũng ngã.

Trái cây kết quả trước rồi mới mọc thành cây non.

"Em thật sự muốn tìm chết!"

Tống Tâm Dao chỉ cảm thấy trước mặt bỗng nhiên tối sầm, trên môi lại truyền đến nhiệt độ, cô tròn to cặp mắt, nhìn chăm chăm Cung Hình Dục. . .

Anh

Anh

Anh anh anh.

Hiện tại, anh thế nhưng lại hôn cô, hơn nữa.

Hết chương 23

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc - Chó Cuớp Mẹ Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 24: Hai người đang làm gì

Cô chỉ biết ngây ngốc nhìn anh chăm chăm, cho dù lưỡi của anh trượt vào trong miệng cô, dây dưa cùng lưỡi thom của cô, tỉnh tề, chuyên chú hôn, cô vẫn đần độn đứng nguyên tại chỗ.

"Ngủ ngốc, nhắm mắt lại!" Thấy cô vẫn mở mắt thật to ngây ngốc nhìn chăm chăm anh, ở bờ môi cô anh khẽ nói.

Cô dường như thật sự ngủ ngốc, nghe lời của anh mà nhắm hai mắt lại, đôi tay không biết từ khi nào cũng đã vòng lên trên cổ anh.

Đúng lúc có thể tiến thêm một bước.

"Hai người đang làm gì?" Âm thanh từ phía sau truyền đến, mang theo tức giận.

Nghe thấy âm thanh Kỳ Kỳ, Tống Tâm Dao vội đẩy Cung Hình Dục ra, thờ hồng hộc.

Cô làm sao lại như vậy? Sao lại đắm chìm trong nụ hôn của anh.

"Kỳ Kỳ." Tổng Tâm Dao xoay người lại, nhìn Kỳ Kỳ, thấy trong mắt của nó đã rung rung nước mắt.

"Mẹ, có phải mẹ không cần Kỳ Kỳ nữa hay không !" Nó có cảm giác, mẹ sắp không còn như trước kia chỉ thương yêu nó, chỉ cưng chiều nó, chỉ hôn nó nữa.

"Đưa ngực, mẹ làm sao lại không cần Kỳ Kỳ đây? Kỳ Kỳ vẫn luôn là tâm can bảo bối của mẹ!" Thấy nước mắt trong mắt Kỳ Kỳ, Tổng Tâm Dao đau lòng gần chết, vội vàng đem Kỳ Kỳ kéo vào trong ngực.

"Nhưng mà, mẹ không ngủ bên cạnh Kỳ Kỳ, cùng ông ấy đang làm gì ở đây?" Tay của nó, chỉ vào Cung Hình Dục, có chút tức giận, nó không nên ngủ sớm như vậy, nên đợi đến sau khi mẹ ngủ mới ngủ tiếp .

"Kỳ Kỳ, anh ấy là cha con mà !" Kỳ Kỳ vẫn không gọi cha, cô cũng cảm thấy rất bất đắc dĩ.

"Con không muốn cha, ông ấy sẽ dành mẹ với con." Đây là chuyện mà Kỳ Kỳ sợ nhất.

"Kỳ Kỳ, sẽ không, cha sẽ không cướp mẹ đi, mẹ vĩnh viễn đều là mẹ của Kỳ Kỳ." Tổng Tâm Dao cảm thấy mình thật đáng chết, mới vừa bắt đầu còn lo lắng Kỳ Kỳ sẽ chạy xuống, nhưng mà đến cuối cùng vẫn chìm đắm ở trong nụ hôn của anh.

"Nhưng là, ông ấy hôn mẹ!"

"Không có, cha cũng không có làm gì, thật không có, Kỳ Kỳ, con mới vừa tỉnh ngủ, chắc là nhìn lầm rồi! Chỉ là trong mắt của mẹ có bụi bay vào, cha con thôi ra giúp mẹ thôi." Hiện tại, chỉ có thể dùng lời nói dối để gạt Kỳ Kỳ.

"Thật?"

"Thật!" Tổng Tâm Dao gạt đầu một cái.

"Vây con tin tưởng mẹ!" Thấy Kỳ Kỳ hình như thật sự tin tưởng rồi, Tổng Tâm Dao mới yên tâm.

"Kỳ Kỳ, con ngồi trên ghế sa lon chờ mẹ, mẹ đưa cha con đi ra ngoài trước." Kỳ Kỳ nể tình cha đã giúp mẹ thổi bụi trong mắt ra, gạt đầu một cái, ngoan ngoãn chạy đến bên sofa ngồi xuống.

Cung Hình Dục đang muốn nói gì, lại bị Tổng Tâm Dao kéo ra ngoài.

"Tại sao, không nói thật với nó?" Chẳng lẽ, chỉ cần có thể dụ dỗ được Kỳ Kỳ, anh cũng không quan trọng sao?

"Anh muốn tôi nói thế nào với nó? Nếu như nói ra sự thật, nó còn có thể tiếp tục náo loạn." Đó là việc cô không muốn thấy nhất.

"Nhưng mà, qua một thời gian nữa, chúng ta thật sự sẽ trở thành vợ chồng, chẳng lẽ đến lúc đó, em bởi vì muốn dụ dỗ Kỳ Kỳ mà chia phòng ngủ với anh sao?" Cung Hình Dục có thể tưởng tượng được, khi đó, bọn họ sẽ có dáng vẻ như thế nào.

"Cách thời gian chúng ta kết hôn không phải còn khá xa sao? Hơn nữa, chuyện của anh cùng Cao Cẩm Nhã bên kia, vẫn chưa giải quyết xong, thời gian kết hôn còn chưa xác định, hiện tại tôi thấy quan trọng nhất, chính là anh cùng Kỳ Kỳ phai bồi dưỡng tình cảm thật tốt trước đã!" Hai cha con bọn họ, nếu như vẫn cứ ở trong tình trạng này, thật không biết, về sau sẽ thành cái bộ dáng gì nữa.

"Trước tiên cứ như vậy đi! Anh đi về!" Cung Hình Dục có chút tức giận, ngồi lên xe, dùng tốc độ nhanh nhất, lái xe rời khỏi nhà họ Tổng.

Tổng Tâm Dao còn muốn nói thêm vài câu, lại thấy anh tức giận, đã đi thật xa. Điểm này hai cha con họ thật giống nhau, xem ra đợi đến sau khi dỗ Kỳ Kỳ ngủ xong, vẫn nên gọi điện thoại hỏi thăm xem anh có bình an về đến nhà hay không!

*

Cung Hình Dục trở về nhà bằng tốc độ nhanh nhất, mặc dù rất tức giận, nhưng là có thể như thế nào đây?

Một là con anh, một là người phụ nữ anh muốn cưới làm vợ.

Tổng Tâm Dao cũng chỉ là vì thương yêu con trai, anh cũng không thể tức giận với con trai của mình , dù nói thế nào, con trai cũng là con của hai người bọn họ.

Nhưng là, anh chính là rất tức giận nha!

Kỳ Kỳ hoàn toàn không đem người cha như anh đây để vào trong mắt, vẫn luôn gọi thẳng tên tuổi của anh, hoặc là gọi anh là ông ta, ông ấy!

Anh thật sự phải chịu bi kịch như vậy sao? Thậm chí con trai của anh, cũng đối đãi với anh như vậy.

"Được nhỉ, cháu đã về rồi!" Cung Thiên Kịch nghe thấy âm thanh trong phòng khách, đi từ trong thư phòng ra.

"Ông nội, ông vẫn chưa ngủ à!" Nhìn đồng hồ, cũng sắp rạng sáng rồi.

"Ông đang đọc sách trong thư phòng, quên để ý đến thời gian, mới vừa tỉnh trở về phòng nghỉ ngơi, lại gặp cháu ở đây." Thật ra thì Cung Thiên Kịch ngồi ở trong thư phòng chờ anh trở về.

"Ông nội, muốn xem sách xem ban ngày là được rồi, buổi tối ông hãy nghỉ ngơi cho tốt đi!" Hiện tại, anh chỉ còn có ông nội là người thân, cha mẹ anh đã mất sớm, để cho anh từ nhỏ đã đi theo bên cạnh Cung Thiên Kịch, tình cảm của anh đối với ông cũng đã bồi dưỡng đến độ tốt nhất.

"Được! Ông đang định trở về phòng nghỉ ngơi, còn cháu thì sao? Dáng vẻ của cháu có vẻ không vui." Mới vừa đi ra, liền nhìn thấy mặt anh đen thui.

"Ông nội, không có gì, cháu có thể xử lý, cháu đưa ông trở về phòng nghỉ ngơi." Anh cũng không muốn để cho ông nội biết, bởi vì tình cảm của anh cùng Kỳ Kỳ không được tốt cho nên anh mới tức giận.

"Ừ, ông nội tin tưởng cháu! Tự ông trở về phòng là được rồi, cháu cũng mau trở về phòng nghỉ ngơi đi!" Cung Thiên Kịch vỗ vỗ tay của anh, đi lên lầu, nhìn ông nội đã lên lầu, anh cũng xoay người đi tới cầu thang bên kia, trở về gian phòng của mình.

Tắm rửa sạch sẽ xong, anh liền nằm ở trên giường.

Điện thoại di động đúng lúc này vang lên.

Là ai đã hơn nửa đêm còn nhắn tin cho anh, hơn nửa người cho anh, căn bản cũng không có mấy người, bởi vì, anh cảm thấy gửi tin nhắn quá phiền toái.

Thấy tin nhắn gửi đến là của Tống Tâm Dao, trong lòng của anh, lại âm thầm vui sướng.

"Anh về đến nhà chưa?" Tin nhắn cô gửi đến chỉ có năm chữ, rất đơn giản. Nhưng mà lại khiến cho anh cảm thấy thật ấm áp, chắc hẳn cô là đợi đến sau khi Kỳ Kỳ ngủ, mới lên gửi tin nhắn cho anh!

"Đến nhà rồi, tại sao còn chưa ngủ?"

"Vừa dỗ Kỳ Kỳ ngủ xong, chuyện buổi tối. . . ." Cô nhìn màn hình điện thoại di động, nhớ tới chuyện tối nay, liền đỏ mặt.

"Nó không phải là vẫn còn vì chuyện buổi tối kia, mà cáu kỉnh với em chứ?" Anh trả lời.

"Vừa mới bắt đầu, có náo loạn tức giận một lát, cuối cùng mệt mỏi, cũng liền không sao! Anh cũng không phải lo lắng quá!" Nhớ tới chuyện buổi tối kia, Tống Tâm Dao lại đỏ cả mặt, thời điểm hai người bọn họ ôm hôn lại bị Kỳ Kỳ nhìn thấy.

Cô ban đầu là lo lắng, cuối cùng cũng đắm chìm, say mê lạc trong nụ hôn của anh.

"Vậy thì tốt! Đi ngủ sớm một chút đi!"

"Ừm! Anh cũng đi ngủ sớm một chút, ngày mai không phải còn phải làm việc sao?" Tống Tâm Dao nhìn đồng hồ, cũng đã rạng sáng, nếu như cô không ngủ, ngày mai không thể dậy nổi, lại bị Kỳ Kỳ gọi là con heo lười mắt.

"Được! Bảo bối, anh sẽ nhanh chóng giải quyết chuyện Cao Cầm Nhã bên này, sau đó, sẽ quyết định ngày kết hôn của chúng ta, để em và Kỳ Kỳ đến đây cùng chung sống với anh." Anh rất muốn cô ở bên cạnh mình, cũng muốn Kỳ Kỳ ở bên cạnh anh.

Anh rất yêu thích cảm giác một nhà ba người, ngủ ở trên một cái giường như vậy.

Hết chương 24

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc - Chó Cuớp Mẹ Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 24: Thân thế của Cao Cầm Nhã

"Chuyện của Cao Cầm Nhã, vẫn chưa giải quyết được sao?" Không phải đã sớm mở họp báo rồi sao?

"Cô ta không xuất hiện, ký giả bỏ đi, mở hai lần họp báo, đều không thành công! Em cũng không cần lo lắng, anh sẽ nghĩ biện pháp khiến Cao Cầm Nhã xuất hiện" nếu như mềm không được, anh cũng chỉ có thể dùng biện pháp cứng rắn.

Cho người đi mời Cao Cầm Nhã cũng không đến, như vậy anh cũng chỉ có thể dùng thủ đoạn thôi, để cho cô ta không muốn xuất hiện, cũng phải xuất

hiện.

"Tôi không lo lắng việc đó, chỉ có lo lắng chuyện tình cảm giữa anh với Kỳ Kỳ. Nếu như anh không bận xã giao, thì cứ tới đây ăn cơm đi! Để cho anh cùng Kỳ Kỳ có nhiều thời gian bồi dưỡng tình cảm cha con hơn." Nếu, cô không thể nào rời xa Kỳ Kỳ, chỉ có thể lựa chọn ở lại bên cạnh Kỳ Kỳ, mà kết hôn với Cung Hình Dực, như vậy cô muốn thử để cho mình cũng thích Cung Hình Dực, nếu như là gả cho người mình yêu mến, cô cũng sẽ cảm thấy không quá khó khăn như vậy.

"Được, tối mai anh sẽ qua đó ăn cơm, ngủ đi!" Cung Hình Dực không nghĩ tới, cô sẽ chủ động mời anh tới ăn cơm, nhưng cô như vậy, khiến anh rất vui mừng.

"Ừ! Ngủ ngon!" Tống Tâm Dao để điện thoại lên trên bàn, vì không muốn để Kỳ Kỳ tỉnh lại, cô nhẹ nhàng nằm xuống, nhẹ nhàng kéo nó vào trong ngực, khẽ miết mang theo nụ cười, tiến vào giấc mộng.

Một đêm này, cô ngủ rất thoải mái, không hề mộng mị. Cũng không bị tỉnh giấc.

Chỉ là, không biết, sẽ yên tĩnh như vậy được bao lâu.

*

Trên khay trà trong phòng khách, điện thoại di động vẫn vang lên không ngừng, một người phụ nữ ngồi trên sofa bên cạnh, tóc của cô ta rối tung, y phục trên người, cũng không biết đã bao nhiêu ngày không thay, bộ dạng nhếch nhác, thật khiến cho người ta không muốn đến gần.

Mà người đó, không phải ai khác, chính là Cao tiểu thư —— Cao Cẩm Nhã, vào lúc này cô ta trông giống như bà điên, y phục trên người gần như bị xé nát, trên đất, chất đầy chai rượu ngã trái ngã phải.

"Ai yêu, tâm can bảo bối của mẹ, làm sao con lại biến thành như vậy a!" Mẹ của Cao Cẩm Nhã, sau khi nghe người giúp việc báo cáo lại, vội chạy tới, lại thấy Cao Cẩm Nhã biến thành bộ dáng như bây giờ.

"Cút ra khỏi đây, đừng có quấy rầy tôi!" Cao Cẩm Nhã cũng không ngẩng đầu lên, âm thanh bén nhọn khác thường.

"Tiểu Nhã, mẹ là mẹ của con, con nhìn kỹ lại xem!" Lưu Phi Phi nhìn con gái của mình, bởi vì một người đàn ông mà biến thành cái bộ dáng như thế này, thật đau lòng gần chết, sớm biết như vậy, bà sẽ không nghe theo cha của nó, để cho nó cùng Cung Hình Dực đính hôn.

Cũng thật không biết Cung Hình Dực có gì tốt, khiến Cao Cẩm Nhã biến thành cái bộ dáng như thế này.

"Mẹ tôi? Ha ha ha. Bà cũng không soi mặt vào trong nước tiểu mà xem lại bộ dáng của mình, mẹ tôi? Mẹ tôi ngay từ lúc sinh tôi ra, cũng đã chết rồi, tôi sẽ không biết sao?" Lưu Phi Phi lùi về phía sau mấy bước, thật không biết, Cao Cẩm Nhã làm thế nào biết được những chuyện này.

"Tiểu Nhã, con đang nói cái gì vậy? Mẹ là mẹ của con mà!" Lưu Phi Phi không tin, nó sẽ biết rõ ràng như vậy.

"Mẹ tôi? Mẹ tôi không phải Lưu Phi Phi, bà ấy tên là Triệu Tâm Dương, đúng không! Bà ấy là người tình của ba, cũng bởi vì ba lạnh nhạt với bà, cho nên, lúc mẹ tôi mới sinh tôi xong, bà đã ôm tôi đi, gián tiếp hại chết mẹ của tôi! Bà cho rằng tôi là người ngu sao? Những việc này tôi sớm đã biết." Nếu như không phải lần trước cô giúp Lưu Phi Phi cùng Cao Kỳ Hữu lấy tóc đi bệnh viện làm xét nghiệm DNA, cô đổi tóc, lấy tóc mình đổi với tóc Cao Kỳ Hữu.

Cho nên, cô mới biết, cô và Lưu Phi Phi, căn bản không có một chút quan hệ nào.

Bọn họ, căn bản cũng không phải là mẹ con ruột thịt, lúc ấy cô liền tìm người đi thăm dò chuyện này, mới biết được sự thật.

Mẹ ruột của cô, tên là Triệu Tâm Dương, là người phụ nữ rất xinh đẹp, năm đó bà là thư ký của Cao Hùng, sau đó lại trở thành người tình của Cao Hùng.

Mặc dù, chuyện này khiến cô rất giận phẫn, mẹ của cô, tại sao phải làm người tình của ông ta, nhưng mà sau lại tra được chuyện làm cho cô càng thêm tức giận.

Thì ra là, Triệu Tâm Dương và Cao Hùng đã yêu nhau từ khi Cao Hùng còn chưa kết hôn với Lưu Phi Phi.

Cũng bởi vì, cha mẹ của Lưu Phi Phi và Cao Hùng bức hôn, cho nên cuối cùng mới biến thành như vậy, hai người vốn là yêu nhau, mỗi ngày đều gặp mặt, khó tránh khỏi sẽ nhớ nhung, mà một khi hai bên không thể khống chế được tình cảm, sẽ xảy ra chuyện như vậy.

Rồi sau đó, hai người gặp nhau càng ngày càng nhiều. Có lúc Cao Hùng thả đi cùng Triệu Tâm Dương đến nơi nào đó, cũng không nguyện ý trở về ngôi nhà không có tình cảm kia. Cho đến khi Triệu Tâm Dương mang thai đứa bé, Cao Hùng muốn ly hôn với Lưu Phi Phi. Nhưng mà người của Lưu gia vẫn luôn không đồng ý, cho nên chuyện này vẫn luôn kéo dài, kéo dài tới khi Triệu Tâm Dương sinh Cao Cẩm Nhã xong, vẫn không có để cho bọn họ ly hôn.

Mà người nhà Lưu Phi Phi, lúc Triệu Tâm Dương sinh hạ Cao Cẩm Nhã đã ôm Cao Cẩm Nhã đi. Triệu Tâm Dương bởi vì đuổi theo mà bị xe đụng chết.

Cho nên, Luru Phi Phi mới có thể giúp Triệu Tâm Dương, nuôi dưỡng đứa con gái vừa sinh ra đã mất mẹ, cho nên bà ta mới nuôi Cao Cầm Nhã nhiều năm như vậy.

Mà mục đích chủ yếu khi bà ta nuôi cô, chỉ là để cho cô trở thành một con cờ của bọn họ trên phương diện làm ăn, khi có thể dùng, sẽ đem cô ra để lợi dụng.

"Tiểu Nhã, em ở đây nói bậy bạ gì vậy?" Về đến nhà, Cao Kỳ Hữu không thấy Luru Phi Phi đâu, từ người giúp việc biết được, bà tới chỗ Cao Cầm Nhã.

"Tôi nói bậy sao? Anh hỏi mẹ anh đi, tôi không nói bậy, người mà tôi gọi là mẹ hai mươi mấy năm, lại là người hại chết mẹ ruột của tôi. Mà người anh hai mươi mấy năm của tôi, cũng là con trai của người phụ nữ đã hại chết mẹ tôi." Cao Cầm Nhã giống như phát điên, điên cuồng hét lên.

"Tất cả các người đều cắt hết ra ngoài cho tôi, cắt ra khỏi tầm mắt của tôi. Tôi nói cho các người biết, Luru Phi Phi, năm đó bà hại chết mẹ tôi, tôi sẽ khiến bà cũng phải nếm thử cảm giác mất đi tất cả đó. Cắt ra ngoài!" Cao Cầm Nhã muốn trả thù, muốn trả thù những người đó, những người đã cô phụ cô.

Còn nữa, những người kia đã hại cô mất đi tất cả,

"Bà." Luru Phi Phi còn muốn nói điều gì, lại thấy Cao Hùng không biết từ lúc nào, đã xuất hiện ở phía sau.

"Không phải là bà nói cho tôi, Tâm Dương để lại một phong thư cho tôi, đem tiểu Nhã giao cho bà, sau đó bỏ đi sao?" Cao Hùng hoàn toàn không nghĩ tới, tất cả đều không phải như vậy.

"Anh Hùng, anh hãy nghe em nói!" Luru Phi Phi muốn giải thích.

"Không phải bà đã nói rồi sao, tự tôi sẽ tra rõ những chuyện này, nếu quả thật đúng như những gì tiểu Nhã nói, tôi sẽ không tha thứ cho bà!" Cao Hùng vẫn yêu Triệu Tâm Dương như cũ, vẫn giống như hơn hai mươi năm trước đây.

Ban đầu, lúc Luru Phi Phi ôm Cao Cầm Nhã trở lại, trên tay còn có một phong thư, bút tích hoàn toàn là của Triệu Tâm Dương, nhưng thật không ngờ, đó chỉ là mô phỏng theo chữ viết của bà ấy mà viết thư cho ông.

Còn bà, đã chết đi.

Ông vẫn đang một mực đi tìm bà, ước chừng đã tìm hai mươi mấy năm.

"Cha, chẳng lẽ cha không tin tưởng mẹ sao?" Cao Kỳ Hữu không tin mẹ của mình, sẽ là một người như vậy.

"Ta cho tới bây giờ cũng chưa từng tin tưởng bà ấy, nếu như con muốn biết mẹ con là một người như thế nào, hãy cứ đi hỏi ông ngoại con, năm đó, ông ấy làm thế nào ép buộc ta cưới bà ấy, mẹ con lúc ấy, là dùng công ty của ta đến bức ta cưới bà ấy như thế nào,." Năm đó, công ty thiếu chút nữa thì phá sản, mà người làm cho công ty ông sắp phá sản, chính là người nhà của Luru Phi Phi.

Mà cha của ông, vì thế mà ép buộc ông, muốn ông cùng Luru Phi Phi kết hôn, nếu như không cùng bà ấy kết hôn, công ty của bọn họ, sẽ phải phá sản.

"Mẹ, thật đúng như vậy sao?" Cao Kỳ Hữu chỉ cảm thấy, lần này anh căn bản cũng không nên trở về.

Hết chương 25

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc - Chó Cướp Mẹ Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 26: Giải trừ hôn ước

Anh nên ở lại nước ngoài.

"Kỳ Hữu, con nghe mẹ nói!" Luru Phi Phi cảm giác, bà thật muốn chết đi, chuyện hai mươi mấy năm về trước, tại sao còn phải nói ra, tại sao để cho con trai của bà biết.

"Con không nghe, con thật sự hối hận, con thật sự không nên trở về nước, không ngờ mới vừa trở về nước ngày đầu tiên, lại nghe được tin tức như vậy." Xách theo rương hành lý, Cao Kỳ Hữu xoay người bỏ đi.

Luru Phi Phi ở trong suy nghĩ của anh, vẫn luôn là người mẹ tốt, vẫn luôn là người phụ nữ yêu thương gia đình, cho tới bây giờ anh vẫn chưa từng nghĩ đến, mẹ của anh, sẽ làm ra chuyện như vậy.

"Kỳ Hữu." Lưu Phi Phi đuổi theo xe của Cao Kỳ Hữu đã sớm chạy xa.

Bà ngã trên mặt đất, hôm nay, căn bản bà cũng không nên đến thăm Cao Cẩm Nhã, nếu như không tới, cũng sẽ không xảy ra nhiều chuyện như vậy. Kỳ Hữu cũng sẽ không giận đến phải rời nhà mà đi.

Bà thật là hối hận, hối hận tại sao lại tới đây, nhưng mà , bây giờ hối hận thì có ích lợi gì?

Bà lão đảo nghiêng ngã đi vào trong nhà, lại thấy Cao Hùng đang dọn dẹp trên đất, bà vội vàng đi tới, muốn giúp một tay.

"Nơi này là nhà của con gái tôi, bà trở về đi ! Đừng để ý tới chúng tôi, hiện tại tôi không muốn gặp lại bà!" Cao Hùng không có chút nào muốn gặp bà ta, là bà ta hại chết người đàn bà ông yêu mến nhất, thế nhưng đến bây giờ ông mới biết.

"Anh Hùng, em."

"Đừng gọi tôi, tôi sẽ để luật sư đem thỏa thuận li hôn đưa đến chỗ bà, tôi hi vọng, bà có thể ký, mà không phải giống như năm đó, dùng đủ phương pháp đến bức tôi!" Đem những rượu kia nhặt lên, bỏ vào trong thùng rác, không hề nửa nhìn bà ta một cái, đứng dậy đi ra ngoài.

Cao Cẩm Nhã tựa vào trên ghế sa lon cười to, cười cô cũng có này một ngày đáng buồn như thế này.

"Tiểu Nhã, mẹ biết con sẽ không tha thứ mẹ, nhưng mẹ hi vọng, con nể tình mẹ đã chăm sóc con nhiều năm như vậy, khuyên nhủ ba con giúp mẹ." Bà nói chuyện vẫn như cũ giống như là muốn khiến Cao Cẩm Nhã hoàn ân.

"Muốn tôi giúp bà khuyên nhủ cha sao? Bà mơ đi! Có thể trong mộng của bà tôi sẽ giúp!" Cao Cẩm Nhã cười lạnh, hoàn toàn không nghĩ muốn để ý đến bà ta thêm một phút nào nữa.

"Tiểu Nhã."

"Cút." Lời của bà ta vẫn chưa nói xong, âm thanh Cao Cẩm Nhã rít gào đã vang lên.

Lưu Phi Phi bị cô gài thét hù dọa đến, hoàn toàn mất đi vốn có cái loại ưu nhã kia..., lão đảo nghiêng ngã chạy ra ngoài. Phía sau lại truyền đến tiếng cười điên cuồng của Cao Cẩm Nhã .

Cô cười đến âm trầm, cực kỳ giống nữ quỷ lúc nửa đêm, âm trầm mà kinh khủng.

*

Cung Hinh Dục ngồi ở trong phòng làm việc, nhìn điện thoại chăm chăm, anh càng nghĩ càng không hiểu.

Cao Cẩm Nhã lại có thể chủ động gọi điện thoại cho anh, nói sẽ tham dự buổi họp báo, là tự cô đã suy nghĩ rõ ràng, hay là có chuyện gì?

Ở trong điện thoại, âm thanh của cô ta rất kỳ quái, nhưng mà anh vẫn không rõ kỳ quái ở chỗ nào, nhìn thời gian, anh cũng nên tới nơi tổ chức họp báo rồi.

Thu thập một ít đồ, gọi điện thoại cho Tống Tâm Dao, báo cho cô biết anh qua dùng cơm trễ một chút.

Lúc anh đến chỗ họp báo, Cao Cẩm Nhã đã ở đó, mà bên cạnh cô, còn có một người đàn ông rất anh tuấn. Người đàn ông kia anh cũng chưa từng thấy qua .

"Cung Hinh Dục tới."

Nhìn thấy Cung Hinh Dục xuất hiện ngoài cửa, các ký giả đều hô lên.

"Cung tiên sinh, xin hỏi anh với vị hôn thê của anh, Cao Cẩm Nhã tiểu thư, có ý kiến gì không? Hai người muốn giải trừ hôn ước nguyên nhân chủ yếu là bởi vì Cao tiểu thư, đã gặp được người yêu chân chính sao?"

"Cung tiên sinh, đối với người đàn ông trước mắt này, anh cảm thấy như thế nào? Anh có cho là mình bị Cao tiểu thư vứt bỏ, mà cảm thấy khó chịu hay không?"

.

Cung Hinh Dục rốt cuộc cũng hiểu mục đích của Cao Cẩm Nhã, cô ta muốn cho tất cả mọi người nghĩ là không phải Cung Hinh Dục anh không cần cô ta, mà là Cao Cẩm Nhã không thích Cung Hinh Dục, nhưng mà đối với Cung Hinh Dục mà nói, việc đó căn bản chẳng có ý nghĩa gì.

"Đối với việc này, đợi đến khi bắt đầu buổi họp báo, tôi sẽ nhất nhất trả lời mọi người." Cung Hinh Dục từ tốn trả lời, khiến tất cả ký giả đều yên lặng lại .

Liếc mắt nhìn người đàn ông mà Cao Cẩm Nhã đang dựa vào trong ngực kia, chỉ có thể cười cô ta quá ngây thơ.

Sau khi anh ngồi xuống ghế, Cao Cẩm Nhã cũng lôi kéo người đàn ông kia, ngồi vào một bên ghế ngồi, người chủ trì lên tiếng, cũng chính thức bắt đầu

buổi họp báo.

"Những vấn đề mà các vị ký giả vừa mới hỏi, không cần hỏi lại, tôi nhất định sẽ trả lời mọi người, vấn đề thứ nhất, tôi đối với Cao Cẩm Nhã tiểu thư có ý kiến gì! Tôi cảm thấy, tôi đối với cô ấy cũng không có ý kiến gì, hơn nữa, chúng tôi vẫn chưa kết hôn, nếu cô ấy gặp được một người đàn ông tốt hơn tôi, tôi đương nhiên vui lòng tác thành cho họ, coi như là chúng tôi không có duyên phận, tôi cũng vậy, tôi cũng có thể sẽ gặp được một người phụ nữ chân chính yêu tôi, hơn nữa tôi cũng yêu người phụ nữ đó. Mà tôi đối với vị tiên sinh này, cũng không có cách nhìn gì đó, chỉ cần anh ấy đối xử tốt với Cao Cẩm Nhã tiểu thư, cũng đã đủ rồi, sau khi giải trừ hôn ước, chúng tôi cũng sẽ có cuộc sống riêng, tôi sẽ không để ý đến những thứ này. Về phần vấn đề tôi có bị vứt bỏ hay không. Cá nhân tôi cho là, cũng không phải vứt bỏ, nếu trước khi kết hôn đã biết rõ không thích hợp, mà lựa chọn giải trừ hôn ước, đây là lựa chọn sáng suốt, nhưng mà nếu như đã biết rõ là không thích hợp, mà vẫn lựa chọn kết hôn, sau đó ly hôn, vậy sẽ không có ý nghĩa gì nữa, không phải sao?" Trên mặt Cung Hình Dực, không hề có nụ cười, nhưng mà anh nói cũng không sai.

"Như vậy Cung tiên sinh, chúng tôi biết được từ Cao tiểu thư rằng anh có một đứa con riêng, có phải thật vậy hay không?" Cung Hình Dực nhìn về phía Cao Cẩm Nhã, không ngờ cô ta lại dám nói chuyện này với truyền thông.

"Ở đây, tôi giải thích một chút, con trai của tôi, cũng không phải con riêng, hơn nữa, sau khi tôi cùng Cao Cẩm Nhã tiểu thư giải trừ hôn ước, tôi cũng sẽ cùng mẹ của đứa bé kết hôn." Cung Hình Dực nói ra dự định của bọn họ, vốn là như thế.

"Cung tiên sinh, có thể nói cho chúng tôi biết, mẹ của con trai anh chính là người tình anh bao dưỡng sao?" Một nữ ký giả, nhiều chuyện hỏi, ký giả có ai không nhiều chuyện?

"Cô ấy không phải người tình tôi bao dưỡng, cô ấy là bạn gái của tôi, ba năm trước, bởi vì chuyện gì đó, mà cô ấy rời xa tôi, nhưng cô ấy cũng không biết lúc rời đi cô ấy đã mang thai đứa bé, tôi vẫn luôn tìm bọn họ, bây giờ đã tìm được, đây cũng là một nguyên nhân quan trọng khiến tôi vẫn kiên trì muốn cùng Cao Cẩm Nhã tiểu thư giải trừ hôn ước." Giữa anh và Cao Cẩm Nhã, căn bản cũng không có một chút tiếng nói chung, nếu như có thể sớm giải trừ hôn ước, anh sẽ rất vui vẻ.

Nhưng mà bây giờ, anh là vì Tâm Dao, cho nên anh càng thêm vui lòng.

Cô gái nhỏ này, vĩnh viễn đều mang đến cho anh một cảm giác rất đặc biệt. Anh rất thích loại cảm giác buông lỏng khi đi cùng với cô.

Cung Hình Dực rốt cuộc cũng biết, tại sao anh lại ghét đối mặt ký giả như vậy, bởi vì bọn họ đưa ra vấn đề thật sự là quá nhiều cái này tiếp cái kia, ngay cả cơ hội cho anh nghỉ ngơi cũng không cho.

Hơn nữa còn hỏi tới chuyện của Tổng Tâm Dao cùng Kỳ Kỳ, Cung Hình Dực chỉ có thể giữ bí mật đến mức tối đa, cũng sử dụng ánh mắt cảnh cáo Cao Cẩm Nhã, nếu như cô ta dám nói ra chuyện của Tâm Dao cùng Kỳ Kỳ, anh nhất định sẽ không để cho bọn họ sống tốt hơn.

Rốt cuộc cầm cự được đến khi kết thúc, Cung Hình Dực cũng không ở lại, anh còn phải chạy tới thăm Tổng Tâm Dao và Kỳ Kỳ cùng bọn họ dùng cơm nữa!

Ký giả muốn đi theo anh, cũng không thể, xe của anh là xe gì? Mà xe của những ký giả kia, có thể đuổi kịp sao?

Hết chương 26

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc - Chờ Cuộc Mẹ Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 27: Lôi Vũ Minh đến Tổng gia

Cả gia đình Tổng Tâm Dao đang xem tin tức thời sự thì nghe thấy tiếng chuông cửa, Tổng Tâm Dao đi ra mở cửa, đứng ở ngoài cửa là một người đàn ông mà cô cũng không nhận ra.

"Anh là ai? Anh muốn tìm ai?" Nhìn người đàn ông trước mắt. Anh ta rất là đẹp trai, nhưng mà cô không có một chút ấn tượng nào.

Bình thường chỉ cần là người đàn ông đẹp trai, cô cũng sẽ không quên. Hiện tại cô có thể xác định, cô không biết người đàn ông trước mắt này.

"Dao Dao, ai vậy?" Tổng Hàm Quân đi ra, thấy là Lôi Vũ minh.

"Bác trai!" Lôi Vũ Minh liếc nhìn cô gái nhỏ bé trước mặt thật lâu.

Cô ấy đúng là Tổng Tâm Dao luôn khi dễ anh đó sao?

Hiện tại, cô đã trở nên thật xinh đẹp, đặc biệt là cặp mắt to linh động kia.

"Cha, người quen của cha à?" Tổng Tâm Dao không ngờ, cha cô còn quen biết người đàn ông đẹp trai cực phẩm như vậy.

"Đi vào rồi hãy nói!" Tống Hàm Quân vội kêu anh đi vào, Lôi Vũ Minh gạt đầu một cái, đi vào trong nhà, trong tay còn cầm theo quà tặng.

"Mẹ, con muốn ăn cơm!" Kỳ Kỳ đã đói bụng rất lâu rồi, nhưng mẹ vẫn chưa cho nó ăn cơm.

"Kỳ Kỳ, chờ thêm chút nữa, cha con sắp đến." Buổi họp báo cũng đã kết thúc rồi, Cung Hình Dục chắc là đang đến.

"Nhưng Kỳ Kỳ thật đói, mẹ, chúng ta không cần chờ đâu!" Kỳ Kỳ chạy đến bên cạnh Tống Tâm Dao, lôi kéo tay của cô, bắt đầu làm nũng.

"Kỳ Kỳ, bà ngoại vẫn còn mì, cháu có muốn ăn một chút trước không!" Triệu Tâm Nguyệt không nhẫn tâm để cho cháu ngoại bảo bối đói bụng.

"Cháu không ăn, cháu muốn ăn tôm, còn phải ăn ngon cơ!" Nhìn một bàn đầy món ăn, nó đã bắt đầu chảy nước miếng, nhưng mẹ vẫn chưa cho ăn cơm.

"Kỳ Kỳ, mẹ gọi điện thoại, nếu như cha con vẫn chưa tới, chúng ta sẽ ăn cơm, có được hay không?" Tống Tâm Dao dụ dỗ.

"Được ạ!" Kỳ Kỳ bĩu môi, đáp một tiếng.

"Ngoan. . . ." Ở trên mặt Kỳ Kỳ hôn nhẹ, lấy điện thoại ra, gọi điện thoại cho Cung Hình Dục.

Lôi Vũ Minh nhìn Tống Tâm Dao, thật không nghĩ tới, cô bé chỉ biết khi dễ anh năm đó, đã là mẹ của đứa bé, cô đã trở nên già dặn hơn, cũng không nghịch ngợm như vậy nữa.

"Hình Dục, anh đến chưa?" Tống Tâm Dao hỏi.

"Đang đến, thế nào? Nhớ anh không?" Cung Hình Dục nhận được điện thoại của cô, tâm tình thật tốt!

"Anh lái xe đi! Cần thận một chút!"

"Ông già, ông có đến hay không vậy? Tôi sắp chết đói rồi? Ông muốn con trai ông đói chết sao?" Kỳ Kỳ ở một bên hô to, thiếu chút nữa làm cho Lôi Vũ Minh bật cười, đây là con trai của cô sao? Có phải thật quá đáng yêu hay không, lại gọi cha của nó là ông già!

"Tiểu tử, gọi cha, con còn gọi là ông già nữa, cha sẽ đánh cái mông của con!" Cung Hình Dục nghe thấy giọng của Kỳ Kỳ lại càng thêm vui vẻ. Tiểu tử này, vẫn là lần đầu tiên, muốn anh mau đến đó.

"Tôi mới không gọi, ông đến mau đi, nếu tôi đói chết rồi, mẹ cũng sẽ không bỏ qua ông!" Cung Hình Dục dừng xe ở ngoài, bên cạnh cửa nhà họ Tống lại thấy bên kia, còn một chiếc xe đang đậu ở đó.

"Bảo bối, có khách sao?" Anh hỏi.

"Anh đến rồi?"

"Ừ!" Cung Hình Dục trả lời.

"Là khách của cha, em mở cửa cho anh!" Cô lôi kéo Kỳ Kỳ, đi tới cạnh cửa, mở cửa giúp anh.

"Ông già, tốc độ của ông cũng thật nhanh nha!" Kỳ Kỳ lần đầu tiên lấy vẻ mặt vui vẻ, tới đón tiếp Cung Hình Dục.

"Tiểu tử, gọi cha!" Cung Hình Dục mới vừa nói như vậy, nó liền quay đầu đi, không để ý tới anh.

"Kỳ Kỳ!" Tống Tâm Dao bất đắc dĩ kêu một tiếng.

"Mẹ, ông ấy đến rồi, con sắp chết đói, ăn cơm đi!" Kỳ Kỳ biết, buổi trưa bà ngoại làm cá kho tàu mà nó thích ăn, cho nên nó muốn mau mau đi ăn, còn nữa, nó thật sự rất đói, cũng sắp đói chết.

"Vào đi!" Tống Tâm Dao đứng sang một bên để Cung Hình Dục đi vào trước, cô đóng cửa, đi theo sau lưng cha con bọn họ. Đi tới phòng khách.

"Hình Dục, con đã đến rồi!" Tống Hàm Quân thấy Cung Hình Dục đến, ngẩng đầu hỏi thăm.

"Bác trai, bác gái!" Cung Hình Dục cũng chào hỏi một chút, lại thấy Lôi Vũ Minh ngồi ở trên ghế sofa lon .

"Đề bác giới thiệu một chút!"

"Thì ra là Lôi tổng giám đốc của Lôi thị, thật không biết, là ngọn gió nào, thổi ngài tới đây." Cung Hình Dục nói.

"Tống giám đốc Cung có thể tới, tôi không thể tới sao?"

"Tôi cũng không có nói Lôi tổng không thể tới a!" Cung Hình Dục làm mặt lạnh, có chút địch ý.

Anh nhớ rất rõ ràng, anh ta cùng Tổng Tâm Dao là thanh mai trúc mã.

"Thật sao? Nhưng mà tôi cảm thấy tổng giám đốc Cung hình như không hoan nghênh Lôi mỗ đến đây a!" Tổng Hàm Quân thấy hai người bọn họ giống như kẻ thù của nhau, mới lần đầu tiên gặp mặt, bên trong giọng nói của hai người đều đầy châm chọc.

"Ách! Ăn com! Hình Dục, mời Lôi tiên sinh cùng nhau dùng com đi!" Cũng may, vào lúc này, Triệu Tâm Nguyệt từ trong phòng bếp đi ra, toàn bộ thức ăn trên bàn cũng đã được mang lên rồi.

"Được! Lôi tổng, món ăn gia đình, không biết anh có nể mặt hay không?" Kỳ Kỳ nhìn bọn họ một cái, chỉ lắc đầu một cái, thờ dài nói: "Hai người bọn họ có thù oán, nhất định có thù oán! Gặp mặt liền đồ mắt." Âm thanh của nó cực nhỏ, cũng không biết có ai nghe được hay không.

"Kỳ Kỳ, con nói gì?" Ngồi bên cạnh Kỳ Kỳ, Tổng tâm Dao cũng không nghe rõ nó đang nói cái gì, liền mở miệng hỏi.

"A. Không có gì! Mẹ a! Mau gọi bọn họ ăn com đi! Con sắp chết đói rồi!" Kỳ Kỳ thấy hai người bọn họ vẫn đang đứng ở trong phòng khách trừng mắt nhìn nhau, căn bản cũng không có một chút ý tứ muốn tới ăn com. Nếu như bọn họ không tới ăn com, nó thật rất muốn, đi đến đập cho hai người đó một trận.

Chỉ tiếc, hơi sức của nó quá nhỏ, căn bản là không ảnh hưởng đến hai người bọn họ.

Ai. Nó muốn giống như đại lực sĩ, có thể nhấc hai người bọn họ lên, trực tiếp đem hai người bọn họ vứt ra ngoài, như vậy, nó cũng có thể an tâm ăn xong một bữa com.

"Thật không có gì?" Tổng Tâm Dao có chút không tin, tên tiểu quỷ này, ánh mắt cười gian của nó, khiến cho cô rất hoài nghi.

Hiện tại cô bắt đầu nghi ngờ, một đứa bé mới hơn ba tuổi như nó có phải quá thành thực hay không, ánh mắt như thế, cô chỉ thấy qua ở trong mắt Cung Hình Dục, lại không nghĩ rằng, hôm nay lại thấy được ánh mắt của con trai như thế.

Thật đúng là dọa người.

"Thật không có gì, mẹ, mẹ mau đi gọi hai người bọn họ tới ăn com đi! Người ta rất đói!" Nó làm nũng đối với Tổng Tâm Dao cũng vô dụng, nhưng dùng cái phương pháp này, nhất định hữu dụng đối với Tổng Tâm Dao, bởi vì, nó biết rõ rằng mẹ sợ nhất chính là nó đói bụng.

"Được rồi! Con ngồi đi!" Tổng Tâm Dao đứng dậy, đi tới trong phòng khách.

"Dục, anh Lôi, tới ăn com!" Cung Hình Dục rất hài lòng với cách Tổng Tâm Dao gọi anh, rất thân thiết.

Anh đi tới bên cạnh Tổng Tâm Dao, trực tiếp kéo hông của cô, ôm cô đi tới phòng ăn.

Kỳ Kỳ thấy tay anh đặt ở trên người của Tổng Tâm Dao, mặc dù rất tức giận, nhưng mà, bây giờ không phải thời điểm nó tức giận.

Bây giờ ăn com là thứ nhất, mẹ là thứ hai, cha không có vị.

"Con trai, đói bụng?" Thấy trong tay Kỳ Kỳ, đã sớm cầm chiếc đũa, chỉ kém chưa với tới món ăn thôi.

Hết chương 27

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc - Chó Cướp Mẹ Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 28: Người bỏ thuốc bốn năm trước

"Ông già, ông biết con trai của ông sẽ đói a!" Cung Hình Dục cười nhạt, hiện tại anh phải bồi dưỡng tình cảm với tên tiểu tử này, chuyện của anh với Tổng Tâm Dao cần phải thêm một chút thời gian nữa rồi!

Món ăn bụng lên đủ, mọi người cũng ngồi xuống hết rồi, Cung Hình Dục nhớ tới chuyện ngày mai bọn họ phải làm.

"Dao Dao, ngày mai anh cho tài xế tới đón em và Kỳ Kỳ, anh mang hai người tới một nơi."

"Đến đâu vậy?" Kỳ Kỳ có chút ngạc nhiên, Cung Hình Dục muốn dẫn bọn họ đi đâu.

"Con trai, ngày mai đi thi biết! Ăn com đi, ăn no rồi, một nhà ba người chúng ta cùng đi tản bộ." Trên bàn com, chỉ có Tổng Hàm Quân cùng Triệu Tâm Nguyệt đang cùng với Lôi Vũ minh nói chuyện phiếm. Mà cả nhà ba người bọn họ, đều là chú ý ăn com.

Thình thảng, Cung Hình Dực gấp một chút thức ăn cho Tổng Tâm Dao hoặc là Kỳ Kỳ, cách một lúc, lại là Tổng Tâm Dao gấp cho Cung Hình Dực cùng Kỳ Kỳ, Kỳ Kỳ cũng gấp cho Tổng Tâm Dao, chỉ là cũng không gấp cho Cung Hình Dực, Cung Hình Dực cũng không để ý, Kỳ Kỳ không gấp cho anh, anh có thể gấp. cho Kỳ Kỳ

Ít nhất, anh gấp thức ăn cho Kỳ Kỳ, nó cũng sẽ ăn hết.

Lôi Vũ Minh yên lặng chú ý tới Tổng Tâm Dao, rất muốn tâm sự cùng cô, nhưng mà hôm nay Cung Hình Dực cũng chạy tới Tổng gia .

Anh tới thật không đúng lúc, nếu như anh ta không có ở đây, anh muốn cùng Tổng Tâm Dao nói chuyện thật lâu.

Xem ra, bây giờ vẫn là không được, Cung Hình Dực hoàn toàn không cho anh một cơ hội nào, nói liên tục cũng không cho anh cơ hội để nói.

Chỉ cần anh vừa mở miệng, anh ta lập tức sẽ cùng Tổng Tâm Dao nói chuyện này chuyện kia, trước kia anh cũng không phát hiện, Cung Hình Dực là một người nói nhiều như vậy.

Nhưng bây giờ nhìn lại, anh ta đúng là người rất nhiều lời, đặc biệt là ở trước mặt Tổng Tâm anh ta đặc biệt nhiều lời.

Xem ra, anh lại phải tìm cơ hội khác để giữa anh và cô có một bắt đầu.

Ít nhất, anh muốn làm cho Tổng Tâm Dao không cảm thấy anh xa lạ nữa.

*

Cung Hình Dực cho xe tới Tổng gia, đón Kỳ Kỳ cùng Tổng Tâm Dao đến công ty, hai người bọn họ người mới vừa bước vào công ty, đã khiến rất nhiều nhân viên dừng lại quan sát. Chỉ là, bọn họ không dám nói nhiều, bọn họ mà nói, nếu như truyền đến tai Cung Hình Dực, bọn họ nhất định sẽ rất thảm.

Nhìn Kỳ Kỳ có 90% tương tự Cung Hình Dực, bọn họ kinh ngạc há to mồm, đủ để nhét vào một quả trứng gà.

Chẳng qua là Kỳ Kỳ và Tổng tâm Dao rất nhanh đã tiến vào thang máy dành riêng cho tổng giám đốc, đồng thời cũng khiến cho bọn họ hoài nghi, có phải Cung Hình Dực bởi vì người phụ nữ này mà giải trừ hôn ước với cao Cẩm Nhã hay không .

Tổng Tâm Dao chào hỏi nhân viên ở Từ Mỹ, đi tới phòng làm việc của Cung Hình Dực. Cô là lần đầu tiên tới công ty của anh, đi vào địa bàn của anh.

Phòng làm việc của anh lấy hai màu trắng đen làm chủ đạo, giống như tính tình của anh rất là lạnh nhạt. Mặc dù, anh ở trước mặt cô có cười, nhưng mà trong lúc làm việc, bộ dáng của anh, thật sự rất nghiêm túc, đây vẫn là lần đầu tiên cô nhìn thấy dáng vẻ khi đang làm việc của anh, thật nghiêm túc. Giống như lúc Kỳ Kỳ đang xem một cuốn sách nào đó, bộ dáng mẽ người đó của hai người thật sự là giống nhau như đúc.

Đay chắc hẳn cũng là một trong những điểm giống nhau của cha con bọn họ đi! Cô rất may mắn, Kỳ Kỳ phần lớn đều di truyền từ cha nó, hoàn hảo không có di truyền nhiều từ cô, nếu như di truyền từ cô, vậy sẽ không tốt, tính tình của cô không được tốt, hơn nữa lúc nhỏ còn nghịch ngợm như vậy.

Kỳ Kỳ bình thường cũng là một đứa bé trai nghịch ngợm, nhưng mà nó lại không có cơ hội nghịch ngợm.

"Oa. Ông già, không tệ a!" Kỳ Kỳ quay một vòng, sau đó thờ dài nói.

Về sau, nó cũng sẽ ngồi làm trong phòng làm việc như vậy, màu sắc này nó thích.

"Con trai, có muốn tới đây ngồi một chút hay không?" Cung Hình Dực chỉ chỉ chỗ ngồi của mình, Kỳ Kỳ tròn to hai mắt, nó thật sự nghĩ muốn ngồi ở đó một lúc.

"Mẹ, có thể không?" Kỳ Kỳ liếc mắt nhìn Tổng Tâm Dao, hỏi, cho đến khi cô gật đầu một cái, nó mới giống như con chim khoái lạc, chạy đi.

Ngồi trên chỗ ngồi của CEO, Kỳ Kỳ chỉ cảm thấy, mình thật giống như người lớn. Hơn nữa còn ngồi ở chỗ ngồi của tổng giám đốc, trong tưởng tượng của nó, khi lớn lên, nó cũng trên ghế ngồi này, kiếm tiền cho mẹ.

Như vậy, mẹ có thể không cần làm công việc khổ cực giống như trước, mà nó cũng sẽ không bị giam ở nhà.

"Con trai, xuống đi! Cha dẫn con và mẹ đến một nơi." Cung Hình Dực ôm lấy Kỳ Kỳ, đi tới bên cạnh Tổng Tâm Dao, ôm hông của cô, đi ra ngoài.

Lúc đi qua phòng thư ký, anh nói với thư ký: "Hủy bỏ tất cả hành trình của ngày hôm nay, nếu như không có chuyện gì quan trọng thì đừng gọi điện thoại cho tôi!" Không đợi thư ký trả lời, anh đã ôm Tổng Tâm Dao và Kỳ Kỳ đi tới thang máy dành riêng cho tổng giám đốc, khiến mọi người đều ngẩn đầu đầu, nhìn theo hướng bọn họ rời đi.

Có vài người, bắt đầu chạy đến nhà vệ sinh, nhỏ giọng nói thầm hai tiếng, hoặc là dùng tin nhắn, hẹn buổi tối cùng nhau ăn cơm, lại thảo luận chuyện này. Hoặc là buổi tối lên mạng trực tiếp nói chuyện phiếm.

Ra khỏi công ty, Cung Hình Dực liền lái xe, mang theo Tổng Tâm Dao cùng Kỳ Kỳ, đi tới quán bar "Từ Mỹ" bốn năm trước kia. Khi thấy hai chữ phía trên kia, Tổng Tâm Dao cũng sợ hết hồn, không ngờ, anh sẽ mang cô tới đây.

"Còn nhớ rõ sao? Chúng ta đã gặp nhau ở đây." Chỉ vào một cái ghế tựa đã dùng tơ hồng vây quanh.

"Đây là?" Nhìn trong vòng tơ hồng, cô cảm thấy không thể tưởng tượng được.

"Cái ghế kia, là chỗ em ngồi năm đó, cuối cùng, anh đã để chỗ đó thành khu vực cấm, không để người khác tiếp tục đi vào." Tổng Tâm Dao hoàn toàn không nghĩ tới, anh sẽ làm như vậy.

"Tại sao muốn làm như vậy?" Cô không hiểu.

"Đêm đó, em biết anh vì sao lại chọn em không?" Đêm đó, anh chỉ vào Tổng Tâm Dao, cũng không phải vì đêm đó muốn cô bồi anh ngủ, mà bởi vì, anh nhìn thấy có người bỏ thuốc vào rượu của cô, lần đầu tiên nhìn thấy cô, anh đã bị đôi mắt to của cô hấp dẫn.

Lúc ấy, người anh là người bỏ thuốc chứ không phải Tổng Tâm Dao, nhưng mà tất cả mọi người lại cho là, anh chỉ vào Tổng Tâm Dao. Điều nhìn về phía Tổng Tâm Dao mà không có nhìn cái người bỏ thuốc đó.

Anh lại không nghĩ đến, cô mượn những ly rượu kia có thêm can đảm, một hớp liền uống chén kia rượu vào.

Lúc ấy, anh muốn đi đến sau sân khấu, đổi quần áo xong sẽ đi tìm cô. Nhưng mà, lúc đến phía sau sân khấu, anh uống ly rượu lúc đầu đã để lại trên quầy rượu. Sau đó, anh liền cảm thấy có cái gì đó không đúng, nhanh chóng mặc quần áo vào, liền chạy ra ngoài.

Mà kéo Tổng Tâm Dao cũng bị hạ thuốc lại, đêm đó, có thể là trời cao an bài, cũng có thể là bọn họ có duyên phận. Cho nên, mới có thể để cho anh gặp được cô.

"Tại sao?" Cô vẫn luôn không hiểu, ở trong quán bar đêm đó, nhất định có rất nhiều mỹ nữ nguyện ý qua đêm cùng anh.

Hết chương 28

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc - Chó Cướp Mẹ Tôi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 29: Chứng cứ

"Lúc ấy, người anh chỉ thật ra không phải là em, anh muốn chỉ người đứng sau lưng em, đó là người đàn ông đã bỏ thuốc vào rượu của em. Nhưng mà, anh không ngờ, lúc ấy em vì thấy anh chỉ vào em mà uống hết ly rượu đó." Lúc ấy, anh vốn có thể ngăn cản, nhưng anh lại không ngăn cản chuyện này.

Lúc đó anh cũng không biết mình đang suy nghĩ cái gì, chỉ là không biết rốt cuộc là ngăn cản cô tốt hơn hay là cứ tùy cô, cuối cùng vẫn là để tùy cô.

Thật may là, người đụng phải cô là anh, mà không phải người đàn ông đã bỏ thuốc cô.

"Anh biết mặt người kia sao? Có tìm được hấn không?" Nếu như tìm được tên đó..., cô nhất định phải cho hấn đẹp mắt, nhất định khiến hấn chết thật khó coi, lại dám bỏ thuốc cô.

"Vẫn chưa có tìm được!"

"Hai người muốn tìm người, có lẽ là anh ta đi!" Từ sau lưng truyền đến một âm thanh quen thuộc.

"Cao tiểu thư, làm sao cô lại ở đây?" Tổng Tâm Dao cao giọng hô, thấy người đến là Cao Cẩm Nhã, mà phía sau cô ta còn có một người đàn ông đi theo.

"Cô có thể ở chỗ này, còn tôi không thể ở chỗ này sao?" Cô ta hỏi lại.

"Dĩ nhiên không phải!" Cung Hinh Dục nhìn người đàn ông sau lưng cô ta kia, hấn rất quen thuộc.

"Năm đó, chính anh là người đã bỏ thuốc vào rượu của cô ấy!" Cung Hinh Dục nhận ra người đàn ông kia.

"Không sai, năm đó, thuốc trong rượu của anh và cô ta đều là do tôi hạ!" Người đàn ông kia, hình như không sợ chết.

"Tại sao phải làm như vậy?" Tổng Tâm Dao không hiểu hỏi, cô căn bản cũng không biết người đàn ông này, tại sao anh ta lại làm như vậy?

"Tổng tiểu thư, trí nhớ của cô thật là kém a!" Người đàn ông kia cười lạnh nhìn Tổng Tâm Dao.

"Cung tiên sinh, anh có muốn nghe một chút, chuyện năm đó tại sao lại xảy ra hay không?" Người nam nhân kia, chuyển sang cung hình cánh.

"Nói. . . ." Cung Hình Dục có cảm giác có chuyện gì đó sắp xảy ra. Nhưng mà, cũng không biết, hiện tại mới đề phòng liệu có thể chống lại hay không.

"Vây anh cũng đừng hối hận!" Người đàn ông xa lạ kia vừa cười lạnh vừa nhìn về phía Tống tâm Dao, nói: "Tổng tiểu thư, năm đó, tiền cô cho, quả thực đủ nhiều, nhưng mà, chuyện đã lộ ra ngoài, tôi cũng không thể không nói ra ! Hơn bốn năm trước, Tống tiểu thư đột nhiên tìm được tôi, nói với tôi chuyện về Từ Mị, đối với loại chuyện như thế này, thật ra thì tôi đã hiểu, thấy Cung tiên sinh ở đây, tôi càng hiểu rõ hơn. Sau đó, Tống tiểu thư cho tôi một khoản tiền để cho buổi tối ngày hôm đó bỏ thuốc vào trong rượu của cô, tiếp đó, tìm cơ hội bỏ thuốc vào rượu của Cung tiên sinh. Sau đó lại an bài cho hai người ở cùng nhau, cô ấy nói, muốn đánh cược một phen, nếu như có thể trộm được giống tốt nhất, trộm không được cũng không có quan hệ gì, cùng một người đàn ông cực phẩm như Cung tiên sinh trải qua một đêm, thật ra thì cũng không thiệt."

"Anh nói dối!" Tống Tâm Dao liếc mắt lác đác, người đàn ông này rốt cuộc đang nói cái gì?

Cô nghe một chút cũng không hiểu, đối với chuyện xảy ra bốn năm trước, cô căn bản cũng không rõ ràng.

"Tôi không có nói sai, Tống tiểu thư, tôi nhớ rất rõ, lúc đó cô đưa cho tôi một sợi dây chuyền, là tiền đặt cọc cho tôi, nếu như không phải nhìn sợi dây chuyền đó rất đáng tiền, tôi cũng sẽ không đồng ý với cô, hơn nữa, lúc ấy khoản tiền kia của cô, có thể cứu sống được vợ tôi, tôi không làm không được." Người đàn ông xa lạ, từ trong lòng ngực lấy ra sợi dây chuyền năm đó.

"Dây chuyền của tôi tại sao lại ở chỗ của anh?" Sợi dây chuyền kia, đúng là của Tống Tâm Dao, đó là quà Tống Hàm Quân tặng cô vào sinh nhật năm mười tám tuổi, đêm đó lúc ở Từ Mị đã mất. Vẫn luôn không tìm được.

Mà cô, căn bản cũng không biết, lúc ấy sợi dây chuyền đã rơi ở đâu.

"Tổng tiểu thư, trí nhớ của cô thật kém, sợi dây chuyền này là tiền đặt cọc cô đưa cho tôi a!" Người đàn ông xa lạ cười lạnh, nhìn sắc mặt Cung Hình Dục càng ngày càng khó coi, Tống Tâm Dao biết, anh có thể đã tin lời người đàn ông này.

"Không phải vậy, sợi dây chuyền đó là quà sinh nhật cha tặng cho tôi khi mười tám tuổi, vô luận như thế nào, tôi cũng không thể nào lấy dây chuyền đưa cho anh. Tôi căn bản cũng không biết anh...anh tại sao lại muốn hại tôi?" Tống Tâm Dao nhìn Tao Cẩm Nhã, cô biết tất cả chuyện này nhất định là cô ta đã giờ trò quỷ.

"Đến cùng có phải sự thật hay không?" Giọng điệu Cung Hình Dục cực lạnh, đôi tay nắm thành hai quả đấm thật chặt, Kỳ Kỳ đứng ở một bên hoàn toàn nghe không hiểu, bọn họ rốt cuộc đang nói cái gì.

Nhưng mà nó hiểu rõ, Tống Tâm Dao bị người khác hăm hại rồi.

"Người đàn ông đáng chết, mẹ tôi không phải loại người như vậy." Nó chỉ hiểu bọn họ đang nói lúc trước mẹ vì mang thai nó mà đi trộm giống của Cung Hình Dục.

"Mày chính là đứa trẻ năm đó cô ta trộm được đi! Đúng thật là được lựa chọn, nghĩ đến một người đàn ông cực phẩm như vậy, sinh ra một đứa con trai cũng là cực phẩm, thật làm cho người ta hâm mộ a!" Hắn cười nhạt, đứa bé này đúng thật rất đẹp trai.

"Anh nói gì? Chuyện năm đó, tôi không hề biết gì cả, tôi không hiểu, rốt cuộc anh là vì cái gì mà muốn hăm hại tôi...tôi..." Tống Tâm Dao cho tới bây giờ cũng không có đắc tội người nào, càng không làm ra chuyện như vậy. "Anh muốn hại tôi, chỉ bằng một sợi dây chuyền mà anh có thể nói rằng năm đó là tôi để cho anh bỏ thuốc vào rượu của Hình Dục sao?" Cô chỉ cảm thấy, đầu của mình thật là đau, nhưng mà, cô nên vì sự trong sạch của mình, một mực chống đỡ, nếu như có thể, cô thật sự muốn trực tiếp ngắt xiềng xích, như vậy cô cũng không cần phải suy nghĩ nhiều nữa, nhưng cô không thể a!

"Tổng tiểu thư, như vậy cô xem cho rõ, sợi dây chuyền này, có phải là của cô hay không vậy! Ở đây, còn có khắc tên của cô, còn sinh nhật của cô nữa a!" Tống Tâm Dao đoạt lấy sợi dây chuyền, nhìn bên trong.

Ở đó, thật sự có tên của cô, còn có sinh nhật của cô, sau khi nhìn kỹ sợi dây chuyền, cả người cô cũng ngây ngốc, thẳng tắp ngã trên mặt đất. Cung Hình Dục tức giận cũng không đến đỡ cô.

"Mẹ. . . ." Kỳ Kỳ kêu khẽ một tiếng, chạy đến bên cạnh Tống Tâm Dao.

"Kỳ Kỳ, mẹ chưa từng làm." Âm thanh của cô cực kỳ suy yếu, giống như sắp chết đi.

"Mẹ, Kỳ Kỳ tin mẹ!" Kỳ Kỳ lần đầu tiên ở trước mặt người khác rơi lệ, nhìn Tống Tâm Dao thoi thóp, sắc mặt tái nhợt, nó thật đau lòng.

"Kỳ Kỳ, cảm ơn con đã tin tưởng mẹ!" Tống Tâm Dao âm thanh cực nhỏ, Cung Hình Dục nhìn Cao Cẩm Nhã cùng người đàn ông xa lạ kia một cái. Anh lạnh lùng nói: "Cút ra khỏi đây, đừng để cho tôi lại nhìn thấy hai người!" Anh không tin, nhưng khi trước mắt anh xuất hiện nhân chứng vật chứng anh có thể làm thế nào?

Tin tưởng Tống Tâm Dao sao? Hay là tin tưởng người đàn ông kia lời? Anh không có cách nào không tin tưởng người đàn ông kia, nhưng mà, anh lại muốn tin tưởng Tống Tâm Dao.

Nhưng.

"Dục, người phụ nữ như vậy, anh vẫn muốn cùng cô ta kết hôn sao?" Cao Cẩm Nhã cũng không đi, mà là đi tới bên cạnh Cung Hình Dục.

"Tôi nói cô rút đi, cô nghe không hiểu sao? Há?" Cung Hình Dực rống lên, chỉ kém chút là ra tay đánh người.

"Anh đừng tức giận, tối nay em lại đến tìm anh!" Thấy dáng vẻ tức giận của anh, Cao Cẩm Nhã chỉ có thể rời đi trước, nếu như anh thật sự rat ay đánh cô, người xui xẻo chính là cô.

Cao Cẩm Nhã lôi kéo tên đàn ông xa lạ đã hại Tổng Tâm Dao kia vội vội vàng vàng rời khỏi quán bar, bên trong quán chỉ còn lại ba người Tổng Tâm Dao và Kỳ Kỳ cùng với Cung Hình Dực, Cung Hình Dực nhìn Tổng Tâm Dao sắc mặt tái nhợt, hình như chuyện này là đã kích quá lớn đối với cô.

"Anh ta nói là sự thật sao?" Ánh mắt Cung Hình Dực lạnh lùng nhìn Tổng Tâm Dao, có chút không tin tưởng, chuyện này là thật hay là giả.

Hết chương 29

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc - Chờ Cướp Mẹ Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 30: Chị Thu ích kỷ

Nhưng mà trong tay người đàn ông kia, có dây chuyền của Tổng Tâm Dao. Nếu đó là quà sinh nhật của cha cô tặng cho cô, thật sự không có khả năng cô sẽ đem sợi dây chuyền đó đi mua chuộc người đàn ông kia.

Nhưng hiện tại tất cả chứng cứ đều hướng về phía Tổng Tâm Dao, chuyện kia thật sự là do cô làm sao?

Anh không biết có nên tin tưởng Cao Cẩm Nhã đã tra được đúng tất cả mọi việc hay không hay là Cao Cẩm Nhã chỉ muốn mượn chuyện này khiến quan hệ giữa hai người bọn họ xấu đi, hay là như thế nào?

"Anh tin tưởng hẳn ta sao?" Tổng Tâm Dao không trả lời thẳng vấn đề của anh, chỉ muốn xem thử, anh có tin tưởng tất cả những gì người đàn ông kia nói hay không. Cô cũng không phải là một cô gái nhiều mưu kế, càng không thể nào sẽ lấy lần đầu tiên của mình ra làm trò đùa, mà trước kia, cô căn bản cũng không biết Cung Hình Dực, đối với tin tức tài chính cô cũng không cảm thấy hứng thú chút nào, hoàn toàn không thể biết Cung Hình Dực là ai.

Lần đầu tiên nhìn thấy Cung Hình Dực, chính là trên sân khấu quán bar của anh. Sau khi bọn họ xảy ra quan hệ, cô chưa thấy rõ bộ dáng của anh, đã vội vội vàng vàng rời khỏi phòng trong khách sạn kia.

Cho đến sau khi sinh Kỳ Kỳ, một lần vô tình cô mới thấy Cung Hình Dực trong một bản tin. Lúc ấy nhìn thấy đôi mắt tím sắc bén của anh, cô cũng sợ hết hồn. Bởi vì, Kỳ Kỳ và anh giống nhau, đều có một đôi mắt màu tím.

Cô nhớ rất rõ, ngày đó có một ký giả hỏi anh, tại sao đôi mắt anh lại có màu tím nhạt. Câu trả lời của anh là: gia tộc di truyền, chỉ có người nhà họ Cung bọn họ, mới có đôi mắt màu tím.

Lúc ấy cô đã nghĩ, Kỳ Kỳ có phải là con anh hay không, nhưng cho tới bây giờ, cô vẫn không dám đi xác nhận.

Cho đến một ngày kia, Quách Y Y xuất hiện, đem toàn bộ khúc mắc của cô tất cả đều cởi bỏ.

Lúc đó cô mới biết, Kỳ Kỳ là con của Cung Hình Dực, không chỉ bởi vì nó cùng Cung Hình Dực đều có một đôi mắt tím nhạt giống nhau, mà bởi vì trong tay cô ấy là báo cáo xét nghiệm DNA. Cô cũng không rõ, Quách Y Y làm thế nào lấy được tóc của Cung Hình Dực, nhưng báo cáo DNA này, là thật.

Lúc nhìn thấy bản báo cáo đó, cô cũng sợ hết hồn, coi như cô đoán Cung Hình Dực cùng Kỳ Kỳ có thể là cha con, nhưng cô không dám đi xác định, bọn họ có phải là cha con thật hay không.

"Anh muốn chính miệng em nói cho anh biết, đây không phải sự thật?" Cung Hình Dực chỉ muốn đáp án từ trong miệng cô nói ra, anh không muốn tin tưởng người đàn ông xa lạ đó. Nhưng mà anh lại không thể không tin tưởng, chẳng lẽ là bởi vì, trong tay của anh ta có dây chuyền của Tổng Tâm Dao sao?

"Nếu như anh tin tưởng lời nói của hẳn, như vậy thì cứ coi đó là sự thật đi! Trên tay anh ta có tất cả chứng cứ, cũng là nhân chứng cho việc em là chủ mưu đã bỏ thuốc anh năm đó. Hiện tại coi như em có một trăm cái miệng, cũng không thể cãi lại được, nếu như anh đã tin tưởng em, anh cũng sẽ không hỏi lại em như vậy! Anh hỏi em đã trả lời, anh hoàn toàn không tin em! Vậy em cần gì phải nói thêm nữa đây?" Cung Hình Dực cũng không rõ chính mình muốn gì, nên tin tưởng người đàn ông xa lạ đó hay là Tổng tâm Dao, anh rất muốn tin tưởng Tổng Tâm Dao, tuy nhiên anh lại không dám tin tưởng.

"Mẹ, con tin tưởng mẹ!" Kỳ Kỳ đứng ở một bên vẫn chưa mở miệng nói chuyện, đột nhiên nói.

Nó thật sự tin tưởng mẹ, nó biết mẹ không phải loại người như vậy, nếu như mẹ đã chọn trúng Cung Hình Dực, như vậy lúc đó bọn họ đều bị bỏ thuốc làm sao có thể biết, ông ấy sẽ kéo mẹ vào xe.

"Kỳ Kỳ, cảm ơn con! Cảm ơn con đã tin tưởng mẹ!" Tổng Tâm Dao ôm Kỳ Kỳ, rất cảm ơn nó đã tin tưởng cô chưa từng làm những chuyện như vậy.

"Mẹ, coi như trên thế giới này tất cả mọi người đều không tin mẹ, Kỳ Kỳ vẫn sẽ tin tưởng mẹ!" Kỳ Kỳ nép ở trong ngực cô, cảm thụ sự ấm áp được mẹ ôm trong ngực.

"Ông già, tôi mặc kệ ông có tin tưởng mẹ hay không, nhưng tôi không cho phép ông tổn thương mẹ tôi, nếu như ông đã không tin tưởng mẹ, vậy ông hãy xoay người rời đi." Kỳ Kỳ có thể nhìn ra được, Cung Hinh Dục cũng không tin tưởng Tổng Tâm Dao, bộ dáng của ông ấy cũng đã bán đứng chính mình, nói cho bọn họ biết rằng ông ấy không tin Tổng Tâm Dao.

"Anh chỉ muốn từ trong miệng em biết được, em thật sự có làm chuyện kia hay không, nếu như em nói em không làm, anh sẽ tin tưởng em!" Chuyện này, đến bây giờ anh vẫn không thể hoàn toàn tin tưởng, cũng không thể không tin, anh sẽ cho người đi thăm dò. Cho đến khi tra ra chân tướng sự tình, anh sẽ chỉ tin tưởng đáp án anh đã tra ra.

"Anh vẫn nên tự mình tìm hiểu đi, nếu như tra ra thật sự là em làm, anh muốn xử lý như thế nào, em cũng sẽ không nói một câu!" Tổng Tâm Dao không muốn nói nhiều hơn nữa.

"Kỳ Kỳ, chúng ta về nhà!" Ôm lấy Kỳ Kỳ, vòng qua Cung Hinh Dục, sau đó đi ra ngoài.

Vô luận anh có tin tưởng, hay là không tin, đều là suy nghĩ của anh, cô không thể nào xen vào được. Cô vốn nghĩ rằng, Cao Cẩm Nhã sao lại dễ dàng đồng ý giải trừ hôn ước như vậy. Bây giờ nhìn lại, cô ta giải trừ hôn ước, vẫn có mục đích riêng.

Chỉ là, cô thật là không ngờ, cô ta sẽ làm như vậy. Tìm một tội danh gắn lên người cô, khiến cho giữa cô và Cung Hinh Dục xuất hiện vấn đề lớn như vậy.

"Dục. . . ." Chị Thu vẫn luôn núp trong bóng tối, từ lúc bọn họ vừa đến, cô đã đứng ở lầu hai nhìn bọn họ như thế nào. Chị là không nghĩ đến, Cao Cẩm Nhã sẽ chạy tới đây, còn dẫn theo một người đàn ông tới đây. Người đàn ông kia cô biết, là tay chân trong bang Hòa Long. Cho tới bây giờ, vẫn luôn tìm kiếm con mồi bên trong "Tử Mị".

Người phụ nữ bị hấn nhìn trúng, bình thường đều rất xui xẻo. Trong tay hấn có rất nhiều thuốc, đều là sau khi người phụ nữ kia mê man, hấn mới giờ trò.

Mặc dù, bốn năm qua, hấn đụng đến đều không phải là người phụ nữ nghiêm chỉnh gì, nhưng thật không nghĩ tới, năm đó Tổng Tâm Dao cũng là mục tiêu của hấn.

Thật không nghĩ đến, hiện tại hấn lại đứng ra làm chứng Tổng Tâm Dao năm đó bỏ thuốc Cung Hinh Dục. Thật không biết Cao Cẩm Nhã cho hấn bao nhiêu quyền lợi, để cho hấn làm như vậy. Hấn thật sự không biết, chỉ cần đắc tội Cung Hinh Dục thì mạng nhỏ của hấn cũng không bảo vệ được sao.

Thân phận của Cung Hinh Dục cho tới nay, đều rất thần bí, có rất ít người biết thân phận của anh. Cô biết thân phận của anh cũng do một lần vô tình mà được biết. Nhưng mà sau khi Cung Hinh Dục biết cô đã biết, lập tức bắt cô giữ bí mật.

Thân là người dưới quyền Cung Hinh Dục, cô đương nhiên có thể giúp anh giữ bí mật, cho nên chuyện này đến bây giờ, chỉ có cô biết, cũng không có người thứ hai biết thân phận của Cung Hinh Dục.

"Chị Thu, phái người đi điều tra người đàn ông vừa nãy, tôi muốn biết chân tướng sự tình." Chị Thu không chỉ là người quản lý quán bar mà còn là một tai mắt Cung Hinh Dục an bài bên ngoài. Thực lực của chị Thu so với trợ lý của anh, chỉ có hơn chứ không có kém.

"Được!" Chị Thu đáp một tiếng, chẳng qua cô thật sự giúp anh tra ra chân tướng, vậy thì như thế nào.

Cô biết người bỏ thuốc anh khi đó cũng không phải Tổng Tâm Dao, nhưng mà lần này, cô muốn ích kỷ một lần.

Cung Hinh Dục tin tưởng chị Thu sẽ đem chuyện anh giao cho giải quyết tốt, cho nên, anh xoay người rời khỏi quán bar!

Chị Thu nhìn anh rời đi, nhỏ giọng nói: "Thật xin lỗi! Xin cho tôi ích kỷ một lần đi! Chỉ một lần này là tốt rồi!" Âm thanh của cô cực nhỏ, chỉ có mình cô biết cô đang nói gì.

Hết chương 30

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc - Chó Cướp Mẹ Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 31: Không còn lòng dạ chơi đùa

Ra khỏi "Tử Mị", Tổng tâm Dao dắt theo Kỳ Kỳ một mực đi bộ, cũng không để ý đến muốn từ nơi này về đến nhà phải mất hơn nửa tiếng đồng hồ. Mà

cô càng không có ý muốn trở về nhà, chỉ đi thẳng về phía trước, không hề dừng lại.

Kỳ Kỳ nhìn bộ dáng này Tống Tâm Dao, trong lòng cũng rất khó chịu. Cảm giác bị người khác đồ oan, nhất định rất oan ức, bức bối đi!

Cho nên, nó phải giúp mẹ tra ra chân tướng chuyện này, để cho Cung Hình Dục biết, ông ấy đã trách lầm mẹ, khiến cho ông ấy phải nói xin lỗi với mẹ.

Đi tới đi lui bọn họ cuối cùng cũng đi đến khu phố náo nhiệt, tay nhỏ bé của Kỳ Kỳ bám lấy Tống Tâm Dao thật chặt, nhìn về mặt thương cảm trên mặt mẹ lúc này, nó cảm thấy rất đau lòng.

"Mẹ!" Kỳ Kỳ kêu một tiếng, nó không thích bộ dáng này của mẹ, nó hy vọng mẹ có thể giống như trước đây nhìn nó cười thật vui vẻ.

Hiện tại, nó thật sự có chút hối hận, ban đầu nó không nên đi tìm Cung Hình Dục, càng không nên để mẹ đồng ý cùng ông ấy kết hôn.

Nếu như mẹ cùng ông ấy kết hôn, như vậy ông ấy cũng sẽ đoạt mất mẹ của nó, cho nên tiếp theo, nó phải chủ động ra tay, không để cho người đàn ông kia cưới được mẹ. Nhưng mà, nó vẫn phải tra ra chân tướng sự việc trước, nếu như người ta vẫn tiếp tục lừa dối mẹ, mẹ sẽ rất đau khổ.

"Kỳ Kỳ, mẹ phải làm sao? Anh ấy căn bản cũng không tin tưởng mẹ!" Nhìn ánh mắt không thể tin tưởng của Cung Hình Dục như vậy, cô thật sự rất khó chịu.

Không biết bắt đầu từ lúc nào, cô thế nhưng lại để ý đến ánh mắt của Cung Hình Dục. Phát hiện này, khiến cho cô cảm thấy thật không tốt.

Dường như tâm của cô, đã bắt đầu bị Cung Hình Dục ảnh hưởng đến, nếu như cứ tiếp tục như vậy, cô rất khó bảo đảm mình sẽ không yêu Cung Hình Dục. Hiện tại, cô đã rất để ý đến ánh mắt của anh như vậy rồi.

Cao Cẩm Nhã tại sao lại làm như vậy? Bởi vì, cô đã đoạt mất Cung Hình Dục sao? Thật ra thì cô chưa từng giành Cung Hình Dục với cô ta, cho tới nay, đều là Cung Hình Dục ép buộc cô, nếu như cô không kết hôn cùng Cung Hình Dục, cô sẽ phải đối mặt với việc mất đi Kỳ Kỳ.

Muốn cô rời khỏi Kỳ Kỳ, vậy chẳng khác nào muốn lấy mạng của cô. Cho nên, cô thà mất đi hạnh phúc của mình, cũng không nguyện ý mất đi Kỳ Kỳ.

Kỳ Kỳ là ruột thịt của cô, cô làm sao có thể bỏ nó được?

"Mẹ, Kỳ Kỳ sẽ tra ra chân tướng, sẽ không để cho ông ấy lừa dối chuyện năm đó là do mẹ làm." Hiện tại nó chỉ có thể tìm mẹ nuôi Quách Y Y, mẹ nuôi nhất định có thể giúp được mẹ, nếu như mẹ nuôi có thể nói rõ ràng chuyện năm đó bắt đầu như thế nào với Cung Hình Dục, ông ấy nhất định sẽ tin tưởng, chỉ có như vậy, mới có thể lấy lại trong sạch cho mẹ, nếu như mẹ vẫn tiếp tục bị ông ấy lừa dối, mẹ nhất định sẽ rất khổ sở. Vì không muốn mẹ khổ sở, nó vẫn muốn thử một lần.

"Tổng tiểu thư, người bạn nhỏ đáng yêu!" Hoắc Huyền Lôi không nghĩ tới, có thể gặp được Tống Tâm Dao và Kỳ Kỳ ở đây. Anh chỉ là muốn đến đây mua ít đồ về công ty, nhưng không nghĩ đến, lại gặp hai người bọn họ ở đây.

"Lại là anh!" Cô vẫn nhớ, mỗi lần gặp phải người đàn ông này, cô đều rất xui xẻo, lần trước cũng bởi vì gặp phải anh ta cho nên, cô mới bị Cung Hình Dục mang về Cung gia, còn bị ép buộc phải kết hôn với Cung Hình Dục.

"Tổng tiểu thư, trí nhớ thật tốt a! Không ngờ còn nhớ rõ tôi, thật là được sủng ái mà lo sợ a!" nét mặt Hoắc Huyền Lôi rất khôi hài khiến Kỳ Kỳ cười to lên.

"Ông chú, ông nghĩ ông là thằng hề à?" Kỳ Kỳ nói, mặc dù không thật không dễ nghe, nhưng vẫn khiến Tống Tâm Dao buồn cười, con trai của cô nói không có sai, người đàn ông này, chính là tên hề.

"Nếu như muốn xem hề, tôi có thể mang hai người đi xem, rạp xiếc trước mặt đúng lúc cũng đang công diễn, tôi lại có vé, có hứng thú đi xem một chút hay không! Tôi tin rằng người bạn nhỏ khá ái này sẽ thích." Trên tay anh, còn có hơn mười cái vé, nhưng vẫn không tìm được người đi xem cùng.

"Mẹ, có thể đi xem hay không?" Kỳ Kỳ có chút động lòng.

"Kỳ Kỳ muốn xem?" Kỳ Kỳ gật đầu một cái, trước kia chỉ nhìn thấy những chú hề biểu diễn ở trên điện thoại, nó vẫn muốn được thấy tận mắt.

"Tiền sinh, có thể bán vé của anh cho chúng tôi không? Tôi trả tiền cho anh." Cô cũng không quen Hoắc Huyền Lôi, để cho anh ta đưa hai người bọn họ đi xem biểu diễn xiếc, thật sự không tiện.

"Không phải khách khí với tôi, tôi cũng muốn đi xem, dù sao tôi chỉ có một mình, cũng không có người đi xem cùng tôi, hai người đi xem cùng tôi đi!" Cô gái này, hình như khách khí quá rồi, còn nói chuyện tiền bạc với anh.

"Tôi vẫn nên đưa tiền cho anh thì hơn! Để anh mời chúng tôi đi xem thật sự rất ngại."

"Ai! Cái cô này, thật phiền toái, tôi mời cô xem, cô đi cùng tôi là được rồi, tôi cũng sẽ không bắt cóc cô. Bé đẹp tai, cháu nói xem có đúng không?" Kỳ Kỳ đối với xưng hô này của anh coi như hài lòng, ít nhất cũng không giống Cung Hình Dục, cả ngày gọi nó là tiểu tử.

"Mẹ, đi đi! Chú này hào phóng như vậy, chú ấy có tiền nhưng không có chỗ tiêu, chúng ta làm chuyện tốt, giúp chú ấy tiêu đi! Đi thôi!" Kỳ Kỳ kéo Tống Tâm Dao, cũng không để ý tới Hoắc Huyền Lôi, đi về trước.

Đi vài bước nó mới nhớ ra, nó cũng không biết rạp xiếc ở đâu.

"Chú, chú dẫn đường!" Hoắc Huyền Lôi buồn cười nhìn hai người bọn họ, hai mẹ con này, thật đúng là thú vị, nếu như có thể, anh thật sự hi vọng bọn họ có thể trở thành người nhà của anh.

Cô gái này, là người mẹ đơn thân, chắc hẳn hiện tại, bên cạnh cô vẫn chưa có người đàn ông nào, như vậy anh phải bắt đầu nỗ lực, trong bốn năm, cô gái này một mình nuôi dưỡng đứa bé lớn lên, trong bốn năm đó cô ấy đã phải chịu bao nhiêu đau khổ, anh tin rằng cô là một cô gái tốt.

Như vậy, cô chính là người phụ nữ anh cần tìm.

Sau khi bọn họ đến rạp xiếc, Hoắc Huyền Lôi đưa hai người họ đến chỗ ngồi xuống. Tiếp đó, Hoắc Huyền Lôi đi ra ngoài, để cho hai người bọn họ ngồi đó, nói đôi câu, anh liền rời khỏi chỗ ngồi.

Khi anh trở lại, trong tay đã có thêm một túi đồ ăn vặt, Kỳ Kỳ không ngờ, anh sẽ nghĩ chu đáo đến như vậy, biết nó và mẹ thích ăn đồ ăn vặt, cho nên mua cho bọn họ nhiều đồ ăn ngon như vậy.

Ăn đồ ăn vặt xem biểu diễn xiếc, thật đúng là hưởng thụ a! Nhìn thời gian, biểu diễn cũng sắp bắt đầu, đèn ở chỗ ngồi cũng tắt, trên đài diễn viên cũng lục tục đi ra.

Tất cả tiết mục, Kỳ Kỳ đều xem rất chăm chú, bởi vì đây là lần đầu tiên nó được đi xem xiếc, cho nên phải đặc biệt nghiêm túc, mà Tống Tâm Dao một chút tâm tình muốn xem cũng không có, nhưng lại không tiện dắt Kỳ Kỳ rời đi, Kỳ Kỳ thích xem biểu diễn, nếu như cô dắt Kỳ Kỳ đi, Kỳ Kỳ nhất định sẽ mất hứng.

Trong đầu cô bây giờ đều nhớ đến chuyện với Cung Hình Dục, một chút tâm tình cô cũng không có. Hoắc Huyền Lôi thấy Tống Tâm Dao có tâm sự, nhưng lại không tiện hỏi cô.

Giữa bọn họ còn không quen thuộc đến mức cái gì cũng có thể nói, Tống Tâm Dao cũng sẽ không nói với anh, có lẽ có thể hỏi Kỳ Kỳ một chút xem cô có chuyện gì? Nhưng mà Kỳ Kỳ có thể nói với anh hay không, còn là một vấn đề, nếu như Kỳ Kỳ không nói thì sao?

Vậy phải làm thế nào? Dò hỏi cô sao? Có thể một chút anh cũng không dò được, bộ dáng có tâm sự này của cô, có thể ngay cả động lực nói chuyện cũng không có.

Hết chương 31

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc - Chó Cuớp Mẹ Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 32: Hôn

Xem biểu diễn xong, Tống Tâm Dao liền lôi kéo Kỳ Kỳ ra khỏi rạp xiếc, tuy buổi biểu diễn rất đẹp mắt, nhưng cô không có tâm tình để xem, cô vẫn luôn nghĩ đến chuyện giữa cô và Cung Hình Dục, tại sao anh không tin cô? Chẳng lẽ cô thật sự không đáng tin cậy sao?

"Mẹ, mẹ vẫn đang suy nghĩ chuyện đó sao?" Kỳ Kỳ cho tới bây giờ vẫn luôn chú ý đến Tống Tâm Dao, nó biết mẹ vẫn chưa quên chuyện giữa mẹ và Cung Hình Dục. Nhưng mà hiện tại, mẹ nên thật vui vẻ cùng nó xem biểu diễn xiếc chứ không phải vẫn nghĩ đến chuyện kia.

"Không có!" Cô mỉm cười ôm, lấy Kỳ Kỳ, không muốn làm cho Kỳ Kỳ vì cô mà lo lắng. Thấy mẹ không muốn nói, Kỳ Kỳ cũng không hỏi nhiều nữa, nó có hỏi nhiều hơn nữa, Tống Tâm Dao cũng sẽ không nói, bây giờ vẫn phải để tự mẹ suy nghĩ lại, nếu như mẹ muốn nói, tự nhiên mẹ sẽ nói cho nó biết.

"Đi thôi! Tôi đưa hai người đi ăn bữa tối." Nhìn thời gian cũng nên ăn bữa ăn tối rồi.

"Cám ơn Hoắc tiên sinh có ý tốt, hôm nay đã khiến anh tiêu tốn không ít rồi." Hai vé xem biểu diễn xiếc chắc phải tiêu tốn rất nhiều tiền mới có thể lấy được.

Dù sao vị trí tốt như vậy, nếu không phải giá cao chắc chắn rất khó lấy được.

"Tốn kém cái gì? Không có tốn kém, rạp xiếc kia, công ty tôi mở, vé vào vốn chính là tự mình làm, căn bản cũng không tốn tiền. Đi thôi! Đi ăn cơm, chắc Kỳ Kỳ cũng đói bụng rồi!" Anh rút cuộc có thân phận như thế nào? Rạp xiếc cũng là công ty anh mở.

"A. . . . Tôi quên tự giới thiệu mình, đây là danh thiếp của tôi!" Hoắc Huyền Lôi đưa danh thiếp cho cô.

"CEO tập đoàn Hoắc thị, Hoắc Huyền Lôi. . . ." Nhìn mấy chữ bên trên, cô cũng sợ hết hồn, không ngờ, anh chính là tổng giám đốc của Hoắc thị

Hoắc Huyền Lôi, cho đến bây giờ cô đều cho rằng anh chỉ trùng tên với Hoắc Huyền Lôi của Hoắc thị thôi, nhưng không ngờ, anh lại là tổng giám đốc của Hoắc thị.

"Không cần kinh ngạc! Đi thôi! Tôi đưa hai người đi ăn cơm." Về mặt kinh ngạc của cô làm anh cảm thấy thật đáng yêu.

Chỉ là bây giờ no bụng quan trọng hơn.

Bọn họ đi tới nhà hàng Tây, Kỳ Kỳ chọn cho mình một phần thịt bò bít tết chín, lần trước mẹ đã nói: trẻ con không thể ăn thịt bò bít tết tái, như vậy sẽ đau bụng." Kể từ lần đó về sau, nó cũng không dám ăn tái nữa.

Thật ra thì kể từ sau lần đó, nó vẫn chưa tới nhà hàng Tây lần nào, thật lâu a! Cũng sắp một tháng.

Tổng Tâm Dao còn chưa bắt đầu ăn, Hoắc Huyền Lôi liền đem thịt bò bít tết trước mặt mình, cắt thành từng miếng nhỏ, đẩy tới trước mặt Tổng Tâm Dao, nói: "Cái này đã cắt nhỏ rồi, cô ăn đi!" Đem nĩa trước mặt này phần thịt bò bít tết múc đến từ mấy trước mặt của.

Kỳ Kỳ đang cố gắng cắt thịt bò bít tết, anh cũng lấy thịt bò bít tết của Kỳ Kỳ qua.

"Bé đẹp trai, chú cắt nhỏ cho cháu!" Kỳ Kỳ thấy anh cắt nhỏ thịt bò bít tết, đưa đến trước mặt của nó.

"Ăn đi!" Sau khi giúp hai người bọn họ cắt thịt bò bít tết, anh mới bắt đầu ăn thịt bò của mình, Tổng Tâm Dao chỉ ăn, không nói gì.

Cô phát hiện, cảm giác được người khác cung chiều như vậy cũng không tệ lắm, bình thường lúc ăn cơm ở nhà, Cung Hình Dục mặc dù có gấp thức ăn cho cô, nhưng mà cho tới bây giờ cũng không thấy anh săn sóc cô như thế này.

Mặc dù, anh thường xuyên cười với cô, nhưng cô luôn cảm giác nụ cười đó không quá chân thực. Giống như là anh đang ứng phó với cô.

"Ăn xong, tôi mang hai người đi xem phim, có được không?" Anh đột nhiên đề nghị.

"Xem phim gì ạ?" Kỳ Kỳ ngẩng đầu hỏi.

Lớn như vậy nhưng nó chưa từng được đến rạp chiếu phim, bởi vì cho tới bây giờ mẹ cũng chưa dẫn nó đi, mà gặp lại Cung Hình Dục lâu như vậy chỉ có ngày hôm nay ông ấy mới dẫn bọn họ tới quán bar kia, thật ra thì cũng chưa được đi đâu. Thật không biết ông ta có phải là cha ruột của nó không nữa.

"Cháu muốn xem cái gì?" Hoắc Huyền Lôi nhìn ra được, Kỳ Kỳ có hứng thú!

"Xem cái gì cũng được, chỉ cần đẹp mắt là được!" Chỉ cần đẹp mắt, nó nhất định sẽ đi xem.

"Được! Ăn xong, chúng ta sẽ đến rạp chiếu phim!" Kỳ Kỳ gật đầu một cái.

Sau khi ăn cơm xong, Hoắc Huyền Lôi dẫn bọn họ để rạp chiếu phim, tìm một bộ phim tương đối thích hợp với Kỳ Kỳ. Anh lại mua một túi lớn đồ ăn vặt, xem phim cùng với bọn họ.

Xem phim xong, Hoắc Huyền Lôi lại dẫn bọn họ đi ăn đêm, Tổng Tâm Dao lúc mới bắt đầu, tâm tình cực kém cũng dần khôi phục lại, theo chân hai người bọn họ vừa nói vừa cười.

Cứ như vậy, khiến Hoắc Huyền Lôi cũng yên tâm, ít nhất cô không còn dùng bộ mặt lạnh lùng đối với anh nữa.

Chơi mệt rồi, Kỳ Kỳ liền nằm ở trong ngực Hoắc Huyền Lôi ngủ, Tổng Tâm Dao cũng mệt mỏi tựa vào chỗ ngồi, buồn ngủ. Nhìn hai mẹ con bọn họ, khóe miệng Hoắc Huyền Lôi khẽ gợn lên, cảm giác như thế, cũng không tệ!

Lúc đưa hai người bọn họ về đến nhà, anh mới lay tỉnh Tổng Tâm Dao đang ngủ say, ôm Kỳ Kỳ đi vào.

"Hôm nay cảm ơn anh! Anh cũng trở về trước đi! Kỳ Kỳ để tôi ôm là được rồi!" Trước kia, cô còn có chút địch ý với Hoắc Huyền Lôi, chỉ là trải qua chuyện ngày hôm nay, cô phát hiện anh cũng không đáng ghét như vậy.

"Cảm ơn cái gì? Tôi cũng chơi rất vui vẻ, chơi thêm 2 ngày nữa cũng không đủ, sáng thứ bảy tôi tới đón hai người, dẫn cô và Kỳ Kỳ đến một nơi, nơi đó càng vui hơn!" Kỳ Kỳ là một đứa bé, chỉ cần là nơi có chuyện vui, nó đều có hứng thú.

"Luôn khiến cho anh tốn kém, tôi thật sự cảm thấy không tốt lắm!" Cô muốn từ chối, nhưng mà Hoắc Huyền Lôi nhất định sẽ không đồng ý.

"Sẽ không, dù sao cô cũng không có việc gì, hơn nữa Kỳ Kỳ cũng thích đến nơi vui chơi, cùng đi đi! Vào nhà thôi! Đêm đã khuya có chút lạnh, coi chừng bị cảm đó!" Cởi áo khoác tây trang của mình xuống, khoác lên trên người của Kỳ Kỳ, nhìn Kỳ Kỳ ngủ say, anh không nhịn được hôn một cái trên trán nó.

Nhìn động tác của Hoắc Huyền Lôi, cô mới nhớ tới, Cung Hình Dục cho tới bây giờ hình như cũng chưa từng hôn Kỳ Kỳ!

Cũng không có đưa bọn họ ra ngoài chơi thoải mái như vậy, chắc hẳn anh vĩnh viễn cũng sẽ không làm như vậy đi!

"Vậy hai người đi vào đi!" Hoắc Huyền Lôi gạt đầu một cái, đưa mắt nhìn hai người bọn họ đi vào trong nhà.

Mới ngồi vào bên trong xe, rời khỏi cửa chính Tổng gia.

Cung Hinh Dực từ lúc gần tối, đã một mực chờ ở cửa Tổng gia đợi Tổng Tâm Dao trở lại, lại không nghĩ tới, anh đợi cô hơn sáu giờ, khi cô trở lại, bên cạnh còn có thêm người đàn ông khác. Hơn nữa người đàn ông này, cũng là người đàn ông rất ưu tú.

Anh ta là CEO của Hoắc thị —— Hoắc Huyền Lôi.

Anh thật không biết, Tổng Tâm Dao tại sao lại biết nhiều đàn ông ưu tú như vậy.

Lôi Vũ Minh bây giờ đối với anh mà nói, có bao nhiêu nguy hiểm, nhưng mà anh có thể nhìn ra được, anh ta đối với Tổng Tâm Dao là có tình ý, nếu như không có tình cảm với cô, không thể nào có thù với anh.

Chỉ là, tại sao cô biết nhiều đàn ông có tiền như vậy? Thật sự là, kế hoạch bốn năm trước là cô bày ra sao? Vì muốn tìm đàn ông, cho nên mới biết nhiều đàn ông có tiền như vậy sao?

Chỉ là, cô cùng Lôi Vũ Minh đã nhiều năm không gặp, anh ta không thể nào là mục tiêu năm đó của cô.

Hết chương 32

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc - Chó Cướp Mẹ Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 33: Buổi phỏng vấn ở Lôi thị

Như vậy, anh và Hoắc Huyền Lôi là hai người mà cô lựa chọn, mà cuối cùng người cô lựa chọn là anh sao?

Anh rất muốn nghe, hai người bọn họ người đang nói chuyện gì, có thể nhận ra Tổng Tâm Dao hình như rất thích nói chuyện cùng anh ta.

Nhìn anh cởi áo ra, đắp lên trên người con trai, anh thật sự muốn xông lên phía trước, kéo cái áo kia xuống, ném ra thật xa.

Sau đó, lại nhìn thấy anh ta hôn Kỳ Kỳ, anh cũng chưa từng hôn Kỳ Kỳ, mà hần lại dám hôn con trai của anh, điều này khiến cho anh có loại kích động muốn phát điên.

Nhưng mà, anh không làm như vậy, anh muốn xem quan hệ giữa hai người bọn họ là loại tình cảm như thế nào.

Anh không thấy hần ta hôn Tổng Tâm Dao, chuyện này làm cho anh vui vẻ hơn một chút, ít nhất quan hệ giữa hai người bọn họ không giống như anh tưởng tượng.

Nếu quả thật chuyện đó giống như tưởng tượng của anh, anh sẽ thật sự phát điên, bây giờ càng ngày anh càng không hiểu mình, tại sao phải để ý giữa quan hệ giữa cô và anh ta như vậy?

Chẳng lẽ, anh thật sự có cảm tình với cô rồi sao?

Không thể nào! Anh nói muốn kết hôn với cô, là bởi vì Kỳ Kỳ không thể rời khỏi cô, còn có một nguyên nhân khác, anh rất rõ ràng. Cho nên anh không thể nào yêu Tổng Tâm Dao, coi như bọn họ có thật sự kết hôn, anh cũng không thể sẽ yêu cô.

Nhìn xe Hoắc Huyền Lôi đã chạy xa, anh mới khởi động xe của mình, không biết chị Thu tra được như thế nào? Chuyện năm đó, thật sự có quan hệ với Tổng Tâm Dao sao?

Nếu quả như thật có quan hệ, anh vẫn sẽ kết hôn với cô sao?

Sẽ không!

Anh hiểu rõ anh muốn cái gì. Nếu như cô là người phụ nữ tâm cơ như vậy, anh lấy về nhà, thì có ích lợi gì đây?

*

Bộ phận nhân sự của Lôi thị

Lôi Vũ Minh sau khi xem qua tất cả lý lịch sơ lược của nhân viên mới nộp đơn, từ trong đó chọn lựa ra 20 người, mà hôm nay chính là ngày chính thức phỏng vấn những người được chọn.

Lôi Vũ Minh từ sáng đi tới bộ phận nhân sự, xem tiếp một chút lý lịch sơ lược, muốn từ trong đó chọn lựa ra một vài người phù hợp cho công ty.

Một số nhân viên đến phỏng vấn cũng bắt đầu từ từ đi vào. Mà ở đây, Lôi Vũ Minh nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc.

Tổng Tâm Dao nhàm chán ngồi một chỗ, trong miệng lầm bầm: "Y Y ngu ngốc này, chính cậu muốn tới nộp đơn, làm sao kéo mình theo, vừa đến Lôi thì ngay cả bóng người cũng không thấy." Dạ Đình đi làm ở đây, chắc chắn cô ấy vừa tới nơi này, đã chạy đi tìm Dạ Đình rồi.

Hai người bọn họ xem ra cũng sớm có tin tốt!

Thật là bực bội, sớm biết như vậy cô cũng không phải đến đây!

"Cô gái!" Lôi Vũ Minh đi tới bên cạnh cô, nhưng không gọi thẳng tên của cô.

"Là anh!" Cô cô nhớ anh ngày đó ở nhà cô ăn cơm, còn nói rất nhiều chuyện với Tổng Hàm Quân.

"Cô không nhớ, tôi là ai sao?" Thấy ánh mắt cô nhìn anh kia, có vẻ rất xa lạ.

"Tôi nhận ra anh...anh là người quen của cha tôi mà!"

"Cô thật sự không biết tôi sao? Tình nghịch!" Nghe thấy anh gọi "Tình nghịch" Tổng Tâm Dao chợt ngẩng đầu lên, kinh ngạc nhìn người đàn ông đẹp trai trước mắt này.

Làm sao anh biết biệt danh khi còn bé của cô?

"Anh là?" Cô không thể xác định.

"Cô gái ngu ngốc này, thật sự không biết tôi sao? Tôi chính là người bị cô khi dễ khi còn bé!" Lúc ấy, anh vẫn luôn để cho cô bắt nạt, mỗi lần đều bắt nạt đến khi anh khóc mới thôi.

Anh vừa khóc, nước mắt của cô lập tức liền rớt xuống, thật không biết, nước mắt của cô làm sao có thể rơi nhanh như vậy.

Mỗi lần anh bị mẹ ôm đi, cô lập tức có thể ngừng khóc, còn ở phía sau làm mặt quỷ.

"A. . . . Anh là địa lỗi?" Nhớ khi còn bé, cô không nhớ được tên của anh, trực tiếp lấy biệt danh này cho anh.

"Nhớ rồi sao?" Lôi Vũ Minh coi như vui mừng, ít nhất cô không quên biệt hiệu của anh khi còn bé.

"Nhớ rồi! Không ngờ anh sẽ trở thành bộ dáng hiện tại này." So với anh khi còn bé, anh bây giờ quả thực đẹp trai hơn rất nhiều.

"Có phải đã trở nên đẹp trai hay không? Cho nên, cô không nhận ra tôi?" Lôi Vũ Minh buồn cười nhìn cô.

"Đúng a! Đẹp trai hơn rất nhiều, cho nên tôi không nhận ra là anh đó!" Hôm ấy, cô làm sao lại không nghĩ ra?

Lần trước Tổng Hàm Quân cũng đã đề cập với cô, chỉ là cô không ghi nhớ ở trong lòng.

"Làm sao em lại ở đây?"

"Bạn tốt của em đến phỏng vấn, em theo cô ấy tới." Quách Y Y thiết là, bây giờ vẫn không thấy bóng dáng.

"Bạn tốt của em? Là ai vậy? Nhưng mà anh nói trước với em nha! Nếu như cô ấy không có thực lực, anh cũng sẽ không để cho cô ấy qua vòng phỏng vấn của anh!" Lôi Vũ Minh là một người công tư rõ ràng, không thể nào bởi vì cô ấy là bạn của Tổng Tâm Dao, mà cho cô ấy đi cửa sau.

"Cô ấy tên là Quách Y Y, hiện tại đã chạy đi tìm bạn trai, nên lập tức sẽ tới thôi!" Thật không có cách nào với Quách Y Y, ngày đó sau khi Kỳ Kỳ kéo dây tơ hồng cho hai người bọn họ, hai người liền giống như trẻ song sinh, một phút cũng không muốn tách ra.

"Bạn gái Dạ Đình?" Anh có chút ấn tượng.

"Hai người biết nhau à?" Lôi Vũ Minh gật đầu một cái, cái thế giới này thật đúng là nhỏ.

Chuyện gì, cũng có thể gặp phải.

"Buổi tối cùng nhau ăn cơm đi! Chúng ta cùng nói chuyện!" Lôi Vũ Minh nhớ tới hôm đó ở Tổng gia, Cung Hình Dục không để cho anh và Tổng tâm Dao nói chuyện, thật bực bội, hôm nay anh hẹn cô cùng nhau ăn cơm, có cơ hội thật tốt.

"Anh mời khách?" Cô cũng không có nhiều tiền như vậy, lại nói hiện tại ngay cả công việc cô cũng không có.

"Ừ!" Anh gật đầu một cái.

"Tốt! Anh mời khách, tất cả đều dễ dàng!" Nhìn dáng vẻ dễ thương của cô, tâm tình của Lôi Vũ Minh cũng khá lên nhiều.

Nhìn đồng hồ, cũng sắp bắt đầu phỏng vấn rồi.

Quách Y Y mới chậm rì rì đi đến, cô ấy ke giờ thật rất chuẩn nha, vừa đúng lúc gọi đến tên cô, cô liền tới.

Thật không biết, cô ấy tới phỏng vấn, hay là đến gặp Dạ Đình. Nhưng mà thấy Quách Y Y đã tìm được nơi nương tựa, cô cũng cảm thấy vui mừng cho cô ấy.

"Cậu còn biết đường xuống à? Không theo Dạ Đình của cậu nữa sao?" Trong lời nói của cô, có chút châm chọc.

"Cậu đừng có giễu cợt tớ nữa! Tớ với anh ấy đã một ngày không gặp, tớ nhớ anh ấy, cho nên mới chạy lên gặp anh ấy một lát, bây giờ không phải đã xuống rồi sao?" Chỉ là, không phải một ngày chưa gặp, tối hôm qua anh vẫn còn qua đêm cùng cô.

"Như vậy a! Hai người đã làm bao nhiêu lần rồi? Đừng nói là một lần cũng chưa làm nha!" Nhìn mặt của Quách Y Y cũng sắp đỏ giống quả táo rồi, cô biết cô ấy đã đem mình bán đi.

"Tại sao đột nhiên cậu lại hỏi chuyện này? Cậu và Cung Hình Dục không phải cũng như vậy sao? Hai người ngay cả đứa bé cũng đã có rồi, còn dám nói mình." Quách Y Y quả thật có chút kích động. Kỳ Kỳ đã từng nói với cô mấy lần rồi, không được nhắc tới Cung Hình Dục trước mặt Tổng Tâm Dao, vậy mà cô lại không nhớ.

"Nhanh đi phỏng vấn đi! Đến phiên cậu rồi!" Thấy cô ấy vẫn còn đứng đây, cô đưa tay đẩy vào trong.

Hết chương 33

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc - Chờ Cướp Mẹ Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 34: Ăn cơm cùng Lôi Vũ Minh

Quách Y Y làm mặt quỷ với cô mới chạy đi phỏng vấn. Mà Tổng Tâm Dao trong lúc đó ánh mắt liền âm thầm hơn.

Nhắc tới Cung Hình Dục cô liền cảm thấy đau lòng kể từ ngày hôm qua, sau khi xảy ra chuyện ở quán bar kia anh vẫn không gọi điện thoại cho cô, một cuộc cũng không có, cũng không thấy người đâu, không hề gặp lại.

Chắc hẳn anh đã tin lời người đàn ông xa lạ kia rồi!

Nếu quả thật như vậy thì phải làm sao? Nếu như anh vẫn không tin cô, vậy chắc chắn anh sẽ dùng mọi phương pháp cướp đi Kỳ Kỳ. Đến lúc đó cô phải làm gì đây?

Hiện tại cô thật sự vô cùng lo lắng Cung Hình Dục sẽ giành Kỳ Kỳ với cô. Nếu như anh thật sự muốn giành Kỳ Kỳ với cô, cô hoàn toàn không thể giành được quyền nuôi dưỡng.

Anh vừa có tiền lại vừa có quyền lực, coi như có giải quyết bằng tòa án, anh cũng sẽ giành được quyền nuôi dưỡng Kỳ Kỳ, còn cô ngay cả một điểm thắng cũng không có.

Tiếp đó coi phải làm như thế nào đây? Phải đi tìm người đàn ông xa lạ kia để hắn giải thích với Cung Hình Dục sao? Cũng là không thể đi, cô căn bản cũng không biết hắn là ai. Cao Cẩm Nhã nhất định đã cho hắn tiền để cho hắn dựng truyện trước mặt Cung Hình Dục, còn cô không có tiền cho người đàn ông kia khiến cho hắn nói ra sự thật.

Cô phải làm thế nào đây?

"Dao Dao, cậu đang suy nghĩ gì vậy? Quách Y Y phỏng vấn xong trở lại thấy Tổng Tâm Dao vẫn luôn nhìn ra ngoài cửa sổ ngẩn người không biết đang suy nghĩ cái gì.

"Cậu xong rồi à?" Quách Y Y gật đầu một cái.

"Đi về thôi" Tổng Tâm Dao vừa định đứng dậy rồi đi thì có một cô gái đi đến trước mặt cô.

"Tổng tiểu thư, tổng giám đốc của chúng tôi mời cô đến phòng của anh ấy một lát." Cô gái này chính là thư ký của Lôi Vũ Minh.

"Dao Dao, cậu biết Lôi Vũ Minh sao?" Quách Y Y không biết cô làm thế nào quen biết Lôi Vũ Minh.

"Anh ấy và mình là bạn bè cùng chơi hồi bé, mình cũng chỉ vừa nhớ ra anh ấy, cậu đi tìm Dạ Đình cậu đi, mình đã hẹn anh ấy cùng nhau ăn cơm rồi. Chỉ là hai người các cậu có muốn cùng nhau hay không?" Tổng Tâm Dao lúc này mới nhớ tới, coi đã hẹn cùng nhau ăn cơm với Lôi Vũ Minh. Vừa rồi cô thực sự đã quên. Tại sao cứ nghĩ đến chuyện của Cung Hinh Dục cô lại quên nhiều thứ như vậy?

"Không, tớ vẫn muốn đi tìm Đình, tận hưởng thế giới của hai người". Anh cũng sắp tan làm, hai người đã hẹn sẽ cùng nhau đi ăn.

"Đi đi! Cậu đúng là trọng sắc khinh bạn, có bạn trai liền không đến thăm Kỳ Kỳ, ó là con trai nuôi của cậu đó". Tổng Tâm Dao trách cứ Quách Y Y, chỉ là thấy cô đã tìm được một người bạn trai tốt như vậy, cô cũng cảm thấy yên tâm, cũng vì cô ấy mà vui vẻ.

"Tớ đi tìm anh ấy trước đây, cậu cũng đi tìm tổng giám đốc Lôi đi". Quách Y Y cười rồi đi.

Cô muốn vào Lôi thị không chỉ bởi vì ở đây có Dạ Đình mà còn vì cô muốn làm việc trong một công ty lớn, cô muốn ở đây rèn luyện tốt hơn, học hỏi nhiều hơn.

Về sau nếu như Dạ Đình muốn xây dựng sự nghiệp cô cũng có thể giúp đỡ anh. Mặc dù cô có chút lo lắng, không biết cô có thể được nhàn tênh vào công ty này hay không nhưng mà vì Dạ Đình cô sẵn sàng cố gắng.

*

Đi tới phòng làm việc của Lôi Vũ Minh, phòng làm việc của anh và Cung Hinh Dục rất giống nhau, đều chọn thiết kế rất đơn giản. Sẽ không có cảm giác rối loạn phức tạp, cô ngược lại rất thích phòng làm việc thiết kế đơn giản như vậy.

Đi đến phòng làm việc này làm cho cô có cảm giác như cô đang đi đến phòng làm việc của Cung Hinh Dục, bởi vì phòng làm việc của anh cũng thiết kế theo phong cách đơn giản.

Anh bây giờ đang làm gì? Đang làm việc sao? Hay là cũng đang nghĩ về chuyện của cô? Trong lòng anh rốt cuộc đang nghĩ gì? Anh cũng không có nói ra là anh không tin cô đã làm ra chuyện năm đó. nhưng cũng không nói anh tin tưởng.

Cô thật muốn biết anh rốt cuộc là tin tưởng hay không tin tưởng, cô không đáng để anh tin như vậy sao? Cô muốn tự mình điều tra chuyện năm đó, nhưng mà phải bắt đầu từ đâu?

Cô càng nghĩ càng không hiểu, Cao Cẩm Nhã không phải đã tìm được người trong lòng rồi sao? Tại sao còn phải tới phá hỏng tình cảm của bọn họ?

Chẳng lẽ làm như thế sẽ khiến cô ấy vui vẻ sao?

Cô ấy cũng không muốn có người đến phá hỏng tình cảm của mình, vậy làm sao lại muốn đến phá hỏng tình cảm của cô đây? Mặc dù giữa cô và Cung Hinh Dục, căn bản cũng không có tình yêu.

"Nghĩ gì vậy?" Lôi Vũ Minh vừa bước vào phòng làm việc đã nhìn thấy Tổng Tâm Dao đứng cạnh cửa ngăn người, không hề có ý ngồi xuống.

"Không có gì, anh phòng vẫn xong rồi hả?" Vừa rồi có rất nhiều người, anh làm sao lại nhanh như vậy?

"Còn mấy người nữa, ngày mai lại phỏng vấn tiếp, hôm nay thời gian cũng không còn sớm. Đi thôi! Chúng ta đi ăn cơm trước." Còn có bốn, năm nhân viên chưa phỏng vấn nhưng bây giờ anh cảm thấy ăn cơm tương đối quan trọng hơn. Nhớ lúc nhỏ, Tổng Tâm Dao là một người rất tham ăn, cô không thể chịu đói được một lúc. Bất kể vật gì, chỉ cần có thể ăn cũng có thể vào miệng cô, đối với ăn, coi không có một yêu cầu nào.

Chỉ là hiện tại anh muốn dẫn cô đi ăn thật ngon.

"Như vậy có vẻ như không tốt lắm." Cô có cảm giác làm như vậy thật sự không tốt lắm, cứ để cho anh làm việc đến lúc tan tầm rồi cùng coi ăn cơm thì tốt hơn.

"Không sao, thời gian phỏng vấn cũng sắp hết rồi, em biết yêu cầu của anh đối với nhân viên cao bao nhiêu không, cho nên thời gian phỏng vấn cũng không thể quá nhanh như vậy được!" Yêu cầu của anh cũng gọi là cao quá đỉnh đầu rồi, nhưng mà bây giờ nhân tài không ít nhân viên anh tuyển chọn coi như là thượng đỉnh, phải là tốt nhất.

"Nếu anh đã nói như vậy thì chúng ta cùng nhau đi ăn cơm thôi." Nếu như anh cũng đã xong việc muốn cùng cii ăn cơm, cô còn có thể nói gì nữa chứ. l, nói thêm nữa thì thật không nể mặt anh rồi. Hơn nữa, thật sự cô cũng đói bụng rồi.

Lúc anh chưa nói ăn cơm cô còn chưa cảm thấy đói nhưng bây giờ cô thật sự cảm thấy đói rồi.

"Này, đi thôi! Em muốn ăn món Tây, hay là món Trung? Hay là Nhật Bản hoặc Hàn Quốc?" Bản thân anh vẫn thích ăn món Hàn hơn. Đặc biệt là kim chi Hàn Quốc, đó là món anh thích nhất, lúc trước anh có bạn gái, là một cô gái rất tốt, chỉ là anh không thích người Hàn Quốc, anh ở cùng cô gái đó cũng chỉ vì cô và Tổng Tâm Dao có chút giống nhau cho nên mới có thể. . . .

"Em đều có thể ăn." Lôi Vũ Minh không ngờ khẩu vị của cô vẫn như trước, không sai biệt lắm.

"Vậy anh dẫn em đi ăn món Hàn, anh biết một nhà hàng, nấu món Hàn không tệ." Ngày đầu tiên đến thành phố O, anh đã chạy đi tìm nhà hàng Hàn Quốc, có thể thấy anh yêu món ăn Hàn đến thế nào.

"Được!" Cô đi theo anh, hai người cùng đi đến nhà hàng Hàn Quốc.

Trong đầu cô vẫn là nghĩ đến chuyện của cô và Cung Hình Dục. Dù là đã đến phòng ăn cô vẫn còn nghĩ, chỉ có điều bây giờ cô đang ăn cơm, yên lặng ăn.

"Em có tâm sự gì sao?" thấy cô nửa buổi không nói câu nào mà vẫn luôn suy nghĩ chuyện gì đó, Lôi Vũ Minh biết cô nhất định có tâm sự.

"Xin lỗi! Em thất thần!" Tâm tình của cô không hề đặt vào bữa ăn.

"Không có gì, nói cho anh biết em rồi cuộc đang suy nghĩ cái gì? Anh thấy đáng về em rất phiền muộn." Anh đã muốn hỏi từ lâu chỉ có điều không nói ra miệng mà thôi.

Hết chương 34

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc - Chó Cướp Mẹ Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 35: Ai thật ai giả

"Chỉ là có chút hiểu lầm với Cung Hình Dục, không có việc gì đâu!" Hiểu lầm với anh chỉ có một chút thôi sao?

Chính cô cũng không biết, hiểu lầm giữa bọn họ sẽ thành ra như thế nào nữa?

"Nếu là hiểu lầm, tại sao không nói với anh ta? Chẳng lẽ anh ta không tin em sao?" Nếu như chỉ vì một chút hiểu lầm, mà anh ta cũng không tin Tổng Tâm Dao như vậy bọn họ sống cùng nhau có ý nghĩa sao?

"Là chuyện bốn năm trước, hiện tại em thật sự muốn tra ra chuyện này, em nghĩ cũng rất khó, nếu không, tối nay em muốn tìm anh ấy nói chuyện một chút, sẽ không có chuyện gì!" Thật không có chuyện gì sao? Cô chính là đang tự an ủi mình đi!

"Nói rõ sự tình cho anh nghe...anh giúp em đi thăm dò!"

"Không cần, cảm ơn ý tốt của anh! Đúng rồi, anh bây giờ sống như thế nào? Kết hôn chưa vậy?" Đây mới là chuyện khiến cô tò mò nhất.

"Anh sống rất khá, cũng không có kết hôn, có phải em muốn gả cho anh hay không? Anh cảm thấy, chúng ta có thể!" Anh khẽ mỉm cười, cười rất mê người, cùng với dáng vẻ khi đối mặt với nhân viên là hai dáng vẻ hoàn toàn khác nhau.

". Anh đừng cười đến yêu nghiệt như vậy, em sợ sẽ bị anh mê đảo mắt." Cô vốn rất thích ngắm trai đẹp, nếu như nhìn anh nữa, thực sự sẽ bị mê đảo .

"Bị anh mê hoặc là tốt nhất, như vậy anh liền cưới em về nhà, làm vợ của anh, em cảm thấy chủ ý này như thế nào? Anh cho là rất tốt nha!"

"Anh đừng đùa với em vậy rồi, hiện tại rất nhiều người biết em là vị hôn thê của Cung Hình Dục, nếu như bị ký giả nghe được, cũng không tốt!" Cô sợ nhất chính là việc này.

"Anh không có đùa giỡn với em!" Anh muốn cưới nàng, mà lần này trở về thành phố một trong những nguyên nhân chủ yếu, cũng là vì cô.

Chỉ là, anh thế nào cũng không nghĩ đến, cô đã là mẹ của đứa bé.

Đây là việc anh hoàn toàn không tính đến, nếu như anh biết rõ chuyện sẽ thành ra như vậy, anh nên trở về thành phố O từ sớm.

Chỉ là, bây giờ thật quá gấp.

"Anh đừng dùng bộ mặt phớt tình như vậy nói chuyện với em, em không quen!" Dáng vẻ nghiêm túc kia khiến Tổng Tâm Dao có chút sợ, cô sẽ cho là anh đang nói thật, mà không phải đang nói đùa.

"Ăn cơm đi! Cô bé, nhớ lời anh nói, coi như em có là vợ chưa cưới của Cung Hình Dục, anh cũng sẽ dựa vào sự cố gắng của chính mình đoạt lấy em." Tổng Tâm Dao sững sờ nhìn anh, anh.

"Em sẽ làm như không nghe thấy." Bởi vì, cô thật sự coi lời anh nói là thật rồi, làm sao có thể, anh chỉ đang nói đùa mà thôi.

"Em nghe thấy, anh biết rõ mà! Ăn cơm đi, ăn xong anh đưa em về nhà!" Lôi Vũ Minh không nói thêm nữa, bởi vì anh rất rõ ràng, anh không thể gấp gáp ép cô, ép cô quá cũng không phải là chuyện tốt.

Hơn nữa, anh cái cần chính là cô tâm cam tình nguyện gả cho anh, mà không phải anh ép buộc cô như vậy.

". . . ." Hai người bọn họ không ai tiếp tục nói thêm một câu, hai người cùng duy trì trầm mặc, cũng không có ai phát hiện, ký giả đã đem nội dung bọn họ nói chuyện, tất cả đều ghi lại.

Chỉ là, không biết chuyện này ở thành phố O sẽ tạo ra bao nhiêu ảnh hưởng.

*

"Bộp" một tiếng, một tờ báo bị ném ở trên bàn, Cung Hình Dục xem xong nội dung bên trong, mới biết mình thật quá sơ suất.

Thật ra thì Lôi Vũ Minh cũng không phải không có tình cảm đối với Tống Tâm Dao, chỉ là anh ta che giấu quá tốt.

Không ngờ, vị hôn thê của anh lại được hoan nghênh như vậy, bao nhiêu đàn ông đều muốn cướp vị hôn thê của anh, thật sự không ngờ đến, anh thế nào cũng không có nghĩ tới việc này.

Một Hoắc Huyền Lôi còn chưa đủ, còn có cả Lôi Vũ Minh.

Bản lĩnh của Tống Tâm Dao cũng không nhỏ! Trong khoảng thời gian ngắn như vậy lại có thể tìm được hai người đàn ông đều có tiền, xem ra, anh vẫn nên trông chừng cô chặt hơn một chút, mặc dù, bây giờ cô là mẹ của con trai anh, nhưng vẫn không thể bảo đảm, cô sẽ không thích người đàn ông khác.

Dù sao lúc đầu, để cho cô đồng ý gả cho anh, là anh đã lấy Kỳ Kỳ ra uy hiếp cô. Lôi Vũ Minh cùng Hoắc Huyền Lôi đều là hai đối thủ rất mạnh, thế lực của hai người bọn họ anh cũng không thể coi thường.

Hai người bọn họ, hoàn toàn có thể cho Tống Tâm Dao một tòa thành vững chắc, như Lôi Vũ Minh khiến cho anh thật sự lo sợ.

Anh ta chỉ cần nói vài câu lời ngon tiếng ngọt, chắc hẳn Tống Tâm Dao sẽ có cảm giác giống như bay lên bầu trời cao.

"Tống giám đốc!" Trước bàn làm việc của Cung Hình Dục, có một người đàn ông vẫn luôn ngồi ở đó. Anh ta thật đúng là một người đàn ông yêu nghiệt mỹ hoặc. Gương mặt có chút nữ tính, đủ để cho người ta hiểu lầm là con gái.

Cùng Dạ Đình có tám phần tương tự, tên là —— Dạ Thiên.

Người này, chính là trợ lý của Cung Hình Dục, là trợ thủ đắc lực của anh.

"Thiên, tra được kết quả như thế nào?"

"Cái này là câu trả lời chắc chắn cho anh, chính anh tự xem đi!" Dạ Thiên đem tư liệu trong tay đặt lên trên bàn, sau đó liền đứng dậy, đi vào trong phòng của mình.

Anh vừa xem xong tài liệu trong tay, cũng đã hiểu tất cả mọi chuyện. Đúng lúc này, điện thoại bên trong phòng làm việc vang lên.

"Tống giám đốc, có một cô tự xưng là chị Thu, nói tìm anh có chuyện!"

"Để cho cô ấy vào!" Chị Thu tới đây làm cái gì? Chẳng lẽ là cô ấy đã tra ra chuyện đó sao?

Chị Thu cầm một túi tài liệu đi vào, đây là lần đầu tiên cô tới phòng làm việc của Cung Hình Dục, chỉ là không biết lần sau có còn cơ hội tới đây nữa hay không.

"Chị Thu, tra được kết quả như thế nào?" Anh muốn biết kết quả của chị Thu.

"Tra được, chuyện năm đó đúng như người đàn ông kia đã nói, đây là tài liệu, anh xem một chút đi!" Chị Thu mặc dù có chút lo lắng, nhưng mà cô vẫn muốn đánh cược một lần.

Sau khi xem xong tài liệu, sắc mặt của Cung Hình Dục, cũng càng ngày càng khó coi, đáng vẻ giống như sắp nổi giông bão.

"Thật sự là như vậy?" Anh hỏi.

"Đúng, tôi tra được đúng là như thế này, Dục, nếu người phụ nữ này là người như thế, anh còn muốn kết hôn với cô ta sao?" Chị Thu lo lắng nhất chính là, anh sẽ nói!"Muốn, cho dù như vậy, tôi cũng muốn cùng cô ấy kết hôn!"

Nếu như vậy, tất cả cố gắng của cô, không phải là uổng phí sao?

"Cô ề trước đi! Tôi muốn suy nghĩ một chút!" Chị Thu gạt đầu một cái, đứng dậy thì thấy tờ báo trên bàn kia, cô lại nhìn sắc mặt của Cung Hinh Dục một cái, mới xoay người rời đi.

Cho đến khi trong phòng làm việc chỉ còn lại một mình Cung Hinh Dục, anh mới nhìn hai phần tài liệu trên bàn, một phần là Dạ Thiên đưa cho anh, còn một phần là của chị Thu.

Anh biết rõ Dạ Thiên là người như thế nào, cậu ấy sẽ không lừa anh. Dạ Thiên theo anh, chủ yếu là do năm đó, Cung Hinh Dục đã cứu Dạ Thiên một mạng. Mỗi một lần Dạ Thiên làm việc đều khiến cho anh tin tưởng. Cho nên, cậu ấy không thể nào lừa anh.

Mà chị Thu thì sao?

Cô ấy đi theo bên cạnh anh nhiều năm như vậy, cô ôm tâm tình gì đối với anh, anh biết rõ.

Cho tới bây giờ anh cũng không để cho cô đi điều tra chuyện gì, lần này để cho cô đi tra, chủ yếu là anh có mục đích.

"Tin tưởng cô ấy hay là tôi?" Dạ Thiên vốn đã rời đi, lại vòng trở lại.

Hết chương 35

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc - Chó Cướp Mẹ Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 36: Ký giả bên ngoài Tổng gia

"Cậu nghĩ như thế nào? Chúng ta quen biết nhiều năm như vậy tôi còn không rõ cách làm của cậu sao?" Ý của anh đã rất rõ ràng.

"Vậy anh muốn xử lý cô ấy như thế nào?" Chị Thu không biết Dạ Thiên nhưng Dạ Thiên lại biết rất rõ chị Thu. Chị Thu không hề biết bên cạnh Cung Hinh Dục còn có một người khác như Dạ Thiên tồn tại.

"cô ấy cũng đã làm việc cho tôi nhiều năm như vậy, trước mắt chưa cần xử lý chuyện này." Chị Thu có lẽ chỉ là có lòng riêng mới như vậy, anh tin tưởng cô ấy sẽ không làm ra chuyện khiến anh thất vọng.

"Tôi khuyên anh nên cẩn thận một chút. Tôi đi đây." Dạ Thiên xoay người một lần nữa rời đi, hình như lại bước vào nơi vừa đi ra. Anh vẫn luôn ở trong công ty, chỉ có điều người trong công ty không có ai biết bên cạnh Cung Hinh Dục còn có một trợ lý như vậy.

Anh ta rốt cuộc có thân phận như thế nào?

Anh cũng nên đi tìm Tổng Tâm Dao rồi, nên nói rõ ràng với cô chuyện hôm đó là hiểu lầm. Anh nên tin tưởng Tổng Tâm Dao, cô cũng không phải là người phụ nữ có dã tâm, càng không thể làm ra chuyện như vậy.

Anh cũng nên sớm nghĩ đến Cao Cầm Nhã sẽ không dễ dàng bỏ qua chuyện kia, chắc chắn cô ta sẽ còn gây ra thêm vài chuyện gì đó nữa.

Xem ra tiếp theo anh phải đề phòng Cao Cầm Nhã hơn chút nữa!

*

Đêm đã khuya, ở nhà họ Tống.

Mấy người trong nhà, tất cả đều ngồi trong phòng khách, trên bàn trà đặt mấy tờ báo, Kỳ Kỳ đang rúc vào trong ngực Tổng Tâm Dao nhìn tờ báo trong tay.

Những người này đều là viết linh tinh, mẹ làm sao có thể là người phụ nữ như vậy?

"Dao Dao, con rốt cuộc là thích Hinh Dục hay là Vũ Minh?" Tống Hàm Quân trầm mặc đã lâu rốt cuộc cũng không nhịn được nữa, lên tiếng hỏi.

thật ra thì hai người đàn ông này đều ưu tú, đủ để cho Dao Dao hạnh phúc, chỉ là Dao Dao rốt cuộc là thích ai?

"Cha, cha tin tưởng những gì báo chí viết sao? Con là người phụ nữ một chân đạp hai thuyền như vậy sao? Nếu con đã đồng ý cùng Cung Hinh Dục kết hôn, làm sao con có thể ở cùng một chỗ với người đàn ông khác đây? Con gặp Vũ Minh là bởi vì con theo Y Y đi phỏng vấn, cho nên mới cùng nhau ăn cơm, chuyện chỉ có như vậy." cô hoàn toàn không nghĩ tới ký giả đã biết cô là vợ chưa cưới của Cung Hinh Dục, chắc chắn đã có người tiết lộ chuyện này với giới truyền thông.

hiện tại ký giả đã vây kín bên ngoài Tổng gia, chờ Tổng Tâm Dao xuất hiện để hỏi chuyện giữa cô với Cung Hinh Dục và Lôi Vũ Minh.

“Cha tin tưởng con, nhưng mà hiện tại chúng ta phải làm như thế nào? Bên ngoài nhiều ký giả như vậy, chúng ta cũng không thể ra ngoài.” hiện tại, sợ nhất chính là bọn họ nhìn thấy Kỳ Kỳ, như vậy lại có thêm một đống chuyện xảy ra.

Bất cứ chuyện gì, chỉ cần đến tai ký giả cũng sẽ từ chuyện bé xé ra to. Bất cứ chuyện gì bọn họ nói cũng rất khó nghe.

“Mẹ, có muốn Kỳ Kỳ ra đuổi bọn họ đi không?” Kỳ Kỳ có phương pháp, nó có thể đuổi ký giả đi mà không khiến mẹ phải phiền não,

“Kỳ Kỳ ngoan, hiện tại con không thể ra ngoài, bây giờ vẫn không thể để cho ký giả biết sự tồn tại của con.” Bọn họ còn chưa kết hôn, chuyện này không thể để cho ký giả biết, sau khi kết hôn, bọn họ biết cũng là chuyện đương nhiên.

“Ồ!” Kỳ Kỳ đáp một tiếng lại trở về ghế salon ngồi, nếu mẹ đã nói như vậy nó cũng chỉ có thể nghe theo, lời mẹ nói cũng không sai.

“Hiện tại chúng ta phải làm thế nào? Cha muốn đi làm cũng không được.” Khi mua biệt thự này ông nên suy nghĩ một chút đến việc nên xây một cái cửa sau. Nếu có cửa sau, ông còn có thể từ đó trốn ra.

Nhưng mà như bây giờ muốn rời nhà cũng rất khó. Những ký giả này chắc chắn cũng sẽ bao vây cả cửa sau, nếu như ông từ cửa sau trốn ra cũng sẽ bị bọn họ bao vây.

Chỉ là ai đã đem chuyện Dao Dao là vị hôn thê của Cung Hình Dục nói ra ngoài? Nếu như không có người nói ra thì chỉ có thể đợi đến lúc bọn họ đính hôn mới biết được chuyện này.

Nhưng mà bây giờ ký giả đã biết, nhất định là đã có người muốn mượn cơ hội lần này tổn thương Dao Dao. Cho nên nó ăn một bữa cơm cùng Lôi Vũ Minh cũng bị lên báo.

Vậy những ký giả này chắc chắn vẫn luôn đi theo họ chỉ là họ vẫn luôn không phát hiện ra.

“Hình Dục đến rồi!” Triệu Tâm Nguyệt luôn đứng bên cửa sổ chú ý tình hình bên ngoài nhìn thấy Cung Hình Dục dẫn theo vệ sĩ đi đến.

“Nó tới, chuyện dễ giải quyết hơn rồi!” Tổng Hàm Quân có thể xử lý tốt chuyện này mà không cần ông phải ra tay.

Cung Hình Dục nhận được điện thoại liền dẫn vệ sĩ chạy tới Tổng gia. Anh vốn muốn tìm Tổng Tâm Dao nói chuyện hiểu lầm ngày hôm đó không ngờ anh chưa kịp đến tìm cô thì đã có điện thoại gọi tới nói rằng ký giả đang vây kín nhà họ Tổng, người trong nhà không thể bước ra khỏi nhà một bước

“Cung tiên sinh, xin hỏi anh và Tổng tâm Dao tiểu thư, có phải là vợ chồng chưa cưới hay không? Nếu như thật sự là vậy, tại sao vị hôn thê của anh lại cùng tổng giám đốc của Lôi thị Lôi Vũ minh ở chung một chỗ? Mà giữa bọn họ rốt cuộc là quan hệ gì? Tại sao thân thiết như vậy?” Một ký giả thấy Cung Hình Dục đến, ngay lập tức tiến lên hỏi.

“Vị hôn thê của tôi và tổng giám đốc của Lôi thị, chỉ là quan hệ bạn bè thân thiết, không giống những gì mọi người nghĩ.” Cung Hình Dục thật ra cũng không thể xác định, giữa bọn họ có phải thật sự chỉ là bạn bè hay không.

“Nếu như chỉ là bạn bè, như vậy bọn họ nói chuyện, có phải quá mức thân mật hay không?” Qua báo chí, tất cả động tác và ngôn ngữ đều quá thân mật, căn bản cũng không giống quan hệ bạn bè bình thường. Càng giống với quan hệ bạn trai bạn gái hơn mới có thể ăn ý như vậy.

“Nếu là bạn bè thân, chỉ đùa một chút, cũng không quá đáng đi! Nếu như chỉ là một trò đùa, cũng có thể khiến cho mọi người có hứng thú, như vậy về sau có phải tôi nên tạo thêm nhiều trò đùa hơn hay không, để cho mọi người đều xuất hiện ở đây?” Cung Hình Dục cười lạnh.

Những ký giả này, có phải nhận rồi không chuyện gì để làm hay không, cho nên mới chạy tới đây theo dõi cô? Tra hỏi chuyện giữa hai người bọn họ sao?

Chuyện giữa hai người bọn họ, không muốn để cho ký giả biết sớm như vậy, nhưng mà bây giờ người ngoài đã biết rồi.

Chuyện với Cao Cẩm Nhã đã giải quyết xong, nhưng mà bọn họ còn chưa đính hôn, vẫn không thể để ký giả biết quan hệ giữa bọn họ.

Chuyện này, nhất định không đơn giản như vậy, nhất định có người đem chuyện Tổng Tâm Dao tiết lộ cho ký giả, chuyện này anh muốn cho Dạ Thiên tra một chút, xem xét cẩn thận rốt cuộc là ai muốn phá hỏng chuyện giữa anh và Tổng Tâm Dao.

“Cung tiên sinh, vị hôn thê của anh và người đàn ông khác thân thiết như vậy, chẳng lẽ anh không ghen sao?”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc - Chó Cướp Mẹ Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 37: Giải trừ hiểu lầm

"Ghen? Ha ha ha. Vậy không phải có chút buồn cười sao? Cung Hinh Dục tôi là người nhỏ nhen như vậy sao? Tôi hiểu rất rõ quan hệ giữa bọn họ, bọn họ cùng nhau ăn cơm, cùng làm cũng chỉ là bạn bè tốt, anh em gặp mặt mà thôi, nếu như chỉ có vậy đã ghen, có phải có vẻ Cung Hinh Dục tôi quá hẹp hòi hay không?" Anh có chút tức giận, tức giận hai người bọn họ gặp mặt nhau, tức giận Lôi Vũ Minh nói những lời đó với cô.

Nhưng mà, anh sẽ không để cho Lôi Vũ Minh có bất kỳ cơ hội nào, Tổng Tâm Dao đời này cũng không thể ở chung một chỗ với Lôi Vũ Minh, Tổng Tâm Dao là mẹ của con anh. Vậy nên, cho dù anh không thương Tổng Tâm Dao, anh cũng sẽ không thể để cho giữa hai người bọn họ có bất kỳ quan hệ gì.

"Tôi hi vọng, mọi người sẽ trở lại quấy rầy người nhà cùng vị hôn thê của tôi, tôi không hy vọng có người quấy rầy đến bọn họ. Nếu như mọi người vây kín bên ngoài nhà vị hôn thê của tôi một lần nữa. Cung Hinh Dục tôi không thể bảo đảm, sẽ làm ra chuyện gì, nếu như đơn vị của mọi người muốn nhận được văn bản cảnh cáo Cung thì gửi tôi cho tòa án, ngày mai tôi có thể cho người đi gửi." Giọng điệu của anh không hề giống tức giận, nhưng có mười phần uy hiếp đến bọn họ, để cho bọn họ không dám đến bên ngoài Tổng gia, tới quấy rầy cuộc sống của bọn họ nữa.

"Nhưng mà, chúng tôi vẫn muốn hỏi một câu, mặc dù anh cùng cô ấy là vợ chồng chưa cưới, nhưng hai người tại sao vẫn chưa đính hôn? Mà anh và Cao Cẩm Nhã tiểu thư giải trừ hôn ước, có phải cũng có quan hệ với Tổng tâm Dao tiểu thư hay không?" Mọi người đối với chuyện đó vẫn luôn không hiểu, trước kia có thể nhận ra Cao Cẩm Nhã thật sự rất thích Cung Hinh Dục, nhưng mà người thay lòng trước , cũng là Cao Cẩm Nhã, điểm này bọn họ cho tới nay vẫn không thể hiểu được.

"Tại sao chúng tôi lại giải trừ hôn ước, ở buổi họp báo ngày hôm đó chúng tôi đã nói rất rõ ràng, không cần phải đem chuyện này ra nói tiếp nữa! Nếu như mọi người không rời đi, tôi sẽ báo cảnh sát, kiện mọi người quấy rầy cuộc sống của người khác." Cung Hinh Dục đã sớm tức giận, nếu như không phải vì nơi này là Tổng gia, anh đã sớm cho người đem tất cả ký giả ở đây đều đuổi đi, mà sẽ không ở đây nói nhiều như vậy.

Nói chuyện cùng những ký giả này thật sự là lãng phí nước bọt.

Nhìn ký giả một cái, anh liền xoay người đi vào bên trong, ký giả còn muốn vây quanh, nhưng đã bị những người vệ sĩ kia chặn ở bên ngoài, Cung Hinh Dục đi vào Tổng gia, một lát sau, những ký giả kia cũng rời khỏi Tổng gia, dù sao vì chuyện này mà đụng đến tòa án cũng không phải chuyện tốt. Hơn nữa, bọn họ cũng sẽ không có phần thắng, Cung Hinh Dục là người như thế nào, bọn họ hiểu rất rõ, nếu như anh đã muốn làm việc gì đó, nhất định sẽ nắm chắc, anh sẽ không làm chuyện không nắm chắc phần thắng.

"Hinh Dục." Thấy anh đi vào, Tổng Tâm Dao kêu một tiếng, lại nghĩ tới chuyện ngày đó.

Lại dừng lại, mặt cũng không có loại hưng phấn như lúc mới vừa nhìn thấy anh. Cô nên hiểu biết rõ ràng anh không tin cô, nếu như anh tin lời của cô ..., có thể đã sớm đến tìm cô, mà không phải đợi đến lúc cô gọi điện thoại nói cho anh biết, ký giả vây kín nhà cô mới xuất hiện.

"Dao Dao, chúng ta nói chuyện một chút đi!" Cung Hinh Dục đứng ở cửa, có lẽ là bởi vì hiểu lầm ngày hôm đó, mới khiến cho Tổng Tâm Dao có cảm giác phòng bị đối với anh.

Chuyện giữa hai người bọn họ, không phải là như vậy.

"Được!" Cô nghĩ, giữa bọn họ quả thực nên nói chuyện một chút, nếu như không nói chuyện với nhau, có lẽ vấn đề giữa hai người bọn họ vĩnh viễn đều sẽ không thể giải quyết được.

*

Cung Hinh Dục đứng ở bên cửa sổ đã lâu, cũng chẳng nói thêm một câu.

"Làm sao không nói câu nào vậy?" Tổng Tâm Dao phá vỡ sự yên tĩnh này trước, nếu như cô không phá vỡ không khí, không biết hai người bọn họ còn phải đứng ở chỗ này giằng co bao lâu.

"Dao Dao, hôm ấy." Kể từ khi biết chuyện kia là anh đã hiểu lầm cô, anh cũng rất hối hận, tại sao anh không thể tin tưởng cô?

Khi anh xem hết những tài liệu kia, anh thật cẩn thận suy nghĩ lại, nếu như chuyện thật sự là kế hoạch của cô, cô cũng không thể nào biết, anh sẽ kéo cô vào xe.

Hơn nữa, cô càng không thể biết, anh sẽ rời khỏi quán bar, nếu như cô cứ ở trong quán bar chờ anh thì sao?

Như vậy, cô sẽ không thể đợi được anh, nhưng mà cô lại lựa chọn rời đi. Nếu như cô rời đi, còn anh lại ở lại quán bar thì sao?

Thật ra thì chuyện này, cho tới bây giờ cũng rất đơn giản, chỉ là anh đã nghĩ quá mức phức tạp.

"Hôm đó nào?"

"Chính là hôm đó, hôm chúng ta đến quán bar hôm ấy, chuyện kia anh đã điều tra!" Tổng Tâm Dao nhìn anh, không hiểu lắm, kết quả anh tra được là như thế nào, giống như Cao Cẩm Nhã nói hay là đã tra ra sự thật?

"Vậy anh cho là, là em làm sao?" Thật ra thì cô thật sự rất sợ, sợ anh tra được không phải sự thật, mà là những lời Cao Cẩm Nhã nói.

"Thật xin lỗi! Là anh hiểu lầm em!" Cung Hinh Dục biết lần này anh thật sự sai lầm rồi, như vậy nói xin lỗi Tổng Tâm Dao, cũng không sai.

"Ngu ngốc, em cho là anh sẽ tin tưởng Cao Cầm Nhã cùng người đàn ông kia." Nghe anh nói xin lỗi, cô thật rất vui, cô hiểu, Cung Hinh Dực cũng không phải là người dễ dàng nói câu xin lỗi, anh nói xin lỗi cô đã chứng minh anh thật sự biết anh hiểu lầm cô.

Cung Hinh Dực nhìn Tống Tâm Dao nhào vào trong lòng mình, mỉm cười đưa tay ôm cô vào trong ngực mình, lần đầu tiên, anh cảm thấy mình trong lòng tràn đầy hạnh phúc, mà cảm giác này chính là Tống Tâm Dao đem lại cho anh.

"Anh có biết, mấy ngày nay em vẫn luôn lo lắng hay không, lo lắng anh sẽ luôn hiểu lầm em, hiểu lầm chuyện kia là do em làm." Mặt của Tống Tâm Dao dính vào ngực anh, nghe tim đập của anh.

Lần đầu tiên, cô có cảm giác tim đập rộn lên, theo quan niệm của cô, người đàn ông có thể làm cho tim cô đập nhanh hơn, nhất định là người cô yêu, chỉ là Cung Hinh Dực có phải là người cô yêu hay không?

Hay là, cô có cảm giác thích anh mất rồi?

"Anh là người không hiểu lẽ phải như vậy sao? Thật ra thì ngày đó ở quán bar, anh đã là nửa tin nửa ngờ, lúc ấy, anh cũng vì tức giận mà không nghĩ nhiều như vậy. Liên để cho chị Thu đi thăm dò chuyện này, nhưng mà chị Thu cho anh đáp án chính là em làm. Anh chỉ là muốn thử chị Thu một chút mà thôi, hiện tại, anh đã kiểm tra xong, bây giờ anh còn đang suy nghĩ, nên xử lý chuyện của chị Thu như thế nào." Là nhân từ với cô ấy sao?

Cô ấy đi theo anh nhiều năm như vậy, không có công lao cũng có khổ lao, nếu như cứ đuổi cô ấy ra ngoài, có phải quá không nhân đạo hay không, dù nói thế nào, chị Thu cũng vì anh bán mạng nhiều năm như vậy.

"Chị Thu? Là ai?" Cô cũng không biết chị Thu ai.

"Cô ấy là người quản lý của bar Từ Mị, thủ hạ của anh!"

"Tại sao cô ấy lại muốn lấy tài liệu giả đưa cho anh, chẳng lẽ cô ấy thích anh sao?" Cô thật tò mò, nếu như chị Thu chỉ là thủ hạ của Cung Hinh Dực, như vậy cô ấy cũng không cần phải đưa tài liệu giả cho anh nha.

"Anh bây giờ vẫn không biết! Dao Dao, không cần nói, để cho anh ôm em một lát." Cung Hinh Dực phát hiện, vài ngày không nhìn thấy cô, anh cũng rất nhớ cô.

Hết chương 37

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc - Chó Cướp Mẹ Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 38: Anh ở lại qua đêm

Khi ôm cô, anh cảm thấy trong lòng tràn đầy thỏa mãn trước nay chưa từng có, khiến cho anh vô cùng thoải mái.

Tống Tâm Dao không hỏi, cũng không nói gì thêm, chỉ là ôm Cung Hinh Dực thật chặt, cô phát hiện mấy ngày nay không gặp anh, cô cũng rất nhớ anh.

"Dực, khi nào rảnh dẫn em và Kỳ Kỳ đi chơi một ngày đi! Ba người một nhà chúng ta cũng chưa từng đi chơi cùng nhau." Hai ngày trước Hoắc Huyền Lôi nói sẽ đưa cô cùng Kỳ Kỳ đi chơi, chỉ là từ sáng sớm ngoài cửa đã vây đầy ký giả, cô liền gọi điện thoại cho anh nói anh không nên tới, coi như anh có tới, bọn họ cũng không thể ra ngoài, lại còn tang thêm tin tức cho ký giả, nếu là như vậy, không bằng bảo anh không nên đến nữa.

"Được, mấy ngày nữa anh đưa hai người đi chơi." Cả nhà bọn họ, quả thực chưa từng đi chơi cùng nhau, cũng nên ra ngoài cùng nhau chơi đùa thật thoải mái rồi.

"Được!" Tống Tâm Dao đáp một tiếng, tiếp tục tựa vào trong ngực anh.

Ngẩng đầu nhìn cằm Cung Hinh Dực, thấy hàu kết của anh vẫn chuyển động không ngừng, liền đưa tay ra sờ, lại nghe thấy Cung Hinh Dực rên lên một tiếng.

"Dực, anh làm sao vậy? Có phải có chỗ nào không thoải mái hay không?" Ngẩng đầu thấy mặt của anh hồng hồng, mà một cái tay của cô vẫn chưa rời đi hàu kết của Cung Hinh Dực.

"Dao Dao, anh nghĩ muốn em!" Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Tống Tâm Dao, anh từ từ cúi thấp đầu xuống, nhẹ nhàng đặt môi lên môi cô.

Tống Tâm Dao cũng ngoan ngoãn nhắm mắt lại, mặc anh hôn! Tay của anh, chẳng biết từ lúc nào đã rời khỏi tóc cô, đi tới dưới áo.

Đúng lúc tay lên vào bên trong áo thì lại nghe được.

"Mẹ, ăn cơm!" Ngoài cửa truyền đến tiếng gõ cửa của Kỳ Kỳ .

Nghe thấy tiếng Kỳ Kỳ gọi, Tống Tâm Dao vội đẩy Cung Hinh Dục ra, thờ hồn hển lên tiếng: "Oh! ~" đỏ mặt nhìn Cung Hinh Dục, mới vừa.

Bọn họ thiếu chút nữa là lau súng cướp cò rồi, nếu như không phải Kỳ Kỳ đột nhiên chạy tới gọi bọn họ đến ăn cơm, tiếp đó sẽ xảy ra chuyện gì, có thể nghĩ ra.

"Đi thôi!" Cung Hinh Dục mặc dù tức giận, Kỳ Kỳ tại sao lần nào cũng đến đúng lúc như vậy, mỗi lần đều vào lúc hai người bọn họ thân thiết sẽ chạy đến tìm họ.

Rõ là.

Anh sớm muộn gì cũng có một ngày bị chính con trai của mình, hại đến lửa dục thiêu than đến hồng mắt.

"Mẹ, ông ấy có bắt nạt mẹ hay không?" Kỳ Kỳ phòng bị nhìn Cung Hinh Dục, hai người bọn họ đi vào lâu như vậy, rốt cuộc ở bên trong đã làm chuyện gì?

"Kỳ Kỳ, cha làm sao lại phải bắt nạt mẹ con? Đương nhiên là yêu mẹ con rồi!" Lời nói của Cung Hinh Dục mặc dù có chút mập mờ, nhưng mà Kỳ Kỳ nghe cũng khó có thể hiểu được.

"Mẹ tôi không cần ông yêu, tôi sẽ yêu mẹ!" Kỳ Kỳ chạy đến ngồi giữa hai người bọn họ, đem khoảng cách giữa hai người bọn họ kéo ra một chút.

"Tiểu quý, mẹ con đương nhiên là muốn cha tới yêu, con muốn yêu, thì phải đợi sau này đi yêu vợ của con." Cung Hinh Dục kéo Tống Tâm Dao ôm vào trong ngực mình.

"Người đàn ông đáng ghét, buông mẹ tôi ra, mẹ là của tôi." Thấy Tống Tâm Dao bị Cung Hinh Dục ôm vào trong ngực, Kỳ Kỳ rất tức giận, rất là tức giận, mẹ chỉ có thể để cho nó ôm, những người khác không thể giành mẹ với nó .

"Hai người thật là!" Tống Tâm Dao thật sự không có biện pháp với hai cha con bọn họ.

"Mẹ, đi thôi! Con đói bụng!" Kỳ Kỳ kéo Tống Tâm Dao đi.

"Không cần kéo nha!" Tống Tâm Dao dở khóc dở cười, đưa con trai này tham muốn giữ lấy có phải quá mạnh mẽ hay không, mỗi lần đều như vậy.

Mỗi lần thấy cô và Cung Hinh Dục than cận một chút, nó liền tức giận, mặc dù mỗi lần cô đều thích nhìn bộ dáng bĩu môi tức giận của nó.

Chỉ là, giữa hai cha con bọn họ, nếu tình cảm vẫn cứ như vậy, cũng không tốt. Cô nên suy nghĩ thật kỹ, phải làm cho quan hệ giữa hai cha con bọn họ khá hơn một chút.

Ít nhất, cũng để cho Kỳ Kỳ gọi anh là cha.

Hiện tại, nó vẫn không gọi cha, vẫn luôn gọi là ông già, người đàn ông đáng chết...

Không hề biết lễ phép một chút nào, hơn nữa còn có chút quá đáng.

"Mẹ, con muốn ăn mì mẹ làm, mẹ làm cho con đi, có được không?" Kỳ Kỳ lôi kéo Tống Tâm Dao, đột nhiên muốn ăn mì cô làm.

Nói thật ra, Tống Tâm Dao cũng chỉ có thể làm mì, những món ăn khác đều không phải cô làm. Mặc dù bình thường cô có giúp, nhưng những thức ăn kia, phần lớn đều là do Triệu Tâm Nguyệt xuống bếp làm. Mà cô cũng chỉ có thể làm người giúp đỡ.

"Buổi tối ăn cơm, sáng sớm ngày mai mẹ làm mì cho con ăn."

"Nhưng mà, hiện tại con muốn ăn!" Kỳ Kỳ ôm hai tay của Tống Tâm Dao, nó muốn để cho người đàn ông kia xem một chút, mẹ rất thương nó, mẹ sẽ không yêu ông ta.

"Kỳ Kỳ ngoan, bà ngoại đã nấu xong cơm, cho nên Kỳ Kỳ phải ngoan ngoãn ăn cơm. Kỳ Kỳ không phải nói, muốn lớn lên thật nhanh để chăm sóc mẹ sao? Như vậy thì phải ăn cơm, ăn cơm mới có thể lớn lên, biết không?" Tin tưởng, chiêu này nhất định hữu dụng với Kỳ Kỳ.

"Vậy sáng sớm ngày mai mẹ nhất định phải làm mì cho con ăn đó! ~" Kỳ Kỳ tin tưởng Tống Tâm Dao, mẹ nhất định sẽ làm mì cho nó. Bởi vì mẹ biết nó thích ăn mì mẹ làm nhất.

"Sẽ không quên đâu!" Ôm Kỳ Kỳ lên trên ghế, ngồi xuống ở bên cạnh nó, Tống Hàm quân ngồi ở vị trí chủ vị , Cung Hinh Dục cũng đi tới ngồi xuống đối diện với Tống Tâm Dao.

Kể từ sau ngày hôm đó, bọn họ vẫn chưa cùng nhau dùng bữa.

"Hình Dực a! Buổi tối con ở lại đây đi, mới vừa uống chút rượu, không nên lái xe!" Gần nửa đêm, Tổng Hàm Quân đột nhiên khiến Cung Hình Dực không muốn rời đi.

Tối nay bọn họ thật sự có uống một chút rượu, lái xe khi say rượu cũng không tốt lắm.

"Con vẫn nên trở về thôi! Kỳ Kỳ hình như không muốn cho con ở lại." Nhìn ánh mắt của Kỳ Kỳ, anh hoàn toàn có thể nhận thấy, Kỳ Kỳ không muốn để anh ở lại.

"Kỳ Kỳ, cha con uống rượu, chẳng lẽ con muốn để cho cha con lái xe khi say rượu sao?" Tổng Hàm Quân nhìn về phía Kỳ Kỳ, thấy cặp mắt của nó đang lờm Cung Hình Dực.

"Ông ngoại, cháu không phải không hoan nghênh ông ta a!" Kỳ Kỳ nhào vào trong ngực Tổng Tâm Dao, ôm cổ Tổng Tâm Dao.

"Hình Dực, ở lại đây đi! Uống rượu xong lái xe, em cũng không yên lòng!" Tổng Tâm Dao hoàn toàn không yên tâm, tối nay anh uống không ít, hai người uống cạn sạch một chai rượu đỏ, hơn nửa phần lớn là Cung Hình Dực uống.

"Được rồi!" Cung Hình Dực cười trộm, ít nhất Tổng Tâm Dao cũng mở miệng giữ anh ở lại, coi như Kỳ Kỳ không vui lòng, nhưng cũng là Tổng Tâm Dao giữ anh lại, vậy chỉ có thể khiến Kỳ Kỳ thất vọng một lần thôi.

Dù nói thế nào, chỉ một thời gian nữa, hai người bọn họ cũng sẽ kết hôn, Kỳ Kỳ có không vui lòng khi nhìn anh, nhưng mà hai người bọn họ đã là vợ chồng.

Mỗi đêm sẽ cùng ở chung một chỗ, cho dù nó không vui cũng không thể làm gì được.

Hiện tại anh rất muốn xem xem, sau khi hai người kết hôn Kỳ Kỳ sẽ như thế nào?

Là mỗi buổi tối đều ở trong phòng bọn họ hay là bị anh đuổi ra ngoài?

"Không còn sớm nữa, chúng ta lên lầu nghỉ ngơi đây, Kỳ Kỳ tối nay ngủ cùng ông bà ngoại đi, ông ngoại kể chuyện cổ tích cho cháu nghe." Tổng Hàm Quân dường như cố ý muốn đưa Kỳ Kỳ đi.

"Cháu không muốn nghe, cháu muốn ngủ cùng mẹ, nếu không người đàn ông này sẽ bắt nạt mẹ đó." Kỳ Kỳ mới không ngốc, nếu như nó theo ông ngoại rời đi, như vậy Cung Hình Dực nhất định sẽ bắt nạt mẹ.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc - Chó Cướp Mẹ Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 39: Cô gái ngốc

"Đứa bé ngốc, đây là cha cháu, cha cháu làm sao lại bắt nạt mẹ cháu chứ, cha cháu chỉ có yêu mẹ cháu, để Kỳ Kỳ có thêm một đứa em gái, có được hay không?" Tổng Hàm Quân nói khiến Tổng Tâm Dao đỏ cả mặt, cô không ngờ cha lại có thể nói thoải mái như vậy.

"Cháu mới không cần em gái. Nếu có em gái, mẹ sẽ lại chỉ yêu em gái mà không yêu Kỳ Kỳ." Kỳ Kỳ bĩu môi không đồng ý, có đánh chết nó cũng không đồng ý.

"Vậy không cần em gái nữa, tối nay cháu ngủ với ông ngoại, ngày mai ông ngoại dẫn cháu đến khu vui chơi, có được hay không?" Tổng Hàm Quân dụ dỗ Kỳ Kỳ.

"Thật sao?" Kỳ Kỳ có chút động tâm.

"Ông ngoại đã lừa cháu bao giờ chưa?" Tổng Hàm Quân thương yêu nó còn không kịp, làm sao có thể lừa nó chứ.

"Vậy được, mẹ, buổi tối con ngủ cùng ông bà ngoại, nếu như người đàn ông này bắt nạt mẹ, mẹ cứ gọi Kỳ Kỳ. Kỳ Kỳ nhất định sẽ dùng tốc độ nhanh nhất đến cứu mẹ." Kỳ Kỳ ngẩng đầu hôn Tổng Tâm Dao một cái mới để cho Tổng Hàm Quân kéo ra khỏi phòng khách.

Cung Hình Dực nhìn theo bóng dáng bọn họ rời đi, anh hiểu Tổng Hàm Quân tạo điều kiện cho hai người bọn họ có thời gian ở cùng nhau.

"Chúng ta cũng trở về phòng đi ngủ đi!" Cung Hình Dực lôi kéo Tổng Tâm Dao. Hiện tại, anh nghĩ muốn hoàn thành chuyện lúc tối kia.

Nếu như không nắm chắc cơ hội lần này không biết đến bao giờ mới có cơ hội tiếp theo.

"Ừ!" Tổng Tâm Dao gật đầu một cái. Coi buồn ngủ quá a! Hiện tại, cô chỉ muốn chui vào trong chăn, ngủ một giấc thật ngon thôi. Bình thường phải dễ

Kỳ Kỳ ngủ, đến tối muộn cô mới có thể đi ngủ, đến nửa đêm, Kỳ Kỳ còn muốn đi vệ sinh. Cứ như vậy, thời gian ngủ của cô càng ngày giảm càng nhiều.

Trở lại trong phòng, Tống Tâm Dao liền lấy quần áo ngủ đi vào phòng tắm. Cung Hình Dực thấy cô đã đi vào phòng tắm thì lại đi ra cửa, khóa cửa phòng lại sau đó xoay người đi đến bên giường.

Anh không nhớ rõ đây là lần thứ mấy anh đến phòng của Tống Tâm Dao, nhưng mà đây là lần đầu tiên anh ở lại qua đêm. Nhìn chiếc giường, tối nay hai người bọn họ sẽ cùng nhau qua đêm trên chiếc giường này. Đi tới một bên giường ngồi xuống, lại nhìn thấy cuốn album bên cạnh, liền cầm lên xem.

Bên trong đều là hình của Tống Tâm Dao và Kỳ Kỳ, còn có cả hình khi Kỳ Kỳ vừa mới sinh ra. Thật đáng yêu!

Bộ dáng mập mạp lúc mới sinh so với bây giờ thật chẳng giống nhau chút nào.

"Xem cái gì vậy?" Chẳng biết Tống Tâm Dao đã thay xong quần áo từ trong phòng tắm đi ra từ lúc nào.

"Xem hình Kỳ Kỳ lúc bé." Chớp mắt một cái Kỳ Kỳ đã lớn như vậy, thế nhưng người làm cha như anh trước đây không lâu mới biết mình mình có một đứa con trai.

Tống Tâm Dao bò lên trên giường, đến bên cạnh anh, đưa tay ôm cổ anh, tựa cằm vào trên vai anh, cùng anh xem hình con trai khi còn bé.

"Tại sao lúc mang tha lại không đến tìm anh?" Cung Hình Dực không hiểu, nếu như lúc đó cô đến tìm anh, anh nhất định có thể nhìn thấy đứa bé ra đời.

"Em nói cho anh biết em mang thai con của anh, anh sẽ tin em sao? Có lẽ anh sẽ chỉ cho em một khoản tiền để cho em đừng đùa với anh như vậy nữa." Cô nói không sai, ban đầu, cô cũng muốn đi tìm Cung Hình Dực, để hai người cùng nhau thương lượng xem giải quyết chuyện này như thế nào, nhưng mà sau khi nghe Y Y nói chuyện, cô cũng không dám đi tìm anh nữa.

"Có lẽ anh thật sự sẽ làm như vậy, nhưng không được nhìn thấy Kỳ Kỳ sinh ra, anh cảm thấy rất khó chịu." Nếu như anh thấy Kỳ Kỳ được sinh ra, cùng cô nuôi dưỡng Kỳ Kỳ, có lẽ tình cảm giữa hai cha con bọn họ sẽ không như thế này.

"Anh có biết lúc em biết mình mang thai Kỳ Kỳ em sợ như thế nào không?" Lúc ấy coi vô cùng sợ hãi, cũng rất rối rắm, không biết là nên sinh hạ Kỳ Kỳ hay là phá bỏ nó đây.

Nhưng mà nó là ruột thịt của cô, làm sao cô nỡ nhẫn tâm phá bỏ.

Sau khi sinh Kỳ Kỳ cô chưa từng hối hận với quyết định của mình, mặc dù thời gian đó cô rất mệt mỏi rất khổ cực nhưng cô vẫn cảm thấy thỏa mãn. Kỳ Kỳ hiểu chuyện như vậy, yêu thương cô như vậy cô cảm thấy thế là quá đủ rồi.

Cung Hình Dực đem cuốn album trên tay đặt lại trên tủ đầu giường, xoay người ôm Tống Tâm Dao vào lòng. Nhìn kỹ khuôn mặt cô, nhớ lại khi anh nhìn thấy cô bốn năm trước, cô thật giống như một đứa trẻ.

Nhưng mà bây giờ cô lại có một dáng vẻ khác, cô đã trở nên thành thục hơn rất nhiều. Đó là mùi vị chỉ có những người làm mẹ mới có.

"Lúc ấy, nếu như là anh tỉnh lại trước, có lẽ anh thật sự sẽ cho em một khoản tiền, sau đó ép em uống thuốc tránh thai. Nếu chuyện xảy ra như vậy, Kỳ Kỳ có lẽ cũng sẽ không tồn tại." Bất kì người phụ nữ nào cùng anh xảy ra quan hệ cũng đều bị anh ép uống thuốc tránh thai. Hoặc là khi làm việc, anh không lưu lại mầm mống của mình trên người bọn họ.

Chỉ là Tống Tâm Dao là một ngoại lệ, ngoài ý muốn cô đã sinh cho anh một đứa con trai.

"Đều đã qua rồi, đi tắm rồi đi ngủ đi, em buồn ngủ quá." Cô thật sự rất buồn ngủ, mí mắt đã sớm đánh nhau, buông Cung Hình Dực ra, cô chui vào trong chăn, Cung Hình Dực cũng cầm khăn tắm mà cô vừa đưa cho anh lên, đi vào trong phòng tắm.

Đợi đến khi anh đi ra, toàn thân cao thấp chỉ quấn một cái khăn tắm. Tống Tâm Dao nhắm chặt mắt lại, không dám nhìn anh. Cô lần đầu tiên nhìn thấy cơ thể một người đàn ông với khoảng cách gần như vậy.

Cung Hình Dực mỉm cười, đi sang phía bên kia giường, cũng chui vào trong chăn.

"Rất mệt sao?" Thấy Tống Tâm Dao vẫn nhắm chặt mắt, anh hỏi.

"Ừ. . ." Xoay người, cô liền chui vào ngực Cung Hình Dực. Chính cô cũng không nghĩ tới chỉ mới xoay người đã chui vào trong ngực anh.

Mở hai mắt ra liền thấy một mảng da thịt màu đồng, lập tức liền đỏ mặt. Cô muốn thoát ra, lại bị Cung Hình Dực ôm lại thật chặt.

"Đừng động!" Chẳng lẽ cô không biết rằng ở trong lòng một người đàn ông mà lộn xộn như vậy sẽ xảy ra chuyện sao?

"Anh làm sao vậy? Có phải bị cảm rồi hay không? Tại sao giọng nói lại biến thành như vậy?" Tống Tâm Dao nghe thấy giọng nói của anh có chút khàn khàn, lo lắng nhìn anh.

"Thật là cô gái ngốc!" Nói xong anh liền hôn lên môi cô, thấy cô mở to hai mắt nhìn anh. Ánh mắt này của cô thật mê chết người, khiến anh có chút kích động để cô dưới thân.

Tổng Tâm Dao không biết tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì, muốn đẩy anh ra nhưng mà không có hơi sức để đẩy.

Chỉ có thể để mặc cho anh hôn cô. Từ từ, nụ hôn của anh di chuyển từ trên môi cô, xuống đến cổ cô. Nụ hôn của anh tê dại, khiến cô dần dần trầm mê vào trong nụ hôn đó.

Chẳng biết từ lúc nào, áo ngủ trên người cô đã bị tuột xuống bên hông, mà nụ hôn của anh cũng đã rơi xuống trên nơi đầy đà của cô.

Cung Hinh Dục hoàn toàn không nghĩ tới, bình thường cô hay mặc quần áo rộng rãi thoải mái như vậy, không ngờ vóc dáng người cô lại vô cùng xinh đẹp, nhu mì. Vóc người của cô làm cho anh thật vui mừng.

"Àn. . ." Anh đột nhiên ngậm lấy tiều anh đào trước ngực khiến coi rên rỉ ra tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc - Chờ Cuộc Mẹ Tôi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 40

"Dao Dao. . ." Anh đột nhiên gọi tên cô, một tay cũng đặt lên bên đầy đà kia của cô, hơi thở của anh phả ra trên nơi đầy đà đó mang theo cảm giác trước nay chưa từng có khiến cho cô run rẩy.

"A. . ." Tay của anh vuốt ve ngực cô làm cho cô có chút khó chịu. Bên trong cơ thể cô dường như có một đống lửa đang nhen nhóm dấy lên.

Cô cảm thấy mình cần cái gì đó, nhưng cô không biết mình rốt cuộc đang cần cái gì?

"Àn. . . Dục. . ." Thanh âm của cô cũng trở nên vô cùng mềm mại, đáng yêu. Tay của anh giống như mang theo một cỗ ma lực, đốt lên một cảm giác không biết phải biểu đạt thế nào trong cô.

Tay của anh cũng chậm chậm di chuyển xuống dưới, cho đến. . .

Tổng Tâm Dao trợn mắt thật to nhìn Cung Hinh Dục, tay của anh lại. . .

"Ách. . . Không. . . Không thể. . . Bỏ. . ." Tay của anh tại sao có thể đưa đến nơi đó, khiến cho cô thật xấu hổ. Tay của anh thật là nóng, giống như mang yheo lửa đốt vậy.

"Dao Dao, cho anh!" Giọng nói của Cung Hinh Dục vừa khàn khàn vừa cực kỳ ảm áp.

"Àn. . . Dục. . . Em. . . Em. . . Thật. . . Thật sự rất khó chịu. . ." Đêm bốn năm trước, cô không biết bọn họ xảy ra bao nhiêu lần quan hệ, thế nhưng lần đó là do cô bị bỏ thuốc, thần trí hỗn loạn, coi hoàn toàn không biết anh đối đãi với cô như thế nào.

Cô cũng đã từng nghĩ lại, nhưng mà cái gì cũng không nghĩ ra, không thể nhớ lại được.

"Dao Dao, có phải em đã quên, bốn năm trước. . . cảm giác kia?" Cung Hinh Dục đột nhiên rời khỏi môi cô, tựa vào bờ môi cô hỏi.

"Em. . . Em không biết. . . Không biết. . . Nhưng mà. . . nhưng mà. . . Hiện tại, em thật. . . thật khó chịu. . ." Cô thật sự rất khó chịu. Trong cơ thể giống như có một ngọn lửa đang thiêu đốt khiến cho cô muốn một thứ gì đó, hoặc là làm một chuyện gì đó mới có thể giải tỏa cảm giác khó chịu này.

"Anh hiện tại sẽ lang em nhớ lại cảm giác bốn năm trước. . ." Anh kéo tay cô để cho cô tự mình cảm nhận anh kích động.

"Ách. . ." Tay Tổng Tâm Dao đi đến địa phương kia, nóng như lửa khiến cô lập tức rút tay về.

"Dao Dao, giao cho anh được không?" Tổng Tâm Dao lắc đầu, cô có thể cảm nhận được chuyện sắp xảy ra, liệu mạng lác đầu.

"Em không muốn anh sao?" Tổng Tâm Dao không biết, cô lắc đầu một cái, rồi lại gật đầu một cái, hoàn toàn không biết mình muốn làm gì.

"Dục, . . . Em. . . Thật. . . Thật khó chịu. . ." Cô giãy giụa thân thể dưới người anh, dường như chỉ có như vậy cô mới có thể thoải mái một chút.

"Sẽ không khó chịu, lập tức sẽ tốt." Cô hiện giờ cũng đã bị ** bao phủ. Anh có nói nhiều hơn nữa cô cũng chỉ có thể rên rỉ đáp lại anh. Hoặc là nói với anh cô rất khó chịu.

"A. . . Đau. . ." Cô trừng lớn đôi mắt nhìn Cung Hinh Dục, anh đang làm cái gì vậy?

"Không đau, một chút nữa sẽ không đau." Cô thật chặt, chặt đến nỗi khiến cho anh nghi ngờ, có phải cô đã từng sinh con hay không.

"A. . . Anh đi ra . . . Thật là đau!" Hạ thân tê dại đau, khiến cho kí trí của cô trở lại.

"Không đau, một lúc nữa sẽ không đau đớn. Vì anh, nhịn một chút có được không?" Nhìn cô nhú chặt chân mảy, anh cúi đầu hôn lên môi cô, muốn di chuyển sự chú ý của cô.

"Không cần, anh đi ra ngoài đi, thật sự rất đau!" Nhớ lúc đầu khi sinh Kỳ Kỳ, cô rất đau, cô đai rất lâu nhưng mà bây giờ coi không sinh Kỳ Kỳ sao cũng đau như vậy.

Anh tại sao có thể làm vậy? Tại sao kgì chưa có sự đồng ý của cô đã làm vậy với cô? Rõ ràng không phải là lần đầu tiên tại sao vẫn đau như vậy chứ.

Cô không cần. . .

Cô liều mạng uốn éo người, dùng tay vỗ lưng Cung Hình Dực.

"Dao Dao, đừng cử động nữa!" Trên trán Cung Hình Dực đã sớm chảy đầy mồ hôi.

Tổng Tâm Dao nghe ra trong giọng nous của anh cũng mang theo khổ sở. Miwr đôi mắt rung rung nước mắt ra nhìn anh, cô thấy trên trán anh đã thấm ướt mồ hôi.

"Dực, anh cũng sẽ đau sao?" Cô không biết là anh cũng sẽ đau a!

"Ngaoan, không nên cử động, rất nhanh sẽ hết đau!" Cung Hình Dực cúi đầu, hôn lên môi cô.

Không biết qua bao lâu, cảm giác đau đớn ở hạ thân quả thực đã giảm bớt, cũng cho cô một cảm giác khác.

"Àn. . ." Cảm thấy cô đã bắt đầu thích ứng, Cung Hình Dực di chuyển một cái lại thấy cô rên rỉ.

"Vẫn còn đau sao?" Nhìn gò má ửng hồng của cô cùng đôi mắt mê ly kia, anh có chút không thể nhịn được nữa.

"Không. . ." Cho đến khi nghe thấy cô một tiếng không này, anh mới bắt đầu tiếp tục việc đang làm với cô.

Bên trong phòng chỉ còn lại tiếng thở dốc của đàn okng cùng tiếng ngân yêu kiều của phụ nữ. Không biết qua bao lâu mới yên tĩnh lại.

Nhưng là, chỉ một lát sau lại dậy sóng lên xuống, cho đến khi trời sắp sáng, trong phòng mới thực sự yên tĩnh lại.

Buổi sáng này, Tổng Tâm Dao cùng Cung Hình Dực đều ngủ quên, đến khi họ thực sự tỉnh lại đã là hơn một giờ chiều.

Tổng Tâm Dao mở mắt ra, nhìn thấy đầu tiên là Cung Hình Dực đang mỉm cười nhìn cô.

"Tỉnh!" Âm thanh của anh cực kỳ dịu dàng, nhớ tới chuyện đêm qua, Tổng Tâm Dao lại đỏ mặt.

Cô cảm thấy trên người mình, chỗ nào cũng đau nhức, xương cốt cũng muốn gãy hết rồi. Động đậy một chút lại pgats hiện. . .

Mình đang dính chặt trong ngực Cung Hình Dực mà hai chân của anh lạo gắt gao kẹp chặt hai chân của cô, giống như không muốn cho cô đứng lên.

"Buông em ra!" Tổng Tâm Dao nghiêm mặt, muốn anh bỏ chân ra.

"Hôn anh, anh sẽ thả em ra!" Cung Hình Dực đưa mặt tới gần.

"Ghét, đừng tới gần!" Mặt Tổng Tâm Dao cũng sắp đỏ giống quả táo.

"Hôn anh một cái!" Cung Hình Dực mới không buông cô ra, cô chưa từng chủ động hôn anh, nếu như thả cô ra, không biết đến bao giờ bọn họ mới có một đêm như ngày hôm qua.

Đêm qua, anh quả thực đủ điên cuồng, cô khiến anh cầm giữ không nổi, chỉ muốn nỗ ngày đều vậy cô ở trên giường, một ngày muốn coi vài chục lần để cô không xuống giường được.

"Đừng làm rộn ..., Kỳ Kỳ nhất định tức giận, tối hôm qua em còn hứa buổi sáng sẽ làm mỳ cho nó ăn." Nhớ tới tối qua đồng ý với Kỳ Kỳ, buổi sáng sẽ nấu mì cho nó ăn, nhưng mà cô lại bởi vì đêm qua quá điên cuồng, mà ngủ thẳng tới một giờ trưa, Kỳ Kỳ nhất định là hận chết cô.

"Mẹ đã làm cho nó ăn rồi, nhanh lên nào, hiện tại em phải theo anh, ông xã của em, đừng có cả ngày chỉ nghĩ tới con trai, bà xã, mau hôn anh một cái." Cung Hình Dực biết cô nhớ tới con trai.

"Chỉ một cái?"

"Chỉ một cái!" Cung Hinh Dực buồn cười nhìn cô.

"Được rồi!"

Tổng tâm Dao ở trên môi anh in lên một nụ hôn, nhưng mà Cung Hinh Dực làm sao có thể thỏa mãn, trực tiếp ôm mặt của cô, thực hiện nụ hôn lưỡi tiêu chuẩn.

Đến khi kết thúc nụ hôn, Tổng tâm Dao đã sớm ngã ở trong lòng anh. Mà không biết lúc nào thì cô đã nằm ở trên người Cung Hinh Dực.

"Ghét, nói chỉ một cái, tại sao có thể gạt em!" Tổng Tâm Dao sau khi khôi phục một chút hơi sức, liền mở miệng mắng.

Hết chương 40

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc - Chờ Cướp Mẹ Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 41: Kỳ Kỳ tức giận

"Bà xã, là một cái a! Chỉ là lần này hơi lâu một chút mà thôi." Cung Hinh Dực mới không dễ dàng thả cô như vậy.

"Ghét, em rời giường!" Nói xong, Tổng Tâm Dao liền ngồi dậy trên người anh, mà cô lại "xui xẻo" ngồi vào địa phương không nên ngồi, mà cái thứ chết tiệt đó lại đứng lên chào cô rồi.

"A. Vợ à, thì ra là em nghĩ muốn anh sao!" Cung Hinh Dực nhìn cô toàn thân trắng nõn, đang ngồi ở trên nơi kích động của anh. Mà Tổng Tâm Dao khi phát hiện ra, vừa định rời đi, nhưng mà.

"Không cần á!" Cô lại một lần nữa bị Cung Hinh Dực đặt dưới người, cô biết có thể lại không trốn thoát rồi.

"Nhưng mà bà à, là em gây họa, cho nên, em phải có trách nhiệm với anh." Cung Hinh Dực nói xong, liền hôn lên môi cô.

Tổng Tâm Dao nhìn anh chăm chăm, anh còn muốn tiếp à?

"Àn." Không cần suy nghĩ, trong phòng lại xuất hiện tình cảnh như đêm qua.

Cho đến gần ba giờ, Cung Hinh Dực mới thả Tổng Tâm Dao, để cho cô rời giường. Khi Tổng Tâm Dao nói muốn đi tới phòng tắm để tắm thì.

"Vợ, chúng ta cùng nhau tắm đi!" Cung Hinh Dực lại dán tới.

"Đáng ghét, tắm cùng với anh, cũng không biết còn có thể xảy ra chuyện gì!" Cô không thêm tin anh nữa, không biết nói bao nhiêu lần, chỉ cần một lần là tốt rồi.

Nhưng là, một lần xong, anh lại nói một lần nữa, một lần nữa xong, anh lại còn nói một lần cuối cùng, nhưng mà tới lần cuối cùng rồi, vẫn bị anh ăn thêm mấy lần.

"Vợ, thì ra là em đang nghĩ đến anh sao!" Cung Hinh Dực ôm cô vào trong ngực, nhìn đáng vẻ cô đỏ mặt thật sự rất muốn trêu chọc cô.

"Ghét, buông em ra!" Chỉ cần áp vào trên người anh, cô cũng cảm giác toàn thân mình có cái gì đó là lạ, không đúng.

"Không thả, bà xã, chúng ta đi tắm." Cung Hinh Dực trực tiếp ôm lấy cô, hai người xích lửa tiến vào phòng tắm, lần này, Cung Hinh Dực vẫn tính là đang hoảng, không có làm chuyện đó đối với cô.

Chỉ là, anh lại bá đạo không để cho Tổng Tâm Dao làm gì, mà tay của anh lại ở trên người của cô nơi này xoa xoa một chút, nơi kia bóp bóp một chút giúp cô tắm rửa sạch sẽ.

Tổng Tâm Dao cũng đã mệt mỏi không có hơi sức nói nhiều với anh, chỉ có thể nằm ý trong bồn tắm, mặc cho anh giúp cô tắm rửa.

"Thoải mái hơn chút nào chưa?" Anh biết tới hôm qua và buổi chiều nay đã làm cô mệt muốn chết rồi, Cung Hinh Dực lúc giúp cô lau người, đặc biệt giúp cô xoa bóp một chút. Kỹ thuật xoa bóp của anh xác thực có công hiệu, sau khi anh xoa bóp xong, thật sự cô cảm thấy thư thái, khá hơn một chút.

"Ừ!" Tổng Tâm Dao miễn cưỡng đáp một tiếng, mặc cho anh bế cô lên, giúp cô mặc quần áo vào.

Cung Hinh Dực cũng không để cho cô rời đi, mà muốn cô giúp anh tắm. Tổng tâm Dao muốn trốn cũng không thể trốn, không thể làm gì khác hơn là rất không tình nguyện giúp anh lau lưng, cặp mắt tròn lên cũng không dám nhìn anh.

Hiện tại trên người cô mặc dù đã mặc quần áo vào, nhưng mà anh lại không mặc gì, cô không chắc chắn, anh sẽ không đối với cô làm chuyện gì kia.

"Tốt lắm!" Trừ địa phương không nên lau, còn lại tất cả cô đã lau qua.

"Bà xã à, còn địa phương mạnh khỏe kia, em cũng không giúp anh lau qua a!" Cung Hình Dực nhìn cô từ đầu tới cuối đều đỏ mặt, không dám nhìn anh, liền muốn trêu chọc cô.

"Ghét, chính anh tắm đi..., em đi ra ngoài đây!" Tống Tâm Dao giống như chạy trốn chạy ra khỏi phòng tắm, sau lưng lại truyền đến tiếng Cung Hình Dực cười to.

Nhìn giường lớn xóc xếch, mặt của cô vốn đang đỏ lại càng đỏ thêm.

Đêm qua, hai người bọn họ ở trên giường lớn này, lăn lộn cả đêm. Mà mới vừa cũng ở đây

Đêm qua cô còn có chút mơ mơ màng màng, nhưng là mới vừa rồi, cô hoàn toàn biết hai người bọn họ đã xảy ra chuyện gì, anh thật không có một chút nào sao? Toàn thân cô đều muốn tan rã, đau muốn chết.

Thế nhưng anh lại còn có hơi sức trêu chọc anh, anh thật là đáng ghét, nói là chỉ hôn một cái, lại qua lâu như vậy, nơi nào giống như là hôn một cái a! Cẩn cẩn cánh môi, cảm giác tê tê dại dại vẫn còn, không nhìn được đưa tay lên lau môi của mình, phía trên còn lưu lại mùi hương của Cung Hình Dực.

Nhớ tới chuyện đã xảy ra đêm qua, cô bắt gặp mỉm cười.

Không biết tại sao mà cười, nhưng mà cô biết, trong lòng hai người bọn họ sẽ từ từ tiến tới với nhau.

"Cười cái gì vậy?" Cung Hình Dực sau khi tắm rửa xong, mặc quần áo vào đi ra, lại thấy Tống Tâm Dao nhìn giường ngăn người, hơn nữa một cái tay còn đặt ở trên môi mình, trên mặt còn có nụ cười.

"Không có. Không có gì!" Nếu để cho anh biết, cô đang suy nghĩ đến chuyện đêm qua, nhất định anh sẽ cười cô.

"Có phải đang suy nghĩ đến chuyện tối ngày hôm qua hay không?" Cung Hình Dực suy đoán có thể quá chuẩn rồi hay không.

"Làm sao người biết?" Cho đến khi nói ra xong Tống Tâm Dao mới biết mình nói sai rồi.

"Em còn muốn?" Cung Hình Dực nói thăm bên tai cô.

"Ghét, em đói rồi! Đi xuống lầu đi!" Cô tùy tiện tìm lý do, vừa nói ra khỏi miệng, bụng của cô liền phồng lên kêu một tiếng.

"Ha ha ha. Tối hôm qua thật làm em mệt chết rồi!" Cung Hình Dực hôn cô một cái, mới lôi kéo tay cô ra khỏi phòng.

Đợi đến khi bọn họ đi tới phòng khách, đã thấy Kỳ Kỳ đang ngồi ở trong phòng khách, nhìn chằm chằm hai người đang đi tới.

Tống Tâm Dao biết Kỳ Kỳ tức giận, nhất định là đang giận cô không ẵm làm mỳ cho nó ăn.

"Dao Dao, Hình Dực, tối hôm qua các con ngủ có ngon không?" Triệu Tâm Nguyệt từ trong phòng bếp đi ra, liền nhìn thấy Tống Tâm Dao cùng Cung Hình Dực đang đứng ở trong phòng khách.

"Nào có ngủ, tên khốn kiếp này, quần lấy con cả đêm." Lời mới ra khỏi miệng, Tống Tâm Dao mới biết, mình có bao nhiêu ngu.

Tại sao có thể đem chuyện này nói ra khỏi miệng, cô thật muốn tự đánh mình một cái tát.

"Ồ! Các con cố gắng như vậy, muốn cho chúng ta có thêm một đứa cháu ngoại, chúng ta thật sự rất vui mừng." Triệu Tâm Nguyệt mập mờ nhìn hai người bọn họ, mới vừa nói xong Tống Tâm Dao cùng Triệu Tâm Nguyệt liền phá lên cười ha ha.

"Cha mẹ." Tống Tâm Dao Hồng nghiêm mặt kêu một tiếng, trực tiếp vùi mặt vào trong ngực Cung Hình Dực.

Cung Hình Dực ôm cô, cũng cười thật to, Tống Tâm Dao tức giận dấm vào ngực anh, Kỳ Kỳ vẫn luôn nhìn chằm chằm mấy người bọn họ.

Mẹ sau khi thức dậy, liền bắt đầu không nhìn nó, như vậy nó cũng không cần để ý đến bọn họ.

"Đói bụng không! Mẹ có để phần cơm cho các con, nhanh đi ăn đi!" Triệu Tâm Nguyệt biết bọn họ tối hôm qua cố gắng như vậy, nhất định là đã đói bụng rồi.

"Đi ăn a!" Tống Tâm Dao kéo Cung Hình Dực, hướng phòng khách chạy đi.

Tống Tâm Dao cùng Triệu Tâm Nguyệt vẫn cười lớn nhìn hai người bọn họ rời đi, khi bọn họ ngưng cười, Triệu Tâm Nguyệt mới phát hiện, Kỳ Kỳ từ buổi sáng, vẫn không mở miệng nói câu nào.

"Kỳ Kỳ, thế nào?" Thấy Kỳ Kỳ về mặt tức giận nhìn cửa chăm chăm, có thể thấy, nó thật sự tức giận rồi.

"Hừ." Kỳ Kỳ hừ một tiếng, quay đầu không nhìn tới bọn họ.

Mẹ tại sao có thể như vậy, tối hôm qua , rõ ràng đồng ý với nó, sáng nay sẽ nấu mì cho nó ăn, nhưng mà có người đàn ông kia, cả buổi sáng cũng không nhìn thấy mẹ , để nó ngồi đợi mãi.

Nó ngồi chờ cả ngày cũng không thấy mẹ đâu , ngay cả một chút âm thanh cũng không có.

Hiện tại cũng hơn ba giờ chiều rồi, cũng sắp ăn cơm tối rồi, mẹ mới ra ngoài, hơn nữa còn nắm tay tên đàn ông đó cùng nhau đi ra, mới vừa nãy còn úp mặt vào ngực tên đàn ông đáng ghét đó nữa.

Hết chương 41

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc - Chó Cuóp Mẹ Tôi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 42: Tiễn anh rời đi

Thật là tức chết nó, bọn họ hoàn toàn không để ý đến sự hiện hữu của nó, đêm qua nó không nên ngủ trong phòng ông ngoại, không nên để cho người đàn ông đáng ghét kia ngủ cùng mẹ. Tất cả đều do người đàn ông đó làm hại, nó hận chết cái tên đáng ghét đó.

Hôm nay sau khi ông ta đi, nó không bao giờ cho ông ta vào nữa, đáng ghét. Rất đáng ghét, vô cùng ghét, vô cùng vô cùng ghét, ghét đến không thể nào ghét hơn được nữa.

Về sau cũng nghĩ sẽ được vào đây nữa, có chết nó cũng không để cho ông ta lại vào nhà một lần nữa.

"Kỳ Kỳ, cháu đang giận cha cháu sao?" Kỳ Kỳ lần này, đột nhiên cười.

"Bà ngoại, bà chờ Kỳ Kỳ ở đây một lát, Kỳ Kỳ đi lấy chút đồ! Bà không được đi theo cháu đâu đó!" Nói xong Kỳ Kỳ liền bước xuống ghế sa lon, chạy vào phòng bếp.

Mở tủ lạnh, đem sữa tươi bên trong lấy ra ngoài, lại kéo một cái ghế đến, trèo lên, lấy gia vị phía trên xuống, đem sữa tươi đổ vào trong ly.

Không biết ở trong sữa tươi đã cho thêm những thứ gì, sau đó cầm ly sữa đi tới trong phòng ăn.

Tổng Tâm Dao cùng Cung Hình Dục đang đang ăn cơm, thấy Kỳ Kỳ đi tới, Tổng Tâm Dao liền ôm nó lên trên ghế.

"Mẹ, mẹ nói buổi sáng sẽ làm mì cho con ăn." Kỳ Kỳ bĩu môi, vẫn rất bất mãn với chuyện này.

"Thật xin lỗi, mẹ ngủ quên, buổi tối sẽ làm mì cho Kỳ Kỳ ăn, có được hay không?" Kỳ Kỳ gật đầu một cái, nhìn ly sữa trong tay, lại nhìn Cung Hình Dục một cái.

"Cha, con quyết định, nếu mẹ thích cha, vậy con cũng sẽ thích cha, mẹ vẫn nói với con, phải gọi cha là cha , cho nên con nghe mẹ . Bắt đầu từ bây giờ, con sẽ gọi cha là cha, cha, ly sữa này là con làm cho cha, cha uống đi!" Kỳ Kỳ đem ly sữa trong tay, đẩy tới trước mặt Cung Hình Dục.

"Con trai, rốt cuộc con cũng nguyện ý nhận thức cha rồi! Con đã nhận cha, vậy thì con trai bảo bố lấy sữa cho cha, cha đương nhiên muốn uống nha! Hơn nữa còn uống hết sạch sẽ không thừa một giọt." Mặc dù anh có chút hoài nghi Kỳ Kỳ, tại sao đột nhiên lại chuyển biến thái độ đối với anh, nhưng mà nó cũng đã mở miệng gọi anh là cha rồi, như vậy anh cũng không nên suy nghĩ nhiều, con trai cho anh sữa tươi nhất định anh phải uống hết, một giọt cũng không thừa.

"Cha nói đó nha, phải uống hết đó!" Nghe thấy Kỳ Kỳ nói như vậy, anh càng thêm hoài nghi.

"Tốt!" Nhưng mà ngoài miệng, anh vẫn đồng ý.

Chỉ là, mới vừa uống một hớp, tất cả đều phun hết ra ngoài.

"Tiểu tử, con cho thêm cái gì vào bên trong ly sữa vậy?" Cung Hình Dục nhìn chăm chăm Kỳ Kỳ, anh nên hiểu từ sớm, tiểu tử này sẽ không tốt như vậy, cái gì là sữa tươi?

Căn bản là độc được hại người, rốt cuộc nó đã cho thêm những gì vào trong đó vậy?

"Con không có thêm cái gì a, cha, làm sao cha có thể như vậy? Mẹ còn phải ăn cơm, thế nhưng cha lại phun hết sữa tươi lên trên thức ăn, cha nói xem

làm sao mẹ có thể ăn tiếp được?" Kỳ Kỳ thấy một bàn món ăn, cứ như vậy bị hỏng hết, thật là đáng tiếc.

"Vậy tại sao lại khó uống như thế?" Nếu như không có thêm thứ gì vào trong đó, anh sẽ chặt đầu xuống cho Kỳ Kỳ ngồi lên.

"Thật rất khó uống sao?" Tổng Tâm Dao thấy anh mặt mày nhăn nhó, có chút hoài nghi Kỳ Kỳ có phải đã đùa ác với anh hay không.

"Em uống một hợp xem thử đi! Đừng uống quá nhiều, nếm thử một chút là được rồi!" Cung Hình Dục đưa ly sữa cho Tổng Tâm Dao, Tổng Tâm Dao cũng uống một ngụm nhỏ, sau đó cũng đều phun hết ra ngoài.

"Kỳ Kỳ, làm sao con có thể làm như vậy?" Tổng Tâm Dao thật sự cho là, quan hệ giữa cha con bọn họ có thể đã tốt lên. Thì ra là Kỳ Kỳ có mục đích khác.

"Hừ. Ai cho ông chiếm đoạt mẹ tôi, ông đã đồng ý không giành mẹ cùng tôi, nhưng tại sao tối hôm qua ông lại chiếm đoạt mẹ, còn để cho mẹ ngủ quên, không dậy nấu mì cho Kỳ Kỳ ăn!" Kỳ Kỳ mới không đột nhiên tốt với ông ấy như vậy.

"Kỳ Kỳ a! Là mẹ ngủ quên, với cha con không có một chút quan hệ nào, đây là cha của con, con chính là con của cha, con không được làm như vậy với cha ." Chuyện này, vẫn luôn là điều Tổng Tâm Dao lo lắng.

"Con chỉ muốn mẹ, con không cần cha, ông ấy sẽ giành mẹ với con, con mới không cần ông ấy." Kỳ Kỳ quay đầu, ngay cả nhìn Cung Hình Dục một cái cũng không muốn.

"Anh đi về!" Cung Hình Dục để đĩa xuống, tên tiểu tử này, thật tức chết anh.

"Dục." Thấy Cung Hình Dục giận thật, Tổng Tâm Dao cũng có chút lo lắng, lần này Kỳ Kỳ quả thật có chút quá đáng.

"Đợi ở đây, mẹ đưa cha con ra ngoài!" Thấy Cung Hình Dục không để ý đến ai, đi ra ngoài, Tổng Tâm Dao vội đuổi theo.

"Xảy ra chuyện gì?" Hai người trong phòng khách, thấy Cung Hình Dục tức giận đi ra ngoài, Tổng Tâm Dao lại đuổi theo, liền chạy vào trong phòng ăn, Kỳ Kỳ đang đứng ở trên ghế, nhìn ra cửa. Mà thức ăn trên bàn, cũng đã cứng bị sữa tươi phun vào không thể ăn được nữa rồi.

Tổng Tâm Dao đuổi tới, đã thấy Cung Hình Dục muốn ngồi vào xe rồi đi, cô liền chạy đến trước mặt anh.

"Dục, anh tức giận?" Cô hiện tại thật sự có chút lo lắng anh sẽ tức giận.

"Anh không có tức giận, chỉ là anh không thể hiểu được, tại sao Kỳ Kỳ lại bài xích anh như vậy." Anh thật không hiểu rõ, coi như Kỳ Kỳ có tham muốn giữ lấy bao nhiêu đi nữa, bọn họ cũng là cha con, giữa bọn họ cũng có quan hệ máu mủ, tại sao nó vẫn luôn không muốn tiếp nhận anh?

"Dục, em biết, là em dạy Kỳ Kỳ không tốt, buổi sáng quả thực là lỗi của em, em không thức dậy nấu mì cho Kỳ Kỳ ăn. Em không nghĩ tới, Kỳ Kỳ sẽ đem tức giận trút lên trên người anh, thật xin lỗi!" Tổng Tâm Dao cúi đầu, nếu như buổi sáng cô có thể thức dậy, những chuyện này, cũng sẽ không xảy ra.

"Đưa ngọc, em nói xin lỗi làm cái gì, em không có lỗi gì cả, tối hôm qua là anh đã khiến cho em mệt muốn chết rồi. Như thế nào lại trách em đây!" Cung Hình Dục ôm cô vào trong ngực, anh không muốn nhìn thấy cô rơi lệ.

"Anh có phải rất tức giận hay không, về sau sẽ không bao giờ tới gặp em nữa sao?" Tổng Tâm Dao có chút bận tâm.

"Sẽ không, hiện tại cùng Kỳ Kỳ căng thẳng như vậy, mấy ngày này anh vẫn là không nên tới, tránh cho Kỳ Kỳ nhìn thấy anh sẽ mất hứng." Cung Hình Dục muốn suy nghĩ thật kỹ xem phải làm thế nào để cải thiện quan hệ giữa anh và Kỳ Kỳ.

"Anh không phải không muốn gặp em sao?"

"Làm sao anh lại không muốn gặp em chứ! Hiện tại, anh chỉ muốn đón em về ở cùng anh, cũng không cần phải chạy tới chạy lui đến nhà em như vậy." Cung Hình Dục hôn một cái lên trán cô.

"Nhưng mà, mấy ngày không thấy anh, em sẽ rất nhớ anh!" Tổng Tâm Dao cúi đầu, không biết bắt đầu từ lúc nào, cô luôn nhớ tới anh.

"Anh cũng vậy, anh cũng sẽ rất nhớ em! Anh về công ty trước, ngày mai anh sẽ tới thăm em, lúc em nhớ anh hãy gọi điện thoại cho anh!" Tổng Tâm Dao gạt đầu một cái, khi anh nhẹ nhàng đặt một nụ hôn trên môi cô, cô liền cúi đầu, cũng không dám ngẩng đầu lên nhìn anh.

Cung Hình Dục xoa nhẹ trên đầu cô, lại ở trên trán cô hạ xuống một nụ hôn.

"Vào đi thôi!"

"Em nhìn anh rồi đi, sẽ đi vào!" Cung Hình Dục gạt đầu một cái, mở cửa xe ngồi vào trong.

"Lái xe cẩn thận một chút!" Cung Hình Dục phát phát tay với cô.

"Vào đi thôi! Mới vừa rồi không ăn được bao nhiêu, nấu thêm chút đồ ăn đi!" Tổng Tâm Dao gạt đầu một cái, mỉm cười tiễn anh rồi đi.

Trải qua tối hôm qua, dường như hai người bọn họ đã tiến gần đến nhau hơn, hiểu nhau nhiều hơn, điều này khiến cho cô vô cùng kích động.

Hết chương 42

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc - Chờ Cuộc Mẹ Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 43: Kỳ Kỳ giận dữ

Chỉ cần có tiến triển tốt hơn, như vậy sau khi bọn họ kết hôn cô cũng sẽ không cảm thấy có sự cách biệt, ngại ngùng đối với anh, nhìn xe của anh biến mất ở góc cửa, cô mới xoay người đi vào trong nhà.

"Kỳ Kỳ, làm sao con lại càn quấy như vậy." Có phải cô đã quá cưng chiều Kỳ Kỳ rồi hay không, cho nên nó mới trở thành như bây giờ.

"Mẹ, có phải mẹ không thương Kỳ Kỳ nữa rồi hay không?" Kỳ Kỳ đứng ở trước mặt nhìn Tổng Tâm Dao.

"Kỳ Kỳ, mẹ làm sao có thể không thương con chứ?"

"Nhưng mà, mẹ lại vì người đàn ông kia mà mắng Kỳ Kỳ!" Kỳ Kỳ thật sự rất đau lòng, tại sao sau buổi tối ngày hôm qua, tất cả đều đã thay đổi như vậy, trong mắt của mẹ, có phải thật sự chỉ có Cung Hình Dục hay không, không muốn Kỳ Kỳ nữa sao?

"Kỳ Kỳ, nếu như không phải con càn quấy như vậy, mẹ sẽ mắng con sao?" Chuyện này, Kỳ Kỳ quả thực đã làm sai, coi như nó không thích Cung Hình Dục như thế nào đi nữa, Cung Hình Dục cũng là cha của nó. Tại sao nó lại có thể mượn mấy câu nói thân thiện, tạo nên một chuyện thật tốt giữa hai cha con, để cho anh uống ly sữa không biết đã được cho vào thêm bao nhiêu loại gia vị.

"Hừ. Mẹ, chính là mẹ đã thích người đàn ông kia rồi, mẹ không cần Kỳ Kỳ nữa rồi!" Kỳ Kỳ đau lòng chạy đến bên sofa, bĩu môi không muốn đứng đây nhìn Tổng Tâm Dao, nó rất tức giận, mẹ tại sao có thể như vậy?

Tại sao có thể bởi vì người đàn ông kia, mà mắng nó.

Mẹ cho tới bây giờ cũng chưa từng mắng nó, thế mà lần này lại mắng nó, nó thật sự rất đau lòng.

"Kỳ Kỳ." Tổng Tâm Dao bất đắc dĩ kêu một câu.

Kỳ Kỳ lại hoàn toàn không để ý tới cô, hiện tại Kỳ Kỳ đang nổi nóng, xem ra sẽ không để ý đến cô, như vậy thì để cho nó ngồi một lát đi, hiện tại cô nên trở về phòng, dọn dẹp sạch sẽ chứng tích để lại sau tối ngày hôm qua.

Kỳ Kỳ thấy Tổng Tâm Dao lại vẫn không để ý đến nó, tự nhiên đi lên lầu, nó cũng chạy vào trong thư phòng, tự giam mình bên trong.

Triệu Tâm Nguyệt nhìn hai mẹ con bọn họ, thật không biết phải nói thế nào hai người bọn họ, tính khí thật sự rất giống nhau.

Triệu Tâm Nguyệt thấy Kỳ Kỳ đỏ mắt chạy vào trong thư phòng, có chút lo lắng vội vàng đi theo.

"Kỳ Kỳ!" Thấy Kỳ Kỳ ngồi trên ghế ở một góc trong thư phòng, cặp mắt nhìn ra ngoài cửa sổ.

"Bà ngoại!" Kỳ Kỳ âm thanh cực nhỏ, chỉ yếu ớt kêu một tiếng, liền dùng hai tay của mình, ôm chính thân thể của mình, núp ở trong góc.

"Kỳ Kỳ, cháu là đang giận dữ mẹ cháu sao?" Triệu Tâm Nguyệt đi tới bên cạnh, ôm Kỳ Kỳ vào trong ngực mình.

"Bà ngoại, mẹ có phải yêu người đàn ông kia rồi hay không, về sau cũng không cần Kỳ Kỳ nữa sao?" Kỳ Kỳ thật lo lắng, nó hi vọng mẹ có thể vĩnh viễn ở bên cạnh nó, nhưng vì người đàn ông kia, hình như tất cả thật sự đã thay đổi.

Mẹ không giống như trước kia, cưng chiều nó, hơn nữa còn mở miệng mắng nó.

"Đưa bé ngốc, mẹ cháu làm sao lại không cần Kỳ Kỳ chứ? Kỳ Kỳ, cháu là ruột thịt của mẹ cháu, là cục cưng của mẹ cháu, mẹ cháu đương nhiên là yêu cháu, nếu như không có cha cháu, mẹ cháu làm sao có thể sẽ có Kỳ Kỳ. Cho nên a, Kỳ Kỳ, cháu nên giống như mẹ cháu đối xử với ông ngoại cháu, gọi Cung Hình Dục một tiếng cha. Dù nói thế nào, đó cũng là cha của cháu, cho nên cháu không thể đối xử với cha cháu như vậy, cháu làm như vậy có phải quá đáng rồi hay không?" Triệu Tâm Nguyệt nói rất đơn giản, nhưng mà bà vẫn có chút sợ, Kỳ Kỳ nhỏ như vậy nghe sẽ không hiểu.

"Nhưng bà ngoại, Kỳ Kỳ chính là không thích người đàn ông kia, vẫn luôn ôm mẹ! Vẫn luôn ở trước mặt Kỳ Kỳ giả bộ thân thiết. Hừ." Nó thật sự không vui, mẹ chỉ có thể để cho nó ôm.

"Đưa nhỏ ngốc, suy nghĩ chút, đó là vì cha cháu yêu mẹ cháu, nếu như cha cháu không thương mẹ cháu, như vậy mẹ cháu mới khổ đấy!" Vuốt vuốt tóc Kỳ Kỳ, ôm nó chặt hơn.

"Được rồi! Vậy cháu tha thứ cho mẹ, nhưng mà người đàn ông kia, Kỳ Kỳ sẽ không tha thứ cho ông ấy, trừ phi ông ta có bản lĩnh, khiến Kỳ Kỳ suy nghĩ lại, bằng không Kỳ Kỳ mới không gọi ông ta là cha." Mẹ mấy năm này khổ như vậy, còn không phải đều do người đàn ông này làm hại sao, nếu như không phải là ông ta, mẹ cũng không cần chịu nhiều đau khổ như vậy.

Chỉ là, nếu như không có người đàn ông này, làm thế nào có Kỳ Kỳ đây?

"Được! Ngoan, nhanh đi tìm mẹ đi! Nói xin lỗi với mẹ cháu là được rồi!" Kỳ Kỳ gạt đầu một cái, từ trong ngực Triệu Tâm Nguyệt nhảy xuống, chạy lên trên lầu.

Đi tới trong phòng, Tống Tâm Dao đang đem ga giường trên giường kéo xuống, bỏ trên đất, thấy Kỳ Kỳ đi lên, liền ngồi vào bên giường, nói: "Còn đang tức giận?"

"Mẹ, Kỳ Kỳ hiểu rõ Kỳ Kỳ sai rồi, thật xin lỗi mẹ!" Kỳ Kỳ đi tới trước mặt Tống Tâm Dao, ngẩng đầu lên nhìn mặt của mẹ. Chỉ sợ mẹ sẽ không tha thứ cho mình.

"Hiểu rõ sai rồi sao? Biết mình sai ở đâu rồi sao?" Tống Tâm Dao hỏi.

"Kỳ Kỳ không nên lấy ly sữa bỏ kia cho Cung Hình Dục uống, cũng không nên tức giận với mẹ."

"Đưa bé ngoan, biết sai có thể sửa là tốt rồi! Có còn muốn ăn mì hay không?" Tống Tâm Dao kéo Kỳ Kỳ vào trong ngực, Kỳ Kỳ về việc này vẫn rất tốt, ít nhất biết mình sai ở đâu, nếu như không biết mình sai ở đâu, còn tìm lý do cho mình, như vậy cô cũng sẽ không tha thứ cho nó.

Lại càng không tha thứ cho chính mình, đã không dạy Kỳ Kỳ thật tốt, mới có thể để cho nó trở thành như vậy, nhưng mà bây giờ xem ra, đã tốt hơn nhiều.

"Muốn ă!" Trên mặt Kỳ Kỳ rớt cuộc cũng có nụ cười.

"Vậy thì tốt, chờ mẹ dọn xong giường, sẽ nấu mì cho Kỳ Kỳ ăn." Về sau, cô cũng không thể dễ dàng đồng ý làm bữa ăn sáng cho Kỳ Kỳ nữa rồi, bởi vì cô phát hiện, đợi đến khi Kỳ Kỳ rời giường, cô còn chưa dậy nổi.

Như vậy Kỳ Kỳ đợi đến khi cô thức dậy cũng có thể đến lúc ăn cơm rồi.

"Dạ! Kỳ Kỳ ngồi đây chờ mẹ!" Kỳ Kỳ từ trên giường nhảy xuống, chạy đến một bên sofa ngồi xuống.

Tống tâm Dao mới bắt đầu dọn dẹp, giặt ga giường cùng chăn gối. Phía trên còn lưu lại dấu vết phóng túng đêm qua, nhất định không thể để Kỳ Kỳ thấy, cũng không thể để Triệu Tâm Nguyệt cảm đi.

Đem ga giường các loại đều cầm vào trong phòng tắm, lại từ bên trong tủ, lấy ra một bộ ga giường hoàn toàn mới ra, trải lên trên, một lát sau, rớt cuộc cũng thu thập xong.

Đi tới bên sofa, thấy Kỳ Kỳ đã nhắm mắt lại, hình như là ngủ thiếp đi.

"Kỳ Kỳ." Cô kêu một tiếng, Kỳ Kỳ vẫn không có phản ứng, đưa tay ôm nó, đặt lên trên giường.

"Đêm qua có phải không ngủ ngon hay không, hiện tại lại ngủ thiếp đi." Đắp kín chăn cho Kỳ Kỳ, cô liền đi xuống lầu chuẩn bị cho bữa ăn tối.

*

Biết Cung Hình Dục cùng Tống Tâm Dao đã làm hòa rồi, Cao Cẩm Nhã kém một chút nữa là đã phá hủy tất cả mọi thứ trong nhà, đồ vật trong phòng, cũng bị cô ta ném khắp nơi.

Bọn họ thế nào nhanh như vậy đã làm hòa, hơn nữa Cung Hình Dục còn chạy tới Tống gia, giúp cô ta giải quyết đám ký giả. Trên đất báo rơi tán loạn, tất cả đều nói giữa bọn họ có bao nhiêu ân ái.

Cô thật không nghĩ đến, Cung Hình Dục có thể dễ dàng tha thứ cho Tống Tâm Dao như vậy, chẳng lẽ anh không trách chuyện bốn năm trước cô ta đã làm chút nào sao?

Hay là anh đã tra ra chuyện này căn bản cùng Tống Tâm Dao không có liên quan?

Đã như vậy, cô nên tiến hành kế hoạch tiếp theo thôi, cô muốn nhìn một chút xem, Cung Hình Dục có bao nhiêu tin tưởng đối với Tống Tâm Dao, nếu như anh vẫn tiếp tục tin tưởng cô ta, như vậy cô cũng sẽ không dễ dàng bỏ qua cho bọn họ như vậy.

Tống Tâm Dao đoạt đi người đàn ông của cô, như vậy cô cũng sẽ khiến Tống Tâm Dao mất đi nhiều thứ hơn.

Nếu như không phải có đứa bé kia, Cung Hình Dục căn bản cũng sẽ không giải trừ hôn ước với cô. Cái tên nhóc con kia, cô cũng muốn cho nó đẹp

mất.

"Tiểu Nhã, làm sao con lại đem căn phòng biến thành cái bộ dáng này?" Cao Hùng nghe thấy tiếng vang, liền đi lên, liền nhìn thấy phòng của Cao Cẩm Nhã, loạn đến không thể loạn hơn, trên đất còn tán loạn các loại báo của hôm nay, nhìn tựa đề bên trên, ông liền hiểu, Cao Cẩm Nhã vì cái gì mà tức giận.

Hết chương 43

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc - Chó Cướp Mẹ Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 44: Tìm Hoắc thị hợp tác

"Tiểu Nhã, nếu Cung Hình Dục đã đối với con như vậy, con cần gì vẫn luôn tức giận với hắn chứ? Cha sẽ tìm cho con một người đàn ông ưu tú hơn cả Cung Hình Dục." Cao Cẩm Nhã coi trọng Cung Hình Dục, mới để ý tin tức giữa hắn và Tống Tâm Dao như vậy, chỉ là Tống Tâm Dao này, cũng thật lợi hại, có thể để cho Cung Hình Dục tự mình ra tay, đuổi những ký giả kia đi, hơn nữa còn có thể ra lệnh đối với những ký giả kia, nếu như bọn họ dám quấy rầy Tống gia một lần nữa. Như vậy hắn sẽ tố cáo bọn họ lên tòa án.

Trước kia cũng không thấy Cung Hình Dục để ý tới Cao Cẩm Nhã đến như vậy, chẳng lẽ lần này Cung Hình Dục nghiêm túc, thật sự thích Tống Tâm Dao, cho nên che chở cô ta như vậy.

Nếu sự thật là như vậy, có thể lấy Tống Tâm Dao ra làm một lợi thế đối phó với Cung gia.

"Cha, con muốn đối phó Tống Tâm Dao, còn có Tống Hàm Quân." Tống Hàm Quân làm việc tại Cao thị của bọn họ, muốn để cho Tống Hàm Quân thất nghiệp, rất dễ dàng.

"Hàm Quân cùng Tống Tâm Dao là quan hệ như thế nào?" Tống Hàm Quân là nguyên lão ở Cao thị của bọn họ, đối với công ty có công hiến rất lớn.

"Bọn họ là cha con, con biết Tống Hàm Quân làm việc ở công ty chúng ta, cho nên con muốn cha cách chức Tống Hàm Quân!" Cao Cẩm Nhã nhất định phải trừng phạt nhà bọn họ.

"Phải không, Hàm Quân là nguyên lão trong công ty chúng ta, trong công ty, có rất nhiều việc ông ấy là người rõ ràng nhất, nếu như bây giờ cách chức ông ấy, đối với chúng ta không có lợi." Bọn họ là cha con, ông ta cũng hoàn toàn không nghĩ tới.

"Như vậy, cha nghĩ biện pháp, để cho ông ấy tự từ chức." Cao Cẩm Nhã nhất định sẽ không để cho nhà bọn họ sống tốt. Tống Hàm Quân nên tự nhận lấy xui xẻo, ai bảo ông ta đắc tội Cao gia bọn họ.

Coi như ông ta là nguyên lão của công ty, vậy thì như thế nào?

Chỉ cần cô muốn, dù là người trong Hội Đồng Quản Trị, cô cũng sẽ nghĩ hết mọi phương pháp xử lý, đem hắn từ trong Hội Đồng Quản Trị đuổi ra.

Tống Hàm Quân có là cái gì? Ông ta cùng lắm chỉ cũng chỉ là quản lý phòng khai thác của công ty, đối với chuyện trong phòng khai thác, ông ta hiểu rõ hơn so với người bình thường, nhưng mà cô tin tưởng, trong công ty bọn họ, còn có người lợi hại hơn Tống Hàm Quân, hoàn toàn có thể cử lý tốt chuyện trong công ty, trên thế giới này, cũng không phải chỉ có một mình Tống Hàm Quân có thể quản lý phòng khai thác một cách tốt nhất.

"Cha nghĩ, cha sẽ để cho ông ta tự mình từ chức." Cao Hùng nhìn Cao Cẩm Nhã một cái, thật không biết phải nói với cô thế nào, ông chưa từng nghĩ tới, lòng muốn trả thù của Cao Cẩm Nhã sẽ lớn như vậy.

Tổn thương lần này đối với Cao Cẩm Nhã quả thật rất lớn, hơn nữa cô còn biết chuyện của mẹ mình.

Chuyện lần này, thật ra thì ông cũng phải chịu đả kích rất lớn, ông không hề nghĩ rằng, mẹ của Cao Cẩm Nhã, là bị người vợ tốt của ông hại chết.

"Cha, cảm ơn cha!" Cao Cẩm Nhã rất cảm tạ cha của mình, đã cung chiều cô như vậy.

"Nhưng mà con cũng không thể làm chuyện gì quá đáng, cha không muốn con bị thương tổn. Năm đó cha đã không thể bảo vệ mẹ con thật tốt, con là niềm tưởng duy nhất mẹ con để lại cho cha, nên con không thể xảy ra chuyện gì, biết không?" Cao Hùng vẫn hi vọng cô có thể buông tha thù hận, làm một cô gái bình thường, tìm được người đàn ông chân chính yêu mình, vui vẻ, hạnh phúc sống qua ngày.

Có lẽ, Cung Hình Dục cũng không phải là người chồng thực sự thuộc về cô, chỉ là người chồng thực sự ấy của cô còn chưa xuất hiện, chỉ cần người đàn ông kia xuất hiện, cuộc sống của cô, sẽ thay đổi. Ông thật hi vọng, người đàn ông kia có thể nhanh chóng xuất hiện, kéo Cao Cẩm Nhã trở về, để cho cô trở lại làm cô gái thiên chân đáng yêu như trước đây. Mà không phải giống như hiện tại, trong lòng tràn đầy thù hận.

"Cha, mấy ngày nữa chính là ngày giỗ của mẹ, chúng ta cùng nhau đi thăm mẹ đi!" Cao Hùng gật đầu một cái.

Năm đó, hại chết Triệu Tâm Dương, cũng không phải hoàn toàn không có quan hệ gì đến ông, nếu như ông có thể cứng rắn hơn một chút, như vậy Triệu Tâm Dương cũng sẽ không chết, nói đi nói lại, lỗi vẫn là tại ông.

Chỉ là ông chưa từng nghĩ tới, Lưu Phi Phi sẽ lừa ông hai mươi mấy năm, mà ông còn liều mạng tìm Triệu Tâm Dương hơn hai mươi năm, hơn hai mươi năm không có một chút tin tức.

Trước kia, mỗi lần đến ngày sinh nhật của Cao Cẩm Nhã, bọn họ sẽ vui mừng tổ chức tiệc sinh nhật cho Co Cẩm Nhã.

Chỉ là sinh nhật Cao Cẩm Nhã năm nay cũng là ngày giỗ của mẹ đẻ cô. Chắc hẳn từ nay về sau, Cao Cẩm Nhã sẽ không bao giờ tổ chức sinh nhật cho mình nữa, trong lòng cô nhớ tới tất cả đều là hình ảnh của mẹ.

Triệu Tâm Dương chết đi, trở thành đau đầu lớn nhất trong lòng cô.

“Tiểu Nhã, mẹ cô đã ra đi nhiều năm như vậy, con đừng quá khổ sở”.

“Cha, con chỉ hận Lưu Phi Phi. Tại sao bà ta có thể tàn nhẫn như vậy? Con càng hận nhà bọn họ hơn, tại sao phải làm chuyện như vậy, để cho con khi sinh ra vào cái ngày đó, đã mất mẹ.” Nhớ ngày đó, kho ôm Cao Cẩm Nhã trở về, cô vẫn luôn khóc không ngừng.

Đứa bé nhỏ như vậy, cũng bởi vì chính mẹ của mình bị người hại chết mà khóc.

Đứa bé vừa sinh ra cũng biết vì mẹ của mình mà khóc, thế mà Lưu Phi Phi lớn như vậy lại không hiểu nhân tình thế thái, lại có thể tuyệt tình hại chết Triệu Tâm Dương như vậy.

“Con gái, con thật khổ! đi ngủ sớm một chút đi! không cần nhớ quá nhiều! Tâm tình không tốt thì ra nước ngoài vui đùa một chút”. Cao Hùng vỗ vỗ vai Cao Cẩm Nhã, coi như là an ủi.

“Vâng! Cha ngủ ngon!” Cao Cẩm Nhã nhìn mọi thứ bề bộn trên đất, bắt đầu thu thập. Cao Hùng nhìn cô một cái, lắc đầu, liền quay người đi xuống lầu.

Hiện tại, ông cái gì cũng không muốn suy nghĩ nữa, ông chỉ muốn cho Cao Cẩm Nhã có thể giống như những cô gái bình thường khác, thật vui vẻ sống qua ngày.

*

Trong phòng làm việc của tổng giám đốc Hoắc thị...

Hoắc Huyền Lôi đã nhiều ngày không gặp Tổng Tâm Dao rồi, cũng không biết cô trôi qua như thế nào, nhưng khi nhìn đến tờ báo, anh mới biết nguyên nhân tại sao cô sẽ cự tuyệt anh mang cô cùng Kỳ Kỳ ra ngoài chơi.

Hôm qua khi cô gọi điện thoại tới cự tuyệt, anh rất buồn bực. Trong điện thoại, cô lại không nói rõ ràng, nguyên nhân cuối cùng là gì.

Cho đến buổi sáng, khi nhìn thấy tờ báo kia anh mới biết. Vốn định đến Tổng gia gặp Tổng Tâm Dao một chút, lại thấy Cung Hình Dục từ Tổng gia đi ra, có cảm giác hai người đã thay đổi rất nhiều.

Mà lúc Cung Hình Dục muốn rời đi, Tổng Tâm Dao lại chủ động hôn Cung Hình Dục. Tình cảm hai người bọn họ, hình như có biến hóa.

Hơn nữa anh nhận thấy, Tổng Tâm Dao hình như có chút không giống, có vẻ càng trở nên có hương vị của phụ nữ hơn. Giữa bọn họ, đêm qua nhất định đã xảy ra chuyện gì đó.

Hoặc là, Tổng Tâm Dao cùng Cung Hình Dục, hai người đêm qua lại đến gần nhau hơn một bước.

Nhìn Tổng Tâm Dao hôn Cung Hình Dục, anh phát hiện trong lòng mình thật là đau, đau đến nỗi khiến cho anh sắp hít thở không thông.

“Tổng giám đốc, Cao Cẩm Nhã tiểu thư của Cao thị muốn tìm anh!” Trong lúc anh còn đang suy nghĩ về cảnh tượng đã nhìn thấy bên ngoài Tổng gia. Thư kí lại gọi điện thoại tới.

“Để cho cô ấy vào đi!” Công ty của anh cùng Cao thị, hình như không có hợp tác gì đi! Tại sao Cao Cẩm Nhã lại đột nhiên chạy đến công ty tìm anh đây?”

Hết chương 44

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc - Chờ Cuộc Mẹ Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 45: Cao Cầm Nhã bị chơi xấu

"Cao tiểu thư, không biết ngọn gió nào đã thổi cô đến đây!" Thấy Cao Cầm Nhã mặc một bộ quần áo đỏ chói, tóc cuốn lên thật cao, nhìn qua như vậy, lại phát hiện cô cùng Tống Tâm Dao có chút tương tự.

"Hoặc tổng, chẳng lẽ không mời tôi ngồi sao?" Cao Cầm Nhã thấy anh không có ý mời cô ngồi xuống, liền hỏi.

"Thật là thật xin lỗi, chỉ là bị khuôn mặt xinh đẹp của Cao tiểu thư hấp dẫn, nhất thời quên mà thôi." Thư ký ở một bên nghe đến ngây người, Hoắc Huyền Lôi lúc nào lại có giọng điệu nói chuyện biến thành như vậy?

"Hoặc tổng, thật thích nói đùa!" Cao Cầm Nhã cười nhạt, nhưng mà cô dù sao cũng là phụ nữ, phần lớn đều là thích nghe lời ngon tiếng ngọt. Huống chi là từ trong miệng Hoắc Huyền Lôi một người đàn ông đẹp trai cực phẩm như vậy nói ra, càng thêm phong vị đặc biệt.

"Cao tiểu thư mời ngồi, chỉ là không rõ ràng lắm, Cao tiểu thư đến Hoắc thị, vì chuyện gì? Tôi nhớ Hoắc thị cùng Cao thị hình như không có cùng nhau làm ăn buôn bán mà!" Hoắc Huyền Lôi là một người luôn có chuyện gì là nói thẳng, muốn anh quanh co lòng vòng mà nói chuyện là chuyện rất khó.

"Quả đúng là Hoặc tổng nói danh luôn nói thẳng!" Cao Cầm Nhã cười nhạt.

"Nếu biết Hoặc tổng không thích quanh co lòng vòng, vậy thì mời Cao tiểu thư, có lời gì muốn nói thì nói thẳng đi!" Hoắc Huyền Lôi cảm lấy cả phê để bên cạnh lên uống một hớp. Thấy đã lạnh, liền nói với thư ký: "Tiểu Dương, pha cho tôi ly cà phê đem vào đây."

Thư ký cảm lấy cái ly, liền đi ra ngoài, bên trong phòng làm việc chỉ còn lại hai người Hoắc Huyền Lôi cùng Cao Cầm Nhã.

"Hoặc tổng, không biết anh có hứng thú cùng tôi hợp tác đối phó Từ Mị hay không?" Cao Cầm Nhã cũng coi như trực tiếp nói thẳng.

"Ah! Cao tiểu thư muốn đối phó Từ Mị?" Hoắc Huyền Lôi liếc mắt nhìn Cao Cầm Nhã, xem ra cô ta vẫn rất để ý đến chuyện Cung Hình Dục giải trừ hôn ước cùng cô ta! Hiện tại đã muốn đối phó với Cung Hình Dục rồi, chỉ là anh muốn hiểu rõ xem Cao Cầm Nhã có kế hoạch gì.

"Đúng, tôi thấy Từ Mị vẫn luôn đứng hàng top 10 trên thị trường chứng khoán, muốn kéo công ty bọn họ xuống trên thị trường chứng khoán, chỉ bằng công ty Cao thị chúng tôi muốn đối phó Từ Mị, là không có khả năng!" Từ Mị thực lực như thế nào, cô rất rõ ràng, nhưng mà nếu như muốn đối phó Từ Mị, cũng không phải là không có biện pháp.

"Cao tiểu thư, cô có kế hoạch gì?"

"Hoặc tổng đồng ý sao?"

"Cao tiểu thư, tôi muốn nghe kế hoạch của cô trước, có được hay không a! Nếu như không thể được, cô trở về suy nghĩ lại, su đó lại tới tìm tôi." Hoắc Huyền Lôi cho tới bây giờ đều không làm chuyện không nắm chắc.

Chỉ là đối với Tống Tâm Dao, anh cũng không biết mình có nắm chắc theo đuổi được cô hay không, để cho cô ở lại bên cạnh anh.

"Kế hoạch của tôi là" Cao Cầm Nhã đi tới bên cạnh Hoắc Huyền Lôi, ở bên tai của anh nói thầm một lát, mới rời khỏi.

"Thật là đúng như một câu ngạn ngữ của Trung quốc, tới độc phụ nhân tâm (độc nhất là lòng dạ đàn bà)."

"Nhưng mà, Trung Quốc còn có một câu ngạn ngữ, gọi là vô độc bất trượng phu (không độc không phải đàn ông)." Cao Cầm Nhã cười lạnh.

"Chi tiếc, Cao tiểu thư, cô là cô gái, dù thế nào cũng không làm được quân tử." Hoắc Huyền Lôi cười cô ta ngu ngốc.

"Hiện tại khoa học kỹ thuật phát triển như vậy, biến tính cũng là chuyện như cơm bữa, không phải sao?" Cao Cầm Nhã tự nhận là, mình không phải là rất độc. Hơn nữa, kế này tuyệt đối là kế hay, không chỉ có thể khiến Từ Mị gặp phải cục diện phá sản, còn có thể khiến Cung Hình Dục biết, muốn phụ lòng Cao Cầm Nhã cô, phải xem cô có đồng ý hay không.

"Không ngờ Cao tiểu thư, còn có chí khí như vậy, Hoặc tổng bội phục." Hoắc Huyền Lôi không thể không bội phục, Cao Cầm Nhã lại có ý nghĩ như vậy.

"Nhiều lời vô nghĩa, Hoặc tiên sinh, có nguyện ý hợp tác hay không?" Cô chỉ muốn biết, anh muốn hợp tác hay không. Nếu như không hợp tác, tự nhiên cô sẽ tìm những người khác, nhưng mà kế hoạch của cô nhất định phải thực hiện.

"Hợp tác? Chuyện cười, Hoắc Huyền Lôi tôi cho tới nay, đều làm ăn buôn bán nghiêm chỉnh, tôi không muốn để cho Hoắc thị của tôi xoa một điểm nhơ. Bản thân cô cho là kế hoạch của cô có thể làm cho Từ Mị phá sản, nhưng mà cô đừng có quên, Cung Hình Dục là một người như thế nào, còn nữa tốt nhất đừng quên, anh ta còn có một thân phận thần bí." Hoắc Huyền Lôi cười lạnh, đúng lúc này thư ký cả phê vừa mới pha đi vào.

"Hoắc Huyền Lôi, anh đùa bỡn tôi!" Cao Cầm Nhã kêu to, cô nên hỏi rõ ràng, Hoắc Huyền Lôi có nguyện ý hợp tác hay không, vẫn không nên đem kế hoạch nói cho anh ta biết.

Lần này, quả thật là cô đã sơ sót.

"Đùa bỡn cô? Ha ha, Cao Cầm Nhã cô còn chưa đủ tư cách, cút ra khỏi Hoắc thị, đừng để cho tôi lại nhìn thấy cô, tôi quên nói cho cô một câu, Dao Dao cùng tôi là bạn tốt, nếu như cô dám làm ra tổn thương gì đến Dao Dao, tôi nhất định sẽ không để cho cô sống tốt!" Anh làm sao có thể không hiểu, giữa Cao Cầm Nhã cùng Tổng Tâm Dao có bao nhiêu chuyện rắc rối.

Tổng Tâm Dao đoạt đi Cung Hình Dục, với tính tình của Cao Cầm Nhã, làm sao có thể sẽ bỏ qua cho Tổng Tâm Dao, cô ta nhất định sẽ trả thù Tổng tâm Dao.

Kế hoạch của cô ta, hoàn toàn cũng đã đem Tổng Tâm Dao kéo vào.

Điểm này anh không thể không bội phục Cao Cầm Nhã, thậm chí mưu kế độc như vậy cũng nghĩ ra được.

"Hoắc Huyền Lôi, anh nhớ kỹ cho tôi, Cao Cầm Nhã tôi nhất định sẽ không để cho anh được yên ổn đâu!" Cao Cầm Nhã nhắc túi xách lên, liền đi ra ngoài.

"Rầm" một tiếng, cửa bị đóng vào.

"Nhẹ một chút, hồng cô bồi thường nổi sao?" Hoắc Huyền Lôi nhắm mắt lại, quát cô ta.

"Tiểu Dương, tìm người đến đá hồng cái cửa này, tôi ngược lại muốn thấy Cao Cầm Nhã đến lúc đó sẽ làm thế nào." Thư ký tiểu Dương đáp một tiếng, liền gọi điện thoại cho bảo vệ đi lên, đá hai cái, cửa liền bị đá hư, trực tiếp ngã trên mặt đất.

"Tiểu Dương, để cho người ta mang cánh cửa này đến Cao thị, tôi tin tưởng cô có cách ứng phó được." Thư ký tiểu Dương gạt đầu một cái, đắc tội Hoắc Huyền Lôi, là Cao Cầm Nhã đáng đời.

Ai bảo cô ta đắc tội với người không nên đắc tội đây? Cô ta thật đáng thương a, xem bọn họ muốn xử lý chuyện này thế nào đây.

"Được!"

"Tiểu Dương, tốt nhất là đem chuyện này làm lớn lên một chút, để Từ Mị biết, Cao Cầm Nhã muốn đối phó bọn họ." Nếu như Từ Mị gặp chuyện không may, Tổng Tâm Dao sẽ lo lắng, chuyện anh có thể giúp, vẫn là nên tận lực giúp đỡ bọn họ đi!

Mưu kế của Cao Cầm Nhã thật không phải là độc bình thường, muốn anh giúp cô ta một tay đi hại người, cô ta nằm mơ đi!

Cô ta cho rằng Hoắc Huyền Lôi anh là ai? Anh cũng không phải là tiểu nhân, nhưng mà đối với người như Cao Cầm Nhã, nên tiểu nhân một lần.

"Tổng giám đốc, chúng ta làm như vậy, có quá đáng hay không?" Thư ký tiểu Dương, đi theo Hoắc Huyền Lôi, đã 4 năm rồi, đối với Hoắc Huyền Lôi vẫn tương đối hiểu rõ. Chuyện người khác không dám nói, cô còn có thể to gan ở trước mặt anh nói ra.

"Tiểu Dương, đối với loại người này, chúng ta cũng không nên khách khí, cô đi theo bên cạnh tôi đã nhiều năm như vậy, nên rõ ràng." Thư ký tiểu Dương gạt đầu một cái, liền để bảo vệ mang cánh cửa kia đi ra ngoài, đi tới Cao thị.

Hoắc Huyền Lôi nhìn bọn họ rời đi, tiếp đó, anh sẽ chờ xem kịch vui!

Hết chương 45

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc - Chó Cướp Mẹ Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 46: Cao Cầm Nhã nổi đóa

Cao Cầm Nhã rời khỏi Hoắc thị, tức giận về đến nhà, mới vừa ngồi xuống, liền nhận được điện thoại của Cao Hùng.

Liền vội vàng vàng chạy tới công ty, mới vừa vào đại sảnh, đã cảm thấy có cái gì đó không đúng. Trong đại sảnh đứng đầy người, thấy Cao Cầm Nhã tới, các ký giả liền nhao nhao vây quanh nhìn Cao Cầm Nhã. Bọn họ thật không thể tin, Cao Cầm Nhã là một cô gái yếu ớt như vậy, lại có thể phá hỏng một cái cửa.

"Chuyện gì xảy ra?" Cao Cầm Nhã hỏi.

"Cao tiểu thư, xin hỏi cô đến Hoắc thị vì chuyện gì? Tại sao phải phá hỏng cửa phòng làm việc của tổng giám đốc Hoắc thị? Cao tiểu thư có thể nói một chút không? Cô có thần lực gì sao?" Tất cả ký giả đều vây quanh, đều muốn nghe câu trả lời của Cao Cầm Nhã.

"Mọi người không nên như vậy! Cao tiểu thư chỉ là muốn hợp tác cùng tổng giám đốc của chúng tôi. Tổng giám đốc của chúng tôi vừa nói được đôi câu, Cao tiểu thư liền tức giận, chỉ là thật không ngờ, công nhân của công ty chúng tôi ăn bớt ăn nguyên vật liệu, Cao tiểu thư vừa dùng chút lực đã làm đổ

cánh cửa. Tổng giám đốc của chúng tôi vốn nói là, không có chuyện gì, chỉ là thư ký như tôi đây, nhìn không được. Lời nói của Cao tiểu thư đây khiến cho tôi, một thư ký nhỏ bé tức giận một chút." Thư ký tiểu Dương vội đẩy ký giả ra, muốn kéo Cao tiểu thư ra ngoài.

"Cô ở đây nói những nói cười gì đó? Lúc tôi rời khỏi, cửa rõ ràng vẫn tốt, làm sao có thể nói hỏng liền hỏng?" Cao Cẩm Nhã tức giận nhìn thư ký tiểu Dương một cái.

"Cao tiểu thư, tôi cũng không phải là nói vậy, quả thực lúc cô rời đi đã dùng nhiều sức quá rồi, mới có thể làm hỏng cửa. Cửa này đã được đưa đến đại sảnh công ty của cô, chẳng lẽ cô lại nói là chúng tôi vu hãm cô sao?." Tiểu Dương lần này là thực sự tức giận.

"Tiểu Dương, cô đang làm trò gì vậy? Tôi rõ ràng bảo cô đem cánh cửa này đi chỗ khác, làm thế nào lại chạy đến Cao thị càn quấy vậy?" Hoắc Huyền Lôi sau đó cũng liền chạy đến Cao thị.

"Tổng giám đốc, tôi không phải là nhìn không vừa mắt sao? Cao tiểu thư tìm anh cùng đối phó với Từ Mị, nhưng mà tổng giám đốc, anh là trong sạch, là người tuân theo pháp luật, dĩ nhiên không đồng ý nha! Thế nhưng Cao tiểu thư, là người rất quá đáng đi, không chỉ mắng anh, còn nói những lời vô cùng khó nghe, tôi đây không phải là không vừa mắt cô ấy sao?" Tiểu Dương tức giận nói, nhưng mà cô vừa nói ra xong, mọi người, đều nhìn về phía Cao Cẩm Nhã.

"Cao tiểu thư, tại sao cô lại muốn đối phó với Từ Mị? Là bởi vì Cung tiên sinh vì Tổng tiểu thư mà giải trừ hôn ước với cô sao?"

"Cao tiểu thư, cô muốn đối phó Từ Mị thế nào, cô cho rằng kế hoạch của cô có thể đối phó được với Cung tiên sinh sao? Cung tiên sinh thực lực như thế nào, tất cả mọi người đều biết, có thể nói một chút kế hoạch của cô không?"

"Cao tiểu thư, xin hỏi ban đầu không phải là bởi vì cô yêu người khác sao? Tại sao lại phải đối phó Từ Mị? Từ Mị với cô có thù oán gì sao?"

.....

Vấn đề ký giả đưa ra, một cái so một cái càng sắc bén hơn, Cao Cẩm Nhã bị quay đến đầu óc choáng váng, Hoắc Huyền Lôi đứng một bên cười lạnh, Cao Cẩm Nhã quả thật quá ngu, cũng không tra rõ Hoắc Huyền Lôi anh là ai đã muốn cùng anh hợp tác đối phó Từ Mị.

"Ai nha, mọi người đừng có hỏi Cao tiểu thư liên tục như vậy! Cao tiểu thư của chúng ta, có kế hoạch tỉ mỉ nha! Sau khi cô ấy nói kế hoạch cho tổng giám đốc của chúng tôi xong, tổng giám đốc còn nói: ‘ thật đúng với câu ngôn ngữ của Trung Quốc, tôi độc phụ nhân tâm. ’ Cao thư thế nhưng lại rất có chí khí, nói là: ‘ vô độc bất trọng phu ’. Tôi đây thật không nghĩ tới, Cao tiểu thư lại còn nghĩ đến việc đến Thái Lan phẫu thuật chuyển đổi giới tính, giống như Cao tiểu thư nói, hiện tại làm phẫu thuật chuyển giới, có thể xem như chuyện cơm bữa, việc rất nhỏ a!" Tiểu Dương chính là thêm dầu vào lửa, Hoắc Huyền Lôi bội phục nhất chính là cái miệng này của thư ký tiểu Dương, tài ăn nói của cô tuyệt đối khiến anh không thể nói được lời nào.

Cho nên tiểu Dương có thể ở bên cạnh anh bốn năm, là do cô giống như Kỳ Tiểu Lam có miệng thiếc, răng đồng, Hoắc thị của anh thật đúng là không có mấy người có thể so sánh với cô.

Lần này, các ký giả giống như ong vỡ tổ, tất cả đều vây hướng Cao Cẩm Nhã, chuyện này nói ra thật là một chuyện động trời. Phải phỏng vấn thật nhiều, thật tốt.

Hoắc Huyền Lôi thấy thế, lôi kéo tiểu Dương rời khỏi Cao thị, tiểu Dương nhìn tay Hoắc Huyền Lôi, đang gắt gao nắm tay cô, trên mặt xuất hiện một nụ cười hạnh phúc mà Hoắc Huyền Lôi vĩnh viễn đều không thể thấy được.

Cao Cẩm Nhã bị ký giả vây ở bên trong, cho dù có trăm cái miệng, cũng đều không thể giải thích rõ ràng, chắc chắn chuyện này sẽ trở thành trang đầu cho tờ báo ngày mai.

*

"Ha ha ha." Xem xong tờ báo, Cung Hinh Dục cười to, Cao Cẩm Nhã cũng có một ngày như vậy, chỉ là cô thư ký này của Hoắc Huyền Lôi lại là một nhân vật lợi hại như vậy.

Thật ra, trong lòng anh vẫn có chút đề phòng với Hoắc Huyền Lôi, Cao Cẩm Nhã lại muốn đối phó công ty của anh, anh thật tò mò, tại sao Hoắc Huyền Lôi phải giúp anh?

Chẳng lẽ là bởi vì Tổng tâm Dao sao? Anh nhớ rất rõ ràng, Hoắc Huyền Lôi cùng Tổng Tâm Dao có quen biết.

"Chuyện gì, vui vẻ như vậy à?" Dạ Thiên từ phòng thư ký đi ra, liền thấy Cung Hinh Dục nhìn tờ báo cười to.

"Chính cậu xem đi!" Cung Hinh Dục đem tờ báo đẩy tới trước mặt anh.

"Cao Cẩm Nhã đúng là đáng đời, tìm người hợp tác, cũng không điều tra trước xem đó là người thế nào, đáng đời bị đăng lên báo!" Xem xong nội dung bên trong tờ báo, Dạ Thiên chỉ cười lạnh, Cao Cẩm Nhã đều là tự mình gây họa. Như vậy, cổ phiếu Cao thị nhất định sẽ ngã giá vô cùng, hiện tại đúng là thời cơ tốt nhất để bọn họ thu mua cổ phiếu của Cao thị.

"Hiện giờ, cổ phiếu Cao thị đã hạ, cậu giúp tôi đề ý!" Nhìn thị trường chứng khoán biến hóa trên máy vi tính.

"Cổ phiếu Cao thị ngã giá vô cùng nhanh, tôi thấy buổi trưa có thể sẽ hạ hơn nữa." Dạ Thiên đối với động thái của thị trường chứng khoán, vẫn luôn rất

rõ ràng, bởi vì chuyện này của Cao Cẩm Nhã khiến cho cổ phiếu Cao thị bọn họ hạ giá mạnh liệt, hiện tại cũng rất nhiều người đã bán hết tất cả cổ phiếu Cao thị trong tay, chắc hẳn buổi trưa, chính là thời cơ tốt nhất để anh mua cổ phiếu của Cao thị.

"Bây giờ còn đang ở vị trí này, không cao không thấp, buổi trưa thật có thể hạ nữa không?"

"Nhất định có thể, anh biết, đối với thị trường chứng khoán tôi hiểu rất rõ, người chơi cổ phiếu cũng muốn mua cổ phiếu thấp, hơn nữa anh đừng có quên, trong tay tổng giám đốc Cao thị Cao Hùng cũng chỉ có 35% cổ phiếu, mà trong tay chúng ta bây giờ đã có 15%, chỉ cần sẽ đem 30% cổ phiếu Cao thị bên ngoài mua vào, cổ đông lớn nhất của Cao thị, chính là Từ Mị, đến lúc đó muốn kéo Cao Hùng xuống đài, chính là rất dễ dàng." Dạ Thiên cũng đã sớm tra rõ tất cả cổ phiếu trong tay mấy cổ đông của Cao thị.

Bọn họ cũng sớm đã là một vị cổ đông thần bí của Cao thị, chỉ là bọn họ chưa từng xuất hiện, ngay cả Cao Hùng cũng không biết, cổ đông thần bí này là ai.

Nếu để cho Cao Hùng biết, ông ta nhất định sẽ đề phòng Cung Hình Dục, không bao lâu nữa, Cao thị sẽ không còn tồn tại, mà sẽ biến thành Cung thị.

Thật ra thì có 45 phần trăm cổ phần này, hoàn toàn không đủ, bởi vì ở trong tay Cao Cẩm Nhã, còn có 5% cổ phần, mà trong tay Cao Kỳ Hựu cùng Lưu Phi Phi, cũng có 10% cổ phần.

Hết chương 46

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc - Chó Cướp Mẹ Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 47: Kỳ Kỳ không muốn nói xin lỗi

Hiện tại, bọn họ phải tìm được cổ đông nắm giữ nhiều cổ phần nhất, mua lại cổ phần trong tay ông ta, như vậy bọn họ có thể trở thành cổ đông lớn nhất của Cao thị.

"Cậu đã liên lạc với cổ đông kia chưa?" Chuyện này, cho đến bây giờ, đều do Dạ Thiên làm. Mà người anh tin tưởng nhất, cũng chính là Dạ Thiên.

"Tôi làm việc, anh còn lo lắng sao? Đây là cổ phần trong tay cổ đông đó, cổ phiếu Cao thị ngã giá, cổ đông đó liền sợ muốn chết, vội vã bán ra cổ phần trong tay mình. Tôi đem giá ép đến thấp nhất, lấy một trăm vạn mua 10% cổ phần trong tay ông ta." Dạ Thiên tuyệt đối là người buôn bán rất giỏi, chỉ tiếc, anh chỉ thích ở trong bóng tối, mà không thích ở ngoài ánh sáng.

"Làm tốt lắm!"

"Anh xem, lại hạ!" Khi bọn họ đang nói chuyện, cổ phiếu Cao thị lại tiếp tục hạ.

"Cứ hạ xuống nữa như vậy, đến cuối cùng, Cao thị nhất định sẽ gặp phải cục diện phá sản, đến lúc đó tôi phải nhìn về mặt muốn chết của Cao Hùng một chút." Bọn họ muốn trách, cũng chỉ có thể trách Cao Cẩm Nhã, trước khi làm việc không suy nghĩ mới khiến tất cả mọi chuyện trở nên như vậy.

"Chỉ là, tôi không hiểu, tại sao anh lại mua cổ phần của Cao thị, cũng không dùng thân phận của anh."

"Cái này ư, cậu thật thông minh, không cần tôi nói cũng có thể biết! Buổi tối đi uống chén?" Ăn mừng bọn họ sắp thành công.

"Anh mời?" Dạ Thiên cũng không có tiền.

"Cậu đúng là hẹp hòi, dĩ nhiên, tôi mời!" Cung Hình Dục và cậu ta, so với anh em ruột còn thân hơn, khi hai người đi chung với nhau, bọn họ là tuyệt đối ăn ý với nhau.

Cùng nhau làm chuyện gì, chắc chắn sẽ thành công!

"Tan việc gọi tôi, tôi đi một lát thôi." Đêm qua nhìn chòng chọc cổ phiếu Cao thị một buổi tối, anh thật đúng là mệt chết đi được.

"Được, mấy ngày nữa tôi dẫn cậu đi gặp vợ chưa cưới của tôi."

"Anh không sợ vị hôn thê của anh sau khi nhìn thấy tôi sẽ bị tôi mê đảo sao?" Dạ Thiên tuyệt đối có tư cách mê đảo rất nhiều người.

"Nhưng mà, tôi tin tưởng, cô ấy nhất định sẽ không coi trọng cậu. Mặc dù cô ấy là một người phụ nữ cực kỳ thú vị. Nhưng, con của chúng tôi, cũng sắp bốn tuổi rồi! Cậu cho là, sắc đẹp của cậu có thể khiến cho vợ tôi coi trọng cậu sao?" Cung Hình Dục cười nhạt.

Dạ Thiên tuyệt đối rất yêu nghiệt, bởi vì dáng dấp của anh thật sự là quá đẹp, nếu như nói anh ta là tiểu thụ, tuyệt đối không quá đáng chút nào.

"Chỉ có anh yên tâm! Tốt nhất, anh nên cẩn thận Lôi Vũ Minh cùng Hoắc Huyền Lôi, bọn họ cũng đều có lòng riêng đối với chị dâu a! Biểu hiện của Hoắc Huyền Lôi đã rất rõ ràng rồi, thật ra thì anh ta hoàn toàn không đem chuyện Cao Cẩm Nhã tới tìm mình làm lớn lên như vậy. Nhưng mà bởi vì anh là chồng chưa cưới của Tổng Tâm Dao, cho nên anh ta mới lựa chọn giúp đỡ Tổng Tâm Dao. Còn có Lôi Vũ Minh, ngày đó lúc anh ta cùng Tổng Tâm Dao ăn cơm, anh xem, ánh mắt của anh ta, nghiêm túc như vậy, không có chút nào giống như là đang nói đùa." Dạ Thiên nói xong liền đi vào phòng trong, anh còn phải đi ngủ nữa!

Sau khi Dạ Thiên rời đi, Cung Hình Dực cũng lâm vào trầm tư, Dạ Thiên nói không có sai, Tổng Tâm Dao quả thực có năng lực làm cho người ta vì cô mà say mê, cô cũng không phải là người có vẻ ngoài xuất sắc, nhưng mà cô lại là một kiểu phụ nữ khiến cho đàn ông thích, dường như đàn ông tự nhiên sẽ thích Tổng Tâm Dao.

Mà Lôi Vũ Minh cùng Tổng Tâm Dao còn là thanh mai trúc mã, không phải có câu nói "Thanh Mai xứng trúc mã" à.

Chỉ là anh không rõ lắm, Tổng Tâm Dao rốt cuộc là có ý đối với người nào, có phải anh nên thử Tổng Tâm Dao một chút hay không?

Xem xem trong lòng cô rốt cuộc có ai?

*

Tổng Hàm Quân mấy ngày nay đều nhủi chặt mày, vẫn luôn lo lắng chuyện của Cao thị.

"Cha, đừng lo lắng, không có việc gì!" Tổng Tâm Dao từ phòng bếp đi ra, thấy Tổng Hàm Quân lại nhủi chân mày.

"Dao Dao, con bảo cha làm sao có thể không lo lắng đây? Nếu như Cao thị thật sự phá sản, như vậy cha sẽ thất nghiệp." Đây mới là chuyện ông lo lắng nhất, hơn nữa ở Cao thị nhiều năm như vậy, dù nói thế nào, với Cao thị ông cũng có tình cảm nhất định.

Hơn nữa người trong Hội đồng quản trị, cũng đối với ông rất tốt, ông thật không muốn đối mặt với chuyện như vậy.

"Để con đi tìm Hình Dực, xem anh ấy có biện pháp gì hay không!" Chắc hẳn Cung Hình Dực sẽ có biện pháp.

"Dao Dao, tìm anh có chuyện gì vậy?" Vừa nhắc Tào Tháo, Tào Tháo đã đến.

"Dực, sao anh lại tới đây!"

"Nhớ em! Cứ tới đây đó! Em không nhớ anh sao?" Cung Hình Dực ôm Tổng Tâm Dao vào trong lòng, đặt một nụ hôn lên trán cô.

"Ghét, cha em còn ở đẳng kia!" Tổng Tâm Dao cúi đầu, len lén liếc mắt nhìn Tổng Hàm Quân, thấy ông hình như không để ý tới bọn họ ở đây, mới thả lỏng tâm tình.

"Cha vợ, cha vẫn đang vì chuyện của Cao thị mà lo lắng sao?" Cung Hình Dực buông Tổng Tâm Dao ra, đi tới bên cạnh Tổng Hàm Quân, ngồi xuống.

"Đúng vậy! Cổ phiếu vẫn ngã giá không ngừng, thật không biết phải làm sao!" Tổng Hàm Quân đã nhìn chăm chăm Laptop hai ngày rồi, nhưng cổ phiếu vẫn ngã xuống, chưa có dấu hiệu phục hồi.

"Cha vợ, cha không phải lo lắng, nếu như không có gì thay đổi, hai ngày nữa Cao thị sẽ có một cuộc họp đại hội cổ đông, đến lúc đó con hi vọng cha cũng có mặt."

"Ta chỉ là nhân viên, đại hội cổ đông làm sao ta có thể tham gia?" Tổng Hàm Quân không hiểu.

"Cha vợ, đến lúc đó cha cứ có mặt sẽ biết!" Cung Hình Dực cười nhạt. Vào lúc này, Kỳ Kỳ cùng Triệu Tâm Nguyệt từ bên ngoài trở lại, Tổng Tâm Dao đi tới nhận lấy thức ăn trong tay Triệu Tâm Nguyệt, đi vào phòng bếp.

Kỳ Kỳ thấy Cung Hình Dực, liền đi đến bên sofa ngồi xuống, rất là tức giận, nó căn bản không nên cùng bà ngoại đi ra ngoài, nếu như nó không cùng bà ngoại đi ra ngoài, ông ta cũng không thể đi vào đây.

"Ông ngoại!" Kỳ Kỳ kêu một tiếng, chạy đến bên cạnh Tổng Hàm Quân.

"Kỳ Kỳ, đã về rồi!" Kỳ Kỳ gạt đầu một cái, cầm ấm trà, rót cho mình một ly.

"Kỳ Kỳ, thế nào lại không để ý tới cha cháu?" Thấy Kỳ Kỳ đối với Cung Hình Dực hình như có chút địch ý, Tổng Hàm Quân nhớ tới, rất có thể nó còn đang vì chuyện ngày hôm đó mà tức giận.

"Ông ấy mới không phải là cha của cháu!" Kỳ Kỳ tức giận quay đầu, không nhìn Cung Hình Dực, nhắm mắt làm ngơ.

"Kỳ Kỳ." Tổng Tâm Dao từ trong phòng bếp đi ra, liền nghe thấy câu nói của Kỳ Kỳ.

"Mẹ, bà ngoại nói buổi tối làm món ngon cho Kỳ Kỳ ăn đấy!" Kỳ Kỳ chạy đến bên cạnh Tổng Tâm Dao, ôm bấp đùi cô.

"Kỳ Kỳ, có phải con lại không ngoan hay không?" Tổng Tâm Dao ôm lấy Kỳ Kỳ, đi tới một bên ghế sa lon ngồi xuống.

"Con không có không ngoan!" Kỳ Kỳ cong môi lên, bắt mắt nhìn Tổng Tâm Dao, nó vẫn luôn thật biết điều, mẹ tại sao có thể nói nó không ngoan chứ.

"Con nói con không có không ngoan, vậy con ngoan ngoãn nói xin lỗi với cha con, ngày đó thật sự là Kỳ Kỳ đã sai!" Nhớ tới ly sữa bò kia, cho đến bây giờ cô vẫn còn cảm thấy buồn nôn.

"Con không!" Kỳ Kỳ mới không cần nói xin lỗi với ông ta, ai bảo ông ta giành mẹ với nó, nếu như ông ta không giành mẹ với nó, nó cũng sẽ không bắt ông ta uống ly sữa bò kia a!

"Dao Dao, thôi đi, đứa bé không hiểu chuyện, anh không trách nó!" Cung Hình Dục đi tới bên cạnh bọn họ, ngồi xuống. Kỳ Kỳ thấy anh ngồi cạnh Tổng Tâm Dao, liền đẩy hai người bọn họ ra, tạo ra khoảng cách giữa hai người bọn họ.

Hết chương 47

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc - Chờ Cuộc Mẹ Tôi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 48: Lại một lần nữa

Tổng Tâm Dao bắt đầu đi lác đầu, nhìn Cung Hình Dục.

"Cha vợ, mẹ vợ, con cùng ông nội đã thương lượng với nhau, quyết định ngày kết hôn vào mừng tám tháng mười, hai người thấy thế nào?" Hôm nay anh tới đây mục đích chính là vì chuyện này, ngày kết hôn của bọn họ đã lùi lại thật lâu, nếu không bàn bạc không biết phải đợi đến bao giờ.

Hơn nữa Cung gia bọn họ, chú trọng nhất chính ngày tốt, hơn nữa bọn họ nghĩ ngày tốt đó nhất định phải có số tám hoặc là số sáu.

"Tốt! Nếu Cung lão gia đã quyết định, vậy thì chọn ngày này đi! Con chọn lấy một hôm, hai nhà chúng ta cùng ngồi xuống ăn bữa cơm, có thời gian chúng ta tiếp tục thương lượng chuyện hôn lễ." Tổng Hàm Quân cảm thấy ngày đó thật không tệ, rất thích hợp kết hôn.

"Dạ, ý định của con là hai ngày nữa sẽ mở tiệc rượu, thông báo tin tức con cùng Dao Dao đính hôn, cũng thông báo luôn ngày kết hôn của bọn con." Sau khi giải trừ hôn ước với Cao Cẩm Nhã, cũng đã qua một khoảng thời gian, hiện tại bọn họ có thể đính hôn rồi, vô luận nói như thế nào, anh cũng muốn quyết định ngày kết hôn của hai người sớm một chút.

"Cũng được! Có thời gian con đưa Dao Dao đi xem mấy bộ quần áo, quần áo của nó đều không được đẹp lắm." Tổng Hàm Quân cho là, nếu như cô gả cho Cung Hình Dục, ít nhất phải mua mấy bộ lễ phục thật xinh đẹp.

"Việc này cha cứ yên tâm, con đã đặt rồi, ngày mai sẽ đưa tới!" Kể từ sau đêm đó, anh đã tìm người thiết kế lễ phục cho cô rồi.

"Vậy thì con đã suy nghĩ chu đáo rồi." Tổng Hàm Quân khẽ mỉm cười, ông thật sự không nghĩ đến, không ngờ Cung Hình Dục đều suy nghĩ tất cả mọi chuyện chu đáo như vậy.

"Dao Dao, chúng ta cũng thảo luận chuyện đính hôn đi!" Cung Hình Dục chuyển sang Tổng Tâm Dao, lúc này mới phát hiện ra, Kỳ Kỳ ngồi ở giữa, đang dùng ánh mắt lạnh nhạt của nó nhìn Cung Hình Dục.

"Kỳ Kỳ, con đừng có dùng loại ánh mắt này nhìn cha, cha với mẹ con có chuyện cần bàn, con đi chơi trước đi, có được hay không?" Cung Hình Dục khuyên bảo Kỳ Kỳ.

"Tôi không thích, tôi muốn ở đây với mẹ!" Ai biết, ông ta có tiếp tục chiếm mẹ của nó hay không, không thể để cho ông ta làm vậy được.

"Kỳ Kỳ ngoan, con chơi cùng ông ngoại một lúc, mẹ rất nhanh sẽ xuống!" Tổng Tâm Dao cũng mở miệng dụ dỗ nói.

"Thật?"

"Ừ!" Tổng Tâm Dao mỉm cười gật đầu.

"Được rồi! Nhưng mà, mẹ, mẹ phải nhanh chóng đi xuống đó!" Kỳ Kỳ lo lắng, hai người bọn họ vừa đi lên, nửa ngày cũng không thấy xuống.

"Được!" Tổng Tâm Dao hôn một cái lên môi Kỳ Kỳ, mới đứng dậy, cùng Cung Hình Dục đi lên phòng ở lầu hai. Cô còn có một vài chuyện, nên hỏi Cung Hình Dục một chút.

"Tại sao không thương lượng trước với em đã quyết định ngày kết hôn?" Nếu như hôm nay anh không tới, có phải cho đến ngày kết hôn cô mới biết, ngày kết hôn của bọn họ được quyết định là ngày đó hay không.

"Em không vui mừng sao?" Cung Hình Dực kéo cô vào trong ngực.

"Em không phải là không vui mừng, chỉ là tức giận, tại sao anh không nói trước với em, cùng thương lượng đã định ngày kết hôn vậy?" Nghe thấy mừng tám tháng mười chính là ngày kết hôn, cô sợ hết hồn, cô nghĩ rằng phải đợi đến năm sau, bọn họ mới có thể đi vào lễ đường kết hôn. Bây giờ cách hôn lễ chỉ còn hơn hai tháng, cô vẫn không biết, mình có thể trong hai tháng này, đem cảm tình của 2 người bọn họ điều chỉnh tốt hơn hay không.

Hơn nữa Kỳ Kỳ vẫn luôn không muốn tiếp nhận Cung Hình Dực, điều này càng làm khó cô hơn. Nếu như sau khi bọn họ kết hôn, Kỳ Kỳ vẫn không thể tiếp nhận cung hình cánh, vậy phải làm thế nào?

"Đừng tức giận, nếu như em cảm thấy ngày đó không tốt, chúng ta có thể lùi lại mười ngày, đến 18 sẽ kết hôn, được không?" Nếu hơn hai tháng cũng có thể chờ, vậy thì đợi thêm mười ngày có là gì?

"Không được! Anh cũng đã nói chuyện với cha em, nếu như em mà nói muốn đổi ngày kết hôn, cha sẽ nói lại em!" Tống Tâm Dao bĩu môi, coi như cô không muốn vậy thì có thể như thế nào? Chuyện cũng đã như vậy, chẳng lẽ còn muốn đổi sao?

Nếu như lại đổi, Tống Hàm Quân nhất định sẽ nói cô.

"Có nhớ anh hay không?" Nhìn dáng vẻ dễ thương của cô, Cung Hình Dực không nhịn được ôm cô chặt thêm một chút.

"Xuống lầu đi! Kỳ Kỳ nhất định chờ đến sốt ruột rồi!" Cô cũng không muốn lúc đi xuống, lại nhìn thấy ánh mắt Kỳ Kỳ như lúc này.

Nói thật ra, có hơi dọa người.

"Theo anh một lúc cũng không được sao?" Cung Hình Dực mới không để cho cô rời đi, mấy đêm này, trong đầu anh hiện lên đều là bộ dáng Tống Tâm Dao ở dưới người anh đêm đó.

"Nhưng Kỳ Kỳ." Cung Hình Dực thấy cô lại nói Kỳ Kỳ, liền cúi đầu, hôn lên môi của cô, không tiếp tục để cô nói thêm gì nữa.

"Đừng." Tống tâm Dao khước từ anh.

"Em không phải cũng muốn anh sao?" Môi Cung Hình Dực cũng không hề rời khỏi môi của cô, ở bờ môi cô nhẹ nhàng nói.

"Nhưng mà, hiện tại là ban ngày!" Tống Tâm Dao có chút khó xử.

"Ban ngày làm chuyện như vậy, dễ dàng mang thai bảo bảo hơn. Lúc em sinh Kỳ Kỳ, anh không thể ở bên cạnh em, chúng ta lại có thêm một baby nữa, được không?" Cung gia cho tới bây giờ, đều chỉ có một đứa bé, làm cho anh cảm thấy thật cô độc, nếu như có thể sinh nhiều hơn, cũng liền sinh nhiều hơn đi!

"Ghét, lúc sinh con sẽ rất đau đấy!" Nhớ tới khi sinh Kỳ Kỳ, cô đau đớn khoảng hai ngày hai đêm, cô thật sự không muốn lại đau một lần như thế nữa.

"Nhất hồi sinh, nhị hồi thực" (Một lần thì lạ, hai lần là quen), ba bốn lần nữa liền dễ dàng!" Tống Tâm Dao nghe anh nói xong mặt đã đỏ một mảng lớn.

"Anh còn muốn sinh mấy à?" Người đàn ông này, hình như không hiểu chuyện đó.

"Có thể sinh bao nhiêu, liền sinh bấy nhiêu, Cung gia chúng ta quá ít người, em xem, đã mười mấy đời, đều chỉ có một đứa bé trai, anh hi vọng chúng ta có thể sinh Kỳ Kỳ, lại sinh thêm một đứa con gái, sau lại sinh đứa con trai. Tiếp đến lại là con gái, sinh hẳn một ố." Cung Hình Dực muốn sinh thật nhiều đứa bé, tính lực của anh hoàn toàn đủ.

"Ah! Anh nghĩ em là heo mẹ sao!" Tống Tâm Dao bất mãn nhìn anh, cứ sinh nhiều như vậy, không phải heo mẹ, thì là cái gì a!

"Lúc nói lời này em nên suy nghĩ đến hậu quả, thật tốt suy nghĩ một chút!" Cung Hình Dực chặn ngang, bế cô lên, đi tới trên giường.

"Đừng đến, nếu không, đợi lát nữa em cùng anh trở về, buổi tối tiếp tục, được không?" Hiện tại, có thể kéo dài thời gian liền kéo dài, cô thật không muốn cùng anh ở trên giường lẫn lộn.

Nếu mà như vậy, Kỳ Kỳ sẽ lại trách cô.

"Buổi tối đương nhiên là phải cùng anh trở về, ông nội nhớ em và Kỳ Kỳ rồi! Nhưng mà bây giờ." Cung Hình Dực không nói thêm câu nào, liền hôn lên môi cô.

Cuối cùng, có thể nghĩ, Tống Tâm Dao chỉ có thể bị ăn thôi.

"Chỉ một lần thôi có được hay không? Nếu không Kỳ Kỳ lại trách em!" Đã làm một lần, anh sẽ không còn muốn nữa đi!

"Lại một lần nữa là được rồi!" Cung Hình Dực không đợi cô nói chuyện, chỉ làm cho cô có cơ hội rên rỉ.

Cung Hình Dực nhìn Tống Tâm Dao ngủ say trong ngực mình, cầm quần áo bên cạnh mặc lên, ở trên trán cô in xuống một nụ hôn, ra khỏi gian phòng, đi xuống lầu.

"Mẹ tôi đâu?" Kỳ Kỳ thấy anh đi xuống, nhưng không thấy Tổng Tâm Dao, liền mở miệng hỏi.

Hết chương 48

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc - Chờ Cuộc Mẹ Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 49: Nơi đó không được

"Mẹ con mệt mỏi quá nên ngủ thiếp đi rồi!" Cung Hình Dục vừa ngồi xuống, liền uống một hớp trà.

"Tôi muốn lên xem mẹ!" Kỳ Kỳ nói xong, liền chạy lên trên lầu.

Cung Hình Dục vội đi tới bên cạnh, ôm nó vào trong lòng, nói: "Kỳ Kỳ, mẹ vừa mới ngủ, để cho mẹ ngủ một lát, đợi chút nữa mẹ sẽ xuống. Ông cố nói nhớ Kỳ Kỳ rồi, để Kỳ Kỳ đến thăm ông cố, Kỳ Kỳ đi thay quần áo đi, chờ Kỳ Kỳ thay xong quần áo, mẹ sẽ tỉnh!"

"Thật?" Nó có chút không tin Cung Hình Dục.

"Cha lừa con làm gì?"

"Được rồi! Tôi tin tưởng ông một lần, lên phòng thay quần áo." Kỳ Kỳ từ trong ngực anh nhảy xuống, lần đầu tiên có cảm giác, ngực của anh có cảm giác rất an toàn.

Nhưng mà, nó không nên đem lại cảm giác an toàn này cất giữ trong lòng. Vẫn là mẹ tương đối an toàn hơn.

"Đừng quá phóng túng như vậy, Dao Dao sẽ không chịu nổi." Tổng Hàm Quân liếc mắt nhìn Cung Hình Dục, nhàn nhạt mở miệng.

"Lão già, chuyện của chúng nó, ông cũng đừng quản, bọn trẻ bây giờ đều như vậy, ông không suy nghĩ một chút xem chính ông lúc còn trẻ như thế nào, còn nói con rể ông." Triệu Tâm Nguyệt từ trong phòng bếp đi ra, nghe thấy Tổng Hàm Quân nói, không nhịn được, lên tiếng.

Cung Hình Dục chỉ cười. Được rồi! Anh không thể không thừa nhận, cha mẹ vợ của anh tương đối phóng khoáng.

"Con lên lầu trước xem Dao Dao đã tỉnh chưa!" Cung Hình Dục cảm thấy bây giờ mình rời đi thì tốt hơn, không nên quấy rầy hai vợ chồng bọn họ.

"Bà xã, có phải bà còn nghĩ đến chuyện kia hay không hả?" Tổng Hàm Quân để tờ báo trong tay xuống, đi tới bên cạnh Triệu Tâm Nguyệt.

"Chuyện gì?"

"Bắt đầu giả bộ ngu đung không!" Tổng Hàm Quân ôm lấy Triệu Tâm Nguyệt từ phía sau.

"Đừng làm rộn, ần." Còn chưa nói xong, liền nghe thấy tiếng Triệu Tâm Nguyệt rên rỉ.

Cung Hình Dục đang lên cingx chỉ có thể lắc đầu một cái, hai người này cẩn thận một chút, Kỳ Kỳ đang ở trong phòng thay quần áo, đừng dạy hư con trai anh.

Đi vào trong phòng, Tổng Tâm Dao vừa rời giường thay quần áo, thấy Cung Hình Dục đi vào, vội vàng kéo chăn qua trùm lên trên người mình.

"Làm sao anh đi vào lại không gõ cửa?" Tổng Tâm Dao nhìn anh chằm chằm, mặc dù hai người đã xảy ra nhiều lần quan hệ, nhưng mà ở trước mặt anh cô vẫn không được tự nhiên.

"Trên người em toàn thân cao thấp, anh đều đã xem qua, còn có gì phải che sao!" Nghe anh nói như vậy, Tổng Tâm Dao tức giận cầm gối đầu lên đánh vào người anh.

"Em muốn mưu sát chồng à?" Cung Hình Dục tiếp nhận gối đầu, đi tới bên giường, đưa tay cô vào trong ngực.

"Buông em ra! Em muốn mặc quần áo!"

"Anh giúp em!" Cung Hình Dục lần này thật không có làm chuyện gì, chỉ cầm quần áo bên cạnh lên, chăm chú giúp cô mặc vào, toàn bộ quá trình, Tổng Tâm Dao đều đỏ mặt, không dám nhìn anh.

Thấy dáng vẻ xấu hổ của cô, Cung Hình Dục đặt một nụ hôn lên trán cô.

"Tốt lắm! Nhanh đi tắm đi, cùng anh về nhà!" Cung Hinh Dục kéo cô, đẩy cô đến cửa phòng tắm.

"Ừm!" Cô đáp một tiếng, liền đi vào.

Cuối cùng nhớ tới cái gì, lại chạy ra, từ trong tủ lấy ra một bộ quần áo, mới đi vào phòng tắm, trên người đều là mồ hôi, rất khó chịu, cô vẫn nên đi tắm thì hơn!

Kỳ Kỳ đứng ở cửa bên, nhìn hai người bọn họ, trước mặt người đàn ông này dường như mẹ sẽ xấu hổ.

Nó có nên nghe mẹ sống chung thật tốt cùng người đàn ông này hay không?

"Kỳ Kỳ, con tới đây từ bao giờ vậy?" Cung Hinh Dục xoay người đã thấy Kỳ Kỳ đứng ở cửa.

"Vừa tới!" Kỳ Kỳ chạy vào, ngồi lên giường, kéo một bên ngăn kéo ra, không biết lấy ra cái gì bỏ vào trong túi xách của mình.

"Kỳ Kỳ, con lấy cái gì?" Cung Hinh Dục không thấy rõ lắm, rốt cuộc nó lấy thứ gì bỏ vào trong túi, có chút ngạc nhiên hỏi.

"Không có gì, là cho ông cố đấy!" Kỳ Kỳ chỉ cười, nếu như là lúc trước, nó có lẽ sẽ không để ý đến anh, nhưng mà vào lúc này, nó lại trả lời Cung Hinh Dục.

Đối với chuyện biến như thế này, Cung Hinh Dục thật vui mừng, ít nhất tình cảm giữa hai người bọn họ đã có thay đổi.

Nếu như có thể vẫn tiếp tục như vậy, quan hệ của bọn họ nhất định sẽ tốt lên!

Tổng Tâm Dao tắm rửa xong, từ trong phòng tắm đi ra, lại thấy Kỳ Kỳ cùng Cung Hinh Dục đều đang ngồi chờ cô.

Mà ánh mắt của Kỳ Kỳ, hình như cũng không giống như trước kia chán ghét nhìn Cung Hinh Dục.

"Xong chưa?" Tổng Tâm Dao gật đầu một cái.

"Có thể đi rồi!" Cô thay một bộ quần áo màu trắng, khiến da thịt trắng nõn của cô càng thêm nổi bật xinh đẹp.

"Thế nào?" Thấy Cung Hinh Dục vẫn nhìn chăm chăm vào mình, Tổng Tâm Dao có chút không tự nhiên.

"Thật đẹp!" Anh vừa nói như thế, Tổng Tâm Dao ngược lại có chút xấu hổ.

"Thật đẹp?" Cô có chút tò mò muốn biết.

Cung Hinh Dục lại đột nhiên đi tới bên cạnh, ghé sát vào bên tai cô nói: "Thời điểm ở dưới người anh, thật rất đẹp!"

"Ghét!" Anh thật là, cái gì cũng có thể nói ra khỏi miệng. Cô vòng qua anh đi tới bên cạnh Kỳ Kỳ.

"Kỳ Kỳ, chúng ta đi, không cần để ý đến cha con nữa!" Dáng vẻ của cô, càng làm Cung Hinh Dục thêm vui vẻ, khi hai người bọn họ vừa đi ra khỏi phòng, sau lưng liền nghe thấy tiếng Cung Hinh Dục cười to.

"Mẹ, ông ấy mới vừa nói gì với mẹ vậy? Tại sao mẹ lại xấu hổ?" Kỳ Kỳ là một đứa trẻ rất hiếu kỳ, một lần nữa lại hỏi.

"Kỳ Kỳ, không có gì, chờ con trưởng thành, cũng không thể học cha con, thật rất xấu!" Cung Hinh Dục khi thấy bộ dáng Tổng Tâm Dao vừa tức vừa thẹn, thật rất vui vẻ.

"Con mới không cần ông ấy." Ông ấy là ông ấy, nó là nó, nó mới không cần học Cung Hinh Dục.

"Ừ! Thật ngoan!" Tổng Tâm Dao sờ sờ đầu Kỳ Kỳ, lại thấy trong phòng khách không có lấy một bóng người.

"Ah. Ông ngoại bà ngoại đâu?" Cũng không ở trong phòng khách, có thể chạy đi đâu chứ?

"Lúc con đi lên lầu, bọn họ vẫn còn ở trong phòng khách mà!" Kỳ Kỳ cũng cảm thấy kỳ quái, bọn họ vừa mới ở đây, thế nào mà mới qua một lúc đã không trông thấy bóng người rồi?

"Bảo bối, cha mẹ vợ đi làm chuyện đứng đắn rồi, chúng ta đi thôi!" Cung Hinh Dục đi tới bên cạnh cô, nếu như nói với cô chuyện kia, chắc hẳn cô gái nhỏ này lại đỏ mặt cho xem.

"Làm chuyện đứng đắn? Bọn họ có thể làm chuyện đứng đắn gì?"

"Bảo bối, em thật sự muốn biết?" Cung Hinh Dục đi tới bên cạnh cô, hỏi.

"Ừ!"

"Kỳ Kỳ, con đứng ở chỗ này chờ cha mẹ. Đi theo anh!" Cung Hình Dực thính lực quá tốt, đã sớm nghe ra trong phòng nào có âm thanh rồi.

"Con cũng muốn đi!" Kỳ Kỳ cũng muốn đi xem, chuyện đứng đắn trong miệng bọn họ, rốt cuộc là chuyện gì!

"Kỳ Kỳ, cầm trẻ nhỏ, con ở lại đây!" Anh cũng không muốn dạy hư con trai anh nha !

"Được rồi!" Kỳ Kỳ hình như đã hiểu ra chuyện gì .

Hết chương 49

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc - Chó Cướp Mẹ Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 50: Ngủ một ngày một đêm

Kéo Tổng Tâm Dao cùng đi đến cửa thư phòng.

"Tự em dựa vào cửa nghe đi!" Tổng Tâm Dao thật sự đi đến cạnh cửa nghe ngóng.

"Ân. Nơi đó. Nơi đó không được." Âm thanh truyền ra từ bên trong khiến cho cô đỏ mặt.

"Ghét, làm sao anh không nói sớm hả!" Không ngờ, cha mẹ cô vẫn còn nhiều tinh lực như vậy.

"Anh đã nói là cầm trẻ nhỏ rồi mà, ai bảo em phản ứng tri độn như vậy. Chỉ là, buổi tối chúng ta cũng có thể đến thư phòng làm thử một chút." Cung Hình Dực đột nhiên dựa sát vào cô nói.

"Ai muốn làm với anh!" Tổng Tâm Dao tức giận muốn đánh người, xoay người chạy ra ngoài, Cung Hình Dực chỉ cười, nhưng mà đề nghị này của anh buổi tối có thể thử xem.

Nhìn Tổng Tâm Dao chạy đi, anh cũng đi theo ra ngoài, lại nhìn cửa thư phòng một cái, cha mẹ vợ thật đúng là một tấm gương tốt cho anh a!

*

Cung gia

Kỳ Kỳ mới vừa vào cửa, liền chạy đi tìm ông cố râu bạc. Cung Hình Dực lại đưa Tổng Tâm Dao lên lầu.

"Làm sao vậy? Em muốn đi gặp ông nội, chào hỏi trước đã!" Thấy anh trực tiếp kéo cô lên lầu, Tổng Tâm Dao có cảm giác không đúng, dù sao cũng phải lên tiếng chào hỏi Thiên Kích trước mới đúng, như thế này có chút không lễ phép.

"Hiện tại ông nội đang chơi cùng Kỳ Kỳ, chúng ta lên lầu trước, ông nội có thể hiểu được mà!" Dắt tay Tổng Tâm Dao đi lên, anh cũng không đưa cô tới gian phòng của mình, mà là đi đến một phòng trên lầu ba .

Mới vừa tiến vào, Tổng Tâm Dao liền bị cảnh tượng bên trong dọa sợ, bởi vì đây không phải một phòng bình thường, mà là một phòng thay quần áo, bên trong tất cả đều là nữ trang.

"Đây là?" Cô không hiểu hỏi.

"Thích không?" Những bộ trang phục này, đều là anh tỉ mỉ chọn lựa cho cô.

"Cho em?" Tổng Tâm Dao có chút nghi ngờ, nhiều quần áo như vậy, cho cô hết sao?

"Ừ!" Cung Hình Dực lại kéo tay cô, đi vào sâu bên trong, tất cả đều là quần áo trẻ con.

"Những thứ này là cho Kỳ Kỳ sao?" Cung Hình Dực lại gạt đầu một cái.

"Lần trước anh hỏi quần áo của Kỳ Kỳ là vì muốn mua quần áo cho nó sao?" Cung Hình Dực lại lần nữa gạt đầu.

"Vậy tại sao không để cho Kỳ Kỳ biết?"

"Anh muốn xem dáng vẻ cảm động của em!" Cung Hình Dực ôm hông, nhìn về mặt của cô.

"Ghét, em có cái gì tốt mà nhìn." Thấy anh vẫn nhìn chăm chăm vào mình, cô cảm thấy thật kỳ lạ.

"Em rất xinh đẹp, nhìn mãi không chán, em nói xem phải làm thế nào? "

"Vậy có phải nhìn một ngàn lần sẽ chán hay không?"

"Em thật đúng là chỉ đề tâm vào chuyện vụn vặt, anh là thứ người như thế sao?"

"Em có chút nghi ngờ!" Tổng Tâm Dao cảm thấy, sớm muộn cũng có một ngày anh sẽ chán ghét cô.

Mỹ nữ trong công ty anh nhiều như vậy, hơn nữa mọi người ai ai cũng đều rất xinh đẹp!

"Người phụ nữ này!" Cung Hình Dực phát hiện, anh quả thật không có biện pháp nào đối với cô.

"Đi xuống lầu, đừng để cho ông nội chờ!" Cúi đầu như cảm động hơn nữa vẫn phải đi gặp ông nội trước.

"Tốt lắm! Em đó! Trong lòng chỉ nhớ tới muốn gặp ông nội, nếu không đưa em đi gặp ông, em sẽ trách anh mất!" Cung Hình Dực bắt đầu đi lắc đầu, cô gái này, có lúc vẫn không hiểu rõ phong tình.

Sau khi cùng ông nội nói chuyện, ăn cơm tối xong, Kỳ Kỳ được ông nội dẫn ra ngoài chơi, Cung Hình Dực lại lười kéo Tổng Tâm Dao trở lại phòng, mà lần này, anh trực tiếp kéo cô vào thư phòng.

Điều này khiến cho Tổng Tâm Dao có cảm giác không ổn.

Không phải anh nghĩ thật sự sẽ làm chuyện đó trong thư phòng chứ?

Nhưng mà, trong thư phòng ngay cả giường cũng không có, muốn làm ở đâu?

Ách. Tại sao cô có thể nghĩ đến những thứ này?

"Em đi tìm Kỳ Kỳ chơi đây!" Nói xong, Tổng Tâm Dao liền xoay người chạy ra ngoài.

"Muốn chạy sao?" Cung Hình Dực dùng tốc độ cực nhanh, ôm lấy thân thể của cô bên cạnh mình.

"Anh làm gì vậy?" Tổng Tâm Dao có chút sợ.

"Em quên sao? Buổi trưa em cũng đã nói rồi, buổi tối sẽ cho anh!" Cung Hình Dực thổi khí nóng ở bên tai cô nói.

"Nhưng là, buổi trưa anh cũng đã làm rồi!" Tổng Tâm Dao đỏ mặt cúi đầu, buổi trưa cô không nên nói như vậy.

"Vậy không đủ!"

"Án." Anh thổi khí nóng bên tai cô, run rẩy rên rỉ ra tiếng.

"Đừng." Cảm thấy nụ hôn của anh dời đi hướng về phía cổ.

"Dao Dao." Âm thanh của anh lại một lần nữa khàn khàn, chuyển qua bên cạnh cô, để cho cô tựa vào cửa thư phòng.

Hai chân của anh xâm nhập vào trong hai chân cô, hôn lên chỗ mẫn cảm trên người cô.

"Án.Dực. Đừng. Đừng như vậy." Cô cảm giác hai chân của mình đã bắt đầu run rẩy, sắp nhũn ra, nếu như không phải tay của anh đang ôm cô..., nhất định cô đã sớm ngã nhào trên đất rồi.

"Dao Dao." Nụ hôn của anh đi đến đâu, đều gọi tên của cô, đối với cô khát vọng của anh rốt cuộc lớn như thế nào? Chính anh cũng không biết, anh chỉ muốn ôm cô vào trong ngực, hôn đủ, muốn đủ, nhưng mà anh phát hiện, hình như chính mình vĩnh viễn đều hôn không đủ, muốn không đủ.

Trên bàn, tất cả mọi thứ, đều bị đẩy xuống trên mặt đất, nửa người trên của Tổng Tâm Dao ở trên bàn, nửa người dưới lại ở bên cạnh bàn.

"Án. Nha." Trong phòng, chỉ còn lại tiếng rên rỉ của Tổng Tâm Dao, cùng âm thanh thở dốc của Cung Hình Dực.

Triền miên không dứt, Tổng Tâm Dao cũng không biết, mình ngủ mê man bao nhiêu lần, lại tỉnh lại, khi tỉnh lại, phát hiện anh vẫn nằm ở trên người mình, mà cái đồ của anh, vẫn còn đang ở trong cơ thể cô, thấy cô tỉnh lại, anh lại bắt đầu đòi hỏi.

"Án.Dực. Không cần, không cần! Em. Em không. không chịu nổi!" Tổng Tâm Dao cảm giác mình muốn chết, nhưng mỗi lần tỉnh lại, lại phát hiện trong cơ thể của mình, vẫn có một đốm lửa, cần anh tới giúp cô dập tắt.

"Lại một lần nữa là tốt rồi! Lại một lần nữa là tốt rồi." Những lời này, không biết cô đã nghe bao nhiêu lần, nhưng anh vẫn như cũ không buông tha cô.

Cho đến lúc cô ngất đi, chuyện gì đã xảy ra, cô cũng không biết.

Khi Tổng Tâm Dao tỉnh lại lần nữa, nhìn ngoài cửa sổ, trời đã tối om om một mảnh.

"Đã tỉnh rồi hả ?" Cung Hinh Dục thấy cô tỉnh lại, lấy thức ăn vừa mới vừa chuẩn bị xong đưa đến.

"Bây giờ là mấy giờ rồi?" Cô có cảm giác, mình đã ngủ thật lâu.

"Đã ba giờ hơn! Ăn no rồi ngủ tiếp đi!" Trên người Cung Hinh Dục, chỉ quấn một chiếc khăn tắm, hiển nhiên là mới vừa tắm rửa qua.

"Kỳ Kỳ đâu?"

"Ngủ cùng ông nội, em ăn đi! Anh đi chuẩn bị nước tắm cho em." Anh thật sự làm cô một muốn chết rồi, trên người còn lưu lại rất nhiều vết hôn của anh ngày hôm qua, mà cô đã ngủ một ngày một đêm.

"Tốt!" Cuối cùng cô cũng an tâm, ít nhất anh không có cưỡng bức cô một lần nữa, thấy thức ăn bên cạnh, cô mới phát hiện ra mình thật sự rất đói.

Hết chương 50

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc - Chó Cướp Mẹ Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 51: Sinh con tiếp

Vội vàng cầm bát mì bên cạnh lên, ăn như hổ đói.

"Ăn chậm một chút, không ai giành với em đâu!" Cung Hinh Dục tựa vào cửa phòng, nhìn tướng ăn của cô, chỉ cảm thấy buồn cười, nhưng mà anh biết cô quả thực đang rất đói bụng.

Đêm qua muốn cô cả đêm, trời hừng sáng cô ngất đi, anh mới thả cô ra. Mà cô lại ngủ một ngày một đêm, mới vừa tỉnh lại.

"Đều tại anh làm hại!" Nếu như không phải là tại anh, cô có thể đói đến thế này sao?

"Được, đều là anh làm hại, ăn đi! Ăn xong rồi tắm rửa, ngủ tiếp một lát, chúng ta chuẩn bị đến khách sạn."

"Đến khách sạn? Làm cái gì?" Không phải là ngày mai sao, thế nào trời mới sáng lại phải chuẩn bị vậy?

"Ngày mai, chúng ta đính hôn a! Em không quên chứ!" Nhìn cô gái này, có lẽ quả thực đã quên.

"Không phải ngày mai sao?" Cô không có nhớ lắm đi!

"Là ngày mai!" Xem ra, cô ngủ đến ngu luôn rồi!

"Em ngủ bao lâu?"

"Em đã ngủ một ngày một đêm rồi, hiện tại đã là ngày mai rồi!" Cô gái ngốc này, thật đúng là ngủ nhiều đến ngu luôn rồi.

"Cái gì?" Tổng Tâm Dao lớn tiếng kinh hô.

"Khụ khụ khụ." Nghe thấy câu nói này, thiếu chút nữa cô bị sặc chết.

"Em đó! Bảo em ăn chậm một chút không nghe, hiện tại đã thấy ghen chưa!" Mới vừa bảo cô ăn chậm một chút, hiện tại xem đi, thật đúng là bị ghen mả.

"Làm sao anh không gọi em?" Cứ để cho cô ngủ như chết vậy sao?

Nhất định là sẽ gây ấn tượng xấu với ông nội.

"Thấy em đang ngủ say, không nỡ đánh thức em dậy a! Không có việc gì đâu..., ăn đi! Ăn xong, thì đi tắm đi! Là anh khiến em một muốn chết rồi, cho nên em mới ngủ lâu như vậy." Ban ngày, Kỳ Kỳ vẫn nao loạn, muốn lên lầu tìm Tổng Tâm Dao, nếu không phải có ông nội nói Tổng Tâm Dao mệt mỏi, đang ngủ để Kỳ Kỳ không đi lên quấy rầy nàng, nếu không nó đã sớm đi lên rồi.

"Em ngủ như vậy, nhất định sẽ gây ấn tượng xấu với ông nội." Cô có chút nản chí, vốn là muốn cho ông nội một ấn tượng tốt, lại xảy ra chuyện như vậy.

"Đứa ngốc, ông nội biết chúng ta đang cố gắng sinh thêm cho ông một đứa cháu nữa, ông vui vẻ còn không kịp, làm sao lại trách em chứ?" Tống Tâm Dao cầm bát đề lên trên mặt tủ bên cạnh.

"Ai muốn sinh con cho anh!" Cô mới không cần sinh nữa, lúc sinh Kỳ Kỳ, thật rất đau, đến bây giờ nggix lại cô vẫn còn nhớ rất rõ ràng nha!

"Không sinh con cho anh, vậy em định sinh con cho ai?" Cung Hình Dực đột nhiên nhào xuống, đem Tống Tâm Dao đặt ở dưới thân, người phụ nữ này, rất thích khiêu chiến cực hạn của anh.

"Đứng dậy! Em muốn đi tắm." Trên người đều là mùi mồ hôi, thật khó chịu.

"Không dậy, em nói, có phải em không muốn sinh thêm con cho anh hay không?" Cung Hình Dực giống như đứa bé đang giận dỗi, không muốn dậy.

"Đứng lên rồi nói!" Cảm giác bị anh đè lên, mặc dù không đau, nhưng mà cũng không thoải mái lắm.

"Không dậy! Nói mau!"

"Em không muốn sinh nữa, khi sinh Kỳ Kỳ, em đau đến hai ngày!"

"Không được, lúc ấy anh không có ở bên cạnh em, cho nên em sẽ đau, về sau, khi em sinh con, anh sẽ ở bên cạnh em, em cũng sẽ không đau nữa!" Cung Hình Dực vẫn không đứng lên, hơn nữa anh.

"Được rồi! Em sinh cho anh, nhưng mà bây giờ anh phải đứng lên trước đã!" Hiện tại, cô cũng chỉ có thể đồng ý trước, hơn nữa không phải cô nói sinh là có thể sinh, điều này cũng phải dựa vào ý trời.

"Như vậy, bây giờ chúng ta liền bắt đầu vận động tạo người đi!" Nói xong Cung Hình Dực kéo chân chồm lên hai người.

"Ghét, anh lưu manh!"

"Dĩ nhiên, bây giờ bắt đầu vận động tạo người!"

"Ghét, em không muốn sinh cho anh!"

"Không sinh cũng không được rồi, bây giờ bắt đầu kế hoạch tạo người của chúng ta!"

"A. Anh...anh nhẹ một chút."

"Ân. Oh. Noi. Noi đó. Không thể hôn."

"Ân. A."

Phía dưới chân, vừa mới bắt đầu nói chuyện đã biến thành rên rỉ.

Vận động tạo người của bọn họ, bắt đầu.

*

Từ sáng sớm, Tống Tâm Dao vẫn luôn nhìn chăm chăm Cung Hình Dực, tên đàn ông đáng chết này, sớm muộn cũng sẽ có một ngày chết ở trên giường.

Đáng chết, lại dám làm như vậy.

Nói hay lắm, đã nói không làm mà vẫn cứ tiếp tục!

Thật là hận chết anh.

"Mẹ, mẹ là heo sao? Thế nào nói ngủ liền ngủ cả một ngày!" Kỳ Kỳ cùng Cung Thiên Kích từ trên lầu đi xuống, thấy Tống Tâm Dao đang tứ giận, ngồi ở trên ghế sa lon, nhìn chăm chăm Cung Hình Dực.

"Kỳ Kỳ, mẹ mệt muốn chết rồi, nếu như mẹ là heo, vậy con là cái gì?" Thấy Tống Tâm Dao còn tức giận nhìn mình chăm chăm, Cung Hình Dực mở miệng nói.

"Anh cầm miệng lại cho em." Hiện tại Tống Tâm Dao, không muốn nghe nhất chính là giọng nói của Cung Hình Dực.

"Mẹ, ông ấy chọc giận mẹ sao?" Kỳ Kỳ chạy đến bên cạnh Tống Tâm Dao, mắt tinh nhìn thấy những dấu ô mai trên cổ Tống Tâm Dao.

"Mẹ, đây là cái gì?" Kỳ Kỳ chỉ vào vết hôn trên cổ Tống Tâm Dao, không hiểu hỏi, hai ngày trước còn không thấy, hôm nay thế nào lại nhiều như vậy.

"Xem ra Hình Dục đang liều mạng làm vận động tạo người a!" Cung Thiên Kích mỉm cười nhìn hai người, xem ra là Cung Hình Dục có vẻ quá đang rồi, cho nên mới chọc giận Tống Tâm Dao.

"Ông nội, Chào buổi sáng!"

"Chào buổi sáng!"

"Mẹ, cái gì là vận động tạo người vậy?" Kỳ Kỳ nghe không hiểu gì cả, tại sao câu cuối cùng bọn họ nói lại kỳ quái như thế, khiến cho nó nghe không hiểu.

"Kỳ Kỳ, chờ con trưởng thành sẽ biết, đi, ông cố dẫn con đi ăn điểm tâm." Hiện tại, vẫn nên cho bọn họ một chút thời gian giải quyết mọi chuyện đã.

Trong phòng khách chỉ còn lại hai người Tống Tâm Dao, Cung Hình Dục đi tới bên cạnh Tống Tâm Dao ngồi xuống.

"Bảo bối, đừng tức giận mà!" Anh cũng biết mình có chút quá đáng, chỉ là buổi sáng lại muốn cô hai lần nữa thôi!

"Anh là tên lừa gạt, nói chỉ một lần, còn làm như vậy!" Thật là tức chết cô, tại sao anh có thể như vậy, coi như anh không mệt mỏi, cô cũng sẽ mệt mỏi a!

Làm cho cô mệt chết đi được, mà anh lại còn tinh thần sáng láng, giống như chuyện gì cũng chưa xảy ra.

"Tốt lắm, đừng tức giận nữa, anh thật sự biết anh sai rồi, nếu như em vẫn không vui vậy thì cứ đánh anh đi. Cứ tiếp tục tức giận như vậy, sẽ mau già đó, đừng quên, hôm nay em là nhân vật chính a! Nếu như tức giận nhử mày, để ký giả chụp được, ngày mai lên báo sẽ không tốt!" Cung Hình Dục coi như là có ý tốt khuyên bảo, chỉ muốn làm cho cô bớt giận.

"Anh còn nói!" Tống Tâm Dao cảm thấy, có có tức giận nữa thì như thế nào? Chuyện cũng đã xảy ra, coi như cô có tức giận, cũng không thể tốt hơn!

Bị chọc giận như vậy, có phải là càng không đáng giá hay không?

"Em đi ăn điểm tâm!" Nói xong liền đứng dậy đi tới phòng ăn, Cung Hình Dục nhìn ra được, cô đã bớt giận rồi.

Có lúc, phụ nữ hay là muốn la hét, không dụ dỗ không thể được. Xem xem, hiện tại không phải tốt hơn nhiều sao?

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc - Chờ Cướp Mẹ Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 52: Thiệp mời

Lôi thị

Lôi Vũ Minh mới vừa nhận được thiệp mời của Cung Hình Dục, vừa mở ra nhìn, anh chỉ cảm thấy trong tim hung hăng đau đớn, tấm hình kia đâm vào trong tim anh thật sâu, tại sao lại tới nhanh như vậy?

Anh cho là, cách ngày bọn họ đính hôn, nhất định phải qua một khoảng thời gian nữa, anh muốn mượn khoảng thời gian đó, đối xử thật tốt với Tống Tâm Dao, có lẽ cô có thể hiểu được tình cảm của anh. Nhưng mà anh sai lầm rồi, anh nên hành động sớm hơn, có lẽ như vậy anh sẽ không phải nhận thiệp mời của bọn họ rồi.

Chỉ là cũng thật kỳ quái, rõ ràng hôm nay là tiệc đính hôn của bọn họ, tại sao đến hôm nay, thiệp mới đưa đến tay anh, là có người cố ý làm như vậy? Hay là hôm nay Cung Hình Dục mới nhớ tới việc đưa thiệp mời cho anh?

Hay là anh ta cố ý làm như vậy, để cho anh không xuất hiện ở bữa tiệc đính hôn?

Thật ra thì căn bản anh cũng không muốn đi, nhìn cô gái mình yêu mến, ở trong lòng một người đàn ông khác, nhìn cô đeo lên chiếc nhẫn thuộc về cô và người đàn ông đó, trở thành vợ chưa cưới của người khác sao?

Nhưng mà anh không đi, ai có thể đi thay anh đây? Dạ Đình hai ngày nay lại phải đi châu Âu công tác, hiện tại muốn cậu ấy lập tức trở về cũng không thể được!

Đề Quách Y Y đi sao? Nhưng mà cô ấy với Tống Tâm Dao lại là chị em tốt, cũng không thể nào không đi. Tim cô cũng không thích hợp, trong công ty, cũng không có người thích hợp.

Thật sự anh phải đi sao? Thôi, xem ra cũng chỉ có thể như vậy!

Cầm quà tặng thư ký mới vừa chuẩn bị xong cho anh lên, nhìn đồng hồ thấy vẫn còn sớm, anh định giải quyết xong công việc trước rồi mới đi.

"A lô, bác trai." Lúc này điện thoại của anh lại vang lên, lấy ra nhìn, là Tổng Hàm Quân gọi.

"Vũ Minh à! Hôm nay Dao Dao đính hôn, cháu cũng không thể đến trễ nha!" Nhưng không nghĩ tới, Tổng Hàm Quân sẽ đích thân gọi điện thoại cho anh, nếu như là Tổng Tâm Dao gọi tới có lẽ anh sẽ lựa chọn không nhận cuộc gọi này! Bây giờ xem xét lại, có lẽ Tổng Tâm Dao đã hoàn toàn đắm chìm trong ảo tưởng về bữa tiệc đính hôn của cô rồi!

"Được ạ! Cháu sẽ đến đúng giờ." Hai người lại nói chuyện thêm một lúc nữa mới cúp điện thoại, cũng không biết tiếp đó sẽ xảy ra chuyện gì.

*

Cao Cẩm Nhã nhìn thiệp mời trong tay, thật muốn vứt nó đi, nhưng mà, suy nghĩ một chút làm như vậy cũng không được. Cung Hinh Dục nếu đã phát thiệp mời cho cô, chỉ là muốn để cho cô thấy, bây giờ anh hạnh phúc như thế nào, nhưng anh sẽ không thể nào được như vậy.

Bởi vì cô sẽ không thể để cho bọn họ kết hôn được, cô cũng đã sắp xếp xong xuôi tất cả, chỉ chờ Tổng Tâm Dao cùng Cung Hinh Dục rơi vào lưới thôi. Hiện tại, cô chỉ cần ngồi ở chỗ này chờ đợi thời cơ tới.

Đính hôn thì thế nào? Đính hôn xong còn có thể thoái hôn, sau khi kết hôn, cũng có thể ly hôn. Cô cũng không tin, hai người bọn họ có thể đi đến đầu bạc răng long, vĩnh kết đồng tâm. Hiện tại có mấy đôi vợ chồng thật sự có thể vĩnh viễn ở chung một chỗ?

Giống như Lưu Phi Phi cùng Cao Hùng, đó không phải là ví dụ tốt nhất sao? Giống như mẹ của cô cùng Cao Hùng, lại càng là ví dụ tốt hơn nữa. Hai người bọn họ yêu nhau như vậy, đến cuối cùng kết cục như thế nào?

Mẹ của cô bị Lưu Phi Phi hại chết, mà Lưu Phi Phi lại thay thế vị trí của mẹ cô, khiến cô hai mươi mấy năm nay cũng không biết mẹ của mình là bị bà ta hại chết. Nếu như không biết sự thật, có lẽ cô sẽ gọi bà ta là mẹ cả đời.

Nhưng, hiện tại không thể, cô muốn người nào đã từng tổn thương cô cũng phải trả giá thật lớn. Cô tuyệt đối sẽ biến bữa tiệc đính hôn của Cung Hinh Dục và Tổng Tâm Dao trở thành bữa tiệc đính hôn buồn cười nhất ở O thị, khiến Tổng Tâm Dao trở thành người phụ nữ bị tất cả mọi người khinh bỉ.

Đến lúc đó, cô muốn nhìn xem, Cung Hinh Dục vẫn nguyên ý cùng người phụ nữ như vậy kết hôn sao? Nguyên ý để người phụ nữ đó tiến vào nhà họ Cung sao?

"Tiểu Nhã, đây là?" Cao Hùng mới từ trong thư phòng đi ra, thấy thiệp mời trong tay Cao Cẩm Nhã, có chút ngạc nhiên, là ai đưa thiệp mời tới đây?

"Là thiệp mời đính hôn của Cung Hinh Dục và Tổng Tâm Dao."

"A! Con có muốn đi không?" Cao Hùng cũng không rõ Cao Cẩm Nhã nghĩ gì, nhưng mà ông hi vọng cô có thể không đi.

"Đi, làm sao lại không đi? Con đã sắp xếp một màn kịch hay, đến ngày đó sẽ trình diễn thật tốt." Cao Cẩm Nhã cười lạnh, muốn cô để cho hai người bọn họ cứ như vậy yên lặng, không có chuyện gì xảy ra mà đính hôn sao. Nằm mơ đi!

"Tiểu Nhã, chớ làm chuyện gì quá mức, dù sao quyền thế của Cung gia cũng không thể coi thường." Cao Hùng vẫn tương đối sợ gia thế của Cung Hinh Dục. Nếu như Cung Hinh Dục ra tay, ngay cả công ty của ông cũng không thể nào giữ được. Nhớ tới hơn hai mươi năm trước, công ty suýt chút nữa bị Lưu Phi Phi hại đến phá sản, ông đã trải qua một lần sợ hãi rồi, lần đó, ông mấy ngày mấy đêm đều không ăn được ngủ được.

Ông cũng không hy vọng lại có chuyện xảy ra như vậy nữa, nếu quả thật xảy ra chuyện gì ông thật không biết, phải làm sao bây giờ.

"Yên tâm, con chỉ muốn dạy dỗ bọn họ một chút, để cho bọn họ biết, Cao Cẩm Nhã con không phải là người dễ bị bắt nạt như vậy. Lần trước Hoắc Huyền Lôi giúp bọn họ, lần này con sẽ không để cho bất luận kẻ nào giúp hết." Cao Cẩm Nhã cười lạnh, lần này ai cũng không giúp được bọn họ, để xem bọn họ sẽ giải quyết chuyện này như thế nào.

"Con định làm gì?" Cao Hùng rất muốn biết cô rốt cuộc muốn làm cái gì, tránh cho đến lúc đó tim của ông không chịu nổi.

"Cha, cha cứ chờ xem kịch vui đi! Con sẽ không để cho bất kỳ người nào biết chuyện này là do con sắp xếp!" Cao Cẩm Nhã cười lạnh, Cung Hinh Dục, Tổng Tâm Dao hai người hãy chờ xem! Tôi sẽ không để cho hai người thoải mái đâu.

Ban đầu bọn họ tổn thương cô như thế nào, hiện tại cô phải trả lại cho bọn họ, hơn nữa còn phải hoàn trả gấp bội, để cho bọn họ nếm thử cảm thụ của cô lúc đó, để cho bọn họ cũng được thử cảm giác bị người khác tổn thương là như thế nào.

"Ai! Tùy con vậy! Cha đi thay quần áo, cùng con đến tiệc đính hôn của bọn họ." ông muốn khuyên cũng không thể khuyên được! Chỉ cần con gái không làm ra chuyện gì quá đáng, vậy thì tốt rồi!

Hoặc là có thể nói, ông đã sủng ái con gái quá mức. Nhưng mà, ông và Triệu Tâm Dương chỉ có một đứa con gái là nó, mà Triệu Tâm Dương chết sớm như vậy, giao cho ông đứa con gái này, không phải là hi vọng ông có thể chăm sóc tốt cho nó sao?

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc - Chờ Cuộc Mẹ Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 53: Bữa tiệc đính hôn có thành công hay không

Cung Hinh Dục đưa Tổng Tâm Dao cùng Kỳ Kỳ đi tới một spa cao cấp đã có hẹn trước, để trang điểm và chuẩn bị lễ phục cho họ. Còn anh thì ngồi vào trên ghế salon, anh chỉ cần thay âu phục là đủ rồi.

Tổng Tâm Dao bị đưa lên tầng hai của spa, phục vụ giúp cô tắm toàn thân bằng sữa tươi, đối với làn da cực tốt của, cũng có phần hâm mộ.

Chăm sóc da xong, họ đưa cô đến phòng trang điểm ở tầng ba, giúp cô hóa trang xong sau đó mới đưa bộ lễ phục mà Cung Hinh Dục đã đặt cho cô thay.

Khi thấy vết hôn trên người cô, thợ trang điểm cũng hiểu, chỉ khẽ cười một tiếng, lấy phấn xóa bớt dấu hôn kia. Hóa trang, làm tóc xong, cô mới đi xuống lầu.

Khi cô xuất hiện trước mặt Kỳ Kỳ và Cung Hinh Dục, hai người bọn họ thiếu chút nữa cũng không nhận ra cô, lễ phục màu đỏ tươi, càng tăng thêm không khí vui mừng, mặc dù có vết hôn nhưng mà đã đánh lên chút phấn, hoàn toàn không nhận ra.

Hon nữa da cô vốn trắng nõn, phối hợp với lễ phục màu đỏ tươi, lại càng thêm phong vị, rất đẹp mắt.

"Mẹ, thật là xinh đẹp!" Kỳ Kỳ mặc một bộ giả tây trang, khi nhìn thấy Tổng Tâm Dao cũng không thể nhận ra.

"Có phải rất quái lạ hay không?" Cô cảm giác là lạ ở chỗ nào.

"Không đâu, mẹ, bây giờ mẹ thật giống phụ nữ."

"Tiểu tử thú, trước kia mẹ con không giống phụ nữ sao?" Tiểu tử này, tại sao có thể nói cô như vậy?

"Mẹ, con chưa từng nói như vậy, là mẹ tự nói đấy!" Tổng Tâm Dao nhìn nhìn chăm chăm Kỳ Kỳ, tức giận muốn đi qua đánh nó.

"Tiểu tử thú, con muốn chết a!" Nói xong, Tổng Tâm Dao liền đuổi theo Kỳ Kỳ, Kỳ Kỳ chạy tới trốn sau lưng Cung Hinh Dục, hướng về phía Tổng Tâm Dao làm mặt quỷ.

"Tốt lắm, đừng làm rộn, cẩn thận ngã đó!" Cung Hinh Dục kéo cô vào trong ngực, hai mẹ con bọn họ có lúc thật giống như hai đứa bé chưa trưởng thành.

"Tiểu tử thú, nếu như không phải cha nói giúp con, mẹ sẽ đánh mông con, lại dám nói mẹ như vậy." Tổng Tâm Dao càng ngày càng không có biện pháp với nó.

"Mẹ, mẹ không nên đánh con nha!" Kỳ Kỳ hiểu rất rõ mẹ mình.

"Tiểu tử, con nói lại lần nữa."

"Tốt lắm, tốt lắm! Đừng nào loạn nữa, xe tới rồi !" Nếu vẫn không đi, hai người bọn họ thật sự có thể sẽ đến muộn.

Kỳ Kỳ lè lưỡi với Tổng Tâm Dao, sau đó chạy vào trong xe đang đậu ngoài cửa. Nhưng mà Kỳ Kỳ mới vừa ngồi vào trong xe đã chạy đi thật nhanh.

Lúc này, Cung Hinh Dục mới phát hiện có gì đó không đúng.

"Chú, cha mẹ cháu còn chưa lên xe mà." Kỳ Kỳ còn chưa ngồi vững, xe làm sao đã chạy rồi?

"Tiểu bảo bối, mẹ cháu sẽ không lên xe!" Người phụ nữ ngồi đằng trước cười lạnh, thật không dễ dàng, cuối cùng cũng bắt được tên tiểu quỷ này.

"Cô là ai?" Kỳ Kỳ nhìn người phụ nữ ngồi trước mặt, người phụ nữ này, rốt cuộc là ai? Tại sao muốn bắt nó?

"Cô? Cô là người tốt, dẫn cháu đến nơi khác chơi!" Tuyệt đối không ai ngờ rằng, người này lại là chị Thu.

"Cô muốn như thế nào?" Kỳ Kỳ phòng bị nhìn người phụ nữ trước mặt, rốt cuộc cô ta muốn thế nào?

"Cô không muốn như thế nào, chẳng qua là cô muốn mẹ của bảo bối rời khỏi Cung Hinh Dục!" Cô không có ý định gì khác, chỉ trông cậy vào việc này khiến Tổng Tâm Dao rời khỏi Cung Hinh Dục, hy vọng Cung Hinh Dục có thể thấy sự tồn tại cùng cố gắng của cô.

Cô ở bên cạnh anh nhiều năm như vậy, tại sao anh không phát hiện ra cô có dụng tâm đối với anh?

Rốt cuộc phải làm thế nào anh mới thấy tấm lòng của cô?

Cô yêu anh nhiều năm như vậy, chẳng lẽ anh không hề hay biết sao?

"Cô cho là có khả năng sao?" Kỳ Kỳ chỉ cảm thấy cô ta thật buồn cười.

"Mạng của mày ở trên tay tao, mày nói mẹ mày rất yêu thương mày, chẳng lẽ vẫn ở cùng với Cung Hinh Dục sao?" Cô đã điều tra rõ ràng, Tống Tâm Dao quan tâm nhất chính là đứa bé này, thế nên cô ấy nhất định sẽ chọn Kỳ Kỳ mà không cần Cung Hinh Dục.

Cô không muốn bất luận kẻ nào lấy được Cung Hinh Dục, ban đầu, khi nhìn thấy Cao Cẩm Nhã đi chung với Cung Hinh Dục, cô nhận ra, Cung Hinh Dục cũng không có tình cảm đối với Cao Cẩm Nhã.

Cho nên, cô mới không xuống tay với Cao Cẩm Nhã, cô cho là sau khi bọn họ giải trừ hôn ước, Cung Hinh Dục sẽ để ý đến sự tồn tại của cô, chỉ là thế nào cô cũng không nghĩ tới, nhanh như vậy anh đã muốn sống chung với người phụ nữ tên Tống Tâm Dao này.

Hơn nữa anh còn đưa cô ta tới Tử Mị, cô càng không nghĩ tới, Cung Hinh Dục và người phụ nữ đó đã có một đứa con.

Đứa bé này rất giống Cung Hinh Dục, khiến cho cô càng thêm lo lắng, Cung Hinh Dục sẽ thật sự kết hôn cùng với cô ta.

Cho đến ngày hôm đó, Cao Cẩm Nhã đưa theo một người đến, nói Tống Tâm Dao là chủ mưu bỏ thuốc Cung Hinh Dục năm đó, cô mới nổi lên lòng riêng, làm giả chứng cứ, khiến Cung Hinh Dục nghĩ chuyện đó thật sự là Tống Tâm Dao làm.

Nhưng mà thế nào cũng không nghĩ tới, Cung Hinh Dục vẫn muốn đính hôn với cô ta. Ngày hôm trước, thiệp mời mới đến tay cô, mà cô lại là người cuối cùng biết chuyện hôm nay bọn họ sẽ đính hôn.

Đánh nát tài xế, tự mình tới đón bọn họ, hoàn hảo giống như trong kế hoạch của cô, là Tống Tử Kỳ vào trong xe trước.

Chỉ cần nó ngồi vào trong xe trước, như vậy tất cả đều dễ dàng. Nếu như là Cung Hinh Dục ngồi trước vào bên trong xe trước, cô hoàn toàn có thể nói là, ở trên đường gặp được tài xế của anh, mà thân thể tài xế lại không thoải mái, cho nên cô mới thay tài xế đến đón bọn họ.

Cô đã nghĩ kỹ lý do, phải đối phó với bọn họ như thế nào.

Nhưng mà nếu như là Tống Tâm Dao đi vào trước, kế hoạch của cô là như thế nào?

Cô lại chưa từng nghĩ qua, nhưng mà hiện tại, cô không cần phải lo lắng nữa, bởi vì không có gì đáng lo lắng nữa rồi, lên xe trước chính là Tống Tử Kỳ.

"Cô không cảm thấy cô nói rất buồn cười sao? Mạng của tôi ở trên tay tôi, cô lại nói ở trên tay cô, cô cho là, nó thật sự ở trên tay cô sao?" Chị Thu bị khí thế của Kỳ Kỳ hù dọa, tên tiểu quý này ngay cả khí thế cũng giống Cung Hinh Dục.

Bọn họ thật không hổ là cha con, vẻ mặt tức giận này cực kỳ giống Cung Hinh Dục.

"Vậy chúng ta liền thử một chút xem sao!" Ánh mắt của nó, khiến cho cô có chút mất hồn, nhưng mà hiện tại, cô muốn quay đầu lại cũng không thể.

Chuông điện thoại vang lên, chị Thu hoảng sợ nhảy dựng lên.

"A lô, Mị, hôm nay không phải ngày anh đính hôn sao? Thế nào lại rảnh rỗi gọi điện thoại cho em vậy?" Cô vẫn không thể để cho Cung Hinh Dục biết, là cô bắt cóc Kỳ Kỳ.

"Ông già, con trai của ông bị người phụ nữ đáng chết này bắt lại, ông còn nói nhảm gì với bà ta vậy?" Kỳ Kỳ nghe thấy người gọi điện chính là Cung Hinh Dục liền lớn tiếng hô.

Hết chương 53

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc - Chó Cuớp Mẹ Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 54: Tiểu quý, cầm miệng cho tao

"Đáng chết, tiểu quý, mày cầm miệng lại cho tao." Nhưng mà Cung Hinh Dục ở bên kia đầu điện thoại đã nghe thấy giọng nói của Kỳ Kỳ.

"Chị Thu, là cô bắt Kỳ Kỳ đi?" Thanh âm của Cung Hinh Dục đã trở nên cực kỳ âm trầm.

"Không sai, là tôi dẫn nó đi!" Chị Thu thấy chuyện đã bị Cung Hinh Dục biết, liền nhìn chăm chăm Kỳ Kỳ.

"Bà trờng tôi làm gì? Tôi chỉ muốn cho cha biết, hiện tại tôi ở đâu mà thôi. Oa. Nơi này phong cảnh không tệ a! Không phải là phố bán rượu sao?" Kỳ Kỳ vui vẻ nói xong, chị Thu tỷ mới vội vàng vàng cúp điện thoại.

Tiểu quý này rất thông minh, hơn nữa rất bình tĩnh, dưới tình huống như thế này, vẫn còn có tâm tình ngắm phong cảnh, thì ra là nó muốn cho Cung Hình Dục biết hiện tại nó đang ở đâu.

"Tôi biệt thự của tôi đi!" Hiện tại không thể đến Từ Mị, Cung Hình Dục nhất định có thể tìm đến đó, bây giờ đến biệt thự của cô vẫn tương đối an toàn hơn.

*

"Dục, như thế nào? Kỳ Kỳ sẽ không có chuyện gì chứ? Cô ấy có thể làm ra chuyện gì đó với Kỳ Kỳ hay không?" Khi Kỳ Kỳ bị bắt đi, cả người cô cũng ngơ ngẩn, khi phản ứng kịp, chỉ biết khóc, ngã gục trong ngực Cung Hình Dục.

"Em yên tâm, không có việc gì! Hiện tại anh đến phố bán rượu xem một chút! Em về nhà chờ anh!" Nếu cô ta đưa Kỳ Kỳ tới phố bán rượu, chắc hẳn là cô ta muốn mang Kỳ Kỳ đến Từ Mị rồi.

Anh nên đến quán bar đó xem xem có phải chị Thu đưa Kỳ Kỳ tới đó hay không.

"Không, em muốn đi theo anh!" Nếu như không đi, cô thật sự không yên tâm.

"Em phải đi theo anh, một bước cũng không được rời, biết không?" Hiện tại Cung Hình Dục lo lắng nhất, ngoài Kỳ Kỳ ra chính là Tổng Tâm Dao không chổng đờ nổi.

"Được!" Tổng Tâm Dao gật đầu một cái, cô sẽ đi theo anh, sẽ không để Kỳ Kỳ xảy ra chuyện gì.

"Đi thôi!" Cung Hình Dục đưa Tổng Tâm Dao tới nhà để xe, lái xe của mình. Hôm nay, anh không nên để tài xế tới đón. Nếu như không để tài xế tới đón, cũng sẽ không xảy ra chuyện như vậy.

Ngồi ở trong xe, Cung Hình Dục lấy điện thoại ra, gọi điện thoại cho Dạ Thiên.

"Dạ Thiên, Kỳ Kỳ bị chị Thu mang đi, bây giờ cậu tới biệt thự của cô ấy xem xem cô ấy có đưa Kỳ Kỳ tới đó hay không, dùng tốc độ nhanh nhất cho tôi biết tin tức!" Dạ Thiên đáp hai tiếng, Cung Hình Dục liền cúp điện thoại, lái xe chạy tới quán bar.

Đi tới Từ Mị, Cung Hình Dục kéo tay Tổng Tâm Dao, tìm từng gian từng gian một. Ngay cả phòng dưới tầng hầm cũng tìm, nhưng vẫn không tìm thấy bóng dáng của Kỳ Kỳ.

Trong quán bar không có một bóng người, ngay cả người bán rượu cũng không thấy.

"Cô ấy sẽ đưa Kỳ Kỳ đi đâu?" Tổng Tâm Dao lo lắng gần chết, người phụ nữ kia có thể làm ra chuyện gì đối với Kỳ Kỳ hay không? Nếu như Kỳ Kỳ bị một chút thương tổn nào, cô nhất định sẽ không tha thứ cho mình.

"Hiện tại chúng ta chỉ có thể ở đây đợi tin tức của Dạ Thiên!" Anh tin tưởng Dạ Thiên có thể tìm được vị trí của Kỳ Kỳ bằng tốc độ nhanh nhất.

"Nhưng mà, phải chờ tới khi nào đây? Hiện tại một phút em cũng không chờ được nữa!" Tổng Tâm Dao nằm ở trong ngực Cung Hình Dục, nước mắt đã sớm làm cho lớp trang điểm tinh xảo trên mặt cô không thể nhìn được nữa. Nhưng mà hiện tại, cô căn bản cũng không có ý định để ý đến dung mạo của mình, trong đầu cô tất cả đều là bóng dáng Kỳ Kỳ.

"Dạ Thiên gọi tới!" Đang lúc anh đang an ủi cô, điện thoại di động tức thời vang lên.

"Là ở biệt thự tư nhân của cô ấy, đúng không?"

"Được, bây giờ tôi lập tức tới đó!" Cung Hình Dục đỡ Tổng Tâm Dao dậy.

"Tìm được rồi phải không?" Cung Hình Dục gật đầu một cái, đặt một nụ hôn lên môi cô.: "Không cần lo lắng, không có việc gì!" Ôm hông cô ra khỏi quán bar.

Mà từ trong quán bar đi ra, xe của anh đã bị người ta tháo bánh ra rồi.

"Làm sao bây giờ?" Ban ngày, ở phố bán rượu, đừng nói là sửa xe, cho dù có đi 5km, cũng không có một chiếc xe nào.

"Nhanh lên xe!" Lôi Vũ Minh đột nhiên xuất hiện ở bên ngoài quán bar.

"Là anh!" Cung Hình Dục không nghĩ tới, lại gặp phải Lôi Vũ Minh ở chỗ này, tại sao anh ta lại ở đây?

"Nhanh lên xe đi!" Lôi Vũ Minh vốn là đến tham gia bữa tiệc đính hôn của bọn họ, nhưng không nghĩ đến, trên đường tới khách sạn lại thấy Tổng Tâm Dao khóc ngã ở trong ngực Cung Hình Dục, mà con của bọn họ Kỳ Kỳ thì không thấy bóng dáng ở đâu.

Anh cảm giác có chuyện gì xảy ra, liền đi theo tới đây. Khi tới đây, lại thấy có người len lén tháo tung bánh xe của Cung Hinh Dục ra .

Anh nghĩ, khi bọn họ đi ra, nhất định sẽ rất gấp nên không hề rời đi.

"Cám ơn!" Tổng Tâm Dao mặc cho cung hinh cánh ôm, hiện tại chỉ có ở trong ngực anh, cô mới có thể an tâm một chút.

"xx khu biệt thự Hải Thiên." Nơi này là chỗ ở của cô ta, hiện tại Dạ Thiên đã ở đó, bọn họ bây giờ chỉ có thể mau mau chạy tới.

Mặc dù ngoài miệng anh luôn an ủi Tổng Tâm Dao, thật ra thì chính anh cũng đang lo lắng gần chết. Ban đầu, anh thật không nên dễ dàng tha thứ cho chị Thu. Khi cô ta đưa cho anh tư liệu giả, anh nên hiểu, có thể sẽ xảy ra chuyện như thế này.

Nhưng mà, vì nghĩ đến chuyện cô ta đã làm việc cho anh nhiều năm như vậy nên bỏ qua cho cô, nhưng ngàn vạn lần anh cũng không nghĩ đến cô ta sẽ xuống tay với Kỳ Kỳ.

"Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" Lôi Vũ Minh càng Nhìn càng không hiểu.

"Kỳ Kỳ bị bắt cóc rồi, bây giờ đang ở biệt thự Hải Thiên, làm phiền anh lái nhanh một chút!" Thời gian bây giờ, đối với anh thật sự là quý báu, nếu như không mau chạy tới đó, không biết cô ta sẽ làm ra chuyện gì đối với Kỳ Kỳ.

"Người nào làm?"

"Một nhân viên của tôi!" Cung Hinh Dục ôm chặt Tổng Tâm Dao trong ngực, phát hiện toàn thân của cô đều đang run rẩy.

"Dao Dao, không có việc gì, em không cần phải lo lắng, không có việc gì!" Cung Hinh Dục ôm cô càng chặt hơn, hi vọng cô có thể không cần lo lắng như vậy, Dạ Thiên đã ở đó rồi, coi như chị Thu muốn làm tổn thương đến Kỳ Kỳ, Dạ Thiên cũng sẽ không cho phép chuyện đó xảy ra.

"Dục, anh nói cho em biết, Kỳ Kỳ không có việc gì, có phải không?" Cô thật sự rất sợ Kỳ Kỳ gặp chuyện không may, cho tới bây giờ cô cũng chưa từng sợ hãi như vậy, nhưng mà hôm nay, cô thật sự không thể không sợ.

"Ừ, không có việc gì, Dạ Thiên đã ở đó, cậu ấy sẽ không để cho cô ta tổn thương Kỳ Kỳ đâu, em yên tâm, không có việc gì, có anh ở đây!" Cung Hinh Dục biết cô lo lắng, cô sợ, mà anh làm sao lại không sợ hãi đây?

Nhưng hiện tại sợ căn bản không giải quyết được vấn đề, hiện tại chỉ có mau mau cứu ra Kỳ Kỳ, mới là quan trọng nhất.

Hết chương 54

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc - Chờ Cướp Mẹ Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 55: Cô bé thần bí trong spa

Trong phòng tối, Kỳ Kỳ bị trói trên một cây cột, miệng còn bị nhét vải trắng chặn lại.

"Chị Thu, chúng ta làm như vậy, nếu như Mị biết, thì phải làm thế nào?" Người đàn ông đang nói chuyện không phải là ai khác, chính là người bán rượu.

"Cậu sợ sao?" Thật sự cô cũng rất sợ, sợ sau khi Cung Hinh Dục biết những chuyện này là cô làm sẽ không thể tha thứ cho cô. Nhưng mà cô cũng chỉ có thể đánh cuộc một lần.

Nếu như thành công, có lẽ Cung Hinh Dục sẽ để ý đến sự tồn tại của cô, sẽ kết hôn với cô, nhưng nếu như là thất bại, vậy tất cả cũng chỉ có thể nói là do trời đã định trước.

Mặc cho số phận đi!

Vô luận kết quả có như thế nào, cô cũng đã đi bước đầu tiên, hiện tại muốn thay đổi, cũng rất khó.

"Đi theo chị Thu tỷ, cái gì tôi cũng không sợ!" Người bán rượu này đã đi theo chị Thu nhiều năm cũng đã sớm thành người của chị Thu. Chỉ cần cô muốn làm gì anh nhất định sẽ giúp, coi như cuối cùng anh vẫn không thể lấy được trái tim của cô. Nhưng anh cũng đã thỏa mãn.

"Có phải tôi đã làm khó cậu hay không? Tôi không nên gọi cậu theo tôi làm chuyện như vậy!" Chị Thu hiện tại mới phát hiện, căn bản mình cũng không thể đối xử với cậu ta như thế.

"Không có, đi theo chị Thu, dù là lên núi đao xuống biển lửa, tôi cũng không oán không hối." Lòng trung thành của anh ta, khiến Kỳ Kỳ cũng phải lắc đầu, người này thật khờ, bọn họ làm như vậy, đến cuối cùng cũng chỉ còn đường đi đến phòng giam mà thôi.

Hơn nữa người đàn ông này, yêu người phụ nữ gọi là chị Thu này như vậy, mà cô ta lại vẫn luôn yêu Cung Hình Dục.

Cha nó thật là một tên gieo họa, trêu chọc phụ nữ khắp nơi, hiện tại không biết đã trêu chọc bao nhiêu người rồi?

"Tiểu Tường, cảm ơn cậu!" Chị Thu rất cảm tạ người bán rượu tên Tiểu Tường. Cho tới nay, luôn trung thành với cô.

"Chị Thu, giữa chúng ta, còn phải nói ơn với huê sao? Cô vẫn còn phải khách khí với tôi sao?" Tiểu Tường cười cười.

"Tiểu quý, đói bụng không! Tao giúp mày tháo sợi dây ra, mày ngoan ngoãn ăn một chút gì đó đi, không náo loạn, được không?" Nhìn thời gian, cũng đã giữa buổi trưa rồi, nếu như không cho tên tiểu quý này ăn cơm, chắc hẳn nó sẽ đói bụng lắm, coi như bọn họ có bắt nó, vẫn nên để cho nó ăn cơm!

Kỳ Kỳ gật một cái, bị chặn miệng như vậy, thật sự rất khó chịu.

Tiểu Tường cười cười, đưa tay giúp nó bỏ khăn ở trong miệng ra, Kỳ Kỳ thờ đốc từng ngụm từng ngụm.

Trên vải có mùi thú, thật là khó ngửi.

Tiểu Tường giúp nó cởi dây trói, nói thật ra tên tiểu quý này, thật sự rất đáng yêu, nhưng mà nó lại là con trai của Cung Hình Dục, mà chị Thu kể từ năm mười tám tuổi tiến vào Tử Mị, vẫn luôn vụng trộm yêu anh ta.

Yêu anh ta nhiều năm như vậy, nhưng anh ta lại không phát hiện. Thấy chị Thu vì chuyện này mà đau lòng, khổ sở, anh rất khó chịu. Anh thật hi vọng chị Thu có thể đem ý định đó đặt vào trên người anh, thế nhưng căn bản là không thể.

Nếu đã không thể, như vậy anh chỉ có thể giúp chị Thu lấy được Cung Hình Dục.

"Ăn thật ngon a!" Người phụ nữ này mặc dù bắt cóc nó, nhưng mà những món ăn này, thật vẫn ăn thật ngon nha!

"Đây đều là chị Thu tự mình làm, tiểu tử mày có lộc ăn!" Tiểu Tường đi tới bên cạnh nó ngồi xuống. Nói thật ra, nếu như không có chuyện xảy ra ngày hôm nay, căn bản anh cũng không thể được ném thử tay nghề của chị Thu, tay nghề của cô thật đúng là không tồi.

Tay nghề có thể sánh với đầu bếp khách sạn năm sao được rồi.

"Vậy sao! Tay nghề không tệ!" Kỳ Kỳ thật lòng ca ngợi.

"Tiểu quý, tay nghề của mẹ mày có tốt hơn tay nghề chị Thu hay không?" Tiểu Tường đột nhiên muốn hiểu rõ cô gái tên Tống Tâm Dao kia rốt cuộc là người như thế nào.

"Mẹ ta a!" Kỳ Kỳ suy nghĩ một chút, nói: "Mẹ ta cũng chỉ làm được mỳ là ăn ngon thôi, còn món ngon như thế này, kỳ thực tôi cũng chưa từng được ăn. Bởi vì bà ngoại nói, khi mẹ nấu ăn có thể làm cháy cả phòng bếp, cho nên cũng không để cho mẹ làm. Hơn nữa trong nhà cha có nhiều người làm như vậy, căn bản cũng không cần mẹ tự mình xuống bếp."

Thật ra thì mẹ rất hạnh phúc, hơn nữa nó cũng không hi vọng mẹ cực khổ, hơn nữa thức ăn do mẹ làm nó quả thực cũng không dám khen ngợi.

Cho nên nó cảm thấy bà ngoại nấu ăn là ngon nhất, còn có người giúp việc trong nhà Cung Hình Dục cũng không tồi, ít nhất so với mẹ nấu ăn ngon hơn nhiều.

"Vậy mày cảm thấy, tay nghề chị Thu như thế nào?"

"Món này à, tương đối ngon, chỉ là quá cay thôi!" Quá cay, nó ăn không quen.

"Cái này là món cay Tứ Xuyên, không cay làm sao ngon chứ?" Tiểu Tường là người Tứ Xuyên, bởi vì anh mà chị Thu còn đặc biệt xuống bếp làm món cay Tứ Xuyên.

"Hóa ra là thế!"

Kỳ Kỳ cũng không nói nhiều, mới vừa rồi nó đã đồng ý không lảm lòi, nếu như nói thêm đôi câu nữa, anh ta lại đem tấm vải có mùi thú đó chặn miệng nó lại, như vậy thật thảm.

"Đừng nói nữa, phía dưới có tiếng động!" Chị Thu đột nhiên nghe thấy phía dưới có động tĩnh.

"Tôi không nghe thấy a!" Tiểu Tường cũng không nghe thấy.

"Hư."

"A. Tôi muốn đi tiểu!" Kỳ Kỳ đột nhiên kêu lên sợ hãi.

"Chặn miệng nó lại cho tôi, nhanh lên!" Tiểu quý này, rõ ràng muốn để người dưới lầu chú ý.

"Tôi muốn đi tiểu a!" Ai bảo chị Thu mới vừa hô "Hur", cô ta không biết đứa bé sợ nhất chính là nghe được từ này sao?

"Giải quyết ngay tại chỗ đi!" Tiểu Tường nhỏ giọng nói.

"Được rồi!" Kỳ Kỳ chạy đến góc phòng, trên sàn nhà phát ra âm thanh "ồ ồ".

Chị Thu vừa định nổi giận, liền thấy Kỳ Kỳ đứng ở góc đi tiểu.

Tên tiểu quỷ này, thật đúng là muốn tiểu! Cô cũng không thể nói thêm cái gì.

Kỳ Kỳ tiểu xong, liền nằm ở bên cửa sổ nhỏ, thấy bên ngoài có người đứng bên cạnh xe, đứng lúc nhìn về hướng nó, nó hướng về phía người kia vẫy vẫy tay.

Lôi Vũ Minh vốn là đứng chờ bọn họ ở dưới này, bởi vì Cung Hình Dục không cho anh đi vào, nói là đây là chuyện của gia đình bọn họ, hi vọng có thể tự mình giải quyết. Nhưng mà không ngờ, anh đứng ở chỗ này, cũng có chỗ tốt.

Anh ra dấu im lặng, chạy vào bên trong, Kỳ Kỳ cũng đi tới một góc trên sàn nhà, ngoan ngoãn ngồi xuống.

"Pằng" một tiếng, nó mới vừa ngồi xuống, cửa liền bị người khác đẩy ra, chị Thu hoảng hốt, chạy tới bên cạnh Kỳ Kỳ, kéo Kỳ Kỳ đến trước mặt mình, trong tay còn cầm theo một con dao nhỏ.

"Kỳ Kỳ." Thấy trong tay chị Thu đang cầm dao lại đang kề vào cổ Kỳ Kỳ, Tổng Tâm Dao bị dọa sợ, chỉ còn lại nửa cái hôn.

"Chị Thu, buông Kỳ Kỳ ra, cô đang làm cái gì ở đây vậy?" Cung Hình Dục thật không nghĩ tới, chỉ vì anh không đành lòng tổn thương chị Thu mà có thể sẽ dẫn tới tổn thương cho Kỳ Kỳ.

"Không phải là anh đã nhìn thấy rồi sao? Còn phải hỏi tôi làm cái gì?" Chị Thu cười lạnh, không ngờ nhanh như vậy anh đã tìm được nơi này.

"Cô muốn cái gì? Cô buông Kỳ Kỳ ra, chúng ta cùng ngồi xuống nói chuyện." Cung Hình Dục hi vọng cô ta có thể mau mau buông Kỳ Kỳ ra, Kỳ Kỳ vẫn còn nhỏ như thế, làm sao chịu được kinh sợ như vậy.

"Tôi muốn cái gì à? Anh vẫn không hiểu sao? Tôi muốn anh, tôi muốn kết hôn với anh!" Chị Thu cười lạnh, coi như cô có nói ra, cũng không thể có được kết quả, Cung Hình Dục căn bản cũng không yêu cô.

"Cô thả con trai tôi ra trước đi, tôi thay nó, van cầu cô, thả con trai tôi ra đi!"

"Mẹ, không được cầu xin cô ta, con không cho phép mẹ đem cha tặng cho cô ta." Vừa rồi nó còn cảm thấy người phụ nữ này còn có chút đáng thương, nhưng bây giờ nhìn lại, cô ta không đáng thương chút nào, chỉ là tự mình đa tình.

"Nhưng Kỳ Kỳ." Cô thật không có cách nào khác, nhìn trên cổ Kỳ Kỳ đã bị dao cứa ra một vết máu, cô đau lòng muốn chết.

"Dao Dao, anh không cho phép em đem anh nhường cho người khác, anh nhất định sẽ không để cho Kỳ Kỳ chịu một chút tổn thương nào!" Khi nghe thấy cô có thể vì con trai mà không cần anh, Cung Hình Dục cảm thấy thật sự rất đau lòng.

Nhưng mà anh có thể hiểu, cô đang sốt ruột, lo cho con trai, anh làm sao anh có thể trách cô được đây?

"Nhưng mà, cô ấy không thả Kỳ Kỳ, anh nói xem phải làm thế nào? Anh nói cho em biết đi, em phải làm thế nào?" Tình cảm giữa cô và Kỳ Kỳ, ngay cả Cung Hình Dục cũng không thể tưởng tượng được.

Kỳ Kỳ là do cô sinh ra trong tình huống cửu tử nhất sinh, cô đau đớn hai ngày hai đêm mới sinh được Kỳ Kỳ. Nó là ruột thịt mà cô yêu thương nhất!

Nhìn con dao đang kề trên cổ Kỳ Kỳ cũng giống như nó đang cắm vào ngực cô vậy, đau đớn đến mức khiến cho cô hít thở không thông.

"Anh có biện pháp, em đừng lo lắng!" Đặt lên môi Tổng Tâm Dao một nụ hôn, anh để Dạ Thiên đỡ Tổng Tâm Dao.

"Dạ Thiên, giúp tôi bảo vệ cô ấy!" Dạ Thiên gật đầu một cái, đỡ Tổng Tâm Dao đã sắp ngã xuống.

"Chị Thu, không phải là cô muốn tôi sao? Thả con trai tôi ra, nếu như trên người con trai tôi mà có vết thương, tôi sẽ đòi lại gấp bội trên người cô. Cô biết rõ rồi đấy, tôi nói được là làm được." Cung Hình Dục từng bước từng bước đến gần. Kỳ Kỳ nhìn Cung Hình Dục, lần đầu tiên phát hiện, thật ra thì có cha thật sự rất tốt, cha sẽ bảo vệ nó.

"Tại sao? Tại sao anh lại không để ý đến tấm lòng của tôi? Tại sao anh không thể hiểu tình cảm của tôi đối với anh?" Chị Thu quơ quơ dao trong tay, nhìn Cung Hình Dục.

"Cô muốn biết vì sao đúng không! Như vậy tôi sẽ nói cho cô biết, bởi vì tôi yêu Dao Dao. Từ bốn năm trước, lần đầu tiên nhìn thấy cô ấy, tôi đã yêu, cho nên tôi đi tìm cô ấy bốn năm. Nếu như Kỳ Kỳ không xuất hiện, tôi căn bản cũng không thể tìm được cô ấy. Năm đó tôi cứu cô, cũng không phải để cho cô hôm nay làm hại con trai tôi. Biết vì sao tôi không yêu cô không? Bởi vì tôi chỉ coi cô là cấp dưới của mình, cho tới bây giờ cũng chưa từng đổi

xử với cô như một người phụ nữ.

Cho nên, từng ấy năm, cho tới bây giờ tôi cũng chưa từng chạm vào cô. Tôi dễ dàng tha thứ cho cô như vậy, cô thật sự không nhìn ra được gì sao? Sau lưng tôi, cô làm nhiều chuyện quá đáng gì, chẳng lẽ muốn tôi nói ra sao? Tính tôi như thế nào chắc cô hiểu rất rõ, đúng không! Cô nhìn xem, Tiểu Tường một mực yên lặng chờ đợi bên cạnh cô như vậy, cô thật không biết sao? Cô thật sự không cảm nhận được, Tiểu Tường có cảm tình đối với cô sao? Nếu như anh ta chỉ xem cô là cấp trên của mình, anh ta sẽ giúp cô làm nhiều chuyện như vậy sao? Chính cô hãy suy nghĩ kỹ lại đi!" Cung Hinh Dục đã sớm nhìn ra Tiểu Tường có tình cảm với chị Thu.

"Tiểu Tường, cậu." Chị Thu thật sự không nghĩ nhiều như vậy.

"Cô nên biết sớm hơn. Tiểu Tường chính là có cảm tình với cô, nếu như anh ta không có tình cảm với cô, có thể giúp cô như vậy sao? Sẽ chấp nhận nguy hiểm phải ngồi tù, giúp cô làm ra chuyện như vậy sao?" Kỳ Kỳ thấy có cơ hội, từ trong ngực chị Thu chui ra, chạy về phía Cung Hinh Dục. Cung Hinh Dục nhanh tay lẹ mắt ôm nó vào trong ngực, đưa đến trong ngực Tống Tâm Dao .

"Kỳ Kỳ." Tâm tình treo ngược ở cổ họng của Tống Tâm Dao, cuối cùng cũng hạ xuống, ôm thân thể nhỏ nhỏ của Kỳ Kỳ, cái loại vui sướng mất đi rồi lại có lại, tràn đầy ngực nàng.

"Mẹ, không khóc, Kỳ Kỳ không sao mà!" Kỳ Kỳ đưa tay lau đi nước mắt trên mặt Tống tâm Dao, ôm cổ cô thật chặt.

"Chị Thu, đừng có cố chấp nữa, biến khổ vô tận, quay đầu lại là bờ." Nếu như cô ta hiểu được mà quay đầu lại, anh cũng không so đo nhiều.

"Tôi đã không quay đầu lại được nữa rồi, tôi yêu anh! Tại sao anh lại không cảm nhận được, Tiểu Tường đời này tôi phụ cậu rồi." Chị Thu đứng lên, liếc mắt nhìn Cung Hinh Dục, thấy Tống Tâm Dao hoàn toàn không có chú ý tới cô.

Lợi dụng tốc độ nhanh nhất phóng tới phía đó.

"Dao Dao, cẩn thận!" Cung Hinh Dục cảm thấy sẽ có chuyện không hay xảy ra, vội vàng xoay người đuổi theo, chỉ là tốc độ của chị Thu quá nhanh.

"A." Tống Tâm Dao quát to một tiếng, đôi mắt mở to hết cỡ, nhìn Cung Hinh Dục ôm mình và Kỳ Kỳ mà trên lưng của anh thì

Thời gian vào giờ khắc này như dừng lại, Cung Hinh Dục nhìn Tống Tâm Dao. Khuôn mặt có chút tái nhợt, khẽ mỉm cười: "Dao Dao, em không sao chứ!"

"Dục, tại sao anh lại ngốc như vậy?" Nhìn gương mặt tái nhợt của Cung Hinh Dục, nước mắt Tống Tâm Dao vốn là ngừng lại một lần nữa rơi xuống.

"Anh." Chị Thu ngơ ngẩn, nhìn chăm chăm con dao trong tay mình hiện tại đang cắm trên lưng Cung Hinh Dục.

"Chị Thu, như vậy cô đã hài lòng chưa?" Chị Thu quyết tuyệt như vậy, khiến Cung Hinh Dục cảm thấy thật sự đau lòng, anh dễ dàng tha thứ cho cô ta bao nhiêu lần như vậy, chỉ muốn cô ta thả Kỳ Kỳ ra, anh sẽ không trách phạt cô ta quá nặng, sẽ không làm ra chuyện quá đáng gì. Nhưng mà cô ta lại muốn Tống Tâm Dao bị thương.

"Làm sao anh lại ngu như vậy? Người phụ nữ này đáng giá khiến anh phải làm vậy sao?" Chị Thu thật sự không thể nào hiểu nổi, Tống Tâm Dao rốt cuộc có gì đáng giá khiến anh làm như vậy? Anh thậm chí nguyện ý vì cô ta mà nhận một dao này, nếu như nhát dao này cô đâm sâu hơn một chút, thật sự sẽ lấy đi tính mạng của anh.

"Đáng giá!" Cung Hinh Dục nói xong một chữ cuối cùng, liền ngã xuống trên mặt đất.

"Dục, anh tỉnh lại đi, anh đừng làm em sợ, anh đừng làm em sợ mà!" Dạ Thiên cũng ngây ngẩn cả người. Vốn là anh có thể ngăn trở nhát dao kia, nhưng mà Cung Hinh Dục lại vọt lên.

Anh cho tới bây giờ cũng chưa từng thấy anh ấy vì một người phụ nữ mà lộ ra bộ dáng như vậy, nhưng hôm nay, anh nhìn thấy rồi, Cung Hinh Dục thật sự đã động tâm, anh ấy yêu người phụ nữ này.

Yêu đến có thể chết vì cô ấy, có lẽ chính anh ấy cũng không phát hiện ra, nhưng mà chỉ qua chuyện lần này, có thể thấy anh ấy là thật lòng yêu Tống Tâm Dao.

Vội vàng lấy điện thoại ra, gọi xe cứu thương.

Mà lúc này, Lôi Vũ Minh mới tìm được gian phòng tối này, thấy Cung Hinh Dục ngã nằm trên đất anh cũng bị dọa sợ.

Cung Hinh Dục cũng không phải là người dễ đối phó như vậy, nhìn sau lưng anh ta còn cắm con dao, là cứu Tống Tâm Dao mới bị đâm sao sao?

Người đàn ông này, thật sự yêu Tống Tâm Dao sao? Anh ta vì Tống Tâm Dao mà nhận một dao kia, anh bắt đầu cảm thấy sợ, về sau muốn từ trong tay anh ta đoạt lấy Tống Tâm Dao sẽ càng thêm khó khăn rồi.

"Mẹ, mẹ đừng khóc, cha sẽ không sao mà." Trải qua chuyện này, Kỳ Kỳ đối với cha cũng không còn thù địch như trước nữa, nhưng mà về sau như thế nào nó cũng không biết.

Nếu như Cung Hinh Dục dám làm tổn thương Tổng Tâm Dao, nó sẽ không tha thứ. Coi như hôm nay anh vì Tổng Tâm Dao ngăn cản một dao kia, nó sẽ tha thứ cho anh một chút!

Trong nháy mắt chị Thu nhìn thấy Cung Hinh Dục ngã xuống đất kia, hoàn toàn ngây dại ngay tại chỗ, trên tay của cô dính đầy máu của Cung Hinh Dục. Là cô đã hại chết Cung Hinh Dục, tất cả đều là lỗi của cô.

Tại sao cô lại làm anh bị thương? Tại sao? Tại sao?

Trong ý thức của cô, vẫn luôn tự hỏi mình, lúc đầu liên tục giống như là phát điên, cuối cùng cũng rơi vào hôn mê.

"Nếu như Dục có chuyện gì, tôi sẽ không bỏ qua cho cô!" Tổng Tâm Dao nhìn chị Thu ngã xuống đất, lại nhìn Tiểu Tường một cái, nếu như không phải là bọn họ, Cung Hinh Dục cũng sẽ không xảy ra chuyện.

Xe cứu thương đến nơi, Dạ Thiên vội cùng Cung Hinh Dục đi xuống lầu, để bác sĩ tìm được căn phòng tối này thật sự rất khó khăn.

Cung Hinh Dục được đưa vào trong phòng phẫu thuật đã sắp nửa ngày rồi, nhưng vẫn chưa ra ngoài. Cung Thiên Kích sau khi nhận được tin tức, liền chạy tới bệnh viện, vợ chồng Tổng gia cũng chạy tới, một tiếng sau, ký giả nghe tin cũng lại chạy tới bệnh viện.

Khi thấy trên cổ Kỳ Kỳ cũng bị thương, Cung Thiên Kích suýt nữa té xỉu.

"Ông nội!" Dạ Thiên vội vàng đỡ Cung Thiên Kích.

"Đến cùng là đã xảy ra chuyện gì? Không phải đi lấy lễ phục sao? Tại sao lại trở nên như vậy?" Ông thật không thể hiểu, tại sao lại xảy ra chuyện như vậy.

Cho tới nay, bảo vệ của Cung gia bọn họ đều là những người giỏi nhất, nhưng hôm nay tại sao lại xảy ra chuyện như vậy.

"Ông cố!" Kỳ Kỳ chạy đến bên cạnh Cung Thiên Kích, Triệu Tâm Nguyệt nhìn Tổng Tâm Dao khóc sưng đôi mắt, lớp trang điểm trên mặt cũng bị nước mắt làm cho nhòe đi, liền cầm tới một cái khăn lông, giúp cô rửa mặt.

"Mẹ." Nhìn thấy Triệu Tâm Nguyệt tới, Tổng Tâm Dao cũng không ngừng rơi nước mắt, nước mắt vẫn đều đều rơi xuống.

"Con ngoan, không có việc gì, Hinh Dục sẽ không sao đâu!" Triệu Tâm Nguyệt ôm cô vào lòng an ủi.

"Đều là con không tốt, nếu như con không xuất hiện, người phụ nữ kia cũng sẽ không trách con đã đoạt mất Dục, Dục cũng sẽ không phải cứu con mà bị thương!" Đều là lỗi của cô, nếu như không phải vì cô..., tất cả mọi chuyện đều sẽ không xảy ra.

Nếu như Cung Hinh Dục kết hôn với Cao Cẩm Nhã, mọi chuyện sẽ không xảy ra như thế này. Kỳ Kỳ cũng sẽ không bị thương mà Cung Hinh Dục cũng vậy. Anh sẽ không phải vì bảo vệ cô và Kỳ Kỳ mà bị thương.

"Đây không phải là lỗi của cô, Hinh Dục yêu cô, cho nên anh ấy mới không muốn con trai và người con gái mình yêu bị thương tổn!" Dạ Thiên có thể hiểu cảm giác của cô.

Năm đó, anh ấy cũng đã từng chịu thương tổn như vậy, nếu như không có lần bị thương đó, hiện tại, căn bản anh và Cung Hinh Dục cũng không thể trở thành bạn tốt.

Chỉ là, Tổng Tâm Dao thật sự yêu Cung Hinh Dục, còn người phụ nữ kia lại phản bội lại anh ấy.

"Bé ngoan, đừng khóc! Dục sẽ không sao!" Mặc dù Cung Thiên Kích cũng rất lo lắng cho Cung Hinh Dục, nhưng dù sao ông cũng đã trải qua nhiều chuyện hơn so với Tổng Tâm Dao. Hiện tại ông nên an ủi Tổng Tâm Dao, chứ không phải đi trách cứ cô.

Chắc hẳn lúc đó, bọn họ đều đã rơi vào tình cảnh bất đắc dĩ, Cung Hinh Dục lựa chọn bảo vệ người phụ nữ của mình, nó không làm sai, ông cũng vì có đứa cháu trai như vậy mà cảm thấy tự hào. Ít nhất cháu của ông, không giống cha của nó, là một thằng đàn ông không tim không phổi.

"Ông nội, thật xin lỗi! Thật xin lỗi! Đều là cháu không tốt! Là cháu không chăm sóc tốt cho Hinh Dục." Tổng Tâm Dao cảm thấy mình rất có lỗi.

"Cô bé, cháu không sai! Không cần nói xin lỗi với ông nội!" Cung Thiên Kích vỗ vỗ vai Tổng Tâm Dao, đúng lúc này, phòng giải phẫu cũng tắt đèn, bác sĩ từ bên trong đi ra.

"Bác sĩ, con rể tôi như thế nào rồi?" Tổng Hàm Quân vội vàng chạy tới hỏi.

"Mọi người yên tâm đi! Hoàn hảo không có thương tổn đến nội tạng, chỉ là mất máu quá nhiều. Ở bệnh viện theo dõi vài ngày, nếu như khôi phục tốt, mấy ngày nữa là có thể xuất viện rồi!" Bọn họ cuối cùng cũng yên tâm.

"Dao Dao."

"Mẹ."

Lần này đến phiên Tổng Tâm Dao hôn mê, ngày đính hôn này của bọn họ lại xảy ra nhiều chuyện đáng nhớ như vậy. Đầu tiên là Kỳ Kỳ bị bắt cóc, tiếp theo là nhìn thấy dao kẻ trên cổ Kỳ Kỳ, cuối cùng Cung Hình Dực vì cứu cô mà bị thương.

"Có thể là do kinh sợ quá độ, tiêm thuốc, nghỉ ngơi một chút là ổn thôi!" Bác sĩ cười, nói.

"Hiện tại không sao! Mọi người cũng đều yên tâm! Ông nội, cháu đưa ông trở về trước!" Dạ Thiên lúc này mới yên tâm, Cung Thiên Kích bây giờ ở lại đây cũng không có chuyện gì làm.

Cung Hình Dực cũng sẽ không tỉnh nhanh như vậy.

"Ông thông gia, ông yên tâm đi! Chúng tôi sẽ ở lại chăm sóc hai đứa nó, ông hãy đi về nghỉ ngơi trước đi!" Tổng Hàm Quân vội vàng tiến lên nói.

"Không ngờ, lần đầu tiên gặp mặt giữa hai nhà, lại là ở bệnh viện, chờ Cung Hình Dực khỏi bệnh, tới nhà cùng nhau ăn bữa cơm thường đi!" Cung Thiên Kích là lần đầu tiên thấy vợ chồng Tổng gia. Vừa nhìn thấy bọn họ thì ông đã hiểu, Tổng Tâm Dao xuất thân từ gia đình gia giáo, như vậy cũng yên tâm hơn.

"Vây, làm phiền hai người rồi!"

"Ông thông gia, ông không cần khách khí, Hình Dực là con rể, Tâm Dao lại là con gái của chúng tôi, chúng tôi sẽ chăm sóc bọn nó thật tốt, chờ bọn nó tỉnh lại, tôi lập tức sẽ thông báo cho ông!" Cung Thiên Kích là một ông lão rất có hiểu biết, dễ chung sống, về sau Tổng Tâm Dao gả vào nhà bọn họ tuyệt đối sẽ không bị khi dễ, như vậy vợ chồng bọn họ cũng yên tâm.

"Vây lần sau gặp lại!" Tổng Hàm Quân đưa ông đến cửa bệnh viện, ký giả đã chờ ở đây từ sớm, thấy Cung Thiên Kích ra ngoài, vội vàng vây quanh.

Tổng Hàm Quân thấy tình hình như vậy, đang muốn trốn, nhưng mà lại bị ký giả vây ở bên trong.

"Cung lão tiên sinh, có thể nói cho chúng tôi biết chuyện này rốt cuộc là như thế nào không? Rõ ràng bảo hôm nay là ngày đính hôn của Cung tiên sinh và Tổng tiểu thư, tại sao lại xảy ra chuyện như vậy? Cung tiên sinh bây giờ như thế nào? Có thể tiết lộ một chút không?" Một ký giả liên tục hỏi.

"Cám ơn mọi người đã quan tâm, Hình Dực chỉ bị chút xây xát nhẹ mà thôi, về phần bị thương như thế nào, cái này không thể nói cho mọi người biết. Thật sự xin lỗi mọi người, lễ đính hôn của Hình Dực cùng Tổng tiểu thư sẽ được lùi lại, cụ thể vào ngày nào, đến lúc đó chúng tôi sẽ thông báo cho mọi người. Cám ơn, xin nhường đường." Cung Thiên Kích rất bình tĩnh, lời nói của Cung lão gia cho tới nay đều rất có uy lực, ký giả hình như cũng đều tin lời của ông, không hỏi nhiều nữa, tất cả đều nhường đường cho Cung Thiên Kích đi ra.

Cung Thiên Kích liếc mắt cảm ơn, sau đó mới đi đến chỗ để xe, rời khỏi bệnh viện. Đối với chuyện Dạ Thiên là ai, bọn họ cũng không hỏi nhiều, mà Tổng Hàm Quân trong lúc đám ký giả tách ra liền đi vòng qua một bên, trở về trong phòng bệnh của Cung Hình Dực.

Ký giả thật đúng là đáng sợ. Chỉ là Cung Thiên Kích cũng rất lợi hại, ít nhất ông ấy cũng khiến những ký giả kia không thể nói thêm gì nữa, lời của ông vẫn rất có uy lực.

Đứng trước mặt người khác, ông ấy luôn bày ra vẻ mặt nghiêm túc, có lẽ là ánh mắt sắc bén của ông khiến các ký giả cũng không dám hỏi nhiều!

Nhưng mà, ông có thể cảm thấy, ông lão là người rất hiền lành.

Tổng Tâm Dao nằm trên giường bệnh, trên tay đang cầm ống truyền nước, thân thể gật gật, hình như có dấu hiệu tỉnh lại.

"Dao Dao!" Triệu Tâm Nguyệt vẫn luôn trông chừng bên cạnh cô.

"Mẹ!" Kỳ Kỳ cũng luôn ở bên cạnh cô.

"Kỳ Kỳ, mẹ!" Tổng Tâm Dao mở hai mắt ra, nhìn mẹ.

"Tĩnh!" Triệu Tâm Nguyệt có chút lo lắng nhìn cô, sắc mặt của thật sự tái nhợt, hôm nay đúng là có nhiều chuyện đáng sợ xảy ra.

"Mẹ, Hình Dực đâu?" Nhìn hai bên, thế nhưng lại không thấy bóng dáng của Cung Hình Dực.

"Nó ở trong phòng bệnh trên lầu." Triệu Tâm Nguyệt biết con gái đang lo lắng cho Cung Hình Dực.

"Con muốn đi thăm anh ấy!" Cô thật sự rất lo lắng cho Cung Hình Dực.

"Đợi một lát nữa, truyền nước xong là có thể đi!" Triệu Tâm Nguyệt biết cô nóng lòng, nhưng mà dù thế nào cũng nên truyền nước xong rồi hãy nói a!

"Nhưng mà, con thật sự lo lắng cho anh ấy!"

"Không có chuyện gì! Cha con đang ở đó, có chuyện gì cha sẽ báo cho chúng ta biết!" Có Tổng Hàm Quân ở đó, Tổng Tâm Dao cuối cùng cũng yên tâm một chút.

"Mẹ, con muốn uống nước!"

"Được, con chờ đó, mẹ đi lấy nước cho con!" Triệu Tâm Nguyệt cầm lên một cái ly, liền đi ra ngoài.

"Kỳ Kỳ, lấy cái gối để sau lưng cho mẹ, mẹ muốn dựa vào một lát!" Kỳ Kỳ đáp một tiếng, liền chạy tới phía bên kia đi lấy gối.

Thấy Kỳ Kỳ cùng Triệu Tâm Nguyệt cũng không có ở đây canh chừng cô, cô liền đưa tay rút ống truyền ra, từ trên giường ngồi dậy, bò xuống đất.

"Mẹ, làm sao mẹ lại không ngoan như vậy." Kỳ Kỳ vừa mới xoay người lại, liền nhìn thấy Tống Tâm Dao đang ấn tay của mình, mà kim tiêm lại đang đưa bên cạnh giường.

"Kỳ Kỳ, mẹ không yên lòng, đưa mẹ đi thăm cha con!" bây giờ cô chỉ muốn ở bên cạnh anh, chờ anh tỉnh lại.

"Được rồi!" Kỳ Kỳ hiểu rõ tâm tình của Tống Tâm Dao, nếu như chuyện gì mẹ đã thực sự muốn làm, không có mấy người có thể ngăn cản được. Giúp Tống Tâm Dao đi lên lầu, đến phòng bệnh, Cung Hinh Dục đang nằm ở trên giường. Tống Tâm Dao đi tới bên giường ngồi xuống, nhìn sắc mặt của anh vẫn còn rất yếu ớt, cô đau lòng nhắm mắt lại.

Đưa tay nắm thật chặt tay của anh, ở bên cạnh chăm sóc anh không rời.

"Dao Dao!" Bưng nước trở lại trong phòng bệnh, Triệu Tâm Nguyệt không thấy Tống Tâm Dao đâu, mà bình truyền nước vẫn còn một nửa lại đang đứng đưa trong gió.

Rất dễ nhận ra là do Tống Tâm Dao tự mình rút ra, chạy tới phòng bệnh của Cung Hinh Dục, nó thật sự ở chỗ này.

"Bà ngoại!" Kỳ Kỳ lôi kéo Triệu Tâm Nguyệt, không để cho bà đi lên, mẹ hiện tại nhất định rất khổ sở. Cung Hinh Dục nằm ở trên giường như vậy, nó cũng rất đau lòng.

"Cha mẹ, hai người mang Kỳ Kỳ trở về trước đi! Con ở lại cùng anh ấy là được rồi!" Tống Tâm Dao liếc mắt nhìn Tống Hàm Quân cùng Triệu Tâm Nguyệt nói.

"Mẹ, con cũng muốn ở lại với hai người!" Kỳ Kỳ cũng không muốn rời đi, Cung Hinh Dục là vì cứu nó và Tống Tâm Dao mới bị thương như vậy, làm sao nó có thể một mình rời đi, để lại mẹ ở đây một mình chăm sóc cha được chứ?

"Kỳ Kỳ, nghe lời mẹ, trở về nhà cùng ông bà ngoại, nơi này có mẹ là đủ rồi!" Nhiều người ở lại như vậy, cũng vô ích a!

"Được rồi! Lát nữa chúng ta sẽ mang com đến đây cho con!" Nhìn bộ dáng của con gái, hiện tại cũng chỉ có thể nghe theo nó, nếu như không nghe theo..., còn có thể làm gì?

Có thể nhận ra, Tống Tâm Dao thật sự yêu Cung Hinh Dục rồi, lần đầu tiên bọn nó cùng nhau về nhà, họ cũng không nhìn ra trong mắt Tống Tâm Dao có ý gì. Nhưng mà, bây giờ có thể nhìn ra được rồi, Tống Tâm Dao đúng là đã yêu Cung Hinh Dục.

Chỉ hy vọng, sau khi trải qua chuyện lần này, hai người có thể thuận thuận lợi lợi kết hôn. Không cần xảy ra thêm chuyện gì nữa.

"Cám ơn mẹ!" Tống Tâm Dao đưa mắt nhìn bọn họ rời đi, sau đó lại quay đầu nhìn Cung Hinh Dục.

Không phải bác sĩ nói là không sao sao? Tại sao cho đến bây giờ Cung Hinh Dục vẫn chưa tỉnh lại, cô không biết mình đã ngủ bao lâu, nhưng mà cô thật sự hi vọng, Cung Hinh Dục cũng mau tỉnh lại, để cô biết anh không có chuyện gì, chỉ cần như vậy là đủ rồi.

"Dục, anh mau tỉnh dậy đi! Đừng cứ nhắm mắt như vậy! Anh quên rồi sao? Từ khi chúng ta ở cùng nhau cho đến bây giờ, anh chưa từng ngủ mỗi khi em tỉnh? Mỗi lần đều là anh tỉnh trước, tại sao bây giờ anh lại nhắm mắt đối mặt với em? Cảm giác như thế thật là tệ, thật sự rất tệ! anh mau tỉnh dậy đi! Anh đừng làm em sợ, có được hay không?" Nhìn bộ dáng này của anh, cô thật sự rất khó chịu, tại sao anh lâu tỉnh như vậy?

Nếu như anh tỉnh dậy cô nhất định phải nói cho anh biết, cô yêu anh, không muốn nhìn thấy bộ dáng của anh như lúc này một chút nào.

Đặc biệt là khi nhìn thấy khuôn mặt tái nhợt của anh, cô thật sự rất đau lòng!

Tống Tâm Dao ngồi ở bên giường, vẫn luôn nói chuyện với anh, nói chuyện lý thú về Kỳ Kỳ khi còn bé, nói chuyện khi cô sinh Kỳ Kỳ đã chịu biết bao nhiêu khổ.

Nói cực kỳ lâu, cũng không hề cảm thấy khát, chỉ hy vọng anh mau mau tỉnh lại, chỉ cần anh tỉnh lại, tất cả đều sẽ tốt.

Cô không hy vọng quá nhiều, chỉ cần anh tỉnh lại, như vậy là đủ rồi.

Bất tri bất giác, cô nắm chặt tay anh, ở trên giường ngủ thiếp đi.

Cung Hinh Dục chỉ có cảm giác lưng của mình thật là đau, đau đến không chịu được. Khi tỉnh lại, thấy bên trong phòng toàn bộ đều là màu trắng, muốn đưa tay ra sờ lưng, lại phát hiện tay của mình bị một đôi tay nhỏ bé ấm áp giữ lấy thật chặt.

Khẽ xoay người, liền nhìn thấy Tống Tâm Dao nằm ở bên giường bệnh ngủ thiếp đi, lúc này anh mới nhớ tới chuyện đã xảy ra kia.

Cảm thấy giường khẽ rung, Tống Tâm Dao vốn còn đang ngủ mơ mơ màng màng, mở hai mắt ra, lại thấy Cung Hinh Dực đã tỉnh.

"Dực, anh đã tỉnh, có chỗ nào không thoải mái hay không? Có đói bụng không? Trên lưng có đau không? Nếu như đau, nhất định phải nói với em, đừng chịu đựng! Còn nữa, có muốn uống nước hay không?" Cô nóng lòng hỏi, muốn biết anh hiện giờ như thế nào.

"Cô bé ngốc, anh đã không sao rồi!" Cung Hinh Dực nhìn bộ dáng lo lắng của cô, mỗi một câu nói đều quan tâm đến anh, trái tim cảm thấy ấm áp hơn rất nhiều.

"Có thật không?" Cung Hinh Dực gật đầu cười.

"Anh ngồi đó nghỉ ngơi, em đi gọi bác sĩ đến kiểm tra cho anh." Nói xong câu đó Tống Tâm Dao liền chạy ra ngoài, hoàn toàn không thấy Cung Hinh Dực ở sau lưng đang một mực gọi cô.

Nghe thấy bên ngoài, truyền đến tiếng Tống Tâm Dao gọi bác sĩ, Cung Hinh Dực chỉ cười. Cô gái nhỏ bé này có lúc thật sự rất thú vị.

"Không sao rồi! Chỉ cần nghỉ ngơi 2 ngày, là có thể yên tâm! Cung phu nhân, cô không cần lo lắng!" Bác sĩ cười nói.

"Tôi không"

"Cám ơn bác sĩ!" Tống Tâm Dao còn chưa nói xong đã nghe thấy Cung hinh Dực nói cảm ơn với bác sĩ.

"Cung tiên sinh, anh nghỉ ngơi cho tốt nhé!" Cung Hinh Dực gật đầu một cái.

"Hiện tại đã yên tâm chưa?" Cung Hinh Dực nhìn cô, lần này chắc là cô đã yên tâm! Bác sĩ cũng đã nói là anh không sao rồi!

"Tại sao anh không để cho em giải thích với bác sĩ em không phải Cung phu nhân?" Bị anh cắt ngang câu nói, cô cũng có chút khó chịu.

"Em vốn chính là Cung phu nhân, chỉ là chúng ta còn thiếu một cái hôn lễ mà thôi." Chỉ là một hôn lễ, bây giờ làm luôn ở đây cũng được, anh cũng không có vấn đề gì.

"Cái gì là chi thể mà thôi? Anh không biết hôn lễ đối với mỗi người phụ nữ mà nói, là vô cùng quan trọng sao?" Một người phụ nữ chỉ có thể mặc một lần áo cưới, cô đương nhiên cảm thấy hôn lễ thật sự rất quan trọng!

"Được, rất quan trọng, nếu không, bây giờ chúng ta liền tổ chức hôn lễ đi, có được không?" Cung Hinh Dực đột nhiên tựa vào bên tai cô nói.

"Ai muốn kết hôn với anh?" Tống Tâm Dao quay đầu đi không thèm để ý tới anh nữa.

"Em không kết hôn với anh, vậy thì muốn kết hôn với ai? Kỳ Kỳ phải làm thế nào?"

"Ở cùng với em chứ sao! Bốn năm qua đều như vậy, lại nói, Kỳ Kỳ cũng đã lớn như vậy, nó có thể tự chăm sóc mình thật tốt!"

"Em thử nói không muốn kết hôn với anh lại một lần nữa xem!" Cung Hinh Dực cảm thấy, sớm muộn gì cũng có một ngày, mình sẽ bị người phụ nữ này làm cho tức chết.

"Cũng không muốn gả cho anh!" Tống Tâm Dao bĩu môi, giận anh hôm nay đã hù dọa cô, thiếu chút nữa dọa chết cô rồi. Nếu như không phải bác sĩ đã nói anh không có việc gì khiến cô yên tâm thì chắc là cô vẫn không ngừng lo lắng.

"Xem em có lấy anh làm chồng hay không!" Nói xong Cung Hinh Dực lại dùng phương pháp trực tiếp nhất, chặn miệng cô, cô lại nói không muốn lấy anh.

Nụ hôn vừa kết thúc, Tống Tâm Dao nhìn chằm chằm Cung Hinh Dực.

"Anh lại chơi xấu." Mỗi lần đều như vậy, biết rõ cô sợ nhất chính là nụ hôn của anh, vậy mà mỗi lần anh đều dùng nó đối phó với cô.

"Không ác không trị được em, cô gái bé nhỏ. Bây giờ nói cho anh nghe, có lấy anh làm chồng hay không?" Cung Hinh Dực lại làm động tác muốn hôn cô.

"Gà, em gà vẫn không được sao?" Lần này Cung Hinh Dực cuối cùng cũng cười, ở trên môi cô hôn một cái, nhẹ như chuồn chuồn lướt nước, ôm cô vào trong ngực.

"Cô gái, hôm nay em thật sự làm anh sợ muốn chết!" Trầm mặc một hồi, Cung Hinh Dực đột nhiên lên tiếng nói.

"Anh mới hù chết em đấy, tại sao đột nhiên anh lại xông đến đó?" Tên ngu này, lại tự mình vì cô mà chịu một dao, nếu như chị Thu kia đâm chệch, đâm sâu thêm một chút, không phải là anh đã bị thương tới nội tạng rồi sao?

"Lúc đó anh cũng không thể nghĩ được gì nhiều, anh chỉ sợ dao nhọn kia sẽ làm em bị thương!" Anh sợ nhất cũng không phải chỉ có lý do như vậy. Bởi vì nếu như nhát dao kia thật sự làm Tống Tâm Dao bị thương, anh thật không biết mình sẽ làm ra chuyện gì đối với chị Thu nữa.

"Cái tên đàn ông này, ra hiệu một tiếng cũng không có, nhìn thấy máu trên lưng anh vẫn không ngừng chảy, anh có biết lúc đó em lo lắng như thế nào không? Về sau không được làm chuyện ngu ngốc như vậy nữa!" Tựa vào trong ngực anh, cảm thụ nhiệt độ trên người anh, lòng cô cuối cùng cũng bình tĩnh lại.

"Anh sẽ không để cho em và Kỳ Kỳ chịu bất kỳ tổn thương nào, sẽ không!" Ôm cô thật chặt vào trong ngực, Cung Hình Dục giống như đang nói lời thề, hứa cam kết với cô.

Ngoài phòng bệnh, Hoắc Huyền Lôi nhìn thấy một màn này, hành động của hai người bọn họ, làm đau nhói mắt anh. Tổng Tâm Dao có phải đã thật sự yêu Cung Hình Dục hay không?

Nhưng mà, anh phải làm thế nào? Rút lui sao?

Nhưng anh cảm thấy, mình căn bản không làm được. Nếu như làm được như vậy, anh đã không chạy tới bệnh viện thăm cô rồi.

Chỉ là, anh tới thật không đúng lúc, nhìn hai người bọn họ ôm hôn không nói, còn phải chứng kiến Tổng Tâm Dao lo lắng cho anh ta. Mắt anh thật đau.

Tâm của anh cũng đau, tại sao người ở bên cạnh cô không phải là anh?

Tại sao người cứu cô, không phải anh?

Anh không trách bất cứ ai, chỉ tự trách mình không thể sớm xuất hiện trước mặt cô. Cô và Cung Hình Dục đã gặp nhau từ bốn năm trước. Thế nhưng anh lại đến muộn, bốn năm sau mới gặp được cô.

Anh còn nhớ rõ lần đầu tiên gặp cô. Cô và Kỳ Kỳ coi anh như tên lưu manh vậy.

Bình thường nghĩ đến lúc đó, anh còn có thể tự nhiên nở nụ cười, nhưng mà bây giờ, anh làm thế nào cũng cười không nổi. Dù là cười, đó cũng là cười khổ.

Hiện tại, anh tới không đúng lúc, tới thăm Cung Hình Dục sau vậy!

Xoay người, anh rời khỏi phòng bệnh của Cung Hình Dục, ngoài cửa phòng còn để lại một giỏ trái cây đơn độc.

Triệu Tâm Nguyệt đem com tới cho Cung Hình Dục cùng Tổng Tâm Dao, vừa tới ngoài phòng bệnh, liền nhìn thấy giỏ trái cây.

"Kỳ quái, tại sao lại có giỏ trái cây để ở chỗ này." Đẩy cửa đi vào, Cung Hình Dục cùng Tổng Tâm Dao vội vàng vàng tách ra.

"Mẹ, mẹ đi vào cũng không biết gõ cửa sao?" Tổng Tâm Dao có chút tức giận nhìn Triệu Tâm Nguyệt.

"Ách. Thật xin lỗi a! Chỉ là mẹ thấy ngoài cửa đặt một giỏ trái cây, cho nên quên mất." Triệu Tâm Nguyệt quả thực cảm thấy thật xin lỗi, nếu như bọn họ ở đây.

Ách, đây là bệnh viện, bà suy nghĩ nhiều quá rồi!

"Trái cây?" Là ai để lại?

Tổng Tâm Dao không hiểu, liếc mắt nhìn giỏ trái cây, có chút buồn bực, là ai đến thăm Cung Hình Dục? Tại sao lại không đi vào trong?

Là Cao Cẩm Nhã sao? Hay là chị Thu?

Chị Thu sao, không thể, khi bọn họ đến bệnh viện, Tiểu Tường cũng đưa chị ta vào bệnh viện, chỉ là đến bây giờ cô ta như thế nào, bọn họ cũng không biết.

Hơn nữa, bọn họ cũng không ở cùng một bệnh viện.

Là Cao Cẩm Nhã sao? Cô ấy đối với Cung Hình Dục vẫn còn tình cảm, nếu như là cô ấy..., không kỳ quái chút nào, chỉ là tại sao cô ta đã đến đây rồi, tại sao lại không đi vào?

Hay là cô ta nhìn thấy cảnh bọn họ ôm nhau, cho nên mới không vào sao?

"Y tá!" Thấy một y tá đi qua cửa, Triệu Tâm Nguyệt liền gọi vào.

"Sao vậy?" Y tá sau khi đi vào, liền nhìn Cung Hình Dục. So với trên ti vi, anh còn đẹp trai hơn.

"Cô có thấy, người vừa đứng ở ngoài phòng bệnh hay không?" Có lẽ cô ấy biết.

"À! Mới vừa rồi có một người đàn ông, đứng ở bên ngoài một lát, sau đó, để giỏ trái cây xuống, rồi đi!" Mới vừa rồi cô còn cảm thấy kỳ quái, vốn định tới hỏi người kia làm sao vậy. Nhưng anh lại để giỏ trái cây xuống rồi rời đi.

Hơn nữa Triệu Tâm Nguyệt đã đến, cô cũng không muốn nhiều chuyện.

"Cô có nhìn rõ anh ta như thế nào không?"

"Không có, chỉ có thấy được bóng lưng thôi!"

"Cám ơn!" Tổng Tâm Dao nói cám ơn. Nếu như là một người đàn ông, vậy không có khả năng là Cao Cẩm Nhã. Rốt cuộc là ai? Đã đến đây rồi, lại không tiến vào.

"Đừng suy nghĩ nữa, nếu như người đó có tâm đến thăm anh..., sau này nhất định sẽ còn gặp lại!" Thấy Tổng Tâm Dao có chút phiền muộn.

"Em chỉ cảm thấy kỳ quái, là ai đưa tới." Hay là người của tiệm hoa đưa tới đây, nhìn thấy hai người bọn họ đang ôm nhau, cho nên mới không vào sao?

"Em không đói à! Nhưng mà anh sắp chết đói rồi, mau ăn cơm đi!" Thấy Triệu Tâm Nguyệt đã bày hết đồ ăn ra, anh liền tìm đề tài, kéo cô lại, nếu không cũng không biết cô cứ đứng đó suy nghĩ tới khi nào.

"Nghe thấy anh kêu đói, em mới phát hiện em cũng đói bụng rồi!" Tổng Tâm Dao hi hi cười một tiếng, đi tới bên giường ngồi xuống.

"Các con từ từ ăn đi, mẹ đi ra ngoài mua chút trái cây, giỏ trái cây kia cũng không biết đã để bao nhiêu ngày rồi, nhìn bên ngoài cũng biết không phải là trái cây tươi ngon!" Triệu Tâm Nguyệt là người trong nghề, nhớ trước kia bà cùng em gái đều ở trong vườn trái cây, chuyên hái trái cây, đối với trái cây là vô cùng hiểu biết. Chỉ là không biết em gái hiện tại đi đâu rồi, cũng đã mất tích hơn hai mươi năm.

"Vâng ạ!" Tổng Tâm Dao đáp một tiếng, biết Triệu Tâm Nguyệt là người trong nghề, mẹ chỉ cần nhìn qua liền có thể biết trái cây là ngon hay không.

"Bà xã, dứt cho anh đi!" Thấy Triệu Tâm Nguyệt rời đi, Cung Hình Dục lại bắt đầu ăn vạ.

"Tự ăn, em dứt cho anh ăn, em sẽ không ăn được!" Cô cũng thật đói rồi.

"Nhưng mà, tay anh rất đau, không cầm nổi chiếc đĩa a!" Cung Hình Dục giả bộ, cầm chiếc đĩa lên nhưng không cầm được.

"Thật sao?" Cô nửa tin nửa ngờ.

"Anh lừa em làm cái gì?" Không lừa cô thì lừa ai chứ?

"Được rồi!" Cuối cùng Tổng Tâm Dao vẫn ngoan ngoãn cầm đĩa lên giúp anh ăn cơm.

Cung Hình Dục mỉm cười nhìn cô, ăn thức ăn cô dứt. Lần đầu tiên anh phát hiện, ăn cơm cũng là một chuyện hạnh phúc như vậy. Anh phải giả bộ mấy ngày để hưởng thụ mới được.

Cảm giác như thế này, nếu như trở về nhà, sẽ không thể có.

"Được rồi! No quá a!" Cung Hình Dục tựa vào gối mềm, sờ bụng của mình.

"Anh thì tốt rồi, được ăn no, còn em sắp chết đói rồi đây!" Thật không biết tay người đàn ông này đau thật hay là đau giả, cô rất hoài nghi.

"Vợ à, đừng hẹp hòi như vậy chứ! Hiện tại anh là bệnh nhân a! Đói bụng thì mau ăn đi, ăn nhiều nói ít. Ăn xong cùng anh ra ngoài đi dạo!" Cứ nằm ở trên giường bệnh mãi, sớm muộn gì cũng có một ngày sẽ mọc meo. Mặc dù cũng chỉ có mấy ngày, nhưng mà một ngày anh cũng không muốn.

"Anh còn chưa khỏe, vết thương còn chưa lành, lại muốn đi ra ngoài sao?" Tổng Tâm Dao nhìn anh, hiện tại cô càng hoài nghi, tay của anh có đau thật hay không vậy.

"Vết thương ở trên lưng, chỉ cần không đụng đến là được rồi, không có việc gì!"

"Vậy tay anh làm sao lại đau?"

"Có thể là do thương tổn tới dây thần kinh, cho nên tay mới đau." Cung Hình Dục tùy tiện tìm một cái lý do.

"Nếu như để em biết là anh đang gạt em, anh nhất định sẽ biết tay em!" Tổng Tâm Dao nhìn Cung Hình Dục cầm chiếc đĩa lên, cảnh cáo nói.

"Không phải đói sao? Còn không mau ăn đi!" Cung Hình Dục thấy cầm đĩa quơ múa, thật sự có chút sợ, cô sẽ dùng đĩa để đánh anh.

"Trời cũng sắp tối rồi, anh muốn ra ngoài đi dạo thật sao?" Nhìn thời tiết bên ngoài, chỉ một lúc nữa là trời tối rồi.

"Ăn cơm của em đi! Ăn no rồi lại nói." Cô gái này, có lúc thật đúng là nhiều lời.

"Biết rồi!" Tổng Tâm Dao trừng mắt liếc anh một cái. Người đàn ông này, quan tâm đến cô..., cũng không thể nói dễ nghe một chút được sao?

Cứ hô to gọi nhỏ với cô như vậy sao?

Nhìn đáng về Tống Tâm Dao ăn cơm, anh thỏa mãn nhắm hai mắt lại, có lúc, nhìn vợ mình ăn cơm, thật ra thì cũng là một chuyện rất hạnh phúc.

*

"Nghe nói Cung Hình Dực bị thương nhập viện rồi, con có biết không?" Cao Hùng sau khi xem tin tức mới biết chuyện Cung Hình Dực bị thương.

"Biết!"

"Cha không hiểu, rõ ràng bảo ngày mai mở đại hội cổ đông, nhưng mà bây giờ lại rồi lại một tuần. Hơn nữa hiện tại trong công ty, lời cha nói đã không có mấy người nghe." Mấy ngày trước cổ phiếu công ty vẫn luôn xuống giá trầm trọng, lúc ấy ông thật sự bị dọa sợ.

Nhưng mà hoàn toàn không nghĩ tới, sau khi xuống giá liên tục ba ngày, cổ phiếu đã tăng giá trở lại, hơn nữa còn cao hơn giá cũ. Thay đổi như vậy khiến cho ông hồi hồn từ trong kinh sợ. Ít nhất không tiếp tục ngã giá, nếu như lại tiếp tục hạ, ông thật sự không biết, công ty sẽ phải đối mặt với chuyện gì nữa.

Nếu như vẫn hạ, ông thật sự có thể sẽ phải nhảy lầu.

"Cha, cha là tổng giám đốc, đại hội cổ đông, không phải cha chủ trì sao?" Cao Cẩm Nhã cảm thấy chuyện này có chút kỳ quái, đại hội cổ đông là chuyện của bọn họ, Cao thị vốn chính là của Cao gia. Cổ phần trong gia đình bọn họ, đang là 45%, trừ phi có người có nhiều cổ phần hơn họ.

50 hoặc là 55 cổ phần mới được, nhưng mà còn có 15% cổ phần đang ở trong tay một cổ đông. Những cổ phần khác cũng là phân tán khắp nơi, trong tay rất nhiều người.

Lúc ấy, mở đại hội cổ đông, chính là cổ đông có 15% cổ phần đề nghị, tuy nhiên sau đó lại đột nhiên đổi đến một tuần sau.

Càng nghĩ càng cảm thấy chuyện có chút kỳ lạ.

"Là chú Lý nói muốn mở đại hội cổ đông, nhưng tối nay lại nói với cha là mấy ngày nay thân thể không thoải mái, muốn trì hoãn một tuần."

"Nếu chú ấy đã nói thân thể không thoải mái, sao cha không mượn lý do này, đi thăm chú ấy? Đến nhà chú ấy xem một chút, tìm hiểu xem có chuyện gì xảy ra?" Cao Cẩm Nhã cũng cảm thấy trong chuyện này có chút kỳ quái, nhưng mà vấn đề rốt cuộc là xuất hiện ở đâu, vẫn phải điều tra một chút.

"Sao cha lại không nghĩ ra chứ! Như vậy đi, Tiểu Nhã, con đi mua chút quà tặng, cùng cha đi thăm chú Lý. Thím Lý vẫn luôn rất yêu thích con, có thể tìm cách nói chuyện." Cao Hùng cảm giác, Lý Kiều có chút vấn đề.

"Vâng!" Cao Cẩm Nhã gật đầu một cái, liền đứng dậy đi ra ngoài.

Cao Hùng cũng lên lầu, thay một bộ quần áo, mới đi xuống. Mà lúc này Cao Cẩm Nhã cũng đã cầm theo hai hộp quà trở lại.

"Đi thôi!" Cao Cẩm Nhã gật đầu một cái, cùng Cao Hùng đến nhà Lý Kiều.

*

Biệt thự nhà họ Lý

"Dì Lý!" Tới mở cửa, chính là vợ của Lý Kiều.

"Tiểu Nhã, hôm nay làm sao lại rảnh rồi tới đây vậy?" Bà Lý nhìn thấy Cao Cẩm Nhã thì quả thực rất vui mừng, ban đầu bà vẫn luôn nghĩ, nếu như Cao Cẩm Nhã có thể trở thành con dâu nhà bọn họ thật là tốt biết bao!

Chỉ tiếc, ông lão nhà bà không thích nha đầu này, chết cũng không đồng ý để cho bà làm mai. Nhưng mà đúng như Lý Kiều nói, Cao Cẩm Nhã cũng không phải là cô gái tốt đẹp gì.

Đặc biệt là khi cô nói muốn đổi phò với Từ Mị, coi như bà đã rõ con người đó rồi.

"Cháu nghe nói chú Lý trong người không thoải mái, nên cùng cha tới thăm chú ấy ă!" Cao Cẩm Nhã khẽ mỉm cười.

"Chú Lý của cháu bây giờ đang nghỉ trưa, nếu không hai người ngồi đợi một lát, đi đi gọi ông ấy!" Lý Kiều xem ra canh giờ rất chuẩn, vẫn là để bà đổi phò đi!

"Không cần, nếu chú Lý đang ngủ, vậy không cần quấy rầy nữa. Dì Lý, chúng ta đã rất lâu không gặp nhau, ngồi xuống hàn huyên một chút đi!" Cao Cẩm Nhã nghĩ, nhất định cũng có thể moi ra một chút tin tức từ miệng bà.

"Tốt! Mau vào, cháu xem đi đã già rồi, trí nhớ cũng liền kém. Hai người đứng đây lâu như vậy rồi, đi lại quên mời hai người vào nhà ngồi." Bà Lý nhìn bọn họ một cái, không phải bà quên, thật ra là bà cố ý để bọn họ đứng ở ngoài trời lạnh.

"Dì già chỗ nào chứ, cháu thấy đi còn rất trẻ, đi ra ngoài cùng cháu, người khác nhất định sẽ cho là chị gái của cháu đó!" Bà Lý cười lạnh, cũng bắt đầu

nịnh hót bà rồi đây.

"Tiểu Nhã, con thật đúng là biết cách làm cho dì vui về! Hai người ngồi đi, đi đi pha cà phê!" Bà Lý vừa dứt lời, cũng liền đi tới phòng bếp.

Ở trong phòng bếp len lén liếc mắt nhìn, thấy bọn họ cũng không đi theo vào, liền báo tin cho Lý Kiều, nói cho ông biết Cao Hùng cùng Cao Cẩm Nhã đã đến.

Cuối cùng rót hai tách cà phê vừa mới nấu xong, đi ra ngoài.

"Tiểu Nhã, tới uống cà phê đi pha đi, kỹ thuật này là ít ngày trước dì mới học, không biết mùi vị có hợp khẩu vị của hai người không, thử một chút xem sao!" Bà Lý rất cao quý, hoàn toàn có thể ứng phó với bọn họ.

"Dì, pha rất ngon a! Chúng ta thật có phúc!" Cao Cẩm Nhã lại nịnh hót.

"Ai, mấy ngày nay cổ phiếu công ty vẫn hạ, lão Lý a, ngồi trước máy vi tính mấy ngày mấy đêm, ta khuyên như thế nào cũng không khuyên nổi, hai người xem đó, nếu không phải bị bệnh, thì hôm nay sẽ mở đại hội cổ đông, nhưng thân thể ông ấy thật sự không chịu nổi. Ta cũng chỉ có thể bảo ông ấy gọi điện thoại nói với ông, lùi ngày mở đại hội cổ đông lại." Bà Lý biết bọn họ đến đây cũng chính là vì chuyện họp đại hội cổ đông.

"Lão Lý này, cũng thật là liều mạng!" Cao Hùng thở dài.

"Tôi cũng lo lắng muốn chết, nói thế nào, ông ấy đều không nghe. Còn nói tôi dài dòng, hôm nay nói với tôi muốn nghỉ trưa, liền đem cửa phòng khóa lại, có lẽ là chê tôi làm phiền ông ấy, cho nên mới khóa cửa phòng lại."

"Ông ấy vẫn luôn cố chấp như vậy, nhớ khi còn trẻ, lúc công ty vừa mới thành lập, ông ấy chính là như vậy. Lúc ấy tôi thật sự vô cùng bội phục chú ấy, tại sao có thể có nhiều tinh lực như vậy, ngày đêm đều làm việc." Nếu không phải vì ông ta liều mạng làm việc như vậy, ông cũng sẽ không đem 15% cổ phần của công ty cho ông ta.

"Ai! Dù sao hiện tại cũng đã già rồi, làm thêm hai năm nữa, ông ấy cũng nên về hưu, đến lúc đó ý định của tôi là cùng ông ấy đi du lịch khắp nơi, ông ấy liều mạng hơn nửa đời người, cũng không có thời gian đi ra ngoài chơi đùa." Bà Lý nói, đủ để cho bọn họ tin tưởng, ông Lý thật sự là bị bệnh, hơn nữa còn là bởi vì chuyện của công ty mà bệnh!

"Dì, đây là một chút thuốc bổ cháu mua cho chú Lý, cũng mong chú mau khỏe lại! Trong công ty cũng không thể thiếu một người như chú lãnh đạo a!" Cao Cẩm Nhã khẽ mỉm cười.

"Tiểu Nhã, cháu thật có lòng tốt! Như vậy đi, ở lại ăn bữa cơm, trời cũng sắp tối rồi!"

"Không cần đâu ạ, buổi tối cháu còn phải cùng cha đi gặp một khách hàng, lần sau gặp lại nhất định sẽ ăn sạch thức ăn nhà dì." Cao Cẩm Nhã cảm thấy hiện tại nên cùng Cao Hùng nói chuyện một chút, không phải bọn họ đa tâm quá chứ? Hay là Lý Kiều có ý trốn không gặp bọn họ?

"Nếu trong công ty có chuyện, vậy tôi cũng không giữ hai người ở lại nữa, lần sau nhất định tới đây ăn bữa cơm a!" Cao Cẩm Nhã gạt đầu một cái, lời kéo Cao Hùng rời khỏi nhà họ Lý, dì Lý thấy xe bọn họ đã đi xa. Lúc này mới đóng cửa, đi vào thư phòng.

"Bọn họ đi rồi?" Một người đàn ông đứng ở bên cửa sổ nhìn ra ngoài cửa sổ.

"Ừ! Đi rồi! Thật là làm tôi sợ muốn chết, tôi thật sự sợ bọn họ sẽ biết chuyện chúng tôi đem cổ phần đi bán!" Đây mới là chuyện họ lo lắng nhất.

"Lo lắng cái gì? Hiện tại công ty đã không còn là của Cao Hùng nữa, chỉ là để cho ông ta ngồi tại vị trí tổng giám đốc này thêm năm ngày nữa thôi." Người đàn ông đó xoay người lại, người này không phải là ai khác, chính là Dạ Thiên.

"Dạ tiên sinh, nếu cổ phần tôi đã bán cho người, tôi hi vọng sau khi mở xong đại hội cổ đông, anh cũng không cần tới tìm tôi nữa, ý định của tôi là mang theo người bạn già, đi Singapore cùng con trai của chúng tôi sống cùng nhau."

"Dĩ nhiên, hôm nay tôi tới đây chỉ là để cho hai người biết trước không nên đem chuyện này nói ra mà thôi." Đại hội cổ đông còn chưa mở, thì không thể để tin tức cổ phần đã được bán truyền tới tại Cao Cẩm Nhã và Cao Hùng.

Nếu chuyện đó xảy ra, kế hoạch của bọn họ cũng liền bị hủy bỏ.

"Cám ơn!" Lý Kiều lúc này mới phát hiện ra, trước khi làm chuyện này, ông nên suy nghĩ thật tốt đến hậu quả sẽ xảy ra.

Nhưng mà hiện tại thì tốt rồi, người này sẽ không trở lại tìm ông nữa. Cách đại hội cổ đông còn có năm ngày, năm ngày này bọn họ cũng nên chuẩn bị thu xếp đồ đạc trong nhà sau đó gửi tới Singapore đi.

*

"Cha, có phải cảm giác rất kỳ quái hay không?" Cao Cẩm Nhã càng nghĩ càng thấy không đúng. Cứ có cảm giác có chỗ nào đó không đúng nhưng lại không nghĩ ra.

"Cha cũng cảm thấy như vậy, ánh mắt của dì lý, vẫn luôn chớp nháy." Cao Hùng cũng phát hiện, chuyện này có chỗ nào đó không đúng nhưng bọn họ

không nghĩ ra.

"Nếu không để con cho người đi điều tra chuyện này xem như thế nào?"

"Được, con cho người đi điều tra chuyện này đi, xem sự việc rốt cuộc là thế nào!" Cao Cẩm Nhã gật đầu một cái, chỉ là cô thật sự có thể tra được sao?

Dạ Thiên làm việc luôn luôn cẩn thận, chưa bao giờ lưu lại dấu vết nào để cho người khác biết, xem ra cô ta muốn điều tra, cũng không dễ dàng như vậy đâu!

"Cha, ngày mai là ngày giỗ của mẹ con, ngày mai cha có thời gian không?" Nhớ tới ngày mai sẽ là ngày giỗ của Triệu Tâm Dương, Cao Cẩm Nhã vẫn có chút đau lòng.

"Có, ngày mai cha sẽ đi thăm mẹ với con, cũng hai mươi mấy năm rồi chưa đến thăm bà ấy, cha cũng nên đến nhận tội với bà." Cao Cẩm Nhã gật đầu một cái, từng ấy năm tới nay cô cũng chưa từng làm được chuyện gì kính hiếu với mẹ. Hiện tại cũng nên báo đáp rồi.

*

Bệnh viện tâm thần XX

"Cẩn thận một chút!" Một người con trai đang đỡ một người phụ nữ đi dạo trong vườn hoa.

"Hoa, hoa hoa, tôi muốn hoa hoa!" Đôi mắt cô gái nhìn giống như vô cùng yêu thích, hướng về phía người con trai bên cạnh nói.

"Được, tôi hái cho cô, cô ngoan ngoãn đứng ở chỗ này, không được cử động đó!" Cô gái gật đầu một cái, nhìn người con trai đi tới phía đóa hoa kia.

"Chị Thu, hoa của cô đây." Người con trai này cũng không phải là người nào khác, chính là Tiểu Tường, mà cô gái kia, cũng chính là chị Thu.

Tiểu Tường nhìn chị Thu bây giờ đã biến thành như vậy, rất là đau lòng. Không ngờ mọi chuyện lại biến thành như vậy. Kể từ ngày hôm đó, sau khi Cung Hình Dục bị thương ngã xuống, chị Thu vẫn luôn tự giam mình trong thế giới của bản thân.

Sau khi được bác sĩ kiểm tra, đã nói cho anh biết, hiện tại trí óc của cô chỉ như một đứa trẻ ba tuổi, muốn cô ở lại trong bệnh viện tâm thần này tiếp nhận trị liệu. Tiểu Tường không tiếc gì cả, bán đi chiếc xe máy mình thích nhất còn rút ra tất cả tiền gửi ngân hàng trong mấy năm này chỉ vì muốn chữa bệnh cho cô.

Chỉ là, số tiền này căn bản cũng không đủ, anh đã từng nghĩ đến việc bán biệt thự riêng của cô đi, nhưng mà đó là nơi duy nhất cô có thể trở về, anh không thể làm như vậy.

"Tiểu Tường, giúp tôi cài hoa lên trên đầu, có được hay không?" Chị Thu nhìn Tiểu Tường, đem hoa đẩy tới trước mặt anh, hi vọng anh cài giúp cô.

"Được!" Tiểu Tường nhìn bộ dáng hiện tại của cô, chỉ có thể len lén xoay người, lau đi nước mắt của mình, không để cho cô nhìn thấy.

"Nhìn đẹp không?"

"Đẹp lắm!" Tiểu Tường ở trước mặt cô, vĩnh viễn đều mỉm cười. Nhưng mỗi khi đến đêm khuya yên tĩnh, anh lại len lén rơi lệ, chỉ là không muốn để cho cô nhìn thấy nước mắt của mình.

"Tiểu Tường, tôi đói rồi!" Chị Thu nhìn Tiểu Tường, sờ sờ bụng mình.

"Đói bụng sao? Chúng ta trở về trong phòng đi, tôi chuẩn bị đồ ăn cho cô." Chị Thu gật đầu một cái, mặc cho Tiểu Tường lôi kéo tay của mình, đi vào trong phòng.

Bây giờ chị Thu chỉ như một đứa trẻ con, thiên chân vô tà, ánh mắt trong suốt không hay biết gì. Nhưng mà cô ấy lại không thích người khác đến gần, mỗi ngày đều ở cùng với Tiểu Tường, ngay cả buổi tối đi ngủ, cũng muốn Tiểu Tường cùng ngủ với cô.

Đối với Tiểu Tường, cô sinh ra cảm giác lệ thuộc. Tiểu Tường cũng không biết, mình rốt cuộc yêu cô nhiều bao nhiêu, nhưng anh chỉ hy vọng cô tốt lên. Nếu như cô có thể khá hơn, như vậy tất cả đều tốt rồi. Coi như sau khi cô tỉnh lại có quên đoạn thời gian này anh chăm sóc cô như thế nào, cũng không sao cả.

Chỉ cần cô khỏe lại, như vậy là đủ rồi!

"Tiểu Tường, về sau không được gọi tôi là chị Thu nữa." Lúc ăn cơm, cô đột nhiên rất nghiêm túc nói với Tiểu Tường.

"Tại sao?"

"Bởi vì, anh lớn hơn tôi! Cho nên anh không được gọi tôi là chị, về người sau gọi tôi là Thu Thu, có được hay không?" Ánh mắt chị Thu ngây thơ, không có một chút ô nhiễm, trong mắt chỉ có một mình Tiểu Tường.

"Được, Thu Thu, Tiểu Tường cho em ăn cơm!" Cô há miệng thật to, chờ Tiểu Tường đút cơm cho cô ăn.

Tiểu Tường nhìn thấy cô như vậy, vừa đau lòng vừa mừng rỡ. Ít nhất, cô cũng không cần phải vì chuyện Cung Hinh Dục không thương mình mà đau lòng nữa.

Càng sẽ không làm ra hành động quá khích gì nữa, hiện tại chỉ cần Cung Hinh Dục không kiện cô thì sẽ không có chuyện gì cả.

"Tiểu Tường, anh làm sao vậy? Tôi muốn ăn cơm cơm!" Thấy Tiểu Tường dừng động tác lại, cô bắt đầu ồn ào.

"Được, chúng ta ăn cơm!" Tiểu Tường vẫn chăm sóc cô cẩn thận như vậy, ngay cả bác sĩ trong bệnh viện sau khi nhìn thấy đều vì sự chung tình của anh mà cảm động.

Tình cảm như vậy, một người đàn ông rốt cuộc phải như thế nào mới có thể làm được?

Chỉ hy vọng cô gái này, có thể mau mau tỉnh lại, như vậy người đàn ông này cũng sẽ không phải vì cô mà đau lòng nữa. Bao nhiêu đêm, ông đều thấy người đàn ông này, ngồi ở bên giường cô gái này, khóc.

Coi như tâm có làm bằng sắt, đều sẽ cảm động, huống chi là ông đây?

Ông thật lòng chúc phúc cho bọn họ, chúc cho bọn họ có thể hạnh phúc.

Đại hội cổ đông của tập đoàn Cao thị, Lý Kiều vẫn chưa thấy xuất hiện, khi Cao Hùng đang chuẩn bị gọi điện thoại hỏi ông ta tại sao còn chưa tới, lại thấy Dạ Thiên đẩy cửa đi vào, mà sau lưng Dạ Thiên, chính là Lý Kiều.

Khi bọn họ đi vào cũng không đóng cửa lại bởi vì sau đó còn có Cung Hinh Dục và Tống Hàm Quân cũng đều đi vào.

"Lão Tống, công ty mở đại hội cổ đông, ông tới làm cái gì?" Cao Hùng thấy Tống Hàm Quân cũng tới, liền cảm thấy càng kỳ quái hơn.

Còn có Cung Hinh Dục, không phải cậu ta vẫn chưa xuất viện sao? Làm sao lại xuất hiện ở đây.

"Là tôi gọi ông ấy tới!" Cung Hinh Dục đi tới chỗ ngồi, ngồi xuống, Dạ Thiên đi tới đứng sau lưng anh, cầm một tập tài liệu lên.

"Tổng giám đốc Cung, không biết anh tới đây vì chuyện gì? Hôm nay là đại hội cổ đông của công ty chúng tôi, không phải chợ bán thức ăn giảm giá." Đối với sự xuất hiện của Cung Hinh Dục, Cao Hùng rất tức giận.

"Nếu như tôi nói, tôi là một trong những cổ đông của Cao thị, như vậy có phải tôi có quyền tham gia vào đại hội cổ đông này hay không?" Cung Hinh Dục cười lạnh, anh cũng không có thừa thời gian, sang đây xem bọn họ mở đại hội cổ đông.

Anh đến đây dĩ nhiên là có mục đích.

"Anh là một trong những cổ đông sao?" Cao Hùng cảm thấy buồn cười, cổ phần của Cao thị chia cho Cung Hinh Dục lúc nào vậy!

"Chào ông! Tôi là luật sư của Từ Mị." Thân phận của Dạ Thiên không biết từ lúc nào đã biến thành luật sư của Từ Mị rồi?

"Đây là cổ phần tổng giám đốc công ty chúng tôi nắm giữ của Cao thị, tổng giám đốc Cung thị có 55% cổ phần, vượt qua nguyên tổng giám đốc Cao thị Cao Hùng có 35% cổ phần, cho nên bắt đầu từ bây giờ cổ đông lớn nhất của Cao thị chính là Cung tiên sinh." Dạ Thiên đem một vài giấy tờ chứng minh để lên bàn.

Cao Hùng liếc mắt nhìn những giấy tờ kia, thiếu chút nữa học máu.

Tại sao lại như vậy? Công ty của ông từ lúc nào đã trở thành công ty của Cung Hinh Dục?

"Đồng sự Cao, hiện tại xin hỏi ông còn có ý kiến gì không?" Cung Hinh Dục nhìn Cao Hùng tức giận đến xanh mặt, chỉ cười lạnh. Muốn trách thì trách Cao Cẩm Nhã lúc trước đã làm ra chuyện sai sự thật kia, hơn nữa còn khiến cho anh hiểu lầm Tống Tâm Dao.

Đây là báo ứng cô ta phải chịu, không phải người ta nói cha làm con chịu sao, nhưng mà anh chỉ sửa thành con nợ cha trả thôi.

Chỉ có thể trách bọn họ xui xẻo, chọc phải người không nên chọc.

"Cũng bắt đầu từ hôm nay ở thành phố O này sẽ không còn tập đoàn Cao thị tồn tại nữa, chỉ còn có Tống thị. Bởi vì tổng giám Cung, đã đem tất cả cổ phần, chuyển sang tên Tống Hàm Quân tiên sinh. Cho nên về sau, Tống Hàm Quân - Tống tiên sinh, sẽ là tổng giám đốc của Tống thị." Cung Hinh Dục có thể nhận ra, Tống Hàm Quân là một người có năng lực làm ăn buôn bán.

Với tư chất của ông, có thể kinh doanh thật tốt, làm công ty có da có thịt.

"Hinh Dục, con." "Tống Hàm Quân hoàn toàn không nghĩ tới, vẫn chưa hoàn hồn từ trong kinh ngạc.

"Cha vợ, cho tới nay con rể cũng chưa tặng lễ vật gì cho cha, công ty này, coi như là quà tặng con rể tặng cho cha đi!" Cung Hinh Dục đem túi giấy, giao cho Tống Hàm Quân.

“Nhưng mà, con không sợ cha sẽ làm hỏng tâm huyết của con sao?” Ông đối với mình không có lòng tin lắm, càng sợ lãng phí lòng tốt của Cung Hinh Dục.

“Cha, con tin tưởng thực lực của cha. Cha có thể quản lý tốt công ty này.” Cung Hinh Dục vỗ vỗ vai Tổng Hàm Quân, bày tỏ sự tin nhiệm đối với ông.

“Được! Cha nhất định sẽ kinh doanh thật tốt!” Tổng Hàm Quân cũng tăng thêm chút lòng tin cho mình.”

“Dạ!” Cung Hinh Dục gật đầu một cái nhìn về phía Cao Hùng cùng Cao Cầm Nhã nói: “ Cao tổng, tôi quên nói nếu như các người nghĩ muốn ở trong công ty dùng thủ đoạn gì, tốt nhất nên cẩn thận một chút. Cung Hinh Dục tôi cũng không phải là người dễ bị bắt nạt như vậy. “ Cảnh cáo của anh quả thực rất hữu dụng.

“Lão Lý, tại sao ông lại làm như vậy?” Cao Hùng nhìn Lý Kiều, nếu như ông ta không làm như vậy, tất cả mọi chuyện, cũng sẽ không biến thành bộ dáng này, ông càng không thể nào bị Cung Hinh Dục kéo xuống khỏi cái ghế tổng giám đốc này.

“Cổ phiếu công ty một thời gian trước liên tục xuống giá, tôi nghĩ công ty sắp phá sản, vậy nên tôi cảm thấy bảo vệ tính mạng tương đối quan trọng hơn!” Lý Kiều cảm thấy mình cũng không làm gì sai.

“ Cao tổng, ông còn vấn đề gì không? Nếu như không có vấn đề gì, xin ký tên lên hai tài liệu này.” Dạ Thiên đem hai phần tài liệu đẩy tới trước mặt Cao Hùng nhìn dòng chữ to bên trên, cầm bút máy bên cạnh lên ký xuống.

Khi ký xong tên tuổi của mình, còn chưa đề bút xuống, ông liền trực tiếp ngã xuống đất.

“Cha, cha làm sao vậy?” Cao Cầm Nhã nhìn Cung Hinh Dục, cắn răng nghiến lợi nói: “Cung Hinh Dục, nếu như cha tôi xảy ra chuyện không hay gì, tôi tuyệt đối sẽ không tha cho anh!”

nói xong bảo vệ cũng đi tới, đỡ Cao Hùng rời khỏi công ty. Cung Hinh Dục chỉ nhún nhún vai, có bản lãnh, vậy thì đầu thử đi!

Anh không sợ, Cao Cầm Nhã chỉ biết một chút mảnh khốc mà thôi chỉ cần cô ta không xuống tay với Tổng Tâm Dao, anh có thể chơi đùa với cô ta một chút. Nếu như cô ta tính toán muốn xuống tay với Tổng Tâm Dao, như vậy anh không thể chơi đùa cùng với cô ta rồi.

Coi như anh không thương Tổng Tâm Dao thì như thế nào? Dù vậy thì trừ anh ra, bất luận kẻ nào cũng không thể tổn thương tới Tổng Tâm Dao. Anh là đàn ông. Nếu như không thể bảo vệ được người phụ nữ của mình, thì sao có thể tự xưng mình là đàn ông chứ?

Tổng Hàm Quân nhìn công ty to như vậy, coi như ông có lòng tin như thế nào đi nữa, vẫn cảm thấy sợ. Dù sao, công ty này cũng là của Cung Hinh Dục giao cho ông, mặc dù ông đã tiếp nhận công ty này, nhưng mà vẫn có rất nhiều chuyện, cần phải hỏi Cung Hinh Dục. Đợi mấy năm nữa ông về hưu, công ty này vẫn là để lại cho Cung Hinh Dục đi.

Coi như không phải để lại cho Cung Hinh Dục, thì cũng là cho Kỳ Kỳ. Dù sao ông cũng chỉ có một đứa con gái là Tổng Tâm Dao.

Nếu như không để lại cho bọn họ thì còn có thể cho ai đây?

"Cha, cha đi đâu vậy? Vì sao muộn như thế này mới trở về?" Đến khuya, Tổng Hàm Quân mới từ công ty trở về nhà, trong tay còn cầm một tập tài liệu dày.

"Cha mới từ công ty trở về, làm sao con vẫn chưa ngủ." Thấy Tổng Tâm Dao vẫn ngồi ở trong phòng khách. Trời cũng sắp tới rạng sáng rồi, làm sao con gái vẫn còn ngồi ở đây?

"không phải vì con chờ cha trở về sao?"

"Mau đi ngủ đi! Cha còn có vài việc cần phải xử lý." Ngày đầu tiên làm tổng giám đốc, ông phát hiện, làm tổng giám đốc thật không phải chuyện dễ dàng gì.

hiện tại, ông không thể không bội phục Cung Hinh Dục, có thể quản lý Tử Mị tốt như vậy. Hơn nữa ở trong thương giới, còn đạt được thành tích vô cùng đáng nể.

"đã trễ thế này, còn phải làm việc sao?" Nhìn tài liệu trong tay ông, nhiều đến nỗi khiến cô chất lưỡi hít hà, từ trước đến nay chưa từng thấy Tổng Hàm Quân mang việc về nhà làm, mà bây giờ lại mang theo nhiều tài liệu về nhà để xử lý như vậy.

"Cha, có phải cha được thăng chức hay không?" Đây là việc cô nghi ngờ nhất, nếu như không phải là thăng chức, hiện tại ông chỉ là quản lý ngành, hẳn không có nhiều việc như vậy!

"Con có nhớ lần trước, khi Hinh Dục tới nhà chúng ta đã nói với cha là tới tham dự đại hội cổ đông của công ty hay không?" Tổng Hàm Quân cảm thấy, nếu như trực tiếp nói với con gái là Cung Hinh Dục mua lại Cao thị tặng cho ông có lẽ sẽ tốt hơn. không biết Tổng Tâm Dao sẽ nghĩ sao?

"Nhớ, sao vậy ạ? Có phải là cha thật sự được thăng chức hay không?"

"Đúng vậy! Hơn nữa liên tục vượt vài cấp." Chuyện lần này thật sự khiến cho ông giật mình, từ một trưởng bộ phận, lên làm tổng giám đốc công ty, quả

thực rất đáng sợ.

“Cái gì?” Liên tục vượt vài cấp, cô nhất thời không phản ứng kịp.

“Vây bây giờ cha làm chức vụ gì?” Nếu như là trưởng bộ phận quản lý ngành dược thăng cấp thì cùng lắm cũng chỉ làm tổng quản lý thôi.

“Tổng giám đốc a!”

“Cái gì?” Tống Tâm Dao nhất thời không thể phản ứng.

“Hiện tại, cha con là Cao thị, á, không phải, là tổng tài của Tống thị rồi!” Chính ông cũng cảm thấy mình như đang nằm mơ vậy.

“không, không thể nào!”

“Con đi hỏi Cung Dục ấy! Cha đã nói cha sợ mình sẽ không quản lý được công tử hờn, nhưng mà nó nói nó tin tưởng cha, dám giao công ty lại cho cha quản lý.” Cho dù như thế nào, ông cũng chỉ là một quản lý nhỏ, nếu như Cung Hình Dục để cho ông ở lại công ty làm việc bình thường, ông tuyệt đối sẽ dốc hết sức lực trợ giúp con rể của mình. Nhưng mà hiện tại, mọi chuyện lại không phải như vậy

“Cha, cha đừng làm việc muộn quá, con đã làm bữa ăn khuya cho cha, ở trên bàn đó, cha ăn trước đi, con về phòng đây!” cô đúng là phải hỏi lại Cung Hình Dục cho rõ ràng, tại sao đột nhiên lại tặng công ty cho Tống Hàm Quân như vậy.

cô muốn biết đầu đuôi câu chuyện.

“Mẹ, làm sao kdt già mẹ mới trả về thông? - Ting Tâm Dao ^ trở lại trong thông. Kì/ Kì/ vẫn đang mò mắt thật to, nhìn cô.

“Kì/ Kì/ tại sao con vẫn chưa ngủ?” Nhìn thấy Kì/ Kì/ còn ^ chưa ngủ. cô cầm gần áo ngủ ten cạnh lên thật ra mặc vào.

“Mẹ, làm sao bây giờ mẹ mới trở về phòng?” Tống Tâm Dao trở lại trong phòng, Kỳ Kỳ vẫn đang mở mắt thật to, nhìn cô.

“Kỳ Kỳ, tại sao con vẫn chưa ngủ?” Nhìn thấy Kỳ Kỳ còn chưa ngủ, cô cầm quần áo ngủ bên cạnh lên thay ra mặc vào.

“Mẹ, mẹ không có ở đây Kỳ Kỳ không ngủ được!” Kỳ Kỳ từ trên giường bò dậy, chạy đến bên cạnh làm nũng.

“Kỳ Kỳ, con không thể cứ ý lại vào mẹ như vậy, bây giờ con đã trưởng thành rồi, phải học cách ngủ một mình đi, như vậy về sau các bạn cũng sẽ không gọi con là tiểu quý nhất gan nữa.” Phụ thuộc vào cô như vậy không phải là một chuyện tốt.

Đội nó lớn hơn chút nữa cô sẽ sắp xếp cho nó ở một mình một phòng, không thể để cho nó tiếp tục ngủ cùng cô nữa, cứ tiếp tục như vậy, thật không tốt.

“Con mặc kệ bọn nó! Con chỉ thích ngủ cùng mẹ. Ngủ cùng mẹ, Kỳ Kỳ sẽ cảm thấy rất an toàn. Mặc dù nói, ngực của cha cũng rất an toàn, nhưng mà mẹ, Kỳ Kỳ vẫn thích ngực của mẹ hơn, vô cùng mềm mại.” Nó thích nhất chính là cảm giác ở trong ngực mẹ như thế này, mỗi ngày đều có thể ngủ với mẹ, cảm giác có mẹ ở bên cạnh, thật rất tốt!

“Con nói cảm giác được cha ôm trong ngực rất an toàn, là thật sao?” Mặc dù câu nói kia giọng rất nhỏ, nhưng mà cô vẫn nghe thấy rất rõ ràng.

Xem ra tình cảm của Kỳ Kỳ đối với Cung Hình Dục, đang chậm rãi biến hóa. Nếu như có thể tiếp tục như vậy, đối với hai người bọn họ là tiến triển tốt.

Xem ra, trải qua chuyện của chị Thu lần này, tình cảm giữa Kỳ Kỳ và Cung Hình Dục, quả thực thay đổi không ít.

Điều này cũng làm cô cảm thấy rất vui mừng.

“Con trai, con nằm đi, mẹ gọi điện thoại cho cha con hỏi một số chuyện đã. “ cô muốn hỏi rõ chuyện Cao thị - Tống thị này rốt cuộc là thế nào.

“Mẹ, đã muộn thế này, mẹ gọi điện thoại cho cha nếu như cha đã ngủ rồi thì sao?” Kỳ Kỳ thật hoài nghi, mẹ của nó muốn hỏi chuyện gì mà quá nửa đêm rồi còn nghĩ tới gọi điện thoại cho cha?

“Phải ha! Trời cũng vừa mới rạng sáng “ Chắc hẳn anh cũng đã ngủ, hiện tại cô gọi cho anh, không phải là quấy rầy anh nghỉ ngơi sao?

“Kỳ Kỳ nằm xuống, chúng ta cùng ngủ.” Vết thương của Cung Hình Dục, điều dưỡng năm ngày, hồi phục cũng không tồi. Mấy ngày nay cô chịu đủ xui xẻo, mỗi ngày đều phải cho anh ăn cơm, cái tên đàn ông chết tiệt kia suốt ngày chỉ biết ăn vạ với cô.

Mỗi ngày đều là hết tay của mình đau, muốn cô dứt cơm cho anh.

Mặc dù cô có lúc rất tức giận, nhưng nhìn anh ăn hết cơm, cô cũng len lén vui mừng ở trong lòng.

Người đàn ông này tỏ ra vô lại thật giống một đứa bé. Nghĩ đi nghĩ lại, cô đột nhiên nghĩ đến chuyện xảy ra trong thư phòng đêm đó, không tự chủ được đỏ cả mặt.

Kỳ Kỳ đang nhìn mẹ, một lát cười, một lát lại đỏ mặt. thật không rõ mẹ đang suy nghĩ gì?

Nhưng mà đây là chuyện của người lớn, hiện tại nó vẫn không nên hỏi. Về sau tự nhiên sẽ biết. Bây giờ là quan trọng nhất chính là ngoan ngoãn ngủ, mau mau lớn lên. Như vậy thì có thể biết được, mẹ đang suy nghĩ chuyện gì, vì sao lại cười rồi.

Nhìn Kỳ Kỳ chui vào trong ngực mình, Tổng Tâm Dao cười nhạt, đứa bé này, vẫn luôn dựa dẫm cô như vậy.

Trong sinh mệnh cô, xem ra là nhất định phải có hai người đàn ông này xuất hiện. một chính là Kỳ Kỳ, còn có một chính là Cung Hinh Dục. Tình tình của hai người, cũng hết sức giống nhau.

Chắc hẳn Cung Hinh Dục lúc nhỏ, cũng là một đứa trẻ rất nghịch ngợm. Chỉ là cô thật muốn nghe chuyện Cung Hinh Dục khi còn bé. Xem ra ngày mai phải đợi lúc Cung Hinh Dục không ở nhà đến nhà họ cung hỏi thăm ông nội mới được.

"Nhanh lên, nhanh lên nào." Cung Hinh Dục ở bên ngoài thúc giục, cô đi vào trong cũng đã được một lúc lâu, tại sao vẫn chưa ra vậy?

Cô gái này, rốt cuộc đang làm cái gì vậy? Không phải chỉ thay quần áo thôi sao? Thế nào mà qua nửa thế kỷ cũng chưa xong.

Lần đầu tiên anh cảm thấy, đính hôn cũng là chuyện có thể khiến cho người ta căng thẳng. Nếu như lần trước không xảy ra chuyện với chị Thu thì lẽ dĩ nhiên của anh sẽ không kéo dài nhiều ngày như vậy. Nhưng mà lễ kết hôn của bọn họ cũng sẽ không thay đổi thời gian.

Bởi vì chuyện đã xảy ra lần trước, lần này, Cung Hinh Dục không dám qua loa chút nào, còn mang một đội đi theo bảo vệ Tổng Tâm Dao và Kỳ Kỳ.

Hiện tại anh không thể biết Cao Cẩm Nhã sẽ làm ra chuyện gì đối với Tổng Tâm Dao, nếu như cô ta chọn ra tay vào ngày hôm nay, anh chỉ sợ sẽ giống như lần trước, tránh cũng không kịp.

Cho nên, dẫn bảo vệ đi theo vẫn an toàn hơn.

"Anh đừng có giục nữa!" Tổng Tâm Dao từ bên trong lối đầu ra, sau khi cô đi vào, anh đã thúc giục vài chục lần rồi, có giục nữa cũng sẽ không nhanh hơn bao nhiêu.

"Không cho anh giục, anh liền đi vào trong vậy!" Người phụ nữ này, thay quần áo thôi mà cũng lâu như vậy?

"Anh không cần đi vào, em ra ngoài!" Tổng Tâm Dao vốn định kéo dài thêm một chút thời gian, như vậy khi đến hội trường, ký giả cũng sẽ không vây quanh bọn họ hỏi lung tung này nọ. Bọn họ có thể trực tiếp vào phòng nghỉ ngơi, chờ đợi lên đài, nhưng mà bây giờ nghĩ lại, thật sự không có khả năng.

Cung Hinh Dục vẫn liều mạng thúc giục cô nhanh lên, nhưng mà muốn nhanh hơn nữa cũng không được a, ai bảo bộ lễ phục này phức tạp như vậy, trên lưng đều là thiết kế dây buộc, hơn nữa trước mặt cũng thế, chỉ là phía trước còn được may một lớp vải chiffon, nếu không, cô thật nghi ngờ mình có thể mặc bộ lễ phục như thế này hay không.

Thật vất vả mới tháo hết dây buộc, người thiết kế bộ y phục này, thật đúng là không sợ nó phiền toái quá mức sao, lại có thể làm ra nhiều dây như vậy. Hơn nữa mỗi sợi đều phải thắt thành hình nơ con bướm. Cô thật hoài nghi, nhà thiết kế đó có phải bị bệnh hay không.

Mặc xong y phục, từ bên trong đi ra, người của tiệm spa, lại cầm tới một cái đai lưng, thắt lại cho cô.

"Như thế nào?" Cô cảm giác không tốt lắm.

Bộ lễ phục lần trước, khi đi tìm Kỳ Kỳ, cô không cẩn thận làm rách mất rồi. Cho nên không thể mặc lại nó nữa, cô vẫn thích bộ y phục kia hơn, bộ y phục này, thật quá kinh người.

Hơn nữa bộ lễ phục này còn không thể mặc áo lót, nếu như mồ hôi thấm ướt, vậy không phải mặc cũng như không sao?

Cung Hinh Dục nhìn cô chăm chăm một lúc lâu, cứ có cảm giác thiếu thiếu thứ gì đó, bộ y phục này là màu bạc, kết hợp với tóc cô, quả thực rất xinh đẹp, nhưng mà anh vẫn có cảm giác không đúng lắm. Giống như còn thiếu thứ gì đó.

"Hình như thiếu thiếu thứ gì đó?"

"Thiếu? Thế này vẫn còn thiếu sao?" Cô cảm giác đồ trên người cô không phải nhiều bình thường, thật buồn bực, rốt cuộc còn thiếu cái gì chứ ?

"Cung tiên sinh, còn thiếu một cái dây chuyền! Để tôi đi lấy!" Phục vụ đứng bên cạnh nghe thấy Cung Hinh Dục nói thiếu cái gì, lập tức đi lấy dây chuyền đến.

Nếu như có thể bán thêm một cái dây chuyền, tiền thưởng tháng này của cô lại cao hơn rồi.

"Không cần!" Cung Hinh Dục đột nhiên nhớ ra, anh cũng mang theo một sợi dây chuyền tới đây, chỉ là anh mãi thúc giục Tổng Tâm Dao mà quên mất truyện này.

Từ trong ngực, anh lấy ra một hộp gỗ mà bên trong đó là một sợi dây chuyền.

"Thật là xinh đẹp!" Nhân viên phục vụ nhìn thấy sợi dây chuyền kia thật sự vô cùng đẹp. Hình như đó chính là Hải Dương Chi Tâm của nhà thiết kế người

Pháp.

Kim cương màu xanh lam, rất chói mắt, đủ để người khác khi nhìn thấy mắt cũng sáng lên.

"Đây là?" Nhìn sợi dây chuyền trên cổ mình, thật là đẹp. Lần đầu tiên nhìn thấy sợi dây chuyền này cô đã cảm thấy thật sự rất thích.

Cung Hinh Dục nhìn Tổng Tâm Dao, thật không nghĩ đến, sợi dây chuyền này lại không bài xích Tổng Tâm Dao, sợi dây chuyền này giống như ngọc vậy, đều có linh tính. Chỉ lựa chọn chủ nhân mà nó yêu thích, nếu như nó không thích chủ nhân nào, sợi dây chuyền sẽ tự động rơi xuống.

Sợi dây chuyền này đã ở trên người anh hơn hai mươi năm, kể từ khi mẹ của anh qua đời, nó đã bắt đầu đi theo anh. Mẹ của anh nói với anh rằng, nếu như tìm được cô gái mình yêu mến thì hãy đem sợi dây chuyền này đưa cho cô ấy. Nếu như sợi dây chuyền này đeo lên cổ cô mà không rơi xuống, như vậy cô gái đó sẽ là người sống cùng anh đến hết cuộc đời.

"Đây là trước khi mẹ qua đời đã giao cho anh, để khi anh tìm được người vợ phù hợp, sẽ đưa sợi dây chuyền này cho cô ấy."

Cô cảm thấy rất kỳ quái. Nếu như anh nói là lúc anh tìm được vợ, như vậy lần trước cùng Cao Cẩm Nhã thì sao? Anh không phải cũng đem sợi dây chuyền này cho Cao Cẩm Nhã rồi chứ, như vậy là cô dùng lại hay sao? Là Cao Cẩm Nhã trả lại sao? Nhưng mà Cao Cẩm Nhã sẽ trả cho anh sao?

Dù sao bất kỳ người phụ nữ nào, khi nhìn thấy sợi dây chuyền này cũng đều sẽ yêu thích nó như vậy. Giống cô cũng vậy, khi nhìn thấy sợi dây chuyền này, cũng đã yêu nó.

"Thế nào?" Thấy vẻ mặt Tổng Tâm Dao vẫn ngây ngốc, anh rất muốn biết cô đang suy nghĩ gì?

"A. Không có gì, Kỳ Kỳ đâu?" Nhìn hai bên, nhưng không thấy bóng dáng của Kỳ Kỳ đâu, cô có chút buồn bực. Kỳ Kỳ mới vừa rồi không phải vẫn còn ở đây sao? Làm sao cô mới vừa đi thay quần áo một chút, đã không thấy tăm hơi nó đâu nữa?

"Nó đến phòng rửa tay!" Kỳ Kỳ cũng thật chậm, chỉ đi WC thôi mà cho đến bây giờ vẫn chưa trở lại.

"Đi bao lâu rồi?" Cô ra ngoài cũng đã được một lúc lâu rồi, Kỳ Kỳ đi WC, cũng không thể lâu như vậy đi!

"Em đứng đây chờ đi, anh đi xem một chút!" Anh cũng cảm thấy kỳ quái, Kỳ Kỳ có phải đi quá lâu rồi hay không?

Đưa mắt nhìn Cung Hinh Dục rồi đi, cô đi tới bên ghế sofa ngồi xuống. Từ ngoài cửa có một người phụ nữ đội mũ đi vào, cô ta đi tới, ngồi xuống bên cạnh Tổng Tâm Dao, cầm một quyển tạp chí lên xem.

Tổng Tâm Dao chỉ nhìn cô ta một cái, liền xoay người nhìn ra cửa. Vệ sĩ của Cung Hinh Dục đang đứng cạnh cửa, vài người đi ngang qua, cũng nhìn vào bên trong xem một chút. Nhưng mà hình như thấy nét mặt không mấy thân thiện của đám vệ sĩ nên đều rút bước nhanh, xoay người rồi đi.

"Tổng tâm Dao." Người phụ nữ ngồi bên cạnh đột nhiên gọi tên cô.

"Ách. Cô là?" Cô quay đầu lại, nhìn cô gái ngồi bên cạnh mình, làm sao cô ta lại biết tên của cô?

"Cô cho rằng Cung Hinh Dục thật sự yêu cô sao? Cô đừng nằm mơ nữa, bên cạnh anh ta có vô số tình nhân, tất cả đều là quốc sắc thiên hương. Cô chỉ có như vậy mà cũng cho rằng anh ấy thật sự yêu cô sao?" Người phụ nữ đó cười lạnh, âm thanh trầm trầm, giống như đang có ý che giấu cái gì?

"Cô rốt cuộc là ai?" Người phụ nữ này là ai? Tại sao muốn nói với cô những lời này?

"Tôi là ai? Cô không cần biết, cô cho rằng cô và Cung Hinh Dục có thể kết hôn lập gia đình được sao? Không thể nào, cô cho rằng anh ấy đưa cho cô dây chuyền mà mẹ anh ấy để lại là có thể chứng minh anh ấy yêu cô sao? Cô nghĩ tại sao anh ấy muốn kết hôn với cô? Chỉ là anh ấy cảm thấy, cô so với Cao Cẩm Nhã thì tốt hơn thôi, đợi đến khi kết hôn xong, cô chỉ có thể trở thành người phụ nữ bị bỏ rơi." Giọng của cô ta rất lạnh, hình như cảm thấy Cung Hinh Dục sắp trở lại nên cô ta nhanh chóng đứng dậy, rồi khỏi tiệm spa.

Hết chương 55

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc - Chờ Cướp Mẹ Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 56: Dao Dao không phải mẹ ruột của Kỳ Kỳ

"Cô rốt cuộc là ai?" Tổng Tâm Dao đuổi ra tới cửa thì chỉ nhìn thấy bóng dáng cô gái đó đã đi xa.

Nhưng mà những câu nói của cô ấy cứ quanh quẩn mãi trong đầu cô.

Chờ sau khi cô kết hôn xong, cô chỉ có thể trở thành người phụ nữ bị vứt bỏ.

Những lời này, vẫn luôn quay vòng trong đầu cô.

"Dao Dao, em ở đây nói chuyện với ai vậy?" Cung Hình Dực trở lại, bên cạnh còn có Kỳ Kỳ.

"Không có gì, chỉ là một cô gái kỳ quái, nói với em những câu khó hiểu sau đó liền rời đi. Kỳ Kỳ, con đi đâu vậy?" Thấy Kỳ Kỳ, cô lập tức ngồi xổm xuống hỏi thăm nó.

"Nó à, nói chuyện cùng với một cô bé ở đằng sau, cũng không biết bọn nó nói chuyện gì, hình như có vẻ rất vui." Lúc đó anh cũng sững sờ. Tên tiểu quỷ này, nhỏ như vậy đã bắt đầu tán gái rồi. Mặc dù cô bé kia quả thật rất đáng yêu, nhưng mà như vậy không phải nó trưởng thành quá sớm sao?

"Con đó! Ở đây nửa ngày cũng không biết ra ngoài, cứ ở bên trong nói chuyện phiếm!" Khi nhìn thấy cô bé đó anh cũng sợ hết hồn.

"Nhưng mà, mẹ, ánh mắt của cô bé kia có màu sắc giống Kỳ Kỳ là đó!" Nếu không phải do nó nhìn thấy màu mắt giống mình thì tại sao nó lại để ý đến cô bé đó chứ?

"A. Không có gì kỳ quái đâu!" Chỉ là màu sắc ánh mắt của cô bé kia, tại sao lại giống Kỳ Kỳ?

Mà khi cô bé kia nhìn thấy Cung Hình Dực thì trong mắt tràn đầy vẻ sùng bái.

"Ông già, không phải ông đã nói, chỉ có người của Cung gia, mới có ánh mắt màu tím nhạt sao? Tại sao con bé đó cũng có? Chẳng lẽ con còn có một người chú hay một người cô nào khác sao?" Nó có chút buồn bực, không phải nói mấy lời đều là con một sao?

"Cha sẽ điều tra rõ ràng chuyện này, hiện tại, chúng ta phải tới khách sạn. Nếu còn không đi mau thì sẽ trễ mất!" Cung Hình Dực lựa chọn bỏ qua chuyện này mà Tống Tâm Dao lại đem chuyện này, ghi nhớ trong lòng.

Cung gia mỗi đời đều chỉ có một đứa con trai, cho tới bây giờ cũng không sinh con gái. Bắt đầu từ đời ông nội của Cung Hình Dực - Cung Thiên Kích, Cung gia cũng chưa từng có hai đứa bé, đều chỉ có một đứa con trai.

Chuyện nhà bọn họ có con gái là chưa bao giờ xảy ra.

Chuyện này cô hiểu biết rõ ràng, chính Cung Thiên Kích đã nói cho cô biết. Nhưng thân phận của cô bé kia, rốt cuộc là gì?

Ngồi trong xe, Tống Tâm Dao nhìn ra phong cảnh bên ngoài, nhìn bóng cây lướt qua nhưng trong lòng đều nghĩ đến những câu nói của cô gái xa lạ trong tiệm spa, còn có cô bé Kỳ Kỳ đã gặp phải kia nữa. Chuyện này khiến cho cô rất buồn bực. Những người đó rốt cuộc là ai?

Tại sao lại hiểu rõ chuyện Cung gia bọn họ như vậy?

Cô càng nghĩ càng không hiểu? Trong lòng cũng bắt đầu lo lắng. Cô lo lắng rằng bữa tiệc đính hôn hôm nay của bọn họ lại một lần nữa không thể thuận lợi cử hành.

"Dao Dao, làm sao dọc đường đi, em đều không yên lòng vậy?" Xe mới vừa dừng lại, Cung Hình Dực liền hỏi. Anh cứ có cảm giác Tống Tâm Dao hôm nay có chút lạ, hình như là từ khi anh tới WC tìm Kỳ Kỳ cho tới bây giờ cô đều có vẻ không yên tâm.

Nhưng mà rốt cuộc là có chuyện gì, anh cũng không biết.

"À, em có chút khản trương!" Cô khản trương, nhưng không phải vì bữa tiệc đính hôn mà khản trương.

"Không cần khản trương, chỉ cần đi theo anh là được rồi!" Tống Tâm Dao gật đầu một cái, cười cười nhìn anh. Lại nhìn sang Kỳ Kỳ ngồi bên cạnh. Nó cũng giống như cô, cũng duy trì trầm mặc. Điều này càng khiến cho anh cảm thấy kỳ quái.

Hai mẹ con họ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

"Đến rồi!" Xe dừng ở cửa khách sạn năm sao, Cung Hình Dực xuống xe trước, giúp Tống Tâm Dao để cho cô kéo cánh tay của mình, sau đó lại kéo Kỳ Kỳ qua.

Giao chìa khóa cho nhân viên giữ xe, bọn họ cùng đi vào phòng tiệc.

Mới vừa vào khách sạn, đã có khá nhiều ký giả vây quanh. Sau đó bảo vệ lập tức dẹp ra cho bọn họ một lối đi, không để cho ký giả hỏi thêm gì cả.

Cho nên khi ký giả nhìn thấy Kỳ Kỳ đi ở bên cạnh bọn họ, tất cả đều tròn tròn hai mắt, đứa bé này là ai? Tại sao lại giống Cung Hình Dực như vậy? Chẳng lẽ bọn họ là cha con sao?

Muốn hỏi nhưng bọn họ đã vào trong thang máy, hai người bảo vệ cũng đi theo vào thang máy. Còn những người bảo vệ còn lại đứng chặn ký giả, để cho bọn họ có thể an toàn lên phòng tiệc trên lầu.

"Không cần khản trương. Chẳng phải đã có anh ở đây rồi sao?" Phát hiện lòng bàn tay của Tống Tâm Dao đang đỏ mề hôi, anh trấn an nói.

"Nhiều người như vậy, thật đúng là lần đầu tiên em nhìn thấy, anh thường xuyên gặp phải trường hợp như vậy, dĩ nhiên không sợ rồi!" Kỳ Kỳ còn trấn định hơn Cung Hình Dục, từ lúc tiến vào, vẫn luôn ngẩng đầu ưỡn ngực.

"Đội lát nữa còn nhiều người hơn, có phải em sẽ càng lo lắng hơn không?" Phía dưới chỉ có không tới một nửa số ký giả, trên lầu còn có hơn một nửa số ký giả nữa đang chờ bọn họ. Mà bây giờ chắc là tất cả ký giả cũng đều đã chờ ở trên lầu rồi.

Khi bọn họ vừa mới tiến vào thang máy, những ký giả kia đã sớm chen vào một cái thang máy khác đi lên lầu.

"Không thể nào!" Nghe thấy anh nói như vậy, chân cô cũng mềm nhũn.

"Yên tâm, không phải đã có anh ở đây sao?"

"Cha ở đây thì cũng làm được cái * gì chứ? Không phải đều là những chú bảo vệ này ngăn ký giả lại sao?" Kỳ Kỳ ở một bên khinh thường nhìn anh một cái. Người đàn ông này có lúc thật sự rất tự luyến.

"Kỳ Kỳ, nói chuyện đằng hoàng một chút!" Thấy Kỳ Kỳ nói tục, Cung Hình Dục thật sự không vui. Tên tiểu quỷ này không thể bình thường một chút sao?

"Con rất đằng hoàng! Cảm ơn!" Lúc này, cửa thang máy mở ra, bên ngoài tiếng máy ảnh liên tiếp vang lên. Bảo vệ vừa rồi vẫn còn ở dưới lầu không biết từ khi nào tất cả đều đã lên trên lầu, tốc độ này so với bọn họ còn nhanh hơn.

Kỳ Kỳ quả thật không có ở đây lại nói, bởi vì này sao nhiều ký giả tại chỗ, hán còn là cấp cho bọn họ lưu lại một ấn tượng tốt.

Được đội bảo vệ "bảo vệ" cẩn thận nên bọn họ thuận lợi tiến vào phòng tiệc. Bên trong phòng, khách mời đã đến đông đủ. Hai vợ chồng nhà họ Tống và Cung Thiên Kích thấy bọn họ đã đến nên cùng chạy tới.

"Các con cuối cùng cũng đến rồi!" Kỳ Kỳ nhìn thấy Cung Thiên Kích liền chạy tới, đưa ra tay nhỏ bé ra, muốn ông ôm nó.

Cung Thiên Kích mỉm cười ôm lấy Kỳ Kỳ. Kỳ Kỳ cũng vui vẻ chơi với bộ râu bạc của ông.

"Kỳ Kỳ, làm sao con lại nghịch râu của ông cổ rồi." Tống Tâm Dao nghiêm mặt. Tên tiểu quỷ này, tại sao lại yêu râu rìa như vậy? Mỗi lần nhìn thấy Cung Thiên Kích, đều muốn nghịch thật lâu, thật là không giữ mặt mũi cho Cung Thiên Kích.

"Không sao, để cho nó nghịch đi!" Cung Thiên Kích đương nhiên cưng chiều đứa cháu yêu quý này rồi, nhìn thấy nó giống như nhìn thấy Cung Hình Dục lúc nhỏ vậy.

Hai nhân vật chính đã đến, trong phòng tiệc cũng bắt đầu náo nhiệt, tất cả mọi người tới đây đều đến chúc phúc bọn họ. Lúc vừa mới bắt đầu, Tống Tâm Dao còn có chút không quen, nhưng mà từ từ cô cũng không kham trang như vậy nữa, chậm chậm thích nghi với không khí vui vẻ ở đây.

Mọi người đều cười rất thân thiện, điều này khiến cho Tống Tâm Dao không còn lo lắng nữa.

Cha con nhà họ Cao cũng xuất hiện trong phòng tiệc. Khi mọi người thấy Cao Cẩm Nhã, cũng không nghĩ cô sẽ đến tham gia bữa tiệc đính hôn của Cung Hình Dục .

"Các vị khách quý! Chúc mọi người một buổi tối tốt lành!" Lúc này trên đài, vang lên âm thanh của người chủ trì bữa tiệc.

"Vào ngày thu đẹp trời như ngày hôm nay, chúng ta tới đây để chúc mừng cho lễ đính hôn của cặp đôi trai xinh gái đẹp này, chúc họ trong những ngày tháng tiếp theo có thể hạnh phúc mỹ mãn." Người chủ trì nói không lớn không nhỏ, người ở dưới đài cũng chậm chậm bước tới gần sân khấu nơi người chủ trì đang đứng hơn.

Cung Hình Dục cũng ôm Tống Tâm Dao từ phòng nghỉ ngơi đi ra.

"Hiện tại, chúng tôi sẽ mời cặp đôi xinh đẹp của ngày hôm nay, tổng giám đốc của Từ Mỹ - Cung Hình Dục tiên sinh, cùng thiên kim của tổng giám đốc tập đoàn Tống thị - Tống Tâm Dao tiểu thư lên sân khấu, tiếp nhận tới chúc phúc." Cung Hình Dục ôm Tống Tâm Dao đi lên sân khấu, nhìn xuống bên dưới đứng đông nghịt người, Tống Tâm Dao lại bắt đầu kham trang.

"Thật là nam tài nữ sắc trời sinh tuyệt phối!" Người chủ trì này, thật đúng là nịnh hót quá rồi.

"Tiếp đó, xin mời nhân viên phục vụ, đẩy bánh ngọt lên trên này, mời Cung tiên sinh đeo nhẫn kim cương đính hôn cho cô dâu của chúng ta." Cung Hình Dục cầm chiếc nhẫn lên kéo tay Tống Tâm Dao lại, khi anh đang định đeo nhẫn lên cho cô, lại truyền đến.

"Đợi chút." Tất cả mọi người xoay người nhìn về phía bên ngoài phòng tiệc, một người phụ nữ đi vào, bên cạnh cô ta còn kéo theo một cô bé.

Cao Cẩm Nhã đứng ở một bên, nhìn người phụ nữ và đứa bé vừa tiến vào kia, lạnh lùng cười. Kịch hay bắt đầu!

"Xem ra, bữa tiệc đính hôn của tổng giám đốc Cung, không thể dễ dàng tiến hành như thế rồi." Người chủ trì nhìn người phụ nữ kia, chắc là lại tới quấy rối rồi!

"Cô là ai?" Cung Thiên Kích không nghĩ bữa tiệc đính hôn lần này của cháu mình lại bị người khác quấy rầy nữa.

Người phụ nữ kia không để ý đến Cung Thiên Kích, mang theo cô bé bên cạnh kia, đi thẳng lên trên sân khấu. Cô ta cầm lấy micro trong tay người chủ trì, hét lên: "Người phụ nữ tên Tống Tâm Dao này căn bản là một người chuyên lừa gạt." Tầm mắt mọi người, cũng chuyển đến trên người Tống Tâm Dao.

"Cô có bằng chứng gì nói mẹ tôi là kẻ nói dối." Kỳ Kỳ từ trong ngực Cung Thiên Kích nhảy xuống, chạy tới bên cạnh Tống Tâm Dao, người phụ nữ này nhất định không phải là người tốt. Mà con bé kia cũng là con bé mà nó đã gặp trong tiệm spa, bọn họ tới đây rốt cuộc có mục đích gì?

"Kỳ Kỳ, cô ta không phải là mẹ của con, mẹ mới là mẹ ruột của con!" Người phụ nữ kia đột nhiên nhìn Kỳ Kỳ, nước mắt dâng lên, nói.

"Cô gạt người, tôi là do mẹ sinh ra, dĩ nhiên biết ai là mẹ tôi, cô đừng nghĩ sẽ gạt được tôi." Kỳ Kỳ không tin, nó vừa sinh ra, đã đi theo Tống Tâm Dao, làm sao có thể là con của người phụ nữ này.

"Kỳ Kỳ, mẹ không lừa con, con và Di Di là anh em, là long phượng thai, là người phụ nữ này đã ôm con đi mất." Người phụ nữ xa lạ chỉ vào Tống Tâm Dao.

"Cô rốt cuộc là ai?" Tống Tâm Dao nhìn người phụ nữ kia, cô ta rốt cuộc là ai? Tại sao lại phải làm như vậy với cô?

"Tôi là mẹ ruột của Kỳ Kỳ, tôi mới là người phụ nữ xảy ra quan hệ với Cung Hình Dục ở trong quán bar bốn năm trước, căn bản người đó cũng không phải là cô!" Dưới sân khấu lại là một mảnh hỗn loạn. Tầm mắt mọi người, đều nhìn về phía Cung Hình Dục. □

"Cô nói cô xảy ra quan hệ với tôi ở trong quán bar?" Cung Hình Dục nhìn về phía người phụ nữ kia. Anh nhớ, anh chưa từng có thói quen qua đêm trong quán bar.

"Đúng, Dục, anh không nhớ đêm bốn năm trước đó sao? Sau khi anh uống một ly rượu, liền đi vào trong phòng của anh ở trong quán bar. Mà đêm hôm đó, em cùng bạn học đến đó tụ họp, lúc vừa đi qua cửa phòng thì bị anh kéo vào, sau đó." Người phụ nữ nọ khóc thút thít nói.

"Cô tên là gì?" Cung Hình Dục len lén vỗ vỗ tay Tống Tâm Dao, hình như muốn để cho cô an tâm hơn.

"Em tên là Thôi Từ Phân." Đôi mắt Thôi Từ Phân đắm lệ nhìn Cung Hình Dục, hình như anh ta đã hoàn toàn tin lời của cô.

"Ồ! Dao Dao, à không. Tống Tâm Dao tại sao lại muốn ôm con của cô đi, hai người quen biết nhau sao?" Cung Hình Dục muốn nhìn xem người phụ nữ này muốn chơi trò gì.

"Em. Hu hu. . . Bốn năm trước, khi em sinh hạ Kỳ Kỳ, người phụ nữ này cũng sinh một đứa con, là một bé trai. Nhưng mà đứa bé kia vừa ra đời đã chết yểu. Em vào viện muộn hơn cô ta một ngày, lúc ấy nhìn thấy cô ta ngày ngày mất hồn nhìn ra ngoài cửa sổ, em mới đi hỏi y tá. Y tá kia nói hết chuyện của cô ta cho em nghe. Thấy cô ta rất đáng thương nên em mới đi an ủi cô ta.

Nhưng, cô ta lại thấy em sinh được hai đứa trẻ, mà em cùng cô ta lại chung phòng bệnh, nên cô ta canh đến lúc em đi ngủ, len lén ôm Kỳ Kỳ đi. Em đi tìm thật lâu, cho đến vài ngày trước, mới tìm thấy Kỳ Kỳ ở trong bệnh viện. Lúc ấy, em có chút nghi ngờ nên đã len lén lấy một sợi tóc của Kỳ Kỳ đi làm xét nghiệm DNA. Cuối cùng cũng có kết quả, Kỳ Kỳ thật sự chính là đứa bé đáng thương kia." Cô ta càng nói càng kích động, càng nói càng muốn xông lên, giết Tống Tâm Dao.

Cao Cẩm Nhã nhìn Thôi Từ Phân trên sân khấu. Thực không tồi, diễn xuất thật sự rất đạt, nếu như có cơ hội, có thể giới thiệu cho cô ta một đạo diễn, để cho cô ta diễn một bộ phim, chỉ sợ cô ta sẽ không có cơ hội này.

"Cô đến đây nói năng bậy bạ cái gì thế? Kỳ Kỳ là do Dao Dao sinh ra, lúc Dao Dao sinh Kỳ Kỳ, là tôi đã chăm sóc cho cô ấy, chẳng lẽ tôi lại không biết gì sao?" Quách Y Y thật sự không nghe nổi nữa. Người phụ nữ đáng chết này rốt cuộc từ đâu đến?

Làm sao lại nhận con trai bừa bãi như vậy, hơn nữa còn muốn đoạt đi Kỳ Kỳ.

"Cô là chị em tốt của cô ta tất nhiên cô sẽ nói như vậy rồi!" Thôi Từ Phân nhìn Quách Y Y, bực bội nói.

"Tôi chỉ muốn nói lý lẽ, cô nói Kỳ Kỳ là con của cô, cô chỉ lấy một bản xét nghiệm DNA đã chứng minh Kỳ Kỳ là con của cô. Vậy có phải tôi len lén rút hai sợi tóc của cô đến bệnh viện làm xét nghiệm DNA sau đó nói, Thôi Từ Phân cô là con gái đã thất lạc nhiều năm của tôi, đây là xét nghiệm DNA của hai chúng ta. Như vậy có được hay không?" Người ở dưới đều cười ha ha, Dạ Đình đi tới bên cạnh, kéo cô vào trong ngực.

"Cô. Nếu như cô không tin tôi, đại khái có thể lấy tóc của tôi và kỳ Kỳ, đi làm xét nghiệm lại một lần nữa, cô cho là tôi làm giả, như vậy chính cô tự đi làm đi!" Thôi Từ Phân nhìn Quách Y Y chăm chăm, người phụ nữ này rốt cuộc là ai? Muốn làm hỏng chuyện tốt của cô sao?

"Làm lại? Chuyện cười, người phụ nữ như cô có thể sinh ra Kỳ Kỳ thông minh, đáng yêu như vậy sao? Cô nghĩ tất cả chúng tôi đều là người ngu à? Cô chỉ cần len lén lấy hai sợi tóc, đều đổi thành hai sợi tóc của cô, mang ra ngoài làm xét nghiệm, kết quả chẳng lẽ không phải như vậy sao? Hoặc là làm xét nghiệm với con gái bé nhỏ này của cô đại." Cô bắt đầu hoài nghi, người phụ nữ này mang đứa bé đến đây cũng chỉ là để gạt người.

"Hình Dục, anh phải tin tưởng em. Kỳ Kỳ là con của anh, Di Di cũng là con anh, bọn chúng là anh em mà!" Thôi Từ Phân không để ý Quách Y Y, hai mắt đắm lệ nhìn Cung Hình Dục. Hy vọng anh ta có thể tin tưởng lời nói của mình.

Cung Hình Dực đột nhiên ngồi xổm xuống, kéo cô bé vẫn đang đứng bên cạnh Thôi Từ Phân ra

"Con tên là Di Di thật sao? Tới đây!" Thấy Cung Hình Dực hình như đã tin, Thôi Từ Phân vội đẩy cô bé tên gọi Di Di lên trước.

"Di di, nhanh tới chỗ cha con đi, để cho cha nhìn con xem!" Tổng Tâm Dao lại một lần nữa không thể nào tin nổi, Cung Hình Dực lại một lần nữa tin tưởng lời nói của người khác. Cô quỳ xuống kéo Kỳ Kỳ vào trong ngực mình.

Người đàn ông này, đối với cô rất cuộc là có tình cảm như thế nào? Tại sao hết lần này đến lần khác đều tin tưởng người ngoài, mà không tin tưởng cô.

Nếu như tin tưởng cô..., anh cũng sẽ không cần phải cho người phụ nữ này, nhiều cơ hội như vậy.

Cô bé tên Di Di đó, từ từ đi tới chỗ Cung Hình Dực, cả cơ thể dường như đều đang phát run. Cung Hình Dực nhận ra đứa bé này hình như là đang sợ cái gì đó.

Đưa tay kéo cô bé qua, nhìn chăm chăm một lúc, đưa tay vuốt mặt nó, bất luận người nào cũng cho là anh đang vuốt ve khuôn mặt của đứa bé, nhưng không nghĩ là.

Anh đột nhiên đứng lên, nhìn về phía bảo vệ bên cạnh cửa gọi: "Phong. . . ." Phong dẫn đầu nhóm bảo vệ đi tới với tốc độ rất nhanh. Lần này, Thôi Từ Phân càng thêm hưng phấn, cho rằng Cung Hình Dực đã thực sự tin lời cô ta..., mà đuổi Tổng Tâm Dao ra khỏi nơi này.

"Bắt người phụ nữ điên này lại cho tôi." Thế nhưng, anh đột nhiên lại chỉ vào Thôi Từ Phân, đồng thời hét vào micro như vậy.

"Hình Dực, anh làm gì thế? Em là mẹ của con anh mà!" Thôi Từ Phân thấy hai tay của mình bị hai người bảo vệ giữ lấy, muốn tránh thoát nhưng lại tránh không được.

Dưới sân khấu bàn tán ầm ĩ, Cung Hình Dực rốt cuộc đang làm cái gì vậy?

"Di Di, con xoay người lại." Cô bé kia sau khi nghe thấy câu nói đó, liền quay người sang, tất cả mọi người đều nhìn về phía cô bé nhưng không phát hiện có cái gì khác thường cả.

"Có nhận ra sự khác nhau hay không?" Người ở dưới sân khấu đều lắc đầu. Kỳ Kỳ lại đột nhiên hô lên: "Cha, ánh mắt của cô bé đó là màu đen." Tổng Tâm Dao lúc này cũng ngẩng đầu lên, nhìn về phía cô bé tên Di Di đó.

"Không sai, đúng là con trai bảo bối của cha nhanh mắt." Cung Hình Dực đột nhiên mở bàn tay ra.

"Mọi người xem, trong tay tôi là cái gì? Là một đôi kính sát tròng màu tím nhạt. Mà chính tôi đã lấy ra từ mắt cô bé." Tất cả mọi người đều hít vào một hơi thật sâu. Người phụ nữ này, thật đúng là muốn chết, dám lừa gạt Cung Hình Dực.

Sắc mặt Thôi Từ Phân trở nên tái nhợt, cô ta cho là sẽ không có sơ hở. Chỉ cần Cung Hình Dực tin Di Di và Kỳ Kỳ đều là con của cô, đuổi Tổng Tâm Dao đi, như vậy cô ta có thể thay thế Tổng Tâm Dao gả cho Cung Hình Dực. Nhưng làm thế nào cô ta cũng không nghĩ tới, Cung Hình Dực sẽ đoán ra, cô ta đang gạt anh?

"Có phải cô muốn biết tại sao tôi lại không mắc lừa cô hay không?" Thôi Từ Phân gạt đầu một cái, mà mọi người ở dưới sân khấu cũng đồng loạt gạt đầu theo.

"Khi cô nói cô xảy ra quan hệ với tôi trong quán bar, tôi đã bắt đầu hoài nghi rồi. Bởi vì Cung Hình Dực tôi không qua đêm trong quán bar đó bao giờ. Lại trở lại câu nói của cô, cô nói mấy hôm trước cô nhìn thấy Kỳ Kỳ ở trong bệnh viện, cho nên lấy được tóc của Kỳ Kỳ cầm đi làm xét nghiệm DNA. Tôi nhớ rất rõ, lúc Kỳ Kỳ ở bệnh viện, là ở phòng cấp cứu, hơn nửa lúc ấy tôi bị thương, phải cấp cứu. Kỳ Kỳ vẫn luôn nằm ở trong ngực ông nội tôi, cần bản không có ai có thể đến gần nó. Còn Dao Dao, bởi vì cô ấy nghe thấy tin tức tôi không có nguy hiểm gì, mà an tâm, hơn nửa hôm đó do đã bị kinh sợ nên cô ấy lập tức té xỉu. Tôi nhớ mẹ vợ đã nói với tôi là, bà và Kỳ Kỳ vẫn luôn trông chừng bên cạnh Dao Dao, mà bà ấy cũng không hề rời khỏi chỗ đó.

Cho đến khi Dao Dao tỉnh lại, Kỳ Kỳ mới đi theo cha mẹ vợ tôi về nhà. Bình thường, cha vợ tôi cũng sẽ ôm Kỳ Kỳ, càng không thể có người nào đến gần bọn họ. Còn nữa, cô nói Dao Dao sinh được một đứa bé, mà nó lại chết yểu. Thế nhưng, tôi lại nhớ rất rõ, khi tôi tìm được Dao Dao tôi đã phái người đi điều tra cuộc sống trong bốn năm qua của Dao Dao, bao gồm cả thời gian Kỳ Kỳ ra đời, cũng tra rất rõ ràng. Còn như cô vừa mới nói, cô vào bệnh viện muộn hơn Dao Dao một ngày, như vậy thì đứa bé của cô cũng sẽ ra đời chậm một ngày. Đem so sánh với tư liệu tôi tra được, tất cả đều có thể hiểu rõ." Cung Hình Dực chỉ muốn xem cô ta rốt cuộc có thể nói như thế nào.

"Cháu không phải là con của cô ta, cô ta là người đàn bà xấu xa. Cô ta đã mua cháu từ tay cha nuôi cháu đó!" Di Di đứng ở một bên, đột nhiên giống như nổi điên, thét lên.

"Thì ra ngay cả đứa bé này cũng không phải là con của cô!" Cung Hình Dực cười lạnh, khách mời dưới đài đều vỗ tay hoan hô. Cung Hình Dực thật không hổ danh là Cung Hình Dực, đối với bất cứ chuyện gì, đều tra được rõ ràng, chuyện này cũng có thể hiểu rõ tận tình.

"Ha ha ha. . . ." Thôi Từ Phân đột nhiên cười phá lên. Như phát điên ở trên đài, cười điên cuồng.

Cung Hình Dực đi tới bên cạnh Tổng Tâm Dao, kéo cô, bảo hộ ở sau lưng.

"Dạ, cảm ơn anh đã tin tưởng em!" Tổng Tâm Dao cho là anh lại một lần nữa không tin cô.

Cô nên cảm nhận được vừa rồi anh vỗ tay cô thì cũng đã nói cho cô biết ý của mình, để cho cô yên tâm.

"Đưa ngọc, làm sao anh lại không tin em được chứ!" Từ sau lần bị Cao Cẩm Nhã lừa gạt trước kia, anh đã biết thêm rất nhiều, cũng hiểu được rất nhiều điều. Tổng Tâm Dao không phải người phụ nữ như vậy. Thật ra thì lời nói của người phụ nữ này sơ hở chồng chất, cho nên anh mới có thể lý giải tất cả ý nghĩ trong thời gian ngắn như vậy.

"Hai người cứ ngọt ngào tiếp đi! Tôi thật muốn nhìn xem hai người có thể ngọt ngào bao lâu, năm đó tôi bỏ thuốc không thể làm Cung Hình Dạ vào phòng của tôi. Bốn năm sau, tôi cũng sẽ không thể để cho người phụ nữ khác chiếm được tiện nghi, lấy được tất cả những gì tôi muốn." Cô ta cười lạnh.

"Bốn năm trước, là cô bỏ thuốc vào trong rượu của tôi?" Cung Hình Dạ nhìn cô ta. Không ngờ là người phụ nữ này làm, ban đầu thiếu chút nữa anh đã hiểu lầm Tổng Tâm Dao.

"Không sai, chính là tôi làm! Đêm đó tôi cũng ở dưới sân khấu, nghĩ là anh sẽ để ý đến sự tồn tại của tôi. Đêm đó trong tất cả những người phụ nữ ở đó, so bất kỳ ai tôi đều xuất chúng hơn, xinh đẹp hơn, anh lại đi coi trọng cái người như học sinh tiểu học này." Chân tướng đã rõ ràng. Thì ra người bỏ thuốc năm ấy lại là người phụ nữ này.

"Vị hôn thê của tôi lớn lên như thế nào, tôi hiểu rõ hơn cô, không cần bà điên như cô đứng đây nói bậy. Phong, đưa cô ta đến đồn cảnh sát!" Phá hư bữa tiệc đính hôn của bọn họ, người phụ nữ này, đúng là muốn tìm chết.

"Ha ha. Đừng để tôi ra ngoài, nếu tôi mà được ra tù, nhất định tôi sẽ không bỏ qua cho các người, Tổng Tâm Dao, tao nhớ kỹ mày, chính mày hãy cẩn thận đấy!" Đang bị Phong kéo ra ngoài nhưng cô ta vẫn la hét không ngừng.

"Nhét vải vào miệng cô ta cho tôi, thật là nhảm **...." Thuộc hạ bên cạnh nhận được mệnh lệnh, lấy một cái khăn lông màu trắng trên bàn, trực tiếp nhét vào trong miệng cô ta. Tiếp đó chỉ còn nghe thấy tiếng "Uỳnh umh umh".

Cao Cẩm Nhã nhìn Thôi Từ Phân bị bắt đi, vừa bức vừa hận. Cô thế nào lại quên mất vụ này, năm đó bọn họ xảy ra quan hệ là ở trong khách sạn, mà cô lại để cho người phụ nữ ngu ngốc này nói xảy ra quan hệ với anh ở trong quán bar. Ban đầu cô nên nhớ rõ những chuyện đó mới phải.

Khi tìm thấy cô ta, nên để cho cô ta nhớ hết tất cả những gì có trong tài liệu. Nhưng mà bây giờ có vẻ tốt hơn, Cung Hình Dạ chẳng những không tin lời cô ta..., cô ta còn bị đưa vào đồn cảnh sát. Kế tiếp cô cần phải suy nghĩ thật cẩn thận, làm thế nào để đuổi cô ta đi, bằng không nếu như cô ta nói ra mọi chuyện thì cô còn mặt mũi nào ở lại thành phố O chứ?

"Cháu gái bé nhỏ, cháu tên là gì?" Tổng Tâm Dao cảm thấy cô bé này thật đúng là đáng thương, rõ ràng có nhà, lại bị người cha nuôi xấu xa bán cho người phụ nữ điên này.

"Cháu tên là Thổ Thổ, mẹ vẫn gọi cháu là thổ con." Thổ Thổ nhìn Tổng Tâm Dao, đột nhiên cảm thấy rất thân thiết.

"Ừ, thổ con, nhà cháu ở đâu? Di đưa cháu trở về nhà nhé." Nhắc tới nhà, Thổ Thổ liền hoảng sợ nhìn Tổng Tâm Dao, hình như cô bé rất sợ hãi đối với nơi gọi là nhà này.

"Cháu không muốn về nhà, cháu không muốn về nhà, cha nuôi sẽ đánh cháu, sẽ mắng cháu, nói là chò cháu lớn lên, sẽ bán cháu cho câu lạc bộ đêm." Thổ Thổ co người lại, lui vào trong một góc phòng.

"Được rồi, được rồi, chúng ta không trở về nhà! Kỳ Kỳ, con đưa em Thổ Thổ đến chỗ bà ngoại đi." Kỳ Kỳ gật đầu, đi tới bên cạnh Thổ Thổ, đưa cánh tay nhỏ bé của mình ra.

Thổ Thổ nhìn Kỳ Kỳ, lộ ra hai chiếc răng thô khà ái, cười với nó, Kỳ Kỳ cũng mỉm cười nhìn lại. Thổ Thổ lúc này mới đưa tay cho Kỳ Kỳ.

"Bà xã, đây là em đang tìm vợ cho con trai sao?" Chẳng biết từ lúc nào Cung Hình Dạ đã đi đến sau lưng Tổng Tâm Dao, ôm Tổng Tâm Dao, kéo vào trong ngực mình.

Tổng Tâm Dao sau khi quay người lại liền đưa tay ôm ngực lấy Cung Hình Dạ.

"Dạ, cảm ơn anh, cảm ơn anh đã tin tưởng em!" Lúc ấy, cô thật sự rất sợ, anh sẽ lại một lần nữa không tin mình, nếu như anh lại không tin lời cô..., cô phải làm thế nào đây?

Lần trước, khi anh không tin cô, tâm tình của cô thật sự là rất kinh khủng.

"Cô bé ngốc!" Ôm cô càng chặt hơn một chút.

"Ha ha ha. Vừa rồi trải qua một màn kịch như vậy, thật hy vọng mọi người sẽ không vì chuyện không vui về đó mà phá hư tâm tình. Trải qua chuyện này đã cho chúng ta thấy được, tình cảm chân thành giữa tổng giám đốc Cung và thiên kim của Tổng gia, thật sự làm cho chúng ta cảm động. Tiếp theo sau đây, những nghi thức vừa rồi chưa hoàn thành sẽ được tiếp tục. Xin mời tổng giám đốc Cung đeo nhẫn kim cương cho cô dâu xinh đẹp của chúng ta ngày hôm nay. Khi đeo chiếc nhẫn này, hy vọng hai người vô cùng đẹp đôi, có thể tương thân tương ái, trong những ngày tháng sau này, tin tưởng nhau, ngày càng thêm yêu thương nhau."

Cung Hinh Dục ôm Tổng Tâm Dao đến giữa sân khấu, lấy chiếc nhẫn để ở trong ngực mình ra, đeo vào tay Tổng Tâm Dao. Tổng Tâm Dao cũng cầm lấy chiếc nhẫn đeo vào trong tay anh. Đôi tay nắm lấy nhau thật chặt, bọn họ không hề phát hiện ra, hai tay của họ đang nắm thành hình trái tim. Ký giả ghi nhớ một màn này, chụp lại khoảnh khắc đó, đặc tả hai bàn tay đang nắm chặt lấy nhau của họ.

Dưới đài, tiếng vỗ tay vang dội, tràn đầy tiếng chúc phúc, một tiếng nối tiếp một tiếng đưa nhau vang lên.

Kỳ Kỳ đưa Thố Thố đi tới một chiếc ghế sofa ngồi xuống. Phục vụ bàn đưa tới chút bánh ngọt, để cho hai đứa cùng ăn.

Nhìn hai đứa bé vui vẻ ăn bánh ngọt, Tổng Tâm Dao rúc vào trong ngực Cung Hinh Dục lộ ra nụ cười hạnh phúc. Thật hy vọng mọi chuyện có thể vẫn luôn tiếp tục như vậy.

Lôi Vũ Minh không dám đến dự lễ đính hôn của bọn họ, trong tay vẫn luôn nắm thật chặt tấm thiệp mời. Đây là thiệp mời Cung Hinh Dục dặn thư ký đem tới cho anh, nhưng mà anh không dám đi, nên đã để Dạ Đình đi thay anh.

Anh thật sự không thể, anh không muốn nhìn thấy hình ảnh hai người bọn họ gắn bó kề cận bên nhau. Có phải do anh quá chậm chạp hay không?

Anh tới trễ cho nên anh cũng không có cơ hội nữa, cho nên cô đã thuộc về anh ta mất rồi ư?

Anh thật sự không tin, thật sự không thể tin được!

"Vẫn còn nhìn thiệp mời à!" Dạ Đình đẩy cửa đi vào, thấy anh vẫn ngồi ở trong phòng nhìn tấm thiệp mời, có chút bất đắc dĩ.

"Tại sao sớm như vậy đã trở lại?" Lôi Vũ Minh thấy Dạ Đình trở lại, hình như hơi sớm, chẳng lẽ bữa tiệc đính hôn đã kết thúc rồi sao?

"Bữa tiệc, lễ nghi cũng khá tốt, Y Y kêu mệt, chúng tôi đi trước đây!" Nơi này là trụ sở của hai người bọn họ, chỉ là một người ở trên lầu, một người ở dưới lầu.

"Không phải cậu đưa Y Y đến đây chứ?" Mặc dù nơi này cách âm rất tốt, nhưng mà hai người bọn họ vẫn nên bỏ qua cho anh đi. Để cho một người đàn ông không có bạn gái, nghe âm thanh "này nọ í ề ề" "này nọ í ề ề" của hai người bọn họ ở lầu dưới, có muốn cho anh sống hay không đây?

"Đúng. Tôi để cho cô ấy đi tắm trước rồi!"

"Không phải chứ, anh trai à! Anh có bạn gái, nhưng tôi không có đâu! Anh không thể bỏ qua cho tôi sao?" Lôi Vũ Minh mặc dù ngoài miệng nhạo báng như vậy, trái tim lại hơi đau đau, còn có chút út vị chua.

"Anh cũng mau chóng tìm một người bạn gái đi, có biết hay không hả? Hôm qua mẹ anh lại gọi điện thoại cho tôi, hỏi tôi là anh đã tìm được người phụ nữ nào phù hợp chưa? Nếu như có, tôi phải ngay lập tức thông báo với bà. Nếu Tổng Tâm Dao đã đính hôn với Cung Hinh Dục rồi, anh còn muốn dây dưa với cô ấy làm gì? Tấm thiệp mời này để tôi cầm đi, anh cũng đừng suy nghĩ nhiều quá, rượu tôi cũng cầm đi đây, đừng uống nữa!" Dạ Đình cầm rượu đỏ để trên bàn anh, sau đó lại lấy tiếp thiệp mời.

Lúc ra cửa, lại quay đầu lại nói: "Đi ngủ sớm một chút đi! Buổi tối âm thanh sẽ không quá lớn đâu!" Dạ Đình thò đầu vào nói. Anh muốn cùng Y Y cố gắng thêm nữa, để cho cô mang thai sớm một chút, cô sẽ không cả ngày nghĩ tới công việc, mà không muốn kết hôn cùng với anh nữa.

Anh cảm thấy, phải cưới được Y Y về nhà mới tương đối an toàn. Nếu không, có quá nhiều đàn ông dòm ngó đến người phụ nữ của anh rồi.

Giống như hôm nay cũng vậy, những công tử nhà giàu vẫn luôn nhìn cô chăm chăm, nếu như không có anh đứng bên cạnh cô thì bọn họ đã sớm tiến lại gần hơn rồi.

Trở về phòng, vừa đúng lúc Quách Y Y từ trong phòng tắm đi ra.

"Ah, trong tay anh sao lại có thêm một tấm thiệp mời nữa vậy?" Nhìn thấy thiệp mời trong tay anh, cô có chút buồn bực.

"Đây là của Vũ Minh, hôm nay vốn là anh ấy phải đi, nhưng mà anh ấy lại không có đi, trong tay em lại cũng có thiệp mời cho nên anh không cầm theo." Anh để rượu đỏ lên trên bàn, đi tới bên cạnh cô, kéo cô vào trong ngực mình.

"Em đó, lần sau nếu như còn ăn mặc hấp dẫn như vậy, anh nhất định sẽ cho em biết tay!" Hôm nay ánh mắt của những người đàn ông kia làm cho anh cảm thấy thật sự không thoải mái.

"Anh không thích sao?"

"Anh thích, thích đến mức lúc ấy chỉ muốn đẩy ngã em ra thôi. Nhưng mà mấy tên đàn ông kia rất đáng ghét, vẫn luôn nhìn chăm chăm vào người em!" Anh đặt một tay lên ngực cô, Quách Y Y liền đỏ mặt.

"Ghét, tay anh đang để chỗ nào thế!" Đưa tay đẩy tay của anh ra, nhưng cũng bởi vì lời nói của anh mà len lén vui vẻ!

"Em nằm lên giường nghỉ ngơi trước đi, anh đi tắm, rất nhanh thôi!" Đặt một nụ hôn lên môi cô, anh liền chạy vào trong phòng tắm.

Quách Y Y nhìn anh một cái, đi tới bên giường ngồi xuống, lại thấy trên giá sách bên cạnh có bày một quyển photo album. Vì sao trước kia khi tới đây cô chưa từng nhìn thấy nó?

Từ tò mò, cô liền đi tới giá sách, lấy quyển photo album đó xuống, bắt đầu lật xem. Nhưng mà, càng xem mặt của cô lại càng đen.

Trong quyển album đó, tất cả đều là ảnh anh chụp chung với cùng một cô gái, mặc dù phía trên ghi thời gian là mấy năm trước, nhưng mà anh lại chưa từng nói chuyện này với cô.

Cho tới bây giờ vẫn không hề nói cho cô biết, trong cuộc sống của anh còn xuất hiện một người phụ nữ như thế này. Hơn nữa hình như anh cũng thường xuyên xem những tấm ảnh này, vài tấm hình cũng bị dấu tay làm mờ. Chỉ như vậy cũng đủ để chứng minh, anh thường xem chúng.

Là vì anh vẫn thích cô gái này sao?

Cô càng xem càng tức, đi tới tủ treo quần áo, ở ngăn dưới cùng lấy ra rương hành lý của mình, lấy một bộ quần áo để thay. Sau đó, thu dọn tất cả quần áo của mình đều bỏ vào trong rương.

Ngồi trên ghế sa lon, chờ Dạ Đình từ trong phòng tắm đi ra.

Dạ Đình từ trong phòng tắm đi ra, mặc trên người áo choàng tắm màu trắng, lại thấy Quách Y Y đã mặc xong quần áo, ngồi trên ghế sa lon.

"Tại sao lại mặc quần áo vào rồi?" Đi tới bên cạnh cô, ánh mắt lại nhìn đến quyển photo album trên khay trà.

"Ai cho phép em đụng đến đồ đạc của anh?" Thấy hình bị mở ra, đặt ở trên bàn trà, giọng điệu của Dạ Đình cũng trở nên tức giận.

"Cô ấy là ai?" Quách Y Y không ngẩng đầu lên, âm thanh cũng rất lạnh nhạt.

Mắt Dạ Đình đỏ lên vì tức, ngẩng đầu nhìn cô, nhưng cũng không trả lời câu hỏi của cô.

"Tại sao không trả lời em? Cô ấy là người anh yêu có phải hay không? À? Anh không thể quên cô ấy đúng không? Cho đến bây giờ người anh yêu vẫn là cô ấy có đúng không?" Cô muốn nghe anh giải thích, thế nhưng một câu anh cũng không nói.

Cô tức giận đứng lên, xách theo rương hành lý của mình, liền rời đi.

"Em muốn đi đâu?" Đến lúc này Dạ Đình mới phát hiện, tính chất nghiêm trọng của vấn đề này.

"Tôi đi đâu thì có liên quan gì đến anh? Dạ Đình, bắt đầu từ bây giờ, Quách Y Y tôi không có bất kỳ quan hệ gì với anh nữa." Hất tay anh ra, cô đá cửa chạy ra ngoài.

"Y Y. . . ." Dạ Đình ở phía sau gọi cô lại, muốn đuổi theo cô ra ngoài nhưng lại phát hiện trên người mình chỉ mặc áo choàng tắm, xoay người vào trong nhà, thay nhanh quần áo.

Quách Y Y xoay người xem anh có đuổi theo cô hay không, lại thấy anh khép cửa phòng lại, hoàn toàn hết hy vọng.

Trong lòng anh căn bản là không hề có cô, trong lòng anh, căn bản là chỉ có cô gái trong tấm hình kia. Nếu như trong lòng anh còn có cô..., cũng sẽ không không đuổi theo cô như vậy.

Chạy ra khỏi chung cư, cô bắt một chiếc xe, quay trở lại chỗ ở của mình.

Dạ Đình thay xong quần áo, đuổi theo ra ngoài. Chạy một lúc lâu, xem xét xung quanh, gọi tên cô, nhưng cũng không thấy bóng dáng của cô đâu cả.

Suy nghĩ một chút, anh liền chạy trở về, lái xe đến chung cư của cô.

Y Y về đến nhà, liền khóa cửa nhốt mình vào bên trong, đèn cũng không bật lên.

Dạ Đình lái xe đến chung cư, lại thấy trên lầu tối đen như mực, chạy lên nhà, đưa tay vỗ vỗ cửa, ghé tai vào trên cửa nghe một lúc lâu, nhưng hoàn toàn không nghe được bất kỳ âm thanh nào, cô chưa trở về sao? (Muốn theo dõi chuyện giữa hai người này, thì đợi đến ngoại truyện nhé!)

"Y Y, cậu đừng khóc nữa mà!" Quách Y Y vừa đến nhà Tống Tâm Dao, nhìn thấy Tống Tâm Dao liền khóc không ngừng, mắt của cô đã khóc đến sưng đỏ lên rồi, nhưng mà vẫn chưa muốn ngừng lại.

"Cậu nói cho tớ nghe xem, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy?" Tống Tâm Dao thật sự không hiểu, rốt cuộc là chuyện gì khiến cho cô ấy đau lòng như vậy.

"Mẹ nuôi, mẹ đừng khóc, rốt cuộc mẹ bị làm sao vậy? Có phải cha nuôi bắt nạt mẹ hay không? Kỳ Kỳ giúp mẹ đi đánh ông ấy." Kỳ Kỳ thấy quách Y Y khóc đến đau lòng, cũng lên tiếng khuyên nhủ.

"Dao Dao, anh ấy, anh ấy, trong lòng anh ấy căn bản là không có tớ...trong lòng anh ấy vẫn luôn chỉ có một người phụ nữ khác." Vì sao cô lại ngu như vậy, ngây ngốc giao mình cho anh, nhưng quay đầu lại, kết quả lại là như thế này.

"A, anh ấy không giải thích với cậu sao?"

"Không có, anh ấy còn tức giận mắng tớ, nói tớ đùng vào đồ đạc của anh ấy. Lúc tớ chạy đi, anh ấy cũng không hề đuổi theo, trực tiếp đóng cửa lại." Quách Y Y càng khóc càng đau lòng, khóc đến khản cả giọng. Cuối cùng biến thành nước mắt.

"Được rồi, đừng khóc nữa, khóc cũng không thể giải quyết được vấn đề. Nếu không cậu ở lại đây cùng tớ và Kỳ Kỳ đi, cậu cũng đừng quá đau lòng. Hai người các cậu hãy nói chuyện rõ ràng với nhau trước đã sau đó lại tính toán sau!" Hiện tại, nếu để cô ấy về nhà, cô không yên tâm chút nào, vẫn nên để cô ấy ở lại đây thì hơn!

"Dao Dao, cậu nói với Lôi Vũ Minh giúp tớ, tớ muốn từ chức!" Ban đầu vào Lôi thị cũng là bởi vì Dạ Đình, muốn thường xuyên cùng gặp mặt anh, nhưng mà bây giờ không cần thiết nữa rồi.

"Cậu đừng có kích động như vậy, tớ sẽ nói với anh ấy, cậu có chuyện gấp xin nghỉ mấy ngày, như vậy có được không?" Hiện tại cô ấy đang tức giận, đau lòng như vậy, lời cô ấy nói cô làm sao có thể nghe chứ!

"Dao Dao, xin cậu, giúp tớ từ chức đi, tớ không muốn đi làm nữa! Tớ muốn về với ông bà, nghỉ ngơi một khoảng thời gian. Chờ tớ sinh con xong, lại tính toán tiếp!" Cô vuốt ve bụng mình, bọn họ rõ ràng có ngửa thai, tại sao cô lại mang thai được không biết?

"Cậu mang thai?" Tống Tâm Dao kinh ngạc nhìn cô bạn thân của mình.

"Ừ, cho nên, tớ muốn về với ông bà!" Ở chỗ này, nhất định sẽ gặp lại anh. Hiện tại, cô không muốn nhìn thấy anh một chút nào cả.

"Cậu khôn muốn để cho anh ấy biết sao?" Ban đầu cô và Cung hình Dực xảy ra quan hệ hoàn toàn là bởi vì bị hạ thuốc. Nhưng mà quan hệ giữa hai người bọn họ, chỉ cần giải thích rõ ràng là có thể giải quyết vấn đề, không phải sao?

"Nếu anh ấy đã không yêu tớ, tớ cần gì phải nói cho anh ấy biết chứ? Năm đó, cậu có thể một mình sinh hạ Kỳ Kỳ, nuôi Kỳ Kỳ lớn như vậy. Tớ cũng có thể làm như vậy!" Sau khi biết mình mang thai, cô định tới hôm qua chờ anh tắm xong sẽ nói cho anh biết.

Nhưng sau ngày hôm qua, cô cảm thấy chuyện này không cần thiết nữa rồi.

"Mấy tháng nữa, tớ sẽ kết hôn, cậu cũng không tới sao? Cậu đã đồng ý làm phù dâu của tớ rồi mà."

"Dao Dao, thật xin lỗi! Tớ không thể làm phù dâu của cậu nữa rồi. Hiện tại tớ có con, coi như lúc ấy không nhìn ra, tớ cũng không thể làm phù dâu của cậu. Như vậy sẽ xung khắc với cô dâu." Như vậy thật không được, nếu như bởi vì cô là một phụ nữ có thai làm phù dâu, mà khiến cho cô ấy không thể có thai thì tội của cô thật sự to lớn.

"Nhưng mà, Y Y."

"Không có nhưng mà! Dao Dao, cậu giúp tớ mua vé xe được không? Tớ muốn trở về thành phố X." Trở về nơi đó, cô có thể từ từ quên đi những chuyện không vui ở đây, có thể mang theo đứa bé sống vui vẻ mỗi ngày.

"Cậu đã quyết định như vậy rồi thì tớ cũng không thể nói thêm được gì. Tớ sẽ bảo Cung Hình Dực cho xe tới đón cậu trở về, như vậy tớ cũng vậy yên tâm hơn một chút. Đợi đến khi tớ muốn đi thăm cậu, cũng liền có thể đến thăm." Cô rất lo lắng, cô ấy sẽ đi đến một nơi nào đó mà cô không thể tìm được.

"Như vậy có phiền phức quá hay không?" Cô muốn đi đến một nơi không có ai biết đến, thật tốt sống qua ngày, không để cho bất kỳ ai quen biết tìm được mình.

"Leng keng" lúc này, chuông cửa lại đột nhiên vang lên.

"Tớ đi xem một chút!" Tống Tâm Dao đứng lên, đến cạnh cửa, ghé mắt vào nhìn qua mắt mèo trên cửa, nhìn thấy người bên ngoài là Dạ Đình.

"Là Dạ Đình!" Cô đi vào, nói với Y Y.

"Tớ không muốn gặp anh ấy!"

"Kỳ Kỳ, dẫn mẹ nuôi vào trong phòng. Không có chuyện gì không được đi ra, biết không?" Kỳ Kỳ gật đầu, dẫn Quách Y Y đi lên lầu, thấy cửa phòng trên lầu đóng lại, cô mới đi ra mở cửa.

"Dạ tiên sinh, có chuyện gì vậy?" Cô làm ra vẻ vô cùng kinh ngạc hỏi.

"Y Y có tới đây tìm cô không?" Anh đã đi tìm cô một ngày một đêm rồi, cô không trở về công ty đi làm, cũng không có về nhà.

Rốt cuộc có thể đi đâu?

"Y Y không phải đi cùng với anh sao?" Nếu Y Y không muốn để cho anh ta biết, như vậy cô cũng chỉ có thể giúp đỡ Y Y, ai bảo bọn họ là chị em tốt chứ?

"Tôi hôm qua cô ấy tức giận chạy ra ngoài, hiện tại cũng không biết ở đâu? Tôi tới đây cũng chỉ là muốn hỏi cô một chút, cô ấy có từng tới đây tìm cô hay không?"

"Tại sao cô ấy lại tức giận, hai người cãi nhau sao? Ngày hôm qua ở lễ đính hôn của tôi, không phải vẫn rất tốt sao? Chuyện gì đã xảy ra?" Cô muốn xem anh sẽ nói thế nào, Quách Y Y có lẽ cũng chỉ là đang bực bội mới nói vậy thôi.

"Nếu cô ấy không có ở chỗ của cô vậy tôi đến chỗ khác tìm đây!" Nhìn Tổng Tâm Dao có vẻ không giống như đang lừa anh.

"Có phải là anh bắt nạt cô ấy hay không? Anh nói rõ ràng cho tôi nghe trước đã." Tên đàn ông đáng chết này, có phải ngay cả giải thích cũng sẽ không nói hay không? Không trách được Y Y lại tức giận như vậy.

"Cô ấy hiểu lầm một ít chuyện."

"Nếu là hiểu lầm, tại sao anh lại không giải thích rõ với cô ấy? Anh và cô ấy sống cùng nhau lâu như vậy, chẳng lẽ không biết cô ấy có bệnh đa nghi rất nặng sao?"

"Tôi Tôi tìm được cô ấy sẽ nói rõ ràng mọi chuyện cho cô ấy nghe!" Không đợi Tổng Tâm Dao trả lời, anh liền chạy ra ngoài.

Quách Y Y đứng ở bên cửa sổ trên lầu, nhìn anh rời đi, nước mắt không tự chủ được lại rơi xuống lần nữa, anh không đi vào tìm một chút sao?

"Mẹ nuôi, mẹ lại khóc nữa rồi!" Kỳ Kỳ và Thố Thố đang chơi trên ban công, lại nghe thấy tiếng khóc, liền chạy vào.

"Kỳ Kỳ, con và Thố Thố đi ra ngoài đi, để mẹ nuôi an tĩnh một chút có được không?" Cô chỉ muốn khóc một lúc thôi, sau khi khóc xong, chuyện gì cũng coi như không có.

"Dạ. Được rồi! Chỉ là mẹ nuôi, mẹ phải suy nghĩ thật kỹ đó. Mẹ còn phải suy nghĩ cho cả em bé nữa chứ!" Kỳ Kỳ đưa tay sờ sờ bụng cô, nhắc nhở.

"Sẽ không, vì em bé, mẹ nuôi sẽ sống thật tốt." Như vậy, Kỳ Kỳ cuối cùng cũng an tâm hơn một chút, lúc này mới lôi kéo Thố Thố đi ra ngoài.

Nhìn cửa phòng đóng lại, Quách Y Y lúc này mới ngã nhào lên trên giường, lớn tiếng khóc. Bây giờ đi tìm cô thì có ích lợi gì? Tình huống đêm qua như vậy mà anh lại trực tiếp khép cửa phòng lại, bây giờ còn đi tìm cô làm cái gì?

Tổng Tâm Dao đi tới cạnh cửa, nghe thấy tiếng khóc bên trong, chỉ có thể bất đắc dĩ mà lắc đầu. Rõ ràng còn yêu anh ta như vậy, tại sao còn phải tự hành hạ mình như vậy chứ?

Lấy điện thoại ra, gọi điện thoại cho Cung Hình Dục, để anh chuẩn bị giúp cho Quách Y Y một chiếc xe, đưa cô ấy đến thành phố X.

Sau khi tiễn Quách Y Y rời đi, Tổng Tâm Dao liền tới công ty của Cung Hình Dục, hỏi xem anh muốn giải quyết chuyện của Thố Thố như thế nào. Cô nghĩ muốn nhận con bé làm con gái nuôi, nhưng mà cô bé còn có mẹ, có gia đình.

Nếu như không đưa nó về với mẹ, mẹ con bé sẽ rất đau lòng, cô cũng là một người mẹ, đương nhiên sẽ hiểu chuyện này.

"Thư ký, tổng giám đốc có ở đây không?" Thư ký đang nghiêm túc làm việc.

"Tổng giám đốc phụ nhân, tổng giám đốc ở bên trong, để tôi thông báo giúp cô nhé!" Thấy người đến là Tổng Tâm Dao, thư ký lập tức đứng lên.

"Cô cứ làm việc của cô đi, tôi tự làm đi vào là được rồi, làm cho anh ấy bất ngờ một chút." Thư ký thấy trong tay cô hình như còn cầm theo đồ ăn cũng không nói thêm gì nữa.

Dù sao người ta cũng là phụ nhân tổng giám đốc tương lai, chỉ còn hơn một tháng nữa, cô ấy sẽ kết hôn với tổng giám đốc, cô không thể đắc tội được!

Tổng Tâm Dao đi tới cạnh cửa, thấy cửa mở, cũng không nghĩ đến gõ cửa.

Đúng lúc cô muốn đẩy cửa đi vào, lại nghe được đoạn đối thoại của hai người đàn ông bên trong phòng

"Cậu thật sự muốn kết hôn với Tổng Tâm Dao sao?" Giọng nói của người đàn ông này, hình như cô đã nghe thấy ở đâu đó, nhưng mà cô không nghĩ ra, nghe thấy bọn họ đang thảo luận chuyện giữa hai người, bước chân liền ngừng lại. Mặc dù nghe lén là không tốt nhưng cô vẫn muốn nghe thử xem sao.

"Đúng, có vấn đề gì không?" Là giọng Cung Hình Dục.

"Tôi nhớ là anh đã từng nói với tôi, lúc hai người gặp nhau hình như là sau khi Kỳ Kỳ đến tìm anh mà!" Còn đây là giọng người đàn ông kia.

"Đúng thế! Nếu như không có Kỳ Kỳ, tôi cũng không thể nào gặp được cô ấy." Cung Hình Dục cầm ly cà phê bên cạnh lên uống một hớp, nhìn Dạ Thiên.

"Tại sao đột nhiên anh lại muốn kết hôn cùng với cô ấy? Tôi cảm thấy rất kỳ quái, tại sao Cao Cẩm Nhã lại không được?" Đây là chuyện mà Dạ Thiên

không có cách nào hiểu được.

"Tôi không thích Cao Cầm Nhã cao cao tại thượng, hoàn toàn giống như một đóa hoa trong nhà kính, không thể chạm vào, nói không nói được, chửi không chửi được. Kết hôn với cô ta tôi sẽ mệt chết mất." Cung Hinh Dực dựa người lên trên ghế sa lon, thật khó có được một ngày xử lý xong công việc sớm như ngày hôm nay, còn có thể nói chuyện cùng Dạ Thiên một chút.

"Nhưng mà, anh có dám đảm bảo rằng, Tống Tâm Dao không phải là người như thế không?" Dạ Thiên vẫn không phát hiện, hôm nay mình nói rất nhiều.

"Cô ấy cho tôi cảm giác không giống như vậy! Cảm giác cô ấy đem lại cho tôi thật không tồi, hơn nữa cô ấy còn là mẹ của con trai tôi. Thế nên tôi muốn lợi dụng điểm này để giải trừ hôn ước cùng Cao Cầm Nhã." Nghe đến đó, Tống Tâm Dao thật sự muốn đem hộp giữ ấm trong tay nện vào người anh. Không ngờ, người đàn ông này lại đang lợi dụng cô, lợi dụng cô để anh có thể giải trừ hôn ước cùng Cao Cầm Nhã.

Cho tới nay, anh đối tốt với cô chẳng qua chỉ là giả.

"Cho nên, vừa mới bắt đầu anh đã lợi dụng cô ấy để giải trừ hôn ước với Cao Cầm Nhã khặc, nói như vậy, từ đầu đến giờ anh vẫn luôn gạt cô ấy sao?" Dạ Thiên lần đầu tiên tò mò, nhiều chuyện như vậy.

"Đúng, đáng đáp của cô ấy cũng không xuất chúng, nếu như không phải cô ấy cho tôi cảm giác khá thoải mái, tôi cũng vậy sẽ không lợi dụng cô ấy." Cảm giác của Cung Hinh Dực lúc đó chính là như vậy.

"Tống tiểu thư, tại sao cô lại không đi vào trong?" Thư ký định đến đưa trà cho Tống Tâm Dao lại không nghĩ rằng từ nãy đến giờ cô vẫn luôn đứng ngoài cửa, không hề bước vào trong phòng.

Hộp giữ ấm trong tay Tống Tâm Dao rơi xuống đất, đẩy thư ký ra, liền chạy ra ngoài. Cung Hinh Dực ở trong phòng nghe thấy giọng nói của thư ký, liền đi ra ngoài, lại thấy hộp giữ ấm rơi trên đất, cùng một bóng dáng đang chạy xa dần.

"Vừa rồi là ai đứng ở chỗ này?" Anh lo lắng hỏi.

"Tống tiểu thư, vị hôn thê của anh." Lần này anh thật sự cảm thấy chuyện không ổn rồi.

"Cô ấy đứng ở đây đã bao lâu rồi?" Cung Hinh Dực nắm lấy cổ áo của thư ký. Không phải cô ấy đã nghe thấy hết rồi chứ?

"Có lẽ là khoảng mười phút đồng hồ rồi, tôi hỏi cô ấy làm sao lại không vào trong phòng, cô ấy liền bỏ hộp giữ ấm trong lại, sau đó chạy đi mất." Cung Hinh Dực thấy hộp giữ ấm rơi ở một bên, khom người nhặt lên.

Mở ra nhìn, bên trong là những món quà đó anh nói với cô trước mặt con, mà cô lại đến công ty đưa cho anh.

"Còn không mau đuổi theo, anh đứng ngây ra ở đây làm Phật à?" Dạ Thiên đưa tay cầm lấy hộp giữ ấm trong tay anh. Nhìn thấy anh im lặng ngây ngốc đứng yên tại chỗ. Nếu như anh thật sự không mau đuổi theo, có thể ngay cả lão bà cũng sẽ chạy mất.

"Ừ!" Cung Hinh Dực đáp một tiếng, lúc này mới đuổi theo. Khi đi đến đại sảnh đã không hề nhìn thấy bóng dáng của cô, hỏi nhân viên lễ tân, mới biết sau khi cô từ trong thang máy đi ra liền chạy thẳng ra ngoài.

Xem ra, có lẽ cô đã về nhà rồi!

Xe vừa về tới nhà, cô đã chạy thẳng vào cửa. Tống Tâm Dao sau khi vào nhà, liền nhốt mình ở trong phòng. Hai vợ chồng Tống Hàm Quân vẫn luôn ở ngoài gõ cửa gọi cô nhưng cô lại không hề để ý đến.

Kỳ Kỳ ngồi bên cạnh, nhìn Tống tâm Dao.

"Mẹ, rốt cuộc mẹ làm sao vậy?" Nhất định là người đàn ông đáng ghét kia lại bắt nạt mẹ.

Hôm nay mẹ nói muốn đến công ty của ông ta, sau khi trở về, liền thay đổi thành bộ dáng này, nếu như không phải ông ấy bắt nạt mẹ thì còn có thể là ai?

"Kỳ Kỳ, con muốn ở cùng mẹ hay ở cùng cha?" Kỳ Kỳ đã lớn rồi, nên để Kỳ Kỳ tự mình lựa chọn.

"Kỳ Kỳ muốn vĩnh viễn đều ở cùng mẹ!" Nó không cần ở cùng với người đàn ông kia, ông ta luôn giành mẹ với nó.

"Được, Kỳ Kỳ, mẹ muốn rời đi, con có muốn đi cùng mẹ hay không?" Không đi thì có thể làm thế nào đây?

Sau khi cô trao toàn bộ lòng mình cho anh, lại nghe thấy anh nói, anh căn bản chỉ là đang lợi dụng cô mà thôi. Lợi dụng cô để giải trừ hôn ước cùng Cao Cầm Nhã.

"Được ạ! Kỳ Kỳ sẽ rời đi cùng mẹ. Mẹ tới chỗ nào, Kỳ Kỳ cũng tới chỗ đó!" Tống Tâm Dao đưa tay ôm Kỳ Kỳ vào trong ngực, Kỳ Kỳ đưa tay nhỏ bé ra, lau đi nước mắt trên mặt Tống Tâm Dao.

"Mẹ, mẹ có thể nói cho Kỳ Kỳ biết rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra hay không?" Kỳ Kỳ nhẹ nhàng vỗ lưng Tống Tâm Dao, hình như đang an ủi cô, không muốn để cho cô quá mức đau lòng.

"Kỳ Kỳ, cha lừa dối mẹ, cho tới nay, cha vẫn luôn lừa gạt mẹ, cha căn bản là không hề yêu mẹ. Kết hôn với mẹ chẳng qua chỉ là vì muốn giải trừ hôn ước với Cao Cẩm Nhã." Tổng Tâm Dao khóc, nói với Kỳ Kỳ.

"Dao Dao, Hình Dục đến rồi!" Ngoài cửa truyền đến giọng nói của Tổng Hàm Quân.

"Mẹ, con đi báo thù cho mẹ." Kỳ Kỳ từ trong ngực Tổng Tâm Dao nhảy xuống, mở cửa phòng sau đó liền lại khóa lại, không cho người đàn ông kia và quấy rầy mẹ của nó.

Nó vừa chạy xuống lầu dưới, thấy Cung Hình Dục đứng cạnh cửa, liền chạy tới, không để cho Triệu Tâm Nguyệt mở cửa cho anh.

"Ông cứ thử bước vào nhà xem, nếu như ông dám bước vào, tôi sẽ đánh bay ông!" Kỳ Kỳ hai tay chống nạnh, tròng mắt màu tím nhạt nhìn chằm chằm người đàn ông đứng cạnh cửa! Tên đàngs chết này dám bắt nạt mẹ, lại còn muốn nó tránh ra cho ông ta đi vào sao? Cứ nằm mơ đi nhé!

Mà có nằm mơ nó cũng sẽ không để cho ông ta đi vào đâu.

"Tiểu tử thôi, cha là cha của con đó, mau tránh ra nhanh lên." Cung Hình Dục càng ngày càng cảm thấy đau đầu đối với đứa con trai này. Hiện tại anh chỉ muốn mau chóng được gặp Tổng Tâm Dao, giải thích mọi chuyện với cô ấy thế mà tên tiểu quỷ này lại không cho anh vào nhà.

Xem ra, Tổng Tâm Dao thật sự đã trở về nhà. Nhưng hiện tại, anh phải giải thích với cô ấy, nếu không quan hệ giữa hai người bọn họ thật không biết sẽ phát triển như thế nào nữa.

"Tôi là tiểu tử thôi vậy ông chính là ông già thôi tha." Kỳ Kỳ bắt mắt nhìn chằm chằm người đàn ông này. Nó thật hy vọng mình có thể giống như mấy người trên TV, miệng có thể phóng hỏa, như vậy nó có thể đốt mấy lỗ trên người đàn ông trước mắt này, báo thù cho mẹ.

"." Cung Hình Dục càng ngày càng không thể nói được con trai của mình, quan hệ của bọn họ mới vừa khá hơn một chút, nhưng mà bây giờ lại . . .

"Lá gan của con thật không nhỏ, mau tránh ra, cha muốn gặp mẹ con!" Cung Hình Dục đưa tay ra, muốn ôm Kỳ Kỳ tránh ra chỗ khác, nhưng không biết Kỳ Kỳ lấy được từ đâu một cây chổi, cầm chắc trong tay.

"Người đàn ông đáng chết này, ông lại dám lợi dụng mẹ tôi, lợi dụng mẹ tôi để giải trừ hôn ước cùng người phụ nữ tên cao Cẩm Nhã kia. Hôm nay tôi phải đánh chết ông, báo thù giúp mẹ." Nói xong, Kỳ Kỳ cầm cây chổi lên đánh lên người Cung Hình Dục, Cung Hình Dục né tránh không kịp, cứng rắn bị Kỳ Kỳ đánh mấy lần.

"Kỳ Kỳ, đừng đánh!" Cung Hình Dục kêu lên, Kỳ Kỳ lại đuổi theo anh, cây chổi trong tay đánh vào trên đất, vỗ một phát thử xem có vào người Cung Hình Dục hay không.

Kỳ Kỳ mặc dù mới hơn ba tuổi nhưng hơi sức lại không nhỏ.

"Tôi để cho ông bắt nạt mẹ à, tôi để cho ông lừa dối mẹ tôi sao, tôi có để cho ông lợi dụng mẹ tôi không, tên đàn ông đáng chết phụ lòng người khác. Tôi đánh chết ông, Kỳ Kỳ tôi từ nay về sau, cũng không gặp ông nữa." Kỳ Kỳ càng đánh càng hăng, càng mắng càng thêm sức lực, người đàn ông này, chỉ biết bắt nạt mẹ, nó không cho ông ta một trận biết tay thì nó cũng sẽ không gọi là Tổng Từ kỳ. □

"Kỳ Kỳ, đừng đánh nữa!" Cung Hình Dục muốn giành lấy cây chổi từ trong tay nó, nhưng lại bị nó đuổi theo đánh, như vậy cũng quá kỳ cục. Không phải anh không thể giành được một cây chổi, mà vì nó chỉ là một đứa bé.

Lại là con trai ruột của anh, bắt đắc dĩ, anh chỉ có thể đưa tay đỡ cây chổi, ngồi chồm hổm xuống.

Kỳ Kỳ thấy anh ngồi xổm xuống, trong tay còn cầm cây chổi của nó, dứt khoát vứt bỏ cây chổi trong tay, chạy tới bên cạnh Cung Hình Dục, kéo tay anh qua, đẩy tay áo lên cao.

"A." Cung Hình Dục nhìn chằm chằm con trai đang cắn tay mình. Đứa bé này, thật đúng là sẽ ghi hận trong lòng.

"Đừng cắn nữa, con là cậu à?" Đứa con trai này, rõ ràng cảm tình con rồng, lại học cách cắn người.

"Ông mới là cậu ấy!" Buông tay anh ra, mắng một câu, lại tiếp tục cắn xuống đúng chỗ vừa nãy.

"Tôi xem xem ông còn dám bắt nạt mẹ tôi nữa hay không? Nếu như ông lại tiếp tục bắt nạt mẹ tôi, tôi sẽ không dễ dàng bỏ qua cho ông như vậy đâu." Không biết cắn bao lâu, Kỳ Kỳ mới thả tay của anh ra. Đoạt lấy cây chổi trong tay anh.

Trùng mắt liếc anh một cái, lúc này mới nghênh ngang tự nhiên bước vào trong nhà. Đầu cũng không ngoái lại.

Tổng Tâm Dao ở trên lầu, chứng kiến tất cả mọi chuyện, mặc dù đau lòng, muốn đi xuống xem thương thế của anh như thế nào, vết thương trên người có đau hay không, nhưng mà nhớ tới việc anh lợi dụng cô, cô lại không có cách nào tha thứ được.

Cuối cùng, cô nhìn anh một cái, sau đó trực tiếp kéo rèm cửa sổ lại.

Triệu Tâm Nguyệt giương mắt nhìn Kỳ Kỳ bước vào nhà. Tên tiểu quỷ này, có phải quá độc ác rồi hay không? Chỉ là cũng thật đáng đời Cung Hình Dực, ai bảo anh ta dám phụ lòng con gái bà, bà còn lâu mới đứng ra giúp cho anh ta nhé.

Bị Kỳ Kỳ đánh cũng đáng đời, nhưng mà cũng phải nói lại, Kỳ Kỳ cần phát cuối cùng thật đúng là hung ác.

"Bà ngoại, về sau người đàn ông này tới đây, cũng không phải mở cửa cho ông ta. Nếu như ông ta tới đây bà cứ nói cho cháu biết. Cháu gặp một lần sẽ đánh một lần. Dám khi dễ mẹ của Kỳ Kỳ, thật đáng chết!" Kỳ Kỳ nói xong, liền đi lên lầu. Uy hiếp này của Kỳ Kỳ thật đáng sợ.

"Mẹ, mở cửa!" Kỳ Kỳ gõ cửa. Tổng Tâm Dao đi tới cạnh cửa, mở cửa cho Kỳ Kỳ. Kỳ Kỳ đi vào liền khóa cửa lại, không để cho bất cứ ai đi vào.

Lấy ra vali của bọn họ, bắt đầu dọn dẹp quần áo.

"Kỳ Kỳ." Nhìn Kỳ Kỳ che chở mình như vậy, cô cảm thấy thật khó chịu, tình cảm giữa cha con bọn họ vốn đã tốt lên một chút, nhưng mà bây giờ.

Nhưng cũng không có biện pháp nào khác. Nếu như không phải Cung Hình Dực nói ra chuyện như vậy, cô cũng không thể nào biết được!

"Dao Dao mở cửa ra, để ba mẹ đi vào." Kỳ Kỳ nhìn Tổng Tâm Dao một cái, không biết có phải là muốn mở cửa hay không.

"Mẹ đi mở cửa nhé!" Kỳ Kỳ gật đầu một cái, tiếp tục thu thập quần áo của mình.

Tổng Tâm Dao sờ lên sợi dây chuyền trên cổ mình, đưa tay lấy xuống, còn có cả chiếc nhẫn kim cương trong tay, bỏ vào trong hộp gấm.

"Ba mẹ, làm phiền hai người giúp con đưa cái này đến Cung gia, còn có bộ áo cưới này nữa, giúp con nói với Cung lão gia, con muốn hủy bỏ hôn ước. Đồng thời cũng hủy bỏ hôn lễ đi!" Tổng tâm Dao liếc nhìn bộ áo cưới bên cạnh, đây là Cung Hình Dực tự mình thiết kế, nhưng cô còn chưa được mặc vào, lại.

"Dao Dao, con như vậy là?" Thấy Kỳ Kỳ đang thu thập đồ, bọn họ có chút lo lắng.

"Ông ngoại, bà Ngoại, hai người nghe mẹ đi! Con muốn cùng mẹ rời đi, cho nên phải dọn dẹp đồ đạc." Kỳ Kỳ chạy đến bên cạnh Tổng Tâm Dao, lôi kéo tay Tổng Tâm Dao.

"Con đã suy nghĩ kỹ chưa?" Tổng Hàm Quân hỏi.

"Con đã nghĩ kỹ rồi! Ba mẹ, làm phiền ba mẹ! Hai người hãy chăm sóc tốt cho mình nhé!" Tổng Tâm Dao có chút áy náy, mỗi lần đều là như vậy. Bốn năm trước, cô mang theo Kỳ Kỳ rời đi, hiện tại lại phải rời đi một lần nữa.

"Dao Dao, con đã nghĩ thông suốt rồi, ba mẹ cũng không ngăn cản con nữa." Tổng Hàm Quân mặc dù không bỏ được hai mẹ con bọn họ, nhưng mà lại để cho con gái rời đi cũng không hẳn là chuyện xấu.

Rời đi có thể làm cho nó buông lỏng tâm tình. Cách làm của Cung Hình Dực quả thực là không đúng. Ban đầu, ở trước mặt bọn họ, nói yêu Tổng Tâm Dao như thế nào không ngờ tất cả đều chỉ là đang gạt bọn họ.

"Ba mẹ!" Tổng Tâm Dao nhào vào trong ngực bọn họ, thật sự khó có thể bỏ bọn họ lại một mình rời đi.

"Con ngoan, chăm sóc mình thật tốt đấy." Triệu Tâm Nguyệt vỗ lưng cô nói.

"Cha, cha giúp con đem những này đưa đến Cung gia đi! Không cần kéo dài quá lâu." Tổng Hàm Quân gật đầu một cái.

"Được!"

Sau khi hai vợ chồng Tổng gia rời đi, Tổng Tâm Dao liền cho gọi điện thoại Lôi Vũ Minh. Rất nhanh Lôi Vũ Minh đã tới trước cửa nhà cô. Tổng Tâm Dao mang theo Kỳ Kỳ cùng Thổ Thổ ngồi lên xe của anh, rời khỏi ngôi nhà cô vừa mới trở về không đầy ba tháng.

*

Trong phòng khách nhà họ Cung, không khí rất nặng nề. Tổng Hàm Quân đem tất cả cổ phần của Cao thị, cùng với những thứ Tổng Tâm Dao nhờ ông giao trả lại cho Cung gia.

"Đây rốt cuộc là chuyện gì?" Cung Thiên Kích không hiểu, hai người bọn họ không phải là đang rất tốt đẹp sao?

"Cung lão tiên sinh, tất cả chỗ này là chiếc nhẫn kim cương trên tay Dao Dao, còn có sợi dây chuyền và bộ áo cưới. Dao Dao nói muốn giải trừ hôn ước." Tổng Hàm Quân đem toàn bộ mọi thứ, tất cả đều bỏ vào trên khay trà.

"Rốt cuộc là có chuyện gì? Hai người bọn họ không phải là vẫn luôn rất tốt sao?" Cung Thiên Kích sai người gọi điện thoại cho Cung Hình Dực.

"Chuyện này. Ai!" Tổng Hàm Quân thở dài, thật không biết nên nói như thế nào mới phải!

"Chờ Hình Dực trở lại, để cho nó tự mình nói đi!" Triệu Tâm Nguyệt cũng vì bọn họ mà cảm thấy đáng tiếc. Lúc bọn họ đứng chung một chỗ, rõ ràng rất xứng đôi, tại sao còn có thể xảy ra chuyện như vậy chứ?

Nếu như không phải là Cung Hình Dực nói những lời đó để cho Tổng tâm Dao nghe được thì quan hệ giữa hai người bọn họ, cũng sẽ không biến thành như thế này.

"Tôi thấy lần này Dao Dao quyết tâm giải trừ hôn ước với Hình Dực rồi." Tổng Tâm Dao đã thu dọn hết tất cả đồ đạc, nếu như không phải là muốn rời khỏi đây thì là vì cái gì chứ?

Hết chương 56

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc - Chớ Cướp Mẹ Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 57: Nửa năm sau gặp lại

Thấy Tổng Tâm Dao về đến trong nhà, vẻ mặt thất hồn lạc phách như vậy. Thật ra thì bọn họ cũng có thể nhận ra Tổng Tâm Dao thật sự rất thích Cung Hình Dực. Nếu như không phải vì không có bất kỳ lòng tin nào với anh, cô cũng sẽ không thu thập đồ rời đi ngay lập tức như thế.

"Những thứ này là cái gì?" Cung Hình Dực trên tay quần băng, khi thấy mọi thứ đặt trên khay trà, anh từ cửa chạy vọt vào trong phòng khách.

Đó là chiếc nhẫn và sợi dây chuyền anh tự tay đeo lên cho Tổng Tâm Dao, bộ áo cưới này là anh tự tay thiết kế vì cô, nhưng mà bây giờ tại sao tất cả đều ở đây.

Anh hoàn toàn không thấy cổ phần của Cao thị để bên cạnh, chỉ để ý đến mấy món đồ này, nhìn Tổng Hàm Quân và Triệu Tâm Nguyệt. Ánh mắt của anh thật sự có chút đáng sợ, dọa người.

"Hình Dực, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Tại sao Dao Dao đột nhiên nói muốn giải trừ hôn ước?" Đã từng gặp qua nhiều cô gái như vậy nhưng Cung Thiên Kích vẫn thích nhất tính tình của Dao Dao, nhưng tất cả tại sao lại trở thành bộ dáng như thế này, thật là càng nghĩ càng không thể hiểu được.

"Cô ấy nói muốn giải trừ hôn ước sao?" Cung Hình Dực nhìn Triệu Tâm Nguyệt và Tổng Hàm Quân, thấy bọn họ gật đầu một cái.

"Con muốn gặp cô ấy!" Anh muốn gặp mặt cô, nói rõ ràng mọi chuyện với cô.

"Cậu sẽ không thể gặp được nó!" Chắc hẳn hiện tại nó đã rời khỏi đây rồi.

"Cô ấy đi đâu?" Cung Hình Dực không tin lời bọn họ nói, bọn họ nhất định là không muốn anh gặp Tổng Tâm Dao, cho nên mới nói như vậy.

"Sau khi từ công ty cậu trở về, Dao Dao vẫn luôn tự giam mình ở trong phòng, chỉ cho Kỳ Kỳ ở bên cạnh, chúng tôi đứng ngoài cửa gọi như thế nào nó cũng đều không nghe! Cuối cùng khi nó cho chúng tôi vào, lại thấy nó đang thu dọn đồ đạc." Triệu Tâm Nguyệt cũng không tình nguyện để con gái rời đi. Tổng tâm Dao rời đi bốn năm, cũng không biết bà đã khóc bao nhiêu lần.

"Cô ấy đi rồi sao?" Tổng Hàm Quân gật đầu một cái, thở dài, chỉ có thể bất đắc dĩ lắc đầu.

"Cô ấy đi rồi, không nghe con giải thích cứ đi như vậy sao?" Cung Hình Dực lăm bầm lầu bầu, tại sao cô không nguyện ý nghe anh giải thích?

Tại sao?

"Hình Dực, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Cháu nói trước cho ông nghe không được sao?" Cung Hình Dực ngã ngồi trên ghế sofa, không biết nghĩ cái gì, hình như hoàn toàn không nghe được người bên cạnh nói gì.

"Ai! Cung lão tiên sinh, chuyện là như thế này. Hôm nay Dao Dao đến công ty tìm Hình Dực, nhưng lại nghe thấy Hình Dực nói chuyện với ai đó trong phòng làm việc rằng cậu ta ở chung một chỗ cùng Dao Dao chỉ là vì muốn lợi dụng để giải trừ hôn ước với Cao Cẩm Nhã." Khi bọn họ đứng ngoài cửa nghe được những lời nói này của con gái, cũng vô cùng tức giận. Nhưng khi nhìn thấy Kỳ Kỳ hung hăng đánh cho Cung Hình Dực một trận, bọn họ cũng không hề tức giận như vậy nữa.

Bây giờ nhìn Cung Hình Dực như thế này, bọn họ cũng có thể nhận thấy, trong khoảng thời gian này, Cung Hình Dực cũng đã thật lòng yêu Tổng Tâm Dao. Nếu như Tổng Tâm Dao không nghe được những lời nói đó, hiện tại bọn họ cũng không đi tới bước này.

"Cháu...cháu, thằng cháu chết tiệt này, thực sự muốn ông nội tức chết mà!" Cung Thiên Kích cũng tức giận, Tổng Tâm Dao là cô gái vô cùng tốt, thế mà nó lại nói như vậy.

"Con đi tìm cô ấy!" Cung hình Dực tỉnh táo lại, đột nhiên đứng lên, sau khi bỏ lại một câu, liền chạy ra ngoài.

"Hình." Vẫn còn chưa nói hết câu đã không thấy bóng dáng anh đâu nữa rồi.

"Cung lão tiên sinh, chuyện giải trừ hôn ước này tính như thế nào?"

"Ai! Tôi đã già rồi, chuyện này, chờ sau khi Hình Dục tìm được Dao Dao rồi hãy nói!" Làm sao ông có thể lén lút quyết định, nếu như hai người bọn họ sẽ ở cùng nhau thì sao?

"Cũng tốt! Để cho người trẻ tuổi tự mình giải quyết đi! Chiếc nhẫn này, dây chuyền cùng áo cưới cũng cứ để lại ở đây đi! Cổ phần Tổng thị cũng để ở đây luôn!" Hiện tại, ông căn bản cũng không có tâm tình trông nom quản lý Tổng thị, mà Tổng thị vốn nên là Cung thị .

"Ông thông gia à, ông cứ tiếp tục quản lý Tổng thị đi! Nếu như Hình Dục chưa tìm được Dao Dao chắc hẳn cũng không còn tâm tình quản lý chuyện công ty đâu. Tôi đã già rồi, nhiều nhất chỉ có thể quản lý tốt Từ Mị mà thôi. Quản lý cùng lúc hai công ty lớn, tôi thật sự ăn không tiêu a!" Ông cũng đã hơn tám mươi tuổi, sao có thể quản lý hai công ty chứ?

Nếu như là lúc trước, ba công ty cũng không thành vấn đề, nhưng mà hiện tại ông già rồi.

"Được rồi!" Tổng Hàm Quân nhìn Cung Thiên Kích tóc đã bạc trắng, quả thực cũn không đành lòng để ông khổ cực mệt nhọc một mình. Hơn nữa ông cũng hi vọng hai người bọn họ có thể lại có chuyện biến tốt.

Dù sao Tổng Tâm Dao đã sinh con cho Cung Hình Dục, nếu như cứ tách ra như vậy, Kỳ Kỳ phải làm sao?

*

"Dao Dao, rốt cuộc có chuyện gì xảy ra với em?" Ở trong xe, Lôi Vũ Minh vẫn luôn hỏi Tổng Tâm Dao, đến cùng là có chuyện gì xảy ra.

Nhưng cô vẫn luôn nói là không có việc gì, chỉ muốn đi ra ngoài chơi mà thôi. Nhưng anh có cảm giác, chuyện không đơn giản như vậy. Mất cô hồng hồng, rõ ràng là đã khác.

"Em không sao!" Vẫn là câu này.

"Kỳ Kỳ, nói cho chú biết, mẹ cháu rốt cuộc bị làm sao?" Thấy hỏi Tổng Tâm Dao không được, anh trực tiếp hỏi Kỳ Kỳ, Kỳ Kỳ chắc chắn sẽ biết.

"Mẹ không nói, cháu cũng không nói!" Kỳ Kỳ vẫn luôn nghe theo Tổng Tâm Dao, Lôi Vũ Minh im lặng. Hai mẹ con nhà này....

"Được rồi, chờ đến khi muốn nói, tự nhiên sẽ nói." Anh cũng không hỏi thêm nữa, chỉ an tĩnh, nghiêm túc lái xe.

Tổng Tâm Dao nhìn ra ngoài cửa sổ, hiện tại không thể so với trước kia. Bên cạnh còn có hai đứa bé, thật sự không phải dễ dàng, cô nên đi đâu đây?

Hiện tại, cô cũng không thể nào quyết định mình sẽ đi đâu, Thố Thố không thể ở lại thành phố O với mẹ cô. Nếu như đã không thể ở lại thành phố O, cô cũng chỉ có thể đưa nó đi cùng.

Đến thành phố X sao? Nhưng mà ở đó, cô có thể sống tốt không?

Chắc hẳn bây giờ Cung Hình Dục đã đồng ý giải trừ hôn ước rồi. Có lẽ bây giờ anh đang rất vui mừng. Ít nhất là anh đã có thể giải trừ hôn ước với cô rồi. Nếu như từ khi vừa mới bắt đầu đã chỉ là muốn lợi dụng cô thì đến bây giờ làm sao có tình cảm đây?

"Oe." Cô đột nhiên nằm trên cửa sổ xe, ói ra.

"Dao Dao, em say xe sao? Tại sao không nói sớm." Lôi Vũ Minh thấy cô say xe, vội dừng xe lại bên đường.

"Không có, không có, chỉ là dạ dày có chút không thoải mái." Kỳ quái, dạ dày cô vẫn luôn rất tốt, làm sao đột nhiên lại cảm thấy khó chịu như vậy chứ?

"Nghỉ ngơi ở đây một lát đi! Cũng đi vào ăn một chút gì đã." Anh dừng xe ở một trạm nghỉ bên ngoài, Lôi Vũ Minh xuống xe đỡ Tổng Tâm Dao ra ngoài, cô lại chạy đi, nôn, nhưng không khạc ra thứ gì, chỉ là nôn khan.

Anh đột nhiên có chút hoài nghi, không phải là cô mang thai chứ? Tình trạng của cô như vậy, cho anh thấy rất rõ ràng, cô đang mang thai.

Cô lại mang thai con của Cung Hình Dục sao?

"Mẹ, uống nước đi!" Kỳ Kỳ từ trong xe lấy ra một chai nước, đặt vào tay Tổng Tâm Dao.

"Cám ơn bảo bối!" Uống một chút nước, cô mới cảm thấy khá hơn chút. Lúc này mới đứng lên.

"Mẹ, con đói rồi !" Cũng đã tối rồi, có thể không đói sao?

"Vậy chúng ta vào trong ăn một chút gì đi!" Thấy có hàng ăn bên cạnh, Kỳ Kỳ liền lôi kéo Thố Thố lại đưa tay kéo Tổng Tâm Dao, đi vào bên trong.

Bốn người gọi chút thức ăn, bốn chén cơm, ba người kia đều ăn say sưa ngon lành, chỉ có Tống Tâm Dao nhìn cơm ngẩn người.

"Dao Dao, có phải thức ăn không hợp khẩu vị của em hay không?" Lôi Vũ Minh thấy cô vẫn không động đũa, ngay cả cơm cũng không ăn lấy một miếng.

"Không biết vì sao ngửi thấy những mùi này, một chút khẩu vị cũng không có." Hôn nữa còn có cảm giác muốn nôn, nhưng mà câu nói sau cô cũng không có nói ra, chỉ vì không muốn làm cho bọn họ lo lắng.

"Mẹ, không phải thế! Những thức ăn này mặc dù không ngon như bà ngoại làm, nhưng là cũng không tệ lắm mà!" Kỳ Kỳ ngẩng đầu lên, trên mặt còn là dính mấy hạt cơm.

"Kỳ Kỳ, con ăn vương hết cơm lên mặt rồi!" Lôi Vũ Minh thấy trên mặt bé dính cơm, liền im lặng, tên tiểu quỷ này, ăn cơm cũng không thể đứng đắn một chút sao?

"Ha ha! Cảm ơn chú!" Kỳ Kỳ cười "Hi hi" một tiếng, cảm giác người đàn ông tên Lôi Vũ minh này, so với tên Cung Hình Dục kia, tốt hơn nhiều.

Hôn nữa đối với mẹ còn rất tốt, không giống Cung Hình Dục đáng chết kia, chỉ biết bắt nạt mẹ, nhưng mà hôm nay nó đánh ông ta một trận thật đã nghiền.

"Không cần khách khí!" Lôi Vũ Minh rất yêu thích đứa bé tên Kỳ Kỳ này. Nếu như anh có thể có một đứa con đáng yêu như thế này với Tống Tâm Dao thì tốt biết bao!

"Dao Dao, nếu không để anh bảo nhà bếp làm cho em một chút thức ăn nhẹ nhé. Em cứ không ăn như vậy, đối với thân thể sẽ không tốt!" Cô nhất định là mang thai rồi, chỉ là chưa tự mình phát hiện ra mà thôi.

"Không cần, như vậy làm phiền anh quá!" Cô đã làm phiền Lôi Vũ Minh lái xe cả đêm đưa bọn họ tới thành phố X rồi. Nếu như lại tiếp tục làm phiền anh nữa thì cô thật sự rất áy náy.

"Em chờ đó!" Mặc kệ Tống Tâm Dao có đồng ý hay không, anh vẫn tự nhiên gọi nhân viên phục vụ đưa ra yêu cầu.

Tống Tâm Dao nhìn bóng lưng của anh. Nếu như không xảy ra nhiều chuyện như vậy, có lẽ cô sẽ yêu Lôi Vũ Minh, ít nhất anh là một người đàn ông rất dịu dàng.

Cung Hình Dục không hề biết suy nghĩ cho phụ nữ, mỗi lần đều phải làm cho cô đau lưng, anh mới nguyện ý thả cô ra.

"Anh đã dặn bọn họ chuẩn bị cho em chút đồ ăn nhẹ rồi, sau đó em nên ăn nhiều một chút. Kỳ Kỳ, Thỏ Thỏ các con có muốn ăn cái gì nữa không?" Sau khi nói với Tống Tâm Dao xong cũng không quên hỏi hai đứa bé xem chúng có muốn ăn gì nữa hay không?

Cứ như vậy, Kỳ Kỳ càng cảm thấy có thiện cảm với anh hơn.

Người đàn ông này thật dịu dàng, nó thà để mẹ gả cho chú này, cũng không cần để mẹ gả cho cái tên Cung Hình Dục đáng chết đó.

"Con muốn ăn đùi gà." Đùi gà ở đây ăn thật ngon nha!

"Con cũng muốn!" Thỏ Thỏ cũng la ầm lên theo. Nhìn qua bộ dạng Thỏ Thỏ nhỏ hơn so với Kỳ Kỳ mấy tháng.

"Được!" Lôi Vũ Minh cũng không biết mình đã ăn bao nhiêu, nhưng mà anh rất thích phục vụ cho bọn họ, lấy đùi gà cho hai đứa, thấy bọn chúng ăn say sưa ngon lành, anh cũng vui vẻ cười. Vào lúc này món ăn đặc biệt dành cho Tống Tâm Dao, cũng được đưa lên bàn, tất cả đều là một chút rau dưa và chút thức ăn nhẹ, điều này làm cho Tống Tâm Dao vốn không có khẩu vị, lập tức cũng cảm thấy tốt hơn một chút.

"Thế nào? Có khó ăn hay không?"

"Không đâu, ăn rất ngon! Vũ Minh, thật sự cảm ơn anh!" Nếu như không phải có anh..., đoán chừng tối nay cô sẽ chết đói mất.

"Cảm ơn cái gì, em cứ ăn từ từ, chúng ta cũng không vội." Anh còn muốn ở cùng với bọn họ lâu hơn một chút. Đến thành phố X, anh có thể sắp xếp cho bọn họ đến biệt thự của anh ở thành phố X, bọn họ sẽ thích nơi đó.

Ít nhất bọn họ cũng có chỗ đi, không cần ở lại khách sạn, sau đó lại phải chạy đi tìm phòng trọ. Hôn nữa bây giờ, cô có thể còn đang mang thai, nếu như cứ chạy khắp nơi thì thật khó tránh khỏi.

Anh cũng không muốn nghĩ ngợi thêm gì nữa, chỉ nhìn ba người bọn họ ăn cơm. Thỏ Thỏ và Kỳ Kỳ ăn đến mức mặt cũng biến thành mặt mèo, anh cầm lấy khăn giấy lau miệng cho chúng.

Cho đến khi ăn cơm xong, đã là hơn nửa giờ sau, mấy người lại ngồi lên xe. Nhìn thời gian cũng đã hơn bảy giờ, xem ra lúc đến được thành phố X đã là nửa đêm.

"Thỏ Thỏ và Kỳ Kỳ có buồn ngủ không?" Nhìn thời gian, bình thường lúc này, con cũng đã ngủ thiếp đi rồi!

"Con không mệt!" Kỳ Kỳ có lúc đến hơn một giờ mới buồn ngủ nên bây giờ cũng chưa cảm thấy muốn ngủ. Hơn nữa ngủ ở trên xe làm sao thoải mái bằng ngủ vùi ở trong ngực mẹ.

Thố Thố lại có vẻ rất buồn ngủ rồi, Kỳ Kỳ nhìn cô bé một cái.

"Con thỏ nhỏ, em buồn ngủ sao?" Thố Thố gật đầu một cái.

"Được rồi! Như vậy em gối lên đùi anh ngủ đi, đến nơi anh sẽ gọi em!" Thố Thố gật đầu, gối đầu lên đùi Kỳ Kỳ, chỉ chốc lát sau đã nghe thấy tiếng hít thở đều đều vững vàng của Thố Thố. Kỳ Kỳ nhìn thấy một cái chân mỏng bên cạnh, nó tự tay lấy đến, thận trọng đắp lên trên người Thố Thố.

Tổng Tâm Dao nhìn con, không ngờ Kỳ Kỳ còn rất có đáng về của một người anh trai tốt, biết chăm sóc em gái nhỏ vô cùng cẩn thận.

Thấy Thố Thố ngủ, mẹ lại không muốn nói chuyện, chủ còn phải chuyên tâm lái xe, dần dần Kỳ Kỳ cảm thấy mình cũng có chút mệt mỏi, liền tựa vào lòng Tổng Tâm Dao, từ từ tiến vào giấc ngủ.

Tổng Tâm Dao nhìn Kỳ Kỳ một cái, mới vừa rồi còn nói không mệt, lập tức liền ngủ đợ đến trời đất mù mịt. Lấy áo khoác của mình, đắp lên cho con, gạt tóc trên trán bé ra, hôn lên trán con một cái, như vậy Kỳ Kỳ mới có thể ngủ ngon được.

Nhìn bên ngoài trời đã đen ngòm, bên trong xe cũng vậy chỉ có một chút ánh sáng. Ngoài xe thỉnh thoảng sẽ có hai ba xe đi lại, cô nhìn ra bên ngoài, rồi lại nhớ tới Cung Hình Dục.

Yên lặng cúi đầu, nhìn Kỳ Kỳ, nhớ tới lần trước vụng trộm nhìn đáng về lúc Cung Hình Dục ngủ thì tướng ngủ của bọn họ cũng rất giống nhau!

Hiện tại anh đang làm gì? Chắc là đang mở tiệc cuồng hoan! Đang ăn mừng cô đã rời khỏi anh rồi!

Nếu đã lợi dụng xong, anh giữ cô lại thì cũng có ích lợi gì chứ? Hiện tại cô rời đi, không phải là rất hợp với ý nghĩ của anh sao?

‘Cung Hình Dục ơi Cung Hìn Dục, tại sao anh lại phải xuất hiện trong cuộc sống của em. Sự xuất hiện của anh, nhất định phải khiến em vì anh mà đau lòng, vì anh mà khổ sở sao?’

Bộ đáng như vậy, anh sẽ cảm thấy thoải mái sao? Bộ đáng như vậy, anh sẽ cảm thấy vui vẻ sao? Nhưng mà anh có biết không? Như vậy lòng của em thật sự rất đau.’

Trong lòng cô yên lặng nhớ tới anh, đau lòng giống như là đao xoắn, một lần lại một lần, đau đến nỗi cô cảm thấy hít thở cũng khó khăn.

‘Em đã nỗ lực ngăn chặn sự nhớ nhung đối với anh, tuy nhiên em vẫn thỉnh thoảng nhớ tới tất cả những chuyện đã xảy ra giữa anh và em. Thế nhưng anh lại không nhìn thấy, anh cũng không cảm nhận được, anh có đau lòng không? Sẽ không đúng không? Em không dám nghĩ tới, sợ rằng cho tới bây giờ anh cũng chưa từng thật sự yêu em, ba tháng ngắn ngủi như vậy, lại khiến cho em yêu anh, là bởi vì lần gặp gỡ bốn năm trước sao?’

Để cho giữa chúng ta có tình cảm như vậy, nhưng tại sao đến cuối cùng người bị thương sâu nhất, cũng lại là em?”

Là cô đang yên lặng tự hỏi mình trong lòng, nhưng cô biết, anh không thể nào nghe được tiếng lòng của cô. Vậy thì có thể như thế nào?

"Dao Dao, ngủ rồi sao?" Lôi Vũ Minh cảm thấy phía sau không một chút âm thanh nào, thử dò xét hỏi.

"Em chưa ngủ! Anh cứ chuyên tâm lái xe đi!" Tổng Tâm Dao đáp một tiếng.

"Còn hơn mười phút nữa là đến rồi! Không nên đánh thức bọn nhỏ dậy! Đợi lát nữa anh sẽ ôm bọn nó vào." Lôi Vũ Minh ép giọng tới thật thấp. Đã đến thành phố X, chưa tới hơn 10' nữa, sẽ đến chỗ ở của anh.

"Có quá phiền toái hay không!" Cô cứ có cảm giác như vậy không tốt lắm!

"Không đâu, chỉ là hai đứa bé, cũng không phải qua nặng! Đừng gọi bọn nó, để cho bọn nó ngủ ngon đi!" Đánh thức bọn nhỏ dậy như vậy thật không tốt lắm.

Nhiệt độ ở thành phố X không thể so với thành phố O, ở thành phố O tương đối ấm hơn một chút. Ban đêm ở thành phố X, lại lạnh đến dọa người.

"Được rồi!"

"Em mặc thêm quần áo vào đi, ban đêm nhiệt độ ở thành phố X rất thấp đấy!" Lôi Vũ Minh thấy cô ăn mặc mỏng manh, liền nhắc cô mặc thêm quần áo vào.

"Được!" Tổng Tâm Dao gật đầu một cái, từ trong rương hành lý, lấy ra một cái áo khoác, mặc vào cho mình. Cô không muốn Lôi Vũ Minh phải lo lắng, coi như bọn họ là từ nhỏ lớn lên bên nhau, nhưng mà như vậy cũng không tốt lắm.

Hôm nay cô đã làm phiền anh quá nhiều rồi, nếu như lại tiếp tục làm phiền nữa, cũng không tốt.

Rất nhanh bọn họ đã tới biệt thự của Lôi Vũ Minh, Lôi Vũ Minh trước tiên ôm Thố Thố vào nhà, thả vào trên ghế salon sau đó mới ra ngoài ôm Kỳ Kỳ

vào. Tổng Tâm Dao cũng đi theo anh vào trong nhà.

"Nơi này là?" Nhìn bên trong nhà, cô nghĩ anh phải đưa cô đến khách sạn chứ.

"Đây là nhà của anh ở thành phố X, em và bọn nhỏ hãy ở lại đây đi! Phòng ốc mỗi tuần sẽ có người tới đây quét dọn, coi như em đến đây giúp anh trông coi nhà cửa đi! Dù sao để không cũng không làm gì cả!" Chỉ lúc đến đây bàn chuyện làm ăn, anh mới ở lại đây một thời gian ngắn, hoặc là khi anh muốn tránh mẹ, cũng sẽ tới đây tránh một chút. Ít nhất không để cho mẹ anh biết, anh đang ở đâu.

"Như thế này không tốt lắm đâu!"

"Không có gì không tốt! Quan hệ giữa chúng ta là thế nào chứ, em cứ yên tâm ở đây đi! Ôm con lên đi ngủ đi, ngủ trên sofa sẽ lạnh." Nếu như không phải là anh đã gọi điện thoại tới đây trước, để người làm tới đây bật hòa trong phòng lên, có lẽ không khí còn có thể sẽ lạnh hơn.

"Máy điều hòa đang mở sao?" Cô cảm thấy có chút ấm áp.

"Đúng! Anh vừa mới mở!" Lôi Vũ Minh không muốn cho cô biết, là anh đã nói trước với người làm để họ đi mở.

"Không phải chứ, đi vào mới một lát, đã ấm như vậy." Bên trong nhà rất lớn, lớn đến nỗi khiến cô phải chắc lưỡi hít hà, Lôi Vũ Minh thật đúng là không hổ danh là tổng giám đốc của Lôi thị, ngay cả nhà ở cũng lớn như vậy.

"Ha ha! Những thứ này không quan trọng, chỉ cần ấm là tốt rồi, anh ôm bọn trẻ lên phòng trước, em cũng lên đi, nhanh đi tắm rồi đi ngủ đi! Khuya lắm rồi!" Cũng đã nửa đêm rồi, hai đứa bé cũng đã sớm ngủ được một giấc dài rồi, cô vẫn chưa buồn ngủ sao?

"Kỳ Kỳ để em ôm cho!" Anh ôm Thổ Thổ còn đang đắp một cái chăn, lại cõng Kỳ Kỳ trên lưng, cô chạy nhanh qua ôm lấy Kỳ Kỳ, một đứa bé là được rồi, hai đứa bé cũng rất nặng.

"Vậy em chờ ở đây, anh ôm Thổ Thổ lên trước sau đó lại đi xuống lầu nữa ôm Kỳ Kỳ!"

"Em ôm Kỳ Kỳ cũng gần 4 năm rồi, anh còn lo lắng em không ôm được nó sao!" Kỳ Kỳ từ lúc vừa ra đời, vẫn luôn là cô ôm. Tới cuối năm, Kỳ Kỳ cũng đã bốn tuổi rồi, thời gian đó thực vui vẻ!

Có thể nhìn Kỳ Kỳ lớn lên, cô cảm thấy rất vui mừng.

"Vậy em cẩn thận một chút!" Tổng Tâm Dao gật đầu một cái, ôm Kỳ Kỳ đi theo bước chân của anh lên lầu, đi tới một căn phòng rất lớn, anh mới đem Thổ Thổ đặt vào trong chăn.

"Bọn em buổi tối ngủ ở đây đi! Anh ngủ ở sát vách, có việc thì cứ gọi anh!" Lôi Vũ Minh chỉ chỉ gian phòng cách vách.

"Được!" Lôi Vũ Minh lại chạy xuống lầu dưới, đưa tất cả hành lý của cô vào trong phòng.

"Ngủ ngon!"

"Ngủ ngon!" Tổng Tâm Dao kéo rương hành lý của mình sang, mở ra định tìm áo ngủ, lại thấy trong áo ngủ rơi ra một sợi dây chuyền nhỏ.

Nhìn sợi dây chuyền kia, hốc mắt cô từ từ ửng hồng, nếu như cô nhớ không lầm, sợi dây chuyền này là Cung Hình Dực lấy lại cho cô.

Là sợi dây chuyền cô làm rơi, nếu như không phải Cung Hình Dực giúp cô lấy lại, chắc hẳn nó vẫn còn ở trong tay người đàn ông xa lạ kia.

Đêm đó anh nói cho cô biết, có đồ đặt ở trong túi áo ngủ, cô hoàn toàn không nghĩ tới sẽ là cái này.

Chẳng qua là lúc đó, cô lại quên mất.

Nhìn hai đứa bé ngủ say trên giường, cô cầm lấy áo ngủ đi vào trong phòng tắm.

Tựa vào cửa phòng tắm, cô ngậm chặt miệng lại, không để cho mình khốc thành tiếng, mới rời khỏi ngày thứ nhất, cô lại đã bắt đầu nhớ anh rồi. Tại sao vẫn còn nhớ anh như vậy, nhớ anh thì có ích lợi gì đây? Người đàn ông này căn bản cũng không đặt cô ở trong lòng, cô cần gì phải nhớ tới anh chứ?

Nhìn tay của mình, vuốt ngón tay vốn vẫn đeo chiếc nhẫn kim cương kia, phía trên không để lại bất kỳ dấu vết gì, hình như cho tới bây giờ vẫn chưa từng thay đổi, cho tới bây giờ vẫn như chưa từng có chuyện gì xảy ra. Nhìn tay, ngực cô lại một lần nữa bắt đầu đau đớn. Trên cổ, sợi Hải Dương Chi Tâm kia cũng đã trả lại cho anh.

Vốn tưởng rằng đem toàn bộ mọi thứ của anh, tất cả đều trả lại cho anh. Như vậy cô sẽ không hoài niệm bất kỳ chuyện gì có liên quan đến hai người bọn họ nữa, nhưng tất cả đều đã sai lầm rồi.

Cô căn bản không có biện pháp quên được anh, bất luận là giữa hai người bọn họ đã xảy ra chuyện gì, trong đầu cô vẫn luôn hiện lên bóng dáng của anh. Anh cười tà, ánh mắt anh lúc chuyên chú hôn cô. Lại đeo sợi dây chuyền kia lên cổ, thay áo ngủ xong cô mới đi ra.

Nhìn hai đứa bé ngủ say, cô mới bò vào trong chăn, lại cũng không hề buồn ngủ. Tắt đèn. Trong bóng tối, vẫn là có thể thấy một đôi mắt đen nhánh,

đang lóe lên ánh lệ trong suốt.

Cung Hinh Dục tìm suốt một ngày, nhưng vẫn không tìm được nơi Tổng Tâm Dao đi, cũng đã cho người lái xe đi tới chỗ Quách Y Y, xem xem cô có ở đó hay không.

Anh đã tìm kiếm rất nhiều nơi, chạy đến Lôi thị hỏi thăm Lôi Vũ Minh có gặp Tổng Tâm Dao hay không, thư ký lại nói cho anh biết, Lôi Vũ Minh đã đi công tác ở thành phố X mấy hôm nay rồi.

Lôi Vũ Minh đã đi mấy ngày, nói như vậy bọn họ căn bản cũng không thể gặp nhau.

Anh lại chạy tới Hoắc thị tìm Hoắc Huyền Lôi, nhưng anh ta lại đang họp trong phòng họp, căn bản cũng không muốn ra gặp anh. Sau khi hỏi thư ký, lại biết được Hoắc Huyền Lôi mấy ngày nay cũng chưa từng rời khỏi công ty. Nếu như anh ta không rời đi, cũng không thể gặp Tổng Tâm Dao.

Đến nửa đêm, vẫn không có một chút tin tức gì của Tổng Tâm Dao. Anh ngồi ở trên chỗ cấm trong bar Tử Mị, uống rượu. Bởi vì đây là chỗ cấm, cho nên không có bất kỳ ai dám đến gần.

Tiểu Tường cũng đã trở về làm việc trong quán, mỗi đêm sau khi anh dỗ chị Thu ngủ liền trở lại quán rượu, đi làm. Hoàn hảo, chị Thu cũng không tỉnh lại giữa chừng.

Cho nên anh có thể đi làm trong quán bar nhưng lại vẫn luôn nhớ tới chị Thu.

"Tiểu Tường, hiện tại chị Thu như thế nào rồi?" Tiểu Tường không nghĩ tới, Cung Hinh Dục đột nhiên lại hỏi tới chuyện này.

"Cô ấy." Tiểu Tường muốn nói lại thôi, không biết phải nói thế nào.

"Có thời gian dẫn tôi tới thăm cô ấy đi. Dù sao hiện tại cô ấy biến thành bộ dáng như thế này tôi cũng khó tránh khỏi có chút trách nhiệm." Lúc ấy mặc dù anh rất tức giận, nhưng khi biết được chị Thu biến thành một người chỉ có thông minh như đứa trẻ ba bốn tuổi, anh cũng không trách cô nhiều thêm nữa.

"Được!" Tiểu Tường rất cảm tạ Cung Hinh Dục, ít nhất anh ấy không so đo chuyện ngày hôm đó bọn họ đã dẫm thương Kỳ Kỳ, cũng khiến Cung Hinh Dục bị thương.

"Tổng giám đốc, anh đừng uống nữa!" Thấy anh uống hết ly này đến ly khác, Tiểu Tường đưa tay ngăn cản.

"Không uống cô ấy có thể trở về sao?" Anh nhìn Tiểu Tường, hỏi.

"Tổng giám đốc, anh cãi nhau với Tổng tiểu thư sao?" Đây là suy đoán đầu tiên anh nghĩ tới.

"Cãi nhau sao? Nếu như là cãi nhau, chỉ cần hai ngày nữa, chúng tôi lại sẽ hòa hảo thôi, lần này so với cãi nhau còn nghiêm trọng hơn nhiều. hiện tại ngay cả cô ấy ở đâu tôi cũng không biết." Cô có thể đi đến đâu?

Anh đã đến tất cả các nơi công cộng, công ty taxi, trạm xe lửa, phi trường, trạm xe buýt, chỉ cần là nơi có phương tiện di chuyển, anh đều đã tìm qua, nhưng cũng không thấy bóng dáng của cô, càng không tìm thấy ghi chép việc cô mua vé xe lửa hay vé máy bay. Điều này càng làm cho anh thêm nóng nảy, cô có thể đi đâu?

"Nếu như hai người thật sự là có duyên phận, anh nhất định có thể tìm thấy cô ấy. Nếu như muốn tìm được Tổng tiểu thư, vậy thì không nên uống rượu nữa. Nên giữ vững đầu óc tỉnh táo, như vậy ngày mai mới có thể tiếp tục tìm kiếm cô ấy, không phải sao?" Tiểu Tường khuyên quả thực rất đúng.

"Lấy cho tôi một bát canh giải rượu!" Tiểu Tường đáp một tiếng, lập tức đi lấy canh giải rượu cho anh.

Nhìn Cung Hinh Dục có thể thấy là anh ấy đã thật sự yêu Tổng Tâm Dao, cho nên mới lo lắng như vậy, luôn luôn tìm kiếm tung tích của Tổng Tâm Dao. Thật lòng anh rằng anh ấy có thể mau chóng tìm thấy cô ấy.

Sau khi uống xong canh giải rượu, Cung Hinh Dục cảm thấy tỉnh táo hơn nhiều, nhưng khi bước đi, vẫn còn chưa vững vàng.

"Tổng giám đốc, anh cẩn thận chút!" Tiểu Tường ở sau lưng kêu lên, có vài người muốn đến gần giúp anh, tuy nhiên đều bị anh đẩy ra.

Ngồi vào trong xe, lại thấy Dạ Thiên cũng đang ngồi ở trong xe của anh.

"Anh đã uống bao nhiêu vậy?" Mùi rượu thật sự quá nồng.

"Không nhiều lắm, mấy ly Huyết Tinh Mã Lệ." Dạ Thiên nhìn anh chăm chăm. Đây chính là loại rượu mạnh nhất trong Tử Mị thế mà anh ta lại uống đến vài ly.

"Năm đó khi cô ấy đến quán bar Tử Mị, đã chọn loại rượu này. Chỉ là cô ấy chỉ uống một ly, tôi uống nhiều hơn mấy ly mà thôi." Năm đó anh rất tò mò, một cô gái bé nhỏ như vậy, có thể uống được loại rượu mạnh như vậy sao?

Thế nhưng, cô ấy đã uống cạn sạch, hơn nữa trong rượu còn bị bỏ thuốc.

Nếu như không có ly rượu đó, có lẽ hai người bọn họ cũng sẽ không có Kỳ Kỳ.

"Anh đúng thật là không thể cứu được mà, rõ ràng là đã yêu cô ấy, còn sống chết không chịu nhận. Lần này nếu như tìm được cô ấy, anh nhất định phải nói với cô ấy ba cái chữ kia, nếu không cô ấy thật sự sẽ không có khả năng trở về với anh nữa đâu." Khi anh nghe thấy anh ấy nói những lời đó, anh còn cảm thấy tức giận, hướng chỉ là Tổng Tâm Dao.

"Ừ." Anh đáp một tiếng, liền tựa vào chỗ ngồi, ngủ mê man.

"Trên tay đã bị thương, còn uống nhiều rượu như vậy, thật là không thể nói nổi." Đây anh về chỗ ghế phụ, cởi áo khoác của mình xuống, đắp lên trên người anh. Nhìn Cung Hình Dục, đối với chuyện của anh, thật không thể nào không quan tâm được.

Bọn họ là anh em thân thiết, cho dù có như thế nào đi nữa, anh cũng phải giúp anh ấy!

Xem ra hiện tại, anh lại càng bận rộn hơn rồi. Phải giúp anh ấy điều tra xem Tổng Tâm Dao rốt cuộc đã đi đâu, nếu không ngày ngày nhìn thấy anh uống rượu như vậy, anh ấy chịu được nhưng anh thật không chịu nổi.

Cho đến khi trời sắp sáng, Tổng Tâm Dao mới ngủ, một lát sau, đã tỉnh lại, hai đứa bé ngủ bên cạnh cũng không biết đã đi đâu.

Cô vội vàng bò dậy, đi khắp phòng tìm một vòng, cũng không thấy bóng dáng hai đứa đâu.

Chạy ra khỏi phòng, mới thấy bọn chúng đang ngồi ở trong phòng khách, chơi đùa với nhau. Tổng Tâm Dao trở về phòng đánh răng, rửa mặt, thay quần áo sau đó mới lại đi ra.

"Mẹ, mẹ đã dậy rồi!" Kỳ Kỳ chạy tới, kéo tay Tổng Tâm Dao.

"Kỳ Kỳ, có phải mẹ đã ngủ quên hay không?" Đầu giường không có đồng hồ báo thức, hiện tại đã là mấy giờ cô cũng không biết, lúc rời đi, ngay cả điện thoại cô cũng không mang theo, là không bởi vì cô không muốn để cho Cung Hình Dục tìm được mình.

"Cũng không muộn đâu, hiện tại mới hơn chín giờ!" Lôi Vũ Minh mặc tạp dề từ trong phòng bếp đi ra, trong tay còn cầm theo bữa ăn sáng.

"Vậy mà chưa muộn nữa sao? Em ngủ quên mất, thật vô ý quá, lại làm phiền anh phải làm nữa sáng nữa!" Lôi Vũ Minh tuyệt đối là một người đàn ông tốt, hơn nữa còn biết nấu ăn.

"Anh quen thuộc mọi thứ ở đây hơn em, nếu là em có thể ngay cả phòng bếp ở đâu cũng không biết!" Lôi Vũ Minh cười cười, tiếp tục nói: "Mau tới ăn cơm đi!"

"Dạ! Ăn cơm thôi...!" Hai đứa bé vừa nghe thấy có thể ăn sáng, liền vui vẻ chạy tới.

"Oa, những món ăn này là chú nấu sao, thật ngon nha!" Hơn nữa còn rất phong phú.

"Kỳ Kỳ, cháu đã từng nghe nói như thế này chưa? Buổi sáng phải ăn giống như Hoàng đế, buổi trưa ăn giống như dân thường, buổi tối ăn giống như tên ăn xin đó?" Lôi Vũ Minh gấp chút thức ăn vào trong bát của Kỳ Kỳ, sau đó lại gấp một ít cho Tổng Tâm Dao và Thố Thố.

Việc làm của anh có vẻ giống như muốn lấy lòng Kỳ Kỳ trước, sau đó muốn nó tặng mẹ cho anh cũng sẽ dễ dàng hơn.

"Chưa từng nghe qua, nhưng mà cháu đã nghe qua câu nói, ăn không nói ngủ không nói." Kỳ Kỳ "Ha ha" cười, cúi đầu yên lặng ăn cơm.

Trên bàn ăn cũng lập tức yên tĩnh hơn rất nhiều. Tổng Tâm Dao nhìn Lôi Vũ Minh một cái, đưa tay gấp thức ăn cho anh.

"Sáng sớm anh đã phải dậy nấu ăn cho mọi người nên ăn nhiều một chút đi!" Lôi Vũ Minh nhìn chằm chằm Tổng Tâm Dao một lúc lâu, cười!

Cô gái này, hiện tại đã biết quan tâm đến anh rồi sao? Cũng không tồi, ít nhất giữa bọn họ đã có tiến triển, nếu như vẫn luôn tiếp tục như vậy, chắc hẳn tình cảm giữa hai người bọn họ cũng sẽ trở nên khá hơn.

Kỳ Kỳ và Thố Thố thấy bọn họ như vậy, cũng bắt chước theo, cùng gấp thức ăn cho Lôi Vũ Minh.

"Chú, chú ăn nhiều một chút!" Thố Thố và Kỳ Kỳ đồng thanh nói.

"Được!" Lôi Vũ Minh rất vui vẻ, có thể ăn món ăn gia đình giống như người một nhà như vậy, cảm giác thật là tốt.

Ăn cơm xong, Tổng Tâm Dao liền lên lầu thu dọn một lát, nhưng mới bắt đầu dọn dẹp, cô lại chạy vào phòng tắm, nôn khan.

"Dao Dao, đi bệnh viện kiểm tra đi!" Chẳng biết Lôi Vũ Minh đột nhiên xuất hiện ở trong phòng từ lúc nào, thấy Tổng Tâm Dao lại bắt đầu nôn ọe. Thật ra anh rất lo lắng, không phải cô thật sự lại đang mang thai chứ?

Anh không biết là mình nên vui vẻ, hay là khổ sở vì cô nữa?

Nếu như cô thật sự mang thai, đứa bé này nhất định là Cung Hinh Dực, không có thai là tốt nhất.

"Được rồi!" Cô cũng muốn biết, mình rốt cuộc là bị làm sao? Tình trạng này, cùng với lúc vừa mới mang thai Kỳ Kỳ rất giống nhau.

Cô có chút lo lắng. Cô lại một lần nữa mang thai con của Cung Hinh Dực sao. Nếu như lại mang thai lần nữa, cô phải làm sao đây?

Là phá thai? Hay là sinh nó ra?

Chính cô cũng không biết! Bây giờ cô đã mang theo hai đứa bé, nếu như lại sinh đứa bé trong bụng ra, cuộc sống sau này của cô, phải làm thế nào đây?

Kỳ Kỳ đã chịu khổ cùng cô 4 năm rồi, cô không thể để cho Kỳ Kỳ chịu khổ thêm nữa.

Từ trong phong khám phụ khoa đi ra, sắc mặt Tống Tâm Dao tái nhợt. Tại sao? Tại sao cô lại thật sự mang thai?

Đứa bé này, tại sao lại tới không đúng lúc như vậy? Vuốt bụng mình, cô thật không đành lòng, không đành lòng phá bỏ con của mình. Nhưng mà nếu như không phá bỏ thì phải làm sao đây?

"Dao Dao." Lôi Vũ Minh thấy cô từ bên trong đi ra, trong tay còn cầm kết quả xét nghiệm, nhưng nhìn dáng vẻ của cô hình như có cái gì đó không đúng.

"Làm thế nào? Tại sao lại như vậy?" Cô ní non, hỏi mình nên làm cái gì?

Lôi Vũ Minh cầm lấy kết quả xét nghiệm trên tay cô, liếc mắt nhìn. Anh không hề đoán sai, cô thật sự mang thai.

"Dao Dao." Lôi Vũ Minh tiến lên, đỡ cô. Nhìn bộ dáng hiện tại này của cô giống như tùy thời đều có thể ngã xuống.

"Anh nói cho em biết em nên làm cái gì đi? Có phải em nên phá bỏ đứa bé này hay không? Nó tới thật không đúng lúc, thật không đúng thời điểm!" Sau khi sinh nó ra thì phải làm sao?

Lại để cho nó phải chịu khổ giống như Kỳ Kỳ năm đó sao?

"Dao Dao, em đừng như vậy, không cần bỏ đứa bé, anh sẽ chăm sóc mẹ con em, để cho anh chăm sóc đi." Lôi Vũ Minh ôm cô vào lòng, cảm nhận sự yếu ớt của cô lúc này.

"Không thể, em không thể như vậy!" Cô không thể đối xử với anh như thế, anh không cần vì cô mà bỏ ra nhiều tâm sức như vậy.

"Dao Dao, em hãy nghe anh nói!" Anh ôm cô rất chặt, ní non bên tai cô: "Dao Dao, em biết không? Từ khi còn rất nhỏ, lần đầu tiên em xuất hiện trước mắt anh, anh đã tự nhủ với mình rằng sau khi lớn lên, nhất định anh phải làm kỹ sư của em, nhất định phải bảo vệ em thật tốt. Anh có thể mặc kệ để cho em bất nạt, bởi vì anh thích nhìn dáng vẻ khóc lóc của em, cho nên mỗi lần anh đều khóc, khóc rất to để mẹ tới. Thấy có người lớn tới, em sẽ còn khóc to hơn cả anh.

Nhưng cuối cùng cũng không nghĩ tới, anh lại rời khỏi đây. Anh đã nghĩ là mình có thể ngày ngày nhìn thấy em, nhưng anh đã sai lầm rồi, anh căn bản cũng không thể ngày ngày được gặp em. Anh trở về thành phố O lần này cũng là vì muốn tìm gặp em, nhưng đi đến nhà em, bác Tống lại nói cho anh biết, em đã rời khỏi đó 4 năm rồi. Lúc ấy anh cảm thấy tâm thật đau. Anh cho người đi tìm tung tích của em, nhưng khi anh tìm được em, em cũng đã là mẹ của Kỳ Kỳ. Anh cũng không để ý đến chuyện này, nhưng mà chuyện làm anh kinh ngạc hơn đó chính là em sẽ kết hôn với Cung Hinh Dực. Anh thật sự vô cùng khó chịu, nghĩ là mình sẽ không còn cơ hội nữa. Nhưng mà trời cao đã cho anh cơ hội này, em hãy để cho anh chăm sóc mẹ con em đi! Anh sẽ yêu thương chúng giống như con ruột của mình. Có được không?"

Tống Tâm Dao lặng lẽ nghe, cô không ngờ tình cảm Lôi Vũ Minh dành cho mình lại sâu như vậy. Từ trước tới nay, cô đều cho rằng anh chỉ đối xử tốt với cô như một người em gái hàng xóm thân thiết. Cho tới bây giờ cũng chưa từng nghĩ đến đó là tình cảm nam nữ. Nhưng mà hôm nay nghe anh thổ lộ như vậy, cô cảm thấy mình đã sai lầm rồi. Tình cảm của người đàn ông này đối với cô thật sự rất sâu.

Cô thật sự không biết phải đáp trả lại anh như thế nào nữa.

"Anh có khả năng làm được điều đó, nhưng mà em không thể chấp nhận tình cảm của anh được. Anh có thể chấp nhận được việc trong lòng em còn có người đàn ông khác sao? Nếu như em sinh đứa bé này ra như vậy chỉ có thể làm cho em càng không thể nào quên được anh ấy. Nhìn khuôn mặt giống anh ấy như đúc của Kỳ Kỳ lòng của em thật sự rất đau. Mỗi khi nhớ tới chuyện anh ấy kết hôn với em chỉ vì muốn lợi dụng thân phận mẹ của con trai để giải trừ hôn ước với Cao Cẩm Nhã thì em không thể không hận anh ấy. Nhưng em cũng không thể không thừa nhận rằng em yêu anh ấy, hơn nữa, còn là đã sâu đến tận xương tủy." Chính cô cũng cảm thấy, mình có bao nhiêu tình cảm với anh, hiện tại nếu như tiếp nhận tình cảm của anh ấy thì thật là không công bằng.

"Anh có thể đợi đến khi em hoàn toàn quên anh ta, nhưng mà, không nên phá thai, anh lo về sau em sẽ hối hận về việc em đã từng tự tay bóp chết con của mình." Hai mươi mấy năm anh cũng có thể chờ được vậy thì đợi thêm mấy năm nữa còn sợ anh sẽ không đợi được sao?

"Vũ Minh, anh thật ngu ngốc!" Cô thật sự chưa từng thấy người đàn ông nào ngốc như vậy.

"Vì em, coi như có ngốc hơn nữa, anh cảm thấy cũng không sao cả." Vì cô cho dù mất đi mạng sống của mình cũng không sao cả. Chỉ cần trong cuộc sống của anh có cô tồn tại là anh đã cảm thấy thỏa mãn rồi.

"Chúng ta trở về thôi!" Tống Tâm Dao cảm thấy tâm tình cũng đã khá hơn một chút rồi, sắc mặt cũng không còn tái nhợt giống như hồi nãy nữa.

"Được, chúng ta về nhà!" Lôi Vũ Minh kéo Tống tâm Dao tay, xoay người đang định đi ra ngoài, lại thấy Hoắc Huyền Lôi đang đứng ở sau lưng bọn họ.

"Anh Hoắc!" Tống Tâm Dao không nghĩ là sẽ gặp được Hoắc Huyền Lôi ở đây.

"Dao Dao, chúng ta có thể nói chuyện riêng một chút hay không?" Ngày hôm qua, anh đến Tống gia tìm cô, lại thấy cô xách theo hành lý, ngồi vào xe người đàn ông này cho nên anh đi theo tới đây. Vì không muốn để cho cô phát hiện ra cho nên cơm tối trong nhà hàng kia anh cũng không ăn, chỉ mua một hộp bánh bích quy ở bên ngoài của hàng, ngồi ở trong xe từ từ ăn.

Đến nửa đêm, nhìn thấy bọn họ vào căn biệt thự kia, anh lại ngủ một giấc trong xe. Buổi sáng ăn một chút ở ngoài xong, liền thấy Lôi Vũ Minh đưa Tống Tâm Dao tới bệnh viện.

Vừa nhìn thấy cô sắc mặt tái nhợt ra ngoài anh rất muốn tiến lên hỏi thăm xem cô như thế nào?

Tuy nhiên anh không ngờ lại nghe thấy người đàn ông này thổ lộ với cô, cho đến hôm nay anh cũng mới biết chuyện xảy ra giữa cô và Cung Hình Dục.

"Được!" Cô gật đầu một cái, nói: "Vũ Minh, anh vào trong xe chờ em nhé!" Lôi Vũ Cẩm giấy xét nghiệm trong tay cô sau đó liền đi ra ngoài.

Hai người bọn họ đi tới vườn hoa, Hoắc Huyền Lôi cũng không lên tiếng, chỉ trầm mặc nhìn Tống Tâm Dao.

"Anh Hoắc, không phải là anh có chuyện muốn nói với tôi sao?" Thấy Hoắc Huyền Lôi nửa ngày cũng không nói chuyện, Tống Tâm Dao có chút buồn bực.

"Tại sao cô có thể gọi anh ta là Vũ Minh, lại gọi tôi là anh Hoắc, mà không thể gọi tôi một tiếng Huyền Lôi?" Âm thanh của anh rất nhỏ, nhưng Tống Tâm Dao vẫn nghe được.

Cô thể nhưng lại cảm thấy, trong giọng nói của anh mang theo sự ưu thương nhàn nhạt .

"Anh Hoắc, anh không sao chứ?" Đối với câu hỏi của anh, cô cũng không trả lời, mà thật sự cũng không biết trả lời anh như thế nào.

Cô biết Lôi Vũ Minh từ nhỏ, mặc dù cũng có quen biết Hoắc Huyền Lôi nhưng mới chỉ hơn ba tháng không thể quen thuộc đến mức độ đó được.

Hoắc Huyền Lôi đột nhiên xoay người, ôm cô vào ngực.

"Anh Hoắc, anh" Tống Tâm Dao nhất thời không phản ứng kịp, anh ấy đang làm gì?

"Đừng nói gì cả, cứ để anh ôm em một lát, chỉ một lát thôi." Anh phát hiện, cô càng ngày càng cách xa anh, xa tới mức khiến anh không thể nào với tới được.

Nhìn cô tựa vào trong ngực Lôi Vũ Minh khóc thút thít anh thật sự rất đau lòng, rất muốn tiến lên, kéo cô ôm vào trong ngực mình.

Nhưng mà đoạn đối thoại kia của bọn họ khiến anh dừng bước.

"Anh Hoắc, anh đừng như vậy!" Cô không hiểu, tại sao Hoắc Huyền Lôi lại như vậy, quan hệ giữa hai người bọn họ rõ ràng chỉ có thể được coi là bạn bè bình thường, tại sao anh lại cố tình bày ra bộ dáng như thế này.

"Dao Dao, tại sao em lại không cảm nhận được? Không cảm nhận được tấm lòng của anh đối với em là như thế nào sao?" Nghe thấy câu này, cô tròn mắt kinh ngạc, rốt cuộc đây là tình huống gì vậy?

Hôm nay rốt cuộc là ngày gì thế? Mới vừa rồi cô đã nghe Lôi Vũ Minh thổ lộ, bây giờ lại bị người đàn ông này ôm, hỏi cô tại sao lại không hiểu tấm lòng của anh ta.

Tâm của anh? Tại sao cô lại phải hiểu chứ?

"Chẳng lẽ em không hề cảm nhận được, anh có tình cảm với em sao?" Một lần nữa, cô lại sửng sốt, đây rốt cuộc là chuyện gì với chuyện gì vậy?

"Hoắc."

"Đừng nói gì cả, em để cho anh nói hết đã được không?" Tống Tâm Dao cứ như vậy đứng ngây ngốc, bị anh ôm vào trong ngực. Ngày hôm nay thật đáng ghét, khiến cô buồn bực.

"Em có biết tại sao khi lần đầu tiên nhìn thấy em, anh lại đi theo em và Kỳ Kỳ không? Em có biết tại sao chúng ta lại gặp nhau ở nhà ga không? Bởi vì anh có cảm tình đối với em, bởi vì anh hi vọng em có thể ở bên cạnh em. Em có biết khi em gọi điện thoại tới hủy bỏ buổi hẹn của chúng ta anh đã rất đau lòng hay không? Em có biết khi Cao Cẩm Nhã tới tìm anh để hợp tác đối phó Từ Mị, người đầu tiên anh nghĩ đến phải bảo vệ là ai không? Em có biết không? Tại sao em không thể suy nghĩ một chút nào đến tình cảm anh dành cho em? Dao Dao, anh thua kém Cung Hình Dục ở chỗ nào chứ? Anh thua kém Lôi Vũ Minh cái gì chứ? Tại sao kết quả lại là như thế này?" Anh vẫn luôn không thể nào hiểu được.

"Anh Hoắc, anh biết cái gì gọi là tình cảm không? Tình cảm thường thường là ích kỷ, nếu như anh yêu một người nào đó, anh vĩnh viễn sẽ không thấy được bên cạnh anh còn có những người khác. Bởi vì trong mắt anh, chỉ biết có một người. Bởi vì người tôi yêu là Cung Hình Dục, cho nên tầm mắt của tôi chỉ đuổi theo hình bóng của anh ấy. Bất cứ người nào cũng sẽ không lọt được vào mắt tôi, bởi vì khi đó trong mắt tôi, chỉ có một người đó là Cung Hình Dục thôi, anh đã hiểu chưa? Cảm ơn tình cảm mà anh đã dành cho tôi, nhưng mà đối với chuyện này, tôi thật sự không thể cho anh có thêm hi vọng." Tổng Tâm Dao đưa tay đẩy Hoắc Huyền Lôi ra. Có lẽ nói như vậy sẽ làm anh tổn thương.

Nhưng mà nếu như không nói như vậy, anh ấy sẽ vẫn có hy vọng đối với cô.

"Dao Dao." Nhìn bóng lưng cô rời đi, anh không nhận được gọi một tiếng.

"Thật ra thì anh có thể xem xét lại kỹ hơn, bên cạnh anh vẫn luôn có một người phụ nữ, cô ấy luôn yên lặng chú ý đến anh, chỉ là anh chưa phát hiện ra mà thôi." Cô nhớ rất rõ, người phụ nữ cô nhìn thấy trong tờ báo ngày hôm đó là thư ký của anh. Anh mắt cô ấy khi nhìn anh khiến cho cô hiểu được điều đó.

"Dao Dao, anh sẽ yên lặng bảo vệ em, mặc dù em không có tình cảm đối với anh, nhưng anh vẫn sẽ luôn bảo vệ em. Nếu như Lôi Vũ Minh là ký sĩ của em, như vậy thì hãy để cho anh là thủ hộ thần của em đi!" Tổng Tâm Dao xoay người lại, nhưng chỉ là nở một nụ cười với anh sau đó liền xoay người đi ra ngoài.

Hoắc Huyền Lôi nhìn theo hướng cô vừa rời đi, lại phát hiện ra rằng, sau khi nói ra tất cả những gì mình muốn nói tâm tình cảm thấy nhẹ nhàng hơn rất nhiều. Tim cũng không còn khó chịu như trước nữa.

Thì ra là, tâm cũng không đau như vậy nữa.

Anh cũng mỉm cười, thật ra, chỉ cần nhìn thấy cô hạnh phúc, như vậy cũng đã đủ rồi. Cứ để cho anh làm chức thủ hộ thần này đi, anh sẽ ở bên cạnh, bảo vệ cô thật tốt vậy là được rồi.

*

Nửa năm sau.

Tổng Tâm Dao ngồi trong vườn hoa, bụng đã lộ rõ rồi. Cô mang thai đã hơn bảy tháng, chưa tới ba tháng nữa đứa bé sẽ ra đời.

"Mẹ, Kỳ Kỳ muốn nghe xem em gái có cử động hay không." Kể từ khi cô nói cho Kỳ Kỳ biết em bé đang động, Kỳ Kỳ liền ngày ngày la hét hỏi em bé có động hay không.

"Kỳ Kỳ, làm sao con biết trong bụng mẹ là em gái hả?" Kỳ Kỳ suốt ngày la hét phải nghe em gái, cũng không nói là em trai.

"Bởi vì em gái và Kỳ Kỳ tâm linh tương thông a, em gái nói với Kỳ Kỳ là em là một bé gái a!" Kỳ Kỳ cười đến ngây thơ, Tổng Tâm Dao đưa tay vuốt vuốt tóc con.

Nhìn khuôn mặt của Kỳ Kỳ, cô lại không tự chủ được nhớ tới Cung Hình Dục ở thành phố o xa xôi kia. Hiện tại anh sống như thế nào? Có khỏe mạnh không?

"Mẹ, mẹ đang nhìn cái gì vậy?" Thấy Tổng Tâm Dao vẫn nhìn chăm chăm vào mặt mình, Kỳ Kỳ tò mò hỏi.

"Mẹ phát hiện, Kỳ Kỳ đã lớn rồi nha!"

"Mẹ, Kỳ Kỳ bốn tuổi rồi, dĩ nhiên lớn lên! Kỳ Kỳ lớn lên, mới có thể bảo vệ được em gái chứ!" Kỳ Kỳ lại nằm xuống ghé lên bụng Tổng Tâm Dao.

"Oa. Mẹ, em gái đang động này!" Đối với cảm nhận này, Kỳ Kỳ rất là hưng phấn.

"Tại sao lại ngồi ở bên ngoài như thế này, gió thổi rất lạnh đó." Lôi Vũ Minh từ thành phố O đi tới thấy cô và Kỳ Kỳ đều ở trong hoa viên, vội cởi áo khoác xuống khoác lên người cô.

"Làm sao anh lại tới đây, đi đi lại lại giữa hai thành phố, rất mệt mỏi đó!" Thấy ngày hôm trước anh mới tới đây xong hôm nay lại chạy tới.

"Không phải là vì anh tới tham con trai và con gái nuôi sao?" Kể từ sau khi Kỳ Kỳ nói đứa bé trong bụng Tổng Tâm Dao là con gái, Lôi Vũ Minh cũng vẫn luôn nói đó là con gái.

"Vậy cũng không cần ba ngày hai bữa lại đến, về sau đừng chạy như vậy nữa. Nếu như có chuyện gì người giúp việc sẽ thông báo cho anh biết mà!" Kể từ sau khi biết cô mang thai, Lôi Vũ Minh liền mời người giúp việc tới nhà chăm sóc cuộc sống thường ngày của bọn họ.

"Cũng không phải là vì nhớ mọi người sao! Mau vào đi thôi! Bên ngoài quá lạnh!" Lôi Vũ Minh vẫn không yên lòng, nếu như cô mà cảm lạnh, sẽ không tốt.

"Hiện tại thời tiết tốt như vậy, em muốn ở ngoài một lát!" Khó có được một ngày thời tiết tốt, mặc dù gió hơi lớn nhưng mà người giúp việc đã săn sóc ở phía sau, kéo màn chắn gió, cô ngồi ở đây, căn bản cũng không có gió thổi đến.

"Vây cũng tốt! Nếu như gió lớn hơn thì phải đi vào đó! Anh đi mua đồ ăn, buổi tối sẽ làm mấy món em, Thố Thố và Kỳ Kỳ thích ăn." Lôi Vũ Minh cười nói, lại thấy ánh mắt của hai người bọn họ đột nhiên mờ đi.

"Thố Thố hôm nay tại sao không ở cùng với hai người vậy?" Lúc này anh mới phát hiện ra có cái gì đó không đúng. Bình thường không phải Thố Thố rất thích đi theo Kỳ Kỳ sao?

"Mấy ngày trước mẹ của Thố Thố tìm đến, Thố Thố đã về nhà cùng mẹ rồi!" Thố Thố rời đi, cô cũng không đành lòng.

Nói thế nào Thố Thố cũng đã cùng nhau sinh sống với bọn họ hơn bảy tháng, đột nhiên lại rời đi, thật sự cô không quen như vậy.

"Tại sao lại không nói cho anh biết?" Nếu như cô thông báo cho anh, anh nhất định sẽ đến tiễn Thố Thố. Đứa bé kia quả thực rất khéo léo. Đột nhiên cô bé rời đi, thật đúng là không quen.

"Ai, đừng thương cảm, Thố Thố đã tìm được mẹ, chúng ta nên vui vẻ cho con bé mới đúng." Tổng Tâm Dao đột nhiên cười, mặc dù ngoài miệng nói như vậy nhưng trong lòng cũng không hề thoải mái.

"Đúng vậy! Hai người ngồi chơi, anh đi mua đồ nấu ăn bồi bổ cho con trai nuôi còn có con gái nuôi của anh nữa. Lôi Vũ Minh cười đi vào trong.

Khi bóng anh khuất sau khúc cua, nụ cười trên mặt cô cũng biến mất. Thố Thố cứ như vậy rời đi quả thật cô không quen chút nào. Hi vọng về sau có thể gặp lại Thố Thố.

Thành phố O

Cung Hinh Dục ngồi trong phòng làm việc, trong tay đang cầm sợi dây chuyền Hải Dương Chi Tâm. Đã nửa năm rồi, vẫn không có một chút tin tức gì của Tổng Tâm Dao. Rốt cuộc cô đã đi đâu?

Tại sao cô lại giống như biến mất khỏi thế giới này vậy, làm sao tìm mãi cũng không tìm được.

"Dục!" Dạ Thiên đi vào, thấy anh đang ngắm sợi Hải Dương Chi Tâm thì cũng biết anh lại nhớ Tổng Tâm Dao rồi.

"Sao cậu lại tới đây? Có phải có tin tức gì của cô ấy rồi hay không?" Nửa năm nay, anh chưa hề buông tha việc tìm kiếm Tổng Tâm Dao, nhưng cho đến bây giờ, vẫn không có chút tin tức nào.

"Cuối cùng tôi cũng phát hiện một việc rất lý lạ!" Chuyện này, anh đã phát hiện được gần một tháng rồi.

"Có chuyện gì lạ?" Anh hoàn toàn không có tâm trạng đi nghe cái chuyện lạ gì đó kia, anh chỉ muốn nhanh chóng tìm được Tổng Tâm Dao mà thôi.

"Chính là Lôi Vũ Minh, cứ ba ngày hai bữa lại đi đến thành phố X, anh không cảm thấy có cái gì đó kỳ quái sao? Mỗi lần tôi nhờ một người bạn trong công ty hỏi thư ký của anh ta, thư ký đều nói là anh ta đi công tác ở nước ngoài hoặc là đi công tác ở thành phố khác, kỳ quái hơn nữa là thư ký không bao giờ nhắc đến việc anh ta đến thành phố X." Lần này, Cung Hinh Dục có chút quan tâm.

Thành phố X?

Anh nhớ lần trước khi tới công ty của Lôi Vũ Minh tìm anh ta, thư ký đã nói, anh đã đến thành phố X rồi.

Cô ấy nói Lôi Vũ Minh đã đi đến đó vài ngày trước, nhưng mà trước đó một ngày anh vẫn còn gặp Lôi Vũ Minh ở một bữa tiệc. Xem ra, cô thư ký này vẫn luôn nói dối.

"Chúng ta cùng đến thành phố X đi!" Vô cùng có khả năng, Tổng Tâm Dao đang ở thành phố X, có lẽ có thể nói là hôm đó Tổng Tâm Dao rời đi, chính là ngồi trên xe của Lôi Vũ Minh, cho nên đó là nguyên nhân mà bọn họ không thể tìm được ghi chép về việc rời đi của cô.

"Anh cũng nghĩ là bọn họ ở thành phố X sao?" Dạ Thiên đã kiểm tra mấy ngày, cho nên anh khẳng định, Lôi Vũ Minh mỗi lần đều là đến thành phố X. Đến sân bay tìm kiếm ghi chép về tất cả các chuyến bay của anh ta, đều là đến thành phố X, hình như có vẻ rất vội vàng. Thành phố X cách thành phố O cũng chỉ khoảng bảy tám tiếng đồng hồ lái xe. Anh ta đại khái có thể lựa chọn lái xe đi, như vậy sẽ không dễ dàng bị người khác phát hiện, thế nhưng anh ta lại lựa chọn máy bay.

Xem ra, mỗi lần anh ta đều đi gặp một người, người kia vô cùng có khả năng chính là Tổng Tâm Dao.

"Ừ! Theo những gì mà cậu nói, tôi cũng nghi ngờ Dao Dao và Kỳ Kỳ có khả năng là đang ở thành phố X." Cung Hinh Dục cầm áo khoác bên cạnh lên, dọn đồ thư ký mấy câu liền rời khỏi công ty, tìm chuyến bay sớm nhất đi đến thành phố X.

Lần này trừ Dạ Thiên ra, anh còn dẫn theo Triệu Tâm Nguyệt, nhưng mà ngày đầu tiên đến thành phố X, Triệu Tâm Nguyệt lại bị cảm, phải đưa vào bệnh viện.

Cung Hinh Dục để cho Dạ Thiên về khách sạn nghỉ ngơi, còn mình thì ở lại trong bệnh viện chăm sóc Triệu Tâm Nguyệt. Cho dù có như thế nào, anh cũng không thể rời đi nửa bước. Là anh đã đưa Triệu Tâm Nguyệt tới thành phố X, chỉ là nhiệt độ ở thành phố X này thấp hơn vài độ so với thành phố O cho nên Triệu Tâm Nguyệt không thể lập tức thích ứng được với thời tiết ở đây.

"Mẹ vợ, mẹ cảm thấy như thế nào?" Thấy Triệu Tâm Nguyệt đã tỉnh lại, Cung Hinh Dục vội vàng đỡ bà dậy, giúp bà kéo cao chăn lên.

"Hinh Dục, thật xin lỗi, mới đến đây đã bị bệnh còn làm phiền con ở lại trong bệnh viện chăm sóc cho mẹ." Triệu Tâm Nguyệt biết bọn họ tới thành phố X lần này chính là vì tìm Tổng Tâm Dao .

Nhưng mà bà không hề nghĩ rằng, mình vừa tới nơi này đã bị cảm phải vào bệnh viện.

"mẹ, mẹ đang nói cái gì vậy? Con là con rể của mẹ, con không chăm sóc mẹ thì chăm sóc ai chứ?" Bà càng ngày càng vừa lòng với Cung Hinh Dục. Tổng Tâm Dao mất tin tức nửa năm nay rồi, nếu như không phải anh một mực chăm sóc hai người già bọn họ, bà thật sự không biết, mình bây giờ sẽ biến thành cái dạng gì nữa.

"Mẹ, mẹ nằm đi, con đi lấy một ít nước cho mẹ uống thuốc trước đã." Triệu Tâm Nguyệt gạt đầu, đưa mắt nhìn theo bóng anh rồi đi. đọc chương mới nhất tại doctruyen.org

Mới ra khỏi phòng bệnh, liền nhìn thấy mấy người đang vây quanh xe đẩy, bên trong truyền ra âm thanh lo lắng.

"Dao Dao, làm sao vậy? Tại sao đột nhiên lại đau bụng?" Bên trong truyền ra âm thanh vô cùng quen thuộc.

"Mẹ, mẹ đừng hù dọa Kỳ Kỳ , mẹ và không thể có chuyện gì." Giọng nói truyền đến chính là của Kỳ Kỳ.

Cung Hinh Dục chạy tới, mọi người đang vây quanh ra, lại thấy Tổng Tâm Dao đang nằm trên xe đẩy, trán lấm tấm mồ hôi, biểu hiện trên mặt vạn vạn, vẫn là hết bụng của mình thật là đau.

Anh nhìn xuống bụng của cô, lại thấy bụng cô có vẻ giống như đã mang thai tháng sáu bảy tháng, trái tim bỗng nhiên đau đớn như bị bóp nghẹt.

"Dao Dao." Anh đột nhiên đẩy mọi người ra, xe đẩy đúng lúc này cũng ngừng lại. Anh ôm lấy Tổng Tâm Dao, đưa tay vuốt bụng cô.

"Hinh. Hinh Dục." Cặp mắt mờ hồ mở ra, lại thấy người đàn ông mà mình ngày đêm thương nhớ nửa năm nay.

"Dao Dao, là anh, là ta." Anh nắm thật chặt lấy tay cô, khăn trương nhìn cô, nói.

"Em cảm thấy thế nào rồi?" Nhìn trên trán cô vẫn không ngừng đổ mồ hôi.

"Bụng em. Bụng. Thật là đau." Cô đưa tay vuốt bụng, Lôi Vũ Minh đứng bên cạnh nhìn. Cô vẫn không hề quên Cung Hinh Dục, vào lúc này, trong lòng cô vẫn nhớ tới anh ta.

"Ta. Chúng ta. Đứa. Đứa bé. Em không muốn. Không muốn. Nó có chuyện." Cung Hinh Dục nắm tay cô thật chặt, nhìn về mặt khổ sở của cô. Lòng đau giống như bị gai châm vậy. Nếu như anh tìm được cô sớm hơn, như vậy anh có thể chăm sóc cho cô thật tốt, cũng sẽ không để cho cô xảy ra chuyện như thế này.

"Không có việc gì, không sao đâu!" Anh dứt khoát ôm lấy cô, quát lên với y tá đứng bên cạnh: "Bác sĩ đâu rồi? Bảo ông ta bỏ ra đây cho tôi!" Sau đó liền ôm cô chạy tới phòng cấp cứu.

Nghe thấy tiếng rống giận bên ngoài, Triệu Tâm Nguyệt cảm thấy có gì đó không thích hợp, liền khoác thêm áo đi ra, lại thấy Kỳ Kỳ mà bà mong nhớ nửa năm nay.

"Kỳ Kỳ. Kỳ Kỳ." Kỳ Kỳ nhìn thấy Triệu Tâm Nguyệt, liền nhào tới, khuôn mặt nhỏ nhắn đôi mắt khóc đến sưng đỏ nhìn Triệu Tâm Nguyệt.

"Bà ngoại, bà ngoại . . . Mẹ, mẹ." Bé chỉ về phía phòng cấp cứu. Lôi Vũ Minh thấy bà có vẻ không được khỏe, vội vàng tiến lên đỡ bà.

"Mau, mau dẫn bác đi!" Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Tại sao lần đầu tiên gặp lại sau nửa năm lại là trong tình trạng này?

Cung Hinh Dục vẫn luôn ngồi cạnh Tổng Tâm Dao trông chừng cô, nhìn cô nằm trong phòng cấp cứu, bác sĩ đang kiểm tra cơ thể cho cô. Nhìn dáng vẻ chậm rì rì của các bác sĩ, anh thật sự muốn phát điên, bộ dáng yếu ớt kia của Tổng Tâm Dao khiến lòng anh đau muốn chết.

Tại sao không để cho anh tìm được cô sớm hơn? Bụng cô đã lớn như vậy, làm sao có thể thoải mái được?

Anh thật đáng chết, tại sao không thể nhanh chóng tìm được tung tích của cô? Thấy sắc mặt cô tái nhợt, khổ sở rên rỉ đau đớn, anh thật sự bị hù dọa mất nửa cái hồn.

Anh một mực tự hỏi mình, tại sao không tìm được cô sớm hơn?

Nhìn dáng vẻ cô suy yếu như vậy, không hề giống Tổng Tâm Dao nửa năm trước nữa rồi. Khi cô rời đi cũng đã mang thai đứa bé, thế nhưng cô cũng không nguyện ý nói cho anh biết.

Hoặc là khi cô đến công ty muốn nói cho anh biết, lại nghe được những lời nói nhảm của anh với Dạ Thiên.

Anh phát hiện, anh thật đáng chết, rõ ràng biết mình có tình cảm với cô, nhưng cho dù đánh chết cũng không muốn để cho cô biết.

Mặt mũi thật sự có quan trọng như vậy sao? Quan trọng hơn so với cô sao?

Hôm nay anh mới thật sự nhận ra là, không có!

"Cô ấy tốt cuộc như thế nào rồi?" Thấy bác sĩ nửa ngày cũng không nói câu nào, Tống Tâm Dao khổ sở, cũng không có phản ứng gì. Nhìn mồ hôi trên trán Tống Tâm Dao càng ngày càng nhiều, anh cũng càng đau lòng hơn.

Thật không biết phải làm gì giúp cô?

"Dao Dao, em không thể có chuyện gì, biết không?" Nắm tay cô thật chặt, muốn kéo cô vào trong ngực, nhưng mà không thể làm được.

Hiện tại các bác sĩ đang kiểm tra thân thể cho cô, anh làm sao có thể ôm cô được chứ? Nhưng mà hết cách rồi. Nhìn đáng vẻ chậm rì rì của mấy vị bác sĩ kia, anh thật sự muốn phát hỏa..

"Không cần quá lo lắng, có lẽ là vì mới vừa rồi đã vấp ngã, cho nên mới như vậy. Nghỉ ngơi một chút là được rồi!" Vừa rồi ở bên ngoài, bác sĩ đã nghe Lôi Vũ Minh nói là cô ngã ở trong nhà tắm, sau đó bụng cũng bắt đầu đau.

Bọn họ lập tức đưa cô đến bệnh viện, bọn họ cũng chỉ lo không giữ được đứa bé, nhưng mà bây giờ khám xong cũng không có vấn đề gì rồi.

"Ngã sao?" Cung Hinh Dục nhìn bác sĩ, thật khó mà tin tưởng. Lôi Vũ Minh chăm sóc cô như thế nào vậy? Chẳng lẽ không biết là phụ nữ mang thai, nhất định phải cho cô ấy đi giày dép chống trơn trượt sao?

"Không sao, anh có thể yên tâm! Chỉ cần để cho cô ấy ngủ một giấc thật ngon, ngày mai tỉnh lại, cũng sẽ không có việc gì rồi!" Bác sĩ an ủi nói.

Người đàn ông này, thật đúng là rất yêu cô gái đó. Lúc mới vừa nhìn thấy anh, vẻ mặt như vậy, thật sự rất chuyên chú, chỉ có thể vô cùng quan tâm đến người mình yêu, mới có thể có vẻ mặt như vậy. Hơn nữa khi nghe thấy cô gái nằm trên giường này là vì ngã mà mới bị đau như vậy, sắc mặt của anh liền trở nên tái nhợt, khiến cho ông càng có thể khẳng định rằng anh rất thích người phụ nữ này.

"Dao Dao, không sao! Không sao!" Cung Hinh Dục nắm thật chặt tay Tống Tâm Dao, vào lúc này âm thanh đã không còn run rẩy như vừa rồi nữa, đặt một nụ hôn lên trán Tống Tâm Dao, sau đó mới tự mình ôm lấy cô, đưa vào trong phòng bệnh.

"Hinh Dục, Dao Dao không sao chứ?" Triệu Tâm Nguyệt được Lôi Vũ Minh và Kỳ Kỳ dìu, đi tới phòng bệnh của Tống Tâm Dao .

"Mẹ, không sao! Mẹ mau trở về phòng bệnh nghỉ ngơi đi! Dao Dao ở đây đã có con chăm sóc rồi!" Anh nắm thật chặt lấy tay cô, vẫn chưa từng buông ra.

"Được, nếu không có chuyện gì, mẹ cũng yên tâm rồi!" Triệu Tâm Nguyệt biết, mình ở nơi này cũng không có tác dụng gì. Cung Hinh Dục và con gái đã nửa năm không gặp mặt, để cho hai người bọn họ ở chung với nhau một lát đi!

"Kỳ Kỳ, con qua phòng bà ngoại chơi với bà có được không?" Bà muốn cho hai người bọn họ có thời gian ở bên nhau.

Cung Hinh Dục hình như có rất nhiều lời muốn nói với Tống Tâm Dao. Bọn họ ở chỗ này để làm gì chứ?

"Dạ, được! Bà ngoại, đi thôi!" Mới vừa thấy Cung Hinh Dục khẩn trương lo lắng cho Tống Tâm Dao như vậy, cảm tình của Kỳ Kỳ dành cho anh, cũng khá hơn một chút, ít nhất cũng không giống như trước kia nữa. Mặc dù trước kia Cung Hinh Dục có chút đáng ghét, luôn bắt nạt mẹ. Nhưng mà nó không thể không thừa nhận, có lúc nó cũng sẽ lên lên nhớ tới cha, nhớ tới cha vì mẹ và nó mà ngăn cản một đao kia, nhớ tới khi cha cứu nó, nhưng cũng không muốn buông Tống Tâm Dao đang đi cùng ra.

Có lúc nó rất cảm động, bởi vì nó cảm thấy, cha là một người cha tốt.

Nhưng mà nhớ đến chuyện anh lừa Tống Tâm Dao, nó lại rất tức giận. Nhưng mà hôm nay nhìn thấy anh khẩn trương lo lắng cho Tống Tâm Dao như vậy, thật ra thì nó rất vui mừng.

Nó cho là, người đàn ông này sẽ không đi tìm Tống Tâm Dao nữa rồi. Thật sự không yêu Tống Tâm Dao. Nó thật sự rất sợ chuyện đó, nhưng mà bây giờ nó không cần phải sợ nữa rồi.

Bởi vì anh rất lo lắng cho Tống Tâm Dao. Đột nhiên nó rất muốn xem dấu răng mà nó cắn trên tay cha. Lúc ấy nhất định rất đau.

Thế nhưng khi đó nó đang nổi nóng, chỉ muốn giúp Tống Tâm Dao hả giận, hoàn toàn cũng không nghĩ tới, mình ra tay nặng như thế nào, chỉ muốn dùng thêm sức cắn tay cha.

Bên trong phòng bệnh, Cung Hinh Dục vẫn nắm thật chặt tay Tống Tâm Dao, thỉnh thoảng lại đưa tay vuốt ve mặt cô, thử nhiệt độ trên người cô, xem xem cô có lạnh hay không, có muốn đắp thêm chăn hay không.

Nhìn bụng cô đội lên cao, anh không nhìn được đuôi tay ra vuốt ve bụng cô, lại cảm thấy bụng của cô bỗng nhúc nhích, hình như là bảo bảo bên trong,

đang đá tay anh. Điều này càng làm cho anh thêm hưng phấn. Càng thêm muốn nghe âm thanh của bảo bảo, đem mặt nhẹ nhàng áp vào bụng cô, im lặng lắng nghe.

Cảm thấy không chỉ là nhịp tim của đứa bé, còn có cảm giác đứa bé ở trong cơ thể mẹ nhích tới nhích lui. Sự phát hiện này, khiến cho anh cảm thấy rất vui vẻ. Nếu như sớm tìm được cô..., có lẽ anh có thể nhìn thấy bụng cô lớn lên từng ngày, có thể nhìn thấy đứa bé càng ngày càng khỏe mạnh.

Nhưng mà đến tận bây giờ cũng đã là hơn bảy tháng, không thể nghĩ được là, Tổng Tâm Dao lúc rời đi, cũng đã mang thai đứa bé.

Suy nghĩ một chút, hai người bọn họ đã bao lâu rồi không có an tĩnh ở cùng nhau như vậy. Ngồi ở đây, nhìn về mặt ngủ say của Tổng Tâm Dao, anh lại nghĩ đến chuyện trước kia anh cũng đã từng vụng trộm nhìn cô ngủ.

Lông mi của cô giống như cánh quạt vậy, thật dài, thật cong, vô cùng đáng yêu, giống như con người cô vậy. Thỉnh thoảng đáng yêu, thỉnh thoảng hoạt bát, thỉnh thoảng lại bày ra vẻ mặt khiến anh dở khóc dở cười. Nhớ tới những chuyện này, tim của anh liền cảm thấy ấm áp. Năm nay, anh vẫn luôn nhờ vào những câu chuyện đó mà nghĩ tới cô, nhớ về cô.

Mỗi khi đêm khuya yên tĩnh đến, anh sẽ lấy ảnh hai người đã chụp chung trong lễ đính hôn ra xem, vuốt khuôn mặt tươi cười trong tấm ảnh đó, cảm giác đau lòng luôn lan tràn toàn thân anh. Anh không muốn nhưng rồi lại không chịu được mà lại phải lấy hình cô ra xem.

Bình thường anh đều lật lại những tấm hình khi cô còn bé, nhìn về mặt phong phú của cô, anh mới có thể mỉm cười. Bây giờ đã tìm được cô, anh rất muốn biết, rốt cuộc cô có nguyện ý trở về thành phố O với anh chờ đến ngày sinh hay không.

"Dao Dao, em muốn anh phải làm sao đây?" Trong bụng cô là đứa con thứ hai của hai người bọn họ, anh thật sự hi vọng, có thể nhìn thấy đứa bé ra đời. Có thể nhìn thấy đứa bé từng ngày từng ngày lớn lên. Có thể thấy cô và Kỳ Kỳ ở bên cạnh anh sống một cuộc sống thật vui vẻ. Nếu được như vậy thì anh liền cảm thấy thỏa mãn lắm rồi. Anh có thể nói xin lỗi cô, quả thật cách làm của anh lúc đầu là không đúng, nhưng mà sau đó anh thật sự rất yêu Tổng Tâm Dao.

"Dao Dao, đến bao giờ em mới có thể tỉnh lại? Anh thật muốn ôm em, muốn nói chuyện cùng em!" Cung Hình Dực thấy mắt cô vẫn chưa hề mở ra, kể từ sau khi đau đến nỗi ngất đi, cô vẫn chưa tỉnh lại.

Anh thật sự không biết, rốt cuộc còn bao lâu nữa cô mới có thể tỉnh lại.

"Trong nửa năm nay, em sống có tốt không?" Anh thật sự muốn biết trong nửa năm này có bao giờ cô nhớ đến anh không? Có nghĩ rằng anh không đi tìm cô hay không?

"Dao Dao, em có biết không, trong vòng nửa năm nay, anh vẫn luôn tìm kiếm em khắp nơi, nhưng ngay cả một chút xú tin tức nào của em cũng không có. Em có biết rằng lúc ấy anh lo lắng như thế nào không? Nhìn em biến mất trước mắt, anh thật sự sợ hãi, anh sợ rằng từ nay về sau anh sẽ không còn được gặp lại em nữa! Em có biết trong khoảng thời gian đầu em bỏ đi đó anh đã làm gì không? Mỗi khi đêm đến anh đều uống rượu bởi vì anh nghĩ rằng sau khi uống rượu say, anh sẽ không nghĩ tới em, không nhớ tới em nữa. Nhưng mà anh phát hiện anh sai lầm rồi. Thật sự là quá sai lầm rồi. Càng uống nhiều rượu, anh càng cảm thấy tỉnh táo, càng muốn nhìn thấy bóng dáng của em. Mỗi lần sau khi uống rượu xong, anh đều muốn mau chóng tìm thấy em, được gặp lại em. Lúc đó, anh giống như phát điên, chạy khắp nơi đi tìm em. Cứ nhìn thấy một bóng dáng nào đó có vẻ giống em, anh đều tiến lại gần nhìn xem. Nhưng khi nhìn thấy là nhận lầm người, anh lại cảm thấy vô cùng thất vọng." Nói xong, hốc mắt anh đã đỏ lên.

Khi mẹ qua đời, Cung Hình Dực cũng không rơi một giọt nước mắt nào, bởi vì con trai nhà họ Cung không thể dễ dàng rơi lệ, chỉ cần qua bảy tuổi, bọn họ sẽ không thể nhỏ thêm một giọt nước mắt nào. Bởi vì đó chính là tôn nghiêm của Cung gia.

Lúc ấy anh chỉ cảm thấy, sống trong ngôi nhà như vậy thật mệt mỏi, thật khó chịu.

Khi anh nghĩ muốn rời khỏi, lại phát hiện anh căn bản là không thể rời bỏ cuộc sống như thế.

Trên giường bệnh, Tổng Tâm Dao yên lặng lắng nghe, không biết tất cả những gì anh vừa nói, rốt cuộc là thật hay là giả?

Trước kia anh đã lừa dối cô một lần, cô thật sự không biết, mình có nên tin tưởng anh nữa hay không. Khi vừa được chuyển vào phòng bệnh, thật ra là cô cũng đã tỉnh lại, nhưng vì không biết phải đối mặt với Cung Hình Dực như thế nào cho nên mới giả bộ ngủ. Nhưng không ngờ lại có thể nghe được những lời này của anh. Cô thật không hiểu, bây giờ anh nói những lời này còn có ý nghĩa gì nữa sao?

Coi như trong lòng cô vẫn còn có anh, vậy thì như thế nào?

Đã bị lừa gạt một lần, cô cũng không dám tin tưởng vào lời nói của anh nữa rồi. Có câu nói: một lần bị rấn cắn, mười năm vẫn sợ.

Sự tin tưởng của cô dành cho anh cũng giống như vậy. Cô thật không biết, cô có nên tin tưởng anh thêm một lần nữa hay không.

Cô sợ rằng sau khi tin tưởng anh, anh lại tiếp tục lừa gạt cô thêm một lần nữa. Nếu là như vậy, cô thà lựa chọn không trở về cùng anh, cho dù một mình nuôi hai đứa bé vất vả, mệt mỏi bao nhiêu đi nữa cô cũng không để ý.

Có lẽ giống như Lôi Vũ Minh đã nói, nếu như cô mà phá thai, tương lai người hối hận cũng chính là cô.

Giống như bây giờ, Cung Hình Dực đã tìm tới. Vừa rồi khi ở trên xe đẩy, cô thật sự rất sợ, sợ đứa bé trong bụng sẽ không giữ được.

Khi thấy sự xuất hiện của anh, cô rất vui mừng. Trong khoảnh khắc đó, cô thật sự muốn nói cho anh biết nửa năm nay cô nhớ anh biết bao nhiêu.

Nhưng lúc ấy, ngay cả nói chuyện cũng rất khó khăn, cô chỉ muốn bảo vệ con của bọn họ.

Coi như sau này hai người bọn họ không sống cùng với nhau đi nữa, hai đứa bé này cũng sẽ là niềm tưởng của cô với anh.

"Dao Dao, chắc là em sẽ không tin lời anh nói! Dù sao lần trước chính là anh đã lừa em, nhưng mà em có biết không? Trong khoảng thời gian đó, anh đã bắt tri bắt giác đặt em vào một vị trí quan trọng trong lòng mình, chỉ là anh không nguyện ý thừa nhận chuyện trong lòng của mình đã có em. Có lẽ bởi vì, cho tới bây giờ anh chưa từng tin tưởng, trên thế giới này thật sự có tình yêu! Có lẽ cha mẹ anh, đã cho anh thấy một tấm gương không tốt. Vì trong mắt bọn họ, cho tới bây giờ không hề có tình yêu. Cả ngày lẫn đêm đều thấy cãi vã, nửa đêm thường xuyên tỉnh lại, đều nghe thấy tiếng bọn họ ồn ào bên ngoài. Giữa bọn họ không có tình yêu. Từ đó về sau, anh luôn cho rằng trong cái thế giới này căn bản là không có tình yêu. Bởi vì trong mắt bọn họ, lợi ích mới là ở vị trí thứ nhất, bởi vì cho tới bây giờ trong lòng của bọn họ chưa từng nghĩ tới còn có một đứa con trai như anh." Đặt tay cô lên môi mình, yên lặng nói.

Nước mắt một giọt lại tiếp một giọt chảy xuống, rơi lên mặt Tống Tâm Dao. Cô cảm nhận được, đó là nước mắt của anh.

Anh khóc? Tất cả những gì anh vừa nói, đều là thật sao?

"Anh. . . ." Tống Tâm Dao mở to hai mắt, sửng sờ nhìn Cung Hình Dục. Thật sao, anh khóc thật sao, là bởi vì nhớ tới chuyện cũ, hay là bởi vì chuyện giữa hai người bọn họ?

"Dao Dao, em tỉnh lại rồi! Thật tốt quá!" Anh hoàn toàn quên mất việc lau nước mắt của mình đi. Cung Hình Dục ôm cô vào lòng thật chặt. Lần này, anh sẽ không bao giờ buông tay cô ra nữa.

Chỉ cần cô có thể ở lại bên cạnh anh, anh có thể buông tha tất cả, để đi cùng cô. Công ty anh cũng không cần, anh chỉ muốn sống cùng với cô.

"Anh khóc?" Cô thật muốn đưa tay ra lau đi những giọt nước mắt của anh, tuy nhiên cô phải cố kìm tay mình lại, không để nó đưa lên làm như vậy.

Ngực của anh vẫn ấm áp như thế, khiến cho cô có cảm giác thật thoải mái, nhưng kể từ nửa năm trước, kể từ cái ngày cô rời đi đó, vòng ôm ấm áp trong ngực anh này cũng đã không còn thuộc về cô nữa.

Cho dù hiện tại, cô đang được người đàn ông này ôm, nhưng mà cô rất rõ ràng rằng, mình cùng người đàn ông này đã không thể nào giống như trước kia được nữa.

"Không có. Chỉ là hạt cát bay vào trong mắt thôi! Đứng rồi, em có cảm thấy có chỗ nào không thoải mái hay không? Bụng có còn đau hay không? Có đói bụng không? Có muốn ăn thứ gì không? Có khát nước không, anh đi lấy nước cho em nhé." Anh tự tay lau đi nước mắt trên mặt, làm sao anh có thể để cho cô biết, anh khóc trước mặt cô như vậy chứ?

"Không cần, cảm ơn anh, Cung tiên sinh!" Cánh tay đang lau nước mắt của Cung Hình Dục dừng lại một chút, tại sao khi cô tỉnh lại, tất cả lại thay đổi?

Cô thật sự không thể nào tha thức cho anh được sao?

"Dao Dao, từ khi nào chúng ta đã trở nên xa lạ như vậy rồi? Chúng ta là vợ chồng chưa cưới mà!" Anh cố gắng kéo ra một nụ cười, nhưng nụ cười ấy so với khóc còn khó nhìn hơn.

"Vợ chồng chưa cưới sao? Nếu như mà tôi nhớ không lầm thì nửa năm trước, tôi đã đem mọi thứ, chiếc nhẫn kim cương và dây chuyền đều trả lại cho anh rồi! Hôn nữa cũng đã nói rất rõ ràng rằng, hôn ước bị hủy bỏ. Nếu đã hủy bỏ hôn ước, hôn lễ không cần phải nói gì thêm cũng đã tự động giải trừ!" Tống Tâm Dao đẩy hai tay của anh ra, yên lặng nhìn, nhưng mà trong nội tâm lại là trăm vị cảm giác khác nhau.

Rõ ràng khi tổn thương anh lòng cô cũng rất đau, nhưng mà cô chỉ có thể làm như vậy. Cô đã bị tổn thương một lần rồi, không thể lại bị tổn thương thêm một lần nữa.

"Dao Dao, anh không đồng ý! Anh sẽ không đồng ý chuyện hủy bỏ hôn ước với em." Cung Hình Dục cho dù như thế nào cũng sẽ không đồng ý làm như vậy.

"Anh vẫn còn muốn kết hôn với em sao?" Cung Hình Dục gật đầu một cái, nói: "Đúng, anh muốn kết hôn với em, anh muốn đời này kiếp này sẽ được sống cùng với em!"

Ánh mắt của Cung Hình Dục rất nghiêm túc, nhưng tại sao là một đời một kiếp mà không phải đời đời kiếp kiếp? Có lẽ là do cô quá tham lam, nhưng mà cô thật sự chưa bao giờ nghĩ rằng chỉ yêu anh một đời một kiếp.

"Anh đừng đùa nữa, tôi đã giúp anh giải trừ hôn ước với Cao Cẩm Nhã, anh cũng không cần phải lợi dụng tôi thêm nữa, có thể để tôi đưa hai đứa bé đi sống một cuộc sống thật tốt qua ngày hay không?" Cô phải bình tĩnh, phải bình tĩnh.

Cô đã không thể tin tưởng anh nữa, không thể chung sống với anh được nữa, bởi vì cô thật sự cảm thấy mệt mỏi rồi. Nếu như có thể, cô muốn một mình mang theo hai đứa bé, đến một nơi không ai quen biết bọn họ, sống qua ngày.

"Dao Dao, tại sao em không thể tin tưởng anh? Mới đầu quả thực là anh đã lợi dụng em, lợi dụng em để giải trừ hôn ước với Cao Cẩm Nhã, nhưng mà

cũng không biết từ lúc nào anh phát hiện anh đã yêu em..Tại sao em không thể tin tưởng anh?" Cung Hình Dục thật không hiểu, mình làm nhiều như vậy còn chưa đủ sao?

Anh nói nhiều như vậy, cô vẫn còn chưa tin sao? Rốt cuộc cô muốn anh phải làm thế nào mới nguyện ý tin tưởng anh?

Mới nguyện ý cùng anh trở về thành phố O, chờ đợi hôn lễ của bọn họ?

Tại sao cô lại không thể tin tưởng anh thêm một lần nữa? Chỉ cần một lần này, cũng đã đủ rồi.

"Trở về làm gì? Trở về để cho anh tổn thương tôi sao? Anh có biết không, tôi đã bị tổn thương một lần rồi, sẽ không ngu đến mức lại bị tổn thương một lần nữa. Hiện tại tôi sống rất thoải mái, mỗi ngày trôi qua đều rất vui vẻ, tôi hi vọng anh đừng quấy rầy đến quấy rầy cuộc sống của mẹ con chúng tôi nữa." Tổng Tâm Dao xoay người đi, không muốn nhìn Cung Hình Dục nữa. Bởi vì cô biết nếu như cô còn tiếp tục nhìn anh như vậy, khó mà chắc chắn rằng cô sẽ không nhào vào trong ngực anh, hung hăng mắng anh, đánh anh.

Nhưng mà cô biết, cô không thể làm như vậy.

"Rốt cuộc em muốn như thế nào mới nguyện ý cùng anh trở về?" Nhất định phải có biện pháp, nhất định sẽ có biện pháp để cô trở về thành phố O với anh.

"Từ khi những lời nói kia của anh tôi có thể tin tưởng được!" Tổng Tâm Dao nhàn nhạt nói một câu, sau đó liền nằm trên giường, đưa lưng về phía Cung Hình Dục, không nhìn anh thêm nữa.

Tin tưởng lời anh nói, cô không biết mình còn có thể tin tưởng anh hay không, bởi vì hiện tại cô không thể tin được.

Anh cứ ngồi ở bên giường như vậy, trông chừng cô nằm ở trên giường, đưa tay tắt đèn bên trong phòng bệnh, mình lại ngồi ở bên giường, canh giữ bên cạnh cô.

*

Phía Tây đã trắng xóa một mảnh, mặt trời chậm rãi leo lên núi, cao dần lên cho đến đỉnh núi Ly Sơn. Ánh mặt trời chiếu vào ô cửa sổ bên giường bệnh. Một người phụ nữ đang nằm ở trên giường, ngủ rất yên ổn, một người đàn ông lại nằm ở bên cạnh giường ngủ thiếp đi. Một tay anh vẫn nắm thật chặt lấy tay của người phụ nữ kia giống như là sợ cô ấy sẽ chạy mất.

Cô gái nằm ở trên giường khẽ giật mình, hình như là vì thai nhi trong bụng vừa mới đá cô một cái. Trông mắt lim dim mở ra, đập vào mi mắt cô đầu tiên chính là gương mặt tuấn tú phóng đại đang nằm ở đầu giường đang ngủ thiếp đi của anh.

Nhìn mặt trời đã lên cao chiếu ánh sáng vào bên cửa sổ, mặc dù thời tiết tốt, nhưng mà ở đây thật sự rất lạnh. Vốn định lấy chăn đắp lên cho anh nhưng vừa mới làm đã dừng tay lại. Anh tùy thời đều có thể tỉnh lại. Nhưng mà nếu như không đắp chăn cho anh, anh rất có thể sẽ bị cảm lạnh.

Do dự một lát, cô vẫn cầm lấy chiếc chăn bên cạnh lên, nhẹ nhàng đắp lên trên người anh. Mình lại nằm lên trên giường, nhìn khuôn mặt anh khi ngủ say. Thật ra thì khi người đàn ông này đang ngủ, cảm giác rất an tĩnh, khí độ tuấn tú.

Cô rất thích xem bộ dáng anh khi ngủ, cực kỳ giống một đứa bé, yên ổn mà bình tĩnh, khiến cho cô cảm thấy rất thoải mái.

Không nhận được đuối tay khẽ vuốt gương mặt tuấn tú của anh, lúc này mới phát hiện ra anh thật gầy. So với nửa năm trước, anh thật sự đã gầy đi rất nhiều, gầy đến mức khiến cho cô đau lòng.

Nửa năm này anh sống như thế nào? Thật sự giống như những gì anh đã nói sao? Mỗi ngày đều chạy đi khắp nơi tìm tung tích của cô, đêm đến lại mượn rượu giải sầu sao?

Gương mặt gầy đi rất nhiều, lông mày cũng không giống như trước đây, khi ngủ sẽ không nhíu lại, nhưng mà bây giờ khi anh ngủ thiếp đi lại cau mày.

Anh muốn đưa tay vuốt lên mi tâm của anh, nhưng mới vuốt không được bao lâu, anh lại nhăn mày lại.

"Dao Dao, Đừng đi! Đừng rời xa anh!" Nghe thấy anh gọi tên mình, cô vội vàng rút tay của mình về. Nhắm mắt lại giả bộ như là mình chưa tỉnh dậy.

Nhưng mà một lát sau, cô cũng không thấy có động tĩnh gì, lại một lần nữa mở mắt ra, phát hiện anh vẫn chưa tỉnh lại.

Thì ra là nằm mơ, nhưng mà trong giấc mơ của anh là cảnh cô rời đi sao?

Anh thật sự không muốn cô rời đi sao?

"Dao Dao, thật xin lỗi! Thật xin lỗi! Là anh không đúng, anh không nên lừa gạt em, cầu xin em, đừng rời xa anh, không cần." Giọng nói của anh lại tiếp tục vang lên, lần này khiến lòng cô như bị nhéo, vô cùng đau đớn.

Nếu như anh nói xin lỗi với cô, có lẽ cô sẽ tha thứ cho anh. Nhưng mà cô sẽ không theo anh trở về.

"Làm sao anh lại ngốc như vậy?" Cô nhỏ giọng ní non, lật người, đưa lưng về phía Cung Hình Dục, nước mắt lại len lén chảy xuống, lặng lẽ rơi vào trong

gối. Hình như cũng đã lâu rồi cô chưa rơi nước mắt.

Lôi Vũ Minh đứng ở ngoài cửa nhìn một màn này, lòng đau giống như có một viên đá đang liên tục dùng lực đập vào tim anh.

Anh nên làm gì đây? Trong nửa năm này, anh vẫn luôn cố gắng, có phải tất cả đều là uổng phí hay không?

Nhìn hai tay Cung Hình Dục, dù là đã ngủ thiếp đi nhưng vẫn nắm thật chặt lấy tay của Tống Tâm Dao. Anh cũng là một người đàn ông, nên anh có thể hiểu trong lòng Cung Hình Dục, Tống Tâm Dao chiếm vị trí quan trọng như thế nào.

Cùng là đàn ông, làm sao anh có thể không nhìn ra, Cung Hình Dục yêu cô sâu đậm như thế nào chứ?

Chẳng qua là người trong cuộc u mê, người đứng xem sáng suốt mà thôi.

*

Tống Tâm Dao trải qua hai ngày điều dưỡng, đã được ra viện, trở lại biệt thự. Cung Hình Dục muốn tới đó để chăm sóc cho cô, nhưng mà bây giờ có lẽ là không thể rồi.

Cô ấy căn bản là không muốn cho anh bước vào nhà. truyện được lấy từ nguồn Doc Truyen . o r g

"Cung tiên sinh, cảm ơn anh đưa chúng tôi về nhà, mời trở về đi!" Ở cửa ra vào, Tống Tâm Dao xuống xe liền ngăn Cung Hình Dục lại, không cho anh đi vào.

"Dao Dao." Cung hình Dục nhìn Tống Tâm Dao, ý của cô là gì đây?

"Giữa chúng ta đã không có cái gì để nói nữa rồi, về sau anh cũng không cần quay lại quấy rầy mẹ con tôi nữa. Nếu như anh muốn gặp con gái, tôi sẽ để cho anh gặp nó, nhưng mà tôi không muốn cho nó biết, cha của nó là một kẻ lừa gạt." Cung Hình Dục nhìn cô, cảm thấy thật khó tin. Mấy ngày qua, anh vẫn luôn cố gắng, vẫn luôn nỗ lực làm cho cô tin tưởng lời anh nói, nhưng tất cả đều không có một chút xíu hữu dụng nào.

"Dao Dao, con." Triệu Tâm Nguyệt nhìn Tống Tâm Dao, thật không biết, rốt cuộc hai người bọn họ rốt cuộc là thế nào?

"Mẹ, đừng nói nữa! Chúng ta vào nhà thôi! Mẹ mới vừa mới bị cảm, đừng đứng ở đây hứng gió nữa." Tống Tâm Dao để Lôi Vũ Minh dẫn Kỳ Kỳ đi vào trước, Triệu Tâm Nguyệt cũng đã vào nhà. Cô nhìn Cung Hình Dục một lát mới xoay người tiến vào, lúc xoay người, lệ đã trượt ra khỏi hốc mắt.

"Dao Dao, anh sẽ đứng đây chờ em, cho đến khi em tin tưởng anh mới thôi." Cung Hình Dục đứng ở ngoài cửa, cũng không hề có ý định rời đi. Cứ đứng yên như vậy, nhìn cánh cửa đã khép chặt.

Trong lòng giống như có vô số sâu bọ đang cắn xé tâm anh, đau đến mức khiến cho anh cảm thấy chết lặng. Đau đến mức, không biết phải hình dung như thế nào nữa.

Hết chương 57

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc - Chờ Cuộc Mẹ Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 58: Tai nạn xe cộ

Trong nhà, Lôi Vũ Minh đứng bên cửa sổ sát đất, nhìn Cung Hình Dục ở ngoài cửa, cũng chỉ có thể bất đắc dĩ lắc đầu. Nếu như Tống Tâm Dao đã quyết tâm, anh ta có đứng ở bên ngoài như vậy, thì có thể như thế nào?

"Tôi hôm nay, thành phố X sẽ có một đợt khí lạnh tràn xuống. Đến nửa đêm sẽ có tuyết rơi dày đặc, tất cả mọi người dân, tốt nhất nên ở nhà, chuẩn bị tốt việc giữ ấm. Buổi sáng ngày mai." Trên TV đang phát chương trình dự báo thời tiết từ tối nay tới ngày mai. Kỳ Kỳ chạy đến bên cửa sổ, liếc mắt nhìn Cung Hình Dục đang đứng bên ngoài, có chút lo lắng cho anh. Nó không biết vì sao cha vẫn luôn đứng ở ngoài đó như vậy?!

Nhưng mà nó lại có cảm giác là cha nhất định sẽ đứng ở bên ngoài cho đến khi mẹ tha thứ mới thôi. Trời đã tối dần, nhiệt độ cũng liên tục giảm xuống, máy điều hòa trong nhà đã điều chỉnh đến nhiệt độ ấm nhất, lò sưởi cũng đã được bật lên. Nhìn đồng hồ điện tử trên tường, nhiệt độ bên trong nhà chỉ có 10 độ C, chắc chắn nhiệt độ bên ngoài sẽ dưới 10 độ C. Đó là vì ở trong nhà vừa có điều hòa, vừa có lò sưởi nữa. Kỳ Kỳ chạy đến bên cửa sổ sát đất, liếc mắt nhìn ra bên ngoài, qua ánh đèn đường, nó nhìn thấy Cung Hình Dục vẫn đứng nguyên tại chỗ như trước.

"Bà ngoại, cha vẫn còn đứng ở bên ngoài, làm thế nào đây? Ở bên trong đã cảm thấy lạnh như thế này, cha sẽ không sao chứ?" Kỳ Kỳ rất lo lắng, dù ghét ông ấy thế nào thì ông ấy cũng là cha của nó mà.

"Dao Dao." Triệu Tâm Nguyệt nhìn Tống Tâm Dao.

"Anh ta thích đứng thì cứ để anh ta đứng đi, là tự anh ta muốn thế mà, con đâu có ép!" Tổng Tâm Dao thật sự rất muốn mắng anh. Tên ngu ngốc này, thời tiết lạnh như vậy, còn không về khách sạn đi đứng đây làm cái gì? Đứng đợi bên ngoài thời tiết lạnh như vậy, anh cảm thấy thoải mái sao?

Ngoài cửa, Cung Hình Dực nhìn đèn trong nhà vẫn còn sáng. Từ bây giờ, thời tiết bắt đầu thay đổi, càng ngày càng lạnh, nhưng mà anh vẫn không có ý muốn rời đi.

Nếu như Tổng Tâm Dao còn chút tình cảm với anh, có lẽ cô ấy sẽ ra ngoài, quan tâm đến chuyện sống chết của anh. Nếu như quả thật cô ấy không có tình cảm gì với anh nữa thì coi như anh có chết công ở chỗ này cô cũng sẽ không cảm thấy đau lòng.

Anh chỉ muốn đánh cuộc một lần, nếu như có thể đợi được đến khi cô ra ngoài, như vậy chính là trời cao vẫn còn quan tâm, thương xót cho anh, nếu như phải chết công ở chỗ này, như vậy cũng là trời cao đang trừng phạt anh mà thôi.

Ai bảo anh đã lừa gạt Tổng Tâm Dao chứ, đây là báo ứng của anh, không phải sao?

Thời tiết càng ngày càng lạnh, trên người anh chỉ mặc một bộ tây trang. Tuyết cũng đã bắt đầu rơi, chỉ chốc lát sau, trên đầu, trên người anh đã phủ một lớp tuyết mỏng, nhưng mà anh vẫn không muốn rời đi.

Nếu như có thể làm người tuyết cả đêm, có lẽ cũng không tệ lắm.

Cho tới bây giờ ở thành phố O cũng chưa từng gặp một trận bão tuyết nào lớn như vậy. Nếu có thể gặp được ở đây, như vậy cũng đã là đủ rồi.

Tuyết càng rơi càng lớn, rất nhanh, chân của anh đã bị chôn trong đồng tuyết. Nhưng mà căn bản anh cũng không muốn tránh đi chỗ khác, để cho tuyết rơi xuống trên người mình.

Trên đầu anh, cũng đã bị tuyết đông lạnh thành băng, bám chặt lên tóc. Kỳ Kỳ ở trong nhà nhìn ra Cung Hình Dực đang đứng bên ngoài, nước mắt cũng không tự chủ được rơi xuống.

"Mẹ, mẹ thật sự để mặc cha đứng như vậy sao?" Bình thường đều là Kỳ Kỳ diễn trò trước mặt người khác, nhưng mà lần này, nó lại nói chuyện thay anh.

Coi như ban đầu cha đã thật sự sai lầm, coi như ban đầu cha đã lừa gạt mẹ. Nhưng mà nếu cha đã nhận sai, mẹ cũng đã đem theo nó đi mất tích nửa năm rồi, mẹ vẫn chưa hết giận sao?

"Dao Dao, con thật sự ác độc như vậy sao? Để cho nó chịu lạnh ở bên ngoài, đứng trong tuyết, để tuyết rơi lên người như vậy sao? Con tới đây xem đi, con xem trên đầu nó kia, lớp tuyết đã dày bao nhiêu cm rồi, trên người cũng đã sớm bị tuyết tan thấm ướt. Nếu cứ tiếp tục như vậy, nó sẽ chết đó, chẳng lẽ nó chết, con mới có thể tha thứ cho nó sao?" Triệu Tâm Nguyệt nhìn cũng cảm thấy đau lòng. Cho dù ban đầu thật sự là Cung Hình Dực đã làm sai nhưng mà nửa năm nay, không có một ngày nào là nó không tìm Tổng Tâm Dao.

Bao nhiêu đêm, sau khi uống say cậu ta đều chạy đến nhà bọn họ, nằm trong phòng Tổng Tâm Dao, nhìn ảnh, gọi tên cô.

Chỉ hy vọng cô có thể mau chóng xuất hiện. Ban đầu, nếu như bà biết là sau khi tìm thấy Tổng Tâm Dao lại là tình cảnh như thế này thì bà thà không đến thành phố X tìm Tổng Tâm Dao. Có lẽ tất cả chuyện này sẽ không xảy ra.

Tổng Tâm Dao bị Triệu Tâm Nguyệt kéo đến bên cửa sổ. Tổng Tâm Dao nhìn ra bên ngoài, nhìn người đàn ông đứng ở trong đồng tuyết kia, làm sao có lại không cảm thấy đau lòng chứ. Nhưng mà, cô phải làm sao? Tự cho mình một lý do để tha thứ cho anh sao?

"Mẹ, nếu như mẹ không quan tâm đến cha, vậy thì con làm!" Kỳ Kỳ đột nhiên chạy đến cửa, cầm cây dù bên cạnh lên, mở cửa chạy tới bên cạnh Cung Hình Dực.

Tổng Tâm Dao muốn kéo nó lại nhưng cũng không kịp.

"Kỳ Kỳ, con mau vào nhà đi, bên ngoài lạnh lắm!" Cung Hình Dực thấy Kỳ Kỳ trong tay còn cầm theo cây dù chạy đến bên cạnh mình, nói.

"Cha, Kỳ Kỳ không sợ, nếu như mẹ không tha thứ cho cha, Kỳ Kỳ sẽ đứng đây cùng cha." Kỳ Kỳ đột nhiên đưa bàn tay nhỏ bé ấm áp ra kéo tay Cung Hình Dực.

"Kỳ Kỳ, con nghe lời cha, mau vào trong nhà đi. Là cha có lỗi, đứng ở đây một lúc cũng không sao! Chỉ cần mẹ con có thể tha thứ cho cha, lạnh cũng không sao cả!" Cung Hình Dực thấy Kỳ Kỳ nguyện ý đứng về phía mình, trong lòng cũng ấm áp hơn nhiều. Nhưng mà anh không hy vọng Kỳ Kỳ sẽ đứng ở bên ngoài chịu lạnh cùng anh. Gió thổi qua giống như dao cắt, thổi mạnh khiến mặt anh đau nhức. Kỳ Kỳ còn nhỏ như vậy, da mịn thịt mềm, làm sao có thể chịu được những thứ này.

"Không cần, Kỳ Kỳ muốn đứng đây với cha!" Kỳ Kỳ không tin mẹ có thể ác đến như vậy. Nó muốn xem xem, rốt cuộc phải như thế nào, mẹ mới nguyện ý ra ngoài.

"Dao Dao, đi ra ngoài bảo anh ấy vào đi!" Lôi Vũ Minh đứng bên cạnh vẫn chưa nói câu nào, vào lúc này lại mở miệng nói.

"Vũ Minh." Cô nhìn Lôi Vũ Minh, không hiểu.

"Em rõ ràng còn yêu anh ta vậy, tại sao hai người lại phải hành hạ lẫn nhau chứ? Thật ra thì chính em là người rõ nhất. Trong lòng em đã sớm tha thứ anh ấy rồi, không phải sao? Trong nửa năm nay, bao nhiêu đêm, em không len lén khóc thút thít? Em khóc vì cái gì? Còn không phải bởi vì anh ta sao? Có lẽ, cho tới bây giờ em vẫn không cảm nhận được là Cung Hình Dực thật sự rất yêu em! Nhưng mà anh có thể nhìn ra. Trong nửa năm nay, thật sự là ngày nào anh ấy cũng đi tìm em. Ở thành phố O, chính anh thường xuyên nhìn thấy anh ấy sau khi uống rượu say, trong miệng vẫn luôn gọi tên em." Anh cũng không nhớ rõ mình đã nhìn thấy như vậy bao nhiêu lần, anh chỉ nhớ mỗi lần anh đến bar Từ Mị đều thấy anh ta ngồi ở vị trí cấm, uống rượu Huyết tinh mã lệ, hết ly này đến ly khác, cho đến khi say mới lao đảo bước ra khỏi quán. Tất cả phụ nữ muốn đến gần, đều bị gạt ra.

Có bao nhiêu lần, anh muốn len lút nói cho anh ta biết, Tổng Tâm Dao đang ở thành phố X, để cho anh ấy đến đây tìm cô. Nhưng mà, anh đã rút lại ý nghĩ đó. Bởi vì anh không biết nếu như anh nói ra vị trí của Tổng Tâm Dao thì sau này cơ hội gặp mặt của anh và cô sẽ là bao nhiêu nữa?

Anh vẫn luôn chờ Tổng Tâm Dao, đợi đến khi trong lòng cô chỉ có anh. Nhưng mà bây giờ, anh đã biết là, anh vĩnh viễn cũng sẽ không đợi được đến lúc ấy.

"Nếu như em thật sự có thể nhìn hai cha con anh ấy và Kỳ Kỳ, cứ đứng trong bão tuyết chờ đợi sự tha thứ của em như vậy, nếu như em có thể nhìn thân thể bé nhỏ của Kỳ Kỳ đứng chịu rét chịu lạnh ở đó như vậy thì bây giờ em cứ đi lên lầu ngủ đi." Lôi Vũ Minh thật sự có chút thất vọng. Cho dù anh ta có phạm phải lỗi lầm lớn thế nào đi nữa, nhìn thấy anh ta đứng trong gió tuyết chờ đợi sự tha thứ của cô như vậy mà cô vẫn không thể tha thứ thì anh thật sự nghi ngờ, cô có phải là người phụ nữ mâu lạnh hay không?

"Dao Dao, con hãy suy nghĩ lý lại đi! Mẹ đi xem Kỳ Kỳ xem nó như thế nào rồi." Triệu Tâm Nguyệt thấy thân thể Kỳ Kỳ đã không thể chịu nổi nữa rồi, thật sự không biết phải làm sao?

Cung Hình Dực đã đứng ở đó bảy, tám tiếng, mà tuyết cũng đã rơi hơn bốn tiếng rồi. Vừa mới bắt đầu mặc dù là tuyết nhỏ, nhưng mà càng rơi lại càng lớn, bọn họ ở trong nhà cũng có thể cảm nhận được gió tuyết ở bên ngoài chà xát mạnh đến cỡ nào.

Ngoài cửa, Kỳ Kỳ đã không đứng vững được nữa rồi. Nó mới ra ngoài đứng năm phút đồng hồ, đã đứng không nổi, mà Cung Hình Dực đã kiên trì đứng ở đây hơn bảy tiếng, cũng đã đứng trong tuyết hơn bốn giờ, tuyết đã sắp cao đến đầu gối của anh rồi. Trên bà vai tuyết đã hoàn toàn bao phủ, quần áo trên người cũng đã đông lạnh, trên mặt còn có một lớp băng lạnh.

"Kỳ Kỳ, con mau vào đi, nếu không sẽ cảm lạnh, nghe lời cha đi mà." Cung Hình Dực run rẩy nói.

"Con. Con không. Không cần. Con muốn. Con muốn cùng. Cùng cha. Cha. Cùng nhau!" Giọng nói của Kỳ Kỳ còn run rẩy hơn.

"Kỳ Kỳ, nếu như con không muốn cha phải lo lắng, thì con mau vào nhà đi, bên trong rất ấm áp, nghe lời đi!" Nghe thấy âm thanh của Kỳ Kỳ, anh rất đau lòng.

"Nhưng. Nhưng."

"Kỳ Kỳ, đừng có nhưng là, mau đi vào đi, cha nhìn con như vậy, thật sự cảm thấy rất đau lòng. Có sự quan tâm của con như vậy, cha đã rất vui vẻ rồi! Con mau vào đi!" Cung Hình Dực buông tay Kỳ Kỳ ra, nói.

"Được, được rồi! Con đi. Con đi vào nhà. Khuyên. Khuyên mẹ." Kỳ Kỳ run run nói hết câu, sau đó mới chạy vào nhà. Vừa vào nhà nó liền hắt hơi một cái.

"Mẹ, cha. Cha. Sắp. Sắp. Không được rồi! Mẹ. Mẹ thật. Thật sự. Muốn để cho cha. Đứng. Đứng ở bên ngoài sao?" Kỳ Kỳ chạy đến bên cạnh Tổng Tâm Dao, nhìn Tổng Tâm Dao nói.

"Mẹ." Tổng Tâm Dao không biết phải làm sao. Hiện tại trong đầu cô rất loạn, loạn đến nỗi khiến cô không thể suy nghĩ được gì.

"A." Đột nhiên cô kêu lên một tiếng sợ hãi, bé con trong bụng dùng sức đá cô một cái thật mạnh.

"Thế nào?" Nghe thấy cô kêu lên sợ hãi, Triệu Tâm Nguyệt lo lắng hỏi.

"Đứa bé đá con, không sao!" Sờ sờ bụng, cô nhìn ra ngoài cửa sổ.

"Mẹ, em gái cũng muốn trách mẹ, trách mẹ không để ý tới cha đấy!" Kỳ Kỳ sượt ầm một lúc đã cảm thấy khá hơn nhiều.

"Đúng đó! Em xem, đứa bé trong bụng cũng không đồng ý cách làm của em đối với cha nó đâu!" Lôi Vũ Minh cũng lên tiếng.

Tổng Tâm Dao nhìn ra bên ngoài một cái, thật sự là đứa bé bất mãn với cách làm của cô sao?

Cung Hình Dực đứng ở bên ngoài, cảm giác mình mí mắt càng ngày càng nặng, hình như sắp sụp xuống, không thể chống đỡ được nữa rồi., Nhưng mà anh vẫn phải cố gắng chịu đựng, vẫn luôn tự nói với mình rằng không thể ngã xui, không thể ngã xuống. Nếu như ngã xuống, không biết sau đó sẽ xảy ra chuyện gì nữa.

Tổng Tâm Dao thật sự hận anh đến như thế này sao? Hận anh đã nói dối cô sao? Anh biết mình thật sự sai lầm rồi, anh không nên làm như thế. Nếu như cô không biết chuyện kia, thì chuyện tình cũng không trở nên như thế này.

Có lẽ từ lúc mới bắt đầu, anh đã sai lầm rồi.

Đôi anh càng ngày càng mất đi sức lực, chỉ có cảm giác giống như thân thể sẽ lập tức ngã xuống giống vậy. Nếu như không đi đến chỗ ấm hơn có lẽ anh thật sự sẽ ngã xuống mất.

Nhưng mà nếu như ngã xuống rồi mà Tống Tâm Dao vẫn không thể tha thứ cho anh thì anh thật sự không biết, tiếp theo mình sẽ phải làm thế nào nữa?

Cuộc sống thiếu vắng cô, anh cảm thấy tất cả đều là màu xám trắng, không có sắc thái nào khác. Cảm giác toàn thể giới này đều sẽ thay đổi.

Anh rất cô độc, từ nhỏ đã cô độc, cho đến hiện tại, anh vẫn cô độc như vậy. Mặc dù có một khoảng thời gian vui vẻ cùng Tống Tâm Dao nhưng mà tất cả đều đã qua. Tống Tâm Dao không thể nào tha thứ cho anh, cũng đã nói rõ rằng, đoạn này tình cảm, cuối cùng người bị thương tổn sâu nhất sẽ là anh sao?

Ban đầu anh làm cho Tống Tâm Dao tổn thương sâu như vậy, cũng đã tự làm tổn thương chính mình.

Cho dù sau này có như thế nào, anh cũng không thể trách cô. Cho dù hôm nay, anh có chết ở đây thì cũng chỉ có thể coi là giải thoát cho mình, có thể nói gì được chứ?

Cánh cửa đột nhiên mở ra. Ánh đèn trong nhà chiếu sáng ra bên ngoài. Cung Hinh Dục ngẩng đầu nhìn, giống như là Từ Thần đang vẫy gọi anh, để cho anh mau mau tới dập Diêm Vương báo cáo. Anh mở to mắt nhìn, đột nhiên cảm thấy khối băng giắt trên tóc đâm thẳng vào trong mắt, khiến cho anh không thể nào mở mắt ra được.

Cảm giác đau nhói từ trong mắt truyền ra, khiến cho anh không thể mở mắt ra nhìn được nữa.

"Vào đi!" Nghe thấy âm thanh quen thuộc, anh cố nén đau, mở hai mắt ra, thấy Tống Tâm Dao đang đứng bên cạnh cửa, tức giận nhìn hấn.

Anh nghĩ là mình bị hoa mắt rồi, có lẽ bởi vì quá đau đớn nên nhìn lầm mắt rồi?

"Hinh Dục, con còn đứng ở ngoài đây làm cái gì? Mau đi vào đi! Thời tiết lạnh như vậy, con phải nhanh chóng vào trong tắm nước nóng đi, nếu không thật sự sẽ không sống nổi mất!" Triệu Tâm Nguyệt thấy anh không có phản ứng gì, lo lắng nói.

"Dao. Dao. Em. Em nguyện. Nguyên ý. Nguyên. Tha thứ cho. . . . Anh sao?" Anh đã biết, anh không bị hoa mắt, người đứng ở cửa, đúng là Tống Tâm Dao.

"Đứng! Nếu anh còn không vào nhà, em sẽ không tha thứ cho anh nữa!" Thấy anh nửa ngày cũng không di chuyển, Tống Tâm Dao tức giận hét lên.

"Được!" Lúc này Cung Hinh Dục mới nhấc chân lên, nhưng mới vừa nhấc lên.

"Bịch" một tiếng, Cung Hinh Dục nặng nề ngã lên mặt tuyết. Máu từ bên khóe mắt chảy ra càng ngày càng nhiều. Máu tuyết trắng đẹp đẽ vừa rồi bây giờ cũng đã bị nhuộm đỏ.

"Hinh Dục..." Tống Tâm Dao hét lên, chạy tới bên cạnh lại nhìn thấy máu đang chảy ra từ khóe mắt của anh, hiển nhiên bị dọa sợ đến sắp ngất.

"Mau, mau gọi xe cứu thương..." cô hét lên với Lôi Vũ Minh. Anh bị làm sao vậy? Tại sao mắt anh lại bị chảy máu?

cô thật sự hối hận rồi, hối hận về việc cô đã đối xử với Cung Hinh Dục, đáng lẽ ra cô không nên làm như vậy. Thời tiết rất lạnh, còn có tuyết rơi, thế nhưng cô lại để cho anh đứng ở bên ngoài bấy, tám tiếng đồng hồ.

Bất kể là ai cũng không thể nào chịu được. Ở trong phòng, cô không có cảm nhận gì, nhưng mà bây giờ cô cảm thấy bão tuyết mạnh như thế nào rồi. Gió thổi qua gương mặt, cho dù đã choàng khăn quàng cổ, nhưng mà vẫn có cảm giác đau nhói.

Cung Hinh Dục ngàn vạn lần không thể xảy ra chuyện gì, nếu như có chuyện, cô thật sự không thể tha thứ cho mình. Bây giờ cô mới biết, mình độc ác tới cỡ nào, cô lại có thể độc ác tới nỗi để cho anh đứng trong gió tuyết lâu như vậy chỉ vì muốn nhận được sự tha thứ của cô. Hiện tại cô thật hoài nghi có phải cô có tâm địa sắt đá hay không? rõ ràng khi ở trong bệnh viện, lúc cô mơ mơ màng màng nhìn thấy anh cũng đã gọi tên của anh. Cho dù hiểu rõ tim của mình, nhưng tại sao vẫn không tha thứ cho anh?

cô thật sự muốn kết cục như thế này sao? Kết cục như vậy, trong lòng cô cảm thấy thật sự thoải mái hơn sao?

không, không phải vậy!

cô không thoải mái chút nào, nhìn bộ dáng anh như thế này, cô đau đớn đến nỗi muốn hít thở cũng không thông, so với khi biết anh lợi dụng cô càng đau hơn.

Nhìn bộ dáng anh bây giờ, khuôn mặt tái nhợt, đã có một lớp băng mỏng bao phủ, trên đầu còn có một chút tuyết, tóc cũng đều ướt đẫm.

Quần áo trên người, tất cả đều bị tuyết làm ướt nhẹp, tay cũng lạnh cóng giống như lòng cô hiện giờ, cô thật sự vô cùng sợ hãi và lo lắng. Nhìn dáng vẻ này của anh, tâm của cô rất đau, cũng quên cả cái rét bên ngoài, quên mất trên người mình có bao nhiêu lạnh, hiện tại trong lòng cô, chỉ có một mình

Cung Hinh Dục. Chỉ cần anh không sao, tất cả đối với cô mà nói, cũng sẽ không có gì quan trọng nữa.

Dù là lừa gạt hay là lợi dụng cũng vậy, tất cả đã là quá khứ rồi. Sau chuyện xảy ra ngày hôm nay, cô hoàn toàn có thể nhận ra tình cảm của Cung Hinh Dục đối với cô. Chuyện anh làm không phải ai cũng có thể làm được, trừ phi người đó thật sự rất yêu cô.

Ôm thân hình lạnh lẽo của Cung Hinh Dục, nghe thấy tiếng thở suy yếu của anh, cô không biết sau đó phải làm sao, cô cảm thấy như anh đang từng bước, từng bước một rời xa cô.

"Hinh Dục, anh không thể xảy ra chuyện gì! Anh ngàn vạn lần không được có chuyện!" Nước mắt ẩm áp rơi vào trên mặt anh lập tức liền đông lạnh thành băng, có thể nhận thấy thời tiết lạnh như thế nào.

"Trước tiên đưa anh ấy vào trong nhà đi! Nếu không thân thể anh ấy sẽ càng không chịu được hơn nữa." Nằm trên mặt tuyết lạnh lẽo, sẽ càng khiến anh ấy cảm thấy tồi tệ hơn thôi.

Lôi Minh Vũ đi tới bên cạnh, kéo Cung Hinh Dục lên, diu vào trong nhà, nhờ người làm mang thêm thảm trải xuống, sau đó tất cả mọi người tránh đi, cởi quần áo ướt ra.

Điều hòa trong nhà đã điều chỉnh lên đến nhiệt độ cao nhất, lò sưởi cũng đã bật, trên người còn đắp thêm chăn dày nhất, ẩm nhất.

trên người được sưởi ấm, từ từ nhiệt độ cơ thể anh cũng đã khá hơn một chút, có chút hơi ấm. Tổng Tâm Dao nhờ người làm lấy cho cô một chậu nước nóng, giúp anh lau mặt vài lần, khiến cho sắc mặt anh cũng hồng hào hơn đôi chút.

Nhưng mà, mắt của anh rốt cuộc bị làm sao Tại sao khi ngã xuống lại chảy máu. Là mắt của anh bị thương sao? Rốt cuộc là cái gì đã khiến mắt anh bị thương?

Từ từ, thân thể Cung Hinh Dục khẽ giật, Tổng Tâm Dao vội vàng kéo tay gọi tên anh: "Hinh Dục, Hinh Dục..."

cô gọi liên tục, chỉ muốn đánh thức anh, chỉ cần anh tỉnh lại, tất cả đối với cô mà nói, đều không quan trọng nữa.

Dù là không có mặt trời, không có trăng sáng, coi như tất cả đều biến thành màu đen, chỉ cần có anh, tất cả đều sẽ là ánh sáng.

"Xe cứu thương tới rồi, mau đưa anh ấy đến bệnh viện đi!" Lôi Vũ Minh giúp anh mặc quần áo vào, sau đó mới đưa lên xe cứu thương.

Bên ngoài phòng cấp cứu, Tổng Tâm Dao vẫn luôn đứng ở một bên, trên người khoác một cái áo bông thật to, ngay cả mắt cũng không chớp, nhìn chăm chăm vào bên trong. Đây là lần thứ hai cô đứng ngoài phòng giải phẫu đau khổ chờ đợi.

Đau khổ đã trải qua một lần, tại sao lần này cũng phải chờ đợi lâu như vậy.

"Không có việc gì! Không có việc gì!" Cô yên lặng cầu nguyện, chỉ hy vọng anh không sao.

Nhìn đèn phòng giải phẫu vẫn luôn sáng, từ khi trời vừa rạng sáng đến khi trời sáng rõ, đèn trong phòng giải phẫu chưa từng tắt đi. Cô vô cùng hi vọng, sự đau khổ này có thể mau chóng kết thúc, sự đau khổ này quả thực rất khó nhin. Một phút giống như là một năm vậy, vì sao mãi không trôi qua?

"Dao Dao, con đã không ngủ một đêm rồi, mau nghỉ ngơi một chút đi, nếu không cả con và đứa bé đều không thể chịu đựng được đâu." Triệu Tâm Nguyệt nhìn Tổng tâm Dao, làm sao nó có thể chống đỡ được chứ?

Mà cho dù nó có chịu được thì đứa bé trong bụng cũng không thể chịu nổi.

"Con phải chờ đến khi anh ấy ra ngoài." Ngồi trên ghế dài, ánh mắt cô vẫn luôn nhìn chăm chăm vào trong phòng giải phẫu, chưa hề rời đi chỗ khác.

Trời đã sáng, tuyết cũng đã ngừng rơi, nhiệt độ cũng dần dần ấm lên, tuyết phủ trên nền đất, cũng từ từ tan rã, tại sao Cung Hinh Dục vẫn ở trong phòng giải phẫu, không ra ngoài?

Cũng không có một bác sĩ nào bước ra ngoài, rốt cuộc bọn họ ở trong đó làm cái gì vậy? Máy tiếng đã trôi qua, tại sao ca phẫu thuật vẫn chưa kết thúc?

"Nhưng con đã không ngủ cả một đêm rồi, cho dù con không muốn ngủ, cũng phải ăn một chút gì đi!" Triệu Tâm Nguyệt mang cháo từ nhà tới cũng sắp lạnh ngắt rồi, cho đến bây giờ ngay cả một hớp cô cũng không ăn.

"Mẹ, có phải con đã làm sai rồi không, mẹ nói cho con biết đi?"

"Con à, tất cả những chuyện này cũng không phải lỗi tại con, đừng suy nghĩ nhiều như vậy, Hinh Dục sẽ không sao đâu!" Triệu Tâm Nguyệt vỗ vỗ vai cô. Tối hôm qua cô nói những lời đó quả thực là hơi quá đáng, nhưng mà cô cũng không nhẫn tâm muốn Cung Hinh Dục đứng một mình trong gió tuyết, chỉ vì muốn nhận được sự tha thứ của cô.

"Nhưng mà, con cảm thấy con quá sai lầm rồi. Rõ ràng là lo lắng cho anh ấy, lo lắng muốn chết, nhưng lại vì giữ thể diện mà không cho anh ấy vào nhà."

Cô nghĩ là anh ấy sẽ không kiên trì được bao lâu, nếu không gặp được cô thì sẽ rời đi thôi.

Cô nghĩ là anh ấy sẽ không thể đứng ở trong gió tuyết chỉ vì cầu xin sự tha thứ của cô.

Cô cho là.

Tất cả đều là cô tự nghĩ ra, nếu như cô không nghĩ như vậy thì tất cả mọi chuyện đều sẽ không xảy ra, mà cô hiện tại cũng không cần phải ngồi ở đây đau khổ chờ đợi.

"Ra rồi!" Triệu Tâm Nguyệt thấy đèn trong phòng giải phẫu đã tắt, vội vàng đỡ Tống Tâm Dao dậy.

"Bác sĩ, con rê tôi như thế nào rồi?" Triệu Tâm Nguyệt kéo bác sĩ vừa mới bước ra lại, vội vàng hỏi.

"Đứng trong gió tuyết quá lâu, cho nên chân của anh ấy có chút tê liệt, phải chăm sóc mấy ngày, mỗi ngày phải giúp anh ấy xoa bóp, như vậy sẽ mau khôi phục lại thôi. Nhưng phiền toái là. . . ." Bác sĩ dừng lại một chút, lại nói: "Có thể là băng lạnh đã đâm vào mắt của anh ấy, làm thương tổn tới mắt, cho nên mới chảy máu. Bây giờ vẫn phải đợi tới khi anh ấy tỉnh lại, mới có thể biết được anh ấy có mù hay không." Hiện tại, ông cũng không thể kết luận được.

"Khoảng bao lâu nữa nó mới có thể tỉnh lại?" Nếu như không có Triệu Tâm Nguyệt đỡ, chắc hẳn Tống Tâm Dao đã ngã xuống. Nghe câu nói sau cùng kia, cô càng thêm thống hận chính mình.

"Cái này phải phụ thuộc vào chính anh ấy, nếu như có thể tỉnh lại, tôi nghĩ là rất nhanh sẽ tỉnh lại thôi. Nhưng mà, nếu như thân thể không tốt, có thể sẽ chậm một chút. Nhớ giữ ấm cho anh ấy. Hiện tại thân thể thật sự không tốt, lại còn bị cảm nữa." Nửa đêm phải phẫu thuật, khiến bác sĩ cũng cảm thấy không chống đỡ nổi nữa.

Nếu như chưa cấp cứu trước cho anh ta, có thể bọn họ còn phải đợi lâu hơn nữa. Đứng trong tuyết hơn bốn giờ, so với đứng trong tủ lạnh hơn bốn giờ còn nghiêm trọng hơn. Nhiệt độ bên ngoài so với trong tủ lạnh còn thấp hơn.

Nhiệt độ trong tủ lạnh chỉ có mấy độ, nhưng mà nhiệt độ thấp nhất ở bên ngoài trời đã đạt đến dưới mười mấy độ C rồi.

"Cám ơn!" Triệu Tâm Nguyệt sau khi nói cảm ơn bác sĩ, liền thấy Cung Hinh Dục được đẩy ra ngoài, trên tay còn đang cầm kim truyền nước.

"Hinh Dục." Tống Tâm Dao nhìn thấy Cung Hinh Dục liền chạy tới. Nhìn hai cánh tay của anh dán đầy băng keo cá nhân, bên trong còn có thể nhìn thấy vết máu, đây là cái gì?

"Tại sao trên tay của anh ấy, lại có nhiều vết thương như vậy?" Hơn nữa mỗi vết thương, đều là ở trên mạch máu.

"Chích giúp anh ta, tay quá lạnh, cũng sắp đóng băng, không làm không được." Y tá đứng bên cạnh trả lời cô. Nếu như không phải bệnh nhân này đẹp trai thì cô đã sớm ngủ thiếp đi rồi.

Tống Tâm Dao đau lòng nhìn Cung Hinh Dục, trên mắt anh còn quần băng gạc. Cô ghen ngào che miệng, nước mắt từng giọt, từng giọt chảy xuống.

"Cha!" Kỳ Kỳ cũng chạy tới, khi nhìn thấy Cung Hinh Dục, cũng sợ hết hồn.

"Mẹ, mắt của cha bị làm sao vậy?" Tối hôm qua, nó nhìn thấy mắt của Cung Hinh Dục chảy máu không ngừng. Nó rất sợ, có phải mắt của cha bị thương rất nghiêm trọng hay không?

Bây giờ nhìn thấy lại càng làm cho nó lo lắng hơn, mắt của cha có phải.

"Xin lỗi, để cho chúng tôi đưa bệnh nhân về phòng đi!" Y tá thấy tất cả người nhà đều vây quanh xe đẩy, như thế này thì sao bọn họ đưa bệnh nhân về phòng được đây?

Đưa Cung Hinh Dục đến phòng bệnh tốt nhất, Tống Tâm Dao ngồi ở bên giường, một mực nắm chặt lấy tay anh. Hai lần chờ đợi tâm tình cô vẫn hoàn toàn giống y như vậy. Lần trước là nóng nảy, lo lắng, lần này nghiêm trọng hơn, trừ nóng nảy, lo lắng, còn có sợ hãi.

Sợ nhất chính là sẽ có chuyện không hay xảy ra với đôi mắt của anh, sợ anh sẽ không thể mau chóng tỉnh lại.

"Dao Dao, ăn chút gì đi!" Triệu Tâm Nguyệt thấy cô không ăn không uống, càng lo lắng cho đứa bé trong bụng hơn.

"Mẹ, con không ăn được!" Lúc này, làm sao cô có thể ăn được, nhìn bộ dáng Cung Hinh Dục như thế này, cho dù có là bữa tiệc Mãn Hán, cô cũng không nuốt nổi.

"Dao Dao, nghe mẹ đi mà. Cho dù không muốn ăn, con cũng phải ăn chút gì đó đi, coi như con không suy nghĩ cho mình thì cũng phải vì đứa bé trong bụng mà suy nghĩ chứ? Chẳng lẽ con muốn khi Hinh Dục tỉnh lại, thì con lại ngất xỉu sao? Bây giờ không phải con chỉ có một mình, con phải học được cách chăm sóc chính mình chứ." Nếu cứ tiếp tục như vậy nữa, thật sự cô sẽ đói đến ngất đi.

"Được! Con sẽ ăn một chút!" Vì Cung Hinh Dục, vì đứa bé trong bụng, còn có cả Kỳ Kỳ nữa, cô phải kiên cường lên, không thể để cho mình ngã xuống, không thể để cho đến khi anh tỉnh lại, vì cô mà phải lo lắng, phiền lòng.

"Ừ!" Triệu Tâm Nguyệt gật đầu, lúc này mới yên tâm hơn một chút. Nhưng mà, sắc mặt Cung Hinh Dục nằm trên giường bệnh vẫn tái nhợt như cũ. Bà

đang suy nghĩ có nên thông báo cho Cung Thiên Kịch hay không.

"Mẹ, đừng cho ông nội biết, con sợ ông sẽ lo lắng." Nếu như Cung Hình Dực tỉnh lại, chắc hẳn anh cũng không hi vọng ông nội sẽ phải lo lắng cho anh đâu.

Khi Cung Hình Dực tới thành phố X, rõ ràng vẫn rất tốt, nhưng mà bây giờ lại biến thành cái bộ dáng này, không chỉ nằm trên giường bệnh, mà đôi mắt còn phải quấn một lớp băng gạc.

Cô càng thêm sợ hãi, sợ anh sẽ gặp chuyện không may. Chi cầu trời cao sẽ không đối đãi với cô như vậy, đừng để Cung Hình Dực xảy ra bất cứ chuyện gì.

Chỉ cần anh không sao, muốn cô làm cái gì, cô đều nguyện ý, coi như hiện tại cô muốn mạng của cô, cô cũng sẽ đồng ý. Nhưng mà phải để cô sinh đứa con này ra trước đã, sau đó có muốn mạng của cô cô cũng vừa lòng.

"Được! Mẹ sẽ không nói với ông Cung, con ăn thêm một chút đi!" Tống Tâm Dao ngay cả trong khi ăn cơm, tầm mắt cũng không rời khỏi Cung Hình Dực. Chỉ hy vọng anh có thể mau chóng tỉnh lại.

"Con nằm lên giường ngủ chút đi, mẹ sẽ canh chừng giúp con." Mắt cô đã thâm quầng lại rồi, nếu như còn không ngủ, cô thật sự có thể sẽ ngã xuống.

truyện thấy hay các bạn sang Doc Truyện . o r g đọc nhé

Thành phố O

Cao Cẩm Nhã nhìn xấp hình vừa mới đến tay, nhìn người trong hình đứng trong gió tuyết, không hề có ý muốn rời đi.

Mỗi một tấm ảnh, ông kính đều chụp được đầy đủ, tuyết bao phủ trên đầu, trên người Cung Hình Dực. Trên khay trà còn đặt một máy ghi âm, bên trong truyền ra đoạn đối thoại giữa Tống Tâm Dao và Cung Hình Dực, còn có những câu nói của bác sĩ lúc sáng.

Tất cả đều được máy ghi âm thu lại, Cung Hình Dực vì cầu xin sự tha thứ của Tống Tâm Dao mà đứng ở trong gió tuyết lâu như vậy, đến cuối cùng còn không chịu được mà ngã xuống.

Nhưng mà thật sự không ngờ đến là, Tống Tâm Dao lại mang thai, hơn nữa còn là con của Cung Hình Dực. Nếu biết như vậy cô phải tìm được Tống Tâm Dao sớm hơn, giải quyết đứa bé trong bụng cô ta trước.

Nếu như đứa bé kia được sinh ra, nhất định vị trí của cô ta ở nhà họ Cung càng thêm vững vàng hơn, Cung Thiên Kịch càng cung chiều cô ta hơn. Nhưng mà bây giờ xảy ra chuyện như thế này, không biết Cung Thiên Kịch sẽ nghĩ cô ta là người như thế nào?

Chuẩn bị xong tất cả, cô lập tức lái xe đến nhà họ Cung. Cô vốn nghĩ rằng sẽ khó có cơ hội đối phó với Tống Tâm Dao nhưng mà xem ra cô đã nghĩ sai rồi, cô vẫn còn cơ hội đối phó với Tống Tâm Dao. Chỉ cần đưa những tấm hình này cho Cung Thiên Kịch xem, nhất định có thể đuổi Tống Tâm Dao ra khỏi nhà họ Cung.

Không cần Cung Hình Dực mở miệng nói giải trừ hôn ước, Cung Thiên Kịch cũng sẽ không thể để cho một người phụ nữ đã làm tổn thương cháu mình bước chân vào nhà họ.

Nếu như Tống Tâm Dao có thể gả vào nhà họ Cung, cô có thể chặt đầu xuống làm ghế ngồi cho bọn họ.

"Cao tiểu thư, không biết cô tìm tôi có chuyện gì?" Mấy ngày nay Cung Hình Dực chạy đi tìm Tống Tâm Dao, mọi chuyện trong công ty ông đều phải tự mình xử lý.

Nhưng mà nếu như có thể đưa Tống Tâm Dao trở về như vậy cũng thật đáng giá.

"Ông Cung, hôm nay cháu đến đây là vì muốn đưa cho ông vài thứ hữu ích!" Cao Cẩm Nhã ngồi đối diện với ông, nở nụ cười nhạt.

"Ah ~ có thứ gì tốt sao? Tôi cũng có chút hứng thú, không biết đó là thứ gì đáng giá khiến Cao tiểu thư phải tự mình đưa tới đây vậy?" Từ sau lần thấy tờ báo đưa tin Cao Cẩm Nhã muốn tìm người hợp tác đối phó với nhà bọn họ, ông cũng đã nhìn rõ con người thật của cô ta rồi.

"Sau khi ông nhìn thấy, nghe thấy không phải sẽ rõ ràng sao?" Cao Cẩm Nhã cười lạnh, lấy từ trong túi ra một xấp ảnh cùng máy ghi âm giao cho Cung Thiên Kịch.

"Đây chính là thứ mà cô nói đến sao?" Nhìn tập ảnh, còn có máy ghi âm kia, ông đã đoán được trong này nhất định là chuyện có liên quan đến Cung Hình Dực và Tống Tâm Dao, nếu không cô ta sẽ không đến đây đưa nó cho ông. Tâm địa người phụ nữ này như thế nào, ông cũng đã sớm nhìn ra. Cung Thiên Kịch ông đã gặp qua vô số người. Nếu như không phải là người có mưu kế, từ trong lời nói của bọn họ cũng có thể nhận ra. Cao Cẩm Nhã này, trừ tự cao tự đại, có mưu kế, tâm tính cũng không hề tốt một chút nào.

"Cô cho người theo dõi Hình Dực và Dao Dao?" Nhìn hình, Cung Thiên Kịch cho ra kết luận.

Không ngờ, cô ta vẫn còn đề tâm. Chuyện xảy ra cũng đã qua ** tháng, cô ta vẫn chưa quên.

Mấy tháng trước, ông còn nghe nói cô ta đã làm cho Lưu thị phá sản. Sự việc ra sao ông cũng không rõ lắm, Lưu Phi Phi của Lưu thị là mẹ của cô ta, tại sao cô ta phải làm như vậy, đến bây giờ ông vẫn không hiểu được. Chính là không hiểu, người phụ nữ này rốt cuộc tại sao muốn làm như vậy, cũng không biết tiếp theo cô ta sẽ làm gì.

"Ông Cung, ông nói vậy là không đúng rồi, chỉ là cháu vẫn còn có tình cảm với Hình Dục cho nên mới quan tâm đến anh ấy một chút mà thôi." Lý do của cô, chắc hẳn chỉ có kẻ ngu mới tin được.

"Cô rốt cuộc muốn làm cái gì?" Cung Hình Dục bị thương, ông cần phải nhanh chóng thu xếp bay tới thành phố X, xem nó rốt cuộc như thế nào.

Sau khi nghe lời nói của bác sĩ từ máy ghi âm, ông càng thêm lo lắng. Nhưng mà hiện tại ông phải đối phó với người phụ nữ trước mắt này cho xong đã. Cô ta nhất định là có kế hoạch gì đó, nếu không sẽ không thể nào tự mình chạy đến đây tìm ông, cho ông biết cô ta đã phái người theo dõi Cung Hình Dục.

"Cháu cũng không muốn làm gì cả! Chẳng qua là muốn cho ông biết một số chuyện thôi! Không có chuyện gì khác thì cháu đi trước đây. Cháu cũng muốn đến thành phố X một chuyến, thăm Cung Hình Dục một chút. Nói thế nào thì trước kia chúng cháu cũng đã từng có ý định kết hôn, bây giờ anh ấy lại ở bệnh viện, không phải là cháu cũng nên đến thăm sao?" Cao Cẩm Nhã cười lạnh, cầm túi, đi giày cao gót, lắc mông ra khỏi nhà họ Cung.

"Quản gia, đặt vé máy bay đến thành phố X cho tôi, càng nhanh càng tốt!" Quản gia lập tức chạy đi gọi điện thoại, mua vé cho chuyến bay sớm nhất tới thành phố X.

Ngoài cửa, sau khi Cao Cẩm Nhã nghe được âm thanh bên trong, nở nụ cười thắng lợi, hừ lạnh nói: "Tổng Tâm Dao, cô cứ chờ xem! Kịch hay sắp bắt đầu rồi!"

Nàng cũng nhanh hơn chút chạy tới x thị, nàng cũng không làm được bỏ qua một màn này a! Nếu như bỏ lỡ, không liên có thể tiếc rồi sao?

Cô muốn nhìn xem Tổng Tâm Dao làm thế nào để đối mặt với Cung Thiên Kích. Làm thế nào giải thích cho ông chuyện của Cung Hình Dục. Xem xem cô ta bị Cung Hình Dục đuổi ra khỏi nhà họ Cung như thế nào, để cho cô ta cũng được thưởng thức cảm giác bị người đàn ông mình yêu mến bỏ rơi.

Nhưng mà thật đúng là không biết, đến lúc đó đứa bé trong bụng Tổng Tâm Dao kia đứa bé phải làm thế nào?

Cô chưa từng nghĩ đến chuyện, nửa năm qua Tổng Tâm Dao lại ở nhà của Lôi Vũ Minh. Không ngờ cô ta thế mà lại còn quen biết cả Lôi Vũ Minh. Hoàn hảo, may mắn là ban đầu cô không đi tìm Lôi Vũ Minh cùng nhau hợp tác đối phó với Cung Hình Dục.

Nếu làm như vậy, cũng lại sẽ giống như chuyện cô đến tìm Hoắc Huyền Lôi hợp tác, gây ông đập lưng ông, cuối cùng cô vẫn là người phải chịu thất bại.

Nếu như không phải là vì chuyện đó, hiện tại Cao Hùng cũng không phải ngồi trong nhà cả ngày, công ty hiện tại cũng biến thành Tổng thị rồi, của nhìn thấy người Tổng gia là lại cảm thấy tức giận.

Tại sao Tổng Tâm Dao có thể có được tất cả những thứ tốt đẹp, mà cô lại không thể lấy được thứ cô muốn.

Cô không muốn Tổng Tâm Dao sống tốt như vậy, nếu như Tổng Tâm Dao có thể chết, cô sẽ càng vui vẻ hơn nữa, tốt nhất là nên chết trong tay Cung Hình Dục đi, như vậy Cung Hình Dục sẽ như thế nào? Cô không biết.

Nhưng mà Tổng Tâm Dao sau khi chết, nhất định sẽ hận Cung Hình Dục. Nếu cứ như vậy, hai nhà bọn họ sẽ trở thành kẻ thù, để cho bọn họ tự giết lẫn nhau là tốt nhất!

Càng nghĩ cô càng cảm thấy hưng phấn, cô phải đi về, nghĩ ra một kế hoạch thật tốt. Nếu như có thể đối phó với hai người bọn họ, nếu như có thể giết chết cả hai người bọn họ, cô sẽ có biện pháp đoạt lấy cả Tử Mị và Tổng thị. Nhưng mà, cô không bỏ được, cô không muốn cung Hình Dục chết.

Chỉ cần Tổng Tâm Dao chết, như vậy là đủ rồi.

Đến lúc đó, tự nhiên cô sẽ có biện pháp khiến Cung Hình Dục phải cưới mình, sau đó cô sẽ chậm rãi hành hạ đứa con của Tổng Tâm Dao và Cung Hình Dục, cho đến chết mới thôi!

Cô ta cắn chặt răng, trong mắt tràn đầy thù hận, nhưng không chú ý tới một xe hàng đang lao tới phía mình.

"Bùm", một tiếng vang thật lớn phát ra. Cao Cẩm Nhã bay ra ngoài, cách xa khoảng mấy mét, mui xe hướng xuống. Xe hàng tông lên hàng rào bên cạnh.

Cung Thiên Kích tới thành phố X, khi tìm thấy phòng bệnh của Cung Hình Dục thì Tổng Tâm Dao vẫn đang ngồi trên giường, tay gấu gao nắm tay Cung Hình Dục, áp tay anh lên mặt mình.

Nước mắt trong suốt, một giọt tiếp nối một giọt chảy xuống, rơi xuống môi Cung Hình Dục, lại tiếp tục lăn xuống.

"Dao Dao." Cung Thiên Kích kêu một tiếng, thấy Cung Hình Dục nằm trên giường bệnh cũng lo lắng một chút.

"Ông.Ông nội!" Tổng Tâm Dao không nghĩ rằng, Cung Thiên Kích lại chạy tới đây, bọn họ cũng không có ai thông báo cho ông, tại sao ông biết?

"Ông nội, thật xin lỗi! Là cháu không tốt, nếu như không phải tại cháu..., hiện tại Hình Dực cũng sẽ không biến thành cái bộ dáng này." Anh đã hôn mê hai ngày, trong hai ngày này cô cả ngày lẫn đêm đều ngồi bên cạnh chăm sóc anh, chỉ ngóng trông anh có thể mau chóng tỉnh lại.

"Chuyện này không thể nói là lỗi của ai cả, Hình Dực có đôi khi cũng rất cố chấp. Tuyệt lớn như vậy nó cũng muốn đứng cầu xin một tiếng tha thứ của cháu. Hiện tại chắc hẳn cháu có thể nhìn ra được nó yêu cháu đến cỡ nào rồi!" Tình cảm giữa bọn họ, thật đúng là trắc trở. Cứ tưởng rằng bọn họ có thể thuận lợi kết hôn như bao người bình thường khác, nhưng thật không ngờ lại còn xảy ra chuyện như vậy.

"Ông nội." Cung Thiên Kịch nói như vậy, càng làm cô cảm thấy khổ sở hơn. Ông không những không hề trách mắng cô, ngược lại còn cố gắng an ủi cô nữa.

Người ông tốt như vậy có thể có được mấy người, làm sao cô lại không biết quý trọng đoạn cảm tình này chứ? Đợi đến khi sắp bỏ lỡ, mới thật sự hiểu được thì ra từ khi vừa mới bắt đầu mình đã sai lầm rồi.

"Dao Dao, cháu đã mấy ngày không ngủ rồi?" Nhìn quảng mắt thâm đen của cô, ông càng thêm lo lắng. Hai cái đứa này, không thể để cho người khác bót lo lắng được sao?

"Nó đã hai ngày hai đêm không ngủ rồi!" Triệu Tâm Nguyệt vừa đi ra ngoài mua ít đồ trở về, đã nhìn thấy Cung Thiên Kịch. Chắc là đã có người báo cho ông nếu không ông cũng không thể nào biết được.

"Cháu không nên như vậy, bây giờ cháu còn mang thai, mau đi ngủ đi. Ở đây đã có ông nội rồi, cháu không cần phải lo lắng. Nếu như Hình Dực tỉnh lại, ông sẽ lập tức báo cho cháu biết." Hai cái đứa này, thực đúng là biết cách tự hành hạ mình, nếu cứ tiếp tục như vậy, Tống Tâm Dao nhất định sẽ sinh non. Đứa bé sẽ không chịu nổi. Cô đã mấy ngày mấy đêm không ngủ, đứa bé cũng phải cần nghỉ ngơi chứ!

"Nhưng mà, cháu sợ cháu ngủ thiếp đi đến khi anh ấy tỉnh lại sẽ không nhìn thấy cháu." Cô thật sự rất sợ, chỉ hi vọng không có chuyện gì xấu xảy ra. Nhìn đáng vẻ hiện tại của Cung Hình Dực, cô trừ đau lòng ra vẫn lại là đau lòng, cô thật hi vọng anh có thể nhanh chóng tỉnh lại, có thể nhanh chóng trở lại là Cung Hình Dực giống như trước kia.

Coi như anh có làm cô tổn thương, có lợi dụng cô, lừa dối cô, cô cũng sẽ không nói bất cứ lời nào làm tổn thương anh, nhưng mà bây giờ cho dù cô muốn làm như vậy, anh cũng sẽ không cho cô bất lý cơ hội nào.

"Đứa ngốc! Nếu như Hình Dực tỉnh lại, nó cũng sẽ không muốn nhìn thấy dáng vẻ cháu như thế này đâu! Cháu muốn khi nó tỉnh lại phải nhìn thấy đôi mắt giống như gấu mèo của cháu sao? Nếu như cháu sợ thì leo lên giường ngủ một giấc đi. Được không?" Lời nói của Cung Thiên Kịch cũng có chút tác dụng, mắt cô quả thật đã đen giống như mắt gấu mèo rồi. Nếu như lại tiếp tục không ngủ, có thể sẽ còn nghiêm trọng hơn.

"Được! Cháu đi ngủ, nếu như Hình Dực có chuyện gì, ông phải lập tức gọi cháu dậy đó!" Cung Thiên Kịch gật đầu một cái, Tống Tâm Dao mới ngoan ngoãn đi tới trên giường bên cạnh ngủ. Nhưng ánh mắt vẫn nhìn chăm chăm khuôn mặt của Cung Hình Dực. Nhìn một lúc thật lâu, mới chậm rãi nhắm mắt lại. Thấy cô đã ngủ Cung Thiên Kịch mới yên tâm hơn một chút.

Ông tin rằng Cung Hình Dực rất kiên cường. Chỉ cần điều dưỡng thân thể thật tốt sẽ mau chóng tỉnh lại thôi. Con cháu nhà họ cung không thể nào dễ dàng gục ngã như vậy.

"Ông cố!" Kỳ Kỳ theo Lôi Vũ Minh tới bệnh viện, vừa đến đã thấy Cung Thiên Kịch.

"Bảo bối của ông! Nhớ cháu muốn chết!" Ôm Kỳ Kỳ, nhìn thấy Kỳ Kỳ đã trưởng thành hơn, cũng vui vẻ hơn nhiều.

"Ông cố, có phải ông đang trách mẹ vì đã để cha đứng lâu trong gió tuyết như vậy hay không? Là vì mẹ thật sự rất tức giận chuyện cha đã làm thôi." Lúc ấy Kỳ Kỳ cũng tức giận, còn đánh Cung Hình Dực, cắn tay anh, cắn thật đau, hiện tại trên đó vẫn còn dấu răng.

"Yên tâm đi! Ông sẽ không trách mẹ con!" Cung Thiên Kịch chưa từng có suy nghĩ sẽ trách cứ Tống Tâm Dao. Khi nhìn thấy những tấm ảnh kia tuy là ông thật sự có chút tức giận, nhưng mà suy nghĩ một chút thì Cung Hình Dực đã lợi dụng cô trước, ông không thể tức giận như vậy được.

Hơn nữa những tấm ảnh kia là Cao Cẩm Nhã đưa tới cho ông, chắc hẳn Cao Cẩm Nhã muốn ông đuổi Tống Tâm Dao đi, ông không thể để cô ta đạt được mục đích.

"Tối hôm qua, vào lúc hơn bảy giờ trên quốc lộ 101 thành phố O đã xảy ra một vụ tai nạn giao thông vô cùng nghiêm trọng. Một chiếc đại xe chở hàng cùng một chiếc Ferrari đã đâm vào nhau, theo tin tức được cung cấp, người trên chiếc Ferrari đó chính là cô Cao Cẩm Nhã, thiên kim tiểu thư của Cao Hùng – Nguyên tổng giám đốc tập đoàn Cao thị. Cao Cẩm Nhã tiểu thư hiện tại vẫn đang ở trong phòng cấp cứu, sống hay chết vẫn chưa rõ. Mà tài xế lái xe hàng, hiện tại đã chạy trốn, nếu như có ai nhìn thấy, xin gọi tới số 110 cho cung cấp thêm tin tức cho công an để tiện cho công tác điều tra!" Trên TV phát ra tin tức, khiến tâm mắt ba người Cung Thiên Kịch, Lôi Vũ Minh cùng Kỳ Kỳ đều kéo đến màn hình TV.

Hơn bảy giờ tối ngày hôm qua, không phải là khi Cao Cẩm Nhã rời khỏi nhà ông sao? Khi cô ta ra khỏi nhà vẫn còn khỏe mạnh, vì sao ngay lập tức đã gặp tai nạn xe cộ rồi?

"Thật là tốt, người phụ nữ này hư hỏng như vậy, ông trời rốt cuộc cũng trừng phạt bà ta!" Kỳ Kỳ nghe được tin tức này cảm thấy rất vui vẻ.

"Kỳ Kỳ, không được nghĩ như vậy. Làm người phải biết thương cảm, cô ta đã đủ đáng thương rồi, cháu không nên bỏ đá xuống giếng nữa." Cung Thiên Kịch thế nhưng lại có chút thương tình với Cao Cẩm Nhã. Người phụ nữ này, trải qua lần này có lẽ sẽ thay đổi tốt hơn.

"Tôi cũng không biết, tại sao lại xảy ra chuyện như vậy nữa. Tối hôm qua, tiểu Nhã nói với tôi là nó muốn đến nhà họ Cung thăm ông Cung, nhưng không ngờ trên đường trở về từ nhà họ Cung, lại xảy ra chuyện như vậy." Cao Hùng đang đau lòng khóc lóc, mà tin tức từ trong miệng ông ta nói ra, lại khiến cho các ký giả đều kinh ngạc kêu lên.

"Ông cố, hôm qua cô ta đến tìm ông sao?" Kỳ Kỳ nhìn Cung Thiên Kích.

"Đúng vậy, nếu như không phải cô ta tới..., ông cũng sẽ không biết cha cháu lại gặp chuyện như thế này!" Cung Thiên Kích lấy xấp hình trong túi ra, đặt trên mặt tủ.

Lôi Vũ Minh lật những tấm hình kia lên xem, càng cảm thấy lo lắng hơn. Có thể thấy là Cao Cẩm Nhã đã sớm lên kế hoạch.

"Ông Cung, ông phải cẩn thận một chút, xem ra Cao Cẩm Nhã muốn ra tay với Từ Mị." Lần này, Cao Cẩm Nhã đã dùng cả tính mạng để đánh đổi. Nếu như không cẩn thận thì cô ta đã có thể mất mạng rồi, nhưng mà cô ta cũng thật may mắn, vẫn có thể tránh được.

Nhưng mà vẫn không biết, cô ta có kế hoạch gì, nếu như không thể đoán được thì Từ Mị sẽ càng tổn hại nhiều hơn.

Nhưng mà, nếu như có thể đối phó được với việc lần này thì cha con nhà họ Cao nhất định sẽ thân bại danh liệt, vĩnh viễn sẽ không thể bước chân vào giới thương nhân nữa.

Thật không biết chuyện này sẽ phát triển như thế nào.

"Ừ! Khi cô ta tới tìm ta, đưa cho ta những tấm ảnh này, ta đã có thể đoán được, nhưng mà ta lại không nghĩ tới, cô ta sẽ mượn cơ hội lần này để ra tay." Hiện tại Cung Hình Dực vẫn chưa tỉnh lại, một mình ông không biết có thể ứng phó nổi hay không.

Không biết tìm Dạ Thiên ra tay, anh ta có giúp ông đối phó với họ không.

"Ông Cung!" Đúng thật là vừa nhắc Tào Tháo, Tào Tháo liền đến.

"Dạ Thiên, ta vừa nghĩ đến cháu...cháu đã xuất hiện rồi!" Dạ Thiên đi vào, ngồi xuống ghế sofa bên cạnh, liếc nhìn Cung Hình Dực trên giường bệnh, lạnh lùng nói: "Cung Hình Dực, anh còn muốn nằm bao lâu nữa? Nghe thấy lời tôi nói thì mau chóng tỉnh dậy, nếu không tôi sẽ đưa vợ của anh đi mất đấy!" Liếc mắt nhìn Tống Tâm Dao đang ngủ không yên ổn trên giường nhỏ bên cạnh, chỉ có thể dùng cô tới uy hiếp Cung Hình Dực mới có hiệu quả.

"Dạ Thiên, cháu biết chuyện Cao Cẩm Nhã rồi sao?"

"Dạ, cháu biết, mới vừa rồi đứng ở hành lang của bệnh viện cũng đã nghe được tin tức!" Vừa nghe thấy tin tức anh có chút nghi ngờ mới đứng lại xem. Vây quanh anh còn có một đồng lớn gái mê trai, nếu như không phải là bởi vì chuyện này, anh đã sớm rời đi.

"Cháu đã nghĩ ra được cách gì chưa?" Năng lực của Dạ Thiên, không thể nói là kém hơn so với Cung Hình Dực. Mấy năm nay, nếu như không có Dạ Thiên luôn luôn giúp đỡ bên cạnh, Cung Hình Dực cũng không thể nào quản lý công ty tốt đến như vậy được.

"Hiện tại, trước hết chỉ có thể điều tra tình trạng của Cao Cẩm Nhã." Nếu như tình trạng của cô ta tốt, thì cô ta ở lại trong bệnh viện chỉ vì muốn để cho mọi người biết là Cao Cẩm Nhã không khỏe, còn có ký giả ở đó che chở cho cô ta nữa. Nhưng nếu như tình trạng của cô ta không tốt thì khó mà nói được gì, có lẽ cô ta cũng có đã mua chuộc bác sĩ trong bệnh viện không cho nói ra, chỉ tiếc là cô ta đã chọn nhầm chỗ rồi.

"Cháu có kế hoạch gì." Ông tin Dạ Thiên sẽ có biện pháp. Hiện tại Cung Hình Dực đang hôn mê bất tỉnh, nếu như Dạ Thiên không nghĩ ra được biện pháp đối phó thì lão già như ông đây, cũng không biết làm sao bây giờ.

"Cháu sẽ về thành phố O trước, đi thăm dò xem Cao Cẩm Nhã có động tĩnh gì không. Đến lúc đó cháu sẽ nghĩ kế hoạch để đối phó với cô ta." Dạ Thiên trở về, Cung Thiên Kích tuyệt đối yên tâm.

"Ông, cháu muốn mượn đoàn người kia của ông." Cung Thiên Kích ngẩng đầu lên, đoàn người này cho tới nay, đều ở trong bóng tối. Nếu như lần này để họ đi điều tra, ông thật không biết sẽ xảy ra chuyện gì nữa.

"Nhưng mà."

"Ông, cháu hiểu chuyện này có chút khó xử, ông lo là cháu không thể quản lý được bọn họ có đúng không?" Dạ Thiên biết ông lo lắng điều gì. Dù sao nếu như không phải thời khắc đặc biệt nguy hiểm, nhà họ Cung chắc chắn sẽ không huy động đội quân kia.

"Đúng vậy! Hiện tại, bọn họ trừ nghe theo lệnh của ta và Cung Hình Dực ra, cũng không nghe theo bất kỳ người nào khác. Bọn họ chỉ tin huyết mạch của nhà họ Cung!" Ban đầu khi huấn luyện đội nhân mã này, bọn họ cũng chỉ nghe theo lệnh của người nhà họ Cung, từng ấy năm tới nay vẫn như vậy, cho tới bây giờ ông cũng không để cho bọn họ làm ra bất kỳ hành động quá đáng nào.

"Ông cố, Kỳ Kỳ có thể điều phái động được bọn họ đúng không?" Kỳ Kỳ đột nhiên đứng dậy nói. Nó là con trai của Cung Hình Dực hẳn là có thể được! Mặc dù nó không biết, đội quân mà Cung Thiên Kích và Dạ Thiên đang nói rốt cuộc là ai, có bao nhiêu người, nhưng mà nó tò mò, muốn tìm hiểu, đi xem xem thế nào.

"Kỳ Kỳ, cháu quả thật có thể điều động được bọn họ, nhưng mà cháu quá nhỏ, không thể đến đó được." Làm sao ông có thể để Kỳ Kỳ- một đứa bé nhỏ như vậy đi đến đó được.

"Ông có, Kỳ Kỳ rất dũng cảm, sẽ không sợ hãi đâu, hơn nữa, nếu như có cái gì không nên nhìn, chú Dạ sẽ không để cho cháu nhìn thấy đâu!" Nó nhớ hình như đây là lần thứ hai mình nhìn thấy Dạ Thiên rồi. Lần đầu tiên là khi nó bị chị Thu kia bắt cóc, mà lần thứ hai chính là hôm nay.

"Ừm! Vậy, được rồi! Nhưng mà các cháu phải cẩn thận, bọn họ chỉ nhận người nhà họ Cung mà thôi, nếu như có bất kỳ ai đến đó, bọn họ cũng sẽ không tiếp nhận." Dạ Thiên và Kỳ Kỳ cùng gật đầu một cái.

"Chiếc nhẫn này, các cháu cầm lấy đi, đến lúc đó sẽ có lúc hữu dụng!" Cung Thiên Kích lấy chiếc nhẫn trên tay xuống, giao cho Dạ Thiên.

"Phải cực kỳ cẩn thận, chỗ đó rất dễ lạc đường, bên trong không khí cũng rất nặng, la bàn cũng sẽ không hữu dụng, trong chiếc nhẫn có bản đồ, đến lúc đó các cháu phải cẩn thận một chút. Bên trong cũng có rất nhiều rắn độc, đề quân gia chuẩn bị trang phục cần thiết bảo hộ cho chắc chắn. Dạ Thiên, ta giao Kỳ Kỳ cho cháu, cháu phải bảo vệ nó thật an toàn, đừng để cho nó bị bất kỳ tổn thương gì, cũng phải bảo vệ mình cho tốt. Vào bên trong đó rồi thì trực tiếp đi đến cửa đá có vẽ dấu hiệu của nhà họ Cung. Dạ Thiên, những chuyện này, chắc là Cung Hình Dực đã nói rõ ràng với cháu rồi." Lôi Vũ Minh đứng bên cạnh yên lặng lắng nghe, thể lực của nhà họ Cung rốt cuộc là lớn như thế nào? Đoàn người trong miệng bọn họ nói ra rốt cuộc là người như thế nào? Chỗ đó rốt cuộc nguy hiểm ra sao? Kỳ Kỳ nhỏ như vậy có thể chịu đựng được không?

"Ông Cung, Kỳ Kỳ còn nhỏ như vậy, có thích hợp không? Chẳng lẽ nơi mà hai người vừa nói đến, không có bất kỳ phương thức liên lạc nào sao?" Lôi Vũ Minh không thể yên tâm được nói.

"Nơi đó cô lập với thế giới bên ngoài. Bất kỳ tiện lợi liên lạc nào đến đó cũng sẽ không có tín hiệu." Đó là nơi cụ tổ nhà họ phát hiện ra. Bởi vì nhà họ Cung có ân oán với người nơi đó cho nên người ở đó mới tự nguyện hợp thành một đội ngũ, đi theo bảo vệ người nhà họ Cung. Đòi hỏi chỉ nghe theo lệnh của nhà họ Cung mà thôi.

"Ta không lo lắng cho Kỳ Kỳ, ngược lại thì có tương đối lo lắng cho Dạ Thiên. Trong đó tất cả đều là rắn độc, đối với con cháu nhà họ Cung cũng sẽ không có địch ý, bởi vì trên người nhà họ Cung có mùi hương có thể chống cự được rắn độc, mà trên người Dạ Thiên lại không có. Ta sợ đến lúc đó những con rắn kia sẽ làm Dạ Thiên bị thương." Đây mới là điều ông lo lắng nhất.

"Ông nội, nếu như để chú Dạ mặc trang bị quần áo của cha, có phải sẽ khá hơn một chút hay không?" Kỳ Kỳ đột nhiên hỏi.

"Đúng rồi, ý kiến này không tệ, những trang bị kia đều là dùng cách đặc biệt chế ra, chỉ cần mặc vào bảy tám lần phía trên cũng sẽ lưu lại mùi hương của chủ nhân, khi gặp phải nguy hiểm, sẽ tự động tản mát ra. Chú ý này của Kỳ Kỳ không tệ, đến lúc đó cháu bảo quân gia đưa trang bị của Cung Hình Dực cho cháu là được rồi!" Kỳ Kỳ trong khoảng thời gian ngắn đã trở nên thành thực trầm ổn hơn so với tính tình trẻ con thường ngày của nó. Hiện tại có vẻ giống như một đứa bé trưởng thành rồi.

"Dạ, thế thì làm như vậy đi!" Dạ Thiên cũng đồng ý với yêu cầu này.

"Ông thông gia, tôi cũng muốn đi!" Triệu Tâm Nguyệt nghe thấy có rắn độc, cũng đã bị sợ đến nhũn cả chân, làm sao dám để Kỳ Kỳ đi theo chứ!

Cho dù có giống như Cung Thiên Kích vừa nói, những con rắn độc kia sẽ không làm tổn thương đến người nhà họ Cung, nhưng mà bà vẫn không yên lòng.

"Bà thông gia, bà không nên đi đâu, tin tưởng tôi, Kỳ Kỳ sẽ không xảy ra chuyện gì đâu!" Dạ Thiên chỉ được nghe Cung Hình Dực nói về chỗ đó, cũng chưa từng được đến tận nơi, chỉ hy vọng là bọn họ sẽ không bị lạc đường.

"Nhưng"

"Không có nhưng nhị gì hết, Dao Dao sắp sinh, nếu như bà cũng đi, đến lúc đó phải làm thế nào?" Cung Thiên Kích định dùng chuyện Tống Tâm Dao sinh con, ngăn cản Triệu Tâm Nguyệt.

"Đúng đó! Bà ngoại, mẹ sắp sinh, khi em bé ra đời, bà phải chụp thật nhiều ảnh cho cháu nhé, chờ khi Kỳ Kỳ trở lại sẽ xem xem thế nào. Còn nữa, bà phải đưa hình của Kỳ Kỳ cho em bé nhìn, để em bé biết là nó có một người anh trai đẹp như thế nào nữa chứ!" Kỳ Kỳ lấy một quyển photo album từ trong túi xua mình ra đưa cho Triệu Tâm Nguyệt, bên trong là ảnh của nó từ khi vừa mới sinh ra cho đến tận bây giờ.

"Thôi được rồi! Kỳ Kỳ, cháu phải cực kỳ cẩn thận đó, ngàn vạn lần không được xảy ra chuyện không may gì, biết không?" Kỳ Kỳ gật đầu, hôn lên mặt Triệu Tâm Nguyệt một cái. Sau đó ại chạy đến bên giường bệnh, leo lên ghế, hôn một cái lên môi Cung Hình Dực, nói: "Cha, Kỳ Kỳ giúp cha đánh người xấu, cha phải mau chóng tỉnh lại tỉnh lại, nhìn em bé ra đời đó!"

Tiếp theo, nó đưa tay vuốt lên đôi mắt cha, lúc này mới bò xuống ghế, chạy đến bên giường nhỏ, nhìn Tống Tâm Dao đang ngủ, ánh mắt của mẹ giống hệt gấu mèo, hôn lên mắt mẹ, cũng hôn cả đôi môi, cuối cùng cũng in một nụ hôn lên bụng tròn vo của mẹ.

"Mẹ, chờ Kỳ Kỳ trở lại nha, em gái, chờ anh trai trở về đó! Anh sẽ tặng quà cho em!" Kỳ Kỳ nhìn bụng Tống Tâm Dao nói cười, sau đó mới đi đến bên cạnh Dạ Thiên. Rồi lại như nghĩ tới cái gì, đi tới bên cạnh Cung Thiên Kích, ôm mặt Cung Thiên Kích hôn ông mặt cái thật kêu.

"Ông có, Kỳ Kỳ đi đây!" Cung Thiên Kích cười xoa đầu bé, nói với hai người bọn họ: "Nhất định phải cẩn thận!"

Dạ Thiên gật đầu một cái, lôi kéo Kỳ Kỳ đi ra khỏi phòng bệnh của Cung Hình Dực.

Cung Thiên Kích gật đầu đáp lại. Đã mấy chục năm không để cho họ xuất hiện, ra ngoài hành động. Lần này không biết sẽ có biến hóa như thế nào, hi

vọng tất cả đều sẽ tốt đẹp!

*

Dạ Thiên mang theo Kỳ Kỳ trở lại nhà họ Cung, tìm quần gia, lấy chiếc nhẫn mà Cung Thiên Kích giao cho anh ra, để cho ông quần gia đưa bọn họ lên lầu ba vào trong phòng trang bị, lấy bộ nhỏ nhất ra thay cho Kỳ Kỳ, sau đó lại lấy bộ quần áo trang bị của Cung Hình Dực đưa cho Dạ Thiên.

Nhìn hai người bọn họ thay quần áo xong, quần gia chỉ có thể yên lặng cầu nguyện, hi vọng bọn họ đều bình an.

"Cậu Dạ, tiểu thiếu gia, từ nơi này đi vào, sau khi đi vào, hai người phải thật cẩn thận đó!" Quần gia dẫn bọn họ đến thư phòng của Cung Thiên Kích, mở chốt đường hầm, đi xuống một cái cầu thang rất cao, sương mù bên trong liên tục bay tán ra ngoài.

Dạ Thiên có thể cảm nhận được bên trong là sương mù dày đặc cỡ nào. Cho dù có đồ điện tử thì ở trong này cũng sẽ không hữu dụng, bọn họ chỉ có thể dùng đèn lồng.

Dạ Thiên bắt đầu hoài nghi, nơi này rốt cuộc là địa phương như thế nào? Tại sao nhà họ Cung lại phát hiện ra một nơi như vậy? Hơn nữa còn huấn luyện ra một đội quân trợ giúp. Ban đầu khi đi vào đây, bọn họ có nghĩ tới mình sẽ chết ở nơi này hay không?

"Kỳ Kỳ, cháu có sợ không?" Dạ Thiên hỏi Kỳ Kỳ, cho dù có giống như Cung Thiên Kích đã nói Kỳ Kỳ sẽ không gặp nguy hiểm, nhưng mà Kỳ Kỳ vẫn còn nhỏ như thế, anh thật không yên lòng để nó đi cùng mình.

"Cháu không sợ!" Kỳ Kỳ ưỡn ngực, nó họ Cung, cho nên không thể sợ hãi, cho dù bên trong đó có kinh khủng như thế nào đi nữa thì nó cũng muốn vào.

Không thể để cho một mình Dạ Thiên mạo hiểm đi vào nơi đó. Nó là người nhà họ Cung, nó mới có thể ra lệnh cho những người ở nơi này.

"Được! Chúng ta đi!" Dạ Thiên ôm Kỳ Kỳ lên, lấy dây và mảnh vải, buộc chặt Kỳ Kỳ lên lưng mình. Ít nhất như vậy thì khi cần phải chạy trốn sẽ có thể nhanh hơn một chút.

"Kỳ Kỳ, có khó chịu lắm không?" Kỳ Kỳ rất nhẹ, anh cũng không cảm thấy mệt mỏi.

"Không đâu ạ!" Buộc như vậy rất thoải mái, một mảnh vải vô cùng rộng đang bao lấy nó.

"Kỳ Kỳ, sau khi tiến vào nếu như nhìn thấy rắn mà cháu cảm thấy sợ thì lập tức nhắm mắt lại biết không, tốt nhất là nên nghĩ tới mẹ và em gái cháu." Kỳ Kỳ 'dạ' một tiếng, bọn họ mới bước tới cầu thang, đi xuống dưới.

Dọc theo đường đi, Kỳ Kỳ thấy rắn, không chỉ là một con, mà là một đám, những con rắn kia đều dùng ánh mắt dõi theo bọn họ, sau đó liền cúi đầu, bỏ đi nơi khác.

Đi thật lâu, bọn họ rốt cuộc cũng đi hết cầu thang, tiến vào rừng cây tràn đầy sương mù, chiếc nhẫn trên tay Dạ Thiên phát ra ánh sáng màu tím nhạt, chỉ hướng về phía trước, hình như đang chỉ dẫn cho bọn họ phải đi theo đường nào.

Lần này anh đã hiểu, Cung Thiên Kích đưa cho anh chiếc nhẫn này để làm gì rồi, ông đã nói chiếc nhẫn này chính là bản đồ, thì ra là nó sẽ dẫn đường cho bọn họ.

"Chú Dạ, mấy con rắn ở trước mặt này hình như còn to hơn." Kỳ Kỳ nhìn về phía trước, rắn độc nằm trên đường nhỏ, treo trên cây cũng đều khá lớn, lại tương đối nhiều. Bọn họ hình như là đã đi tới vương quốc rắn rồi.

Thật không biết, ai có thể sinh tồn được ở nơi như thế này, mỗi ngày đối mặt với một đám lớn rắn độc, có lẽ bọn họ cũng ăn thịt rắn để sống. Nhìn mọi thứ trước mắt, cho dù là Dạ Thiên, cũng có chút sợ hãi.

Trên đường, cứ cách một đoạn ngắn là lại nhìn thấy một con rắn lớn tầm trăm năm tuổi, chỉ cần nó cắn một phát cũng đủ nuốt một người. Hai người bọn họ cũng không biết mình đã đi bao lâu rồi, kể từ khi tiến vào cầu thang cũng không hề biết tình hình bên ngoài, cũng không đo đếm được gì.

Hoa văn trên người mỗi con rắn, con rắn đều không hề giống nhau, kỳ quái hơn chính là có những con có hoa văn là dấu hiệu của nhà họ Cung.

Nếu như không có chiếc nhẫn trong tay, có lẽ những con rắn kia cũng đã sớm đã nhào tới. Đột nhiên phía trước có một con rắn há to miệng, Kỳ Kỳ sợ hãi, nhắm chặt hai mắt lại. Thật quá dọa người, nó há miệng cũng có thể nuốt trôi một gốc cây.

Trong lỗ tai truyền đến âm thanh con rắn đó thè lưỡi "Tê tê tê" một tiếng lại tiếp một tiếng, Kỳ Kỳ không dám mở mắt nữa, tay nhỏ bé ôm chặt lấy Dạ Thiên.

Những con rắn đó tạo thành một vòng tròn, vây bọn họ ở bên trong. Dạ Thiên cầm dao găm trên tay, những con rắn này mỗi con đều đã trăm năm tuổi. Thật không biết, nhiều rắn như vậy bỏ nhào về phía bọn họ thì kết cục sẽ như thế nào.

Xem ra anh đã tính toán sai lầm rồi. Anh không nên dẫn Kỳ Kỳ theo. Nếu như Kỳ Kỳ không theo tới đây, một mình anh chết cũng không sao, nhưng mà đưa Kỳ Kỳ còn nhỏ như vậy vào đây anh không thể làm vậy.

Anh nghĩ là rấn ở đây cùng lắm thì cũng chỉ có mấy con, nhưng không nghĩ tới nó lại giống như một đoàn xe, nhiều như vậy.

"Kỳ Kỳ, làm sao bây giờ?" Anh cũng không nghĩ ra được chủ ý gì, bọn họ phải mau chóng nghĩ ra cách mới được.

Âm thanh đáng sợ kia ít đi một chút, Kỳ Kỳ mới dám mở mắt ra. Tất cả những con rấn kia lúc này cũng đều đang khép miệng lại, cúi đầu.

"Chú Dạ, bọn nó hình như sợ ánh mắt của chúa." Đọc theo đường đi, nó phát hiện ra bọn họ đi đến đâu, những con rấn kia cũng sẽ cúi đầu, nhưng mà khi nó mới vừa nhắm mắt lại, lại xảy ra chuyện như thế này.

"Cháu thử vung tay xuống xem bọn nó có phản ứng gì." Kỳ Kỳ vừa phát tay một cái, tất cả lũ rấn đều nhìn về phía bên kia, sau đó theo hướng đó bò đi, Kỳ Kỳ lại thử phát tay về phía bên phải, bọn rấn lại lập tức quay lại bò về phía bên phải.

"Thật này!" Kỳ Kỳ có chút hưng phấn, như vậy thì nó sẽ không phải sợ những con rấn này nữa rồi.

"Ừ, cháu thử dùng hai tay tách ra, xem những con rấn này có thể chủ động tách ra hay không?" Quả nhiên giống như bọn họ nghĩ, Kỳ Kỳ vừa vung hai tay hướng sang hai bên, những con rấn kia lại chia thành hai bên tách ra.

Lúc này hai người họ mới yên tâm to gan đi về phía trước. Lại đi hơn khoảng nửa canh giờ, bọn họ tiến vào nơi hoàn toàn khác biệt so với rừng cây dày đặc sương mù kia.

Nơi này đẹp giống như tiên cảnh vậy, khắp nơi nở đầy hoa tươi. Đây là lần đầu tiên, bọn họ nhìn thấy cảnh tượng trăm hoa đua nở trong thiên nhiên rộng lớn.

"Thật là đẹp!" Nếu như ở đây không có nhiều rấn như vậy, nhất định nó sẽ đưa mẹ đến đây thăm thú xem một chút, nhưng mà nhiều rấn như vậy đến một lần là đủ rồi.

Nhìn thấy nhiều rấn như vậy, nó sợ là Tổng Tâm Dao mới vừa bước tới cầu thang, đã bị sợ đến ngất xỉu rồi.

Ánh sáng trên mặt nhẵn chỉ bọn họ tiếp tục đi về phía trước, nơi này so với thế giới bên ngoài, thật là khác biệt một trời một vực. Không chỉ có phong cảnh như tranh vẽ, còn có âm thanh của chim chóc, trong sáng, dễ nghe khiến cho nó muốn ở luôn tại chỗ này. Nhưng mà nơi này vẫn chưa phải là đích bọn họ muốn đến.

"Chú dạ, chú nhìn kia!" Kỳ Kỳ chỉ về đằng trước. Đó là một cánh cửa đá, bên trên có in dấu hiệu của nhà họ Cung. Dạ Thiên cũng Kỳ Kỳ bước nhanh tới trước cửa, tìm chốt mở đã từng được nghe Cung Hình Dực nhắc tới.

Thì ra là cái đó chốt mở, trên ánh mắt ở giữa dấu hiệu của nhà họ Cung. Anh tháo chiếc nhẫn trên tay xuống, lắp mặt nhẫn vào trên chốt mở..

"Oanh" một tiếng, cửa đá mở ra hai bên. Dạ Thiên lại gỡ chiếc nhẫn phía trên xuống, sau đó dẫn Kỳ Kỳ đi vào bên trong, đèn trong tay sắp cạn dầu. Hình như người trong động phát giác có người tiến vào nên đèn trên vách đá cũng tự động tắt lên. Dạ Thiên nhìn thấy những ngọn đèn đó đều là đèn dầu. Những người ở đây rốt cuộc là như thế nào? Làm sao có thể biết được bọn họ đã vào đây nhanh như vậy?.

Bọn họ đi vào bên trong liền thấy một tòa nhà, giống như cung điện Hy Lạp cổ nơi, hai bên còn có đồ án. Dạ Thiên để Kỳ Kỳ từ trên lưng mình xuống dưới, cất mảnh vải vào túi, chờ đợi những người đó xuất hiện.

"Các người là ai?" Không bao lâu, liền có người vây bọn họ lại.

"Người nhà họ Cung!" Dạ Thiên nhìn người đàn ông tà mị ngồi ở phía trên kia. Người đàn ông này là ai, trên người hắn ta tỏa ra một loại khí phách khiến anh cũng cảm thấy khó thở.

"Bỏ kính của người xuống." Để nhận biết người của nhà họ Cung bọn họ chỉ cần kiểm tra ánh mắt.

"Anh không phải nhìn, tôi không phải là người nhà họ Cung, nhưng mà nó thì phải!" Dạ Thiên đeo mắt kính, chỉ vì phòng bị nọc độc của những con rấn hổ mang. Anh chỉ Kỳ Kỳ đang đứng bên cạnh mình.

"Tại sao Cung Hình Dực không đến?" Người đàn ông thần bí liếc mắt nhìn Kỳ Kỳ, cũng xác nhận nó đúng là người nhà họ Cung.

"Cha bị bệnh, ở trong bệnh viện, cháu thay mặt cha tới đây." Kỳ Kỳ giơ tay nói, nhìn người đàn ông đang ngồi trên đài cao kia.

"Có chuyện gì?" Người đàn ông ngồi ở vị trí cao nhất cũng có suy đoán. Nếu như không có chuyện gì bọn họ cũng sẽ không tới đây, Cung Hình Dực cũng sẽ không để cho người ngoài đi vào nơi này. Mà đứa bé này có thể đi vào tới đây, quả thật rất lợi hại. Nó thể nhưng không có chút sợ hãi nào, quả nhiên tính tình so với Cung Hình Dực cũng không khác nhau nhiều lắm.

"Nhà họ Cung xảy ra một số chuyện, muốn làm phiền anh ra tay giúp đỡ một chút!" Dạ Thiên biết, tốc độ điều tra của bọn họ có thể được xưng là là thần tốc. Anh muốn điều tra thật nhanh cũng phải thông qua các loại đường dây liên lạc, mà bọn họ căn bản là không cần dùng đến.

Nhớ Cung Hình Dực đã từng nói qua, bọn họ muốn tra ra một người, không cần 20', tra một chuyện, có thể nhanh giống như tia chớp, anh vẫn luôn muốn được tận mắt chứng kiến.dien-dan-le-quy-don.com

"Anh cũng đang giúp Cung Hinh Dục điều tra, tại sao còn chạy đến nơi đây, bên ngoài nhiều rắc rối như vậy, hai người không sợ sao?" Người đàn ông thần bí này tên là Ngự Hành Phong, là chủ nhân của nơi này. Anh và Cung Hinh Dục có giao tình rất tốt, cơ hội gặp mặt của hai người mặc dù không nhiều nhưng từ khi Cung Hinh Dục 7 tuổi, bọn họ đã quen biết nhau. Đã nhiều năm như vậy, anh không hề nghĩ đến, con trai của Cung Hinh Dục cũng đã bốn tuổi rồi.

"Nhưng mà hiện tại Cung Hinh Dục đang bị thương, hôn mê bất tỉnh, rốt cuộc tới khi nào mới tỉnh lại, chúng ta cũng không rõ. Nếu như không mời anh ra mặt giúp đỡ, tôi sợ là công ty sẽ xảy ra chuyện, cho nên mới phải mạo hiểm đi vào đây tìm anh giúp một tay." Chuyện với Cao Cẩm Nhã càng ngày càng nghiêm trọng. Cho đến bây giờ anh cũng không thể trả ra được Cao Cẩm Nhã rốt cuộc muốn làm gì, mà anh cũng không có thời gian đi thăm dò.

Chỉ trong vòng một tiếng sau khi anh rời thành phố O đến thành phố X, cỗ phiếu công ty đã bắt đầu hạ giá. Tất cả mọi người đều cho rằng vụ tai nạn xe cộ của Cao Cẩm Nhã là do nhà họ Cung gây nên.

Mà bây giờ Cung Hinh Dục còn hôn mê bất tỉnh, Cung Thiên Kích cũng ở lại thành phố X, căn bản là không có người quan tâm được đến chuyện bên này.

"Anh không lo lắng là sau khi tôi ra ngoài sẽ làm tổn thương tới loài người sao?"

"Chẳng lẽ chú không phải là loài người sao?" Kỳ Kỳ có chút ngạc nhiên. Trên thế giới này, còn có người không phải là loài người sao?

"Nếu như ta nói, ta là Xà Vương - Ngự Hành Phong, các người có tin không?" Ngự Hành Phong cười nhạt, muốn xem phản ứng của bọn họ.

"Tôi tin!" Người có thể sống lâu như vậy ở nơi này, nếu như nói là con người, Dạ Thiên mới không tin tưởng.

"Tại sao?" Ban đầu khi anh nói với Cung Hinh Dục mình là Xà Vương, anh ta còn nửa tin nửa ngờ nhìn anh. Mà người đàn ông này, ngược lại cực kỳ dứt khoát khẳng định. Ẩn thích tính tình như vậy – thật hào phóng.

"Vì câu nói này của người, ta đi với người một chuyến." Y hệt như tia chớp, Ngự Hành Phong đã đi tới trước mặt hai người bọn họ.

"Chú Ngự, cháu vẫn còn là một đứa bé nhỏ, chú không cần làm cháu sợ như vậy, trái tim của cháu mặc dù rất khỏe, nhưng mà vẫn không chịu nổi!" Kỳ Kỳ buồn bực, tại sao nó không thể nhanh như vậy chứ?

"Tiểu quỷ, người còn chưa có nói cho ta biết, người tên là gì." Ngự Hành Phong liếc mắt nhìn Kỳ Kỳ, ôm nó lên. Đứa bé thật đáng yêu, chắc là anh phải tìm một người phụ nữ loài người cũng sinh cho anh một đứa trẻ đáng yêu như thế này, có thể vui đùa thật tốt.

"Cháu không phải tiểu quỷ, hiện tại cháu theo họ mẹ, gọi là Tống Tử Kỳ, chờ sau khi cha và mẹ kết hôn, sẽ đổi lại thành Cung Tử Kỳ." Kỳ Kỳ nhếch miệng cười. Lần này lại càng làm Ngự Hành Phong cảm thấy yêu thích hơn.

"Được! Kỳ Kỳ, về sau ta chính là cha nuôi của con, ta thật sự yêu con chết mất thôi!" Người đàn ông tên Ngự Hành Phong này lại một lần nữa dọa Kỳ Kỳ phát sợ.

"Á. Chú Ngự, nếu cháu gọi chú là cha nuôi, chú phải cho cháu phong li xi thật to. Chú có không?" Nó muốn cho em gái thật nhiều quà tặng, nhưng mà tiền của nó cũng có hạn.

"Dĩ nhiên!" Ngự Hành Phong cũng không phải là người dễ giận như vậy, lại nói anh là Xà Vương, muốn cái gì mà không có?

"Cha nuôi!" Có thể cầm tiền li xi, lại chỉ cần gọi một tiếng cha nuôi, tại sao lại không gọi? Có ngu mới không gọi ấy.

"Cho!" Ngự Hành Phong đột nhiên lấy ra một bao li xi thật to đưa cho Kỳ Kỳ.

"Cha nuôi, bên trong có bao nhiêu vậy? Thật đúng là nặng!" Nó cầm cũng có chút khó khăn.

"Tự mình mở ra xem đi!" Kỳ Kỳ mở bao tiền li xi ra, bên trong không phải tờ tiền đỏ, mà là một khối kim loại sáng lấp lánh ánh vàng. Còn có một viên dạ minh châu phát sáng thật đẹp.

"Oa. Cha nuôi, đây là không phải dạ minh châu trong lời đồn sao?" Ngự Hành Phong gật đầu một cái, nhìn tiểu quỷ này nước miếng cũng sắp chảy xuống, thật là càng nhìn càng đáng yêu.

"Cái này có thể đục một lỗ nhỏ để xuyên dây qua không? Để cho em gái đeo vào cổ." Nó thật sự muốn xỏ dây qua viên dạ minh châu này đeo lên cổ em gái, để buổi tối em gái sẽ không phải sợ tối nữa.

"Dĩ nhiên có thể!" Ánh sáng chợt lóe, trên viên dạ minh châu liền nhiều hơn một sợi dây chuyền. Kỳ Kỳ nhìn thấy cũng choáng váng, nhận người cha nuôi như thế này thật là tốt, không chỉ có thể thấy pháp thuật giống như ảo thuật, còn có thể nhận quà tặng siêu tốt.

"Oa. Thật là giỏi! Cảm ơn cha nuôi!" Kỳ Kỳ tặng một hôn thật kêu cho Ngự Hành Phong. Lần đầu tiên Ngự Hành Phong cảm thấy, bị người đàn ông khác hôn, thật ra thì cũng không thật sự ghê tởm lắm. Nhưng mà phải xem là người nào, người bạn nhỏ đáng yêu giống như Kỳ Kỳ như vậy thì dĩ nhiên là không rồi!

Nhưng mà bây giờ Kỳ Kỳ là bé trai, đợi đến khi lớn lên cũng chính là người đàn ông rồi!

"Đi thôi!" Bây giờ không phải lúc để chơi đùa. Nếu như không đi nhanh, thật không biết sự việc sẽ trở nên như thế nào nữa.

"Loan Dao, Hồng Nguyệt, theo ta ra ngoài một chuyến." Ngự Hành Phong vừa dứt lời, bên cạnh anh liền xuất hiện một cô gái mặc trang phục màu đỏ. Người này chắc là Hồng Nguyệt! Còn một cô gái nữa lại mặc trang phục màu vàng. Trang phục của hai người thật sự giống nhau, chỉ có màu sắc là khác nhau thôi.

"Vương!" Họ chỉ là nhàn nhạt đáp một tiếng. Sau đó một nhóm năm người liền ra khỏi động. Lần này, bọn họ không cần phải đi bộ nữa. Kỳ Kỳ được Ngự Hành Phong ôm, trực tiếp sử dụng pháp thuật bay đến cầu thang. Mà Dạ Thiên được giao cho hai thuộc hạ của anh.

Cho đến khi ra khỏi nơi trần đầy sương mù, Dạ Thiên mới thở dài nói: "Hiện tại rốt cuộc cũng hiểu rõ câu nói của người xưa ‘ khó tiêu thụ nhất là ân mỹ nhân ’ hơn nữa lại còn được hai mỹ nữ ôm bay trở về như vậy nữa."

"Chú Dạ, dù sao chú cũng chưa có vợ. Hay là chú chọn lấy một trong hai chị xinh đẹp này làm vợ đi!" Kỳ Kỳ cười trêu nói.

"Kỳ Kỳ, ai dạy cho cháu cái này vậy!" Đối với Kỳ Kỳ, anh cảm thấy thật nhức đầu.

"Không cần ai dạy cả. Ban đầu mẹ nuôi Y Y của cháu cũng tìm một chú họ Dạ, chỉ tiếc là tên ngu ngốc kia làm mẹ nuôi mang thai, sau đó, lại làm cho mẹ nuôi đau lòng bỏ đi mất. Nếu như lần sau cháu mà gặp lại hắn ta, cháu nhất định sẽ giúp mẹ nuôi trừng phạt hắn." Kỳ Kỳ đột nhiên nghĩ đến chuyện này.

"Chú Dạ, chú có anh trai hay em trai gì đó không?"

"Tại sao hỏi như thế?" Từ khi anh năm tuổi, thì anh chính là cô nhi, chỉ biết tên tuổi mình gọi là Dạ Thiên. Tất cả những chuyện khác anh đều không rõ ràng lắm.

"Bởi vì, tên ngu ngốc kia tên là Dạ Thiên, chú tên là Dạ Thiên, cháu có chút nghi ngờ hai người có phải là anh em hay không!" Kỳ Kỳ khi nghiêm túc quá thật là có điểm giống Cung Hinh Dục, nhưng mà bây giờ nhìn lại mới thấy tên tiểu quỷ này rất biết suy nghĩ.

"Chú là cô nhi!" Dạ Thiên có chút nhức đầu, nhưng mà trong lòng cũng bắt đầu hoài nghi, có lẽ anh cũng nên điều tra lại thân thế của mình.

"Tốt lắm, đừng đứng ở đây tán gẫu nữa. Hồng Nguyệt ngại đi tra một chút xem người phụ nữ tên Cao Cẩm Nhã này đang nghĩ gì. Tốt nhất là xâm nhập vào người của cô ta, xem xem cô ta đang suy nghĩ cái gì, nhưng mà không được gây tổn hại đến nhận thức của cô ta, không thể để cho cô ta biết người là rắn, hiểu chưa?" Hồng Nguyệt gật đầu một cái. Sau khi nhận được mệnh lệnh liền hóa thành một làn khói màu đỏ, biến mất trong thư phòng.

"Loan Dao, bây giờ thị trường ngại đi xem thị trường chứng khoán như thế nào, nghĩ biện pháp, khiến tất cả hoạt động của thị trường chứng khoán dừng lại." Loan Dao cũng trở thành một làn khói biến mất. Điều này làm cho Kỳ Kỳ nhìn thấy cũng phải trợn to hai mắt, vốn là cảnh tượng chỉ có thể nhìn thấy ở trong TV, không nghĩ tới hôm nay lại có thể tận mắt chứng kiến.

"Làm như vậy, có được hay không?" Nếu như dừng tất cả hoạt động của thị trường chứng khoán, cổ phiếu công ty chắc chắn sẽ không hạ giá nữa, nhưng mà, nếu như chuyện này bị tra ra thì Từ Mị sẽ càng xuất hiện vấn đề lớn hơn. Nếu như cảnh sát cũng tham gia vào, vậy thì đối với từ mị càng thêm bất lợi.

"Yên tâm đi! Chúng ta là rắn, làm chuyện gì cũng sẽ không bị con người phát hiện, dù là cảnh sát điều tra cũng không thể tra ra được. Mà ta cũng chỉ mới để cho Loan Dao dừng hoạt động của thị trường chứng khoán lại một lúc thôi. Chờ tới lúc Hồng Nguyệt trở lại là được rồi." Hiện tại thị trường chứng khoán hạ giá nghiêm trọng như vậy, nếu như cứ tiếp tục hạ liên tục như vậy, Từ Mị sẽ thua thiệt rất lớn. Nếu như không làm thật tốt chuyện lần này, có thể sẽ càng thiệt hại nặng nề hơn.

"Chỉ là. Tôi cảm thấy làm như vậy cũng không tốt lắm!" Cho dù bọn họ làm như vậy con người cũng sẽ không phát hiện ra nhưng mà anh cảm thấy vẫn không ổn!

"Tốt lắm! Ta để Loan Dao trở lại, Hồng Nguyệt cũng nhanh chóng trở về thôi!" Ngự Hành Phong biết bọn họ lo lắng điều gì. Cho dù anh không lo lắng, nhưng mà bọn họ là người, khác với loài rắn của mình.

"Vương!" Hồng Nguyệt tốc độ quả thực rất nhanh, không tới hai phút đã trở lại thư phòng nhà họ Cung.

"Nói!" Ngự Hành Phong đứng bên cửa sổ, nhìn phong cảnh phía ngoài, phong cảnh thành phố này thật là khác biệt một trời một vực với nơi bọn họ sống. Không khí ở xã giới vẫn tốt hơn nhiều!

"Cao Cẩm Nhã muốn mượn tai nạn xe cộ lần này để lật đổ Từ mị, cũng muốn kéo theo Tổng thị đi xuống, quan trọng nhất là." Hồng Nguyệt đột nhiên đi tới bên cạnh Ngự Hành Phong, nói thầm vào tai anh mấy câu.

Dạ Thiên cùng Kỳ Kỳ nhìn nhau một cái, có chuyện gì mà không thể để cho hai người bọn họ biết.

"Người biến thành bộ dáng của cô ấy, đến bệnh viện xem Cao Cẩm Nhã kế tiếp sẽ có hành động gì." Hồng Nguyệt gật đầu một cái, liền biến mất khỏi thư phòng nhà họ Cung. Loan Dao cũng đã sớm bị gọi trở lại, đứng phía sau Dạ Thiên và Kỳ Kỳ.

"Cha nuôi, cô ấy vừa mới nói gì vậy? Tại sao không thể để cho chúng ta nghe với?" Kỳ Kỳ có chút ngạc nhiên, rốt cuộc là chuyện gì mà không thể để cho nó và Dạ Thiên cùng biết?

"Chúng ta đi xem kịch vui đi!" Xung quanh Ngự Hành Phong xuất hiện làn khói màu tím, khói mù tan ra xuất hiện trước mắt cũng không phải Ngự Hành Phong, mà là người đang nằm trên giường bệnh ở thành phố X —— Cung Hinh Dục.

"Cha!" Kỳ Kỳ hưng phấn kêu, Cung Hinh Dục đã tỉnh sao?

"Dạ Thiên, thông báo cho Cung Hinh Dục, không để cho Tổng Tâm Dao hay bất lý ai khác xuất hiện ở thành phố X, nếu khôn kế hoạch của ta sẽ xuất hiện vấn đề lớn, biết không?" Nếu để cho mọi người biết, trên thế giới này, có hai Cung Hinh Dục, hai Tổng Tâm Dao lời nói, vậy thì thật là rối loạn.

"Anh là Ngự Hành Phong?"

"Không phải là ta, thì còn có thể là ai? Đi thôi! Chúng ta đi đến bệnh viện của Cao Cẩm Nhã đang ở." Dạ Thiên gật đầu, lập tức gọi điện thoại cho Cung Thiên Kích, báo cho ông biết không được để bất kỳ ai ra vào phòng bệnh của Cung Hinh Dục, cũng không được để Tổng Tâm Dao rời khỏi bệnh viện nửa bước.

"Tôi quên nói cho anh biết, Tổng Tâm Dao mang thai, cũng khoảng tám tháng rồi." Nếu như xuất hiện một Tổng Tâm Dao bụng bình thường ở đây như vậy thì thật thảm, nếu thế thì kế hoạch của bọn họ có thể nói là xong rồi, hết cứu vãn nổi.

"Thế nào không nói sớm!" Ngự Hành Phong lần này mới lo lắng, cũng không biết Hồng Nguyệt đã đến bệnh viện chưa. Nếu như đã đến trong phòng bệnh của Cao Cẩm Nhã vậy thì xong rồi.

"Anh không nói với tôi là anh muốn để cho Hồng Nguyệt biến thành bộ dạng của Tổng tiểu thư đến thăm Cao Cẩm Nhã mà!" Lần này.

"Loan Dao, nhanh đi tìm Hồng Nguyệt. Chúng ta cũng đi!" Khi bọn họ đi ra khỏi thư phòng, tất cả người giúp việc cũng sững sờ đứng nguyên tại chỗ. Thiếu gia của bọn họ, không phải đang ở trong bệnh viện thành phố X sao? Làm thế nào mà ngay lập tức đã tới đây rồi?

"Nhất định!" Ánh sáng trong tay Ngự Hành Phong chợt lóe, tất cả người làm bao gồm cả quản gia, đều ngã xuống đất.

"Bọn họ không sao chứ!" Kỳ Kỳ có chút lo lắng nhìn những người đó, ông quản gia cũng không thể gặp chuyện không may, ông ấy vẫn luôn đối tốt với nó.

"Không sao, chỉ cho họ ngủ một lát thôi. Đợi khi họ tỉnh lại sẽ quên tất cả những gì xảy ra ngày hôm nay." Kỳ Kỳ cùng Dạ Thiên lúc này mới yên tâm. Lần này hành động của bọn họ cũng không biết sẽ tiến hành như thế nào, nhưng mà nếu như không nhanh chóng rời khỏi đây thì thật không biết Hồng Nguyệt sẽ biến thành hình dáng gì?

*

Bệnh viện, tại cửa đại sảnh

Bởi vì Tổng tâm Dao xuất hiện, tất cả ký giả đều xông lên. Triệu Tâm Nguyệt đứng bên cạnh nói: "Con gái của tôi hiện tại đang có thai, nếu như con gái của tôi có xảy ra sơ xuất gì các người có thể chịu trách nhiệm nổi sao?" Triệu Tâm Nguyệt nhìn ký giả, có chút tức giận, vấn đề cứ liên tiếp được đặt ra một câu lại một câu.

"Chúng tôi chỉ muốn biết Tổng tiểu thư, tại sao lại tới bệnh viện, chỉ đơn giản là khám thai thôi sao?" Một ký giả hỏi.

Cao Cẩm Nhã cũng ở trong bệnh viện này, bọn họ khó có thể không nghĩ tới chuyện Tổng Tâm Dao sẽ không đối phó với Cao Cẩm Nhã.

"Tôi cũng không phải tới làm khám thai, chỉ là tới đây thăm Cao Cẩm Nhã tiểu thư mà thôi. Nói thế nào thì trước kia cô ấy cũng là vợ chưa cưới của Hinh Dục, tới nay anh ấy sẽ đến. Nếu như mọi người lo lắng, tôi sẽ xuống tay với Cao Cẩm Nhã, vậy thò có thể cùng đi vào với tôi. Còn nữa, hiện tại tôi đang có thai, cũng không có hơi sức để đánh cô ấy đâu!" Tổng Tâm Dao nở nụ cười nhạt, trên người tàn mất ra hơi thở cao quý tao nhã.

"Chuyện này." Triệu Tâm Nguyệt có chút tức giận, trả lời như vậy mà cũng không hiểu mở đường sao?

"Tôi thấy hình như mọi người vẫn không yên lòng, nếu không thì cùng đi vào với tôi, được không?" Các ký giả lắc đầu một cái, liền nhường cho Tổng Tâm Dao một lối đi, Triệu Tâm Nguyệt đỡ Tổng Tâm Dao, hai người đi vào bên trong bệnh viện. Sau khi hỏi được phòng bệnh của Cao Cẩm Nhã, bọn họ liền trực tiếp lên lầu.

"Mẹ, mẹ đi mua giúp con chút đồ, tự con đi vào là được rồi!" Tổng Tâm Dao nói với Triệu Tâm Nguyệt.

"Được rồi! Con cẩn thận một chút, nếu như có chuyện gì thì phải lập tức gọi người khác đó!" Tổng Tâm Dao gật đầu cười cười, sau đó liền đẩy cửa đi vào.

Trong phòng bệnh, trừ Cao Cẩm Nhã đang nằm trên giường bệnh ra cũng không có người nào khác, lại càng không thấy bóng dáng của Cao Hùng đâu. Lúc này, tại sao Cao Hùng lại không ở bên cạnh chăm sóc Cao Cẩm Nhã?

Sau khi nhìn phòng bệnh một lát, cô mới đi tới bên cửa sổ mở một cánh cửa sổ ra, tới bên cạnh Cao Cẩm Nhã.

"Cao tiểu thư!" Tổng Tâm Dao gọi một tiếng, thấy cô ta vẫn không tỉnh lại. Trên người băng bó băng gạc, thật đúng là không ít!

Q.1 - Chương 59: Quan hệ giữa Dao và Nhã

Thời tiết hôm nay rất lạnh, mặc nhiều quần áo quả thực rất ấm áp, nhưng mà cũng không thoải mái lắm.

"Cô tới đây làm cái gì?" Cao Cẩm Nhã căn bản cũng không ngủ, hiện tại cô cảm thấy mưu kế này của mình đúng là ngu ngốc muốn chết. Ngày ngày nằm trên giường bệnh giả chết thật khó chịu.

"Nghe thấy tin tức Cao tiểu thư gặp tai nạn xe cộ, cho dù không phải là bạn tốt lắm nhưng cũng nên tới thăm cô chứ!" Tổng Tâm Dao đỡ bụng đi tới ngồi xuống ghế.

"Nhìn thấy bộ dáng tôi lúc này có phải cô rất vui vẻ hay không?" Cao Cẩm Nhã cười lạnh, Tổng Tâm Dao thật đúng là biết đùa, cô cũng không cần cô ta phải đồng tình.

"Vui vẻ? Cô xảy ra tai nạn xe cộ đã đủ đáng thương rồi, tại sao tôi có thể bỏ đá xuống giếng chứ? Cô nói vậy là thế nào?" Lấy trái cây bên cạnh, cầm dao từ từ gọt. Chỉ chốc lát sau, vỏ quả táo đã rơi vào trong thùng rác.

"Ăn quả táo này đi!" Đem quả táo trong tay đưa tới trước mặt cô ta, cô ta vẫn nở nụ cười lạnh như cũ.

"Cô cho rằng tôi bị ngu sao? Chắc hẳn quả táo này cũng đã bị cô hạ độc rồi!" Cao Cẩm Nhã quay đầu, không để ý tới sự tốt bụng của cô.

"Độc? Chính cô nhìn tôi gọt, còn có độc sao?" Tổng Tâm Dao cười nhạt, người phụ nữ này có phải quá đa tâm hay không?

"Khó đảm bảo là trên tay cô có độc trước hay không." Cao Cẩm Nhã tựa vào giường bệnh, thấy chân còn bị treo ngược ở trên kệ, hạ chân chân từ trên kệ xuống, đặt lên trên giường. Đặt lên trên cao lâu như vậy, chân của cô đã sớm tê rần.

"Cao tiểu thư, chân của cô không phải bị thương sao? Vậy mà vẫn có thể vận động tự nhiên như thế xem ra khôi phục cũng không tệ!" Cô đã sớm nhìn ra, trên người cô ta trừ trên trán có chút vết thương ngoài da, cũng không có vết thương nào khác.

"Đúng vậy! Tôi cũng cảm thấy tôi khôi phục rất nhanh. Có lẽ ông trời thương tôi, muốn cho tôi mau chóng khỏe lại!" Cô cười nhạt, đưa bàn tay quần đầy băng gạc ra vuốt vuốt chân.

"Xem ra tay của Cao tiểu thư cũng khôi phục rất nhanh!" Người phụ nữ này, thật không che giấu chút nào sao, vẫn to gan đưa tay đưa chân như thế, cũng không sợ ký giả chụp được sao.

Những ký giả đứng phía ngoài kia thấy một màn như vậy không biết sẽ có cảm tưởng gì.

"Đúng! Tôi cũng cảm thấy rất nhanh, mới được có hai ngày, tay và chân đều tốt lên rất nhiều. Bác sĩ còn nói muốn làm chiếu chụ cái gì đó, xem ra hiện tại cũng không cần nữa rồi!" Cao Cẩm Nhã dứt khoát từ trên giường bò xuống, đi tới bên cửa sổ, nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ, ở bên ngoài vẫn thoải mái hơn!

"Cao tiểu thư, cô nói hôm đó lúc từ nhà họ Cung ra ngoài, mới xảy ra tai nạn xe cộ. Thật ra tôi rất muốn nghe rốt cuộc là đã có chuyện gì xảy ra?" Tổng Tâm Dao cũng đi tới bên cửa sổ, liếc mắt nhìn ra xa, bọn họ tới rồi!

"Cô muốn biết sao? Thật xin lỗi tôi không thể nói cho cô biết, chỉ là tôi thật ra rất muốn đứa bé trong bụng cô." Cô ta đột nhiên xoay người lại, trong mắt tràn đầy ác độc, thù hận.

"Nếu như Cao tiểu thư không ngại, chờ khi em bé ra đời có thể nhận cô làm mẹ nuôi!" Tổng Tâm Dao rất rộng rãi nói.

"Mẹ nuôi? Cô nghĩ là tôi cần sao? Cô biết tôi muốn làm cái gì sao?" Tổng Tâm Dao lắc đầu một cái.

"Tôi muốn cô phải chết, đoạt lấy Cung Hinh Dục, nếu như anh ta không muốn, tôi sẽ hủy hoại anh ta. Cao Cẩm Nhã tôi muốn có người đàn ông nào, bất luận là ai cũng đừng hòng lấy được. Coi như anh ta có yêu cô như thế nào đi nữa, vậy thì có thể làm gì? Chỉ cần cô chết, anh ta sẽ là của tôi." Cao Cẩm Nhã đột nhiên bóp cổ Tổng Tâm Dao đẩy cco ra phía ngoài cửa sổ.

"Cao.Cao tiểu thư.Cô.Cô đừng.Đừng xúc động." Cô đang bị bóp, chỉ cần nói chuyện cô cũng cảm thấy thật khó khăn.

"Kích động? Tôi biết rất rõ tôi đang làm cái gì. Cô có biết từ nơi này ngã xuống, cô sẽ biến thành hình dáng ra sao không? Đừng nói chỉ có cô sẽ chết, ngay cả đứa bé trong bụng cô cũng sẽ mất mạng!" Cao Cẩm Nhã cười lạnh, Tổng Tâm Dao tự mình chuốc lấy phiền phức, cô đang lo lắng không có cơ

hội đến gần cô ta thế nhưng cô ta lại tự mình đưa tới cửa.

"Cô. Cô. Cô không. Không nên như vậy!" Hai chân Tống Tâm Dao đã cách mặt đất, không ngờ Cao Cầm Nhã lại khỏe như vậy, lại có thể nhắc được người cô lên. Hiện tại cô còn có thai, cân nặng đã tăng lên rất nhiều, đã hơn một trăm cân. Hơn nữa còn có áo khoác dày cộm nặng nề, khoảng tầm đã tới 110 cân. Mà người phụ này lại có thể dễ dàng nâng cô lên như vậy.

Ký giả ngoài cửa, đều nhìn đến choáng váng mặt mày. Vết thương trên người Cao Cầm Nhã đều là giả sao? Mục đích của cô ta chỉ là muốn cổ phiếu của Tử Mị ngã giá thôi sao?

Mà cô ta lại muốn Tống Tâm Dao phải chết, nếu như vậy thì Tống Tâm Dao là người tốt rồi. Cô ấy có ý tốt tới thăm Cao Cầm Nhã, nhưng không nghĩ đến, Cao Cầm Nhã sẽ làm như vậy. Thế thì bọn họ thật không nên để cô đi vào trong, nhưng nếu như không để cô vào thì bọn họ không có khả năng lấy được tin tức có giá trị như vậy.

Tin tức này mà được thông báo ra ngoài, Cao Cầm Nhã và Cao Hùng không những không thể trở thành người thắng trong trận đánh này, hơn nữa còn có thể đâm cho bọn họ một nhát chí mạng.

"Tôi vốn đang lo lắng, không có cách nào tiếp cận với cô, nhưng mà, cô biết không? Ông trời cũng đang giúp tôi, để cho tôi thoát khỏi một vụ tai nạn xe cộ như vậy, quên nói cho cô biết tai nạn xe cộ lần này cũng là tôi tự mình bày kế. Nếu như không làm như vậy, thì sau này tôi không biết làm cách nào đối đầu với Cung Hinh Dục." Tống Tâm Dao nhìn Cao Cầm Nhã. Người phụ nữ này, thật sự điên rồi, lại có thể lấy mạng mình ra đặt cược đùa giỡn.

"Cô. tại sao. Tại sao cô phải làm như vậy?" Cô ho khan một tiếng, cảm giác sắp hít thở không thông.

"Tại sao? Muốn biết đúng không? Như vậy tôi sẽ cho cô biết. Là tôi hận, tôi hận cô xuất hiện, đoạt mất Cung Hinh Dục, hận cô xuất hiện khiến Cung Hinh Dục ra tay đoạt mất Cao thị, tặng cho cha cô. Tôi hận, hận tại sao cô có thể khiến Cung Hinh Dục chịu được hơn bốn giờ đứng trong bão tuyết, chỉ vì cầu xin sự tha thứ của cô." Cao Cầm Nhã ghen tỵ muốn chết. Tại sao Cung Hinh Dục không thể đối xử với cô như vậy?

Cô kém Tống Tâm Dao ở chỗ nào? Bất luận là bề ngoài, gia thế, thân phận, trình độ học vấn nếu so với Tống Tâm Dao cô đều tốt hơn gấp mấy trăm lần, mấy vạn lần.

Chỉ vì cô ta sinh cho anh một đứa con trai sao? Cô cũng có thể dinh mà, tại sao cô lại kém cô ta chứ?

"Tôi nói. Cung Hinh Dục. Là. Là thật lòng. Thật lòng yêu nhau. , Tại sao? Tại sao? Cô chính là không. Không muốn. Nhìn. Nhìn lại sao?" Cô nắm lấy hai bên khung cửa sổ, tránh cho chính mình không cẩn thận sẽ bị cô ta đẩy xuống.

"Yêu nhau? Ha ha ha.Đừng có nói chữ yêu trước mặt tôi, như vậy tôi chỉ có thể đẩy cô xuống nhanh hơn." Cô ta giả bộ đẩy cô một cái. Một nửa cơ thể Tống Tâm Dao đã vượt ra phía ngoài.

Đột nhiên.

Cao Cầm Nhã kêu khẽ một tiếng, buông lỏng tay, Tống Tâm Dao ngã ra ngoài cửa sổ.

"A." Ngoài cửa sổ truyền tới tiếng kêu sợ hãi của Tống Tâm Dao. Cao Cầm Nhã ngã trên mặt đất không dám đi xem. Mới vừa rồi cô rõ ràng nhìn thấy mặt Tống Tâm Dao biến thành đầu rắn. Hơn nữa còn là màu đỏ rực.

Cô sợ đến toàn thân phát run, chẳng lẽ là cô nhìn lầm sao? Tại sao lại thấy đầu Tống Tâm Dao biến thành đầu rắn?

Ký giả ngoài cửa cũng sợ ngây người, Cao Cầm Nhã thật sự đẩy Tống Tâm Dao xuống lầu?

Sau đó ba người Dạ Thiên, Cung Hinh Dục và Kỳ Kỳ cũng đến. Vừa xuất hiện tại cửa đã thấy tất cả ký giả đều kinh ngạc ngây người nhìn vào trong phòng bệnh, bọn họ lập tức cảm thấy có chuyện không ổn. Cung Hinh Dục đẩy tất cả ký giả ra, rồi sau đó liền đẩy cửa đi vào, nhưng không thấy Tống Tâm Dao đâu, chỉ thấy Cao Cầm Nhã ngã trên mặt đất.

Nhìn cửa sổ mở, một đôi tay nhỏ bé đang từ từ tuột xuống anh nhanh chóng chạy đến bên cửa sổ, lại thấy Tống Tâm Dao đang khó khăn nắm lấy một bên khung cửa sổ.

"Dao Dao." Cung Hinh Dục hét lên một tiếng, vội vàng vươn tay kéo lên tránh cho cô lại rơi xuống.

"Mẹ." Kỳ Kỳ nghe thấy tiếng Cung Hinh Dục kêu, cũng chạy tới bên cửa sổ thì thấy Tống Tâm Dao đang treo ngược bên dưới, sợ đến suýt nữa ngất xỉu.

Không biết là ai đã báo cảnh sát, chẳng bao lâu sau cảnh sát đã tới bệnh viện, hình như là ký giả ngoài cửa sợ có chuyện xảy ra nên đã lập tức báo cảnh sát. Khi cảnh sát đến, Tống Tâm Dao vẫn chưa được kéo lên.

Dạ Thiên cũng tới giúp một tay. Triệu Tâm Nguyệt mua đồ trở về nhìn thấy trong phòng bệnh vô cùng rối loạn, Tống Tâm Dao được Cung Hinh Dục kéo lên nhưng mà kéo nửa ngày cũng chưa lên được, sợ đến hôn mê bất tỉnh.

Dạ Thiên và Cung Hinh Dục cùng hợp lực kéo Tống Tâm Dao lên. Tống Tâm Dao nhìn thấy người kéo mình lên là Cung Hinh Dục, nắm chặt lấy quần áo anh, toàn thân vẫn còn run rẩy.

Cung Hình Dực ôm cô vào trong ngực, an ủi.

"Không sao! Không sao!" Nhẹ nhàng vỗ lưng cô, hi vọng có thể an ủi cho cô yên tâm hơn một chút.

"A." Cô đột nhiên buông Cung Hình Dực ra, đưa tay ôm bụng.

"Mẹ, mẹ làm sao vậy?" Vì muốn cho màn diễn xuất này giống như thật hơn, Kỳ Kỳ còn khóc ra nước mắt.

"Bụng tôi đau quá, em bé, em bé giống như, sắp sinh!" Tổng Tâm Dao che bụng, đau đớn ngồi trên mặt đất, cảnh sát thấy thế, còng tay Cao Cẩm Nhã lại, dẫn cô ta rời khỏi bệnh viện, các ký giả cũng đi sau bọn họ, muốn hỏi Cao Cẩm Nhã tại sao muốn làm như vậy.

Tổng Tâm Dao được đẩy vào phòng sinh, nhưng rất nhanh đã lại ra ngoài, khi bọn họ đi ra, Ngự Hành Phong đã xóa bỏ đoạn trí nhớ này của tất cả những người có mặt.

"Tổng Tâm Dao chảy rất nhiều máu."

"Tổng Tâm Dao chảy rất nhiều máu." Mấy bác sĩ và y tá đều lặp lại lời nói của Ngự Hành Phong

"Mặc dù bảo vệ được đứa bé, nhưng mà tình huống vô cùng nguy kịch, cần lập tức đưa tới bệnh viện lớn ở thành phố X." Bác sĩ vừa lặp lại câu nói này, Ngự Hành Phong liền đánh một cái vào đầu bọn họ.

"Nhanh lên, đi chuẩn bị xe, liên lạc với sân bay, đặt vé máy bay chuyến sớm nhất, đưa Tổng Tâm Dao tiểu thư đến thành phố X, tiếp nhận điều trị." Bác sĩ vội vàng nói với y tá bên cạnh, ngoài phòng sinh, mọi người đều loay hoay xoay quanh.

Cung Hình Dực và Dạ Thiên nhìn nhau cười một tiếng. Dạ Thiên mở laptop ra nhìn thị trường chứng khoán đã tăng trở lại, lúc này mới yên tâm một chút.

Bây giờ đã có thể đưa Cao Cẩm Nhã vào tù rồi, nhưng như vậy chưa thể toại nguyện, chắc hẳn sau một thời gian là cô ta có thể ra ngoài. Hiện tại phải xem ký giả có thể phát tán hiện trường mình thiết kế ra ngoài hay không, nếu như những hình ảnh đó bị tung ra ngoài, chắc hẳn tình hình sẽ không giống nhau.

*

"Cạn chén!" Trong phòng bệnh của Cung Hình Dực ở thành phố X, Hồng Nguyệt và Loan Đào cũng đã biến thành bộ dáng lúc trước, Ngự Hành Phong cũng đã trở lại bộ dáng anh tuấn tả mị ban đầu. Khi vừa bước chân vào bệnh viện cũng đã mê đảo vô số người.

Cung Thiên Kích cuối cùng cũng bớt lo lắng. Chỉ là cho đến bây giờ Cung Hình Dực vẫn chưa tỉnh lại, mấy ngày nay bụng Dao Dao đã bắt đầu hơi đau, hình như có dấu hiệu sẽ sinh sớm.

Nếu như Cung Hình Dực vẫn không tỉnh lại chỉ sợ anh sẽ lại một lần nữa bỏ qua thời khắc đưa bé ra đời.

« Hành Phong, lần này nếu như không có cậu ra tay giúp đỡ, sẽ không thể giải mưu kế của Cao Cẩm Nhã trong thời gian ngắn như vậy. Hơn nữa lại còn có thể cho cô ta vào tù. » Chiêu này mặc dù có chút ngoan độc, nhưng mà nếu như bọn họ không làm như vậy thì Cao Cẩm Nhã có thể sẽ càng độc ác hơn. Chính cô ta đã tạo ra một vụ tai nạn xe cộ, còn bọn họ chỉ là đi tìm Hồng Nguyệt đóng giả làm Tổng Tâm Dao, để cho cô ta lộ ra cái đuôi hồ ly mà thôi.

« Để tôi xem vết thương của Cung Hình Dực cho ông ! » Anh cùng Cung Thiên Kích cũng không có tình cảm tốt lắm nhưng với Cung Hình Dực lại là sống chết chỉ giao. Cung Hình Dực là bạn bè thật sự thân thiết, nếu như không có anh ta, anh nghĩ là lần gặp mặt lần đầu tiên ấy anh đã chết trong tay những tên trưởng lão kia.

« Được ! » Cung Thiên Kích tin tưởng anh sẽ có biện pháp khiến cho Cung Hình Dực tỉnh lại.

Tổng Tâm Dao ngồi yên trên ghế sofa. Mấy ngày nay em bé rất không ngoan, mỗi ngày đều làm cô đau đớn mấy lần, mỗi lần cô đều nghĩ là mình sắp sinh, nhưng mà em bé lại cũng không muốn ra ngoài.

Hình như là con đang chờ Cung Hình Dực tỉnh lại, đợi đến khi anh tỉnh lại nó mới nguyện ý ra đời.

« Em gái à, sao em có thể không ngoan như vậy ? Mau ra ngoài này đi, chơi đùa với anh này, anh trai có quà tặng cho em đó !~ » nói xong, Kỳ Kỳ lấy viên dạ minh châu từ trong túi của mình ra. Phòng bệnh vốn không sáng lập tức sáng sủa hơn rất nhiều.

« Kỳ Kỳ, con lấy thứ này ở đâu vậy ? » Tổng Tâm Dao nhìn dạ minh châu trong tay con, thật là xinh đẹp !

Kỳ Kỳ tại sao có thể có một viên dạ minh châu như vậy ?

« Là cha nuôi tặng cho con, con muốn đưa cho em gái. Về sau ban đêm lúc em gái ngủ cũng sẽ không sợ nữa ! » Kỳ Kỳ ngây thơ cười, tin tưởng viên dạ minh châu này, có thể bảo vệ em gái. Bởi vì nó rất tin tưởng Ngự Hành Phong.

« Cha nuôi nào ? » Tổng Tâm Dao không nhớ Kỳ Kỳ có cha nuôi từ khi nào. Hình như nó chỉ có một cha ruột là Cung Hình Dực thôi mà, cô cũng

không hề cho nó đi tìm cha nuôi.

« Chính là cha nuôi Ngự ! » Nó chỉ vào Ngự Hành Phong đang bắt mạch cho Cung Hinh Dực, « Hi hi » cười một tiếng.

« Tiểu quý nhà con ! »

« Tôi đã kiểm tra ho anh ấy rồi, là bởi vì tuyết đã xâm nhập vào trong thân thể, ở ngực đã kết thành một lớp băng, nếu như lớp băng mỏng đó không tiêu tan, anh ấy cũng sẽ không thể tỉnh lại. » Ngự Hành Phong cũng đang xem xét xem có phải quay về xà giới, đem viên xà đàm ngàn năm kia cho anh ấy ăn hay không.

« Vậy phải làm thế nào ? » Nếu như Cung Hinh Dực vẫn bất tỉnh, đứa bé lại không nguyện ý ra đời, như vậy, Tổng Tâm Dao sẽ bị hành hạ.

« Loạn Dao, mang lệnh bài của ta trở về xà giới một chuyến, đến chỗ trưởng lão đem viên xà đàm ngàn năm kia tới đây. » Hồng Nguyệt cùng Loạn Dao liếc mắt nhìn nhau. Chuyện này không tốt lắm đâu !

« Vương, ... » Hai người đồng thời kêu, xà đàm ngàn năm này, là đặc biệt chuẩn bị cho Ngự Hành Phong, nếu như sau này anh có chuyện gì, viên xà đàm có thể bảo vệ được tính mạng.

« không cần nhiều lời, mau đi đi ! » Loạn Dao cũng không thể làm gì khác hơn là nhận lấy lệnh bài của anh, hóa thành làn khói tiêu tán trong không khí.

Tổng Tâm Dao tròn mắt há mồm. Đây là loại ma thuật gì vậy ? Sao có thể thần kỳ như vậy ?

Qua nửa giờ, Loạn Dao mới đem một hộp gấm trở lại, Ngự Hành Phong nhận lấy hộp gấm, trong phòng bày ra cảnh giới, người bên ngoài cũng không thể thấy tất cả mọi chuyện bên trong, chỉ thấy cảnh tượng bọn họ ngồi ở bên trong nói chuyện trời đất gì đó mà thôi.

Ngự Hành Phong đem hộp gấm trong tay mở ra, viên xà đàm kia hấp thu linh khí giữa trời và đất, ngoại trừ việc có thể làm thân thể thêm tráng kiện khỏe mạnh, còn có thể trừ độc. Người ở xà giới sau khi ăn vào, sẽ làm công lực của bọn họ tăng lên nhiều lần, người bình thường ăn vào sẽ không cảm thấy mệt mỏi.

Ngự Hành Phong đem xà đàm bỏ vào trong miệng Cung Hinh Dực, trực tiếp sử dụng xà thuật để cho anh nuốt xuống. Khi vào trong thân thể anh mới sử dụng công lực làm viên xà đàm vỡ ra. Sau đó từ trong miệng Cung Hinh Dực dần dần tràn ra một chút sương trắng.

Tổng Tâm Dao nhìn tất cả mọi việc trước mắt, chỉ cảm thấy càng thêm thần kỳ. Người đàn ông này, thật sự là rắn sao ? Nhưng mà người rắn này lớn lên cũng thật quá mức xinh đẹp rồi !

Trước kia, cô sợ nhất chính là rắn, không thể tin được người rắn trước kia chỉ xuất hiện trong phim lại đang xuất hiện tại nơi này.

thật khiến cho người ta khó mà tin tưởng. trên thế giới này thế nhưng lại tồn tại người rắn.

"Để cho anh ấy điều dưỡng thêm một thời gian nữa, sẽ tỉnh, ánh mắt cũng không có bất cứ chuyện gì, chúng tôi trở về đây!" Anh ra ngoài đã lâu, cũng nên trở lại nơi thuộc về bọn họ rồi.

"Nhanh như vậy sao!" Dạ Thiên nghĩ là bọn họ sẽ đợi đến khi Cung Hinh Dực tỉnh lại, mới trở về.

"Ồ đây một ngày, đối với chúng tôi là một năm, cho nên tôi đã đi hai năm rồi!" Ngự Hành Phong cười nói, thật ra thì một ngày ở đây, trôi qua rất nhanh, mà ở xà giới, một ngày so với ở bên ngoài còn lâu dài hơn rất nhiều.

"A —" Dạ Thiên có chút lo lắng, như vậy bọn họ đi vào đó mấy giờ, không phải là đã mấy ngày rồi sao?

"Anh yên tâm, mọi người đi vào đó sẽ không có cảm giác thời gian đã trôi qua nhanh vậy đâu, bởi vì mọi người là người, chúng tôi là xà, cũng không giống nhau!" Ngự Hành Phong vỗ vỗ vai Dạ Thiên. Người đàn ông này rất trực sáng, anh thích tính tình như vậy.

"Thì ra là như vậy, dừng ở mãi trong xà giới, có thời gian cũng nên ra ngoài chơi, cho dù không gặp gỡ bạn bè như chúng tôi, cũng nên tới thăm Kỳ Kỳ cùng em bé sắp sinh. Hai người bọn họ đều có thể là con nuôi của anh đó, thêm một cô con gái nuôi nữa!" Ngự Hành Phong gật đầu một cái, ba người bọn họ lại hóa thành ba làn khói màu sắc khác nhau, tiêu tán trong không khí.

Trong phòng bệnh, tất cả mọi thứ đều trở về như lúc ban đầu, giống như tất cả đều chưa từng xảy ra. Lôi Vũ Minh nằm ở trên ghế sa lon, lúc này mới mơ mơ màng màng mở mắt ra, dụi dụi mắt: "Tại sao tôi lại ngủ thiếp đi?" Anh thế nào lại có thể ngủ nhanh như vậy? Rõ ràng anh còn đang nói chuyện phiếm cùng Tổng Tâm Dao mà.

"Anh đã ngủ hơn nửa giờ rồi, nếu như mọi việc thì mau đi về nghỉ ngơi đi!" Tổng Tâm Dao nhìn anh một cái nói. Thật ra thì tất cả đều là do Ngự Hành Phong làm, anh ấy không thể để cho quá nhiều người nhìn thấy mình xuất hiện.

"Kỳ Kỳ, Dạ Thiên, hai người về rồi à!" Trí nhớ Lôi Vũ Minh bây giờ chỉ đang ở lúc nói chuyện cùng Tổng Tâm Dao.

"Vâng!" Kỳ Kỳ chạy tới bên giường bệnh của Cung Hinh Dực, theo dõi động tĩnh của anh.

"Mẹ, tay của cha đang cử động này!" Tổng Tâm Dao cũng đứng dậy, được Dạ Thiên đỡ đi qua, ánh mắt Cung Hinh Dực cũng đang nhấp nháy, từ từ

ánh mắt của anh cũng mở ra, trên mắt vẫn còn đeo băng gạc.

"Dao Dao." Trong miệng anh có chút khô khốc, mở miệng gọi tên người đầu tiên, cũng là Tổng Tâm Dao.

"Hình Dục, rốt cuộc anh đã tỉnh!" Tổng Tâm Dao nhận lấy ly nước Dạ Thiên đưa tới, cho Cung Hình Dục uống một hớp, khiến anh có cảm giác khá hơn nhiều.

"Ông nội, đã làm ông lo lắng rồi!"

"Tỉnh lại là tốt rồi! Tỉnh lại là tốt rồi!" Cung Thiên Kích cuối cùng cũng thật sự yên tâm.

"Cha, mắt cha có còn đau hay không vậy?" Trên mắt của cha vẫn còn phải băng lại, Kỳ Kỳ có chút lo lắng hỏi. Mặc dù Ngự Hành Phong nói mắt cha sẽ không sao cả, nhưng mà bây giờ vẫn còn phải đeo băng nên nó có chút lo lắng.

"Dạ Thiên, bỏ lớp băng gạc đó ra giúp tôi!"

Tổng Tâm Dao kéo Dạ Thiên lại. "Gọi bác sĩ đến đây làm đi! Thuận tiện kiểm tra lại xem thế nào." Không phải là cô không tin tưởng Dạ Thiên không thể tháo lớp băng gạc đó ra, mà là lo lắng thân thể của Cung Hình Dục chưa hoàn toàn khỏe lại.

"Được!" Dạ Thiên đáp một tiếng, sau đó lập tức ra khỏi phòng bệnh, nhanh chóng bắt được một vị bác sĩ đi vào. Bác sĩ sợ đến tái nhợt mặt mày, người đàn ông này thật đúng là quá khỏe.

"Bác sĩ, mau kiểm tra lại cho anh ấy đi!" Ngủ hơn bốn ngày bốn đêm, cuối cùng Cung Hình Dục cũng đã tỉnh. Bác sĩ liền tới bên cạnh, cởi bỏ lớp băng gạc trên mắt cho anh, kiểm tra lại toàn bộ thân thể một lần.

"Không sao rồi! Mắt cũng không có vấn đề gì, thân thể cũng khôi phục rất nhanh, so với trước kia còn có dấu hiệu mạnh khỏe hơn. Hiện tại đã có thể xuất viện!" Bác sĩ cũng cảm thấy kỳ quái, thân thể của anh ta khôi phục quá nhanh, tỉnh lại đã lập tức khỏe mạnh không còn vấn đề gì. Hơn nữa thân thể so với trước kia hình như còn khỏe hơn!

"Tôi đi làm thủ tục." Dạ Thiên vội chạy ra ngoài, mùi trong bệnh viện thật đúng là không dễ ngửi.

"A." Dạ Thiên mới vừa chạy đi, Tổng Tâm Dao lại bưng kín bụng của mình, sắc mặt vặn vẹo. Nhìn vô cùng khổ sở.

"Hình như sắp sinh rồi!" Triệu Tâm Nguyệt thấy thế vội chạy tới đỡ Tổng Tâm Dao.

"Ông còn ngăn người ra đó làm cái gì? Còn không mau cho người chuẩn bị phòng sinh?" Cung Hình Dục thấy bác sĩ đứng ngăn người ở đó, liền quát.

Lúc này, bác sĩ mới lao đảo nghiêng ngã chạy ra ngoài, Cung Hình Dục từ trên giường nhảy xuống, ôm lấy Tổng Tâm Dao, chạy tới phòng sinh.

"Dao Dao, không sao, lập tức có thể tới phòng sinh rồi." Anh mới vừa tinhe lại, con lại sắp ra đời, thật sự, anh bị dọa không nhẹ. Đứa nhỏ này không thể chờ thêm một thời gian nữa sao?

Đứa bé này đúng là nôn nóng, cứ thế muốn nhanh chóng ra đời gặp cha mẹ và em trai. Xem ra đợi đến khi Tổng Tâm Dao hết tháng cữ, anh phải nhanh chóng chuẩn bị hôn lễ thôi. Con cũng đã có hai đứa rồi, thật sự nếu như vẫn không chuẩn bị hôn lễ thì thật không biết phải tới lúc nào mới làm được.

Ôm Tổng Tâm Dao đặt lên trên giường trong phòng sinh, Tổng Tâm Dao cũng không muốn để cho anh rời đi. Cô thật sự rất sợ. Năm đó khi sinh Kỳ Kỳ, cô đau đớn hai ngày hai đêm. Thật sự có chút sợ, đứa bé này cũng sẽ khó sinh như vậy.

"Yên tâm, anh ở lại với em!" Tổng Tâm Dao lúc này mới nhắm mắt lại.

"A." Bụng càng ngày càng đau, bác sĩ cũng đã đi vào, quần áo trên người Tổng Tâm Dao cũng đã được y tá thay ra.

Cung Hình Dục nắm thật chặt tay Tổng Tâm Dao, hi vọng mình có thể cho cô thêm chút sức lực, đáng vẻ khổ sở của cô khiến cho anh có chút do dự. Về sau có nếm để cô sinh con tiếp hay không, nhìn đáng vẻ khổ sở của cô, lần đầu tiên anh có cảm giác mình thật đáng ghét.

Trước kia cô vẫn luôn la hét không muốn sinh con nữa, thế nhưng anh lại vẫn làm cho cô mang bầu đứa bé. Anh nhớ cô đã từng nói qua chuyện khi cô sinh Kỳ Kỳ, cũng đã đau đớn khoảng hai ngày.

Khi cô sinh Kỳ Kỳ, anh không có ở bên cạnh cô, bỏ lỡ thời điểm đứa con đầu tiên của bọn họ ra đời, hiện tại đến đứa bé này, anh không muốn bỏ qua!

"Cung Hình Dục. A. Cái tên. khốn. Khốn kiếp. Tôi. Tôi nói cho. Nói cho anh biết. Sinh. Sinh xong. đứa bé này. Tôi. Tôi sẽ không. Không sinh nữa. Đau chết. Đau chết tôi rồi!" Tổng Tâm Dao đau đến trên trán đổ đầy mồ hôi, không phải người ta đều nói là lần đầu tiên sinh sẽ rất đau, lần thứ hai sinh sẽ không đau đớn như vậy nữa sao?

Tại sao vẫn đau thế này, giống hệt lúc sinh Kỳ Kỳ.

"Được! Sinh xong đứa này, chúng ta sẽ không cần sinh thêm đứa nào nữa!" Tổng Tâm Dao gian nan gạt đầu một cái, nắm thật chặt tay Cung Hình Dục, còn một cái tay kia nắm thật chặt ga giường.

Cung Hinh Dục cảm thấy khoảng thời gian này so với mười năm còn lâu hơn. Đứa bé mãi cũng không ra được, Tổng Tâm Dao cũng không biết đã đau đến hôn mê mấy lần rồi, đau đến tỉnh lại, nhưng đứa bé vẫn chưa sinh ra được.

"Đứa bé, con mau đi ra đi, đừng hành hạ mẹ con nữa!" Cung Hinh Dục có chút bất đắc dĩ nói với bụng tròn vo của Tổng Tâm Dao

Đứa bé vẫn chưa được chín tháng, tại sao đã sinh non rồi?

"Tại sao lại sinh sớm như vậy, không phải còn hơn một tháng nữa mới đến tháng thứ mười sao?" Cung Hinh Dục hỏi bác sĩ bên cạnh.

"Có thể là do thời gian trước cô ấy bị vấp ngã, lại thêm mấy ngày trước, bị cảm lạnh, đứa bé không chịu nổi khí lạnh của cơ thể mẹ cho nên muốn ra ngoài sớm, hoặc là có nguyên nhân gì đó, khiến đứa bé muốn ra đời sớm." Đến bây giờ bác sĩ cũng không hiểu rõ lắm, mới vừa rồi nhìn cô vẫn còn rất tốt, thế nào mà vừa nói sinh đã sinh rồi.

"Có biện pháp gì không? Để đứa bé mau ra ngoài đi, đừng hành hạ vợ tôi mãi như vậy nữa." Cung Hinh Dục nhìn cô khổ sở, trong lòng cũng khó chịu.

"Có, sinh theo kiểu giải phẫu (c-section)." Bác sĩ mới vừa nói xong, Tổng Tâm Dao liền bắt đầu la to nói lớn.

"Khốn kiếp. Tôi muốn sinh tự nhiên. Nếu như anh. Dám để cho tôi sinh kiểu giải phẫu (c-section).thì. Đừng nghĩ cùng. Cùng. Cùng tôi. Kết hôn với tôi nữa!" Trên bụng có một cái sẹo, cô mới không cần, cho dù có đau hơn nữa, cô cũng muốn sinh tự nhiên. Năm đó khi sinh Kỳ Kỳ, bác sĩ cũng nói với cô, có muốn dùng phương pháp giải phẫu (c-section) hay không, ông bác sĩ kia cuối cùng cũng bị cô mắng.

"Được! Được!Được! Chúng ta sinh tự nhiên, em đừng tức giận nữa!" Tổng Tâm Dao lúc này, trái một câu khốn kiếp, phải một câu khốn kiếp, Cung Hinh Dục cũng không để ở trong lòng, mà y tá bên cạnh thì xem biểu hiện lúc này của Cung Hinh Dục trở thành đề tài, chuyện này truyền ra nhất định sẽ là tin tức tốt.

Trong bệnh viện có rất nhiều người biết Cung Hinh Dục, nhất định rất muốn nghe, xem ra bọn họ lại có thể kiếm thêm tiền.

"Dao Dao, nếu như không chịu được, em phải nói ra! Biết không?" Tổng Tâm Dao hiện tại không còn hơi sức mắng chửi người, chờ sau khi em bé ra đời, cô nhất định phải mắng chửi Cung Hinh Dục một trận.

A A, cô đã không thể chịu thêm nữa, nếu đứa nhỏ này thật sự không muốn ra ngoài, cô sẽ đau chết mất.

"A." Cô sợ hãi kêu, tóc cũng dính hết lên mặt.

"Dùng sức! Dùng sức tiếp đi!" Bác sĩ vẫn luôn miệng nói.

"Thấy đầu của đứa bé rồi, dùng sức thêm chút nữa." Nghe được đã thấy đầu của đứa bé rồi, Cung Hinh Dục rất vui mừng, buông tay Tổng Tâm Dao ra, vội vàng chạy tới nhìn.

"Tên.Tên. Khốn. A." Lời nói còn chưa dứt, đã lại vang lên tiếng kêu sợ hãi.

Tên đàn ông đáng chết này, rốt cuộc đang nhìn chỗ nào vậy?

"Dao Dao, thấy đầu của bé con rồi, em cố gắng thêm chút nữa đi, em bé sắp ra rồi!" Cung Hinh Dục chạy trở lại, hoàn toàn không biết hành động của mình khiến cô tức chết.

Nhiều người như vậy, anh lại dám chạy đi nhìn nơi đó, cô làm sao có thể sống tiếp được nữa chứ.

Tổng Tâm Dao nổi nóng, vốn là một tay đang nắm ga giường, lại không biết hơi sức từ đâu tới, trực tiếp kéo tay của anh lại, nặng nề cắn.

"A." Vốn là âm thanh vui mừng, hiện tại biến thành tiếng hô đau đớn của người đàn ông.

Cung Hinh Dục nhìn Tổng Tâm Dao, nhìn cô sinh con vô cùng rất khổ sở, tạm thời cũng không so đo với cô. Hiện tại rốt cuộc anh cũng biết, Kỳ Kỳ tại sao muốn cắn người, bởi vì nó có một người mẹ cũng thích cắn người, hi vọng đứa bé này sau khi ra đời, sẽ không học hai người bọn họ.

Hai tay anh bây giờ, đều có dấu răng, cũng không hy vọng về sau trên đùi, hoặc là trên người một chỗ, đều bị cắn một lần.

"Đứa bé ra đời rồi!" Bác sĩ cầm cây kéo bên cạnh lên, cắt bỏ cuống rốn, ôm đứa bé tới cạnh hai người.

Nghe thấy tiếng đứa bé "Oa oa" khóc, lại thấy đứa bé bị đánh, Cung Hinh Dục tức giận đi tới, ôm đứa bé qua.

"Không muốn sống nữa sao, dám đánh con gái tôi."

"Ngu ngốc, nếu như không đánh con bé, nó sẽ hô hấp khó khăn, không thuận." Tổng Tâm Dao thở hắt hắt nói. Cung Hinh Dục thật sự vẫn cần học thêm một ít kiến thức của phương diện này cho tốt.

Hết chương 60 mới hết Q1 cơ. Cũng còn khá dài đó.

"Vợ à, em nghỉ ngơi một chút đi, anh đi tắm cho con gái", hiện tại trên người nó đầy máu, phải mau chóng tắm rửa thay tã lót cho nó.

"Anh giao cho bác sĩ, y tá đi! Anh làm em không yên tâm!" Cho đến bây giờ, không biết anh đã ôm Kỳ Kỳ được mấy lần, Tống Tâm Dao sao dám giao đứa bé cho anh tắm. Nếu như không cẩn thận, đứa bé có thể sẽ xảy ra chuyện gì đó, cũng không tốt!

"Vợ!" Cung Hình Dực bắt đầu kêu một tiếng, không thể làm gì khác hơn là giao đứa bé cho bác sĩ, cho đến khi bác sĩ tắm rửa sạch sẽ cho em bé trở lại, anh mới ôm lấy con. Nhìn đứa bé da dẻ nhẵn nhụi nhúm nhúm, đột nhiên nhủ chặt chân mày lại.

"Vợ à, tại sao con bé lại xấu như vậy?" Tống Tâm Dao thật muốn đá bay anh ra chỗ khác.

"Đứa bé nào vừa sinh ra cũng đều như vậy, chờ thêm mấy ngày nữa, nó sẽ trở nên thật đáng yêu." Bác sĩ đứng bên cạnh lại ti mi giải thích.

Người đàn ông này, xem ra vẫn chưa nhìn thấy đứa bé mới sinh bao giờ, cho nên mới có dáng vẻ như thế này. Vợ của anh ta cũng mệt mỏi muốn chết như vậy rồi mà anh ta vẫn còn ở đây nói này nói nọ.

"Con gái yêu, là cha thân ái a!" Cung Hình Dực vừa định hôn con, lại bị Tống Tâm Dao mắng: "Khốn kiếp, anh trở về xem thật kỹ sách nuôi dạy trẻ em cho tôi. Chỉ được ôm em bé thôi, nếu như anh mà dám hôn con, em tuyệt đối sẽ không tha thứ cho anh. Giao đứa bé cho y tá đi." Đáng chết, người đàn ông này rốt cuộc có hiểu là hiện tại em bé không thể hôn được hay không?

Nếu như hôn em bé, vi khuẩn từ miệng cha mẹ sẽ lây sang em bé.

"Được rồi, được rồi! Anh giao con cho y tá, em dừng tức giận!" Cung Hình Dực vội giao em bé cho y tá, cầm khăn bông bên cạnh lên giúp Tống Tâm Dao lau mồ hôi trên trán. Tống Tâm Dao mệt mỏi, chỉ muốn ngủ một giấc thật ngon, cô đã không còn một chút hơi sức nào nữa rồi. Con đã giao cho y tá cô cũng yên tâm. Nhắm mắt lại hưởng thụ sự phục vụ của Cung Hình Dực.

Thấy cô đã ngủ thiếp đi, Cung Hình Dực đặt một nụ hôn lên môi cô, nói: "Vợ, em vất vả rồi!" Thấy một màn như vậy, y tá cũng rất hâm mộ. Chuẩn bị xong tất cả, mới đẩy Tống Tâm Dao tới phòng bệnh.

Lần này đổi thành Cung Hình Dực là người chăm sóc cả ngày lẫn đêm cho cô. Một tuần sau, Cung Hình Dực đã mua vé máy bay, mang theo Tống Tâm Dao và hai đứa bé trở lại thành phố O.

Tống tâm Dao vốn định trở về nhà, nhưng mà có đánh chết Cung Hình Dực cũng không đồng ý, cuối cùng cô chỉ có thể đồng ý với anh là trở lại nhà họ Cung.

Cung Thiên Kích có thêm một đứa cháu gái, càng vui mừng hơn. Nhà họ Cung bọn họ đã bao nhiêu đời không có bé gái rồi. Hiện tại Cung Hình Dực và Tống Tâm Dao đã sinh cho nhà họ Cung một đứa cháu gái khiến Cung Thiên Kích vui vẻ thật lâu. Mọi điều dường tốt nhất cả nước trở lại chăm sóc Tống Tâm Dao, lại mời thêm bảo mẫu chăm sóc cho Cung Diễm Diễm.

Bởi vì khi con bé cười, luôn luôn ngọt ngào, cho nên Cung Hình Dực và Tống Tâm Dao, đặt tên cho con bé là Cung Diễm Diễm.

Lúc ấy hai người bọn họ vẫn còn vì cái họ mà tranh cãi một trận. Cung Hình Dực nói hai đứa bé nên theo họ của anh, nhưng mà Tống Tâm Dao nói, bọn họ vẫn chưa kết hôn, hai đứa nên mang họ Tống của cô trước.

Cuối cùng hai người không thể làm gì khác hơn là rút thăm, người nào rút được thăm có hình là thắng, ai ngờ rút ba lượt, Cung Hình Dực đều rút được thăm có hình, Tống Tâm Dao cũng đành phải đồng ý, để hai đứa bé sửa thành họ Cung.

Kể từ sau khi em gái ra đời, Kỳ Kỳ liền không dựa dẫm, bám theo Tống Tâm Dao nữa. Mỗi tối, cũng không ngủ cùng Tống Tâm Dao nữa, ngược lại lại chạy đến phòng của em gái ngủ.

Cung Hình Dực cảm thấy thật vui vẻ, sớm biết Kỳ Kỳ thương em gái như vậy, anh đã sớm làm cho Tống Tâm Dao mang thai, như vậy anh cũng sẽ không quá khổ cực. Mỗi lần tới nhà họ Tống, luôn phải chịu sự xem thường của Kỳ Kỳ. Hiện tại thì tốt rồi, có con gái, anh lại có thể một mình đọc hưởng Tống Tâm Dao cũng không cần lo lắng, sau này, sau khi bọn họ kết hôn, nó cũng sẽ không thể chạy tới phòng của bọn họ quấy rối.

"Anh đi ôm Diễm Diễm đến đây đi, con đói bụng rồi!" Cô cảm thấy, vẫn nên cho em bé uống thêm sữa, lại nói dòng sữa của cô rất nhiều, Diễm Diễm nhỏ như vậy cần bản là uống không hết.

"Được!" Cung Hình Dực rất vui lòng được phục vụ, mỗi khi như vậy anh còn có thể len lén trộm hương.

Trong thời gian Tống Tâm Dao ở cử, chuyện trong công ty anh chỉ xử lý trong thư phòng khi bọn họ ngủ trưa. Chỉ cần bọn họ vừa tỉnh lại, anh đã lập tức chạy tới chăm sóc.

Mỗi ngày, khi ăn cơm anh đều giúp cô ăn, khi tỉnh dậy anh còn giúp cô rửa mặt. Hiện tại cô vẫn chưa thể đi nhiều, nếu như cô muốn làm gì, ví như khi muốn đi WC, anh sẽ dứt khoát ôm cô đi vào. Làm cho cô hưởng thụ cảm giác được làm nữ hoàng.

Lúc ban ngày, Cung Hình Dực giao con gái cho bảo mẫu, Kỳ Kỳ thì đưa đến nhà trẻ. Vì vậy, trong nhà có chút vắng lạnh. Nhưng mà không thể cứ để Kỳ Kỳ ở nhà được, nó cũng nên giống như những đứa bé khác phải đi nhà trẻ.

"Anh khóa cửa làm gì?" Tống Tâm Dao thấy sau khi anh ôm Diễm Diễm đi vào, liền khóa cửa lại.

"A, anh không khóa mà! Chỉ là đóng cửa lại thôi!" Trong mắt Cung Hình Dục lóe lên một tia sáng, ôm đứa bé đến bên cạnh Tống Tâm Dao, còn mình thì trực tiếp ngồi xuống giường.

"Anh ngồi ở đây làm cái gì?" Cô vẫn không quen với việc anh ở đây khi cô cho con bú.

"Hơi mệt, muốn nghỉ ngơi một chút, em cho con ăn đi!" Nói xong anh liền nhắm mắt lại, tựa vào bên cạnh hai mẹ con. Thấy anh đã nhắm mắt lại, Tống Tâm Dao mới yên tâm kéo áo lên, bắt đầu cho con ăn.

Cung Hình Dục đột nhiên mở mắt, nói: "Bà xã, chúng ta đã xó hai đứa con với nhau rồi, trước mặt anh mà em cho con bú vẫn cảm thấy xấu hổ sao?" Anh ôm lấy cô, để cho cô tựa vào trong ngực mình.

"K hông phải anh nói mệt mỏi muốn nghỉ ngơi sao?" Tống Tâm Dao có cảm giác người đàn ông này hôm nay hình như có cái gì đó không đúng nha?

"Đúng vậy! Anh rất mệt mỏi!" Cung Hình Dục nhìn môi Tống Tâm Dao, đột nhiên nhích tới gần cô, hôn lên môi cô một cái.

Nụ hôn này rất nhẹ, rất dịu dàng, chỉ là muốn thưởng thức mùi hương của cô, kể từ khi sinh em bé xong, trên người cô luôn có hương sữa, hình như là lúc cho con ăn lưu lại trên người, cũng có thể là do cô quá nhiều sữa.

"Ư ư." Tống Tâm Dao đột nhiên đẩy anh ra.

"Thế nào?" Cung Hình Dục áp môi lên môi cô hỏi.

"Con, Con gái. . . ." Cung Hình Dục lúc này mới rời ra một chút, lại phát hiện Diễm Diễm đang mở mắt thật to nhìn hai người bọn họ hoàn toàn quên chính mình đang ở trong lòng mẹ để bú sữa.

"Anh xem anh làm gì này!" Tống Tâm Dao càng ngày càng không biết làm gì với anh, bây giờ mà anh còn nghĩ đến chuyện hôn cô.

Tống Tâm Dao chuyển Diễm Diễm sang bên kia, tiếp tục cho con ăn. Cung Hình Dục lắc đầu một cái, đứa bé này, xem ra so với Kỳ Kỳ càng khó khăn hơn, giống như khi anh đang hôn Tống Tâm Dao, ánh mắt của con bé mặc dù mở to nhưng vẫn có chút uy hiếp.

"Anh làm sao vậy?" Tống Tâm Dao nhìn Cung Hình Dục, thấy anh thờ dài tựa vào giường.

"Không có việc gì, em dứt cho con ăn đi!" Anh nhắm hai mắt lại, còn hai tuần lễ nữa cô mới hết tháng cứ. Hiện tại anh rút cuộc cũng phát hiện, có con cũng không phải là một chuyện rất tốt! Có lúc, thật đúng là rất mệt mỏi.

Nhưng mà, nhưng mà trong nội tâm vẫn cảm thấy tràn đầy hạnh phúc, điểm này khiến cho anh cảm thấy thật vui vẻ. Nếu như có thể luôn hạnh phúc như vậy, anh thật sự rất hi vọng, tất cả mọi chuyện đều có thể tiến hành thuận lợi.

Hôn lễ của hai người, hi vọng sẽ không xuất hiện bất cứ chuyện gì nữa, không hi vọng có bất kỳ ai đến quấy rầy bọn họ, như vậy là đủ rồi.

Trong cục cảnh sát.

Cao Hùng cũng không biết, mình đã tìm bao nhiêu người, từ những người bạn trước kia trong giới thương nhân cho tới luật sư, chỉ hy vọng có thể cứu Cao Cẩm Nhã ra. Nhưng mà cho tới bây giờ cũng đã hơn nửa tháng, Cao Cẩm Nhã vẫn phải ở trong tù. Mặc dù đã chuẩn bị cho cô để có thể ở trong tù thoải mái hơn một chút, ít nhất là không cần ở một chung một phòng giam với những nữ tù nhân khác, nhưng mà cô vẫn cảm thấy cuộc sống như vậy rất khó chịu.

Cung Hình Dục vẫn chưa tố cáo lên tòa án, cứ như vậy thì nếu như chuẩn bị tốt, Cao Hùng rất nhanh sẽ có thể cứu Cao Cẩm Nhã ra ngoài.

Nhưng mà kể từ sau khi tin tức từ truyền ra trong bệnh viện, bọn họ đi tới chỗ nào, cũng bị người ta chỉ chỉ chỗ chỗ, không có công ty lớn nào nguyện ý giúp Cao Hùng.

Ông thậm chí còn lấy ra 40 % tiền lời cổ phần của công ty Tống thị, chỉ cần có thể cứu Cao Cẩm Nhã ra, như vậy là đủ rồi.

Cổ phần trong tay ông cũng đã bán đi rồi, nhưng giá tiền lại bị đối phương hạ xuống đến thấp nhất, bất đắc dĩ, Cao Hùng vẫn phải đem cổ phần bán ra ngoài.

Vài triệu bán được đó cũng đã dùng hết hơn nửa. Mà hai căn nhà của ông, cũng đã rao bán

Nhưng vẫn không có cách nào có thể cứu Cao Cẩm Nhã ra ngoài.

Hiện tại ông đang phải ở nơi mà ngay cả là công nhân bình thường cũng không bằng, vô cùng nghèo nàn.

Hiện tại, ông thật sự hối hận, sớm biết vậy thì ông nên khuyên nhủ Cao Cẩm Nhã thật tốt, không để cho nó làm ra loại chuyện như thế này, có lẽ tất cả cũng sẽ không thay đổi thành tình hình như bây giờ.

Giờ thì tốt rồi, không chỉ bán nhà, bán tất cả cổ phần trong tay, xe của Cao Cẩm Nhã trong tai nạn xe lần đó đã sớm trở thành phế thải.

Cho dù sửa xong, khi bán đi, chưa chắc đã đáng giá tiền!

"Cha, cha mau chóng đưa con ra khỏi nơi này đi! Con thật sự không chịu nổi nữa rồi!" Hôm nay Cao Hùng lại tới trại giam thăm Cao Cẩm Nhã, đây dường như là câu đầu tiên mà mỗi lần Cao Cẩm Nhã nhìn thấy Cao Hùng đều nói.

"Tiểu Nhã, con cứ đợi thêm một thời gian nữa đi, cha đã chuẩn bị rồi, con sẽ nhanh chóng được thả ra thôi!" Cao Hùng an ủi, hiện tại, ông và Lưu Phi Phi đã ly hôn, Cao Kỳ Hữu lại đang ở Mỹ. Căn bản cũng không có ý muốn trở về, ông muốn đem số tiền bán cổ phần còn lại để cho Cao Kỳ Hữu đi học, cũng đã sớm chuyển vào tài khoản của nó.

Hiện tại trong tay ông cũng chỉ còn vài chục vạn, những khoản tiền khác đã vào tay các quan chức cấp cao. Nhưng cho đến bây giờ Cao Cẩm Nhã, vẫn không được thả ra ngoài.

"Cha, cha đã nói câu này 15 lần rồi đó, rốt cuộc lúc nào thì con mới có thể đi ra ngoài? Không phải là Cung Hình Dục không kiện con sao? Tại sao con vẫn không được ra khỏi đây?" Cô càng nghĩ càng không hiểu, tại sao đến tận bây giờ, cô vẫn không thể ra ngoài.

Ở trong này cô đã suy nghĩ rất nhiều, nhưng cho tới nay vẫn không nghĩ ra, ngày đó là cô bị hoa mắt, hay là bị làm sao? Tại sao lại có cảm giác đầu Tổng Tâm Dao biến thành đầu rắn màu đỏ hồng, mở rộng miệng hướng về phía cô, bộ dạng giống như muốn ăn cô vậy.

Nếu như không phải là như vậy, cô cũng sẽ không buông tay ra, cô chẳng qua cũng chỉ muốn dọa Tổng Tâm Dao một chút, để cho cô ta tự động rời khỏi Cung Hình Dục, nhưng mà tại sao tất cả lại biến thành tình hình như hiện nay?

"Tự con làm ra nhiều chuyện như vậy, con cho là có thể dễ dàng ra ngoài sao? Ngay cả cổ phần của hai cha con ta, cha cũng đã bán ra để chuẩn bị sắp xếp cho chuyện của con, hiện tại hai căn biệt thự cũng đã bán, tất cả tiền cũng đã chuẩn bị sẵn xong rồi, hiện tại cha còn chưa tới 50 vạn, số tiền này không thể tiêu mất. Nếu như Cung Hình Dục đột nhiên kiện con lên tòa án, chúng ta còn phải cần một khoản tiền cứu mạng." Nếu như không giữ lại số tiền kia, đến lúc đó ngay cả muốn mời luật sư bọn họ cũng không thể nào mời được.

"Cha, con muốn cha điều tra giúp con chuyện này." Cao Cẩm Nhã muốn để Cao Hùng đi điều tra xem Tổng Tâm Dao rốt cuộc có thân phận gì. Cô đã suy nghĩ nhiều ngày như vậy, nhưng vẫn không nghĩ ra, nếu như có thể điều tra được có lẽ có thể hiểu chuyện là như thế nào..

"Con lại muốn làm gì nữa?" Tìm người điều tra cũng không phải là chuyện dễ dàng như vậy.

"Con muốn cha điều tra giúp con xem Tổng Tâm Dao có phải là người hay không, ngày đó khi con buông tay đẩy cô ta xuống, rõ ràng là con đã thấy đầu cô ta biến thành đầu rắn." Cô càng nghĩ càng không hiểu, nhất định cô phải điều tra rõ ràng chuyện này. Nếu như không tra được không biết cô còn có thể làm ra chuyện gì nữa. Nhất định cô sẽ tìm cách rời khỏi nơi này, ngay cả vượt ngục cô cũng có gan làm được.

"Tiểu Nhã, con mới vào đây chưa được một tháng, con có sao không vậy! Trên thế giới này làm sao có thể có chuyện người biến thành rắn chứ? Việc này chỉ có ở trên TV mà thôi, con nhất định là bị ảo giác rồi." Cao Hùng chỉ cảm thấy con gái rất hồ đồ, bọn họ bây giờ đã gặp phải vấn đề lớn như vậy rồi mà nó còn có thể đùa được.

"Cha, con nói thật!" Cao Cẩm Nhã có chút tức giận, tại sao không có ai tin tưởng cô, ban đầu cô cũng nói vậy với ký giả nhưng bọn họ cũng không tin cô.

Đều xem cô như người bị bệnh thần kinh, nhưng mà cô thật sự không nhìn lầm! Chỉ tiếc không có ai tin tưởng lời cô nói.

"Cha đi về trước đây! Cha sẽ tiếp tục nghĩ cách đưa con ra ngoài." Cao Hùng đứng lên, tại sao mỗi lần gặp Cao Cẩm Nhã, ông đều cảm thấy phiền.

Triệu Tâm Dương là một người phụ nữ tốt, tại sao lại sinh ra một đứa con gái có lòng thù hận sâu như vậy. Chỉ cần nghĩ sai một chút thì mọi chuyện đều sẽ hỏng, nếu như nó có thể thay đổi suy nghĩ thì có lẽ tất cả đều sẽ không trở nên như vậy.

Chỉ tiếc là đã quá muộn!

Nếu như ông biết trước kết quả sẽ như vậy thì ông nhất định sẽ không để cho nó làm ra chuyện ngu ngốc này, sẽ sớm khuyên con từ bỏ suy nghĩ đó đi. Hiện tại cũng sẽ không phải đi đến tình cảnh này.

Ông cũng nên đi tới mộ của Triệu Tâm Dương, đứng trước mộ bà thỉnh tội xin tha thứ. Hiện tại tất cả mọi chuyện trở nên như thế này, chỉ hy vọng bà ấy ở trên trời có linh thiêng, có thể giúp ông nghĩ biện pháp, chỉ bảo cho ông cách làm như thế nào mới có thể đưa Cao Cẩm Nhã ra khỏi tù.

Đi bộ về phía khu mộ Tây Giao. Xe của ông cũng đã sớm bán đi rồi, tới khu Tây Giao phải mất hơn một giờ đi bộ

Xa xa đã thấy có hai người đứng trước mộ Triệu Tâm Dương, hình như là một người đàn ông và một người phụ nữ.

Ông có chút ngạc nhiên, hai người này là ai? Tại sao lại đứng trước mộ Triệu Tâm Dương?

Ông bước nhanh tới thì nhìn thấy một người trong đó là Tổng Hàm Quân.

"Tâm Nguyệt, đừng đau lòng nữa, không phải là đã tìm được Tâm Dương rồi sao?" Tống Hàm Quân an ủi nói.

"Nhưng mà, năm thất lạc hơn hai mươi năm khi tìm lại được nó, thì nó cũng đã mất hai mươi năm rồi." Triệu Tâm Nguyệt làm thế nào cũng không nghĩ tới, em gái thất lạc hơn hai mươi năm của bà - Triệu Tâm Dương, đã mất hơn hai mươi năm, thế mà cho đến bây giờ bà mới tìm được mộ.

"Đừng quá đau lòng! Bây giờ tìm được cũng không muộn, về sau khi có thời gian, tôi sẽ đến đây thăm Tâm Dương cùng với bà." Tống Hàm Quân biết, từ xưa đến nay chuyện của em gái đều là tâm bệnh của Triệu Tâm Nguyệt. Kể từ sau khi đón lấy Tống thị, ông đã bắt đầu tìm người điều tra chuyện này, không nghĩ tới khi ông điều tra ra được thì kết quả lại là như vậy, nghĩ thế nào cũng không nghĩ tới, Triệu Tâm Dương đã rời khỏi cõi đời này.

"Tống Hàm Quân." Nhìn thấy Tống Hàm Quân, Cao Hùng vẫn còn có chút tức giận, nói thế nào trước kia ông ta cũng là nhân viên của mình, hiện tại ngược lại ông ta sống thật tốt. Ông ta đã trở thành tổng giám đốc tại chức của công ty ông, thế nhưng ông lại luân lạc thành cái bộ dáng như hiện tại này.

"Cao Hùng!" Tống Hàm Quân căn bản cũng không nghĩ tới, Cao Hùng sẽ xuất hiện tại nơi này, chẳng lẽ ông ta cũng đến đây thăm mộ sao?

"Hai người có quan hệ như thế nào với Tâm Dương?" Người phụ nữ này, cũng có chút giống Triệu Tâm Dương, bọn họ có quan hệ gì? Mới vừa rồi ông rõ ràng nghe thấy hai người bọn họ nói là bọn họ vẫn luôn nhớ tới Triệu Tâm Dương.

"Ông biết Tâm Dương?" Tống Hàm Quân không hề nghĩ tới việc Cao Hùng quen biết với Triệu Tâm Dương.

"Làm sao tôi lại có thể không biết Tâm Dương, cô ấy là người phụ nữ tôi yêu mến nhất." Nhớ tới khoảng thời gian vui vẻ hạnh phúc với Triệu Tâm Dương trước kia, ông vẫn còn có thể cảm thấy xao động trong lòng.

Nhưng mà bây giờ nhìn thấy hình Triệu Tâm Dương trên mộ bia, không thể tránh khỏi thật đau lòng.

"Ông.. Ông nói cho tôi biết, Tâm Dương chết như thế nào?" Triệu Tâm Dương rời nhà trốn đi lần đó lại đi tới hai mươi mấy năm. Bà cho là em gái chỉ rời đến một nơi khác để sinh sống, làm thế nào cũng không nghĩ tới, nó đã rời bỏ thế giới này.

"Hai người còn chưa nói cho tôi biết, các người có quan hệ như thế nào với Tâm Dương?" Tống Hàm Quân là cha của Tống Tâm Dao, nếu như không phải vì Tống Tâm Dao, Cao Cẩm Nhã cũng sẽ không rơi vào tình trạng hiện tại.

"Tôi là chị của Tâm Dương, Triệu Tâm Nguyệt." Triệu Tâm Nguyệt từ trong túi lấy ra tấm ảnh duy nhất mà hai người bọn họ chụp chung khi còn trẻ.

"Bà nói bà là chị của Tâm Dương?" Nếu như bà ấy nói là sự thật, như vậy thì Cao Cẩm Nhã và Tống Tâm Dao không phải là hai chị em họ sao?

"Đúng, tôi là chị của Tâm Dương, hai mươi sáu năm trước, Tâm Dương cãi nhau với cha một trận. Tâm Dương nói nó muốn đi đến thành phố lớn làm việc, cha tôi sợ nó quá nhỏ sẽ bị người khác lừa gạt, cho nên mắng nó muốn nó từ bỏ ý định. Nhưng thế nào cũng không nghĩ tới, nó lại rời nhà trốn đi, đi một lần chính là 26 năm." Năm đó, khi Cao Hùng biết Triệu Tâm Dương, Triệu Tâm Dương mới hai mươi tuổi, cũng chưa tốt nghiệp đại học, cầm tấm bằng trung học tới công ty ông nói là tới nộp đơn làm thư ký. Lần đầu tiên nhìn thấy, ông đã thích Triệu Tâm Dương, từ lòng riêng, ông nhận bà vào làm.

Nhưng mà thực lực của bà quả thực cũng khiến ông cảm phục. Mọi chuyện trong công ty bà đều có thể quản lý rất tốt, từ từ tình cảm giữa hai người bọn họ, cũng chậm chậm phát triển thêm một bước.

Cuối cùng, ông và triệu tâm Dương cũng sống với nhau. Nhưng đúng vào lúc này, nhà họ Lưu lại bức hôn. Bất đắc dĩ ông chỉ có thể kết hôn với Lưu Phi Phi. Nhưng mà tình cảm đối với Triệu Tâm Dương vẫn không hề thay đổi, hai người vẫn tiếp tục sống chung với nhau. Có lúc ông thậm chí còn không muốn trở về ngôi nhà lạnh lẽo kia, đối mặt với một người phụ nữ mà mình không hề yêu thương.

Sau đó bà mang thai Cao Cẩm Nhã, cũng đúng lúc bà ấy sắp sinh, ông lại bị phái đi công tác ở Mi. Ngày ông trở về cũng chính là ngày Triệu Tâm Dương sinh con, nhưng mà ông vẫn không thể chạy tới bệnh viện.

Khi Lưu Phi Phi ôm Cao Cẩm Nhã trở về, lại giao cho ông một lá thư, ông cũng thật sự tin tưởng chuyện đó. Triệu Tâm Dương không muốn phá hoại gia đình ông cho nên đã để đứa bé lại, một thân một mình rời đi.

Cho đến năm ngoái ông mới biết, Triệu Tâm Nguyệt thật ra đã chết từ hai mươi tư năm trước.

"Ông đã nói Tâm Dương là người ông yêu, như vậy tôi hi vọng ông có thể nói cho tôi biết, tại sao Tâm Dương lại chết? Sức khỏe của nó từ khi còn nhỏ đã rất tốt." Nếu như ông ta nói cho bà biết là Triệu Tâm Dương bị bệnh mà chết bà cũng sẽ không tin.

Triệu Tâm Dương từ khi ra đời cho đến tận năm hai mươi tuổi rời nhà đi cũng chưa từng bị bệnh một lần nào. Nếu như nói là nó bệnh chết, bà thật khó mà tin tưởng.

"Bà ấy, bà ấy bị tai nạn xe cộ mà chết." Triệu Tâm Nguyệt lui về sau một bước, thế nào cũng không nghĩ tới, lại xảy ra chuyện như thế. Cao Hùng dừng lại một lát, lại nói: "Vào ngày bà ấy sinh hạ tiểu Nhã, đã xảy ra tai nạn xe cộ." Khi bà ra đi, ông không có ở bên cạnh bà, thậm chí ngay cả cơ hội gặp mặt bà lần cuối cũng không có, khi ấy bà nhất định rất đau lòng, nhất định rất khổ sở.

Nhất định rất đau lòng, đau lòng tại sao mình lại yêu thương ông, nếu như không yêu ông, có lẽ đến bây giờ, bà vẫn sống rất tốt, rất hạnh phúc trên thế giới này.

"Ông nói cho tôi biết, vì sao ngày nó sinh con gái ông - Cao Cẩm Nhã lại xảy ra tai nạn xe cộ? Ngày đó không phải là nó nên ở lại bệnh viện bồi dưỡng

thân thể sao? Tại sao lại như vậy?" Triệu Tâm Nguyệt thật không hiểu tại sao lúc ấy lại xảy ra chuyện như thế.

"Vợ cũ của tôi, Lưu Phi Phi vì muốn làm cho Tâm Dương rời khỏi tôi nên khi tiểu Nhã vừa lọt lòng đã ôm tiểu Nhã đi. Tâm Dương vì đuổi theo tiểu Nhã khi ra tới cửa bị xe cứu thương của bệnh viện đụng chết." Nếu như ông sớm trở lại, nếu như ông không rời khỏi đây lúc bà sắp sinh thì mọi chuyện cũng sẽ không trở nên như vậy.

"Tại sao ông lại để chuyện như vậy xảy ra? Ông nói cho tôi biết đi? Tại sao khi nó sinh con ông không ở bên cạnh? Không phải lúc đó ông nên ở bên cạnh chăm sóc cho nó sao?" Triệu Tâm Nguyệt bắt lấy cổ áo, nhìn Cao Hùng.

"Lúc ấy tôi đi công tác, hôm trở về là ngày bà ấy sinh, nhưng tôi chưa đến bệnh viện, đã hay tin Tâm Dương đã rời đi. Tôi cho là bà ấy để con lại cho tôi chăm sóc nhưng lại muốn tự mình rời đi." Nói xong, trong mắt Cao Hùng đã sớm tràn đầy hơi nước. Năm đó nếu như ông cố gắng tìm kiếm Tâm Dương, có lẽ đã sớm biết được chuyện xảy ra năm đó.

"Ông. . . .Lúc nó sắp sinh mà ông lại rời khỏi nó, ông nghĩ mình còn là đàn ông sao?" Triệu Tâm Nguyệt vung tay lên, cho Cao Hùng một cái tát. Bà vẫn luôn nhớ đến em gái, muốn gặp lại nó một lần, nhưng mà tại sao khi tìm được lại biết là nó đã chết.

Bà sẽ không còn được gặp lại em gái của mình nữa, trừ khi sau khi bà mất, có lẽ mới có thể gặp nhau.

"C ho đến năm ngoái, mấy ngày trước khi tiểu Nhã và Cung Hình Dục hủy bỏ hôn ước tôi mới biết Tâm Dương đã rời khỏi cõi đời này." Triệu Tâm Nguyệt vung tay lên, muốn cho ông ta thêm một cái tát, người đàn ông này luôn miệng nói Triệu Tâm Dương là người mà ông ta yêu nhất. Thế nhưng sau khi nó chết hai mươi mấy năm, ông ta mới biết tin tức nó đã qua đời. Ông ta là loại đàn ông như thế nào vậy? Rốt cuộc Triệu Tâm Dương đã yêu hạng người gì vậy? Người đàn ông mà ngay cả người mình yêu mến cũng không bảo vệ được thì rốt cuộc tại sao nó lại yêu ông ta chứ?

Vì một người đàn ông như vậy, cảm thấy đáng sao?

"Tâm Nguyệt, người chết không thể sống lại, đừng quá đau lòng!" Nhìn vợ khóc đến đau lòng như vậy, trong lòng Tổng Hàm Quân cũng không thoải mái.

Ông biết cho tới nay, em gái luôn là tâm bệnh của bà. Vì tìm Triệu Tâm Dương, ông không biết mình đã phải tìm đến bao nhiêu chỗ mới tìm được.

"Hàm Quân, chúng ta đi, tôi không muốn nhìn thấy người đàn ông này." Triệu Tâm Nguyệt vì Triệu Tâm Dương mà cảm thấy đau lòng, ban đầu nó căn bản cũng không nên rời nhà ra đi, nếu như không đi, tất cả mọi chuyện cũng sẽ không xảy ra, sẽ không trở nên như thế này.

Bà càng không nghĩ tới là, Cao Cẩm Nhã lại là con gái của Tâm Dương. Tại sao Triệu Tâm Dương thiện lương như vậy lại sinh ra một đứa con gái lòng dạ độc ác như thế?

Nếu như Cao Cẩm Nhã hiểu rõ chuyện của mẹ mình, biết mẹ của nó là một người tốt, thì tại sao nó còn phải làm ra nhiều chuyện như thế?

Nhưng mà Triệu Tâm Dương chỉ có một đứa con gái như vậy thì coi như nó có làm nhiều chuyện sai trái, bà cũng nên giúp Triệu Tâm Dương, chăm sóc Cao Cẩm Nhã thật tốt, chỉ là hiện tại Cao Cẩm Nhã vẫn còn ở trong tù, bà phải đi tìm tìm Cung Hình Dục, hi vọng anh không tố cáo Cao Cẩm Nhã lên tòa án, để cho bà nói chuyện cùng Cao Cẩm Nhã nhiều hơn, hi vọng nó có thể hiểu chuyện hơn.

"Hàm Quân, tôi muốn đi tới trại tạm giam một chuyến, thăm con gái của Tâm Dương." Tổng Hàm Quân gật đầu, đưa tay gạt nước mắt trên mặt bà. Nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng bà coi như là an ủi.

Nhìn chỗ ngồi trước mặt, Cao Cẩm Nhã nhận thấy người phụ nữ trước mắt này hình như có chút quen thuộc, nhưng mà cũng có chút xa lạ.

"Bà là ai?" Cô không nhớ, mình biết một người phụ nữ như vậy.

"Tôi là mẹ của Tổng Tâm Dao!" Triệu Tâm Nguyệt để Tổng Hàm Quân chờ mình ở bên ngoài, chỉ có một mình bà vào thăm Cao Cẩm Nhã.

"Bà tới đây làm cái gì?" Sắc mặt Cao Cẩm Nhã vừa mới bắt đầu không có bao nhiêu địch ý, nhưng mà vừa nghe xong câu nói bà là mẹ Tổng Tâm Dao, sắc mặt liền thay đổi 180 độ.

"Ta cũng là chị của mẹ cháu, chị của Triệu Tâm Dương." Cao Cẩm Nhã lần này mới xoay đầu, nhìn Triệu Tâm Nguyệt.

"Bà nói, bà là chị của mẹ tôi?" Cô nhớ trong tư liệu điều tra được, quả thực có nhắc tới, mẹ của mình có một người chị, tên là Triệu Tâm Nguyệt.

"Bà tên là gì?"

"Triệu Tâm Nguyệt." Cao Cẩm Nhã nhớ rất rõ ràng, chính cô cũng không có nhớ lắm, bà ấy càng không thể nào sẽ lừa gạt mình, hơn nữa bà ấy còn biết chuyện của mẹ cô.

"Có cái gì chứng minh bà chính là chị của mẹ tôi sao?" Cô đã xem qua hình chị của mẹ khi tuổi còn trẻ, cũng chính là ở trong những tư liệu kia thu thập được.

Triệu Tâm Nguyệt đưa tấm hình đã từng đưa cho Cao Hùng xem qua trước mộ, giao cho Cao Cẩm Nhã.

"Bà thật sự là di sao?" Trong mắt Cao Cẩm Nhã hàm chứa nước mắt, cô thật sự cho là, mình có thể sẽ không bao giờ nữa nhìn thấy di ruột của mình.

"Tiểu Nhã, mọi chuyện của mẹ con di đều biết. Lúc đi ở mộ đã gặp cha con rồi." Trong mắt Triệu Tâm Nguyệt cũng có nước mắt. Trước kia làm sao bà lại không nhìn kỹ chứ?

"Tiểu Nhã, con và mẹ con rất giống nhau." Triệu Tâm Dương rất đẹp, mà Cao Cẩm Nhã cũng hoàn toàn di truyền vẻ đẹp từ Triệu Tâm Dương

"Dì, mẹ chết như thế nào, dì cũng đã biết rồi sao?" Triệu Tâm Nguyệt gạt đầu một cái, nhưng chuyện đã qua nhiều năm như vậy, chỉ cần Triệu Tâm Dương an nghỉ vậy là tốt rồi.

"Con giúp mẹ báo thù, đuổi người phụ nữ kia đi. Nhưng là mẹ lại không về được." Triệu Tâm Nguyệt khi biết được những chuyện này, trừ đau lòng vẫn là đau lòng.

"Đứa nhỏ này, Lưu Phi Phi coi như có xấu xa đi nữa thì bà ấy cũng đã coi con như con gái ruột thịt, nuôi hai mươi mấy năm, coi như con có hận bà ấy thì bà ấy cũng là người mẹ đã nuôi dưỡng con đó! Mẹ con là một người rất lương thiện, chuyện nó thích làm nhất, chính là chuyện mà nó cho là đúng, cảm thấy phải làm như vậy mới được. Con cho rằng gần đây những chuyện con làm, là đúng sao? Dao Dao là em họ của con, coi như trước kia con không biết, nhưng mà hiện tại, con cũng nên biết đi!" Triệu Tâm Nguyệt khuyên nhủ Cao Cẩm Nhã, hi vọng cô không làm ra những chuyện sai lầm nữa.

"Nhưng mà, bà ấy đã hại chết mẹ con, nếu như không phải là vì bà ta..., mẹ con bây giờ sẽ vẫn còn sống trên cõi đời này." Cao Cẩm Nhã làm thế nào cũng không thể quên, cô đã gặp chuyện tai nạn xe cộ ấy rất nhiều lần, kể từ sau khi biết Triệu Tâm Dương là mẹ ruột của mình, mỗi đêm cô đều mơ thấy ác mộng.

Trong giấc mơ đều là cảnh Triệu Tâm Dương bị xe đụng bay. Mà ở nơi không xa, Lưu Phi Phi ôm trong ngực một đứa bé, khóc không ngừng, khóc đến tê tâm liệt phế.

"Tiểu Nhã, nếu như mẹ con còn sống, cũng không hi vọng con sẽ làm ra những chuyện như thế này. Có một số việc là do trời định, cho dù con muốn dùng cách nào để thay đổi, cũng không thể nào thay đổi được. Giống như là hai người nam nữ yêu nhau cũng vậy. Nếu như bọn họ thật sự yêu nhau thì không có bất kỳ ai có thể tách họ ra được. Cha và mẹ con chính là một ví dụ tốt nhất, mẹ con yêu cha con rất nhiều. Thật ra thì chỉ cần con suy nghĩ lại thật kỹ là có thể hiểu. Mẹ con có thể ở có thể ở cùng với cha con sau khi ông ấy đã kết hôn với một người phụ nữ khác, còn mang danh là kẻ thứ ba, lên lên sống chung. Nếu như không phải là mẹ con thật sự rất yêu cha con thì đã không thể nào làm như vậy, đúng không? Cha mẹ con rõ ràng rất yêu nhau, bọn họ rõ ràng có thể ở chung một chỗ, nhưng trời cao lại làm cho bọn họ rời xa nhau, bởi vì kiếp này tuổi thọ của mẹ con chỉ có dài như vậy, nếu như không xảy ra chuyện Lưu Phi Phi cướp con đi như vậy thì cho đến lúc này mẹ con cũng sẽ không còn. Con hiểu chưa? Nếu những chuyện này, đã xảy ra, như vậy thì cứ để cho nó qua đi, mẹ con nhất định hi vọng con sẽ sống thật vui vẻ, tìm được người chân chính yêu con, có thể cho con tất cả, cho dù con có muốn sao trên trời, cũng sẽ nghĩ biện pháp hái xuống cho con, nếu như anh ta đã không thương con, con lại nghĩ cách ép người ta thì cũng sẽ không thể sống chung với nhau được. Như vậy con đã hiểu chưa?" Cẩm Nhã hiểu rất rõ, nhưng mà cô lại không cam lòng, tại sao người khác được hết tất cả những điều tốt đẹp nhất, mà cô lại không thể chiếm được bất kỳ cái gì?

"Nhưng mà cháu lại không cam lòng." Cô nói thật.

"Tiểu Nhã, trên thế giới này không có cái gì là công bằng hay không công bằng, khi Thượng đế tạo ra con người cũng sẽ cho mỗi người một vận mệnh. Công bằng đều đưa đến tay mỗi người. Chỉ là điều tốt đến với con lúc này có lẽ là ít, sẽ đến trễ một chút. Còn những người khác tới sớm hơn một chút mà thôi. Như vậy đã hiểu chưa? Di hi vọng con có thể hiểu được. Mẹ con chỉ có một đứa con gái là con, chắc hẳn bà ấy cũng hi vọng con có thể sống thật tốt, cũng sẽ không hy vọng con có nhiều tiền, xinh đẹp hơn người, chỉ cần con sống vui vẻ mà thôi. Còn con, trong khoảng thời gian này con vui vẻ sao?"

Cao Cẩm Nhã lắc đầu một cái, thời gian này trôi qua không có chút vui vẻ nào. Mỗi ngày đều cảm giác mình giống như đang ở trong một cơn ác mộng vậy.

"Cho nên, con phải học cách sống thật vui vẻ, sau khi đi ra về, sẽ tìm Dao Dao và Hình Dực nói chuyện, để cho bọn nó không tố cáo con lên tòa án, như vậy, con cũng có thể sớm được ra ngoài." Lúc này, Cao Cẩm Nhã lại lắc đầu một cái.

"Dì, dì không cần phải đi tìm bọn họ đâu, Thượng Đế khi tạo ra mỗi người, cũng đã xét đến tất cả công bằng, phân phát đồng đều cho chúng ta, chỉ là tới sớm hay muộn thôi. Có lẽ với cháu là tới trễ một chút, vô luận là nghèo khó hay là phú quý, người sống trên thế giới này, vui vẻ mới là quan trọng nhất, có lúc thấy những người nghèo kia, trên mặt bọn họ luôn là nụ cười ngây thơ xinh đẹp. Cháu đã từng hy vọng đường nào có thể giống như bọn họ, bọn họ có thể sống cuộc sống vui vẻ hạnh phúc như vậy, có thể tìm được cuộc sống vui vẻ thuộc về bọn họ dù có bản cùng khốn khổ. Hiện tại con phải ở đây, mặc dù có phải đợi bao lâu, cháu cũng chấp nhận, cháu thật sự biết mình sai lầm rồi. Ở chỗ này có lẽ không hoa lệ như thế giới bên ngoài, không hào hoa như thế giới bên ngoài, không thể nhìn thấy những cảnh đẹp bên ngoài. Nhưng mà cháu sẽ ở đây học, học cách tìm kiếm vui vẻ trong bình thân. Đợi đến khi cháu được ra ngoài, cháu sẽ không còn là Cao Cẩm Nhã trước kia nữa, cháu sẽ trở thành một Cao Cẩm Nhã hoàn toàn mới, sống cuộc sống mới thật vui vẻ." Triệu Tâm Nguyệt gạt đầu một cái, ôm Cao Cẩm Nhã vào trong ngực.

Cô rút cuộc đã hiểu rõ, cái cô thiếu hụt chính là tình thân, thật ra thì những thứ cô muốn cũng không nhiều, chỉ là muốn một chút xiêu âm áp mà thôi.

Cao Cẩm Nhã lần đầu tiên cảm giác, được ôm vào trong ngực thì ra có thể ấm áp như vậy, có thể thư thái như vậy, lần đầu tiên cô cảm thấy tình thân thật vĩ đại.

"Dì, Dao Dao đã sinh rồi sao?"

"Sinh rồi, sinh được một bé gái xinh xắn, chờ Dao Dao hết cử, dì sẽ bảo Dao Dao đưa Diễm Diễm ghé thăm con một chút. Hai chị em con, cũng đã gặp mặt vài lần, nhưng trước kia lúc gặp mặt, có lẽ cũng không vui vẻ gì. Nhưng lần này dì thật sự hi vọng, hai chị em có thể có quan hệ tốt hơn. Dì tin tưởng

mẹ con trên trời có linh thiêng, nhìn thấy bộ dáng hiện tại của con, cũng có thể an tâm." Võ võ lưng Cao Cẩm Nhã, Triệu Tâm Nguyệt cười vui vẻ, thật ra thì chỉ cần tìm cho nó một con đường, là nó có thể tự mình đi ra được thôi.

"Hết giờ thăm nom rồi!" Một viên cảnh sát đi tới, thấy hai người bọn họ ôm nhau, cũng là lần đầu tiên nhìn thấy Cao Cẩm Nhã cười. Trước kia anh chỉ nhìn thấy khuôn mặt lạnh lùng kiêu ngạo của cô, nhưng bây giờ mới là lần đầu tiên nhìn thấy Cao Cẩm Nhã cười.

"Dì, dì về đi! Giúp con nói lời xin lỗi với Dao Dao! Còn cả Cung Hình Dực nữa." Cao Cẩm Nhã buông lỏng Triệu Tâm Nguyệt ra, nụ cười trên mặt vào lúc này giống như gió mùa xuân, thổi tới trên mặt ẩm áp và thoải mái.

"Được! Có thời gian đi sẽ tới thăm con nữa, sẽ mang đến đồ ăn ngon cho con." Ở trong này, đồ ăn nhất định không tốt, bà vẫn nên mang một chút thức ăn đến cho cô thì hơn.

"Dì, cháu muốn ăn mì của Dao Dao làm, nghe người làm của nhà họ Cung nói ăn rất ngon!"

"Được! Chờ Dao Dao hết cử, dì nhất định để nó làm cho cháu! Dì đi về trước đây!" Triệu Tâm Nguyệt lúc này mới buông Cao Cẩm Nhã ra. Cho dù không muốn như thế, bà cũng vẫn phải rời đi, lần này đến đây cũng không uống phí, ít nhất là đã khiến Cao Cẩm Nhã hiểu ra rất nhiều điều.

Cao Cẩm Nhã đi theo cảnh sát, trở lại phòng đơn của mình, thế nhưng lại đột nhiên ngừng lại.

"Anh cảnh sát!" Cô đột nhiên nói với người cảnh sát dẫn mình đi vào. Đây là lần đầu tiên cô nói chuyện kể từ khi đến đây.

"Chuyện gì?"

Tăng Tử Kiều không biết tại sao cô lại đột nhiên nói chuyện với mình.

"Tôi nghĩ, về sau tôi có thể không cần ở trong phòng đơn nữa, ở chung với mọi người là được rồi!" Lời của cô..., khiến cho người cảnh sát đứng bên cạnh giật nảy mình. Khi mới vừa vào đây, cô vẫn luôn la hét vì sao đột nhiên lại muốn ở cùng với những người khác?

"cô quyết định rồi sao?" Cao Cẩm Nhã gật đầu một cái. cô phải học cách chung sống với mọi người. Trước kia cô ở đây đơn độc một mình, hiện tại cô phải học được cách sống chung.

"Được rồi!" Mặc dù trong khoảng thời gian ngắn, Tăng Tử Kiều cũng không có biện pháp tiếp nhận sự thay đổi của cô, nhưng mà đây cũng là một chuyện tốt, anh cũng nên vì chuyện này mà vui mừng.

"Cám ơn!" Tăng Tử Kiều đưa Cao Cẩm Nhã vào một phòng giam khác. Nếu như là trước kia, cô nhất định sẽ không đến đây. Những người đó lần trước đều bị cô mắng một trận, nếu như cô trở về đó khó có thể đảm bảo là họ sẽ không đánh cô một trận.

"Anh cảnh sát!" Tăng Tử Kiều đang muốn xoay người rời đi. Cao Cẩm Nhã lại gọi anh lại.

"Còn có chuyện gì sao?" Tăng Tử Kiều không hiểu, rốt cuộc cô còn có chuyện gì.

"Có thể nói cho tôi biết, anh tên gì không?" âm thanh của cô ở nửa câu sau đột nhiên nhỏ đi một chút.

"Hả...." Tăng Tử Kiều chưa kịp phản ứng.

"Anh tên là gì?" cô lặp lại một lần nữa, nụ cười trên mặt vẫn không giảm.

"Tăng Tử Kiều." Cao Cẩm Nhã cười cười với anh.

"Cám ơn!" Trong khoảng thời gian này, chỉ cần có người tới tìm cô, đều là anh đưa cô ra ngoài gặp họ. Hình như những người khác không dám đến gần cô. Đối với anh, trong lòng cô ngoại trừ cảm kích, còn có một loại tình cảm mà chính cô cũng không rõ ràng lắm.

"không cần khách khí!" Anh đơn giản đáp lại một tiếng sau đó vội vàng xoay người lui ra ngoài.

"Tiểu tử, xem ra cậu có số đào hoa." Tăng Tử Kiều mới vừa trở lại chỗ ngồi của mình, mấy tên đồng nghiệp đã bắt đầu trêu chọc.

"đi đi đi, nên làm cái gì thì làm đi!" Tăng Tử Kiều không thèm để ý đến mấy người bọn họ, không phải chỉ có phụ nữ nói lắm chuyện thôi sao? Vì sao ngay cả đàn ông mà cũng lắm chuyện như vậy?

"Nhìn xem, còn xấu hổ này!" Đồng nghiệp bên cạnh thấy anh có chút kỳ cục, tiếp tục trêu đùa.

"Đúng này! Chỉ là cô ấy cũng không tệ, hôm nay có thay đổi thật lớn. Lại có thể biết tự động yêu cầu sống cùng mọi người trong phòng giam." Trước kia, ánh mắt của cô ấy vẫn luôn lạnh lẽo, hại bọn họ cũng không dám đến gần. Nhưng mà cô ấy thật sự là mỹ nữ tuyệt đối là mỹ nữ. Ngay cả mấy nữ cảnh sát trong trại giam này cũng không ai có thể so sánh với cô ấy.

"Đúng vậy! Thấy cô ấy cười, nói thật ra thì khi cô ấy cười lên cũng tương đối dễ gần. Khi mới vào trại giam này, có ai dám đến gần cô ấy chứ." Anh ta cũng chỉ có gặp cô có một lần, đã bị sợ không dám gặp nữa. May mắn là có Tăng Tử Kiều đội trưởng của bọn họ.

"Hôm nay cô ấy gặp ai vậy? Người này hình như có ảnh hưởng rất lớn đến cô ấy." Tiểu Lư vẫn tương đối tò mò chuyện này.

"Hình như là dì của cô ấy! nói với cô ấy rất nhiều chuyện. Có thể cảm nhận thấy được rằng cô ấy là người thiếu thốn tình cảm gia đình." Cảm giác đầu tiên mà cô ấy để lại cho anh, chính là cảm giác thiếu thốn tình cảm của những người thân yêu. Bình thường khi Cao Hùng đến, hình như cũng không nói gì nhiều đã rồi đi, mỗi lần nói đều là một chút chuyện tiền bạc. Đối với cô ấy căn bản cũng không có bất kỳ trợ giúp nào, chỉ làm cho cô ấy càng thêm phiền não.

"Ồ! Tôi thấy cô ấy còn thiếu ít tình yêu. Đội trưởng, dù sao anh cũng độc thân, tôi cảm thấy hai người có thể đấy." Tiểu Dương đứng bên cạnh nói.

"Muốn làm sao đây? Trở về cương vị của mình đi, nếu như không có việc gì làm thì tất cả đều chạy mười vòng rồi trở lại đây cho tôi." Bọn họ đều không để người đội trưởng như anh đây trong mắt, đội trưởng không phát uy, cho dù anh là mèo bệnh sao?

"Tôi còn có chuyện! Tôi đi trước!" không đến mấy giây, tất cả cảnh sát vừa đứng ở đây đều nhanh chóng tản đi không có một bóng người. Thế nhưng anh lại không tự chủ được ngẩng đầu lên, liếc mắt nhìn Cao Cẩm Nhã ở trong phòng giam kia.

Cao Cẩm Nhã ngồi bên trong phòng giam, nghe đối thoại của bọn họ, chỉ nở nụ cười nhạt nhòa. Người tên Tăng Tử Kiêu này thật sự không tệ. Mấy ngày nay nếu như không có anh, cô sẽ càng cô đơn hơn.

Hào cảm đối với anh lại tăng lên nhiều.

Nhìn sang bạn cùng phòng, tất cả đều đang nhìn cô. cô cũng mỉm cười nhìn bọn họ, vào lúc này, cô cười cực kỳ thân thiện, sao với Cao Cẩm Nhã trước kia thật sự là khác biệt một trời một vực. Chỉ là không biết, cô đã thật sự thay đổi hay chỉ là giả mà thôi?.

Tại nhà họ Cung.

"Cái gì? Mẹ, mẹ nói Cao Cẩm Nhã là con gái của dì nhỏ sao, là chị họ của con?" Tống Tâm Dao cảm thấy chuyện này đến thật bất ngờ.

Hơn nữa, cô còn chưa chuẩn bị tâm lý một chút nào. Khi mới vừa bắt đầu quen biết, quan hệ, cảm giác đối với Cao Cẩm Nhã cũng không tốt lắm, nhưng bây giờ nghe được tin tức cô ấy lại là chị họ của mình, cô thật sự không dám đi tin tưởng. Cao Cẩm Nhã sẽ là chị của cô.

"Ừ! Mẹ cũng mới biết từ hôm qua!" Triệu Tâm Nguyệt nhớ tới người em gái đáng thương của mình, trong lòng liền khó chịu.

Ngay cả khi nó chết, người làm chị như bà, cũng không ở bên cạnh, để cho một mình nó đơn độc rời khỏi trần thế như vậy.

"Mẹ, mẹ đã điều tra rồi sao?" Tống Tâm Dao cảm thấy chuyện này vẫn nên điều tra rõ ràng thì tốt hơn.

"Chẳng lẽ mẹ lại đi nói dối con sao? Tiểu Nhã, nó rất giống với dì Tâm Dương, thật sự rất giống, căn bản là từ một khuôn đúc ra." Nếu như không phải bởi vì dáng dấp hai người bọn họ thật sự rất giống nhau bà cũng sẽ không khẳng định hai người bọn họ người là mẹ con như vậy.

Những chuyện mà bà không hỏi, Cao Cẩm Nhã đều đã hỏi lại bà rồi.

"Thiên hạ rộng lớn, nhiều người giống người như vậy, chúng ta vẫn nên điều tra lại thì hơn!" Cung Hình Dục cũng có chút lo lắng, nếu như là nhận lầm thì quá tốt!

"Con có biết, vì sao mẹ biết Cao Cẩm Nhã là chị họ của con không?" Tống Tâm Dao lắc đầu một cái, Triệu Tâm Nguyệt đem tất cả chuyện đã xảy ra ở nghĩa trang ngày hôm qua kể lại cho mọi người nghe.

"Nếu là như vậy thì không thể sai được rồi!" Về chuyện tình lần này, thật đúng là có quá nhiều sự tình cò, nhưng mà Triệu Tâm Nguyệt đã tìm và gặp được họ ở mộ, xem ra đã được xác nhận rồi.. Cao Cẩm Nhã vẫn có quan hệ với nhà họ Tống. Chỉ là, nếu như mà biết rõ sớm hơn một chút cũng sẽ không xảy ra chuyện như vậy!

"Hình Dục, Dao Dao!" Cung Thiên Kích cảm lịch vạn niên đi tới, phía trên có vài chỗ đã được ông dùng bút đỏ đánh dấu.

"Ông nội! (Ông nội!)" Hai âm thanh đồng thời vang lên!

"Ừ! A. Thông gia, bà cũng ở đây à! Lần này thì tốt rồi!" Cung Thiên Kích nhanh chóng đi tới bên cạnh Triệu Tâm Nguyệt, cảm lịch vạn niên, nói với bà: "Thông gia, bà xem lịch đi, phía trên này là mấy ngày tôi chọn, đều là những ngày rất thích hợp kết, chúng ta cùng ngồi xuống chọn một ngày lành tổ chức hôn lễ cho hai đứa nó, đừng kéo dài thêm nữa, tôi thật sự sợ lại xảy ra chuyện gì nữa!"

"Ông nội!" Cung Hình Dục không biết nói gì, ông đang lo lắng sẽ gặp chuyện không may, hay là ước gì gặp chuyện không may thế!

"Hai người các con đó! Định hôn lần đầu tiên, không thành, lần thứ hai thì ở đâu nhảy ra một người phụ nữ phá đám. Kết hôn đi! Nếu không thì chưa tổ chức hôn lễ, con đã làm vợ chưa cưới tức giận mà bỏ chạy rồi! Ông không hi vọng lần sau lại xảy ra chuyện như vậy nữa! Chờ Dao Dao hết cử rồi thì mau tổ chức đi. Lão già như ông đây cũng sẽ an tâm!" Cung Thiên Kích thật sự không yên tâm. Nếu như còn tiếp tục như vậy, ông sẽ không chịu nổi nữa!

"Ông chọn đi!" Cung Hình Dục cũng lười quan tâm. Hiện tại, Tống Tâm Dao đã ở bên cạnh anh, kết hôn sớm một chút cũng tốt. Chỉ hi vọng là tháng cử trôi qua thật nhanh, như vậy có thể cô sẽ không nghĩ đến chuyện trở về.

"Dao Dao, có đôi bụng không?" Anh quan tâm hỏi Tổng Tâm Dao, mà hai người Triệu Tâm Nguyệt và Cung Thiên Kích đang ngồi ở trong phòng bọn họ xem ngày.

"Hình Dục, anh thật sự dự tính là khi em vừa hết cử sẽ liền kết hôn sao?" Còn khoảng mười ngày nữa là đứa bé đầy tháng, cô cũng hết cử rồi.

"Em xem, ông nội rất nóng lòng!" Cung Hình Dục thật ra thì cũng rất sốt ruột.

"Nhưng" Cô nhớ bác sĩ đã nói qua, sau khi hết cử, còn phải tu dưỡng hai tháng, mới có thể sinh hoạt vợ chồng.

"Nhưng mà cái gì?" Cung Hình Dục đi tới ngồi xuống bên cạnh cô, thấy cô hình như có gì muốn nói.

"Nhưng" Cô rất ngượng ngùng, không thể nói ra khỏi miệng, chuyện này nếu như vừa nói ra khỏi miệng, Cung Hình Dục nhất định sẽ suy nghĩ nhiều .

"Nói đi!"

"Chính anh tự mình đi hỏi bác sĩ ấy!" Cô cúi đầu đỏ bừng cả mặt.

Cô muốn một hôn lễ hoàn chỉnh, mà không phải vào lúc này. Mọi người đều nói một khắc xuân tiêu đáng giá ngàn vàng, nếu như đem tân hôn, không thể đầy đủ, trong lòng cô cứ có cảm giác, sẽ lưu lại chút gì đó thiếu thiếu.

"Em trực tiếp nói với anh là được rồi, cần gì phải phiền phức chạy đến bệnh viện hỏi bác sĩ chứ. Anh sẽ không cười em, được không?" Cung Hình Dục hình như cũng có thể đoán ra một chút, nhưng lại không biết đến cùng là chuyện gì.

"Anh hứa không? Không cho cười em!" Cung Hình Dục gật đầu một cái, Tổng Tâm Dao lúc này mới ghé vào lỗ tai anh nói nhỏ mấy câu sau đó lại cúi đầu.

"Thật?" Tổng Tâm Dao gật đầu một cái, ôm lấy Diễm Diễm đang tỉnh lại.

"Ông nội, hôn lễ định vào ngày mười tám tháng sáu đi!" Cung Hình Dục cũng không muốn, đến đêm tân hôn lại không thể động phòng với vợ của mình.

"Tại sao? Chúng ta vốn đang tính toán định ngày mừng tám tháng sáu mà." Cung Thiên Kích không hiểu, không phải nó nói để cho ông tự chọn sao? Thế nào lập tức đã quyết định rồi.

"Ông quên tháng sáu có công ty bên Mỹ qua đây sao, có thể sẽ không sắp xếp được thời gian đâu!" Chỉ cần anh muốn, cũng sẽ không không có thời gian. Nhưng mà bây giờ anh muốn, có một hôn lễ hoàn chỉnh.

"Được rồi! Cháu cũng đã quyết định như vậy, thì đến mười tám tháng sáu đi! Nhưng mà, trong lúc này, tốt nhất cháu không cần phải đi làm. Nếu như có chuyện gì xảy ra thì không hay đâu!" Trái tim của ông sẽ không chịu nổi một lần giầy vò như vậy nữa. Nếu như tiếp tục như vậy ông có thể cũng sẽ bồi thêm cái mạng già của mình.

"Yên tâm đi!" Anh tin tưởng sẽ không còn có bất cứ chuyện gì xảy ra với bọn họ nữa.

"Chúng ta đi xuống trước, Dao Dao con nghỉ ngơi cho tốt, nếu như muốn ăn cái gì thì nói với mẹ, mẹ sẽ làm cho con." Mấy ngày ở cử này là quan trọng nhất, nếu như có một chút xú sơ xuất gì, sẽ lưu lại bệnh cho sau này.

"Vâng ạ!" Tổng Tâm Dao gật đầu một cái, cô cũng không làm phiền Triệu Tâm Nguyệt, mỗi ngày đều chạy tới chạy lui thăm cô, chăm sóc cho cô. Mặc dù mỗi ngày Cung Hình Dục đều cho tài xế đưa đón, nhưng mà cứ chạy tới chạy lui như vậy vẫn rất mệt mỏi.

"Đúng rồi!" Triệu Tâm Nguyệt mới đi ra, lại vòng trở lại.

"Mẹ, còn có chuyện gì sao?" Tổng Tâm Dao đang định cho con ăn, Triệu Tâm Nguyệt lại vòng trở lại.

"Tiểu Nhã muốn mẹ thay nó nói với con và Hình Dục, tiếng ‘ thật xin lỗi! ’" Nói xong, Triệu Tâm Nguyệt liền đi ra ngoài, Tổng Tâm Dao và Cung Hình Dục liếc mắt nhìn nhau.

"Anh cảm thấy Cao Cẩm Nhã có thật lòng hối cải hay không?" Cô vẫn còn có chút hoài nghi, những chuyện mà cô ta đã gây ra không phải nhiều bình thường.

"Nếu không, để anh điều tra giúp em một chút nhé!" Cung Hình Dục biết, Tổng Tâm Dao vẫn còn có chút lo lắng. Nếu như không phải là có Ngự Hành Phong, chắc hẳn hiện tại Cung Hình Dục vẫn chưa thể tỉnh lại.

"Thôi! Hiện tại cô ấy cũng đã phải ở tù rồi, ra ngoài chắc hẳn cũng không phải là việc dễ dàng như vậy. Cô ấy làm ra nhiều chuyện như vậy, cho dù chúng ta không kiện, cảnh sát một khi đã điều tra ra được cũng sẽ tố cáo lên tòa án." Cô vốn tính là kiện Cao Cẩm Nhã lên tòa án, nhưng mà hôm nay Triệu Tâm Nguyệt lại nói cho cô biết, Cao Cẩm Nhã là chị họ của cô, điều này làm cho cô làm sao có thể xuống tay được chứ?

"Ừ! Vậy chúng ta cũng không cần lãng phí số tiền này." Cung Hình Dục cũng đồng ý với cô..., Hiện tại cứ để Cao Cẩm Nhã tự quyết định vận mệnh của

mình đi! Nếu như cô ấy thật lòng hối cải vậy thì rất nhanh sẽ có thể ra ngoài còn nếu như cô ấy vẫn sống giống như trước đây, chắc hẳn cũng không thể ra ngoài dễ dàng được.

Hiện tại không biết Cao Hùng đã biến thành hình dáng ra sao, có thể ngày ngày tìm việc bên ngoài, muốn nhanh chóng cứu Cầm Nhã ra ngoài. Chỉ cần ông ta đừng làm ra chuyện gì quá đáng, cô cũng không truy cứu nữa. Hiện tại, cô có hai đứa bé, cũng đã thỏa mãn, chỉ cần sống thật tốt cùng với Cung Hình Dục, tất cả đối với cô mà nói, cũng không có chuyện gì quan trọng hơn nữa rồi.

Hết chương 59

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc - Chờ Cướp Mẹ Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 60: Nhà họ Cung nỗ tung, Dục - Dao không rõ tung tích

Tổng Tâm Dao rốt cuộc cũng hết cỡ, có thể ra ngoài đi dạo một chút, ở trong phòng cả tháng khiến cô cảm thấy thật buồn bức. Ôm Diễm Diễm ra vườn hoa phơi nắng. Thời gian này thực vui vẻ. Ở thành phố X vào tháng ba ngày vẫn còn có tuyết rơi, mà tháng năm ở thành phố O, hoa đã sớm nở đầy vườn rồi.

Vườn hoa nhà họ Cung rất lớn, nhiều loại hoa đến nỗi cô không thể biết hết tên. Cung Thiên Kích là một ông lão yêu thiên nhiên, có lúc không có chuyện gì làm, bọn họ lại trồng thêm các loại hoa cỏ trong vườn này, không ngờ lại có thể làm cho nó trở nên đẹp như vậy.

"Cô chủ, đi vào thôi, gió nổi lên rồi!" Bảo mẫu thấy gió đã thổi lớn hơn.

"Cũng được!" Tổng Tâm Dao đứng lên, ôm bé con trở về nhà. Hiện tại nếu như Diễm Diễm bị cảm thì không tốt lắm, có thể còn phải đi tiêm.

Chuyện cô sợ nhất, chính là nhìn con bị đau, bị kim chích, âm thanh bé con khóc sẽ khiến cô đau lòng.

Còn thân thể của Kỳ Kỳ rất tốt, từ lúc nhỏ cũng rất hiếm khi bị bệnh, điều này cũng làm cho cô rất vui mừng.

Mới vừa đứng dậy, cô đã thấy bóng dáng của Cung Hình Dục cách đó không xa.

"Chị Diêu, giúp tôi ôm đứa bé vào nhà trước đi." Tổng Tâm Dao muốn đợi Cung Hình Dục cùng vào chung.

"Dạ!" Chị Diêu ôm Diễm Diễm vào phòng, Tổng Tâm Dao đột nhiên muốn đùa giỡn với Cung Hình Dục một chút, chạy đến bên một gốc cây, ngồi xổm xuống.

"Cung Hình Dục, anh đứng lại đó cho tôi." Giọng của một cô gái? Sẽ là ai? Là ai mà lại dám nói với Cung Hình Dục như vậy.

"Rốt cuộc cô muốn cái gì? Mọi chuyện đều đã rõ ràng rồi, cô cong tới tìm tôi làm cái gì?" Cung Hình Dục không hiểu, trên thế giới này, vì sao lại có người phụ nữ da mặt dày như vậy, theo anh từ công ty về đến tận nhà.

"Anh hỏi là em muốn làm sao phải không? Nói thế nào thì chúng ta cũng đã có một khoảng thời gian yêu nhau, anh không phải là một người tuyệt tình như vậy!" Bọn họ có một khoảng thời gian yêu nhau? Chẳng lẽ bạn gái trước của Cung Hình Dục, hoặc là bạn gái gì ...?

"Tình cảm với cô sao? Khi đó cô yêu tôi, không phải là bởi vì thân phận của tôi sao? Nhưng mà cuối cùng không phải cô đã tìm được một người đàn ông có nhiều tiền hơn so với tôi rồi sao? Hiện tại người đàn ông kia không cần cô nữa sao? Hẳn không cần cô nữa, nên cô trở lại tìm tôi có phải hay không?" Cung Hình Dục vốn không có tình cảm gì với người phụ nữ này, nếu như có tình cảm thì khi đó anh đã tin trên thế giới này vẫn có tình yêu. Nhưng cũng bởi vì anh không tin, hơn nữa còn bị người phụ nữ trước mắt này phản bội, cho nên anh càng không tin trên thế giới này còn tồn tại một thứ gọi là tình yêu.

Tổng Tâm Dao núp dưới tàng cây lẳng lặng nghe, thì ra là người tình trước kia của Cung Hình Dục, bị người khác đã, còn muốn trở lại tìm anh.

"Anh đừng như vậy nữa mà? Người ta lúc ấy nhất thời mất bị mù, cho nên mới rời bỏ anh, nhưng mà em thật sự yêu anh mà!" Người phụ nữ này thấy dùng cứng rắn không được liền đổi ngay sang mềm dẻo.

"Cô đứng ở đây làm cho tôi cảm thấy ghê tởm. Cút ra khỏi tầm mắt của tôi, đừng có mà xuất hiện trước mặt tôi một lần nữa, bằng không tôi sẽ không khách khí đối với cô đâu. Đừng tưởng rằng cô là phụ nữ mà tôi không dám đánh cô!" Cung Hình Dục sắp không chịu nổi nữa, anh chưa từng thấy, người phụ nữ nào dày dạn như vậy..

"Dục, thậm chí ngay cả tên của em mà anh cũng quên sao? Em là Tư Kỳ của anh đây, làm sao anh có thể quên chứ!" Người phụ nữ tên Tạ Tư Kỳ lần này đã dờ dỗi chiêu ra rồi.

"Bỏ bàn tay bẩn thỉu của cô ra." Thấy cô ta trực tiếp đặt tay lên ngực mình, anh cảm thấy ghê tởm chết, nếu như màn này bị Tổng Tâm Dao thấy, nhất định lại hiểu lầm.

Tổng Tâm Dao thật sự không nhìn nổi nữa. Người phụ nữ đáng chết này lại dám đùa giỡn người đàn ông của cô ở trước mặt cô sao.

"Tiểu thư, cô tới tìm ai vậy?" Tổng Tâm Dao trực tiếp đi tới trước mặt Cung Hình Dục, người phụ nữ kia vừa định dựa vào ngực anh, bị Tổng Tâm Dao choán chỗ, liền rơi vào lòng Tổng Tâm Dao.

"Hành động này của cô là sao, muốn tựa vào lòng tôi sao? Thật xin lỗi, tôi không có hứng thú với phụ nữ đâu!" Tổng Tâm Dao nép người vào trong ngực Cung Hình Dục, anh đương nhiên vui lòng đem ngực của mình tặng cho Tổng Tâm Dao.

"Chồng à, làm sao đến bây giờ anh mới trở về, Kỳ Kỳ và Diễm Diễm đều nhớ anh lắm đó!" Tổng Tâm Dao tròn mắt nhìn người phụ nữ kia một cái. Người đàn ông nhà cô, không phải bất kỳ người phụ nữ nào cũng có thể theo dõi.

"Cô là ai?" Nghe thấy Tổng Tâm Dao gọi Cung Hình Dục là chồng, Tạ Tư Kỳ suýt nữa đứng không vững.

"Tôi à? Ồ! Thật xin lỗi, tôi quên giới thiệu với cô, tôi là mẹ hai đứa con của Cung Hình Dục, xin hỏi còn cô là ai?" Nếu như nói cô là vị hôn thê của anh, chắc hẳn người phụ nữ trước mắt này vẫn còn có ý định khác.

"Dục, làm sao anh lại có thể kết hôn? Chưa tổ chức đám cưới sao?" Tạ Tư Kỳ ngàn tính vạn tính, cũng không tính tới chuyện Cung Hình Dục sẽ kết hôn.

"Đúng vậy! Hôn lễ của chúng tôi sẽ tổ chức vào ngày mười tám tháng sáu, nếu như cô gái xinh đẹp đây có hứng thú tới chúc phúc chúng tôi thì chúng tôi sẽ rất hoan nghênh cô đến. Nhưng mà nếu như là vì những lời khác thì thật xin lỗi! Xin cô đừng có xuất hiện." Tổng Tâm Dao ý cười đầy mặt, trong lòng cũng đã đem người phụ nữ trước mắt này ra mắng mấy ngàn mấy vạn lần. Tại sao cô ta có thể gọi Cung Hình Dục là 'Dục' thân mật như vậy chứ?

"Dục" chỉ có cô mới có thể gọi, đó là chuyện lợi của cô.

"A. Còn chưa kết hôn!" Tạ Tư Kỳ đột nhiên lại cười.

"Người đẹp, tôi muốn hỏi cô một câu, cô dùng loại phấn lót gì vậy?" Tổng Tâm Dao muốn báo thù.

"Có nói cô cũng không biết!" Tạ Tư Kỳ khinh thường nhìn Tổng Tâm Dao một cái.

"Chồng à, anh nói xem có loại mỹ phẩm nào mà em không biết sao?" Cung Hình Dục bị cô làm khó. Nhưng đây là lần đầu tiên anh nghe thấy Tổng Tâm Dao gọi mình là "chồng".

Mặc dù giọng điệu này, khiến cho anh có chút lo lắng, sau khi trở về phòng sau, sẽ phát sinh chuyện gì đó. Nhưng mà hiện tại, có thể hưởng thụ thì hưởng thụ thêm một chút đi!

"Hàng chợ!" Tổng Tâm Dao liếc mắt nhìn Cung Hình Dục, sử dụng ánh mắt hân nói với anh: "Không tệ! Anh có tiến bộ đó!"

"Dục, làm sao anh có thể nói là như vậy? Người ta dùng Chanel, tại sao có thể là hàng chợ?" Mặc dù mỹ phẩm cô dùng không phải Chanel, nhưng tuyệt đối không phải là hàng chợ.

"Chồng à, năm nay Chanel có phải hay đã xảy ra chuyện gì hay không? Tại sao mỹ phẩm làm ra lại là loại thứ phẩm như vậy?" Tổng Tâm Dao liếc mắt nhìn Cung Hình Dục.

"Không xảy ra chuyện gì cả! Em không nói anh cũng không để ý, xem da cô ấy kia, mặt đỏ rần! Xem ra quá nhạy cảm, nếu như không để ý thay đổi có lẽ cả khuôn mặt cũng sẽ bị phá hủy." Cung Hình Dục lắc đầu thở dài, làm bộ cảm thấy đáng tiếc.

"A." Tạ Tư Kỳ hét lên một tiếng, vội vàng đưa tay sờ mặt mình.

"Dục, ngày mai người ta tới công ty tìm anh!" Nói xong liền chạy như bay ra khỏi cửa chính nhà họ Cung.

"Buông ra!" Tổng Tâm Dao thấy người đã đi xa, âm thanh cũng trở nên lạnh lùng hơn nhiều.

Người đàn ông đáng chết này, ngay cả khi đính hôn rồi vẫn còn trêu hoa ghẹo nguyệt ở bên ngoài.

"Vợ, sao vậy?" Cung Hình Dục nghĩ muốn ôm hông cô, cùng nhau vào nhà!

"Anh mà không buông ra, thì sẽ có chuyện đấy!" Giọng điệu Tổng Tâm Dao mang theo mùi vị sự uy hiếp mạnh mẽ.

Tổng Tâm Dao thấy anh buông ra, cũng không tiếp tục để ý tới nữa, tiến thẳng vào trong nhà. Chị Diễm đã dỗ Diễm Diễm ngủ. Tổng Tâm Dao nhìn Diễm Diễm một cái sau đó đi thẳng lên lầu.

Cung Hình Dục vào cửa, thấy cô đi thẳng lên lầu, đưa đồ trong tay giao cho quản gia, cũng đi theo cô.

Tổng Tâm Dao trở lại trong phòng, ngồi ở bên giường, sự việc vừa rồi cô luôn cảm giác có chút có cái gì không đúng.

"Thế nào?" Cung Hình Dực mới vừa vào phòng, đã thấy cô đưa lưng về phía cửa.

"Đóng cửa!" Tổng Tâm Dao nhàn nhạt nói một câu.

Sau khi khóa cửa phòng xong, Cung Hình Dực đi tới phía sau, kéo cô vào trong ngực, hôn lên má cô một cái.

"Nằm lên giường đi!" Tổng Tâm Dao hoàn toàn không thích hôn.

"Vợ, không phải là bây giờ em muốn."

"Muốn cái đầu anh, nói anh nằm lên giường thì anh nằm lên giường đi, nói nhảm nhiều như vậy làm cái gì?" Anh còn chưa nói hết câu đã bị Tổng Tâm Dao lớn tiếng quát.

Ngược lại Cung Hình Dực rất muốn xem tiếp theo cô muốn làm cái gì?

Ngoan ngoãn nằm trên giường, sau đó Tổng Tâm Dao cũng từ trên giường đứng dậy, thấy anh đã nằm xuống rồi, cũng bò lên giường, trực tiếp ngồi ngang trên người anh.

"Vợ." Cung Hình Dực thấy đây là lần đầu tiên cô chủ động như vậy. Gần một năm không đụng vào cô cho nên lúc này cô vừa ngồi xuống anh đã có phản ứng.

Tổng Tâm Dao nằm ở trên người anh, tìm kiếm khắp nơi cũng không thấy mùi nước hoa của phụ nữ. Cũng không tìm được vết son môi, trực tiếp cời nút áo sơ mi của anh, xem trên người anh có vết hôn hay không....

"Vợ ~!" Cung Hình Dực vội đưa tay ngăn lại, nếu như cô còn tiếp tục như vậy nữa thì đúng là đùa với lửa rồi.

"Buông tay! Có gì không dám cho em xem sao?" Cung Hình Dực lắc đầu một cái, xác thực cả người anh đều là của cô, có thể nào không để cho cô xem chứ?

"Còn không buông?"

"Nhưng mà, vợ à, bây giờ không phải là em vẫn không thể làm sao? Vì vậy em đi xuống đi, anh thật sự không dám cam đoan mình có thể kiềm chế được." Tay nhỏ bé của cô đã sớm ở trên người anh, đã đốt lên từng nhóm từng nhóm lửa. Nếu như tiếp tục như vậy nữa thì anh thật sự sẽ đề cô xuống dưới thân.

"Anh là lợn giống à! Ai muốn làm chuyện kia với anh hả?" Vừa bị anh nói như thế, mặt của cô liền đỏ một mảng, càng thêm mê người.

"Vợ, anh chỉ làm với em, cũng chưa từng làm với người phụ nữ nào khác, sao có thể tính là lợn giống?" Trước kia từng có, nhưng mà kể từ sau khi gặp lại cô, anh đã không hề chạm vào bất kỳ người phụ nữ nào khác.

"Nào biết anh nói thật hay giả, anh có buông tay hay không? Không buông thật sao?" Tổng Tâm Dao đột nhiên hạ thấp thân thể xuống một chút, trực tiếp ngồi trên kích động của anh.

"Vợ, đừng đùa, nếu còn đi xuống nữa thực sự sẽ gặp chuyện không may!" Hiện tại thân thể của cô không cho phép.

"Vậy anh mau buông tay ra." Tay của anh vẫn luôn cầm lấy tay cô không muốn buông ra.

"Anh buông tay, em tránh ra, được không?" Nếu như là bình thường, cô chủ động như vậy anh nhất định sẽ rất thích, nhưng mà bây giờ, được sao ?

"Anh vẫn không buông sao?" Cung Hình Dực vẫn không buông ra, Tổng Tâm Dao lại hạ thân thể xuống, cũng không ngồi yên, ngược lại.

"A." Trong cổ họng anh phát ra một tiếng duy nhất.

Cung Hình Dực vội vàng buông tay cô ra, anh vẫn còn lý trí, không thể làm như vậy được.

"Buông sớm một chút không phải là tốt rồi sao?" Mặt của cô đã sớm đỏ như tôm luộc.

Đưa tay tiếp tục cời áo sơ mi của anh. Sau khi cời xong lại tiếp tục dây lưng quần anh.

"Vợ." Rốt cuộc cô muốn làm gì vậy?

"Yên lặng một chút cho em!" Cô muốn nghiệm chứng xem hôm nay anh có làm loạn bên ngoài hay không. Nếu như anh dám trêu chọc con gái bên ngoài, cô nhất định sẽ không bỏ qua cho anh.

"Rốt cuộc em muốn làm gì?" Cung Hình Dực càng nghĩ càng không hiểu, rốt cuộc cô đang làm gì? Cô biết rất rõ rằng thân thể của mình bây giờ không

thể làm mà. Tại sao lại bỏ lên trên người anh, cời quần áo anh chứ?.

"Em bảo anh cầm miệng, anh nghe không hiểu à?" Cái thất lưng này sao lại chắc như vậy, làm sao không cời ra được. Thật là phiền chết rồi, bình thường anh đeo nó không thấy mệt sao?

"Cái thất lưng này là làm sao, thể nào lại không cời được." Tức giận vỗ một cái, đáng chết là lại vỗ lên nơi kích động của anh

"A." Lần này là âm thanh sợ hãi của cô, trực tiếp ngã về sau, ngã xuống trên người Cung Hình Dục.

"Vợ, em muốn mưu sát chồng à?" Mặc dù cô rất nhỏ nhắn, nhưng mà ngã xuống như vậy cũng rất đau.

"Ai bảo cái thất lưng của anh không cời được?" Càng nghĩ càng giận, thất lưng giống của phụ nữ để cời bao nhiêu, lời kéo khẽ bóp, xong chuyện!

"Anh dạy cho em!" Cung Hình Dục đẩy cô lên, mình cũng ngồi dậy. Bế cô xuống, kéo tay cô, tay cầm tay dạy cô cách cời thất lưng của mình.

"Hoá ra là như vậy!" Cô cảm thấy người thiết kế cái thất lưng này nhất định là có bệnh, không có việc gì làm hay sao mà lại tạo ra cái phức tạp như vậy? Sao không làm giống như thất lưng của phụ nữ, lời kéo khẽ bóp một cái không phải xong chuyện sao?

"Vèo" một tiếng, Tổng Tâm Dao trực tiếp kéo thất lưng của anh ra.

"Dao Dao, đừng đùa!" Anh vội vàng cầm tay cô. Nếu như cô còn chơi tiếp như vậy, thật rất khó bảo đảm kế tiếp sẽ xảy ra chuyện gì.

"Buông tay!" Cô nhìn chằm chằm Cung Hình Dục. Hôm nay tại sao anh lại không ngoan như vậy? Chẳng lẽ sợ cô sẽ nhìn thấy cái gì sao?

"Kế tiếp nếu như xảy ra chuyện gì, em cũng đừng có trách anh đó!" Tổng Tâm Dao cũng trợn mắt nhìn anh một cái, thấy anh ngoan ngoãn nằm xong, lúc này cô mới bắt đầu cời cúc quần anh.

"Xoẹt" một tiếng, khóa quần bị kéo xuống, mặt Tổng Tâm Dao càng thêm hồng, nghiêng đầu lại nhìn Cung Hình Dục.

"Anh." Cũng không nói ra nổi một câu.

Cung Hình Dục cũng không nhìn được nữa, trực tiếp kéo cô lại, hôn lên môi cô. Đôi tay cũng bắt đầu thăm dò lên quần áo trên người cô.

Cho đến khi dưới đất đầy quần áo của hai người, Cung Hình Dục mới lật người, đè cô ở dưới thân, hôn lên tất cả chỗ mẫn cảm trên người cô.

"A." Tổng Tâm Dao cũng không tiếp tục uy hiếp được nữa, nơi cổ họng chỉ có thể phát ra một âm thanh độc nhất.

Cung Hình Dục đứng trong phòng tắm, mặc cho nước lạnh lẽo xối lên trên người mình không ngừng. Thật may là cuối cùng anh có thể ngừng lại, nếu không anh thực sự sẽ muốn Tổng Tâm Dao.

Nhưng mà phải chịu đựng như vậy thật sự rất khó chịu. Còn hơn một tháng nữa anh mới có thể đụng vào cô.

Hiện tại vì mình mà anh cảm thấy quyết định không muốn có thêm đứa bé nữa thật là đúng. Hai người bọn họ không thể lại có đứa bé, như vậy anh phải chịu đựng rất khó chịu.

Từ trong phòng tắm đi ra, Tổng Tâm Dao đã ngủ rất sâu, anh liền đi tới bên giường nhìn cô. Hôm nay cô lại làm sao vậy? Tại sao đột nhiên trở nên chủ động như vậy.

"Dục." Trong giấc mộng, cô kêu tên của anh.

"Dao Dao." Anh ngồi vào trên giường, nhìn Tổng Tâm Dao đang say ngủ, hình như không được an ổn lắm, mi tâm xinh đẹp hơi nhíu lại. Anh tự tay giúp cô vuốt thẳng, chỉ chốc lát sau mi tâm của cô lại một lần nữa nhú lại.

"Dục, anh đừng rời khỏi em, đừng xa cách em." Âm thanh của cô rất nhẹ, nếu như không phải là vì anh ở rất gần cô, có lẽ cũng sẽ không nghe thấy được. Cô đang sợ cái gì? Đang lo lắng những gì?

Hôn lên trán cô một cái, nhẹ nhàng an ủi nói: "Yên tâm, anh sẽ không rời xa anh, sẽ không bao giờ như vậy nữa!" Tựa vào đầu giường, vẫn nhìn cô ngủ.

Cô ngủ cũng không an ổn, hình như vẫn còn đang nằm mơ.

"A. Dục." Cô đột nhiên ngồi bật dậy.

"Thể nào?" Cung Hình Dục thấy cô đột nhiên ngồi bật dậy, nhíu mày nhìn cô.

"Dục. Hu hu." Thấy Cung Hình Dục gần ngay trước mắt, cô trực tiếp nhào vào trong ngực anh.

"Đừng khóc! Không có chuyện gì mà!" Cung Hình Dục nhẹ nhàng vỗ lưng cô, rốt cuộc cô mơ thấy cái gì vậy?

"Dục, anh đừng rời xa em, có được không?" Cô nỉ non khóc.

"Yên tâm, anh sẽ không rời xa em, sẽ không đâu!" Cung Hinh Dục ôm cô thật chặt. Anh làm sao có thể cam lòng rời xa cô chứ? Tim của anh cũng đã bị người phụ nữ bé nhỏ trước mắt này trói chặt lại mất rồi.

"Dục, em mơ thấy anh không cần em nữa, không quan tâm đến em và con, đuổi tất cả bọn em đi!" Nhớ tới tất cả những chuyện xảy ra trong mơ, lòng cô thật đau.

"Đứa ngốc, làm sao anh có thể không cần em và con chứ? Chỉ là mơ thôi, mơ thường trái ngược với hên thực mà." Anh ôm cô thật chặt. Buổi sáng lúc anh ra khỏi nhà, cô vẫn còn rất tốt mà, chẳng lẽ nguyên nhân là do Tạ Tư Kỳ sao?

"Dục, yêu em! Để cho em cảm nhận được sự tồn tại của anh!" Cô đột nhiên đưa ra yêu cầu, đủ để khiến Cung Hinh Dục giật mình.

"Đứa ngốc, anh vẫn luôn ở đây, bây giờ thân thể em không cho phép, chờ thân thể em hoàn toàn khỏe mạnh lại nói tiếp, được không?" Anh làm sao lại không muốn yêu cô chứ, nhưng hiện tại thân thể của cô, sau khi sinh con ba tháng mới có thể sinh hoạt vợ chồng, hiện tại sao có thể làm chuyện như vậy.

"Có phải vì anh căn bản cũng không yêu em hay không? Anh nói cho em biết đi?" Tống Tâm Dao đột nhiên nâng đôi mắt đắm lệ lên nhìn Cung Hinh Dục. Nhìn thấy nước mắt của cô, anh cũng không thể nói ra nổi một câu.

"Đứa ngốc, anh không yêu em thì yêu ai?" Hiện tại tinh thần của cô không tốt lắm, vẫn chưa thoát khỏi giấc mơ kia, anh chỉ có thể làm cho cô thoát ra khỏi đó. Lòng của cô bây giờ rất lo lắng, lo lắng anh thật sự không cần mình nữa.

"Anh yêu Tạ Tư Kỳ có đúng không? Cô ấy mới là người anh thương nhớ có phải không?" Tống Tâm Dao có chút cố tình gây sự.

"Cô ấy với anh có quen nhau một thời gian, nhưng mà cũng không giống như em nghĩ. Nếu như nói là thương nhớ, em mới là mối tình đầu của anh." Nếu như trước đây không gặp được Tống Tâm Dao, anh căn bản cũng không tin tưởng vào tình yêu, kể từ khi cô xuất hiện anh mới thực sự nhận ra rằng, trên thế giới này thì ra vẫn có thứ gọi là tình yêu tồn tại. Chỉ là lúc trước anh không gặp được, cho đến khi Tống Tâm Dao xuất hiện, anh mới thực sự phát hiện ra anh cũng có thể yêu.

Trước kia, khi lái xe đi qua nơi nào đó, thấy một nam một nữ tay trong tay đi chung một chỗ, anh đều cảm thấy bọn họ rất ngây thơ, nhưng mà hiện tại anh cũng rất hi vọng, một ngày nào đó anh có thể đưa Tống Tâm Dao ra ngoài, nắm tay cô cùng nhau bước chậm trên một con đường.

Hiện tại, anh cảm thấy đó là một loại hạnh phúc thật yên bình.

"Thật sao?"

"Thật!" Cung Hinh Dục hôn môi cô, hi vọng có thể khiến cho cô an tĩnh lại, để cho lòng cô cảm thấy yên tâm hơn.

Tại tập đoàn Từ Mị Từ, Tạ Tư Kỳ quả nhiên chạy tới công ty anh. Cung Hinh Dục nói với thư ký, nếu như Tạ Tư Kỳ có đến thì phải ngăn lại, không cho vào.

"Cô lại tới làm gì vậy?" Thư ký không thể ngăn Tạ Tư Kỳ lại, đành phải cho cô ta vào phòng làm việc của Cung Hinh Dục.

"Dục, anh biết hôm nay em đến đây làm gì rồi mà?" Tạ Tư Kỳ cười nhạt, đi tới bên người Cung Hinh Dục, trực tiếp ngồi lên trên đùi, đưa tay vuốt lồng ngực anh.

"Đứng lên!" Hiện tại trừ Tống Tâm Dao ra, đối với bất kỳ người phụ nữ nào anh cũng không có hứng thú. Thậm chí cảm giác khi ngửi thấy mùi nước hoa trên người bọn họ cũng sẽ khiến cho anh cảm thấy buồn nôn.

"Dục, làm sao anh có thể tuyệt tình như vậy? Nói thế nào thì ban đầu chúng ta cũng có một thời gian yêu nhau, chẳng lẽ anh không muốn biết, em tới gặp anh làm gì sao?" Tạ Tư Kỳ vốn định hôn môi anh, Cung Hinh Dục lại quay mặt đi tránh nụ hôn của cô ta.

Tạ Tư Kỳ có chút tức giận nhìn Cung Hinh Dục, anh thật sự thay đổi. Người phụ nữ kia lại có thể thay đổi anh nhiều như vậy, quả nhiên không đơn giản.

"Dục, tại sao anh lại né tránh?" Tạ Tư Kỳ không vui nói.

"Tôi nói cô đứng lên, cô nghe không hiểu sao?" Giọng điệu Cung Hinh Dục trở nên khó chịu hơn rất nhiều, nghe rất là âm trầm.

"Không, không thích!" Tạ Tư Kỳ lắc lắc eo thon nhỏ, cô không tin, lấy vóc người của cô lại không thể khơi lên sự kích thích của anh.

"Bịch" một tiếng, âm thanh vật nặng rơi xuống đất.

Cung Hinh Dục khinh thường liếc mắt nhìn Tạ Tư Kỳ ngã trên mặt đất. Người phụ nữ này thật sự thích lãng phí thời gian của anh.

"Cung Hinh Dục." Làm sao anh lại không có phong độ như vậy, sao lại có thể đột nhiên tự đứng lên, hại cô ngã xuống. Cái mông của cô, đau chết đi được.

"Muốn nói tôi không có phong độ sao? Xin lỗi, phong độ của tôi, tất cả đều dành cho vợ, người phụ nữ nào muốn dựa gần vào tôi, chỉ có thể được đối

xử như vậy, chỉ là còn có cách khác, cô có muốn thử một chút hay không?" Cung Hình Dục cười nhạt.

"Cái gì?" Cô có chút ngạc nhiên.

"Cô ngồi trên ghế sofa chờ một chút, tôi bảo thư ký pha cho cô ly cà phê uống trước đã, sau đó tôi lại nói cho cô biết." Tạ Tư Kỳ gật đầu một cái, giọng điệu của anh so vừa rồi đã tốt hơn nhiều, cũng không đa nghi.

"Uống đi!" Cung Hình Dục tự mình đưa cà phê lên trước mặt nàng.

"Dục, anh còn nhớ rõ à, trước kia tất cả đều là anh tự mình đưa cà phê cho em đấy!" Cung Hình Dục cái gì cũng không nói, chỉ ngồi vào chỗ đối diện với cô trên ghế sa lon.

"Tổng giám đốc!" Bảo vệ lầu dưới nhận được điện thoại của thư ký liền lập tức chạy tới.

"Đến rồi! Khá nhanh! Đợi lát nữa tôi báo phòng tài vụ tăng tiền thưởng cho các anh, nhớ để lại tên cho thư ký!" Cung Hình Dục cười cười.

"Cám ơn tổng giám đốc!"

"Đúng rồi! Tạ tiểu thư muốn thưởng thức đối xử tốt nhất của công ty chúng ta, các anh đưa coo ấy đi xem một chút đi! Tôi gọi xong một cuộc điện thoại lập tức đến ngay!" Bảo vệ đáp một tiếng, đi thẳng tới bên người Tạ Tư Kỳ, cũng không quan cô ta có đang uống cà phê hay là còn làm cái gì khác hay không, trực tiếp lôi cô ta dậy, ném ly cà phê trong tay cô ta xuống đất.

"A. Các anh làm cái gì vậy? Mau buông tôi ra!" Bọn họ không phải muốn dẫn cô đi thưởng thức phục vụ tốt nhất của công ty sao? Tại sao lại lôi cô đi như vậy?

"Thật là lãng phí tâm ý của thư ký!" Lắc đầu một cái, ngoài cửa vẫn truyền đến tiếng hét chói tai của Tạ Tư Kỳ. Sau đó anh cũng liền ra khỏi phòng làm việc, cái gọi là đối xử tốt nhất này, vẫn là lần đầu tiên anh dùng tới, nếu như không đi xem một chút thì thật đúng là lãng phí.

Nghĩ tới đó liền ra khỏi phòng làm việc, để thư ký thu dọn chỗ cà phê đổ kia rồi cùng nhau đi xuống dưới xem kịch vui.

"A! A! A. Thả tôi xuống!" Tạ Tư Kỳ kêu la dọc theo đường đi, nhưng mà hơi sức của một người phụ nữ dù có thế nào cũng không thể hơn hơi sức của hai đấng mày râu.

"Cung Hình Dục, anh là tên khốn kiếp!" Tạ Tư Kỳ không có hình tượng mắng to. Cung Hình Dục đáng chết, lại dám đối đãi với cô như vậy, dám cho người lôi cô xuống dưới như thế này.

"Đừng có kêu, giọng cô như heo bị chọc tiết vậy, sẽ dọa các nhân viên trong công ty của tôi sợ hãi đó." Cung Hình Dục còn chưa nói xong, tất cả người vây xem đều phá lên cười.

Không ngờ, tổng giám đốc của bọn họ còn có phương diện như thế, buồn cười quá! Chỉ là người phụ nữ này, cũng muốn chuốc lấy phiền toái. Có người nào là không biết người mà tổng giám đốc thích nhất chính là tiểu thư Tổng Tâm Dao Tổng, thế mà còn dám tới đây quấy nhiễu Cung Hình Dục.

"Cung Hình Dục, anh là tên khốn kiếp, rốt cuộc anh muốn làm gì?" Hôm nay cô không nên mặc quần cực ngắn.

"Tôi khốn kiếp sao?" Cung Hình Dục hỏi tất cả nhân viên.

"Tổng giám đốc của chúng tôi làm sao có thể là tên khốn kiếp? Tiểu thư, mắt cô có vấn đề có đúng không?" Một nhân viên vừa nói, những nhân viên khác cũng đi theo nói "Đúng thế! Đúng thế!"

"Cô nói, cô muốn biết một chút về đối xử tốt nhất của công ty không phải sao? Tôi đương nhiên sẽ để cho cô biết một chút! Đây là tâm nguyện của cô, đúng không!" Tạ Tư Kỳ gật đầu một cái, hình như là như vậy.

"Cô xem, cô cũng đã gật đầu, chẳng phải là khẳng định rồi sao? Tôi đây sao bụng để cho cô biết, cô lại còn nói là tôi khốn kiếp, cô không cảm thấy như vậy rất ôn thương người khác sao?" Cô gật đầu một lần nữa, hình như anh nói rất có lý.

"Như vậy, hiện tại tôi sẽ nói cho cô biết, đối xử tốt nhất là cái gì?" Cô gật đầu một cái, lòng hiếu kỳ có thể hại chết mèo, điều này cô cũng không biết.

"Nâng cao lên, như này quá thấp." Cung Hình Dục nhìn một chút, cảm thấy hơi thấp.

Hai người bảo vệ chiều cao tầm 1m9 đi tới, trực tiếp bắt lấy cô ta.

"Hai người này vừa đúng!" Anh gật đầu một cái, rất hài lòng.

"Đi tới cửa, ném cô ta ra ngoài cho tôi!" Lời của anh mới vừa nói xong, Tạ Tư Kỳ đã bị ném ra ngoài.

"A." Tạ Tư Kỳ không nghĩ tới, anh lại cho người ném cô ta ra ngoài.

Cung Hình Dục che hai mắt của mình, đi tới bên cửa lớn, chỉ cảm thấy đáng thương.

"Cô thật là may mắn nha! Cô chính là người đầu tiên hưởng thụ đối xử tốt nhất của công ty chúng tôi. Nếu như là người khác tôi sẽ không cho hưởng thụ như vậy đâu. Cô xem tôi đối đãi với cô thật tốt đó!" Cung Hinh Dục cười lạnh. Người phụ nữ này để xem lần sau còn dám chọc tới anh hay không, đây chỉ là trừng phạt nhẹ, nếu như muốn chơi chút gì đó kích thích, anh cũng sẽ chiều theo ý cô ta.

"Dục. . . . A." Toàn thân cô đau chết, cũng may khi hai người bảo ném cô, hơi sức không quá lớn, nếu không, thật không biết, cô có trực tiếp chết ở chỗ này hay không.

"Hơn một nửa nhân viên trong công ty tôi, tất cả đều tới tiễn đưa cô rồi, cô cũng đừng có nói là chúng tôi không có thành ý nha!" Anh đã sớm báo thư ký thông báo cho bọn họ, bằng không sẽ không có nhiều người đứng đây chứng kiến một màn kịch vui kích thích như thế này.

"Tạ tiểu thư, bái bai! Tôi tin rằng sau khi trở về cô có thể thoải mái nghỉ ngơi mấy ngày!" Cung Hinh Dục nói xong, cũng không để ý tới người sau lưng la to nói lớn, tự nhiên đi vào bên trong.

"Xem cô có còn dám tới nữa hay không!" Tới một lần, anh sẽ ném một lần, nếu như cô ta cảm thấy thoải mái, anh có thể ném thêm mấy lần, hoàn toàn không có một chút ý kiến nào.

Tạ Tư Kỳ tức giận nhìn bóng lưng anh rời đi, thấy chút nhân viên vẫn còn đứng xem kịch vui, hơn nữa ven đường cũng có khá nhiều người vây xem.

"Nhìn cái gì? Chưa nhìn thấy người đẹp bị ngã bao giờ à?" Tất cả nhân viên nhìn về phía cô ta làm động tác cảm thấy buồn nôn, càng khiến cô ta giận đến nghiến răng. Người đi đường cười lớn rời đi, có chút khinh thường nhìn cô ta một cái.

Chắc chắn là bị ném từ trong ra ngoài, còn nói là bị ngã sao? Thật không biết xấu hổ.

"Đúng là thiên hạ vô địch mặt dày; phải chết không thể nghi ngờ." Một đứa bé đẹp trai đáng yêu đeo cặp sách đi tới, thấy một người phụ nữ ngồi ở đó, hơn nữa còn không biết xấu hổ mà nói một câu như vậy.

"Tiểu tử, mày không muốn sống à!" Tạ Tư Kỳ trợn mắt nhìn đứa bé, thật muốn đánh nó một cái.

"Dừng tay!" Nhận được điện thoại của bảo vệ, Cung Hinh Dục lập tức đi ra.

"Cha!" Kỳ Kỳ le lưỡi trêu người cô ta, hai bàn tay nhỏ bé đặt ở trên mặt, thì thầm: "Lêu lêu, xấu hổ."

Sau đó nhảy nhót chạy tới bên người Cung Hinh Dục.

"Kỳ Kỳ, tại sao con lại chạy tới đây?" Hiện tại đã tan học, vì sao nó không trở về nhà, nếu như không phải là anh tới nhanh, chắc chắn nó đã bị Tạ Tư Kỳ đánh.

"Con nhớ cha! Cho nên tới đây chờ cha cùng nhau về nhà!" Kỳ Kỳ đưa tay nhỏ bé ra, muốn Cung Hinh Dục ôm.

Cung Hinh Dục ôm lấy nó, nhìn Tạ Tư Kỳ một cái.

"Cút ra khỏi tầm mắt của tôi, đừng có để cho tôi nhìn thấy cô một lần nữa, gặp một lần tôi ném một lần." Người phụ nữ đáng chết này, lại muốn ra tay đánh con trai anh.

"Cung Hinh Dục, hôm nay anh vũ nhục tôi, Tạ Tư Kỳ tôi sẽ đòi lại gấp bội lần, anh cứ chờ đấy!" Tạ Tư Kỳ đứng lên, tức giận đi ra ngoài. Mới vừa đi được hai bước, giày cao gót liền "Phụt" một tiếng đứt rời.

"Một người khi không may mắn, uống nước cũng có thể bị nghẹn chết, cô chính là loại này." Ngự Hành Phong vốn định ra ngoài tìm bảo bối Kỳ Kỳ của mình cùng vui đùa một chút, không ngờ ở đây lại nhìn thấy một người phụ nữ bị Cung Hinh Dục ném từ trong công ty ra ngoài..

"Cha nuôi!" Kỳ Kỳ hưng phấn gọi.

"Anh." Tạ Tư Kỳ vốn định mắng to, nhưng mà khi thấy trước mắt là một người vô cùng đẹp trai, hơn nữa so với Cung Hinh Dục anh ta càng tà mị hơn.

"Tôi thế nào?" Ngự Hành Phong ôn hoà hỏi một câu.

"Không có, không có gì!" Cô ta cúi đầu, nhìn giày của mình. Thật đúng là quá ác. Hôm nay cô không nên đi giày cao gót ra ngoài.

"A." Ngự Hành Phong mới vừa nhấc chân lên, còn chưa đi được hai bước, phía sau lưng đã truyền tới một tiếng kêu sợ hãi.

Quay lại liếc mắt nhìn, không ngờ hai chân Tạ Tư Kỳ đều đang lơ lửng trên trời.

"A! A! A! A." Tạ Tư Kỳ phát điên.

"Ha ha ha ha." Người đi đường tất cả đều cười to. Người phụ nữ này, thật đúng là đáng đời.

"Cười cười cười, các người cười cái gì!" Tạ Tư Kỳ chỉ có cảm giác mình bị yêu tinh nhập vào người, cho nên mới xui xẻo như vậy.

*

"Làm sao anh lại ra ngoài này?" Cung Hinh Dực nhớ Ngự Hành Phong đã từng nói qua, nếu như bên ngoài không có chuyện gì thì anh ấy là sẽ không xuất hiện.

"Không phải vì con trai của tôi sao? Đương nhiên là muốn ra ngoài thăm nó." Vừa đến phòng làm việc của anh, Ngự Hành Phong đã chiếm lấy Kỳ Kỳ.

"Con tôi lúc nào thì thành con nuôi của anh rồi thế hả?" Cung Hinh Dực không nhớ rõ mình có đồng ý để Kỳ Kỳ nhận Ngự Hành Phong làm cha nuôi từ lúc nào.

"Chính là lúc anh hôn mê bất tỉnh, Kỳ Kỳ, có đúng không?" Kỳ Kỳ gật đầu một cái, ăn bánh ngọt mà cô thư ký đã chuẩn bị cho nó.

"Dạ mình châu trên cổ Diễm Diễm, chính là cha nuôi đưa cho Kỳ Kỳ đấy!" Kỳ Kỳ ăn đầy miệng bánh, nói cũng không được rõ ràng.

"Con trai, anh ta đã hơn năm ngàn tuổi, con nên gọi anh ấy là ông nội 5000 tuổi, đừng gọi cha nuôi, cha cũng không biết phải xưng hô với anh ta như thế nào nữa rồi." Cung Hinh Dực nói ra tuổi thọ của Ngự Hành Phong thật đúng là dọa cho Kỳ Kỳ giật mình.

"Oa. Cha nuôi, sao cha già như vậy? Kỳ Kỳ mới bốn tuổi, cha 5000 tuổi, hơn con những 4996 năm tuổi thọ, con làm sao sống tới được." Kỳ Kỳ từ kinh ngạc chuyển dần thành bất đắc dĩ.

"Tiểu tử, không phải già mà là thành thực." Ngự Hành Phong cũng không thích cái từ già này chút nào.

"Già thì nói là già, từ này quen thuộc rồi mà!" Cung Hinh Dực tựa vào trên ghế sa lon, nhìn Ngự Hành Phong.

"Cung Hinh Dực, anh em như vậy sao? Dám chê tôi như thế à?" Ngự Hành Phong nhìn chăm chăm Cung Hinh Dực. Cậu ta lại dám nói ra tuổi thọ của anh với Kỳ Kỳ, thật là....

"Oa. Cha nuôi! Chị Hồng Nguyệt và Loan Đào khi hành lễ với cha, có phải nói ‘bệ hạ, 5000, 5000, 5000 tuổi’ hay không?" Cung Hinh Dực cười lớn. Đứa con trai này của anh, thật là đáng yêu!

"Kỳ Kỳ—" Ngự Hành Phong hoàn toàn phục đôi cha con này. Năm đó Cung Hinh Dực còn nhỏ, lúc ấy anh cũng chưa tới 5000 tuổi đâu thế mà cậu ta vẫn lầm bầm 5000 tuổi.

"Cha nuôi a, cha có thể có khả năng sống đến bao nhiêu tuổi? Đừng nói là không biết rõ ngyf nghèo nha!" Kỳ Kỳ có chút bận tâm.

"Tiểu tử, con còn nói thêm câu nữa, ta sẽ ném con từ đây ra ngoài." Tiểu tử này, có phải ước gì anh mau chóng sớm nghèo hay không thế.

"Cha nuôi, cha có vợ hay không? Làm sao con không nhìn thấy con của cha vậy?"

"Kỳ Kỳ, anh ta vẫn độc thân!" Cung Hinh Dực vừa nói câu này xong, Kỳ Kỳ liền cười to.

"Ha ha ha ha. Cha a, rấn kéo thẳng chính là cây gậy, có phải vẫn luôn là cây gậy đó hay không?" Cung Hinh Dực cũng cười lớn. Trời ơi! Bụng của anh.

Duy chỉ có một mình Ngự Hành Phong mặt đen thui ngồi yên một chỗ.

Anh hối hận rồi. Anh thật không nên đến đây đợi hai cha con nhà này, trừ trừ chọc anh vẫn cứ là chọc anh, một chút mặt mũi cũng không để lại chút nào.

Dù gì thì anh cũng là vua của xà giới, lúc nào thì bị người khác tổn thương như vậy, thế mà hai người này một chút thể diện cũng không lưu lại cho anh.

"tôi vẫn nên trở về thì hơn! Vốn lần này tới đây là để nói cho các người biết, nhà họ Cung có một đại kiếp, các người đã không muốn biết thế thì tôi đi vậy!" Ngự Hành Phong ra về, muốn hóa thành làn khói rồi đi.

"Kiếp nạn? Kiếp nạn gì?" Nhà bọn họ còn có thể xảy ra chuyện gì.

"Muốn biết sao?" Ngự Hành Phong lúc này mới dừng ý muốn rời khỏi đây, ngồi trở lại trên ghế sa lon.

"Nói mau!" Anh nên sớm nghĩ ra việc Ngự Hành Phong xuất hiện không thể nào chỉ vì tới để cho hai cha con anh trêu đùa sau đó liền trở về.

"Người phụ nữ vừa rồi tên là Tạ Tư Kỳ đúng không!" Cung Hinh Dực không hiểu nhìn anh. Anh ấy làm sao đột nhiên lại đề cập đến chuyện Tạ Tư Kỳ?

"Có liên quan đến cô ta sao?" Ngự Hành Phong gật đầu một cái.

"Lần này có khả năng ông nội sẽ gặp chuyện, anh tốt nhất là nên cẩn thận một chút, ngàn vạn lần không được để ông nội ra ngoài một mình. Mà ngôi nhà hiện tại của nhà họ Cung cũng có thể sẽ bị hủy sau chuyện lần này." Nếu như nhà họ Cung bị hủy diệt, bọn họ cũng chỉ có thể ở trong đó, không thể tìm

đường thoát ra được nữa. Con đường ở trong thư phòng nhà họ Cung, là con đường duy nhất thông với thế giới bên ngoài. Cho đến nay, bọn họ đã tìm mấy ngàn năm, nhưng đều không tìm được đường khác.

"Chúng ta phải làm gì?" Nếu như không mau chóng tìm được biện pháp ứng phó, bọn họ rất có thể sẽ gặp chuyện không may.

"Tôi cũng không nghĩ ra được, bởi vì chuyện này rất kỳ quái. Mặc dù tôi, Hồng Nguyệt và Loan Đào, ba người cùng nhau đi thăm dò, cũng không tra được, trưởng lão cũng không điều tra ra được một chút tin tức nào. Mới vừa rồi khi đứng bên cạnh Tạ Tư Kỳ, tôi rõ ràng có thể nhận ra hơi thở toát ra từ người cô ta không phải là của con người, nhưng mà rốt cuộc là cái gì, tôi cũng không nắm rõ." Anh vẫn không thể nghĩ ra được, cũng không biết rõ, người phụ nữ kia rốt cuộc là người của dị giới nào.

"Cho nên tôi mới nói, chúng ta phải tìm được người chủ mưu trước, mới có thể ra tay sao?" Ngự Hành Phong gật đầu một cái. Anh đã phái Hồng Nguyệt cùng Loan Đào đi thăm dò, chỉ là không biết hai người bọn họ có thể tra được hay không.

"Tôi cảm thấy bây giờ anh nên đưa vợ con anh đến chỗ an toàn đi. Mục tiêu lần này của bọn họ, hình như là anh!" Ngự Hành Phong có cảm giác mãnh liệt rằng mục tiêu của đối phương lần này là Cung Hình Dực.

"Nhưng mà, nơi nào mới là nơi an toàn nhất?" Hiện tại nhà họ Cung, đã bị tính vào khu vực không an toàn, trong công ty cũng không an toàn, vậy còn có nơi nào được gọi là an toàn.

"Tôi có biện pháp, nhưng mà không biết anh có đồng ý làm vậy hay không." Nếu làm như vậy, có thể không chỉ làm tổn thương tới Tổng Tâm Dao mà còn có thể thương hại tới cả hai đứa bé, cả bốn người bọn họ đều sẽ bị tổn thương. Chỉ là không biết Cung Hình Dực có thể làm như vậy hay không?

"Biện pháp gì?"

"Tôi nay tôi sẽ lại nói với anh! Dạ Thiên đâu?" Có một số việc, anh muốn Dạ Thiên giúp.

"Trong mật thất." Mật thất này, cũng sắp thành nhà của Dạ Thiên rồi, cả ngày đều ở trong đó.

"Bảo anh ta ra ngoài!" Cung Hình Dực gật đầu một cái, đề xuống chốt mở dưới ghế sa lon, tường cửa mở ra. Dạ Thiên vốn đang ở bên trong xem tài liệu, nghe thấy âm thanh mở cửa. Cung Hình Dực có chuyện gì tìm anh sao?

"Tìm tôi có chuyện gì à?" Dạ Thiên cúi lưng mới, thật sự gần đây anh cũng không phải làm gì nhiều, cũng không có chuyện cần giúp đỡ, nghi ngại cũng đủ rồi.

"Anh là người hay là cái gì vậy? Ngày ngày ở bên trong này, anh có buồn bức hay không thế?" Không nhìn thấy anh ấy tìm phụ nữ, cũng không thấy anh ấy ra ngoài, thật không biết anh làm cái gì ở trong đó nữa?

"Không! Đọc sách thời gian qua rất nhanh!" Anh thật thích cuộc sống như thế, vừa an tĩnh, vừa thoải mái, còn không phải làm nhiệm vụ.

"Xây ra chuyện gì?" Nhìn thấy Ngự Hành Phong, anh có cảm giác có chuyện lớn sắp xảy ra.

"Không có việc gì thì tôi nên ở xà giới làm Xà Vương của tôi đúng không?" Ngự Hành Phong nhạo báng.

"Tất nhiên, làm Xà Vương của anh không thoải mái sao? Trái ôm phải ấp, không thoải mái sao?"

"Nếu không, tôi biến anh thành bộ dáng của tôi, cho anh ở trong đó hai ngày, như thế nào, có được không?" Nhìn xem anh có chịu được chuyện tình trong xà giới hay không, có thể so với chuyện loài người còn nhiều hơn.

"Vậy thôi! Tôi sống rất thoải mái, cũng không muốn đi đến địa bàn của anh chơi." Không làm được, ngày nào đó nếu như anh coi trọng một mỹ nữ xà giới, đến lúc đó lại không thể dẫn cô ấy ra ngoài, vậy cũng không tốt chút nào. Hơn nữa người là người, rắn là rắn, người và rắn vốn là khác biệt.

Trước kia đã từng nghe nói đến xà yêu, nghe được bây giờ còn thật sự gặp được, hoàn hảo còn là Xà Vương.

"Anh nghĩ tới xà yêu sao? Anh coi trọng mỹ nữ nào của xà giới vậy? Tôi có thể đưa cho anh." Anh đang nghĩ cái gì, Ngự Hành Phong chỉ cần theo dõi ánh mắt một lát liền có thể biết.

"Coi như xong! Tôi cảm thấy an phận vẫn là tốt nhất, cũng đừng làm cho một ngày nào đó lại sinh ra một đứa bé người rắn. Nếu như bị những nhà khoa học bắt đi làm thí nghiệm vậy thì không xong rồi." Dạ Thiên cũng không có ham mê như vậy. Nghĩ thì nghĩ thế chứ còn làm thì không thể.

"Kỳ Kỳ, con đi tìm cô thư ký, để cho cô ấy dẫn con đi rửa mặt đi. Nhìn con ăn kia!" Kỳ Kỳ ăn làm mặt giống như mèo vậy, bọn anh bây giờ còn phải nói chuyện, không thể để cho Kỳ Kỳ biết.

"Được!" Kỳ Kỳ đứng lên, chạy tới phòng bí thư.

"Anh nói ra kế hoạch đi!" Cung Hình Dực vẫn muốn nghe kế hoạch của anh, ít nhất có thể biết được tổn thương đối với bọn họ là như thế nào để tránh được đến mức thấp nhất.

"Được." Ngự Hành Phong đem kế hoạch mà mình nghĩ ra nói cho bọn họ cùng nghe một lần.

"Như vậy không tốt lắm đâu! Nếu như làm không tốt, sẽ làm hại đến mấy người bọn họ." Dạ Thiên cảm thấy cái kế hoạch này không tốt, bọn họ bây giờ vẫn chưa tra ra được chủ mưu làm ra chuyện này là ai, căn bản cũng không biết, phải làm sao bây giờ?

"Tôi biết rõ, như vậy rất khó khăn với hai người, nhưng mà nếu như không làm như vậy, bọn họ cũng có thể nguy hiểm đến tính mạng." Ngự Hành Phong lo lắng nhất chính là chuyện này.

"Tốt! Cứ làm như vậy đi!" Cung Hinh Dục đáp một tiếng, cứ biết như vậy đã, tình cảm giữa bọn họ, có thể lại xảy ra vấn đề. Nhưng mà giống như Ngự Hành Phong đã nói, nếu như không làm như vậy, mẹ con Tống Tâm Dao cũng sẽ bị nguy hiểm đến tính mạng.

"Anh phải hiểu rõ chuyện này trước đã, lần này ba người chúng ta có thể sẽ nguy hiểm đến tính mạng, anh thật sự nguyện ý làm như vậy sao?" Ngự Hành Phong thật sự lo lắng.

"Cha, rất nguy hiểm sao?" Khi bọn họ đang nói chuyện, nó cũng không để ý, thế nhưng khi nghe nói đến chuyện sẽ nguy hiểm đến tính mạng, Kỳ Kỳ thật sự rất lo lắng, nếu quả thật xảy ra chuyện như vậy thì phải làm thế nào?

"Kỳ Kỳ, con nghe cha nói chuyện sao?" Nếu như Kỳ Kỳ có thể giúp một tay, Tống Tâm Dao có thể sẽ rời đi.

"Cha, cha sẽ không sao chứ?" Nó không muốn người bên cạnh mình gặp chuyện không may, nhưng mà chuyện này hình như thật sự rất nghiêm trọng.

"Sẽ, cha còn phải nhìn thấy hai bảo bối Kỳ Kỳ và Điềm Điềm của cha lớn lên, còn phải giúp mẹ con mặc áo cưới, làm vợ của cha nữa." Cung Hinh Dục cũng không dám bảo đảm là mình có thể bình an hay không, nhưng anh cũng chỉ có thể đánh cuộc một lần. Nhưng mà lần đánh cuộc này cũng thật quá lớn.

"Được! Con giúp cha." Nếu như Kỳ Kỳ không giúp anh..., có lẽ Tống Tâm Dao còn có thể xảy ra chuyện khác nữa!

Vì để cho cha an tâm, cho nên nó muốn giúp cha một tay, lừa gạt mẹ, không để cho mẹ biết những chuyện này.

"Kỳ Kỳ, cảm ơn con!" Cung Hinh Dục cười. Có đứa con trai như thế này, cho dù có chết anh cũng không có bất kỳ tiếc nuối gì nữa.

"Dạ Thiên, tôi giao bọn họ cho anh. Nếu như có bất cứ chuyện gì, anh hãy giúp tôi chăm sóc bọn họ thật tốt." Dạ Thiên gật đầu một cái, để cho anh yên tâm.

Trong phòng tối, một người phụ nữ nhân đang bị trói, quần áo trên người cũng không biết đã bị ném đi đâu.

"Các. Các. Các người. . . chuyện này. Những thứ này. đều là cảm thú. đều. đều không. không phải là người. Rốt cuộc. Rốt cuộc. muốn. muốn như thế nào?" Trên mặt đất, người phụ đang nằm đó trên người đầy vết thương, máu cũng đã đông lại thành từng cục.

"Ha ha ha. Chúng ta vốn đều không phải là người, làm gì cô thì như thế nào? Cô không phải là vẫn phải ở dưới thân thể chúng ta la hét dâm dăng sao?" Một người đàn ông cười dâm tà, mà đám thuộc hạ bên cạnh cũng cười theo.

"Như thế nào? Bị mười mấy người đàn ông cùng nhau chơi đùa cảm giác không tệ chứ!" Một người đàn ông đứng bên cạnh, cũng cười theo.

"Các người, các người. Muốn như thế nào?" Người phụ nữ này không phải ai khác, chính là Tạ Tư Kỳ, chỉ là buổi sáng cô ta mới vừa ra khỏi Cung thị, thế nào lập tức đã biến thành cái bộ dáng này?

"Chủ Thượng!" Một người phụ nữ đi vào, liếc mắt nhìn người phụ nữ giống mình như đúc ở trong góc phòng cười lạnh.

"Bảo bối, ta vẫn thích bộ dáng lúc trước của em hơn, biến trở lại đi!" Người phụ nữ kia gật đầu một cái, biến trở về hình dạng ban đầu của mình.

Tạ Tư Kỳ không thể tin được chính ánh mắt của mình. Tất cả những gì xảy ra trước mắt là thật sao? Tại sao người phụ nữ này lại muốn biến thành bộ dáng của cô?

"Thật sự tò mò sao? Muốn biết thật sao?" Người được người phụ nữ kia gọi là Chủ Thượng, cười lạnh một tiếng, hôn cô gái mới vừa tiến vào một cái.

"Các. Các người. Rốt cuộc là. Là người hay quý?" Cô rõ ràng đang ở nhà nghỉ ngơi, vốn định hôm nay sẽ trở về Mỹ nhưng không ngờ tới là sẽ xảy ra chuyện như thế này.

"Chúng ta không phải là người, càng không phải là quý!" Người đàn ông mới vừa cười dâm dăng lúc này lại một lần nữa mở miệng nói chuyện.

"Chúng ta là rắn!" Tất cả những người đàn ông mới vừa rồi đều biến thành rắn bò tới chỗ Tạ Tư Kỳ.

"A." Tạ Tư Kỳ kêu lên một tiếng sau đó lâm vào hôn mê.

"Đừng dọa cô ta sợ! Các người không cần chơi sao?" Người đàn ông được gọi là Chủ Thượng ôm người phụ nữ kia, một tay cũng đã sớm thâm nhập vào bên trong quần áo của cô ta.

"A." Từ trong miệng cô ta truyền ra một tiếng thở gấp.

"Tất cả đều đi ra ngoài!" Bây giờ là thời gian cho hắn cùng bảo bối của mình, chứ không phải cho những thuộc hạ này .

"Đem cả cô ta ra ngoài đi, ở lại chỗ này quá chướng mắt." Nghe Chủ Thượng ra lệnh, những con rắn kia cũng đưa Tạ Tư Kỳ ra ngoài, tiếp tục đùa bỡn một phen .

Mà bên trong phòng là một màn vô cùng dịu dàng, vui vẻ.

*

Cảnh sát nhận được tin báo của người dân liền chạy tới vùng ngoại ô. Người chết là một phụ nữ, toàn thân trần truồng, trước khi chết đã bị làm nhục, con người mở to. Hình như rất sợ hãi.

"Đây đã là người thứ ba bị hại." Cung Hinh Dục nhìn tin tức, liên tục ba ngày đã phát hiện ba người bị hại, tất cả đều là phái nữ, trước khi chết giống nhau đều bị làm nhục. Khi chết tất cả đều mở to con người.

"Rốt cuộc là ai đang làm cái gì? Tại sao trên người của bọn họ đều bị khắc dấu hiệu của nhà họ Cung." Người này hình như cố ý nhắm vào người nhà họ Cung. Nhưng mà người đó rốt cuộc là ai, bọn họ cho đến bây giờ vẫn chưa có chút đầu mối nào.

"Tít." Bên trong phòng làm việc vang lên tiếng điện thoại, Cung Hinh Dục nhận.

"Hinh Dục, ông nội mất tích. Tất cả đồ đạc trong nhà đều đổ vỡ, anh mau trở lại xem một chút đi!" Tống Tâm Dao khóc nức. Cô vốn ở trong phòng với Diễm Diễm, tuy nhiên cô nghe thấy trong phòng ông nội truyền tới tiếng nổ. Cô nhanh chóng chạy lên trên lầu, trong phòng vô cùng hỗn loạn mà Cung Thiên Kích lại biến mất không biết tung tích.

"Được! Em đừng vội, anh sẽ trở về ngay!" Cung Hinh Dục lập tức cúp điện thoại.

"Ông nội mất tích!" Không ngờ lại tới nhanh như vậy, bọn anh bây giờ phải mau chóng trở về nhà, nếu không rất có thể sẽ nguy hiểm đến tính mạng của ông nội.

"Bọn họ ra tay rồi." Ngự Hành Phong thở dài, Hồng Nguyệt và Loan Dao đã đi ra ngoài hai ngày, thế nhưng vẫn không có một chút tin tức nào.

"Đi mau!"

*

Tại nhà họ Cung, mấy người Cung Hinh Dục vừa trở về, liền lập tức chạy tới phòng của Cung Thiên Kích, lại thấy trên tường đều là máu, Tống Tâm Dao ôm đứa bé núp trong một góc, Kỳ Kỳ vùi đầu vào trong ngực Tống Tâm Dao, mà Tạ Tư Kỳ lại ngồi ở trên cửa sổ.

"Tạ Tư Kỳ, cô đã làm gì bọn họ?" Cung Hinh Dục quát, chạy đến bên người Tống Tâm Dao, tinh thần của cô có chút hoảng hốt.

"Cô ta. Cô ta giết. Giết. ông nội." Nhớ tới chuyện vừa xảy ra, trong đầu cô liền trống rỗng, tất cả đều lóe lên hình ảnh Cung Thiên Kích bị giết, hình ảnh ông ngã xuống trước mắt cô.

Cung Hinh Dục đứng lên, liền thấy thi thể của ông nội ở trên giường.

"Ông nội. Ông nội." Cung Hinh Dục chạy đến bên người Cung Thiên Kích, thi thể của ông còn có một chút ấm áp, tuy nhiên đã không còn một chút hơi thở.

"Tạ Tư Kỳ, tôi giết chết cô." Ông nội là người thân duy nhất của Cung Hinh Dục, nhưng bây giờ ông cũng mất rồi. Ông vẫn còn chưa đợi được đến lúc bọn họ kết hôn, vẫn chưa đợi đến lúc Diễm Diễm gọi ông là ông cố, tại sao có thể chết?

"Dạ Thiên, đưa Dao Dao và Kỳ Kỳ đi đi, giúp tôi chăm sóc thật tốt cho bọn họ." Dạ Thiên gật đầu một cái, đỡ Tống Tâm Dao dậy, kéo Kỳ Kỳ đang vùi đầu trong ngực Tống Tâm Dao ra.

Bọn họ đều bị dọa sợ, căn bản cũng không biết đã có chuyện gì xảy ra trước mắt?

"Tạ Tư Kỳ, biến trở về bộ dáng lúc trước của ngươi đi!" Ngự Hành Thiên kéo Cung Hinh Dục lại, để Tạ Tư kỳ biến trở về bộ dáng lúc trước.

"Thật không hổ là Ngự Hành Phong, bị người dễ dàng đoán ra như vậy." Khói mù tản ra, cô ta đã trở về bộ dáng ban đầu.

"Long Cảnh Vương thật sự có lòng, cư nhiên để cho ái phi ra ngoài giúp mình làm việc." Ngồi phụ nữ trước mắt, cũng không phải Tạ Tư Kỳ, mà là ái phi của Long Cảnh Vương - Cơ Phi

"Ngự Hành Vương càng khó lường hơn, tình nguyện làm tay sai cho loài người." Cơ Phi cười lạnh.

"Để vương của các người tới gặp ta!" Ngự Hành Phong không muốn mất thời gian nói chuyện nhiều cùng với người phụ nữ này.

"Vương của chúng tôi, không phải bất luận kẻ nào cũng có thể gặp. Người muốn hỏi Vương của chúng tôi sao phải làm những chuyện như thế này, đúng không?! Như vậy ta nói cho người biết, bởi vì Vương của chúng tôi muốn thống nhất xã giới, mà ngày này qua ngày khác người ở đây, bây giờ nhìn lại, người cũng không có bao nhiêu năng lực, chỉ là tay sai câu loài người."

"Bốp" một tiếng, Cơ Phi bị ăn một cái tát.

"Vương của chúng tôi chỉ là trọng đạo nghĩa bạn bè mà thôi." Hồng Nguyệt xuất hiện, khẽ mỉm cười với hai người bọn họ.

"Người" Cơ Phi tính thế nào cũng không tính tới, sẽ bị đánh, dù nói thế nào cô ta cũng là xã phi của Cảnh Vương, ngày đó bị Cung Hinh Dực từ trong công ty vút ra ngoài không nói làm gì, hôm nay còn bị chính thủ hạ của Ngự Hành Phong đánh cho một cái tát.

"Tốt lắm! Thật tốt!" Cô ta không tức giận, mà còn cười to lên, ở trong căn phòng này, cô cũng đã sớm chôn thuốc nổ xuống rồi, chỉ cần thời gian vừa đến, sẽ tự động nổ tung, đến lúc đó bất cứ ai trong bọn họ cũng không sống được.

Liếc nhìn đồng hồ báo thức trên tường, thời gian cũng không còn nhiều lắm.

"Các người cho là, các người còn có thể sống đi ra khỏi nơi này sao?" Cô đã có thể giết một người thì cũng có thể giết chết những người đứng trước mặt này.

Coi như Ngự Hành Phong có ở chỗ này, vậy thì như thế nào?

Coi như pháp lực của hắn có mạnh hơn nữa, vậy thì như thế nào?

Bom cô chôn ở đây, đủ để nổ tung nơi này.

"Có thể sống hay không, không phải cô có thể tính được, chỉ cần chúng ta muốn sống, liền có thể sống." Cô ta xem Ngự Hành Phong anh thành nhân vật như thế nào rồi? Có vô dụng đến thế sao?

"Vậy chúng ta chờ xem." Cơ Phi cười lạnh.

Tổng Tâm Dao bị Dạ Thiên kéo ra khỏi nhà, còn chưa đi được xa, mới đi mấy mét đã nghe thấy một tiếng vang thật lớn, quay đầu nhìn lại, nhà họ Cung đã tràn ngập trong khói thuốc nổ.

"Hinh Dực, Hinh Dực đâu?" Tổng Tâm Dao mới vừa phục hồi tinh thần lại sau kinh sợ, lại phát hiện người dẫn bọn họ ra ngoài, không phải Cung Hinh Dực, mà là Dạ Thiên.

"Anh ấy đang ở bên trong!" Cho dù hiện tại không để cho cô biết chuyện này thì sớm muộn gì cô cũng sẽ biết thôi.

"Anh ấy, anh ấy đang ở bên trong sao?" Thấy Dạ Thiên gật đầu một cái, cô giao Diễm Diễm đang ôm trong tay cho Dạ Thiên: "Giúp tôi chăm sóc thật tốt cho hai đứa bé."

Sau đó nhanh chóng chạy vào bên trong, cô phải mau đi xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Ở đây không nhìn thấy nhà họ Cung, chỉ có thể nhìn thấy khói thuốc nổ mù mịt.

"Tổng tiểu thư, cô mau trở lại đi!" Dạ Thiên gọi cô không ngừng, hơn nữa còn ôm trong ngực một đứa bé muốn dùng tay kéo cô lại cũng không thể.

Tổng Tâm Dao chạy đến bên ngoài nhà họ Cung, nhìn tất cả các phòng đều đã bị lửa thiêu cháy rụi.

Cô ngã quỵ trên mặt đất. Nhìn tất cả mọi thứ trước mắt, cô không thể tin được những gì mình chứng kiến là thật?

"Không, không phải thật! Không phải thật!" Cô đang nằm mơ, đúng vậy cô nằm mơ. Nếu không làm sao có thể có thể như vậy? Không thể nào, không thể nào.

"Cung Hinh Dực, anh mau ra đây! Cung Hinh Dực, anh mau ra đây đi! Ra đây cho em!" Cô rống to, ngã quỵ trên mặt đất, sau đó cũng không thể tự đứng dậy được.

Không thể nào, anh sẽ không xảy ra chuyện gì.

"Mẹ!" Kỳ Kỳ đi tới bên cạnh Tổng Tâm Dao, ôm cô, nước mắt đã sớm rơi xuống, một giọt tiếp một giọt.

Cha đã đồng ý với Kỳ Kỳ, sẽ sống thật tốt!

Cha đã đồng ý với Kỳ Kỳ, cha sẽ không có việc gì!

Cha đã đồng ý với Kỳ Kỳ, cha sẽ nhìn Kỳ Kỳ và Diễm Diễm lớn lên.

Tại sao lại như vậy? Đây không phải là thật, không phải thật!

Cha chắc chắn sẽ không rời xa bọn họ, sẽ không rời xa Kỳ Kỳ.

Cha làm sao có thể rời xa bọn họ, tại sao có thể rời khỏi bọn họ?

Điềm Điềm nằm trong ngực Dạ Thiên cũng lớn tiếng khóc, cứ như vậy khiến Dạ Thiên càng không biết phải làm thế nào.

Anh nên để ngự Hành Phong biến mình thành Cung Hình Dục, để Cung Hình Dục ra ngoài, anh chỉ cô đơn một mình, cho dù có chết cũng không sao cả.

Mà Cung Hình Dục thì không giống vậy. Anh ấy còn có vợ, tại sao có thể cứ vứt bỏ cô như vậy?

"Không, anh ấy sẽ không chết, sẽ không chết." Tống Tâm Dao đột nhiên bò dậy, xông vào trong nhà.

"Cô làm gì vậy?" Hồng Nguyệt đột nhiên xuất hiện, khiến Dạ Thiên thả lỏng tâm tình.

"Tôi muốn đi tìm anh ấy, cô buông tôi ra, tôi muốn đi tìm anh ấy." Cô muốn đi tìm Cung Hình Dục, cho dù anh có chết hay là sống, cô đều phải tìm được anh.

"A." Thấy cô như thế này, Hồng Nguyệt trực tiếp đánh cô ngất xỉu.

"Đưa đứa bé cho tôi, anh ôm cô ấy đi." Hồng Nguyệt giao Tống Tâm Dao cho Dạ Thiên, ôm Điềm Điềm đang oa oa khóc lớn từ trong ngực Dạ Thiên qua.

"Kỳ Kỳ, đi!"

"Cháu không đi, cha đã đồng ý với cháu, cha sẽ không có việc gì mà!" Kỳ Kỳ phải ở chỗ này đợi cho đến khi Cung Hình Dục ra ngoài mới thôi.

"Kỳ Kỳ, cha cháu và cha nuôi đều không sao cả, ta dẫn cháu đi gặp bọn họ." Nếu như bọn họ vẫn không đi, Long Cảnh Vương rất có thể sẽ dẫn người tới. Bọn họ phải tiến vào mật thất trong thư phòng của nhà họ Cung, nếu không đến đó nhất định sẽ bị người của Long Cảnh Vương giết chết. Nhưng lại không nghĩ tới, Long Cảnh Vương vì muốn đạt được mục đích, lại dám cho nổ tung nhà họ Cung.

May mắn là Loan Đào chạy đến đúng lúc. Loan Đào vì tranh thủ thời gian, tự mình chặn lại Cơ Phi mà cũng đã chết cùng Cơ Phi bên trong đó.

*

"Cha nói cái gì?" Hôm nay, Cao Hùng lại một lần nữa tới thăm Cao Cầm Nhã, lại không nghĩ tới lại mang đến tin tức như vậy cho Cao Cầm Nhã.

"Đúng! Nhà họ Cung nổ tung, Cung Hình Dục, Cung Thiên Kích, Tống Tâm Dao còn có hai đứa bé, cùng với mọi người trong nhà họ Cung, đều biến mất, chỉ tìm được một thi thể." Tin tức này là tin tức động trời ở thành phố O. Bây giờ, Từ Mị như rồng không đầu, Dạ Thiên một tay quản lý tất cả mọi chuyện trong công ty.

Trong nhà họ Cung, lại phát hiện thêm hai xác rắn lớn, chỉ là cho đến bây giờ, cũng không rõ, đó có phải rắn hay không, cảnh sát cho đến bây giờ vẫn không tra ra chuyện này.

Cổ phiếu của Từ Mị đã dừng hoạt động hoàn toàn, cảnh sát nói rằng trước khi tìm được Cung Hình Dục, bất kể là ai cũng không được bán cổ phiếu của Từ Mị ra ngoài.

"Cha, cha còn cười được sao?" Thấy Cao Hùng vui mừng như thế, Cao Cầm Nhã thật sự rất đau lòng.

"Chẳng lẽ con không vui mừng sao? Chúng ta có cơ hội đoạt lại Cao thị rồi!" Cao Hùng mỗi ngày đều chờ đợi cơ hội, hiện tại không phải là cơ hội tốt nhất sao?

"Cha, Dao Dao là em họ của con, Cung Hình Dục chính là em rể của con. Hai người bọn họ đều là người thân của con!" Cao Cầm Nhã không quên lần trước Tống Tâm Dao đến thăm cô còn đưa hai đứa bé đi cùng.

Điềm Điềm vẫn luôn cười với cô, Kỳ Kỳ cũng không có một chút địch ý nào đối với cô, Tống Tâm Dao căn bản cũng không có ý trách mắng cô. Mà Cao Hùng lại có bộ dáng như thế này.

"Lúc ấy khi bọn họ mua cổ phiếu công ty chúng ta có nghĩ tới con là chị họ của chúng hay không?" Cao Hùng cho dù như thế nào cũng muốn lấy lại công ty.

"Cha, khi đó, bọn con cũng không biết là mình có quan hệ với nhau như vậy mà!"

"Cha mặc kệ, cha nhất định muốn lấy lại công ty của mình." Ông đã mệt mỏi, khổ sở đủ rồi.

"Được, cha muốn lấy lại công ty thật sao? Nếu như cha muốn làm như vậy thì bắt đầu từ bây giờ, con sẽ không nhận cha làm cha nữa. Cha về đi, không cần trở lại thăm con đâu!" Nếu là như vậy, ông còn tới thăm cô làm cái gì?

Triệu Tâm Nguyệt và Tống Tâm Dao mỗi khi đến thăm cô đều đem đến cho cô cảm giác ấm áp của người thân trong gia đình, mà khi cha tới, vĩnh viễn đều là ích lợi.

Cho tới bây giờ đều chưa từng nghĩ tới cô đang ở trong tù, tại sao ông không thể vì cô mà suy nghĩ một chút.

Ba năm nói dài cũng không dài lắm, bảo ngắn cũng không ngắn lắm. Từ khi bắt đầu vào ngục, mặc dù chỉ là đổi chỗ ở nhưng mà hoàn toàn khác nhau.

Ở chỗ cũ ít nhất còn có Tăng Tử Kiều đối xử tốt với cô, thường xuyên đến nói chuyện phiếm với cô, nhưng mà hiện tại, cô phát hiện, sau khi tới nơi này, tất cả đều đã thay đổi, sẽ không có ai đối đãi với cô giống như Tăng Tử Kiều.

Nơi này tất cả cảnh quan đều là nữ cảnh sát, bọn họ đều rất nghiêm nghị. Mỗi ngày cô từng bước từng bước học những thứ mình chưa biết làm, chung sống cùng với những người bạn trong ngục cũng rất tốt.

Nhưng mà hôm nay tin tức mang tới lại như thế này, Cung Hình Dục, Tống Tâm Dao cùng với hai đứa bé thật sự đã xảy ra chuyện trong vụ nổ đó rồi sao? Cô không hy vọng chuyện này xảy ra, nếu quả thật là như vậy thì cô ở trên thế giới này sẽ còn có người thân nữa sao? Có lẽ chỉ có hai người Triệu Tâm Nguyệt và Tống Hàm Quân mà thôi.

"Tiểu Nhã, cô không sao chứ!" Bạn trong ngục thấy sau khi cô trở về, liền hoảng hoảng hốt hốt, hình như đã xảy ra chuyện gì.

"Nếu như có chuyện gì xảy ra, thì nói với chúng tôi đi, chúng ta cùng nhau nghĩ biện pháp!" Trước kia cô vẫn cho là những người bạn trong ngục này đều vô cùng lạnh nhạt, thế nhưng lúc này đều rất nhiệt tình với cô.

"Nhà em rể tôi bị nổ, cho đến bây giờ vẫn chưa tìm được người." Cô ngồi bệt xuống giường, tại sao lại như vậy?

Tống Tâm Dao thật sự là người tốt, tại sao lại xảy ra chuyện như vậy?

Trước kia cô đã sai lầm rồi, bây giờ làm cái gì ông trời cũng không cho cô công bằng?

"Tiểu Nhã, có thể là bọn họ đi chơi rồi, bây giờ vẫn không biết trong nhà xảy ra chuyện, không phải chưa tìm được người sao? Trước hết cô đừng đau lòng." Bọn họ vẫn luôn tin tưởng câu nói người hiền có trời phù hộ.

"Nhưng mà phát hiện thi thể của ông nội." Trước kia có lẽ cô cảm thấy Cung Thiên Kích là một ông lão rất nghiêm túc, nhưng mà hiện tại cô mới phát hiện, ông không phải.

Cô nhớ khi cô còn quen với Cung Hình Dục, Cung Thiên Kích đối với cô cũng rất tốt. Nếu như không phải cô đã làm nhiều chuyện sai như vậy thì Cung Thiên Kích nhất định sẽ không lấy vẻ mặt nghiêm túc đó mà đối xử với cô.

"Chuyện này. . . ." Bọn họ cũng không biết phải an ủi cô như thế nào. Ở trong này, ngay cả người thân gặp chuyện không may, cũng sẽ là người cuối cùng được biết, từ từ tất cả mọi người đều yên lặng.

"Cao Cầm Nhã, có người tới thăm cô!" Cô mới vừa gặp Cao Hùng, không biết là ai đến tìm cô?

"Là ai?"

"Tăng Tử Kiều." Nữ cảnh sát nhìn mắt cô sưng đỏ, chắc là chuyện nhà họ Cung đã khiến cô đau lòng rồi!

"Cám ơn!" Tại sao anh lại tới?

Cô lau nước mắt trên mặt mình, nhưng thế nào cũng không lau hết, cứ lau khô rồi nước mắt lại một lần nữa rơi xuống. Sắc mặt cũng tái nhợt đi rất nhiều, chuyện xảy ra với nhà họ Cung đã kích rất lớn đến cô.

Cô đột nhiên có cảm giác thế giới của mình hoàn toàn u ám. Cô vốn tưởng rằng trên thế giới này, chỉ có một người thân là Cao Hùng, nhưng không ngờ trời cao vẫn chăm sóc mình, để cho cô gặp được chị gái của mẹ mình, để cho cô có thêm một người dì, cũng có thêm một người chú, còn có thêm một cô em họ.

Cô lập tức có thêm bảy tám người thân, khiến cho cô cảm thấy thế giới này là có thật nhiều màu sắc, nhưng mà bây giờ lại xảy ra chuyện như vậy.

"Cảnh sát Tăng." Khi nhìn thấy Tăng Tử Kiều, cô cố gắng nặn ra nụ cười so với khóc còn khó coi hơn.

"Cô không sao chứ!" Lần trước khi đến thăm cô, cũng không thấy sắc mặt cô tái nhợt như vậy.

"Tôi không sao! Cảnh sát Tăng, tại sao hôm nay anh lại có thời gian tới đây vậy?" Không phải là công việc của anh rất bận rộn sao?

"Hôm nay tôi được nghỉ, cho nên đến thăm cô một chút, ở chỗ này như thế nào?" Anh cũng không hiểu, tại sao mình lại chạy tới đây thăm cô, chỉ là kể từ khi cô rời khỏi trại tạm giam chuyển đến nơi khác, chỉ cần anh vừa có thời gian, liền muốn tới thăm cô.

"Cám ơn! Cuộc sống ở đây, so với bên ngoài yên tĩnh hơn nhiều, mặc dù cảm giác thiếu thiếu thứ gì đó, nhưng mà coi như cũng không tệ!" Nơi này quả thực rất yên tĩnh, khi có thời gian cô còn có thể đi đến thư viện đọc sách.

Nếu như xem sách lâu rồi cô có thể đi nơi khác xem.

"Vậy thì tốt!" Tăng Tử Kiêu đột nhiên cúi đầu, không biết nên nói từ đâu.

"Cô biết chuyện xảy ra với nhà họ Cung rồi sao?" Anh nghiêng đầu, xem xét phản ứng của cô.

Nước mắt vốn đã ngừng rơi lại một lần nữa chảy xuống.

"Tôi thật sự không biết, tại sao lại xảy ra chuyện như vậy? Dao Dao tốt như vậy, tại sao trời cao không thể chăm sóc thật tốt cho cô ấy? Nếu như có thể tôi thật sự hi vọng, tôi có thể thay cô ấy gánh lấy chuyện này. Tôi chỉ có bọn họ là người thân, tại sao trời cao cũng muốn cướp đi?" Cô thật không hiểu, có phải cô tạo nghiệt quá nhiều hay không?

Tại sao cô có được bao nhiêu, trời cao lại muốn thu hồi bấy nhiêu chứ?

"Đừng nghĩ như vậy, vẫn chưa tìm được thi thể của bọn họ, vậy thì bọn họ còn có một tia hi vọng, chỉ cần trong lòng cô tin tưởng, bọn họ vẫn còn sống trên thế giới này, chỉ là bây giờ vẫn chưa tìm được tung tích của bọn họ. Lần này vì sao lại xảy ra vụ nổ, hiện tại cảnh sát đã bắt đầu điều tra, nếu có tin tức gì tôi lập tức sẽ thông báo cho cô được không?" Cao Cẩm Nhã gật đầu một cái, thật sự rất cảm ơn Tăng Tử Kiêu, còn đặc biệt chạy tới đây thăm cô.

"Cảnh sát Tăng, thật sự rất cảm ơn anh, cảm ơn anh đã tới thăm tôi!" Cao Cẩm Nhã cười cười.

"Cho cô, chỗ thức ăn này là mẹ tôi làm, cô ăn một chút đi! Cũng không biết cô có thích ăn hay không nữa." Anh xin lỗi gãi gãi đầu, nhắc tới thức ăn bên cạnh.

"Có cái gì mà không thích ăn chứ? Còn phải cảm ơn dì đã nấu ăn giúp tôi." Mỗi lần anh tới đây, cũng sẽ mang một ít thức ăn cho cô, mà những đồ ăn này cũng rất hợp khẩu vị của cô.

"Chỉ cần cô thích ăn là được, cô có muốn ăn cái gì không? Tôi có thể làm chút gì đó mang đến cho cô!" Tăng Tử Kiêu cười cười, nhưng không nghĩ mình đã nói ra miệng.

"Những thứ này đều là anh làm sao? Đúng không?" Cao Cẩm Nhã nhìn hẩn.

"A. Làm sao cô biết?" Trong khoảng thời gian ngắn Tăng Tử Kiêu, cũng không phản ứng kịp.

"Cảm ơn, thật sự rất cảm ơn anh!" Cao Cẩm Nhã thật sự rất cảm kích, khi anh vẫn còn phải canh giữ cô, anh vẫn luôn chăm sóc cô mà bây giờ khi cô đã chuyển chỗ rồi, anh vẫn chăm sóc cô như vậy.

"Cô đừng khóc!" Vừa thấy phụ nữ khóc, anh sẽ không biết làm thế nào.

Cao Cẩm Nhã cúi đầu, người đàn ông này tại sao ngu như vậy? Tại sao lại làm cho cô ăn? Cô thật không biết, mình có chỗ nào đáng giá để anh phải làm như vậy.

Anh là nhân viên công vụ, cảm tiền của quốc gia, mà cô lại là người ngồi ở trong ngục giam. Anh càng như vậy, cô lại càng không biết, tiếp đó, mình phải đối mặt anh ra sao.

"Tôi phải đi trước đây!" Anh luôn khiến cho cô cảm động, luôn vui vẻ, nhưng càng như vậy, cô sợ mình sẽ càng lún sâu vào đó.

Xách theo đồ ăn anh tự mình làm cho cô, tâm tình cô phức tạp không thôi, người đàn ông này, thật là ngốc.

Cô còn phải ở trong này ba năm, đợi đến khi cô ra tù, cũng 28 rồi. Anh không thể nào đợi cho đến lúc đó, cho dù anh có tình cảm đối với cô đi nữa.

Nhưng cô phát hiện, anh bỏ ra nhiều như vậy mà cô lại không thể cho anh cái gì.

*

Trên đỉnh núi, hai xà vương đang đánh nhau

"Long Cảnh Vương, ngươi còn muốn đánh sao?" Ngự Hành Phong nhìn người đàn ông trước mắt, bọn họ đã đánh nhau ba ngày ba đêm, anh ta lại còn không muốn chết tâm,

"Ngươi hại chết Cơ Phi, ta muốn mạng của ngươi."

"Long Cảnh Vương, ngươi nói rõ ràng đi, là các ngươi hại chết Cung lão gia, hơn nữa còn làm nhà họ Cung nổ tung, đây hết thảy đều là do ngươi tự mình làm, cần gì tới trách ai? Hơn nữa Loan Dao cũng chết ở bên trong đó." Ngự Hành Phong bị hẩn ta quần ba ngày ba đêm, thật sự sắp không chống đỡ nổi nữa rồi, mà thi thể Loan Dao bây giờ vẫn đang ở trong cục cảnh sát.

Anh chỉ muốn mau chóng đưa thi thể Loan Dao về xà giới, chứ không phải ở chỗ này đánh nhau cùng với Long Cảnh Vương.

"Ta không thể giết ngươi, như vậy ta sẽ giết Cung Hinh Dực, biến thành phố O thành biển máu."

"Long Cảnh Vương, đây là chuyện trong xà giới chúng ta, ngươi cần gì phải kéo loài người vào đây. Ngươi trở về làm vua ở nước của anh, ta trở về làm vua của nước ta, nếu như ngươi muốn đánh, thì về xà giới đánh, như thế nào?" Ở chỗ này đánh nhau cũng không được. Nếu như còn đánh nhau như vậy, sớm muộn cũng sẽ kéo những ký giả kia tới đây.

"Tại sao ta phải nghe lời ngươi?"

"Bằng việc ta là vương trong xà giới, ngươi đừng quên, ngươi vẫn còn chịu quản chế của ta, nếu như ngươi muốn tạo phản, ta và ngươi tính sau. Nhưng hiện tại, ngươi lập tức trở về xà giới cho ta, nếu không, ta trực tiếp thu ngươi vào trong bình." Xà bình là bảo bối của xà vương, chuyên thu các loài xà không muốn quy phục.

"Tốt! Ta trở về, nhưng mà ngươi cứ chờ khiêu chiến của ta." Theo làn khói đen, Long Cảnh Vương cuối cùng cũng rời đi. Anh cũng nên nói lời từ biệt với Cung Hinh Dực rồi, người và rắn vốn không nên có bất kỳ giao tình gì, nhưng mà giữa anh và Cung Hinh Dực cho tới nay đều có tình cảm.

Nếu như không phải là anh liên lạc với loài người thì Cung gia cũng sẽ không xảy ra nhiều chuyện như vậy, hiện tại anh nên rời đi.

Lúc này rời đi, về sau anh sẽ không trở lại nữa, từ đó cũng ngăn cách tất cả quan hệ với thế giới loài người.

Rắn là rắn, người là người. Người không phạm ta, ta liền không phạm người,

Từ khi biết Cung Hinh Dực, anh biến thành người nhiệt huyết, bây giờ vì an bình của xà giới, anh nên biến trở lại thành người lãnh huyết giống như trước khi quen biết Cung Hinh Dực rồi.

Khi làm một vị vua nhiệt huyết, anh thật sự rất vui vẻ, ít nhất là anh biết rất nhiều người, nhưng mà bây giờ nhìn lại, duyên phận của bọn họ đã tận.

Từ đó về sau, xà giới bọn họ sẽ không còn có bất kỳ liên lạc gì với bên ngoài nữa. Xà giới có thể tồn tại bao lâu không phải bởi vì, bọn họ đều là máu lạnh sao?

Vì xà giới, anh chỉ có thể làm trở về làm vị vua máu lạnh như vậy mà thôi.

"Vương, đã nhận được thi thể của Loan Đào!" Loan Đào chính là bị anh hại chết, nếu như không vì anh, Loan Đào cũng sẽ không chết.

"Trở về xà giới!" Hồng Nguyệt nhìn Ngự Hành Phong, ánh mắt của anh một lần nữa thay đổi giống như hơn hai mươi năm trước, xem ra bọn họ sẽ không bao giờ có bất kỳ quan hệ cùng loài người nữa.

Làn khói tím cùng khói hồng biến mất, gió thổi qua sân cỏ, hình như cho tới bây giờ trên núi này cũng không xảy ra qua bất cứ chuyện gì.

Nhà họ Cung, một tia sáng tím bắn về phía phía chân trời, dấu hiệu phù chú bị phong ấn ở lòng đất từ từ biến mất.

Từ đó Cung gia không còn mặt đạo thông với xà giới nữa, không còn có ai biết, Cung gia từng có quan hệ với xà giới.

Hết quyển 1

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc - Chó Cướp Mẹ Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 1: Khách không mời mà đến trong hôn lễ

1.1

Một năm rưỡi sau

"Mẹ, mẹ!" Trong nhà lớn Cung gia, một âm thanh non nớt vang lên. Nhà họ Cung vốn đã bị phá hủy trong một năm rưỡi đã khôi phục lại dáng dấp ban đầu.

"Điềm Điềm, cẩn thận một chút!" Tổng Tâm Dao vội vàng bế con gái bé nhỏ lên. Bởi vì tang lễ của ông nội, hôn sự của cô và Cung Hinh Dực lại chậm trễ một lần nữa, nhưng mà cô và Cung Hinh Dực cũng đã sống chung với nhau chỉ là bọn họ còn thiếu một cái hôn lễ thôi, tất cả mọi người đều coi cô như thiếu phu nhân nhà họ Cung.

Một năm rưỡi trước, trong vụ nổ kia, thật may mắn là không thương tổn đến những người khác, lúc trước mọi người đã được quản gia cho rời khỏi đó. Hình như Cung Thiên Kịch biết có chuyện sẽ xảy ra cho nên ông để mọi người rời khỏi nhà mới bảo vệ được tính mạng của họ.

"Mẹ! Hôm nay đi ra tù, chúng ta phải nhanh lên đó!" Kỳ Kỳ thấy Tổng Tâm Dao nửa ngày vẫn chưa thay được quần áo liền nói.

"Các con đừng có giục, thế nào lại giống cha như vậy, luôn thúc thúc giục thúc giục thúc giục hay sao?" Tổng Tâm Dao thật sự không vui, trước kia đều là cô thúc giục người khác, tại sao hiện tại lại đến phiên người khác thúc giục cô, mà thúc giục cô lại là hai đứa con này chứ.

"Bà xã à, có phải em không thấy anh ở nhà, nên nói xấu anh đứng không?" Cung Hình Dục vốn đi lấy xe trở lại, đưa cô đi đón Cao Cẩm Nhã ra tù, nhưng mới vừa vào cửa, đã nghe thấy Tổng Tâm Dao đang nói xấu mình.

"Nào dám!" Tổng Tâm Dao cầm áo khoác bên cạnh lên mặc vào cho Diễm Diễm.

"Đi thôi!" Cả nhà cùng đi đón người.

"Ừ!" Kéo Kỳ Kỳ qua, một nhà bốn người cuối cùng cũng có thể ra cửa.

*

Ngoài trại giam thành phố O, sớm đã đứng đầy người, hai vợ chồng nhà họ Tổng nghe nói hôm nay Cao Cẩm Nhã ra tù cho nên tất cả đều chạy tới đây chờ đợi, mà xa xa Tăng Tử Kiều đứng nơi đó, cũng không tiến lại gần.

Cung Hình Dục cùng Tổng Tâm Dao coi như là người cuối cùng đến đây, thấy Cung Hình Dục cũng đến, các ký giả giật nảy mình. Cao Cẩm Nhã ra tù, Cung Hình Dục và Tổng Tâm Dao tới làm cái gì? Chẳng lẽ tới đây cười Cao Cẩm Nhã sao?

Cửa lớn mở ra, Cao Cẩm Nhã từ từ đi ra. Từ sau khi vào tù, tóc của cô đã cắt ngắn đi.

"Chị!" Tổng Tâm Dao giao Diễm Diễm cho Cung Hình Dục, vội vàng chạy tới. Ký giả thấy thế tất cả đều không hiểu gì cả.

"Dao Dao!" Cao Cẩm Nhã buông thứ gì đó trong tay ra, cùng ôm lấy nhau.

Cô thật sự rất may mắn, vốn là phải ở trong tù ba năm, thế nhưng cảnh sát lại giúp cô giảm hình phạt xuống chỉ còn một năm lẻ bốn tháng, điều này làm cho cô rất vui vẻ, cũng rất cảm tạ trời cao.

"Tiểu Nhã!" Triệu Tâm Nguyệt vui mừng, cuối cùng cũng đợi được đến lúc cô ra tù.

"Di!" Cao Cẩm Nhã buông Tổng Tâm Dao ra, ôm lấy Triệu Tâm Nguyệt.

"Đừng ở chỗ này ôm nhau nữa, mau về nhà, Tiểu Nhã, đi đã chuẩn bị đồ ăn rồi, đi nhanh đi!" Cô được ra tù cả nhà đều cảm thấy vui mừng. Lần đầu tiên, Cao Cẩm Nhã có cảm giác mình được coi trọng.

"Dạ!" Cô gật đầu lia lịa.

"Di (Dì)." Kỳ Kỳ và Diễm Diễm cũng ngoan ngoãn gọi một tiếng.

"Ừ!" Cao Cẩm Nhã vui vẻ đáp một tiếng, trong lòng tràn đầy vui sướng.

"Di, về nhà!" Tổng Tâm Dao đi tới bên cạnh Cung Hình Dục, nhận lấy Diễm Diễm trong ngực anh.

"Được!" Cao Cẩm Nhã đáp một tiếng, nhưng không có ý muốn lên xe, mà đang chăm chú nhìn chung quanh, hình như đang tìm kiếm Tăng Tử Kiều – người luôn chăm sóc cô trong khoảng thời gian hai năm này. Chẳng lẽ hôm nay anh không tới sao?

"Tiểu Nhã, nhìn cái gì vậy? Đi thôi!" Triệu Tâm Nguyệt đi tới, thấy cô hết nhìn đông lại nhìn tây, hình như là đang chờ người nào đó vậy.

"Dạ!" Cao Cẩm Nhã đáp một tiếng, vẫn nhìn chung quanh, nhưng không có nhìn thấy người đó. Anh thật sự không tới đây sao?

Tăng Tử Kiều đứng ở nơi xa nhìn xe bọn họ rời đi. Cô ấy đã ra tù rồi, cơ hội gặp mặt của bọn họ cũng liền ít đi!

Hì vọng trong những ngày tiếp theo cô có thể sống thật vui vẻ. Anh tin tưởng là cô có thể. Anh cũng nên đi về thôi. Vô luận sau này có thế nào, anh và cô cũng không thể được. Cho dù từ trước đến nay anh đều có ý với cô. Nhưng mà, thân phận của bọn họ hơn kém nhau một trời một vực. Cô vĩnh viễn đều giống như một nàng công chúa, cho dù anh có thể đến gần cô, nhưng mà giữa bọn họ, không có khả năng!

Diễm này, anh hiểu rõ.

Cao Cẩm Nhã ngồi ở trong xe, tâm tình vô cùng rối loạn. Tại sao anh không tới đón cô? Không phải anh đã hứa là ngày cô ra tù anh sẽ đến đón cô sao? Nhưng mà, tại sao ngay cả bóng dáng của anh cô cũng không nhìn thấy. Là vì công việc quá bận rộn cho nên anh không đi được sao? Có lẽ là như vậy!

Trong lòng có chút không thoải mái, nhưng mà cô vẫn tự an ủi mình như vậy. Nhìn sợi dây chuyền trong tay, là của anh cho cô. Mặc dù không phải là đồ trang sức cao quý gì nhưng mà cô lại rất yêu thích.

Khi ở trong phòng giam, cô không thể đeo được, cô chỉ có thể lấy nó ra xem như một loại tưởng niệm khi cô nhớ anh.

"Tiểu Nhã, chị làm sao vậy?" Tống Tâm Dao cảm thấy có gì đó không ổn. Kể từ khi chị ra khỏi của trại giam, mắt đều nhìn xung quanh, hình như là đang đợi người nào đó xuất hiện.

"Không có gì!" Cô khẽ mỉm cười, không muốn để cho bọn họ nhìn ra cô đang nghĩ đến người kia.

"Có phải bởi vì hôm nay cha cháu chưa từng xuất hiện hay không?" Triệu Tâm Nguyệt thật sự không nghĩ đến, Cao Hùng hôm nay lại không xuất hiện. Ông ta làm cha như thế nào vậy? Con gái của mình ra tù, thậm chí tới ông ta cũng không tới.

"Không có việc gì đâu ạ! Lần trước sau khi hai cha con cãi nhau, ông ấy đã không còn đến thăm cháu nữa rồi!" Một năm rưỡi qua, bởi vì chuyện của nhà họ Cung, hai người bọn họ cãi nhau một trận xong, Cao Hùng cũng không xuất hiện nữa.

Thậm chí ngay cả cô ra tù cũng không tới đón cô, ông thật sự không muốn nhận người con gái này nữa sao?

"Tiểu Nhã, đừng nghĩ nhiều, có thể là cha người không biết hôm nay cháu ra tù." Cao Cẩm Nhã nhìn phía ngoài cửa sổ, ông thật sự không biết, hay là không muốn tới đón cô, chỉ có chính ông ấy biết. Cho dù cô có nghĩ nhiều hơn nữa, thì có ích lợi gì đây?

"Không có việc gì! Có tới hay không cũng không sao, thấy Dao Dao có thể tới đón con...con thật sự rất vui mừng." Tống Tâm Dao quả thực là một người phụ nữ rất tốt. Một chút cũng không so đo với cô, dễ dàng tha thứ những chuyện mà cô đã gây ra trước đây. Vẫn có thể hào phóng tha thứ cho cô như vậy. Khi nào thì cô mới có thể làm được như vậy, khoan dung như vậy?

Cô thật không biết, cho tới bây giờ cũng chưa từng suy nghĩ qua, bởi vì cô thật sự không biết, mình có thể học được như vậy hay không.

"Đừng nghĩ nhiều như vậy, chỉ cần cháu ra ngoài là tốt rồi!" Triệu Tâm Nguyệt ôm Cao Cẩm Nhã, thật sự rất vui mừng. Cô ở trong tù có thể cải tạo tốt, chỉ hơn một năm đã được ra khỏi ngục.

"Được!" Cao Cẩm Nhã gật đầu một cái, bắt đầu dụ dỗ Diễm Diễm. Diễm Diễm "Khanh khách" cười cười, chọc vui tất cả mọi người trong xe.

1.2

Tại nhà họ Cung

Tống Tâm Dao và Triệu Tâm Nguyệt đang bế bọn chuẩn bị bữa trưa, vì Cao Cẩm Nhã làm bữa tiệc tẩy trần. Trong phòng khách, Kỳ Kỳ và Diễm Diễm đang lôi kéo Cao Cẩm Nhã kể chuyện cô tích cho hai đứa nó.

Cung Hình Dục cùng Tống Hàm Quân ngồi ở một bên, cảm giác như thế thật là tốt, cả nhà ngồi cùng nhau, vui vẻ chơi đùa.

"Có thể ăn cơm rồi!" Tống Tâm Dao đi tới, ôm lấy Diễm Diễm, đoàn người cùng nhau đi tới phòng ăn.

"Nhiều đồ quá đi!" Kỳ Kỳ thấy tất cả món ăn trước mắt, có thật nhiều món nó thích ăn.

"Con đó! Chỉ có biết ăn thôi!" Liếc Kỳ Kỳ một cái, để Cao Cẩm Nhã ngồi vào trước, Kỳ Kỳ cũng ngoan ngoãn bò đến chỗ ngồi của mình.

Bữa cơm này rất vui vẻ, vừa nói vừa cười.

"Tiểu Nhã, tiếp đó, con có tính toán gì?" Ra tù cô cũng không thể nào ở nhà chơi được.

"Muốn tới công ty giúp chú không, chú đang cần người phụ tá." Tống Hàm Quân mở miệng nói, tin tưởng trình độ học vấn của cô hoàn toàn có thể đảm nhiệm công việc này.

"Không, cháu muốn đi làm viên tiểu học." Ở trong tù, cô đã nghĩ thông suốt rồi. Cô muốn trải qua những ngày tháng bình yên, làm một người phụ nữ bình thường.

"Nếu không thì tôi giới thiệu cho cô một trường tiểu học trong thành phố nhé!" Cung Hình Dục mở miệng, lấy trình độ học vấn của cô, tin tưởng rất nhiều trường học đều sẽ đồng ý.

"Em rê, cảm ơn ý tốt! Tôi đã nghĩ rõ rồi, tôi muốn đến một làng quê, tìm trường tiểu học hi vọng, lam cô giáo cho những đứa trẻ nghèo nơi đó." Chỉ cần có thể no bụng, đối với cô mà nói đã đầy đủ rồi.

"Nhưng mà, cuộc sống ở những nơi đó, di sợ cháu sẽ không chịu nổi đâu!" Triệu Tâm Nguyệt có chút bận tâm, ở nơi đó chỉ là một thị trấn nhỏ, không thể so với thành phố lớn.

"Những thứ này cũng không phải vấn đề, cháu muốn đi để thử nghiệm. Di à, trước kia cháu đã làm quá nhiều chuyện sai lầm, cho nên cháu muốn mượn cơ hội lần này, thật tốt đền bù một chút cho những chuyện sai lầm chính mình làm ra." Cô đã làm sai quá nhiều cho nên cô cũng phải bù đắp thật nhiều. Dù là khổ hơn nữa mệt mỏi hơn nữa, cô cũng phải chống đỡ được.

"Nhưng" Triệu Tâm Nguyệt vẫn không yên lòng, để cho cô đi đến những nơi như vậy, điều kiện ăn ở so với thành phố khác nhau quá nhiều.

"Cháu đã quyết định như vậy thì chúng ta cũng sẽ không nói nhiều thêm nữa. Tiểu Nhã, nếu như không quen với nề nếp sinh hoạt ở đó, hãy về nhà. Chú và dì rất hoan nghênh cháu trở lại." Nếu cô đã quyết định, bọn họ cũng không thể ngăn cô lại được, vậy thì để cho cô đi đi!

Chỉ cần cô vui vẻ, vậy là đã đủ rồi. Nhìn Cao Cẩm Nhã có thể hiểu ra nhiều điều như vậy, bọn họ cũng cảm thấy đủ rồi, thật ra thì hiện tại những thứ này đều không quan trọng.

"Dạ! Vì cháu được ra tù, cạn một ly." cô nâng ly lên, mấy người khác cũng giống nhau giơ ly lên, tiếng ly cốc chạm nhau ở giữa bàn ăn vang lên âm thanh thanh thúy. Hạnh phúc vào giờ khắc này, giống như một bức họa, thật sâu tiến vào trong lòng Cao Cẩm Nhã.

"Tiểu Nhã, nếu không thì chờ em họ cung Cung Hình Dục kết hôn xong hãy đi nhé!" Còn khoảng mười ngày nữa chính là hôn lễ của Tống Tâm Dao và Cung Hình Dục. Hôn lễ này đã kéo dài hơn một năm rưỡi rồi, thật sự nếu không nhanh lên, hai người già bọn họ cũng sẽ không đồng ý.

"Đúng đó! Chị, chị làm phù dâu cho em đi!" Tống Tâm Dao lôi kéo tay Cao Cẩm Nhã.

"Tốt!" Cao Cẩm Nhã gật đầu cười.

Hiện tại cô thật sự rất hạnh phúc, có người thân trong gia đình đều đối tốt với cô như vậy.

"Phù rể có thể là anh được không vậy?" Lôi Vũ Minh từ bên ngoài đi vào, liền nghe thấy bọn họ đang nói chuyện này, anh trực tiếp hỏi một câu.

"Vũ Minh, sao anh lại tới đây?" Kể từ sau khi trở về từ thành phố X, cô và Lôi Vũ Minh rất ít khi gặp mặt nhau.

"Chắc chắn hoan nghênh anh rồi!"

"Làm sao biết chứ, hoan nghênh a!" Tống Tâm Dao cười, rót cho anh ly trà.

"Để cho kị sĩ như anh đây làm phù rể như thế nào, được không?" Lôi Vũ Minh vừa cười hỏi, anh chỉ muốn nhìn thấy Tống Tâm Dao hạnh phúc là đủ rồi, thấy Cung Hình Dục đối tốt với cô như vậy, anh rất vui vẻ.

"Tốt! Phù rể!" Tống Tâm Dao cười cười, hôn lễ đến rất gần rồi.

Vùi ở trong ngực Cung Hình Dục, cô cười, cười đến cực kỳ hạnh phúc.

Qua hôn lễ, bọn họ có thể sinh hoạt chung một chỗ, cho đến già. Nắm thật chặt tay Cung Hình Dục, cuộc sống như thế, cô vô cùng mong chờ!

cô phát hiện ra, trên thế giới này cô là người phụ nữ hạnh phúc nhất. Niềm hạnh phúc như vậy, thật sự khiến trong lòng cô tràn đầy vui sướng.

*

"A....." Bên trong phòng, truyền ra tiếng rên rỉ. Tống Tâm Dao ôm thật chặt Cung Hình Dục, mặc cho anh đòi lấy.

"Tại sao lại đồng ý để Lôi Vũ Minh làm phù rể?" Anh cũng không hiểu, tại sao phải nhường cho anh ta làm, chẳng lẽ cô không biết, Lôi Vũ Minh vẫn luôn có tình cảm đối với cô sao?

"Người ta cũng.....A.....Anh.....anh.....Ồ.....nhẹ một chút! Anh nói làm sao có thể cự tuyệt ý tốt của anh ấy chứ?" Người đàn ông đáng chết này, đang trừng phạt cô sao?

"Nhưng mà anh không thích!" Hôn lên chỗ mẫn cảm trên người cô, khiến cho cô một lần lại một lần run rẩy.

"Ấn.....A....." Động tác của anh, lần lượt gia tăng, làm cho cô không chịu nổi.

"Anh.....Anh ghen....." Người đàn ông này, nhẹ một chút không được sao?

"Đúng, anh ghen!" Ngâm một đóa hoa trước ngực cô, thừa nhận.

"A.....Đừng như vậy!" cô sắp không chịu nổi, người đàn ông này rốt cuộc muốn như thế nào?

"Ghét....." Trong phòng không khí từ từ bay lên đến đỉnh.

Dưới sáng.....

Hai cặp mắt mở thật to.

"Anh trai, cha đang đánh mẹ sao?" Diễm Diễm không rõ, tại sao mẹ lại phát ra âm thanh như vậy, là bị đánh sao?

"không có!" Kỳ Kỳ nhỏ giọng lên tiếng.

"Nhưng mà, bọn họ đang làm gì? Có phải chơi rất vui không?" Diễm Diễm có chút nghi hoặc, mỗi buổi tối cha đều không cho nó ngủ cùng mẹ, nói là người bạn nhỏ nên học cách sống độc lập.

"không dễ chơi! Diễm Diễm, nhỏ giọng một chút, nếu như bị mẹ phát hiện, chúng ta chết chắc!" Diễm Diễm cái hiểu cái không gật đầu một cái.

"Anh trai, tại sao giường liên tục dao động như vậy?" Bé không hiểu, cha mẹ đang đánh nhau sao? Cái giường này có thể sập xuống hay không? Cũng đề hai đứa nó ở phía dưới sao?

"Chúng ta mau chui ra đi, nếu như bị cha mẹ phát hiện, nhất định sẽ chết!" Kỳ Kỳ lôi kéo Diễm Diễm, nhẹ nhàng bò ra ngoài. Nếu như bò ra ngoài cửa, tay cầm cửa quá cao, nó với không tới. không thể làm gì khác hơn là bò tới trong thư phòng, chỉ cần không làm cho cha mẹ phát hiện sự hiện hữu của hai anh em nó là được.

Bò vào trong thư phòng xong, hình như Cung Hình Dực và Tống Tâm Dao cũng không phát hiện ra sự xuất hiện của bọn nó. Len lén đóng cửa thư phòng, lôi kéo tay nhỏ bé của Diễm Diễm, đi tới ngồi xuống trên ghế sa lon.

"Anh, tại sao mẹ lại kêu 'a a a', không phải là bị cha đánh, còn có thể là làm sao?" Diễm Diễm tay chống cằm, càng nghĩ càng không hiểu.

"Diễm Diễm, cái này sau khi em lớn lên, sẽ hiểu. hiện tại không nên hỏi, cũng không thể đi hỏi mẹ, bằng không mẹ biết sẽ đánh pp nhỏ của em." Sớm biết vậy, đã không nghe trộm ở trong phòng mẹ. hiện tại tốt rồi, Diễm Diễm như một cô nhóc ham học hỏi, hỏi cái này cái kia.

1.3

Nó phải trả lời thế nào đây, bởi vì, nó cũng không biết, bọn họ rốt cuộc đang làm chuyện gì, chỉ nghe bà ngoại nói là: buổi tối cha mẹ rất nỗ lực làm việc, muốn nhanh chóng cho hai đứa nó có thêm em trai hoặc là em gái.

Nếu bà ngoại đã nói như vậy thì nó chỉ có thể tin tưởng lời bà ngoại nói thôi, cha mẹ chắc là đang cố gắng để hai đứa nhanh chóng có thêm một đứa em trai hoặc một đứa em gái rồi!

Không biết qua bao lâu, hai đứa nhóc ngủ thiếp đi trên ghế salon. Diễm Diễm gối lên chân Kỳ Kỳ, một bàn tay nhỏ bé nắm thật chặt lấy tay Kỳ Kỳ, hình như sợ rằng anh sẽ trốn mình đi mất. Một cái chân thì vắt trên ghế, đung đưa. Kỳ Kỳ tựa vào trên ghế sa lon, cũng ngủ thật say.

Nửa đêm, Cung Hình Dực trần truồng, đi vào trong thư phòng. Vốn định uống chút nước..., lại không nghĩ rằng trên ghế sa lon có hai bóng dáng nhỏ nhắn đang nằm rúc vào đó.

Vội vàng chạy về phòng, lấy áo choàng tắm mặc vào, giúp Tống Tâm Dao kéo lại chăn, lúc này mới trở lại thư phòng, bế hai đứa tiểu quý lên, đưa về phòng của bọn chúng.

Nếu như mà anh không tới, hai đứa bé cứ ngủ ở trong thư phòng tới khi trời sáng, nhất định sẽ cảm. Công Kỳ Kỳ ôm Diễm Diễm, đưa cả hai đứa về đúng phòng của bọn nó, đắp kín chăn giúp hai đứa xong, anh mới đứng dậy, trở về phòng. Ra đến cửa, lại gặp được Tống Tâm Dao.

"Làm sao em đã dậy rồi?" Cung Hình Dực đi tới bên cạnh cô. Tội snay làm cô mệt muốn chết rồi, vẫn còn nửa đêm bỏ dậy.

"Em muốn đến xem hai đứa nó một chút xem có đá chặn ra hay không, không ngờ anh đã tỉnh rồi." Khi tỉnh lại, không nhìn thấy Cung Hình Dực, cô đi tìm khắp nơi, cũng không nhìn thấy bóng dáng của anh nên đi tới phòng các con, không ngờ nửa đêm, anh dậy đắp chăn cho bọn chúng.

"Không sao, hai đứa đều ngủ rất ngon, chúng ta trở về phòng đi!" Ôm eo Tống Tâm Dao, bọn họ cùng nhau trở về phòng.

Lần đầu tiên anh phát hiện, thì ra là mỗi đêm, cô đều dậy đắp chăn cho bọn trẻ, thế nhưng anh cho tới tận bây giờ cũng không biết.

Trở lại phòng, Cung Hình Dực thấy cô nằm xuống, vẫn nhìn mặt cô.

"Làm sao lại nhìn em như vậy? Ngủ đi!" Bị anh nhìn như vậy, cô cảm thấy không được tự nhiên.

"Đẹp!" Cung Hình Dực cười đặt lên trán cô một nụ hôn.

"Đừng có thần kinh nữa, mau ngủ đi! Ngày mai anh vẫn còn phải đi làm." Cung Hình Dực nằm xuống bên cạnh cô, đưa tay kéo cô vào trong lòng, đôi tay ôm thật chặt, cảm thụ cảm giác có cô ở bên cạnh.

Tống Tâm Dao tìm tư thế thoải mái nhất, hai mắt nhắm lại, ở trong ngực anh an tĩnh ngủ. Nghe hơi thở vững vàng đều đều của cô, anh biết cô đã ngủ. Lại hôn một cái lên trán cô, sau đó cũng nhắm mắt lại, tiến vào giấc mộng đẹp.

*

Hôn lễ.

Qua ba lần chuẩn bị kết hôn, tin tưởng lần này nhất định sẽ thành công. Cung Hình Dực đã làm xong tất cả các công tác bảo vệ, hôn lễ lần này nhất định sẽ là thời khắc linh thiêng nhất.

Lần này, bọn họ không thông báo với ký giả, chỉ có người nhà họ Cung và người nhà họ Tống cùng một số bạn bè, nhân viên thân thiết

Bây giờ nhà họ Cung chỉ có hai đứa bé, cùng Cung Hình Dực mới là ba người, sau khi cưới Tống Tâm Dao vào cửa cũng chỉ có bốn người. Thật là bình thường!

Hôn lễ được cử hành trong nhà thờ lớn ở thành phố O, tất cả tân khách cũng đã tập trung ở giáo đường, phía ngoài vườn hoa của giáo đường đều được trải cánh hoa hồng.

Trên mặt mọi người, đều mang nụ cười vui vẻ hạnh phúc.

Trong phòng hóa trang, Tống Tâm Dao khấn trang nhìn mình trong gương. Đợi lâu như vậy, mong lâu như vậy, hôn lễ của bọn họ cuối cùng đã tới, nhưng cô phát hiện mình thật sự rất khấn trang.

Cô cho là mình sẽ không lo lắng, nhưng mà cô phát hiện mình sai lầm rồi, cô khấn trang đến nỗi lòng bàn tay đổ đầy mồ hôi, không biết làm sao hình dung ra cảm giác của mình lúc này.

"Chị, em cảm thấy rất lo lắng, làm thế nào bây giờ?" Nhìn Cao Cẩm Nhã đứng bên cạnh, trên mặt của cô vẫn luôn mang theo nụ cười chúc phúc.

"Không có chuyện gì, qua một lát nữa sẽ không cần phải khấn trang rồi!" Cao Cẩm Nhã cười cười.

"Dạ!" Cô gật đầu một cái, hi vọng mình thật không cần khấn trang.

"Dao Dao, tiểu Nhã!" Triệu Tâm Nguyệt đi vào, rốt cuộc cũng nhìn thấy con gái của mình được mặc áo cưới rồi.

"Mẹ! (Dì)" Hai người đồng thanh gọi.

"Như thế nào? Có khỏe không!" Triệu Tâm Nguyệt nhìn Tống Tâm Dao.

"Mẹ, con có chút khấn trang." Cô thật sự rất khấn trang.

"Cô dâu mới đều như vậy." Triệu Tâm Nguyệt từ trong ngực lấy ra một hộp gấm, giao cho Tống Tâm Dao.

"Dao Dao, mở ra xem một chút." Tống Tâm Dao mở cái hộp gấm kia ra, bên trong là một đôi bông tai màu tím nhạt rất đẹp.

"Đây là đôi bông tai khi mẹ gả cho cha con bà ngoại đã cho mẹ. Dì của con cũng có một đôi. Hiện tại mẹ giao cái này cho con. Dao Dao, thân là vợ của người khác, con không thể có tính trẻ con như trước nữa, chăm sóc cho chồng thật tốt, bảo vệ gia đình của hai người. Mẹ chỉ hy vọng con có thể hạnh phúc." Triệu Tâm Nguyệt ôm Tống Tâm Dao nói. Bọn họ chỉ có một đứa con gái là Tống Tâm Dao mà thôi, trong lòng trùuì mừng vẫn là không muốn rời xa.

"Mẹ." Tống Tâm Dao gọi mẹ, có chút nghẹn ngào.

"Tốt lắm, cô dâu mới không thể khóc, khóc làm lem lem hết mặt mũi bây giờ thì phải làm sao?" Triệu Tâm Nguyệt nở một nụ cười, lấy khăn giấy bên cạnh, nhẹ nhàng lau nước mắt trên mặt cho cô.

"Tiểu Nhã." Triệu Tâm Nguyệt xoay người lại, lấy một cái hộp gấm khác ra.

"Tiểu Nhã, đây là của bà ngoại cho mẹ cháu. Chỉ tiếc là không có cách nào tự tay giao cho mẹ cháu. Hiện tại dì giao cái này cho cháu, xem như một kỉ niệm đối với mẹ cháu đi!" Đem cái hộp gấm kia giao cho Cao Cẩm Nhã, vỗ vỗ bả vai cô.

"Dì, cảm ơn dì!" Thật sự rất cảm ơn bà, vì mẹ cô mà đã giữ gìn nhiều năm như vậy.

"Đứa nhỏ ngốc, đừng nói những lời như vậy. Hai người! Mau trang điểm lại đi, hôn lễ sắp bắt đầu rồi." Tống Tâm Dao cùng Cao Cẩm Nhã gật đầu một cái, thợ trang điểm bên cạnh cùng đến giúp bọn họ trang điểm lại.

Kỳ Kỳ đưa theo Diễm Diễm, lén lút chạy qua phòng hóa trang, chạy đến bên cạnh Tống Tâm Dao, nhìn thấy hôm nay mẹ vô cùng xinh đẹp. Diễm Diễm cười si ngốc.

"Mẹ, thật là xinh đẹp!" Tay nhỏ bé của Diễm Diễm nắm thật chặt lấy áo cưới của Tống Tâm Dao .

"Diễm Diễm, làm sao con lại chạy tới đây" Lúc này cô mới phát hiện ra, Diễm Diễm nằm ở trên đùi mình.

"Anh trai đưa Diễm Diễm tới." Diễm Diễm tiếp tục nhìn mẹ xinh đẹp của mình, thấy cô thợ trang điểm đang tô vẽ trên khuôn mặt mẹ, nó đột nhiên cảm thấy chơi rất khá.

Trực tiếp bò đến trên đùi Tống Tâm Dao, nhìn mỹ phẩm trên bàn trang điểm, đưa bàn tay nhỏ bé mập mập ra, bắt lấy hộp phấn, liền muốn đưa vào trong miệng.

Thoạt nhìn có vẻ ăn rất ngon nha!

"Dao Dao, cẩn thận Điem Điem." Cao Cẩm Nhã đứng bên cạnh thấy Điem Điem cầm phần lên muốn đưa vào trong miệng, nhưng bị sợ đến không nói lên lời.

Tổng Tâm Dao lúc này mới thấy trong tay Điem Điem là hộp phần vội vàng đưa tay đoạt lại.

"Điem Điem, những thứ này không thể ăn."

"Ồ ồ. Mẹ! Điem Điem đói!" Điem Điem tội nghiệp nhìn xem Tổng Tâm Dao, nó thật sự rất đói.

"Kỳ Kỳ, mau đưa cho mẹ cái túi." Cũng không thể để bảo bối của mình đói bụng, hai đứa bé đều là tâm can trong lòng cô a.

"Điem Điem, chúng ta ăn bánh ngọt, để anh trai cho con ăn nha." Sợ Điem Điem đói, cô còn đem tất cả đồ ăn đều bỏ vào trong túi.

"Được ạ! Điem Điem có thể ăn bánh ngọt!" Điem Điem vui vẻ cười, từ trên đùi Tổng Tâm Dao bò xuống, chạy tới bên cạnh Kỳ Kỳ.

"Anh trai. Đây! Anh trai. Đây!" Kỳ Kỳ vội kéo Điem Điem đi tới bên sofa ngồi lên, bắt đầu đút cho em ăn bánh ngọt.

Nhìn hai đứa bé, Tổng Tâm Dao cười vui vẻ. Như vậy vậy là đủ rồi.

"Cô dâu, xong chưa? Đã đến giờ rồi...!" Một người phụ nữ, ôm một đứa bé, đẩy cửa đi vào.

1.4

"Y Y." Tổng Tâm Dao vừa nhìn đã nhận ra người phụ nữ trước mắt, hơn hai năm không gặp, cô thật sự rất nhớ cô ấy.

"Dao Dao, chúc mừng cậu kết hôn!" Quách Y Y cười, nhìn Tổng Tâm Dao, thật lòng chúc phúc cho bạn.

"Còn cậu thì sao? Cậu và anh ấy vẫn chưa hòa giải sao?" Hai năm qua, cô rất ít liên lạc, căn bản cũng không biết cô ấy sống như thế nào, Dạ Đình có tìm được cô hay không.

"Ngày vui như thế này nhắc đến anh ta làm cái gì? Cái này cho cậu, chúc tân hôn hạnh phúc!" Quách Y Y đem quà tặng trong tay giao cho Tổng Tâm Dao.

"Mẹ nuôi!" Kỳ Kỳ vui vẻ kêu to, khi nhìn thấy đứa bé trong ngực Quách Y Y, càng thêm hưng phấn chạy tới.

"Kỳ Kỳ, có nhớ mẹ nuôi hay không?" Quách Y Y ngồi xổm xuống, cũng ôm Đậu Đậu ngồi xuống.

"Đậu Đậu, sợ!" Đậu Đậu hình như có chút sợ người lạ, nằm trong ngực Quách Y Y, không dám lộ mặt ra.

"Đậu Đậu, anh là Kỳ Kỳ, anh trai của em nha, không cần phải sợ, anh sẽ không làm tổn thương em." Điem Điem thấy mình bị bỏ rơi, không vui. Từ trên ghế salon bò xuống, lao vào chạy tới bên cạnh bọn họ.

"Anh trai, Điem Điem đói!" Kéo tay nhỏ bé của Kỳ Kỳ, hình như muốn kéo anh trai về.

"Điem Điem, gọi mẹ nuôi đi!" Điem Điem liếc mắt nhìn Quách Y Y, lại nhìn Đậu Đậu một cái.

Sau đó quay đầu lại, làm bộ đáng thương nhìn Kỳ Kỳ, khóc nói: "Anh trai, Điem Điem đói, muốn ăn bánh ngọt."

"Được rồi, không khóc không khóc! Chúng ta ăn bánh ngọt." Kéo tay nhỏ bé của Điem Điem, cẩn thận giúp em lau đi nước mắt trên mặt, đi tới bên sofa.

"Y Y, cậu định làm gì? Thật sự không muốn cho anh ấy bất kỳ cơ hội nào nữa sao? Con của hai người cũng đã lớn như vậy, cậu thật sự không muốn cho anh ấy biết sao?" Giữa cô ấy và Dạ Đình vốn là có hiểu lầm, tại sao lại không nguyện ý ngồi xuống nói rõ ràng với nhau đây?

Nếu như nói rõ ràng, tất cả không phải là tốt rồi sao?

"Dao Dao, hôm nay là ngày cưới của cậu, cũng đừng nói những chuyện không vui này nữa! Nhìn thấy Kỳ Kỳ và Điem Điem tình cảm tốt như vậy, thật vui mừng cho cậu." Cô vẫn luôn lo lắng, Đậu Đậu bị bệnh nặng. Cô vẫn luôn sợ sẽ mất đi Đậu Đậu. Hiện tại, Đậu Đậu là trụ cột duy nhất trong cuộc sống của cô.

"Nhưng." Cô còn muốn nói thêm gì đó.

"Đừng có nhưng là, đã đến giờ rồi, nhanh đi ra ngoài đi! Người kia nhà cậu, có thể đã chờ đến nóng nảy rồi đó!" Kéo ra một nụ cười, ôm Đậu Đậu ra ngoài trước.

"Đi thôi!" Cao Cẩm Nhã đi tới bên cạnh cô, đứng ngang vai cô, dẫn đầu đi ra ngoài.

"Hai bảo bối, các cô ăn no chưa?" Tống Tâm Dao đi tới bên cạnh hai con, thấy Diễm Diễm ăn đầy miệng, vội vàng cầm khăn giấy nhẹ nhàng lau sạch sẽ giúp con.

"No rồi ạ!" Diễm Diễm ‘ hi hi ’ cười cười.

"Vậy đến chỗ bà ngoại đi. Kỳ Kỳ, đưa em đến chỗ bà ngoại, đi chậm chậm thôi, biết không?" Kỳ Kỳ gật đầu một cái, lôi kéo bàn tay nhỏ bé của Diễm Diễm đi tìm Triệu Tâm Nguyệt. Tống Tâm Dao lúc này mới đi ra khỏi phòng hóa trang. Đi tới giáo đường bên ngoài, đưa tay cho Tống Hàm Quân, trong giáo đường đang vang lên khúc quân hành dành cho hôn lễ.

Cô vừa nhìn thấy Cung Hình Dục, cảm giác cũng không hề khác lạ như trước nữa.

Bước đầu tiên, cô nhớ tới buổi sáng sớm bốn năm trước, cô vội vàng rời đi.

Bước thứ hai, cô nhớ tới cảnh tượng ở trong phòng ăn khi anh vô tình gặp được cô, cô lại lần nữa vội vàng rời đi.

Bước thứ ba, cô nhớ lại lần đầu tiên anh đến nhà cô, anh đang ở trong phòng cô thì cô khi ấy cảm thấy thật xấu hổ.

Bước thứ tư, cô nhớ lại ngày bọn họ đính hôn hôm đó, khi anh tin tưởng cô là mẹ của Kỳ Kỳ. Trong giây phút đó, lòng cô tràn đầy hạnh phúc.

Bước thứ năm, khi ở thành phố X, vì cầu xin sự tha thứ của cô, anh lại đợi trong gió tuyết, đứng hơn bốn giờ, cảnh tượng đó cho đến bây giờ vẫn khiến cô đau lòng.

Bước thứ bảy, bước thứ tám, bước thứ chín.

Đi thẳng đến trước mặt anh, Tống Hàm Quân trao tay cô cho Cung Hình Dục.

"Hiện tại, cha giao con gái của cha cho con, hi vọng bắt đầu từ hôm nay, con sẽ thật sự yêu thương nó, chăm sóc nó, không để cho nó chịu một chút tổn thương nào!" Cung Hình Dục nắm thật chặt tay Tống Tâm Dao, nhìn đôi mắt dưới lớp khăn voan kia, dùng những lời chân thật nhất nói với cô: "Cả đời này, chỉ có em là vợ của anh, anh sẽ không để cho em bị một chút tổn thương nào."

Tống Hàm Quân gật đầu một cái, trở lại chỗ ngồi, nắm thật chặt tay của vợ mình.

Tống Tâm Dao kéo tay Cung Hình Dục, hai người đi tới trước mặt cha xứ.

"Cung Hình Dục tiên sinh, anh có nguyện ý cưới Tống Tâm Dao tiểu thư làm vợ hay không? Vô luận nghèo khó hay giàu có, vô luận khỏe mạnh hay tật bệnh, cũng nguyện ý một đời một kiếp chăm sóc, mến yêu cô, cho đến khi chết đều không xa không cách không?"

Nhìn thẳng vào mắt Tống Tâm Dao, anh nói: "Tôi nguyện ý!"

"Tống Tâm Dao tiểu thư, cô có đồng ý gả cho Cung Hình Dục tiên sinh làm chồng hay không, cho dù có nghèo khó hay giàu có, cho dù khỏe mạnh hay tật bệnh, cũng nguyện ý một đời một kiếp chăm sóc, mến yêu anh ấy, cho đến khi chết cũng không xa không cách không?"

Nhìn vào mắt của Cung Hình Dục, cô nói: "Tôi."

"Chờ một chút!" Cửa giáo đường đột nhiên bị đẩy ra, bóng dáng hai người phụ nữ xuất hiện tại ngoài cửa.

Cung Hình Dục nhìn người phụ nữ kia, sợ ngây ngốc.

"Mẹ." Anh gọi một tiếng, Tống Tâm Dao sững sờ nhìn Cung Hình Dục, nh mới vừa gọi người phụ nữ kia là mẹ sao?

Cô không có nghe lầm, cô thật sự không có nghe lầm.

"Con trai, con kết hôn cũng không nói cho người làm mẹ đây biết sao?" Mộc Nhược Lan nhìn Cung Hình Dục một cái, lại nhìn Tống Tâm Dao đứng bên cạnh một cái, trong mắt tràn đầy khinh thường.

"Mẹ, không phải là?" Không phải hơn hai mươi năm trước, mẹ đã rời khỏi cõi đời này rồi sao? Tại sao lại đột nhiên xuất hiện?

"Chết rồi, thật sao? Ai ngờ ông trời rất tốt với tôi, để cho tôi sống lại." Mộc Nhược Lan nắm tay cô gái trẻ tuổi bên cạnh, đi vào bên trong.

"Mẹ, có chuyện gì, chờ chúng ta cử hành xong hôn lễ lại nói, được không?" Anh không muốn để cho hôn lễ của hai người xuất hiện bất kỳ chuyện gì.

Hiện tại cái gì anh cũng không muốn biết, chỉ muốn cùng Tống Tâm Dao cử hành xong hôn lễ.

"Tôi không nói không thể mà!" Mộc Nhược Lan đi tới chỗ ngồi, ngồi xuống. Nhìn Diễm Diễm và Kỳ Kỳ bên cạnh Triệu Tâm Nguyệt một cái.

"Tống Tâm Dao tiểu thư, cô có đồng ý gả cho Cung Hình Dục tiên sinh làm chồng hay không, cho dù có nghèo khó hay giàu có, cho dù khỏe mạnh hay tật bệnh, cũng nguyện ý một đời một kiếp chăm sóc, mến yêu anh ấy, cho đến khi chết cũng không xa không cách không?" Cha xứ lần nữa hỏi một câu.

"Tôi nguyện ý!" Tổng Tâm Dao mặc dù đối với chuyện mẹ Cung Hinh Dục đột nhiên xuất hiện này, có chút hoài nghi. Nhưng vẫn hi vọng cử hành xong hôn lễ với Cung Hinh Dục, xong tất cả mọi chuyện lại nói.

"Xin mời chú rể trao nhẫn!" Cung Hinh Dục nhận lấy nhẫn cưới từ Lôi Vũ Minh đeo vào ngón áp út của Tổng Tâm Dao, đặt lên tay cô một nụ hôn.

Tổng Tâm Dao cũng nhận lấy chiếc nhẫn Cao Cẩm Nhã đưa tới, đeo vào tay Cung Hinh Dục.

"Có ai phản đối hai người này kết hôn hay không?" Cha xứ nhìn mọi người phía dưới, thấy không có ai phản đối.

"Hiện tại chú rể có thể hôn cô dâu rồi." Cung Hinh Dục đưa tay vén khăn voan lên, nhìn Tổng Tâm Dao hơi cúi đầu, rốt cuộc cô đã trở thành vợ của anh.

Cung Hinh Dục đến gần cô, tựa vào trên môi cô nói: "Bà xã, em thật xinh đẹp." Cô chưa kịp trả lời, đã bị nụ hôn của anh hoàn toàn mê hoặc.

Tất cả mọi người có mặt, đều cảm thấy vui mừng cho bọn họ, Mộc Nhược Lan lại cười lạnh nhìn bọn họ một cái, người phụ nữ như vậy, làm sao có thể có năng lực quản tốt nhà họ Cung được chứ?

Kỳ Kỳ và Diễm Diễm là vui mừng nhất, Diễm Diễm nhảy một điệu vũ không biết tên, khiến mọi người đều phải cười ha ha. Cung Hinh Dục ôm con gái của mình qua, hôn lên mặt con một cái.

"Cha, mẹ. Diễm Diễm muốn hôn hôn!" Nói xong, Diễm Diễm liền đưa ra tay nhỏ bé mập mạp, ôm mặt Cung Hinh Dục, hôn lên môi anh một cái vang dội, lại vội vàng hôn lên môi Tổng Tâm Dao một cái giống như vậy.

"Thật là một đứa bé nghịch ngợm!" Cung Hinh Dục ôm Diễm Diễm, khắp khuôn mặt là nụ cười hạnh phúc.

Hôn lễ của bọn họ, cuối cùng cũng thành công!

1.5

Tại nhà lớn nhà họ Cung, không khí có vẻ có chút nặng nề, Cung Hinh Dục và Tổng Tâm Dao ngồi cạnh nhau, còn Kỳ Kỳ và Diễm Diễm ngồi hai bên. Tổng Tâm Dao nhìn Mộc Nhược Lan, rõ ràng cô cảm thấy bà ấy không yêu thích cô, lại nhìn Cung Hinh Dục một cái, tay được anh nắm lấy thật chặt.

Nếu như không phải hiện tại anh đang nắm tay cô, cô thật sự không biết, nên phải làm sao nữa.

"Kỳ Kỳ, Diễm Diễm để đi đất hai đứa đi chơi nhé." Cao Cẩm Nhã cảm thấy không khí hôm nay như vậy không nên để hai đứa bé ở lại đây.

"Không ạ!" Kỳ Kỳ cảm giác, bà nội hình như không yêu thích mẹ của bọn nó.

"Cháu cũng không đi!" Diễm Diễm thấy Kỳ Kỳ không đi, nó cũng không muốn đi.

"Mẹ, hiện tại mẹ có thể nói rồi, tại sao mẹ còn sống, hai mươi mấy năm nay cũng không về nhà!" Cung Hinh Dục nhìn Mộc Nhược Lan thật không thể hiểu được tại sao bà rõ ràng còn sống thể nhưng lại không muốn xuất hiện trước mặt anh.

"Con cho là mẹ không muốn trở lại sao? Là ông nội con không để cho mẹ trở lại!" Mộc Nhược Lan tựa vào trên ghế sa lon. Nếu như không phải vì Cung Thiên Kích, bà đã sớm trở lại rồi.

"Chuyện này liên quan gì đến ông nội?" Anh thật không rõ, năm đó anh rõ ràng đã nhìn tận mắt thấy bà rồi đi. Nhưng tại sao qua nhiều năm như vậy rồi, bà vẫn còn sống ở trên thế giới này.

"Hay là để cháu nói cho!" Người phụ nữ trẻ tuổi ngồi bên cạnh Mộc Nhược Lan mở miệng nói.

"Cô là ai?" Cung Hinh Dục liếc nhìn người phụ nữ đó, chỉ một cái liếc mắt lại trở về trên người của Tổng Tâm Dao.

"Em tên là Mộc Thanh Thanh, là em họ của anh." Mộc Thanh Thanh liếc mắt nhìn Cung Hinh Dục.

"Em họ? Tôi không nhớ là tôi còn có một người em họ đấy!" Một chút ấn tượng anh cũng không có.

"Thanh Thanh là con gái của cậu con, hai người các con lúc nhỏ đã được hứa hôn, nhưng không ngờ mẹ mới vừa mang theo nó trở về, con lại kết hôn cùng người phụ nữ này!" Lần đầu tiên gặp mặt, Tổng Tâm Dao đã cảm thấy, Mộc Nhược Lan không thích cô, lần này nghe bà nói như thế, cô càng khẳng định thêm.

"Mẹ, hiện tại đã là thời đại nào rồi, hơn nữa, con và Dao Dao vốn chính là thật lòng yêu nhau, lẽ ra một năm rưỡi trước, đã kết hôn, ai ngờ vào thời điểm đó ông nội lại qua đời, cho nên hôn lễ của chúng con mới kéo dài tới bây giờ." Đối với Tổng Tâm Dao, trong lòng anh tràn đầy áy náy, vốn là có thể kết hôn sớm, nhưng không ngờ sẽ biến thành bộ dáng như hiện tại này.

"Mẹ kkkhoong quan tâm hai người có yêu nhau hay không, mẹ và cha con cũng là được chọn đính hôn từ bé, thế thì như thế nào? Cuối cùng vẫn ở chung một chỗ không phải sao?" Bà và cha của Cung Hinh Dục chính là được đính hôn với nhau từ bé.

"Vậy mẹ cảm thấy, mẹ và cha sống vui vẻ với nhau sao? Mỗi ngày đều nghe hai người gây gổ, cãi nhau, mẹ hi vọng con trai của mình cũng sống cuộc

sống như vậy sao?" Anh thật không rõ, tại sao tư tưởng của bọn họ đều như vậy.

"Nếu như không phải là cha con ở bên ngoài, bao nuôi nhiều người phụ nữ khác, mẹ sẽ so đo cùng ông ấy sao?" Nhớ tới cha của Cung Hinh Dục là bà liền tức giận.

"Nhưng mà con và cha là hai người hoàn toàn khác nhau, tại sao mẹ lại phải gắn hai người lại với nhau." Về việc này, cho dù ai cũng sẽ không thể tách anh và Tống Tâm Dao ra được.

"Đừng nhắc tới những chuyện này nữa, để người giúp việc dọn cho ta và Thanh Thanh hai phòng tốt nhất đi." Bây giờ muốn đuổi Tống Tâm Dao ra ngoài, căn bản cũng không thể. Vẫn phải để bà và Thanh Thanh ở lại trước đã.

"Mẹ ở phòng cũ đi! Còn cô ở phòng khách lâu hai! Người làm sẽ đưa cô đi." Cung Hinh Dục lười phải nhiều lời, mẹ của anh lại đột nhiên xuất hiện vào lúc này, khiến cho anh cảm thấy có chuyện phải suy nghĩ thật kỹ một chút, phải làm rõ mọi chuyện.

"Bảo bối, đi về phòng ngủ đi, thời gian không còn sớm nữa rồi!" Đêm tân hôn này của bọn họ lại xảy ra những chuyện này, thật là tức chết anh.

"Dạ! Cha mẹ ngủ ngon!" Kỳ Kỳ kéo Diễm Diễm, hôn một cái lên môi Tống Tâm Dao, lại hôn Cung Hinh Dục một cái. Diễm Diễm cũng học theo.

"Ngoan ngoãn quá!" Kỳ Kỳ gật đầu một cái, lúc này mới dắt Diễm Diễm đi lên trên lầu để bảo mẫu đưa về phòng.

"Chị Lý, đưa phu nhân về phòng. Sau đó đưa tiểu thư đây đến phòng khách." Cung Hinh Dục nói với người làm xong, liền ôm Tống Tâm Dao lên lầu. Đêm nay là đêm tân hôn, bọn họ phải hưởng thụ thật tốt.

Trở lại phòng, Cung Hinh Dục mới vừa khóa lại cửa, Tống Tâm Dao liền nhào vào trong ngực anh, ôm Cung Hinh Dục thật chặt.

"Hinh Dục, em rất sợ!" Cô thật sự rất sợ, khi nghe Mộc Nhược Lan nói anh và Mộc Thanh Thanh có đính ước từ nhỏ, cô liền không biết phải làm gì.

"Đưa ngực, không phải sợ, tất cả đã có anh ở đây." Nhẹ nhàng vỗ lưng cô nói.

"Nhưng mà, anh có cảm thấy rằng có chuyện gì đó sắp xảy ra không?" Cô thật sự rất lo lắng trong những ngày kế tiếp, cuộc sống của bọn họ cũng sẽ không trôi qua dễ dàng.

"Đừng nghĩ nhiều như vậy, nhanh đi tắm đi, tắm sớm nghỉ ngơi sớm một chút." Tống Tâm Dao gật đầu một cái, lấy áo ngủ đi vào phòng tắm, Cung Hinh Dục ngồi ở bên cửa sổ, nhìn cảnh đêm ngoài cửa sổ.

Anh phải cho Dạ Thiên điều tra chuyện này thật kỹ. Chuyện này không chỉ có Tống Tâm Dao cảm thấy kỳ quái, mà ngay cả anh cũng cảm thấy rất kỳ quái.

Mộc Thanh Thanh, người em họ chui ra từ tầng đá này, thật khiến cho anh rất hoài nghi, cứ có cảm giác chuyện này thật không có đơn giản như vậy, chỉ hy vọng không có chuyện quá lớn xảy ra.

Anh và Tống Tâm Dao mới vừa kết hôn, vốn định đưa cô đi hưởng tuần trăng mật, nhưng mà bây giờ Mộc Nhược Lan trở lại, kế hoạch hưởng tuần trăng mật của bọn họ xem ra phải rời lại rồi. Anh không biết tiếp đó sẽ xảy ra chuyện gì, nhưng mà bây giờ rời đi, cũng không phải lựa chọn sáng suốt, chỉ hy vọng Tâm Dao không trách anh, như vậy là đủ rồi, chỉ cần nhìn thấy Tống Tâm Dao sống tốt, vậy thì đủ rồi.

Hết chương 1

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc - Chó Cướp Mẹ Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 2: Đêm tân hôn và sổ tay nàng dâu

2.1

"Chồng à, em tắm xong rồi, anh mau đi tắm đi!" Tống Tâm Dao ra ngoài liền thấy Cung Hinh Dục đang đứng bên cửa sổ, giống như sợ anh nhìn thấy áo ngủ mặc trên người mình, cô nhanh chóng chui vào trong chăn.

"Ừ! Chờ anh, không cho ngủ, biết chưa?" Đặt lên môi cô một nụ hôn, anh đi vào trong phòng tắm.

Cung Hinh Dục tắm xong, nhanh chóng trở lại trên giường, Tống Tâm Dao nhìn anh một lát, cũng nằm xuống.

"Vợ. . . ." Cung Hinh Dục gọi một tiếng, âm thanh có chút khàn khàn, ôm eo thon của cô, thân hình cao lớn lạt nghiêng, vững vàng đặt cô nằm phía dưới, bấp thập kiên cố to lớn đè ép cô, xấu bụng không buông.

"Ngủ!" Mặc dù là đêm tân hôn, nhưng nhớ tới chuyện đã xảy ra hôm nay, tâm tình của cô cũng không khá lắm.

"Đêm tân hôn, chẳng lẽ em định lãng phí sao?" Cô mặt đỏ tới mang tai, phát hiện bụng truyền đến xúc cảm nóng bỏng, vật to lớn kia của anh đang ngấm thẳng chống đỡ cô. Cô biết tối nay mình vẫn sẽ không thể trốn khỏi.

Cung Hinh Dục tựa vào bên tai, khẽ mút tai cô, Tổng Tâm Dao phát ra một tiếng thở gấp khó nhin, gương mặt căng môi, sợ rằng âm thanh xấu hổ như vậy lại lần nữa vang lên.

"Chồng à, anh cảm thấy cái cô Mộc Thanh Thanh đó đột nhiên xuất hiện, có phải có chút kỳ quái hay không?" Môi của anh đang hôn tai cô, chiếc lưỡi nóng bỏng cũng đang thăm dò vào trong đó.

"Cái này, chờ trời sáng lại nói tiếp, được không?" Anh ôm ái hôn cô, âm thanh trầm thấp ở bên tai nói nhỏ, giọng nói càng lúc càng nóng, khiến cho cô không thể nào suy nghĩ được gì nữa. "Dao Dao, nếu như anh nói, chúng ta lại có thêm một đứa bé, em có muốn không?" Anh đột nhiên rất muốn biết, cô có đồng ý lại vì anh sinh thêm con nữa hay không.

"Anh muốn có thêm con sao?" Cô biết khi mình sinh con rất đau, thật sự rất đau. Nhưng nhìn bọn nhỏ từng ngày từng ngày trưởng thành, lại hạnh phúc như vậy.

"Anh nghĩ là anh muốn, nhưng nhìn thấy em sinh con đau như vậy, anh không dám chắc nữa!" Khi nhìn lúc cô sinh Điem Điem, anh thật không đành lòng nhìn cô đau như vậy nữa.

"Chúng ta lại sinh thêm đi!" Tổng Tâm Dao đột nhiên mở miệng, trong nhà có thêm mấy đứa bé, quả thực sẽ náo nhiệt hơn rất nhiều, nhà lớn như vậy, nếu như Cung Hinh Dục đi làm, trong nhà cũng chỉ còn lại có cô và hai đứa bé.

"Vợ, cảm ơn em!" Cung Hinh Dục hôn lên môi cô một cái, ở trên môi cô nói lời cảm ơn.

"Muốn anh giúp em cởi sao?" Thấy áo ngủ kêu gọi trên người cô, đây vẫn là lần đầu tiên cô ở trước mặt anh mặc áo ngủ kêu gọi như thế này.

"Đẹp không?" Cô đột nhiên mở mắt nhìn Cung Hinh Dục.

"Đẹp!" Không chỉ đẹp mắt, hơn nữa còn rất mê người.

Bàn tay nắm dây áo ngủ, nhẹ nhàng kéo ra hai bên. Đầu ngón tay thô ráp khẽ chạm vào nụ hoa đỏ tươi, đầu tiên là nhẹ nhàng ma sát, tiếp theo là nặng nề vuốt ve.

Tổng Tâm Dao xấu hổ, kịch liệt run rẩy, trong miệng phát ra thở dốc khó nhin.

Cảm giác ướt nóng bỏng vờn quanh nơi trần trụi đầy dầy, cô càng run rẩy lợi hại hơn, trong lúc mông lung mở mắt, nhìn thấy anh lấy môi lưỡi bao quanh nụ hoa, chút nhẹ chút nặng hôn mút..

"Không cần. A. Ừ. " Đây vẫn là lần đầu cô tận mắt nhìn thấy, hình ảnh xấu hổ như vậy, mặc dù hàng đêm ở dưới người anh vẫn thường như vậy, nhưng mà cô vẫn chưa từng mở mắt nhìn anh.

Bộ dáng xấu hổ bộ của cô, ngược lại càng thêm nâng lên ** của anh, màu tím nhạt trong con ngươi giống như là có lửa đang thiêu đốt, bàn tay nắm chặt nơi tuyết trắng thanh tú đầy dầy, bừa bãi mút hôn, làm cho cô phát ra tiếng khóc thút thít mà yếu đuối.

"Ai nha. Không cần. Không cần. Quá mất mặt á. A. "

Cô cảm thấy nóng quá, giống như là bị bao vây trong biển lửa, chỉ có thể không ngừng thở dốc, cảm giác kì dị này, trêu đùa khiến cho cô khó có thể hít thở, môi đỏ mọng liên tiếp bật ra một tiếng lại một tiếng than nhẹ.

Anh mở to miệng khẽ cắn nụ hoa đỏ tươi, cả người Tổng Tâm Dao run lên, nũng nịu, trong đầu trống rỗng, đôi tay chống đỡ trên ngực anh, muốn đẩy anh ra, lại phát hiện tay mình, không có một chút hơi sức.

Thân thể cao lớn của Cung Hinh Dục chống đỡ ở trên người cô, lực hông dựa vào bụng mềm mại của cô.

"A. " Cô thở hổn hển, bất luận triển miên bao nhiêu lần cùng anh, kích tình của anh, đều khiến cô không tiêu thụ được, nhiều lần đều ở dưới người anh yếu đuối cầu xin tha thứ.

Hai mắt cô nhắm lại, không dám xem, nhưng mà cảm giác như vậy, lại càng thêm mãnh liệt,

"Ừm. A. " Tổng Tâm Dao nhú đôi lông mày cong cong, ** rên rỉ, vang vọng khắp căn phòng.

Theo cuộc chạy nước rút của Cung Hinh Dục, Tổng Tâm Dao vô lực, vẻ mặt càng thêm mềm mại, cũng theo bản năng đáp lại, trong phòng là một màn vô cùng nóng bỏng.

Cô mơ hồ thở dốc, khó nhin than nhẹ. "Không được. A. Không được. Ừm ừm ừm. Hô a. , em không chịu nổi.

. A."

"A. Không cần. A." Cô sắp không chịu nổi, đêm tân hôn, không phải anh nên dịu dàng đối với cô sao? Tại sao anh lại giống như mãnh thú vậy, muốn từ trên người của cô, đòi lấy càng nhiều hơn.

Cung Hinh Dục chợt lật người, nằm ngửa ở trên giường, ôm lấy hông trắng của cô, hai tay có lực nắm chặt eo nhỏ.

"Ngồi lên trên người anh." Anh bá đạo ra lệnh .

Tổng Tâm Dao làm bộ đáng thương nhìn anh, chậm rãi từ lồng ngực anh bò dậy, hông của cô cũng đau sắp đứt, chẳng lẽ anh lại muốn sao? Ô ô. Không cần a!

Cái tư thế này, khiến cho cô vừa hốt hoảng lại hưng phấn. Anh đang ở dưới người cô gằm nhẹ, bộ dáng đó khiến cho cô có cảm giác giống như mình đang không chế một dã thú giống đực xinh đẹp. Nhưng lại cũng làm cho cô không ngẩng mặt lên nổi, tầm mắt anh vẫn luôn nhìn chăm chăm mặt cô. Anh nhìn mặt cô, không biết là bởi vì **, hay là bởi vì ngượng ngùng mà nhuộm đỏ.

"A. " Khi cô còn không biết như thế nào cho phải, lại nghe được tiếng mình kêu, sau đó liền nằm ở trên ngực anh thờ hồn hể,

Mồ hôi hai người hòa quyện vào nhau, cực kỳ thân mật, cũng không phân rõ là của ai.

Bên trong phòng tân hôn, tiếng phái nam gằm nhẹ, cùng với phái nữ yếu kiều, từ từ thấp xuống, chỉ còn lại cái ôm chặt đi chung với hai người, lẳng lặng hưởng thụ đêm tân hôn vui vẻ

Cung Hinh Dục nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn mặt mũi của cô, hi vọng tối nay, cô có thể mang thai đứa bé của bọn họ.

Anh ôm chặt lấy cô, ở trên mặt ướt mồ hôi in xuống một nụ hôn, thật chặt ôm cô vào trong ngực, để cho cô có thể ngủ an ổn một chút,

Hạnh phúc, từ cái đêm sáu năm trước kia, khi gặp cô đêm đầu tiên đã bắt đầu.

2.2

Ngày thứ hai, Tổng Tâm Dao ngủ quên, khi cô xuất hiện tại phòng khách đã thấy Mộc Nhục Lan mặt tức giận nhìn mình.

"Mẹ!" Cô gọi một tiếng, có cảm giác như có chuyện gì đó sẽ xảy ra .

"Cô là một người vợ mà như vậy sao? Cô xem xem hiện tại là mấy giờ rồi?" Mộc Nhục Lan chỉ vào đồng hồ báo thức bên cạnh, hiện tại cũng đã đến gần trưa, thế mà cô đến thời điểm này mới thức dậy.

"Mẹ, thật xin lỗi!" Cô cúi đầu, ngoan ngoãn nhận lỗi sai.

Cung Hinh Dục chết tiệt này, ngày thứ hai sau khi cưới đã chết ở đâu rồi? Cũng không ra ngoài giúp cô nói một câu, tối hôm qua khiến cô mệt mỏi như vậy thế mà hiện tại ngay cả một bóng người cũng không nhìn thấy.

"Thật xin lỗi, cô có thể làm cơm ăn không? Nếu gả vào nhà họ Cung, cô sẽ phải tuân theo quy củ của nhà này, bằng không thì hãy thu dọn đồ đạc, trở về nhà mẹ đẻ đi." Mộc Nhục Lan nhìn cô một cái, lấy ra một quyển sổ tay, vút xuống trước mặt Tổng Tâm Dao.

"Hôm nay, hãy học thuộc tất cả những gì có trong cuốn sổ tay này trước đã, nếu như không học thuộc lòng thì đừng có ăn cơm." Mộc Nhục Lan hừ lạnh nói, vịn tay Mộc Thanh Thanh, đi ra khỏi phòng.

Tổng Tâm Dao nhặt cuốn sổ tay dưới đất lên, mở ra vừa mới nhìn một cái, thiếu chút nữa đã té xỉu.

Đây là cái thể loại sổ tay bất bình đẳng gì vậy? Quy tắc con dâu nhà họ Cung?.

Điều thứ nhất: mỗi ngày đúng bảy giờ phải xuất hiện tại phòng khách;

Điều thứ hai: mỗi ngày đều phải chuẩn bị bữa ăn sáng;

Điều thứ ba: mỗi ngày phải theo cha mẹ chồng tân bộ;

.

Liếc mắt nhìn, không dưới trăm điều. Tổng Tâm Dao thật đúng là lần đầu tiên nhìn thấy quyển sổ tay như vậy. Vì sao Cung Hinh Dục trước kia chưa từng cho cô xem qua chứ?

Cô vô cùng thích ngủ nướng, muốn cô mỗi buổi sáng đều phải thức dậy lúc bảy giờ, đó không phải là muốn mạng của cô sao?

"Mẹ!" Chị Diêu dẫn Diễm Diễm tới phòng khách .

"Chị Diệu, Diễm Diễm ăn cơm trưa rồi sao?" Bây giờ đã mười hai giờ, cũng không rõ bảo bối đã ăn hay chưa nữa.

"Cô chủ, con bé đã ăn rồi."

"Chị Diệu, chị đi nghỉ ngơi đi! Hiện tại để nó ở đây với em là được rồi!" Chị Diệu gật đầu một cái, liền lui xuống.

"Diễm Diễm có ngoan ngoãn hay không?" Diễm Diễm gật đầu một cái.

"Mẹ, Diễm Diễm vẫn luôn rất biết điều." Diễm Diễm gật đầu nhỏ, mắt sáng ngời hết sức đáng yêu.

"Được, ngoan là tốt rồi!" Tống Tâm Dao gật đầu, ôm Diễm Diễm đặt trên đùi của mình.

"Diễm Diễm ngoan ngoãn ngồi ở chỗ này, đọc sách với mẹ, có được hay không?" Diễm Diễm nấp vào trong ngực Tống Tâm Dao, nó vẫn rất thích tư vị của mẹ.

Ôm Diễm Diễm, cô bắt đầu đọc tất cả những điều lệ trong quyển sổ tay kia..

Cung Hình Dực tan ca về đến nhà, liền thấy Tống Tâm Dao đang cầm quyển sổ tay của gia đình đã mấy đời chưa từng động đến, giống như đọc đang rất nghiêm túc.

"Vợ, tại sao đột nhiên em lại có hứng thú đọc cái quyển sổ tay này vậy?" Anh còn chẳng biết quyển sổ tay này để ở chỗ nào, vậy mà cô lại tìm ra để đọc được.

"Mẹ nói, đây là quy củ mà con dâu nhà họ Cung phải hiểu được, muốn em trong ngày hôm nay phải thuộc hết toàn bộ." cô là bất đắc dĩ, Mộc Nhược Lan thật sự rất không thích cô. cô có thể cảm giác được điều đó.

"Đừng đọc nữa, hiện tại đã là thời đại nào rồi, làm sao còn làm theo những điều này nữa, không cần thiết phải lãng phí thời gian đâu. Em đã ăn chưa?" Tống Tâm Dao lắc đầu một cái, buổi sáng cô cũng còn chưa ăn, bụng cũng sắp chết đói.

"Ăn cơm đi! Diễm Diễm, cha ôm!" Ôm Diễm Diễm từ trong ngực Tống Tâm Dao, nắm tay Tống Tâm Dao, ba người cùng nhau đi tới phòng khách.

"Hình Dực, về rồi sao!" Mộc Nhược Lan đã ngồi trên ghế chủ vị, mà Mộc Thanh Thanh lại ngồi ở chỗ vốn là vị trí của Tống Tâm Dao.

"Mẹ, chỗ đó, từ trước cho tới nay đều là chỗ ngồi của thiếu phu nhân nhà họ Cung." Nhìn Mộc Thanh Thanh một cái, hình như cô ta có vẻ không muốn đứng lên.

"Ở trong mắt ta, trừ Thanh Thanh, bất kỳ người phụ nữ nào cũng không thể là con dâu nhà họ Cung." Mộc Nhược Lan ngay cả nhìn cũng không nhìn Tống Tâm Dao lấy một cái.

"Mẹ...." Cung Hình Dực thật không biết phải nói với Mộc Nhược Lan như thế nào.

"không quan trọng, em ngồi ở đây là được rồi, chỉ là chỗ ngồi thôi mà, trên bàn ăn nhiều chỗ ngồi như vậy, ngồi đâu cũng giống nhau." Tống Tâm Dao kéo tay Cung Hình Dực, để cho anh không cần nói thêm nữa.

"Mẹ, con muốn ăn cái đó!" Diễm Diễm chỉ vào món điểm tâm ngọt trên bàn, giống như có vẻ ăn ngon lắm.

"Diễm Diễm, cha gấp cho con." Nếu như Tống Tâm Dao đi gấp, Mộc Nhược Lan nhất định lại nói lên nói xuống.

"Tống Tâm Dao, cô giáo dục con như thế nào vậy? Chẳng lẽ không dạy nó là người lớn chưa động đũa là không thể được ăn sao?" Mộc Nhược Lan lại đem trách nhiệm đẩy tới trên người Tống Tâm Dao.

"Mẹ, Diễm Diễm là cháu gái của mẹ, đứa bé còn chưa được hai tuổi, làm sao có thể hiểu được những thứ này chứ?" Cung Hình Dực thật sự không chịu nổi, Mộc Nhược Lan căn bản là đang cố gắng tìm những điểm xấu của Tống Tâm Dao.

"Mẹ, thật xin lỗi! Con sẽ dạy bảo lại con bé." Tống Tâm Dao ôm lấy Diễm Diễm.

"Hình Dực, anh ăn cơm đi! Con để em trông được rồi, anh ăn xong còn phải đi làm." Cung Hình Dực nhìn Tống Tâm Dao. Bây giờ mới là ngày đầu tiên sau hôn lễ, nếu như tình hình vẫn tiếp tục như vậy, Mộc Nhược Lan nhất định sẽ còn ghê gớm hơn.

Anh thật không rõ, Mộc Thanh Thanh tốt ở điểm nào, tại sao Mộc Nhược Lan lại thích Mộc Thanh Thanh mà không thể đối xử tốt với Tống Tâm Dao.

"Vợ, em ăn nhiều một chút." Cung Hình Dực gấp một chút thức ăn vào trong bát của Tống Tâm Dao. Thấy Mộc Nhược Lan trong bữa cơm luôn làm đủ điều chỉ nhằm vào Tống Tâm Dao.

Anh thật sự rất lo lắng, khi anh không ở nhà, Mộc Nhược Lan nhất định sẽ làm khó Tống Tâm Dao.

"Được!" Tống Tâm Dao đáp một tiếng, dứt Diễm Diễm ăn một chút, mình chỉ là ăn cho có, không có một chút khẩu vị.

Mộc Nhược Lan không thích cô, cô hiểu rất rõ ràng, nhưng tại sao ngay cả để cho cô ăn bữa cơm, cũng không cảm thấy hài lòng?

"Mẹ, Hình Dực, em họ, mọi người từ từ ăn! Con ăn no rồi!" Ôm Diễm Diễm, Tống Tâm Dao liền đứng lên, đi ra khỏi phòng.

Thấy Tống Tâm Dao đã đi xa, Cung Hình Dực nhìn Mộc Nhược Lan.

"Mẹ, Dao Dao khiến mẹ không hài lòng ở chỗ nào? Tại sao lại luôn luôn nhắm vào cô ấy?" thật không hiểu, Tống Tâm Dao nhìn nhin, anh nhận ra được, nhưng cũng vì vậy mà đau lòng cho cô.

cô không muốn làm cho Mộc Nhược Lan không thích mình, cho nên đang nỗ lực làm một nàng dâu khéo léo.

"Ta nhắm vào nó bao giờ? Ta chỉ đang dạy nó đạo lý làm người." Mộc Nhược Lan tự nhiên ăn cơm, Mộc Thanh Thanh không mở miệng nói một câu, chỉ ngồi ở chỗ đó tự nhiên ăn.

"Mẹ, con thấy rất rõ ràng. Dao Dao vẫn luôn nhìn nhin mẹ... Nếu như mẹ vẫn còn tiếp tục như vậy, con không thể làm gì khác hơn là dọn ra ngoài ở cùng Dao Dao, còn có cái sổ tay nàng dâu gì đó kia, khi còn tại thế, ông nội cũng đã bỏ điều lệ như vậy rồi, cho nên mẹ không cần phải lấy cái đó đi đối phó Dao Dao." Cung Hình Dực buông bát đĩa trong tay, nhìn hai người bọn họ, anh căn bản ăn không vào bất kỳ thứ gì.

"cô..." Mộc Nhược Lan thật không nghĩ đến, con trai của mình, lại có thể uy hiếp mình như vậy. Chỉ vì người phụ nữ kia mà uy hiếp bà.

"cô, cô đừng tức giận! Anh họ chỉ là một lúc không thể tiếp nhận." Mộc Thanh Thanh lúc này mới lên tiếng, nhìn Cung Hình Dực rời khỏi phòng.

Người mà cô xem trọng cho dù là ai cũng trốn không thoát lòng bàn tay của cô. Cung Hình Dực là tình thế bất buộc, cho dù hiện tại anh ta đã có vợ thì như thế nào, chỉ cần cô muốn, không có gì là không có được.

"Thanh Thanh, con đúng là hiểu chuyện!" Mộc Nhược Lan vẫn ưa thích Mộc Thanh Thanh nhất, hiểu bà rõ nhất, mỗi lần đều an ủi bà.

2.3

Trong phòng khách, Tống Tâm Dao ôm Diễm Diễm vẫn còn đang nhìn sổ tay nàng dâu, cô thật không hiểu, tại sao tất cả mọi chuyện lại biến thành bộ dáng giống như hiện tại. Nhìn những điều lệ trong sổ tay kia mỗi một cái đều là bất bình đẳng, lấy loại trọng nam khinh nữ trong xã hội trước kia làm tiêu chuẩn, có lẽ không biết cái này là bất bình đẳng. Ngược lại hiện tại, đã là thời đại nào rồi, những thứ đồ này rốt cuộc tính là cái gì?

"Dao Dao, em đừng xem cái này nữa!" Cung Hình Dực đưa tay cướp lấy quyển sổ tay trong tay cô, trực tiếp ném vào trong thùng rác, đi tới ngồi xuống bên cạnh cô.

"Anh chưa ăn no, đúng không?" Anh biết chuyện này nhất định khiến cô phiền lòng.

"Em thì sao? Mới ăn được có hai miếng như vậy, no được sao? Nếu như có uất ức đừng giấu trong lòng, anh hi vọng nếu như có chuyện gì, em có thể nói với anh, chúng ta là vợ chồng, anh không muốn nhìn thấy em khó chịu. Em biết chưa?" Tống Tâm Dao gật đầu một cái, tựa sát vào ngực Cung Hình Dực.

"Chồng à, em hiểu, là vợ người ta sẽ phải hiếu kính cha mẹ, chăm sóc chồng, em đã gả cho anh, là bởi vì em yêu anh! Anh cưới em về, cũng không phải chính là bởi vì, anh cũng yêu em sao?" Nếu như anh không yêu cô..., không thể nào sẽ cưới cô, người đàn ông giống như Cung Hình Dực, làm sao có thể bởi vì hai đứa bé mà trói buộc hạnh phúc cả đời của mình được chứ?

"Đúng! Bởi vì anh yêu em, cho nên anh hi vọng sẽ có thể làm cho em hạnh phúc, khiến bọn nhỏ có thể thật vui vẻ, vậy mà ngày đầu tiên sau hôn lễ đã lại khiến em đối mặt với vấn đề như vậy." Quan hệ mẹ chồng nàng dâu, thật sự rất rõ ràng.

"Anh yên tâm, chắc có lẽ bởi vì, em đã cướp mất con trai của mẹ, cho nên mẹ mới như vậy, qua một khoảng thời gian nữa sẽ hết chuyện! Xem ra, mẹ thật sự rất yêu quý anh, mẹ có người con trai ưu tú như vậy, nhất định cảm thấy rất kiêu ngạo. Chồng à, không cần bởi vì quan hệ của em và mẹ mà đối cứng với mẹ được không?" Cung Hình Dực gật đầu một cái.

"Cuộc đời này có thể lấy được một người vợ như thế này, chồng còn có đòi hỏi gì nữa chứ." Cung Hình Dực ôm chặt Tống Tâm Dao, Diễm Diễm cũng đưa tay, ôm cổ Cung Hình Dực thật chặt.

Mộc Thanh Thanh đứng ở cửa lẳng lặng nhìn, trong mắt tràn đầy thù hận. Tống Tâm Dao, là cô ta đã đoạt mất Cung Hình Dực, cô sẽ không để cho cô ta sống tốt. hiện tại Mộc Nhược Lan đang đứng ở phía cô. Mộc Nhược Lan lại không thích nàng dâu này, cô tin tưởng chỉ cần có bà ở bên cạnh ủng hộ, mượn gió thổi lửa, tin chắc là bọn họ sẽ mau chóng tách ra. Đến lúc đó Cung Hình Dực sẽ là của cô, cho dù anh không muốn kết hôn với cô, Mộc Nhược Lan nhất định cũng sẽ bắt buộc anh kết hôn với cô.

*

"cô ở đây làm cái gì vậy?" Mộc Nhược Lan ở dưới lầu không gặp được Tống Tâm Dao liền đi lên trên lầu, lại thấy đang Tống Tâm Dao ôm Diễm Diễm ngồi ở bên giường.

"Mẹ, mẹ nói nhỏ một chút, chúng ta đi ra ngoài rồi nói." Tống Tâm Dao vội vàng đặt Diễm Diễm đã ngủ lên trên giường, đi ra khỏi gian phòng, thuận tay đóng chặt cửa phòng lại.

"Làm sao cô lại ở đây?" không trách được ở dưới lầu không tìm thấy cô ta, thì ra là ở chỗ này lười biếng.

"Con đồ Điềm Điềm ngủ trưa."

"Nếu như nó muốn ngủ, phải dụ dỗ sao? Dưới lầu bận rộn như vậy, cô thấy là cô đang lười biếng đi!" Mộc Nhược Lan chỉ xuống lầu, kéo cô đến bên hành lang, Tống Tâm Dao suýt nữa từ ngã từ trên cao xuống.

"Mẹ, mỗi khi Điềm Điềm ngủ đều phải dụ dỗ một chút, không ru, nó lập tức sẽ tỉnh." Cho dù bà có không thích đứa con dâu như cô, nhưng Điềm Điềm là cháu gái của bà, tại sao bà lại cũng đối xử như vậy, cô chỉ ru đứa bé ngủ, bà cũng có ý kiến.

Cho dù trong lòng Tống Tâm Dao có bất mãn, vậy thì có thể như thế nào đây? Bà là trưởng bối, cô cũng không thể cãi lại lời bà.

"cô còn muốn tranh luận với tôi sao?" "Bốp" một tiếng, bàn tay Mộc Nhược Lan in lên trên mặt Tống Tâm Dao, gương mặt trắng nõn lập tức lưu lại năm dấu tay.

"Mẹ..." Tống Tâm Dao tuyệt đối không ngờ rằng, nhẫn nhịn của mình lại đổi lấy đánh chửi của bà.

"Tôi thế nào? Tôi giáo huấn người làm dâu làm vợ như cô thì có lỗi sao? cô xem, thân là thiếu phu nhân nhà họ Cung vậy mà cô ăn mặc cái gì thế kia? Làm phụ nữ, thế mà lại như vậy, cô không cảm thấy thất bại sao? Hình Dục làm sao lại coi trọng người phụ nữ như cô vậy chứ?" Mộc Nhược Lan tức giận nhìn cô, thật là càng nhìn càng thất vọng.

"Mẹ, con tôn trọng mẹ là trưởng bối, không muốn làm cho Hình Dục khó xử, cho nên con mới tùy theo ý mẹ, nếu như mẹ quá đáng quá mức hơn thế này, vậy thì con cũng không phải cố kỵ quá nhiều nữa." Tống Tâm Dao che mặt mình, nhìn Mộc Nhược Lan.

"Lá gan của cô đúng là không nhỏ, dám uy hiếp tôi đúng không. Tôi ngược lại thật muốn biết người làm mẹ chồng như tôi đã sai ở chỗ nào rồi." Mộc Nhược Lan tiện tay lấy cây chổi ở bên cạnh qua, trực tiếp đánh lên trên người Tống Tâm Dao.

"A..." Tống Tâm Dao né tránh không kịp, bị đánh đến mấy lần.

Trốn trốn tránh tránh, cô đã chạy đến bên cầu thang, càng ngày càng gần đến méo cầu thang còn thừa lại chút ít thì ngưng lại, Tống Tâm Dao đi dép, có chút trơn trượt, đứng tránh qua một bên bước lên trên nơi có nước, liền ngã về phía sau.

"A...." Trực tiếp lăn xuống cầu thang, trên cầu thang còn lưu lại một chút máu.

Cung Hình Dục trở về lấy tài liệu liền thấy một màn như vậy. Mộc Nhược Lan cầm cây chổi đứng ở trên cầu thang, Tống Tâm Dao ngã xuống cầu thang ở bên dưới, hạ thân của cô đã nhiễm đỏ một mảnh.

"Dao Dao.." Cung Hình Dục thế nào cũng không nghĩ tới, sẽ xảy ra chuyện như vậy, vội vàng chạy đến bên cạnh Tống Tâm Dao.

Thấy phía dưới người cô toàn là máu anh cũng sợ hãi.

"Dao Dao, em làm sao vậy?" Ôm lấy Tống Tâm Dao, liếc nhìn Mộc Nhược Lan trên lầu lại nhìn thấy một người núp ở trong góc cười trộm - Mộc Thanh Thanh.

Anh thật rất không nên, không nên để cô ta vào trong nhà.

"Dục! thật là đau, thật là đau!" cô chỉ có cảm giác khắp người nơi nào cũng thật là đau, đau đến nỗi cô muốn đứng lên cũng khó khăn.

Hình như có thứ gì đó, đang từ từ nuốt mất khỏi cô. Từ từ rơi xuống dưới.

"không có chuyện gì, anh lập tức đưa em đến bệnh viện, sẽ không có chuyện gì!" Anh không hy vọng cô có bất kỳ chuyện gì.

"Dục..." cô kêu một tiếng, liền rơi vào hôn mê.

Mộc Nhược Lan nhìn cô một cái, ngã xuống đất.

"cô, cô không sao chứ?!" Mộc Thanh Thanh chạy tới, đỡ Mộc Nhược Lan.

"Thanh Thanh, có phải là ta đã quá đáng rồi không?" Bà chỉ muốn đánh cô con dâu một trận cho hả giận, căn bản cũng không có ý muốn đẩy cô xuống cầu thang.

"cô, cũng không phải là cô cố ý, chúng ta cùng tới xem một chút." cô cũng muốn đi xem một chút, Tống Tâm Dao có chuyện gì hay không. Nếu như có chuyện gì xảy ra, cũng sẽ không đổ lên đầu cô.

Bên ngoài phòng cấp cứu, người nhà họ Tống nhận được tin tức, vội vã chạy tới, Mộc Nhược Lan đứng xa xa nhìn, không dám đến gần.

Cung Hinh Dục đi đi lại lại, chờ đợi bác sĩ ra ngoài.

"Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Tại sao Dao Dao lại ngã từ trên cầu thang xuống?" Hôm nay mới là ngày đầu tiên sau khi kết hôn làm sao lại biến thành như thế này.

"Tâm Nguyệt, đừng hỏi, chờ xem đi!" Tổng Hàm Quân ôm Triệu Tâm Nguyệt, cùng nhau lo lắng cho Tổng Tâm Dao.

"Đứa bé không thể giữ được, trên người Cung phu nhân có nhiều vết thương, cần phải điều trị mấy ngày, đừng để cho cô ấy ăn đồ lạnh." Bác sĩ từ bên trong đi ra, đem đến tin tức thật đáng kinh ngạc cho mọi người.

Cung Hinh Dục đi tới trước mặt Mộc Nhược Lan, nắm lấy cổ áo bà, nói: "Bây giờ mẹ đã hài lòng chưa? Đứa bé không giữ được, đây chính là điều mẹ muốn sao?" Anh cũng không nghĩ đến, Tổng Tâm Dao đã mang thai.

"Ta thật sự không biết, ta thật sự không biết là nó đã mang thai!" Mộc Nhược Lan thế nào cũng không nghĩ tới, Tổng Tâm Dao đã có thai. Nhưng bây giờ bởi vì bà, mà mất đi đứa bé.

"Dao Dao." Tổng Tâm Dao được đẩy ra ngoài, Cung Hinh Dục vội chạy đến bên cạnh, nắm thật chặt lấy tay cô.

"Dục. Đứa bé. Đứa bé không còn nữa rồi. Không còn nữa rồi." Sắc mặt cô tái nhợt đến dọa người, trong miệng vẫn luôn nhắc tới đứa bé, nước mắt một mực chảy xuôi.

"Dao Dao, chúng ta còn có thể có thêm con, bây giờ em phải nghỉ ngơi cho khỏe, đừng nghĩ nhiều như vậy, được không?" Nắm thật chặt tay cô, hi vọng có thể trấn an tinh thần cho cô.

"Để cho ta chăm sóc nó, được không?" Mộc Nhược Lan cảm giác mình có tội, mình giống như là hung thủ giết người, hại chết một đứa bé.

"Trên người cô ấy bị thương là do mẹ gây ra mà! Để cho mẹ chăm sóc cô ấy sao? Đối với mẹ, con thật sự không yên lòng, từ ngày mai trở đi, hai người dời đến phòng ở khu phía Tây, tất cả mọi thứ con sẽ sắp xếp. Con thật sự vô cùng không yên lòng để cho mẹ ở lại nhà lớn." Cung Hinh Dục đẩy tay của bà ra, đẩy Tổng Tâm Dao vào trong phòng bệnh.

"Hinh Dục." Mộc Nhược Lan gọi tên Cung Hinh Dục, thế nhưng anh không quay đầu lại, đi theo xe đẩy của Tổng Tâm Dao, vào trong phòng bệnh.

"Bà làm người mẹ chồng như vậy sao? Dao Dao nhà chúng tôi có chỗ nào không tốt? Bà phải đối xử với nó như vậy sao? Nó mới gả vào nhà họ Cung mới được một ngày, đã xảy ra chuyện như vậy. Bà là người lớn, trong mắt bà, nó nhiều nhất chỉ có thể coi là đứa bé, tại sao bà không thể đối xử thật tốt với Dao Dao? Bà có biết hai vợ chồng nó đã trải qua bao nhiêu chuyện không? Vào sinh ra tử, bọn họ còn có cái gì chưa từng 1 lần trải qua, thật không hiểu nổi bà. Đứa bé trong bụng Dao Dao chính là máu mủ nhà họ Cung đó!" Tổng Hàm Quân bắt đầu đi mà lắc đầu, ngày hôm qua ở hôn lễ, bọn họ nên nhìn ra Mộc Nhược Lan cũng không phải là một người dễ chung sống như vậy.

Bên trong phòng bệnh, Cung Hinh Dục ở bên cạnh Tổng Tâm Dao đang nằm trên giường bệnh, sắc mặt của cô vẫn tái nhợt như cũ, nắm chặt bàn tay lạnh lẽo nhỏ bé của cô.

Đứa bé của bọn họ, cứ như vậy mà mất đi rồi. Nếu biết có thể xảy ra chuyện như vậy, anh không nên giữ bọn họ ở nhà, nên mang theo Tổng Tâm Dao và Diễm Diễm cùng đi làm.

Nhưng mà, bây giờ anh có hối hận thì thế nào? Tất cả đều đã muộn, cho dù anh có muốn vấn hồi mọi chuyện thì đứa bé của bọn họ cũng đã không còn.

"Đứa bé, đứa bé của tôi! Trong mộng, cô nằm mơ thấy tất cả đều là hình ảnh đứa bé đã trôi đi mất.

"Dao Dao, Dao Dao. . . ." Cung Hinh Dục gọi hai tiếng, vẫn không thấy cô tỉnh lại.

Mà Kỳ Kỳ mới vừa tan học, cũng liền đeo cặp sách, đi tới bệnh viện. bên cạnh còn lôi kéo theo Diễm Diễm, để tài xế đưa đến bệnh viện.

"Anh trai, chúng ta tại sao lại phải tới nơi này?" Diễm Diễm không hiểu tại sao bọn họ lại phải tới nơi này? không phải đợi ở nhà tốt hơn sao?

"Chúng ta tới thăm mẹ, Diễm Diễm hải ngoan ngoan, biết không?" Diễm Diễm khéo léo gạt đầu một cái, nắm tay nhỏ bé của Kỳ Kỳ, đi theo anh, cùng nhau đi tới phòng bệnh.

"Cha!" thấy Cung Hinh Dục đang ngồi bên giường bệnh, Kỳ Kỳ gọi một tiếng, liền chạy tới bên cạnh anh.

"Hai con vì sao lại tới đây?" không phải anh đã bảo quản gia, không để cho hai đứa nhỏ tới đây sao?

"Con nói chú tài xế đưa bọn con tới đây?" Kỳ Kỳ ôm Diễm Diễm đến trên giường, mình liền ngồi vào ghế bên cạnh. Nhìn sắc mặt tái nhợt của Tổng Tâm Dao, nó đau lòng tay, đưa vuốt ve khuôn mặt mẹ.

"Mẹ, mau tỉnh lại đi, Diễm Diễm và Kỳ kỳ tới thăm mẹ này." Diễm Diễm nằm lý ở trên giường, nhìn Tổng Tâm Dao.

“Mẹ, mẹ không được ngủ nướng đâu đó! Phải dậy chơi cùng Diễm Diễm nữa!” Diễm Diễm âm thanh non nớt, nói với cô, nhưng Tống Tâm Dao vẫn không có ý muốn tỉnh lại.

“Kỳ Kỳ, đợi lát nữa cùng bà ngoại trở về, ngày mai con còn phải đi học biết không?” Kỳ Kỳ đã sáu tuổi, hơn nữa cũng bắt đầu lên tiểu học. sự thông minh của nó luôn khiến thầy cô giáo yêu thích. Hơn nữa vì bề ngoài anh tuấn càng làm cho tiểu nữ sinh trong lớp luôn vây quanh nó.

“Dạ!” Kỳ Kỳ gật đầu một cái.

Qua một ngày một đêm, Tống Tâm Dao vẫn không tỉnh lại, trên cánh tay của cô còn có vết thương, Cung Hinh Dục đau lòng nhìn Tống Tâm Dao. Anh ở trong bệnh viện trông chừng một ngày một đêm, hai con cũng đã trở về cùng Tống Hàm Quân. Mộc Nhược Lan canh giữ ở bên ngoài, vẫn luôn không hề rời đi.

Nhìn Tống Tâm Dao vẫn chưa tỉnh lại, bà cũng rất lo lắng. Mộc Thanh Thanh sau khi trời sáng liền tới bệnh viện, nhìn thấy Cung Hinh Dục vẫn giữ nguyên tư thế ngồi trông chừng trên giường bệnh.

“cô, cô đã một đêm không ngủ rồi, mau cùng cháu trở về thôi!” cô còn phải dựa vào Mộc Nhược lan, đoạt lấy địa vị của mình ở nhà họ Cung. hiện tại nếu như Mộc Nhược Lan ngã xuống, vậy cũng không được.

“Con đừng có xía vào chuyện của ta ... ta phải đợi nó tỉnh lại.”

Bà rất áy náy, nếu như không phải do bà ... Chắc hẳn hiện tại Tống Tâm Dao vẫn thật tốt.

Bây giờ suy nghĩ lại một chút, bà thực sự xin lỗi Tống Tâm Dao, coi như bà không thích Tống Tâm Dao thế nào đi nữa, cũng không thể đối đãi với cô như vậy.

Dù nói thế nào, Tống Tâm Dao cũng là vợ Cung Hinh Dục, thân là mẹ chồng, bà vốn không nên đối xử với cô như vậy.

“cô, cô còn tiếp tục như vậy, cơ thể sẽ khó chịu chịu nổi mất.” Mộc Thanh Thanh vẫn cố suy nghĩ phải khuyên được bà trở về.

“Các người còn đợi ở nơi này làm cái gì? Thấy Dao Dao hôn mê bất tỉnh rất vui về đúng không? Cút khỏi tầm mắt của tôi, đừng để cho tôi nhìn thấy các người nữa. bà cho rằng bà là mẹ tôi thì bà có thể đối xử với vợ tôi như thế sao? Bà là người mang tội giết người, giết chết đứa bé của tôi, bà hiểu chưa?” Nghe thấy tiếng ồn ào trước cửa phòng, Cung Hinh Dục đi ra, thấy Mộc Nhược Lan và Mộc Thanh Thanh vẫn còn ở chỗ này, tức giận quát.

“Hinh Dục, mẹ hiểu rõ mẹ sai rồi, con đừng như vậy, để cho mẹ chăm sóc Dao Dao đi, được không?” bà thực sự rất muốn đền bù lỗi lầm của mình, bà cũng không biết sẽ xảy ra chuyện như vậy, càng không biết Tống Tâm Dao đã có thai.

“không cần, tôi sẽ tự chăm sóc tốt cho vợ của mình, các người trở về dọn dẹp một chút, sau đó tài xế sẽ tiễn các người đến biệt thự ở khu Tây.” Cung Hinh Dục nói xong, cũng không quay đầu lại, liền tiến vào phòng bệnh, lần nữa trở lại bên Tống Tâm Dao, giữ vững tư thế như cũ. Cứ như vậy ngồi bên cạnh, chăm sóc cô.

Mộc Nhược Lan trở lại Cung gia, liền trở về phòng thu thập đồ của mình, bà không thể trách cung Hinh Dục, nếu như là bà..., bà cũng sẽ tức giận, tức giận bà đã đẩy Tống Tâm Dao xuống cầu thang.

Bà nhìn ra, Cung Hinh Dục thực sự rất yêu Tống Tâm Dao, khi thấy sợi dây chuyền trên cổ Tống Tâm Dao, bà nhớ tới hơn hai mươi năm trước, khi bà đưa sợi dây chuyền đó cho Cung Hinh Dục đã nói qua với anh, chỉ cần trao sợi dây chuyền này cho người phụ nữ mà anh yêu, chỉ cần sợi dây không rớt xuống, như vậy người phụ nữ đó, sẽ cả đời làm bạn với anh, mà Tống Tâm Dao chính là người phụ nữ đó.

"Cô, chúng ta thật sự phải rời đến biệt thự ở khu phía Tây sao?" Mới ở nơi này được một buổi tối, nhưng cô đã thích nơi này, thật không muốn đi chút nào.

Cô càng muốn trở thành nữ chủ nhân ở đây, thay thế vị trí của Tống Tâm Dao trong lòng cung Hinh Dục.

“Cháu trở về phòng dọn dẹp một chút đi, cũng nên về nhà, lần này cháu cùng ta ra ngoài, vốn chính là đưa ta đi tới đây, hiện tại nhiệm vụ cũng đã hoàn thành, vậy thì trở về đi thôi!” Mộc Nhược Lan ban đầu là cho rằng Tống Tâm Dao chỉ bởi vì một chút mục đích gì đó mà gả cho Cung Hinh Dục, giữa hai người bọn họ căn bản cũng không có tình yêu.

Nhưng mà hiện tại bà chân chính phát hiện, bà sai lầm rồi, hai người bọn họ thật sự yêu nhau, bà căn bản là không thể tách hai người bọn họ ra.

"Cô, thật vất vả mới tới thành phố O một chuyến, cháu muốn chơi thêm mấy ngày nữa mới trở về." Nếu đã như thế này, cô cũng không thể làm gì khác hơn là ngoan ngoãn đi về phòng thu dọn đồ đạc, dù không muốn đi thế nào vẫn phải đi chứ không đến lúc đó bị đuổi ra ngoài thì thật khó coi.

Nhìn đồng hồ, trở lại trong phòng, lấy quần áo tối hôm qua còn chưa thu thập xong bỏ vào trong túi. Len lén đi ra khỏi phòng, cô nhìn chung quanh, phát hiện không có người nào ở đây, nhanh chóng chạy tới lầu ba, thấy một căn phòng cửa cũng không có khóa, nhìn chung quanh, thấy không có người liền len lén đi vào. Vừa vào nơi đó, cô liền sợ ngây người, nơi này chính là một phòng thay quần áo vô cùng rộng lớn, tất cả quần áo bên trong đều là hàng hiệu. Lại tiến vào một chút, tất cả trang sức đeo tay đều bày ở phía trên.

Cô chọn ra những thứ mình yêu thích, bỏ vào trong túi. Lại lấy thêm hai cái đồng hồ cũng bỏ vào trong túi, tin tưởng những thứ này có thể đổi lấy thật nhiều tiền, coi như ở chỗ này lấy cái gì, cũng phải lấy ít đồ đi ra ngoài mua.

Ít nhất cũng sẽ không thiếu cái gì, chỉ tiếc là không có cách nào lấy được nhiều quần áo. Túi quá nhỏ, nhiều quần áo xinh đẹp như vậy, căn bản là không bỏ vào được.

Xem ra cô phải len lén tìm một thời gian thích hợp tới đây lấy vài món mới được.

"Tiểu thư, cô ở nơi nào? Mới vừa rõ ràng còn ở trong phòng, thế nào lập tức đã không trông thấy người?" Nghe tiếng bước chân truyền đến từ phía bên ngoài, cô vội vàng trốn vào phía sau hàng quần áo.

Thấy âm thanh đã cách xa, lúc này mới đi ra giữa gian phòng, xem một chút chung quanh không có ai, mới an tâm bỏ đi ra ngoài.

"Cháu ở chỗ này làm cái gì?" Mới vừa đi không xa, liền nghe thấy sau lưng chuyển tới giọng nói của Mộc Nhược Lan.

"Cô, thì ra là cô ở nơi này à! Không phải là cháu muốn đi lên đây tìm cô ư sao?" Thật là dọa cô giật mình, cho rằng có người phát hiện cô trộm đồ rồi chứ.

"Cháu thu dọn xong rồi sao?" Mộc Thanh Thanh gật đầu một cái.

"Nếu thu thập xong, vậy thì đem đồ xuống dưới, chúng ta đi thôi." Mộc Thanh Thanh gật đầu, liền đi xuống lầu lấy hành lý của mình, cất trang sức đeo tay vào trong một chỗ bí mật. Ít nhất sẽ không để cho có nhất hiện, vậy là được rồi.

"Không phải đã dọn dẹp xong rồi sao? Tại sao vẫn chưa ra." Mộc Nhược Lan thấy nửa ngày cô vẫn chưa xuống lầu, lại chạy tới.

"Không có, chỉ là một ít đồ rút ra, phải bỏ vào." Thu dọn xong, kéo rương hành lý đi ra khỏi phòng, trên đất lại rút ra một sợi dây chuyền mới lấy từ trên lầu xuống.

Khi người làm vào dọn dẹp phòng, liền thấy sợi dây chuyền kia, lập tức giao cho quản gia, quản gia vội lên lầu kiểm tra một hồi, quả nhiên thiếu đi rất nhiều dây chuyền, còn có hai chiếc đồng hồ đeo tay Thụy Sĩ.

Ông tính lập tức báo cho Cung Hinh Dục, nhưng mà hiện tại Cung Hinh Dục vẫn còn ở trong bệnh viện chăm sóc Tống Tâm Dao, có thể cũng không có thời gian dư thừa đi trông nom những chuyện này, không thể làm gì khác hơn là đem chuyện này tạm thời nán lại.

Tất cả đều chờ Cung Hinh Dục cùng Tống Tâm Dao trở lại rồi hãy nói.

*

Ngủ hai ngày hai đêm, Tống Tâm Dao rốt cuộc cũng tỉnh, Cung Hinh Dục coi như cũng bớt được chút lo lắng.

"Dao Dao, em cảm thấy như thế nào?" Cung Hinh Dục lo lắng hỏi.

"T toàn thân đau nhức, còn có." Hạ thân của cô cũng rất đau, giống như bị xé rách.

"Còn có cái gì? Nếu như nơi nào đau nhất định phải nói." Cung Hinh Dục nắm tay cô. Anh đã căn dặn tất cả mọi người trong bệnh viện, không để cho cô biết chuyện sinh non.

"Phía dưới rất đau!"

"Không có chuyện gì! Bác sĩ nói là từ trên lầu rơi xuống nên bị thương, hai ngày nữa sẽ tốt hơn thôi." Cung Hinh Dục chỉ có thể chăm sóc cô thật tốt.

"Em nhớ được bọn họ có nói tới đứa bé, không phải là em mang thai chứ? Nhưng mà sao lại không có?" Trước khi hôn mê cô đã nghe thấy bác sĩ nói, đứa bé không cứu được.

Là cô lại mang thai, mà khi ngã từ trên cầu thang xuống, cũng làm mất luôn đứa bé sao?

"Không có, em nghe lầm, là bác sĩ sát vách nói người phụ nữ kia sảy thai." Anh không muốn làm cho cô đau lòng, không muốn nhìn thấy sự bi thương của cô.

"Có thật không?" Cung Hinh Dục gật đầu một cái.

"Có đói bụng không, ăn chút cháo đi, là mẹ nấu cho em đó." Triệu Tâm Nguyệt hai ngày nay lại ngày ngày đưa cháo tới cho cô.

"Là mẹ em nấu sao?" Cung Hinh Dục gật đầu, cô vẫn nhớ mùi vị ở nhà.

"Ăn cháo này em chắc chắn là mùi vị của mẹ làm."

"Ăn ngon không?" Cô gật đầu một cái, tiếp tục đút cho cô ăn.

"Ăn ngon thì ăn nhiều hơn một chút, nhanh chóng có thể khỏe lại rồi!" Tống Tâm Dao gật đầu, ăn cháo anh tự mình đút cho cô.

Nhưng mà đối với chuyện đứa bé này, cô vẫn còn có chút hoài nghi. Lúc hôn mê, ở trong giấc mộng hỗn loạn cô nhìn thấy một đứa bé đang vẫy tay về phía cô, tuy nhiên cô không biết, rốt cuộc nó là ai.

"Dục, anh đã bao lâu không ngủ rồi hả?" Tinh thần của anh thật là tệ.

"Anh không sao, chỉ cần em tỉnh lại là tốt rồi!" Cô hôn mê hai ngày hai đêm, anh liền ở lại chỗ này hai ngày hai đêm, cho đến khi cô tỉnh lại.

"Anh thật là ngốc." Đưa tay khẽ vuốt ve ánh mắt của anh, mắt cũng có chút sưng lên, còn nói không có việc gì.

"Chỉ cần em khỏe lại, anh cam nguyện làm đứa ngốc." Kéo tay cô qua, ở phía trên đặt xuống một nụ hôn, cực kỳ dịu dàng.

"Anh ngủ một lát đi!" Nhìn anh không có một chút tinh thần nào cô rất đau lòng.

"Không ngủ, cùng em tâm sự đi!" Cung Hình Dục sợ sau khi mình ngủ, những y tá kia đi vào sẽ nói lỡ miệng.

"Ngủ đi! Hiện tại toàn thân em đau nhức, sẽ không chạy đi đâu, tựa vào chỗ này ngủ một lát đi!" Tống Tâm Dao đang ôm mặt anh, thực sự chỉ hi vọng anh ngoan ngoãn đi ngủ, lấy lại chút tinh thần.

"Vậy em hãy nói chuyện với anh đi, đã hai ngày không được nghe âm thanh của em rồi, vậy mà em cũng không nói chuyện với anh một chút sao. Cùng anh hàn huyên một chút đi, được không?" Anh thật sợ, sau khi mình ngủ sẽ có người tư tưởng xấu chạy tới nói với cô chuyện sinh non.

"Được rồi! Anh muốn nói chuyện gì nào?" Cô thật không hiểu rõ, thế nào anh lại lập tức muốn cùng tán gẫu với cô, nhìn đôi mắt sưng đỏ của anh, cô thật sự rất đau lòng.

"Vợ, em có giận mẹ không? Trách bà đã đánh em? Trách mẹ đã đẩy em từ trên lầu xuống không?" Anh muốn biết, Tống Tâm Dao nghĩ như thế nào?

"Rất vô ích, nếu chuyện đã xảy ra, em cần gì phải giận mẹ chứ? Mẹ cũng chỉ là muốn có một nàng dâu tốt, có thể chăm sóc cho anh thật tốt, yêu mến anh, có đúng không?" Nhìn Cung Hình Dục, cô nói ra ý nghĩ trong lòng, cô thật sự cho tới bây giờ cũng chưa từng nghĩ tới trách bà.

Đây vốn là chuyện đã xảy ra, coi như bà chưa từng làm như thế, có thể cô cũng chưa ngã xuống lầu, nhưng tất cả đều đã xảy ra, cho dù trách ai cũng không thể vẫn hồi tất cả!

"Bà xã, thật là quá ngốc!"

"Không phải chính anh yêu thích em ngu ngốc sao?" Tống Tâm Dao vuốt nhẹ mặt Cung Hình Dục, nhẹ nhàng cười.

Hết chương 2

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc - Chó Cuóp Mẹ Tôi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 3: Có người dự mưu bắt cóc

Đưa tay vuốt xuôi sống mũi Tống Tâm Dao, ôm cô thật chặt vào lòng, nhìn nụ cười của cô lúc này, cũng không biết, đợi đến khi cô biết chuyện mình sinh non, sẽ như thế nào?

"Em đó!" Thiệt là, cô gái ngốc.

"Dục, anh nói xem tiếp theo chúng ta sẽ sinh một bé trai hay là bé gái, hay là sinh đôi, hoặc là long phượng thai đây?" Cô có chút mong chờ muốn biết, đứa bé bọn họ sinh ra sẽ như thế nào, chỉ là, cô thật muốn sinh được một đôi long phượng thai, vậy là sẽ đều nhau, hai đứa con trai, hai đứa con gái. Như vậy cô cũng liền thỏa mãn, có lẽ cô là một người không biết đủ là gì, chỉ là cô tin tưởng rằng mỗi người đàn bà, đều hi vọng mình có thể sinh con như thế.

"Vậy em muốn sinh con trai hay con gái?" Anh thật không nghĩ đến, đột nhiên cô lại hỏi đến vấn đề này.

"Em à! Em nghĩ muốn sinh một đôi long phượng thai, như vậy Kỳ Kỳ có bạn, Diễm Diễm cũng sẽ có bạn.

"Em này!" Thật là một cô gái có lòng tham, nhưng mà anh cũng thích.

"Anh có thích không?" Tống Tâm Dao vui ở trong ngực Cung Hình Dục, nhìn anh.

"Thích!" Hôn một cái lên trán cô.

"Anh, em muốn về nhà!" Mùi trong bệnh viện cô thật sự không chịu nổi.

"Nhưng mà, thân thể của em còn chưa khỏe!" Thân thể cô như thế này, anh thật không yên tâm.

"Nhưng em không muốn ở đây!" Cô rúc vào trong ngực anh làm nũng, chính là không muốn ở lại trong bệnh viện, cái mùi này thật khó ngửi muốn chết.

"Nhưng sau khi về nhà, em phải ở trong phòng nghỉ ngơi cho thật tốt, không thể làm việc gì khác, nếu như không đồng ý, vậy thì phải ở lại trong bệnh viện, có được không?" Hiện tại thân thể cô còn không cho phép cô có thể xuống giường. Sau khi cô về nhà, sẽ không ngoan ngoãn ở trong phòng, anh hiểu cô rất rõ.

Nếu như trước đó không nói điều kiện với cô, người phụ nữ này nhất định sẽ xuống giường chạy khắp nơi.

"Được, em đồng ý với anh!" Bây giờ vẫn là đồng ý trước đi, nếu như không đồng ý..., chắc hẳn anh cũng sẽ không để cho cô về nhà.

"Em sẽ không xuống giường đi khắp nơi?" Nhìn cô, anh vẫn còn có chút hoài nghi.

"Không xuống!" Tống Tâm Dao lắc đầu, có vẻ rất kiên quyết.

"Nếu như xuống, em xem anh phải phạt em thế nào?"

"Anh muốn phạt thế nào cũng có thể, nhưng mà, không thể đánh người ta." Anh đánh căn bản cũng không giống như đánh, nếu như vậy, cô sẽ mắc cỡ chết.

"Cái người này sao lại sợ anh đánh em?" Cung Hình Dục tựa vào bên tai cô, có chút mập mờ hỏi.

"Ghét, không để ý tới anh nữa! Chúng ta về nhà có được không?" Cái người đàn ông đáng ghét này, tại sao có thể hỏi cô như thế.

"Tốt lắm! Em chờ ở đây, anh đi làm thủ tục, không thể xuống giường, nghe chưa?" Tống Tâm Dao gạt đầu một cái, tựa vào đầu giường, cảm quyền sách bên cạnh lên xem.

Một y tá đẩy cửa đi vào, thấy Tống Tâm Dao đã tỉnh, liền nở nụ cười nhạt: "Cung phu nhân, chồng của cô thật tốt! Cô hôn mê hai ngày hai đêm, anh ấy không ngủ không nghỉ canh chừng cô suốt cả hai ngày."

"Vậy sao!" Thật ra thì cô biết, cô cảm thấy có một đôi bàn tay ấm áp, cho tới bây giờ cũng không buông lỏng tay cô.

"Đúng vậy! Chồng cô thật sự rất yêu cô, sợ cô đau lòng, còn khiến các bác sĩ che giấu chuyện cô sinh non." Y tá vội vàng bịt miệng.

"Cô...Cô nói gì?" Cô ta mới vừa nói cô sinh non?

"Không có, không có gì, cô đừng để trong lòng, tôi còn có chuyện đi ra ngoài trước!" Cô ta vội vàng vàng chạy ra ngoài.

Sách trong tay Tống Tâm Dao rơi xuống đất, thật không thể tin được, tất cả là sự thật sao? Giống như lời cô ta nói, đứa bé không còn nữa?

"Thế nào?" Cung Hình Dục làm thủ tục xong, khi trở lại trong phòng bệnh, liền thấy Tống Tâm Dao mắt hồng nhìn về phía trước.

"Dục, có phải anh đang nói dối em hay không?" Cô nhìn Cung Hình Dục, muốn từ trong mắt anh nhìn ra sự thật là như thế nào.

"Anh lừa em làm cái gì? Ngoan ngoãn ngồi đó, anh thu thập xong đồ là chúng ta có thể về nhà."

"Em sảy thai, có đúng hay không?" Cô nhàn nhạt nói ra, trong lòng phỉếm đau.

"Dao Dao!" Buông mọi thứ trong tay, anh đi tới bên giường, kéo cô vào trong ngực.

"Thật xin lỗi! Anh sợ em quá đau đớn, cho nên mới gạt em...Em không nên tức giận, được không?" Tống Tâm Dao lắc đầu, ôm thật chặt Cung Hình Dục. Cô thế nào cũng không nghĩ tới, chuyện sinh non này là thật.

"Tại sao phải như vậy?" Cô thật không hiểu, nếu như cô biết sớm một chút, tất cả mọi chuyện sẽ giống như thế này sao?

"Dục. Tại sao phải như vậy? Em thật sự là không hiểu, rốt cuộc em phải làm sao mới có thể khiến mẹ yêu thích em? Rốt cuộc phải làm sao thì trời cao mới không đối với chúng ta tàn nhẫn như vậy?" Cô giống như một khúc gỗ lơ lửng trôi trên mặt biển, muốn tìm một bến bờ, để cho cô ngừng lại.

"Dao Dao, sẽ không, có anh ở đây, tất cả rồi sẽ tốt thôi!" Cầm đặt trên đỉnh đầu cô, nhẹ nhàng an ủi.

"Ô ô." Nghe tiếng khóc của cô, Cung Hình Dục chỉ muốn ôm cô thật chặt vào trong ngực, cảm giác đau đớn lan tràn trong tim anh.

Tại chỗ rẽ vắng vẻ của bệnh viện, có một người phụ nữ đội mũ, trước mặt cô ta là một y tá.

"Cô làm rất khá, đây là tiền thù lao của cô." Người phụ nữ kia đưa một phong bì cho cô y tá.

"Cám ơn!" Y tá nói cảm ơn xong, liền xoay người rời đi.

Cô gái cười lạnh nhìn nơi nào đó. Cung Hinh Dục, anh là của tôi! Tổng Tâm Dao, tôi sẽ cho cô thưởng thức chuyện khổ sở nhất trong cuộc đời. Từ lần đầu tiên cô gặp Cung Hinh Dục, ánh mắt của cô đã bị anh hấp dẫn thật sâu, không có biện pháp dời đi. Cho tới bây giờ cô cũng chưa từng gặp qua người đàn ông nào anh tuấn như thế, đặc biệt là đôi mắt kia, thật rất mê người, tin tưởng không có mấy người phụ nữ có thể ngăn cản được bề ngoài anh tuấn của anh như vậy.

Nhìn Cung Hinh Dục, cô rất muốn biến thành Tổng Tâm Dao, có thể nép ở trong ngực anh. Nhưng mà, cô tin tưởng không bao lâu nữa cô cũng có thể thay thế được Tổng Tâm Dao, tiến vào trong lòng Cung Hinh Dục.

Tổng Tâm Dao không tính là cái gì, cô cũng không khó coi Tổng Tâm Dao, gương mặt của cô so với Tổng Tâm Dao còn đẹp mắt hơn nhiều, chỉ cần cô muốn, rất nhanh sẽ có thể đoạt lấy Cung Hinh Dục.

Một Tổng Tâm Dao thì là cái gì, ngay cả anh rể tương lai cô còn có thể giành được, chơi đã rồi đá, hưởng chi là Cung Hinh Dục.

"Thanh Thanh, cháu đứng ở chỗ này làm cái gì?" Mộc Nhượng Lan vốn mang theo Mộc Thanh Thanh sang đây thăm Tổng Tâm Dao, nhưng đi tới nửa đường lại không nhìn thấy Mộc Thanh Thanh đâu nên lại trở về tìm cô.

"Ồ! Cô, còn làm rơi cái lắc tay nên trở lại tìm. Bây giờ tìm thấy rồi, chúng ta cùng đi xem chị dâu đi!" Mộc Thanh Thanh khẽ mỉm cười, kéo tay Mộc Nhượng Lan đi đến phòng bệnh của Tổng Tâm Dao. Đi thôi. Cô ngược lại muốn nhìn xem, khi Tổng Tâm Dao biết mất đi đứa bé của bọn họ, sẽ có phản ứng gì. Vô luận như thế nào, cô nhất định phải làm cho cô ta cảm nhận được chuyện khổ sở nhất trên thế giới này.

"Cái lắc tay gì? Quan trọng như vậy sao?" Trên người nó cũng không còn mấy thứ đáng giá, thật không biết có cái gì tốt mà phải tìm.

"Ba cháu tặng cho cháu, dĩ nhiên quan trọng rồi! Tốt lắm! Chúng ta đi nhanh đi!" Kéo tay Mộc Nhượng Lan, liền đi về phía phòng bệnh của Tổng Tâm Dao.

Khi bọn họ đi tới phòng bệnh của Tổng Tâm Dao, lại thấy bên trong đã sớm không có một bóng người.

"Người đâu?" Mộc Nhượng Lan cảm thấy có chút kỳ quái, không phải thân thể Tổng Tâm Dao vừa mới khá hơn một chút thôi sao? Thế nào trong phòng bệnh đã không có người?

"Cô, cô ở đây đợi một chút, cháu đi hỏi y tá!" Mộc Thanh Thanh đi ra ngoài vừa đúng lúc nhìn thấy một y tá đi qua, liền kéo lại hỏi.

"Cô, bọn họ xuất viện rồi!" Mộc Thanh Thanh trở về, hỏi được y tá bọn họ đã đi đâu.

"Cái gì? Xuất viện?" Thân thể Tổng Tâm Dao vẫn chưa hoàn toàn bình phục, thế nào lập tức đã xuất viện?

"Vâng, cô, xem ra chị dâu không muốn gặp lại cô, cho nên mới phải xuất viện nhanh như vậy, chúng ta trở về thôi!" Xuất viện tốt hơn, bọn họ cũng không cần mỗi ngày phải chạy đến bệnh viện, hơn nữa ở trong bệnh viện cô căn bản là không có cơ hội xuống tay. Chắc chắn sau khi về đến nhà, cô có thể tìm được nhiều cơ hội xuống tay với cô ta hơn.

"Được rồi! Chúng ta trở về thôi! Ta làm như vậy, nó không muốn gặp ta...ta cũng không có cái gì lấy làm lạ cả. Nếu như không phải tại ta mà nói..., đứa bé cũng sẽ không mất đi như vậy!" Bà lắc đầu một cái, tất cả đều là lỗi của bà. Nếu như không phải là do bà..., tất cả mọi chuyện cũng sẽ không xảy ra.

"Cô, chuyện này cũng không thể nói là lỗi tại cô mà! Nếu như cô ta chú ý một chút, cũng sẽ không bị ngạ xuống lâu!" Đáng đời! Cô ta ngã xuống là phải. Nếu như không phải là cô ta rơi xuống, cô cũng sẽ không tìm được cơ hội đối phó.

"Thế nào lại không thể trách ta? Nếu như mà ta đối xử với nó thật tốt, cũng sẽ không xảy ra chuyện như vậy, nếu Hinh Dục đã thích, đã yêu cô ấy, như vậy tùy đi! Ta cũng ở lại khu biệt thự phía Tây hưởng tuổi già thôi." Chuyện này, vẫn khiến cho trong lòng bà rất không thoải mái.

Mà Cung Hinh Dục lại không cho bà thăm Tổng Tâm Dao, điều này làm cho bà càng thêm khổ sở. Hiện tại Tổng Tâm Dao ra sao, bà không biết, cũng không biết tiếp đó sẽ phải làm như thế nào?

"Cô, cô đừng như vậy, đừng suy nghĩ nhiều quá. Chúng ta đi về trước, sau đó tìm cơ hội thích hợp lại đến thăm cô ấy!" Mộc Nhượng Lan gật đầu một cái, hiện tại cũng chỉ có thể như vậy.

Hiện tại tâm tình của cô chắc hẳn còn chưa thể ổn định lại, hiện tại bà đi thăm..., chắc hẳn cô cũng không vui khi nhìn thấy bà, như vậy hiện tại bà cũng không nên đi. Cần gì phải đi quấy nhiễu cô ấy nghỉ ngơi vào lúc này? Để cho cô càng không muốn gặp sao?

Vừa mới bắt đầu, nếu như bà không làm như vậy, tìm hiểu trước thật tốt xem Tổng Tâm Dao là người như thế nào, cũng có thể xử lý thật tốt mọi chuyện rồi.

Chỉ là hai mươi mấy năm qua, bà vẫn luôn nhớ nhung Cung Hinh Dục, nhưng vẫn không có cách nào trở lại, khi bà trở lại, lại nghe được tin tức anh kết hôn. Thật sự khiến cho bà có chút khổ sở,

Nhìn thấy con trai mà mình thương yêu, trong lòng chỉ có người phụ nữ khác, bà cảm thấy thật sự rất khó chịu, cho nên vẫn luôn không thể đối xử với Tống Tâm Dao cho thật tốt.

Hơn nữa, cho tới nay bà đều cho rằng Mộc Thanh Thanh có thể trở thành vợ của con trai, nhưng không ngờ là cô lại không thể trở thành vợ của anh, trong lòng bà thấy thật không thoải mái, sau khi làm ra nhiều hành động quá khích như vậy, bà vẫn luôn tự trách mình. Tống Tâm Dao hôn mê hai ngày hai đêm, bà cơ hồ đều nằm mơ, trong mộng đều là một đứa con nít, toàn thân máu đầm dề chạy đến tìm bà, muốn bà trả lại mạng sống cho nó.

Mỗi đêm, bà đều bị sợ tỉnh. Nhớ tới những thứ này, trong lòng bà càng cảm thấy khó chịu. Khi thấy Tống Tâm Dao từ phòng cấp cứu đi ra, sắc mặt cô ấy tái nhợt, khiến cho bà càng thêm lo lắng, chuyện này có thể lưu lại di chứng sau này cho cô ấy hay không.

Chỉ là, hồi hận cũng đã không còn kịp nữa rồi, coi như bà muốn vẫn hỏi cái gì, cũng không biết Tống Tâm Dao có thể cho bà cơ hội hay không.

Trải qua nhiều ngày tu dưỡng, cuối cùng Tống Tâm Dao cũng có thể xuống giường đi lại, nhưng mỗi lần Cung Hinh Dục đều không để cho cô đi quá nhiều. Nếu như cô muốn xuống lầu, cũng sẽ trực tiếp bế cô đi xuống, mà không để cho cô đi nửa bước.

"Mau thả em xuống đi!" Thấy người làm đi qua ai cũng nhìn mình cười, cô cảm thấy rất ngượng ngùng.

Mình cũng không phải là thiếu tay thiếu chân, mà Cung Hinh Dục mỗi lần đều ôm cô xuống, để cho cô có cảm giác mình thiếu hụt thứ gì đó vậy.

"Thân thể của em mới vừa khỏe lại, để anh ôm em xuống lầu!" Cung Hinh Dục hôn lên trán cô một cái, kiên trì phải ôm cô đi xuống.

"Lão phu nhân, tiểu thư!" Còn chưa xuống dưới lầu, đã nghe thấy giọng nói của người làm từ cửa truyền đến, Tống Tâm Dao liếc mắt nhìn Cung Hinh Dục, dựa vào trong ngực anh, hình như có chút sợ khi Mộc Nhược Lan đến.

.

"Đừng lo lắng, có anh ở đây!" Cung Hinh Dục biết cô vẫn chưa quên được chuyện mình sinh non, hiện tại Mộc Nhược Lan lại xuất hiện, sẽ chỉ càng làm cho cô cảm thấy khó chịu hơn.

"Vâng!" Tống Tâm Dao đáp một tiếng, ngoan ngoãn vùi ở trong ngực Cung Hinh Dục, bởi vì cô mà ôm xuống lầu.

"Hinh Dục, Dao Dao!" Mộc Nhược Lan thấy Tống Tâm Dao từ trên lầu bị ôm xuống, rất là lo lắng. Thân thể của cô có phải vẫn chưa có hoàn toàn khỏe lại hay không?

"Mẹ trở lại làm cái gì?" Cung Hinh Dục giọng điệu lạnh nhạt, đối với chuyện mất đi bảo bối này, anh như cũ, vẫn rất phần giãn.

"Hinh Dục, mẹ lo lắng cho Dao Dao, cho nên trở lại xem!" Mộc Nhược Lan biết mình có lỗi, cho nên cũng không đi so đo phải trái với Cung Hinh Dục.

"Mẹ có tốt bụng như vậy sao, không phải là mẹ ước gì cô ấy từ trên lầu ngã xuống sao? Nếu như có chuyện gì, không phải sẽ càng thích hơn sao? Cứ như vậy, đứa cháu gái bảo bối của mẹ có thể trở thành con dâu của mẹ rồi, đúng không?" Tống Tâm Dao kéo kéo vạt áo của Cung Hinh Dục, hi vọng anh đừng nói như vậy, dù nói thế nào Mộc Nhược Lan cũng là mẹ của anh.

"Hinh Dục, mẹ thật sự không có ý này, mẹ thật sự không biết lúc ấy Dao Dao có thai." Đây là chuyện mà bà căn bản cũng không có nghĩ tới, nếu như hiểu biết rõ, bà cũng không thể nào làm như vậy.

A!

"Nếu như mà biết rõ cô ấy mang bầu, có thể sẽ càng dùng thêm sức đẩy cô ấy xuống đi!"

"Hinh Dục, đừng nói nữa!" Bởi vì như vậy, càng thêm làm khó Tống Tâm Dao, cô cũng không biết phải đối mặt với Mộc Nhược Lan như thế nào. Hai mẹ con bọn họ, đều là bởi vì cô cho nên mới có thể biến thành tình hình như hiện tại. Nếu như không phải do cô..., chắc hẳn quan hệ giữa hai người bọn họ, cũng sẽ không thay đổi thành cái bộ dáng này!

"Anh họ, làm sao anh có thể nói với cô như vậy! Cô cũng không phải là có ý đẩy chị dâu xuống dưới lầu, là chị dâu tự mình không cẩn thận, dẫm lên nước đọng trên sàn, cho nên mới từ trên lầu lăn xuống đó." Hôm đó, cô ở đó, thấy rất rõ ràng.

"Cô câm miệng cho tôi, tôi còn chưa có tính sổ với cô đâu." Cung Hinh Dục quát Mộc Thanh Thanh. Người phụ nữ này còn ở chỗ này nói nhiều cái gì? Thật không muốn sống.

"Anh họ."

"Tôi bảo cô câm miệng lại, nghe không hiểu sao?" Cung Hinh Dục âm thanh đè ép rất thấp, giống như là trước khi bão táp xảy ra biến hóa.

"Hinh Dục, đừng nói nữa! Hoàn toàn chính xác, không phải là mẹ đẩy ta xuống. Khi tránh né, em dẫm lên nước đọng trên sàn, cho nên mới ngã xuống." Tống Tâm Dao lôi kéo tay Cung Hinh Dục, hi vọng anh không nên nói tiếp nữa. Quan hệ của cô với mẹ chồng vốn đã không tốt lắm, nếu như còn tiếp tục quậy như vậy thì quan hệ giữa bọn họ có thể sẽ càng thêm hỏng bét.

"Dao Dao, con đừng ngăn cản nó, để cho nó nói đi!" Có lẽ bị Cung Hinh Dục mắng, trong lòng bà sẽ được dễ chịu hơn một chút.

"Mẹ trở lại làm cái gì? Hai mươi mấy năm qua, mẹ có nghĩ tới cái nhà này hay không, đến khi con kết hôn mới trở về. Ngày thứ nhất sau hôn lễ, mẹ đã cầm chổi đánh vợ của con. Hiện tại còn muốn cái gì? Coi như buổi sáng Dao Dao có ngủ thêm một lát, vậy thì như thế nào? Mẹ nhất thiết phải đưa cuốn sổ tay nằng dẫu mà ông nội đã huỷ cho cô ấy xem sao? Còn có những chuyện làm sau lưng con nữa. Mẹ cho rằng, mẹ làm những chuyện này, con không biết sao? Mẹ đừng nhìn Dao Dao, người phụ nữ ngốc này, có cái gì uất ức cho tới bây giờ cũng sẽ không nói cho người khác. Bây giờ nhìn đến con của chúng con đã không còn, có phải mẹ cảm thấy thật vui mừng hay không? Nhìn Dao Dao khó chịu, đau đớn như vậy, mẹ thư thái, thoải mái sao?" Cung Hinh Dục kéo Tổng Tâm Dao vào trong ngực. Anh rất yêu người phụ nữ nhỏ này, cho nên anh có thể nhân nhượng cô, có thể dung túng cô. Nhưng, tuyệt đối không cho phép bất luận kẻ nào tới tổn thương cô, cô là người phụ nữ đáng được người khác thương yêu, mà không phải người có thể dễ mặc cho người khác tổn thương.

"Không phải cô không trở lại, mà là cô cần bản không về được." Mộc Thanh Thanh đứng bên cạnh mở miệng nói lần nữa.

"Tôi có để cho cô mở miệng sao?" Cung Hinh Dục trừng mắt liếc Mộc Thanh Thanh ngồi bên cạnh Mộc Nhượng Lan. Đối với người phụ nữ này, coi như là anh đã nhìn thấu.

"Em" Mộc Thanh Thanh còn muốn nói thêm cái gì đó, nhưng nhìn thấy ánh mắt Cung Hinh Dục như vậy, ngay cả nửa câu cũng không nói ra được, không thể làm gì khác hơn là cúi đầu, không nhìn anh nữa.

Người đàn ông này nếu như không nổi giận, đôi mắt kia thật hấp dẫn người khác. Nhưng khi nổi giận, đôi mắt kia lại trở nên rất đáng sợ. Rốt cuộc anh là người đàn ông như thế nào? Là người đàn ông làm cho người ta vừa yêu vừa hận sao? Chỉ là không biết cô có cơ hội khiến người đàn ông này trở thành của mình hay không.

Cô tin tưởng mình có thể, nhưng cũng nhìn ra được, người đàn ông này thật sự rất thích người phụ nữ tên Tổng Tâm Dao này, trừ phi Tổng Tâm Dao chết, bằng không cô thật không thể xác định, có thể đoạt lấy Cung Hinh Dục hay không.

"Hinh Dục, chuyện này là mẹ làm không đúng, vô luận con mắng mẹ như thế nào, đối xử với mẹ thế nào, mẹ cũng sẽ không nói gì cả." Mộc Nhượng Lan không nói thêm gì, nhiều lời cũng vô ích. Chuyện cũng đã xảy ra, nói thêm nữa lại có thể vẫn hỏi được cái gì chứ?

"Mộc Thanh Thanh, cái này là của cô sao?" Cung Hinh Dục lấy từ bên trong túi ra một sợi dây chuyền, hỏi mộc Thanh Thanh.

"A Là của em, tại sao lại ở trong tay anh? Em vẫn không tìm được!" Nhìn thấy sợi dây chuyền mình làm rơi, cô thật sự rất vui vẻ. Vật này, cũng không biết ở chỗ Cung Hinh Dục đã bao lâu, chắc hẳn phía trên đã có mùi của anh.

"Là của cô sao! Nhưng tôi có chút không hiểu, tại sao nó lại rơi trong phòng thay quần áo ở lầu ba?" Anh thường thức sợi dây chuyền trong tay, muốn nhìn xem người phụ nữ này sẽ giải thích chuyện này như thế nào.

Trong phòng thay quần áo cũng có rất nhiều sợi dây chuyền mất tích, anh rất hoài nghi có phải là người phụ nữ này đã trộm hay không.

"Có thể khi em đến lầu ba tìm cô, rơi trên mặt đất, bị người làm đá vào trong phòng!" Cô cười nhạt, trong lòng lại hốt hoảng lợi hại, bọn họ chắc sẽ không phát hiện, cô mang gì đó từ trong phòng thay quần áo đi đâu.

"Ồ! Nhưng mà kỳ quái hơn chính là, tại sao lại tìm được cái này trong phòng cô đây?" Cung hinh Dục lại từ trong túi lấy ra một sợi dây chuyền ban đầu đưa cho Tổng Tâm Dao, lạnh lùng mở miệng. Nói: "Cô ở lầu một, khi người làm quét dọn cũng sẽ không đem dây chuyền từ lầu ba quét dọn đến lầu một đi!"

Khi người phụ nữ này vừa mới vào ở, bọn họ nên thật tốt để phòng mới phải, không ngờ cô ta là người như vậy.

"Anh họ, anh thật thích nói đùa, vật này làm sao có thể xuất hiện ở trong phòng của em chứ? Lại nói, ngày hôm trước em đã cùng cô dọn đến khu biệt thự phía Tây ở, thế nào cũng không thể chạy tới đây lấy một vài thứ này!" Mộc Thanh Thanh "Ha ha" cười một tiếng, cô làm sao lại sợ ý như vậy, lại làm rơi bằng chứng ở chỗ này, hiện tại chỉ có thể chối bỏ.

Chỉ cần có thể chối, cũng sẽ không để người ta biết. Cô không phải là người phụ nữ như thế, cô còn phải đoạt được Cung Hinh Dục, nếu để cho anh biết cô là người phụ nữ như vậy, về sau ấn tượng của anh với cô cũng sẽ không tốt hơn.

"Cô thấy đáng vẻ của tôi giống như là đang nói đùa sao?" Cung Hinh Dục nhìn cô ta một cái, người phụ nữ như vậy, thế nào lại có thể là thân thích nhà bọn họ. Anh thật sự có chút không rõ, Mộc Nhượng Lan làm sao lại coi trọng một người như vậy, hơn nữa còn nói muốn để cho cô ta trở thành con dâu nhà họ Cung.

"Cô, cô biết cháu là người như thế nào mà, cháu làm sao có thể là ăn trộm chứ? Phong cách giáo dục trong nhà chúng ta, hai mươi mấy năm qua, không phải cô đều nhìn thấy sao?" Mộc Thanh Thanh thấy Cung Hinh Dục thật sự không tin mình, không thể làm gì khác hơn là nhờ Mộc Nhượng Lan nói giúp. L☆q☆đ

"Đúng vậy! Hinh Dục, chuyện này có phải có hiểu lầm gì đó hay không, con bé Thanh Thanh này mẹ nhìn nó lớn lên, cách làm người của nó như thế nào, mẹ rất rõ ràng." Bà thật rất rõ ràng cách làm người của cô, nếu như không rõ ràng cách làm người của cô, bà cũng sẽ không muốn cho cô trở thành con dâu nhà họ Cung.

"Mẹ, mẹ cho là mình thật sự hiểu rất rõ người phụ nữ này sao? Như vậy mẹ có biết chuyện cô ta năm đó cướp đi anh rể từ tay chị của mình không? Như vậy mẹ có biết từ khi mấy tuổi cô ta bắt đầu cùng đàn ông đi ra ngoài làm loạn không?" Khi cô ta vừa bước vào cái cửa này, anh cũng đã để cho Dạ

Thiên đi thăm dò chuyện của cô ta. Không ngờ, cái người tên Mộc Thanh Thanh này, thật đúng là người phụ nữ táng tận lương tâm, từ mười bốn tuổi đã bắt đầu cùng đàn ông đi mướn phòng, nhờ vào đó kiếm tiền tiêu vặt.

"Anh họ, làm sao anh có thể nói em như vậy? Nhân cách của em như thế nào, cho tới nay cô đều rất rõ ràng!" Mộc Thanh Thanh nóng nảy, rốt cuộc anh đã biết bao nhiêu chuyện?

"Nhân cách của cô, muốn nghe một chút xem rốt cuộc tôi biết được bao nhiêu không? Muốn tôi bắt đầu nói chuyện từ khi cô mười bốn tuổi không, sẽ là rất có ý tứ đi!" Cung Hình Dục cười lạnh.

"Vừa qua mười bốn tuổi, chắc là được hai ngày đi, cô đã đi khách sạn thuê phòng với đàn ông, những chuyện này chắc hẳn chưa là gì! Mười lăm tuổi, đã lén lút chạy tới bệnh viện làm giải phẫu phá thai. Khi mười bảy tuổi, đồng thời lui tới cùng bốn người đàn ông. Cô cảm thấy có đúng không? Mười tám tuổi đoạt đi anh rể cô, để cho anh rể cô với chị gái Mộc Ti Ti của cô ly hôn. Sau đó, vừa mạnh mẽ quảng anh rể mình, lại cùng lão Nhị của Tiểu thị lăn lộn một chút. Sau cùng đi khách sạn thuê phòng cùng người ta, thiếu chút nữa bị cha cô phát hiện, chắc là không sai đi! Khi cô hai mươi tuổi, cùng người ta học hít thuốc phiện, phải vào trại cải tạo mấy tháng, lừa gạt người nhà nói là đi vùng khác chơi hai tháng, thật không biết cô làm như thế nào, lại có thể làm cho người nhà đều tin tưởng lời nói của cô. Hai mươi một tuổi đi làm thể thân cho nhà người có tiền, nhưng không có nghĩ đến, cô lại nhắm vào đồ cổ của cụ cố nhà người ta, len lén lấy ra ngoài. Đêm đó bị bắt được, bởi vì cô là bọn họ tìm đến thay thế, cho nên bọn họ cũng không còn dám lộ ra. Không thể làm gì khác hơn là thả cô ra, chỉ là bây giờ cô có vẻ đã có kinh nghiệm thể thân, vừa nghe mẹ tôi nói muốn tới thành phố O tìm tôi. Lập tức liền tìm ra bộ dáng cô gái nhỏ thanh thuần đi theo!" Cung Hình Dục nhớ tới công tích vĩ đại của cô ta, thật không nghĩ tới cô ta lại là một người như vậy.

Tổng tâm Dao nghe thấy cũng sững sốt một chút, hiện tại cuối cùng cũng hiểu rõ Mộc Thanh Thanh, cô ta cũng không phải cô gái tốt. Nếu như cô không kết hôn cùng Cung Hình Dục, Mộc Nhược Lan nhất định sẽ đẩy cô ta đến bên người Cung Hình Dục, khiến Cung Hình Dục cưới người phụ nữ này. Nếu để cho Cung Hình Dục cưới người phụ nữ như vậy, cô tình nguyện cũng không cần Cung Hình Dục cầu hôn, cũng không cần hôn lễ, trực tiếp gả cho anh.

"Anh. . . ." Mộc Thanh Thanh không nghĩ tới, anh lại biết nhiều như vậy. Ban đầu quả thật là cô đã làm những chuyện như vậy, nhưng cho tới nay đều chưa từng nghĩ qua, Cung Hình Dục sẽ rõ ràng như vậy.

"Muốn biết tại sao tôi biết rõ như vậy sao?" Mộc Thanh Thanh gạt đầu một cái, thật tò mò, tại sao anh lại rõ ràng như thế.

"Bởi vì, chỉ cần là chuyện anh ấy nghĩ là phải biết, không có chuyện gì là tôi không tra được đâu!" Dạ Thiên đi vào, sát bên cạnh là Kỳ Kỳ, mấy ngày nay Kỳ Kỳ trên dưới đều do anh phụ trách. Anh cũng không muốn, nhưng mấy ngày nay Cung Hình Dục ở nhà chăm sóc Tổng Tâm Dao, Kỳ Kỳ không có ai nhận. Chỉ có anh mới có thể tới đón.

"Anh là ai?" Cô nhìn Dạ Thiên, lần đầu tiên gặp mặt đã bị mê hoặc. Anh cùng Cung Hình Dục giống nhau đều vô cùng đẹp trai. Cô thật không nghĩ đến, bên cạnh Cung Hình Dục lại có nhiều cực phẩm trai đẹp như vậy. Ngày đó, trong hôn lễ của Cung Hình Dục, phù rể cũng rất tuấn tú, hơn nữa còn rất quen thuộc, chỉ là cô không nghĩ ra được người đàn ông kia rốt cuộc là ai.

"Tôi là ai? Cô chưa cần thiết phải biết!" Giao Kỳ Kỳ cho Cung Hình Dục, nhiệm vụ của anh coi như cũng đã hoàn thành.

"Ồ lại ăn cơm không?" Dạ Thiên lắc đầu một cái.

"Buổi tối tôi có hẹn rồi!" Dạ Thiên cười nhạt.

"Là thiên kim nhà nào may mắn như vậy, lại có thể gõ đầu được lão ngoan cố nhà anh." Cung Hình Dục cười trêu nói, Dạ Thiên lại hẹn hò cùng phụ nữ, chuyện này thật đúng là trăm năm khó gặp nha.

"Cha, chị có thể gõ đầu chú Dạ đang ở bên ngoài, ngồi trong xe đó. Có muốn Kỳ Kỳ nói chị ấy đi vào ngồi một lát hay không?" Kỳ Kỳ ở bên cạnh hai người nói. Mới vừa nãy ở trong xe nó nhìn thấy cô gái đó rồi.

"Thật à?" Kỳ Kỳ gạt đầu một cái.

"Lần sau gặp đi! Chúng ta bây giờ còn có chính sự phải làm, anh phải hẹn người ta thật tốt vào đấy!" Nếu như hù sợ bạn gái người ta, sẽ là lỗi của bọn họ.

"Tôi đi đây!" Dạ Thiên đề cập sách lên trên ghế sa lon, liền xoay người đi ra ngoài.

"Mẹ, xem ra chú Dạ sắp có chuyện vui rồi!" Kỳ Kỳ nằm ở trên ghế sa lon, vui vẻ nói.

Nó lại có thể làm hoa đồng, lại có thể nhận thêm một chút hồng bao.

"Như thế nào?"

"Con thấy chị kia giống như lúc mẹ mang thai em gái, một mực ói." Cung Hình Dục cùng Tổng Tâm Dao đến liếc mắt nhìn, chỉ là nhìn nhau cười một tiếng, xem ra chuyện vui của anh ấy sắp đến thật rồi.

"Kỳ Kỳ, đi lên lầu tìm em gái cùng chơi đi! Hiện tại nó đang ở cùng với dì Diệu đấy."

"Ok!" Kỳ Kỳ ngược lại rất vui vẻ. Bình thường còn không phải là mẹ rất ưa thích nói nó không chăm chỉ học tập, chỉ cùng Diễm Diễm chơi. Hôm nay

ngược lại, chủ động để cho nó chơi với Diễm Diễm, nó đương nhiên muốn chơi vui một chút.

"Nhìn xem nó vui mừng chur kia!" Cung Hinh Dục lắc đầu một cái. Tên tiểu quỷ này, kể từ khi Diễm Diễm ra đời, vẫn luôn muốn đi theo bên cạnh trông chừng Diễm Diễm.

"Mộc Thanh Thanh, đem đồ vật giao ra đây đi!" Cung Hinh Dục thu hồi tầm mắt đặt ở trên người con trai lại, nhìn Mộc Thanh Thanh. Những sợi dây chuyền mà cô ta lấy đi đều là anh chuẩn bị cho Tổng Tâm Dao. Nếu như đó không phải là những thứ mà anh phải cất công chọn lựa thì có lẽ anh cũng không có ý kiến gì.

"Anh có chứng cứ gì chứng minh em đã lấy nó không?" Mộc Thanh Thanh mới không ngốc, là cô lấy thì như thế nào hả? Muốn cô giao ra đây sao? Chỉ cần lấy ra ngoài chính là thừa nhận cô đã lấy rồi.

"Cô không muốn giao ra đây thật sao? Vậy không có biện pháp!" Cung Hinh Dục xoay người, nói: "Quản gia, báo cảnh sát!" Quản gia đáp một tiếng, liền đi qua chỗ điện thoại, chuẩn bị gọi điện báo.

"Đúng rồi, tôi quên nói cho cô biết, mấy sợi dây chuyền này giá tiền lên đến gần hai trăm vạn, giá tiền của hai cái đồng hồ đeo tay, cũng lên đến hơn 50 vạn, nếu như cô cảm thấy như vậy chỉ cần ở trong trại giam mấy ngày, vậy thì cô cũng không cần giao ra đây đâu!" Lúc này, người làm đi tới phòng khách, báo cho Cung Hinh Dục biết có thể dùng bữa ăn.

"Bà xã, chúng ta dùng cơm đi!" Ôm lấy Tổng Tâm Dao đi tới phòng ăn.

"Mẹ, ăn cơm đi!" Tổng Tâm Dao nhớ tới Mộc Nhược Lan cũng ở đây, liền gọi.

"Tốt!" Mộc Nhược Lan đáp một tiếng, trong lòng có chút cảm động. Ít nhất Tổng Tâm Dao không có thay đổi thái độ đối với bà, vẫn như cũ, giống như không có chuyện không may xảy ra trước đó.

"Thanh Thanh, nếu quả thật là cháu cầm, vậy thì cháu mau giao ra đây. Chuyện này nếu như vào trong cục, ba mẹ cháu nhất định sẽ biết." Mộc Nhược Lan có chút bận tâm. Nghe Cung Hinh Dục nói nhiều như vậy, bà hoàn toàn chưa hề nghĩ tới, Mộc Thanh Thanh sẽ là một người như vậy.

"Cháu đã nói với cô rồi, cháu không có lấy, chẳng lẽ cô không hiểu sao?" Mộc Thanh Thanh nhìn Mộc Nhược Lan một cái liền chạy ra ngoài.

"Phong, đi theo cô ta!" Cung Hinh Dục để Phong thủ lĩnh đội hộ vệ vẫn luôn canh giữ ở chỗ tối đi theo, cũng chỉ có ba người Cung Hinh Dục, Tổng Tâm Dao cùng với Phong biết.

Kỳ Kỳ cũng lôi kéo bàn tay nhỏ bé của Diễm Diễm đi xuống lầu. Diễm Diễm nhìn thấy Tổng Tâm Dao, liền lao đảo chạy tới. Đã mấy ngày nó không được gặp mẹ, cũng không được ngửi thấy mùi hương trên người mẹ rồi.

"Mẹ!" Diễm Diễm mở miệng gọi, sau đó liền bò vào trong ngực Tổng Tâm Dao.

"Mẹ, thơm thơm!" Diễm Diễm thỏa mãn nhắm hai mắt lại, vùi ở trong ngực Tổng Tâm Dao .

"Con đó!" Vuốt vuốt mái tóc lưa thưa của Diễm Diễm, cô cười.

"Diễm Diễm, đến đây với cha, mẹ bây giờ vẫn không thể ôm Diễm Diễm được."

"Không cần, cha thôi thôi, Diễm Diễm thích mẹ, mẹ thơm thơm!" Nói xong, cọ xát ở trong ngực Tổng Tâm Dao.

"Xem anh kia, ngay cả con gái cũng nói anh thú!" Tổng Tâm Dao cười trừ nói, ở trên trán Diễm Diễm rơi xuống một nụ hôn.

"Vợ, anh thôi hay không, em còn không rõ sao?" Cung Hinh Dục dựa vào bên tai cô nói một câu, làm chuyện xấu, ở tai cô cắn xuống một cái.

"Ghét, bọn nhỏ đều ở đây!" Người đàn ông này, cũng thiệt là, hiện tại bọn nhỏ ngồi bên cạnh, hơn nữa người làm cũng đều ở phía sau. Anh bày ra cái bộ dáng này, cô làm sao có mặt mũi nhìn người làm

"Bọn nhỏ không có ở đây, không phải là anh có thể thích gì làm nấy sao?" Cung Hinh Dục cười xấu xa.

"Ăn cơm!" Tổng Tâm Dao lấy món điểm tâm ngọt bên cạnh trực tiếp nhét vào trong miệng anh. Người đàn ông này, thật không nhìn hoàn cảnh.

Kỳ Kỳ ngược lại rất biết điều, ngoan ngoãn ngồi tại chỗ của mình ăn cơm. Trong đầu vẫn đang suy nghĩ, chuyện đã xảy ra ở trong trường học ngày hôm nay.

"Kỳ Kỳ, nghĩ gì thế?" Tổng Tâm Dao nhìn Kỳ Kỳ, Kỳ Kỳ gần đây giống như ít nói hơn rất nhiều.

"Mẹ, tại sao mẹ thích cha?" Nó có chút tò mò, mẹ tại sao lại thích cha, mà không đi thích những người khác chứ?

"Bởi vì, ở trong lòng mẹ con chỉ có cha, biết không?" Cung Hinh Dục không đợi Tổng Tâm Dao trả lời, trực tiếp giúp cô trả lời luôn.

"Sao anh biết trong lòng của em chỉ có anh chứ?" Lòng của cô thế nhưng rất lớn đấy.

"Vậy trong lòng em còn có ai sao?" Cung Hinh Dục cảm thấy không vui lòng rồi.

"Em..Em, trong lòng em dĩ nhiên còn có Kỳ Kỳ và Diễm Diễm, còn có cái nhà này rồi...!" Người đàn ông này, vẫn không đổi được tật xấu uy hiếp cô.

"Mẹ, tại sao khi thấy bạn nữ, nhịp tim sẽ tăng nhanh?" Trong lớp bọn nó, hôm nay chuyển tới một bạn nữ thật đáng yêu, khi nhìn thấy cô bé đó, tim của nó lại "Bùm bùm" nhảy.

"Bởi vì thích đó!" Tổng Tâm Dao phản ứng, vẫn còn có chút chậm.

"Kỳ Kỳ, có phải con đã thích một cô bé nào đó rồi hay không?" Cung Hinh Dục nói, làm hại Tổng Tâm Dao thiếu chút nữa phun cơm ra.

"Đứa bé vẫn nhỏ như thế, làm sao biết được có thích hay không!" Thiết là, người đàn ông này đang suy nghĩ gì vậy? Anh yêu sớm là tốt rồi, còn muốn dạy con trai yêu sớm, xem ra khi trở về phòng thời điểm, cô phải giáo dục anh một phen mới được.

"Không phải! Mẹ! Hôm nay lớp chúng con có chuyển tới một bạn nữ rất đáng yêu, Kỳ Kỳ thấy bạn ấy nhịp tim đập rất nhanh đó!" Đứa bé vĩnh viễn đều không biết che giấu.

"Kỳ Kỳ, đó là vì con thấy bạn gái đó rất khả ái, đáng yêu, có phải bạn ấy rất đẹp hay không? Cười thật ngọt ngào hay không? Có phải nhìn thấy Kỳ Kỳ sẽ đỏ mặt hay không?" Kỳ Kỳ gật đầu một cái, cô bé đó còn không dám nhìn nó a!

"Kỳ Kỳ, em gái con có xinh đẹp không? Cười lên có phải rất ngọt ngào hay không? Em gái con cũng rất đáng yêu, có đúng hay không? Còn có khi Diễm Diễm gặp con, gương mặt vĩnh viễn đều là hồng hồng, phải hay không?"

Kỳ Kỳ gật đầu một lần nữa.

"Tốt lắm, vậy thì đúng rồi! Bởi vì Kỳ Kỳ thấy một bạn nữ khả ái đáng yêu giống em gái, cho nên thích giống em gái, nhịp tim mới có thể tăng nhanh! Hiểu không?" Kỳ Kỳ gật đầu một cái, mẹ nói rất có đạo lý.

"Vợ à, em nói lệch đi đâu. A." Anh còn chưa nói hết một câu, đã biến thành tiếng kêu đau.

Tổng Tâm Dao thật đúng là không biết khách khí, lại có thể dùng sức đập anh như vậy.

"Cha, cha làm sao vậy?" Kỳ Kỳ có chút nghi ngờ, cha đang ăn cơm tại sao lại hét lên như vậy?

"Không có gì, không có gì! Chỉ là không cẩn thận nên chân đụng phải góc bàn." Mộc Nhược Lan nhìn hình ảnh cả nhà ảm áp, cũng rất vui vẻ, ít nhất cả nhà bọn họ đều vui vẻ. Bà cũng không cần phải lo lắng cuộc sống sau này của bọn họ nữa. Chỉ cần Cung Hinh Dục sống hạnh phúc, bà cũng đã coi như là thỏa mãn, bà nghĩ thông suốt rồi, cũng rất rõ ràng. Khi bọn họ ở chung với nhau, trên mặt Cung Hinh Dục tươi cười nhiều hơn, khi bọn họ đi chung với nhau, cả nhà đều rất hạnh phúc.

Trở lại phòng, Cung Hinh Dục đi tới bên cạnh Tổng Tâm Dao, ôm cô lại gần trong ngực.

"Bà xã, lúc ăn cơm, tại sao em lại đập anh?" Hiện tại chân còn có chút hơi đau đấy.

"Cái tên đàn độn này, anh hi vọng con trai của anh yêu sớm à?" Kỳ Kỳ vẫn chưa tới bảy tuổi, bắt buộc nó phải đi học, cô đã cảm thấy cách làm của mình không đúng. Kỳ Kỳ thông minh như vậy, không nên để cho nó đi học sớm.

Cứ như vậy, Kỳ Kỳ lên lớp, cô ở nhà chăm sóc Diễm Diễm, bình thường đi đưa cơm cho Cung Hinh Dục, vậy cũng đã đủ rồi.

"Nhưng những gì em nói kia, liệu nó có tin hay không?" Anh không tin con trai của mình, lại đàn như vậy.

"Cung Hinh Dục." Tổng Tâm Dao đưa tay ra, trực tiếp thương cho anh một cái gõ.

"Hô." Hơi sức Tổng Tâm Dao lúc nào thì trở nên lớn như vậy rồi.

"Vợ à, gần đây lá gan của em trở nên lớn hơn rồi!" Cung Hinh Dục đê cô lên trên giường. Người phụ nữ này, gần đây động một chút là đưa tay đánh anh.

Phụ nữ sau khi kết hôn, có phải cũng sẽ to gan hơn, đánh đá hơn hay không? Anh thật sự có chút hoài nghi. Tổng Tâm Dao đã thay đổi rất nhiều, thỉnh thoảng sẽ đánh anh một chút.

"Anh thật nặng, mau dậy đi!"

"Nặng sao?" Anh không phát hiện.

"Đúng! Rất nặng!" Tổng Tâm Dao gật đầu một cái, đưa tay đẩy anh.

"Như vậy, để cho anh hôn đủ trước đã rồi nói tiếp!" Vừa nói xong liền lập tức hôn..

Tổng Tâm Dao thân thể mới vừa vận khỏe lại. Đã mấy tháng anh không thể đứng vào cô, nỗi khổ sở của anh ngày càng lớn!

Từ khi sinh ra, cuộc đời của anh chính là bị kịch cùng hài kịch xen kẽ, tại sao bị kịch so với hài kịch phải nhiều hơn chứ? Anh thật không biết rõ.

"Vợ! Đến kì nghỉ của Kỳ Kỳ chúng ta ra khỏi nước chơi mấy ngày, có được hay không?" Bọn họ đến bây giờ vẫn chưa đi hưởng tuần trăng mật, qua một tháng nữa, Kỳ Kỳ đã được nghỉ hè rồi, anh thật sự rất muốn dẫn bọn họ đi ra ngoài chơi.

"Đi đâu chơi?" Cô có chút động lòng.

"Em muốn đi đâu?"

"Em muốn đi đảo Bali, nghe nói nơi đó rất đẹp, còn muốn đi Paris, vẫn luôn nghe nói Paris rất lãng mạn, còn có muốn đi rất nhiều nơi khác nữa, chờ em nghỉ ra sẽ nói cho anh biết." Vui ở trong ngực Cung Hình Dục, cô nói. Thật ra thì đi đâu cũng không quan trọng, chỉ cần có Cung Hình Dục ở bên cạnh cô, như vậy là đủ rồi.

"Vậy chúng ta trước hết đi đảo Bali, sau đó lại đi Paris, em muốn đến nơi nào, chúng ta liền đến nơi đó chơi, một lần dẫn em đi chơi đủ, em thấy như thế nào?" Cung Hình Dục thương yêu cô như vậy, cô thật sự rất vui.

"Dục!" Cô ở trong lòng anh, đưa tay ôm cổ anh.

"Ừ!"

"Thật ra thì đi đâu đều không quan trọng, quan trọng là, anh có thể vẫn luôn ở bên cạnh em. Cho dù không xuất ngoại, chỉ cần có anh ở đây, vậy là đủ rồi!" Kề mặt ở trên lồng ngực anh, nghe nhịp tim mạnh mẽ có lực, khiến cho cô có cảm giác an tâm trước nay chưa từng có.

"Anh sẽ không rời xa em, đợi đến khi chúng ta đều già đi, sẽ giao công ty cho bọn nhỏ, sau đó anh sẽ dẫn em đi du lịch vòng quanh thế giới, cho đến tận khi chúng ta không thể đi được nữa." Vuốt ve khuôn mặt của cô, anh nhân nhật mở miệng. Anh thật sự có chút khát vọng mong đến ngày đó.

"Sau này em già đi, sẽ rất xấu xí, anh không sợ sao?"

"Sau này em già, anh cũng vậy, sẽ già đi, chỉ sợ đến lúc đó em lại ghét bỏ anh!" Cung Hình Dục cười ôm cô càng chặt hơn chút nữa.

"Cho dù tóc anh có trắng xoá, hàm răng cũng rơi sạch, ở trong lòng em, anh vĩnh viễn đều là người đẹp trai nhất." Tổng Tâm Dao đưa tay vuốt mặt anh. Người đàn ông này thật khiến cho nàng yêu thâm, mỗi ngày trong đầu cô đều là bóng dáng của anh.

"Em ở trong lòng anh, cũng vĩnh viễn đều sẽ không thay đổi." Nắm bàn tay cô đang vuốt mặt anh, hai người đều yên lặng, lặng lẽ hưởng thụ giờ khắc này.

Bọn họ thật sự rất hạnh phúc, cho dù đã xảy ra, trải qua nhiều chuyện như vậy, bọn họ vẫn hạnh phúc bên nhau. Chỉ cần bọn họ cố gắng vượt qua, như vậy tất cả đều sẽ thật tốt.

Phong đi theo Mộc Thanh Thanh đi tới biệt thự phía Tây, thấy sau khi cô ta đi vào, rất nhanh đã xách theo hành lý của mình đi ra.

Mộc Thanh Thanh liếc mắt nhìn mọi thứ ở giữa phòng, dùng sức đóng cửa kia. Thật hận, cô thể nhưng lại để Cung Hình Dục biết chuyện mình lấy cắp dây chuyền, nhất định là có người đã báo cáo lại. Nhất định là hai người làm cô đã gặp ở cửa phòng ngày hôm đó, nhất định là bọn họ.

Nếu như không phải là hai người bọn họ, thì còn có thể là ai? Bọn họ nhất định đã thấy cô từ bên trong đi ra, hơn nữa còn trốn trốn tránh tránh, cho nên mới như vậy, nếu như không phải là như vậy thì chắc hẳn chuyện này sẽ phải đợi đến khi bọn họ vào phòng tìm đồ, mới có thể phát hiện.

Nếu bây giờ đã bị phát hiện, cô cũng không còn án tượng gì tốt để ở lại, coi như chờ đợi thêm nữa, cũng không có chuyện gì vui. Thấy Cung Hình Dục và Tổng Tâm Dao yêu nhau như vậy, cô ghen tỵ muốn chết.

Tìm một khách sạn để ở, từ bên trong lấy ra bộ quần áo đẹp nhất, trang điểm cho mình thật xinh đẹp xong, liền ra cửa. Cô muốn đến hộp đêm đi một vòng, xem xem có thể tìm được vài tên trai đẹp có tiền hay không, nếu câu được một con cá to, chắc hẳn cũng có thể tồn thêm một chút. Nếu như không được như vậy, cô cũng sắp hết tiền.

Phong một đường đi theo cô ta, thấy cô ta đi vào khách sạn, lúc đi ra, đã hoàn toàn biến thành người khác rồi. Anh ngược lại rất muốn nhìn xem, người phụ nữ này rốt cuộc muốn chơi trò hề gì, sau khi báo cáo tung tích của cô ta cho Cung Hình Dục xong, anh liền đi theo Mộc Thanh Thanh tới Tử Mị. Không ngờ cô ta lại chạy trốn đến quán rượu của Cung Hình Dục, xem ra tiếp đó sẽ càng thêm thú vị.

Anh đi tới trên sofa ngồi xuống, xuyên qua đám người nhìn Mộc Thanh Thanh. Mặc cho những người đàn ông kia, ở trên người cô ta làm càn. Cô ta lại không có chút nào khó chịu, ngược lại còn quay đầu hướng bọn họ cười cười, Nếu như nhìn thấy trai đẹp giống như đầu heo, cô ta liền ôn hoà cho bọn họ một cái ánh mắt, sau đó lại tiến vào trong.

Cô ta trực tiếp đi tới chỗ cấm, Phong thấy thế liền vọt đến vòng đai đỏ, nơi cấm không cho ai vào ở đây.

"Tránh ra!" Mộc Thanh Thanh bị người cản trở, cảm giác cực kỳ khó chịu. Người đàn ông ở trước mắt, loại thời tiết như thế này mà lại mặc tây trang,

hơn nữa ở chỗ này còn đeo kính đen, có phải bị bệnh hay không? Nếu như muốn làm bộ lãnh khốc, có thể đi nơi khác giả bộ, không cần thiết ở chỗ này quấy rầy cô uống rượu.

"Tiểu thư, nơi này là chỗ cấm, xin đi chỗ khác." Người bình thường đi vào, cũng sẽ cảm thấy không nên tới gần vị trí này, mà là gan người phụ nữ này thật đúng là không nhỏ lại dám đến gần, tính khí cũng không hề tốt.

"Cấm ngồi thì thế nào? Tôi chính là muốn ngồi ở đây đây, anh có ý kiến gì sao?" Mộc Thanh Thanh cũng không phải là người dễ dàng để cho người ta bắt nạt. Chỉ cần cô ta muốn làm gì, cô ta cũng sẽ không để bất luận kẻ nào tới phá hỏng.

"Vậy tôi chỉ có thể ra tay!" Nơi này Cung Hình Dục đã nói qua, bất luận kẻ nào cũng không thể tới gần, thế mà người phụ nữ không biết điều này, lại còn muốn tới gần.

"Chẳng lẽ anh lại còn đánh phụ nữ hay sao?" Mộc Thanh Thanh ngẩng đầu, ưỡn ngực, cũng không tin người đàn ông này sẽ đánh mình.

"Nếu như cô dám đến gần, tôi cũng rất khó bảo đảm!" Đối với người phụ nữ này, anh đã rất khách khí rồi.

"Tôi muốn tới gần đó, anh có thể làm gì tôi?" Mộc Thanh Thanh căn bản là đang khiêu chiến sự chịu đựng của anh.

"Tiểu thư, cô đừng đến gần nơi đó! Nơi này là chỗ ngồi tổng giám đốc Từ Mị đã cấm, bất luận là ai cũng không thể đến gần." Một nữ nhân viên bên cạnh, tốt bụng nhắc nhở.

"Thì ra là anh họ tôi đã đặt chỗ ngồi, vậy tôi đi vào ngồi một chút, lại như thế nào?" Mộc Thanh Thanh cười lạnh, không ngờ vị trí này, là Cung Hình Dục đã đặt.

"Tiểu thư, cô nên đi ngồi chỗ khác đi! Vị trí này là tổng giám đốc của Từ Mị đặc biệt đặt cho phu nhân của mình, bất luận là ai cũng không được đến gần, đây đã là quy củ hơn sáu năm qua." Cô gái vừa rồi cũng coi như tốt bụng, nhưng lại không nghĩ tới, bị Phong lạnh lùng tiến tới, sau khi nói xong, liền lui về phía sau, không dám đến gần thêm bước nữa.

"Thì ra là như vậy, anh chính là cấp dưới của anh họ tôi, như vậy anh nên biết tôi... Tôi là em họ của Cung Hình Dục, anh họ tôi chắc là sẽ không trách tôi ngồi vào vị trí này đâu." Mộc Thanh Thanh tự cho là đúng, luôn là làm cho người ta cảm thấy chán ghét.

"Không biết!" Phong lạnh lùng mở miệng.

"Tên chó giữ cửa đáng chết, anh tránh ra cho tôi." Chỉ là một tên nhân viên cấp dưới lại dám nói với cô như vậy.

"Cô nói thêm câu nữa!" Anh đúng là làm việc cho Cung Hình Dục, nhưng tuyệt đối không phải là chó giữ cửa.

"Nói thì thì nói, tôi sợ anh à! Anh là tên chó giữ cửa, không biết xấu hổ, cút ngay cho tôi." Hai tay của Phong nắm thành quyền thật chặt. Người phụ nữ đáng chết này, lại dám mắng anh như vậy.

"Thế nào? Không có nghe rõ sao? Còn phải để tôi lặp lại một lần nữa sao? Canh - cửa..." Cô ta nói gần từng chữ một, nhưng còn chưa lên tiếng nói hết câu, người đã bay ra ngoài.

"A..." Một tiếng kêu sợ hãi, kế tiếp là âm thanh đụng phải vách tường, đồng thời vang lên.

Mộc Thanh Thanh thế nào cũng không nghĩ tới, người đàn ông đáng chết này lại thật sự ra tay với mình. Dù nói thế nào, cô ta cũng là phụ nữ, thế mà anh lại không hiểu được thương hương tiếc ngọc là gì, cứ như vậy đánh cô bay ra.

"Đáng đời!" Một cô bé khả ái, vừa đi ra ngoài, nhìn thấy Phong liền chạy tới bên cạnh anh.

"Anh Phong!" Cô gái kéo cánh tay của Phong, vui vẻ cười với anh.

"Em chạy tới đây làm cái gì?" Phong liếc nhìn cô gái bên cạnh. Cô bé đáng chết này, chẳng lẽ không biết nơi này là chỗ như thế nào sao?

"Em nhìn thấy anh chạy đến đây, cho nên đi theo anh tới đây đó..." Chỉ là cô không ngờ lại được thấy một màn kích thích thế này.

"Cái tên chó giữ cửa đáng chết này, rõ ràng dám động thủ đánh rồi, anh có tin hay không.... A...." Nói còn chưa dứt lời, bụng lại bị đánh một quyền.

"A, thật là đau..." Cô gái nhỏ bé tựa vào trong ngực Phong, thoải mái tay nhỏ bé của mình. Đau chết cô, da người phụ nữ này, nhất định là da heo, cho nên mới cứng như thế.

"Cô là ai?" Mộc Thanh Thanh che bụng, nhìn cô gái trước mắt còn nhỏ hơn mình. Cô ta lại dám đánh cô, chán sống rồi sao?

"Cô lại dám mắng anh Phong của tôi là chó giữ cửa, dĩ nhiên biết xấu hổ này, xem đi mặc thành cái bộ dáng này, da trắng như thế, không ngờ cái bụng lại giống như da heo, cứng như thế, đau chết người ta!" Hai mắt thật to, có hơi nước, làm bộ đáng thương nhìn Phong.

"Cô... Cô, cô lại dám nói bụng của tôi là da heo!" Mộc Thanh Thanh giận đến mặt cũng đã đen một nửa, người đứng ngoài nhìn bộ dáng này của Mộc Thanh Thanh, trái phải đều lấy máy chụp hình ra chụp được một màn này.

"Nói cô là da heo, đã coi như là rất khách khí rồi, xem lần sau cô còn dám nói bậy hay không, anh Phong của tôi là hộ vệ, làm sao có thể là chó giữ cửa chứ? Còn nữa, chú ý cách dùng từ của cô, anh Phong đẹp trai như vậy, chó vĩnh viễn đều không thể nào với tới được. Chỉ là cô thì không giống vậy, xem xem cái bộ dáng này của cô rất giống heo đó." Tiểu Lê cũng không phải là người dễ trêu chọc, nếu như chọc phải cô, người nọ chính là thật xui xẻo.

"Con nhỏ đáng chết, xem tôi xử lý cô như thế nào!" Mộc Thanh Thanh nói xong, liền giơ tay lên, tay còn chưa có roi xuống, cũng đã bị Phong bắt được, nắm lấy thật chặt.

"Nếu cô dám đụng vào cô ấy, tôi sẽ ném cô qua cửa sổ rơi xuống phố." Phong cho tới bây giờ đều nói được làm được, Tiểu Tường đứng bên cạnh nhìn cũng sẽ không ngăn cản. Anh hiểu rất rõ Phong, anh ấy vĩnh viễn đều nói được là làm được.

"Tôi đụng đến cô ta đó, thế nào?" Nói xong, Mộc Thanh Thanh đã đánh Tiểu Lê.

"Ô ô... anh Phong, cô ta đánh em!" Tiểu Lê che mặt của mình, trốn vào trong ngực Phong.

"Đáng chết!" Thấy Tiểu Lê khóc, anh đành có nhẫn nại cũng không thể nhẫn được nữa rồi.

Một đợt gió nổi lên, Phong đá Mộc Thanh Thanh ra ngoài cửa sổ. Mặc dù không bay đến phố đối diện nhưng lại bị mắc giữa không trung, trên cột điện.

"Đi!" Kéo tay Tiểu Lê, bọn họ liền rời khỏi quán rượu. Cô bé đáng chết này, anh thật sự phải dạy dỗ lại cô cho tốt. Cô lại dám chạy đến nơi này. Mới vừa rồi, khi người phụ nữ kia giơ tay muốn đánh cô, thật dọa anh sợ hãi.

"Anh Phong, ném cô ta ở đó, thật không có chuyện gì sao?" Tiểu Lê có chút bận tâm, người phụ nữ kia cứ mắc ở bên trên như thế, nếu chạm điện thì làm thế nào?

"Có người sẽ đem cô ta xuống, bây giờ em vẫn nên quán tất mình đi!" Nhét cô vào trong xe, cái cô bé, anh nên dạy dỗ lại một trận, bằng không anh vĩnh viễn đều không yên lòng.

"Dạ!" Cô đáp một tiếng, ngoan ngoãn ngồi ở bên cạnh anh.

Chú thích: Chuyện tình cảm của Phong và Tiểu Lê, về sau Kiều sẽ đặc biệt mở một hồi, Phong còn có một thân phận đặc thì. Nếu như mà ưa thích xem thì đây là một đôi oan gia, chuyện xưa rất vui, nhất định phải chú ý tới truyện của Kiều a....!"

Phong kể lại toàn bộ chuyện xảy ra ngày hôm đó cho Cung Hinh Dục nghe nhưng hoàn toàn không nói ra chuyện của Tiểu Lê, nếu để cho anh ấy biết, quan hệ giữa anh và Tiểu Lê, chắc hẳn anh ấy sẽ nghĩ tới thân phận của anh, mà hiện tại anh vẫn chưa muốn để cho bọn họ biết thân phận mình. Hơn nữa, cuộc sống như thế này rất tốt, thật không cần thiết để cho bọn họ biết.

"Ừ! Phong, chuyện này quả thật đã làm phiền anh rồi!" Mộc Thanh Thanh này, thậm chí một chút nuôi dạy cũng không có, còn dám nói ra những lời như vậy.

"Nhưng mà tôi đã ra tay đánh cô ta, bắt cô ta dừng lại." Nếu như không phải cô ta động thủ đánh Tiểu Lê thì anh cũng sẽ không động thủ đánh người.

"Anh cũng chỉ là bị bắt buộc, chuyện này không thể trách anh!" Cung Hinh Dục cũng sáng khoái, nếu không phải là vì anh từ trước đến nay chưa từng đánh phụ nữ, thì người phụ nữ như vậy, anh thật sự muốn ra tay đánh một lần.

"Cám ơn tổng giám đốc đã hiểu." Cung Hinh Dục cười cười, sau đó để cho anh đi ra ngoài.

Dạ Thiên huyết sáo đi vào, thấy Cung Hinh Dục đang xem tài liệu, đi tới trước mặt anh ngồi xuống.

"Mấy ngày nay rất bận à!" Cung Hinh Dục trêu nói.

"Không phải anh vẫn luôn cảm thấy cả ngày tôi ở trong mật thất, sẽ buồn bức đến hư người sao? Hiện tại ngày ngày tôi chạy ở bên ngoài, anh không vui lòng sao?" Dạ Thiên tựa lên sofa, lấy chai rượu đỏ trên khay trà, rót cho mình một ly uống.

"Vui lòng, tuy nhiên, khi nào thì anh đưa vị kia nhà anh đến cho chúng tôi gặp mặt đây? Tại sao cứ giữ lấy khư khư như vậy?" Cung Hinh Dục cười nhạt. Anh ta làm gì phải thần bí như vậy, ngay cả bạn gái cũng không cho anh, người anh em tốt này gặp một lần.

"Cô ấy là một người rất hay xấu hổ, đợi đến khi cô ấy mở miệng nói có thể gặp mọi người, tôi sẽ đưa cô ấy đến." Dạ Thiên vẫn cảm thấy, người phụ nữ của mình vẫn nên giấu thật kỹ, quân thật nghiêm, nếu không đến ngày nào đó lại bị người ta đoạt đi mất.

"Chỉ là, tôi nghe Kỳ Kỳ nói, cô ấy đã bắt đầu 'ợ' rồi, có phải không?" Cung Hinh Dục giả vờ làm động tác nôn ọe.

"Con trai của anh tại sao cái gì cũng biết thế?" Dạ Thiên im lặng. Kỳ Kỳ làm sao lại nói cho bọn họ nghe chuyện này chứ?

"Thật sự có, chúc mừng nha! Đây, đều cũng sắp làm cha, buổi tối đến Từ Mị uống một chén, anh mời khách!" Cung Hinh Dục mới không bỏ lỡ cơ hội tốt như vậy. Người đàn ông tên Dạ Thiên này, tuyệt đối là một người vô cùng hẹp hòi, để cho anh ta mời khách, thật rất khó.

"Anh tính tiền đúng không! Tôi biết rõ anh rất rộng rãi mà." Dạ Thiên lại tự rót cho mình một ly. Bây giờ anh còn phải để dành tiền nuôi con, đến Từ Mị

uống rượu, lại phải tiêu không ít tiền, anh cũng không thể lãng phí tiền như vậy.

"Tiểu tử, cậu thật đúng là keo kiệt!"

"Đại ca, hiện tại tôi còn phải nuôi con nhỏ, tiền lương mà anh trả cho tôi kia, ngay cả mua sữa bột cũng không đủ." Mặc dù tiền lương của anh đã vượt quá thành phần tri thức bình thường hơn mười lần, nhưng mà anh cảm thấy vẫn không đủ, đặc biệt là sau khi có thêm đứa bé, từng này tiền, căn bản là không đủ tiêu. Anh trước giờ vẫn luôn ở trong mặt thất này, thế nên tiếp theo anh còn phải lên kế hoạch mua nhà, ít nhất phải để cho người phụ nữ của anh sống thật thoải mái.

"Tiền lương của cậu còn thiếu sao? Lương tháng tôi trả cũng không ít mà!" Một tháng tiền lương của cậu ta cũng đã gần mười vạn rồi, so với nhân viên trong công ty, cao hơn gấp mười lần thế mà cậu ta lại còn chê ít.

"Không phải ít, nhưng mà muốn mua một căn nhà tốt, tất cả tiền gửi ngân hàng không phải cũng dùng hết sao? Hơn nữa sau khi Tiểu Tiểu sinh con xong, chúng tôi tính toán còn phải kết hôn, kết hôn cũng phải dùng tiền, nuôi vợ cũng phải cần tiền, nuôi đứa bé cũng phải dùng tiền đấy! Anh xem khắp nơi đều phải dùng tiền, nếu như mà tôi không lo, về sau Tiểu Tiểu làm sao có thể sống thật tốt qua ngày chứ." Hắn có thể phải tính toán tốt lắm trước.

"Thiên kim nhà nào thế?" Anh có chút ngạc nhiên.

"Không phải thiên kim nhà nào cả, cô ấy chỉ là một nhân viên trong quán nhỏ trước đài, một tháng tiền lương còn không bằng nhân viên bình thường trong công ty chúng ta. Hơn nữa nhà cô ấy còn thiếu tiền, cuối cùng tôi không thể lấy tiền của cô ấy!" Tình hình nhà cô như thế nào, anh hiểu rất rõ rồi.

"Cái này cho cậu!" Cung Hình Dực lấy từ trong ngăn kéo ra một chuỗi chìa khóa ném cho Dạ Thiên.

"Đây là cái gì?"

"Quà tặng tân hôn cho cậu. Một ngôi nhà ở khu biệt thự Đông Tinh cảnh uyển phía Bắc, tôi đủ hào phóng đi!" Nơi đó dù sao để không cũng vô ích, coi như làm thành quà tặng tân hôn đưa cho Dạ Thiên đi.

"Biệt thự ở đó cũng không tiện nghi." Mấy ngày nay anh đều đi tìm nhà. Nhà ở Đông Tinh cảnh uyển, được cho là khu nhà đất giá thứ hai ở thành phố O.

"Dù sao cũng không phải mua, là tổng giám đốc của Đông Tinh đưa. Nếu như cậu đã cần đến vậy thì cứ để cho cậu dùng đi, xem cậu vẫn ở trong mặt thất, tôi thật lo lắng ngày nào đó cậu lại mua lại chỗ này của tôi." Cung hình cánh nói đùa.

"Anh xem tôi là loại người như thế sao?"

"Giống!" Cung Hình Dực vừa mới dứt lời, điện thoại di động liền reo lên, là âm thanh Điem Điem cùng Kỳ Kỳ nói: ‘ Cha, cha, mau nghe điện thoại, không nhận điện thoại là mẹ đánh đòn đấy.’

"Ha ha ha, anh em, anh quá đáng yêu rồi!" Dạ Thiên cười to, hai tiểu bảo bối của người này thật là quá đáng yêu.

"Không thấy Kỳ Kỳ?" Cung Hình Dực từ chỗ ngồi đứng dậy.

"Dao Dao, em đừng vội, có thể Kỳ Kỳ đi chơi ở đâu đó, em không phải lo lắng, chúng ta đi tìm một chút." Tuy an ủi Tổng Tâm Dao, tim của anh lại không bình tĩnh được. Bình thường Kỳ Kỳ sau khi tan lớp, cũng sẽ thật biết điều ở đứng ở bên ngoài chờ. Tại sao đột nhiên hôm nay ngay cả bóng người cũng không trông thấy?

Tổng Tâm Dao ở cửa trường học, gấp đến giờ chân, Kỳ Kỳ rốt cuộc đi đâu rồi. Nhìn chung quanh, thấy một chiếc xe MiniBus dừng ở trước mặt mình, cửa xe mở ra. "Kỳ Kỳ." Cô kinh hô một tiếng.

"A." Điện thoại di động rơi xuống đất.

"Dao Dao, Dao Dao." Cung Hình Dực gọi vài tiếng, cũng không có người trả lời, chỉ nghe thấy tiếng xe gào thét chạy đi, lại nghe không thấy âm thanh của Tổng Tâm Dao.

"Thế nào?" Dạ Thiên cảm giác có chuyện không hay xảy ra.

"Dao Dao và Kỳ Kỳ gặp chuyện không may rồi!" Anh lập tức gọi điện thoại về nhà, hỏi quản gia xem Điem Điem có ở nhà hay không? Lại nghe quản gia nói chị Diêu mang Điem Điem đi ra ngoài tản bộ, tới giờ vẫn chưa về, điều này làm cho anh có cảm giác chuyện có cái gì đó không đúng. Người này hình như rất rõ tất cả động thái của nhà bọn họ. Kỳ Kỳ mấy giờ tan lớp, Tổng Tâm Dao khi nào sẽ đi đón Kỳ Kỳ, mà bảo mẫu lúc nào thì đưa Điem Điem đi ra ngoài tản bộ, cũng đều rất quen thuộc. Chuyện này, rốt cuộc là ai làm?

"Tôi đến trường học kiểm tra một chút trước, trước hết anh cứ về nhà đi, xem Điem Điem có gặp chuyện không may hay không." Dạ Thiên buông ly rượu trong tay, liền chạy ra ngoài.

Cung Hình Dực cũng dặn dò thư ký mấy câu, liền rời khỏi công ty, chạy thẳng về nhà. Anh đã tìm nhiều lần, nơi bình thường chị Diêu sẽ đưa Điem Điem đi tản bộ, nhưng đều không tìm thấy bọn họ ở đâu. Về đến nhà thì chỉ thấy chị Diêu đầu quần đầy băng gạc, ngồi ở trên ghế sa lon, khóc.

"Chị Diêu, Điem Điem đây?" Anh vội vàng chạy tới.

"Tiên sinh, thật xin lỗi! Thật xin lỗi! Là tôi không chăm sóc tốt cho Diễm Diễm, cho nên mới. . . ." Cô đã khóc không thành tiếng, người kia sau khi đánh cô ngất liền dẫn Diễm Diễm đi. Nếu như không phải quản gia đi tìm cô, thì có lẽ đến bây giờ cô vẫn còn ở trong công viên nhỏ bên ngoài chung cư.

"Thôi! Đây không phải là lỗi của chị. Quản gia báo cảnh sát, Kỳ Kỳ và Diễm Diễm còn có Dao Dao cũng có thể đã bị người ta bắt cóc." Quản gia cũng sợ hết hồn, chuyện này rốt cuộc là như thế nào? Mới vừa rồi khi đi ra khỏi nhà rõ ràng đều rất tốt, thế nào khi trở lại lập tức đã trở thành tình hình như hiện tại?

"Dạ!" Quản gia vừa định đi gọi điện thoại, điện thoại trong nhà liền vang.

"Alo, xin chào! Nhà họ Cung nghe." Quản gia nhận, bên kia lại truyền đến giọng nữ âm trầm.

"Bảo Cung Hình Dục nghe điện thoại." Quản gia bị sợ đến thiếu chút nữa làm rơi cả điện thoại.

"Tiên sinh, tìm, tìm cậu!" Quản gia đưa điện thoại cho Cung Hình Dục.

"Tôi là cung hình cảnh!"

"Bây giờ chắc hẳn anh đang rất nóng lòng!" Tiếng của người phụ nữ này rất âm trầm, có thể nói là kinh khủng.

"Cô là ai?" Cung Hình Dục cảm giác, giọng nói này có điểm không đúng.

"Vợ, con trai, con gái của anh hiện tại, cũng đều ở trên tay tôi." Giọng của người phụ nữ càng thêm âm trầm.

"Cô muốn như thế nào? Nếu như cô dám tổn thương tới bọn họ, nhất định tôi sẽ đòi lại gấp bội trên người cô." Người phụ nữ này, rốt cuộc là ai? Tại sao rõ ràng tình huống trong nhà anh như thế? Vẫn luôn điều tra rõ mọi chuyện trong nhà anh, cho nên mới quen thuộc đối với chuyện nhà bọn họ như vậy sao?

"Anh muốn báo cảnh sát đúng không? Nếu như anh dám báo cảnh sát, tôi lập tức có thể đánh gãy chân Tổng Tâm Dao đấy, ngược lại tôi thật sự rất muốn nghe âm thanh cô ta gào thét thảm thiết, anh có muốn thử nghe một chút hay không hả? Ha ha ha. . . ." Âm thanh của cô ta, giống như Quỷ Hồn đòi mạng trong Địa ngục.

"Cô rốt cuộc là ai? Tôi sẽ không báo cảnh sát, nhưng nếu như mà cô dám làm bọn họ bị thương thì tôi sẽ khiến cô trả giá thật đắt. Cung Hình Dục tôi nói được thì cũng làm được." Cung Hình Dục anh không phải là người dễ bị hù dọa, loại phụ nữ này, không phải muốn tiền, còn có thể muốn cái gì?

"Ha ha ha. . . . Bọn họ bây giờ ở trên tay của tôi, anh đe dọa như vậy, anh cho là có hữu dụng đối với tôi không? Cung Hình Dục tôi muốn một mình anh tới địa phương tôi đã chỉ định, còn nữa, không được mang theo người. Nếu như tôi phát hiện, tôi không thể bảo đảm là tôi trước tiên có nên từ tầng mười mấy của tòa nhà này ném con của anh xuống hay không. Tôi tin tưởng nhất định sẽ rất kích thích." Tiếng cười lạnh của tiện nhân kia từ trong điện thoại truyền tới "Khục khục" thật rõ ràng.

"Đồ", tiếng đập máy cực kì khủng bố.

Âm thanh đó giống như Từ Thần tới lấy mạng, từng bước từng bước tới gần anh.

"Tiên sinh, làm sao bây giờ?" Quản gia có chút lo lắng, người phụ nữ này rốt cuộc muốn như thế nào?

Không muốn Cung Hình Dục chuẩn bị tiền, cũng không nói xem Cung Hình Dục phải đi đâu để gặp cô ta, rốt cuộc là muốn làm sao?

Không chỉ bắt Tổng Tâm Dao, còn bắt cả hai đứa bé. Lần này quả thật là một chút biện pháp bọn họ cũng không có.

"Không xong rồi!" Dạ Thiên chạy vào, trong tay cầm một chiếc điện thoại màu hồng.

"Cái này là?"

"Tiểu Tiểu cũng bị bắt rồi, xem ra là cùng một người làm." Anh vốn gọi điện thoại để nói cho cô ấy biết, tối nay có chuyện, có thể không trở về ăn cơm được, để cho cô đi nghỉ ngơi sớm, nhưng mới nói chuyện điện thoại được một nửa lại nghe thấy tiếng kêu sợ hãi của cô, hơn nữa sau đó không nghe thấy âm thanh gì nữa. Khi anh chạy tới nơi cô làm việc, không tìm thấy Tiểu Tiểu đâu, đã hỏi tất cả mọi người nhưng tất cả đều nói không biết.

Một nhân viên lại cầm điện thoại di động của cô đến gặp anh, nói là thấy trong phòng nghỉ, nhưng không thấy bóng dáng Tiểu Tiểu đâu cả. Điều này làm cho anh có cảm giác, chuyện không may đã xảy ra rồi.

"Tổng giám đốc!" Phong chạy tới.

"Có chuyện gì sao?" Bây giờ, bất cứ chuyện gì cũng không quan trọng bằng chuyện cứu Tổng Tâm Dao và hai đứa bé còn có cả người phụ nữ của Dạ Thiên nữa.

"Tôi muốn xin nghỉ." Phong cho tới bây giờ cũng chưa từng xin phép nghỉ, làm sao đột nhiên lại muốn xin nghỉ.

"Xảy ra chuyện gì?"

"Em gái tôi bị người ta bắt cóc rồi, tôi muốn đi cứu nó." Anh chỉ có thể nói là em gái, mà không thể nói là người yêu của anh, nếu như vậy, anh vô cùng có khả năng bị bại lộ thân phận.

"Thật là một kế hoạch tốt! Đầu tiên là bắt cóc Kỳ Kỳ, sau đó là Dao Dao, tiếp đến là Diễm Diễm, rồi sau đó chính là Tiểu Tiểu, còn cả em gái của cậu nữa." Người này rốt cuộc là ai? Tại sao một lần lại muốn bắt nhiều người như vậy.

"Phu nhân cũng bị người ta bắt cóc?" Cung Hinh Dực gật đầu một cái, chuyện này thật rất kỳ quái, người phụ nữ kia lại không nói cho anh biết phải đến đâu tìm bọn họ.

"Không được để chuyện này truyền đi, hai ngày nay mọi người cũng không phải ra ngoài, nếu đồ trong nhà ăn không đủ thì bảo tài xế đi ra ngoài mua." Quán gia gật đầu một cái. Hiện tại chuyện ăn uống cần bản cũng không quan trọng, chủ yếu nhất là tìm được mấy người bị bắt trước đã.

*

Trong phòng tối, trên mặt đất ẩm ướt, mấy con chuột bò qua bò lại. Vài người hôn mê nằm trên đất, thỉnh thoảng còn có mấy con chuột bò qua thân thể của bọn họ.

"A!" Bỗng nhiên cơ thể một người trong đó nhẹ nhàng nhúc nhích, liền cảm giác có đồ vật gì đó, đang bò đi bò lại trên đùi mình, bị sợ đến mức ngay lập tức ngồi dậy.

Trong phòng tối là một mảnh đen ngòm, căn bản sẽ không thấy rõ hình dáng của bọn chúng. Người phụ nữ phản ứng kịp, từ trên mặt đất ngồi dậy, cũng không quản cái gì đang bò trên chân mình, bắt đầu tìm kiếm gì đó?

"Kỳ Kỳ, Kỳ Kỳ." Người phụ nữ vừa tỉnh lại chính là Tống Tâm Dao, hai tay cô đã bị còng lại, rốt cuộc cũng không thể thoải mái hành động.

"Ô ô. Mẹ, Diễm Diễm sợ!" Cô lại thấy tiếng khóc của cô con gái nhỏ. Nhờ vào tia sáng xuyên qua tấm màn ngăn, cô nhìn thấy Diễm Diễm đang khóc đến đỏ cả mặt, ngồi ở trên đất.

"Diễm Diễm!" Cô vội vàng đưa tay ôm lấy Diễm Diễm. Rốt cuộc là ai, ai đã bắt trói ba mẹ con bọn họ đến đây?

"Mẹ, ô ô. Diễm Diễm thật là sợ, có chuột." Nó vẫn ngồi ở chỗ đó, trong bóng tối nó cảm giác có con gì đó bò qua bò lại trên người mình, nhưng mẹ cũng không ở đây. Cuối cùng nó cũng nghe thấy mẹ gọi tên anh trai, nó mới 'ô ô' khóc thành tiếng.

"Diễm Diễm không cần sợ, mẹ ở chỗ này, mẹ ở chỗ này." Kỳ Kỳ ngã ở bên cạnh cũng tỉnh lại, nghe thấy âm thanh của Tống Tâm Dao, cũng gọi một tiếng. "Mẹ!"

"Kỳ Kỳ! (Anh trai!)" Diễm Diễm và Tống Tâm Dao cũng gọi một tiếng. Kỳ Kỳ dựa vào thánh giác, bò đến bên người Tống Tâm Dao, lôi kéo tay của bọn họ, còng tay trên tay cũng làm cho tay nhỏ bé của nó thật là đau.

"Diễm Diễm, Kỳ Kỳ đừng sợ, có mẹ ở đây, không sợ!" Nắm thật chặt tay của con trai, trong tay lại ôm Diễm Diễm, mẹ con ba người rúc vào với nhau!

"Mẹ, cha sẽ tới cứu chúng ta đúng không?" Kỳ Kỳ có chút lo lắng, Cung Hinh Dực sẽ không tìm được nơi này, nếu như cha không tìm được nơi này, bọn họ có phải sẽ chết ở đây hay không?

"Không phải sợ, cha sẽ đến cứu chúng ta." Tống Tâm Dao tin tưởng Cung Hinh Dực sẽ tìm được bọn họ, sẽ cứu bọn họ ra ngoài.

Nhưng mà, rốt cuộc là ai, là ai đã bắt cóc bọn họ tới nơi đây? Người này hình như hiểu rất rõ thói quen của cả nhà bọn họ, cũng đã thăm dò hành tung của tất cả mọi người trong nhà họ.

"Ah." Vừa truyền tới âm thanh của một cô gái, trong bóng tối, Tống Tâm Dao thấy một người phụ nữ mới ngồi dậy.

"Cô là ai?" Tống Tâm Dao cảnh giác nhìn người phụ nữ kia, kéo Kỳ Kỳ về phía sau, ôm thật chặt Diễm Diễm vào trong ngực.

"Tên khốn kiếp, lại dám đánh ngất xiu cô nãi nãi, thật là không muốn sống." Cô gái mở miệng tuôn ra một câu thơ tục.

"Tiểu thư, cô cũng bị trói tới?" Tống Tâm Dao hỏi.

"Cô cũng bị trói tới đây sao?" Tô Tiểu Tiểu sờ sờ sau gáy mình, kêu đau một tiếng.

"Đúng!" Tống Tâm Dao đáp một tiếng, lúc này mới yên tâm kéo Kỳ Kỳ đến trước mặt.

"Nơi này hình như còn một người nữa." Tô Tiểu Tiểu thấy bên cạnh mình, còn có một cô gái đang nằm.

"Cô thử đẩy đẩy cô ấy xem." Người bắt cóc bọn họ, rốt cuộc là ai? Nếu như hắn chỉ muốn trói cả nhà bọn họ để đòi tiền thì còn có thể hiểu được, nhưng bây giờ nhìn lại, chuyện có lẽ không đơn giản như vậy.

"Này, cô, cô mau tỉnh lại đi!" Tô Tiểu Tiểu đẩy cô ấy một cái, vẫn không thấy cô có một chút phản ứng gì.

"Này! Này!." Tô Tiểu Tiểu tiếp tục đẩy.

"Anh Phong, đừng quấy rầy người ta, người ta còn muốn ngủ!" Tống Tâm Dao cùng Tô Tiểu Tiểu nhìn nhau. Người phụ nữ này, vào lúc này lại còn có thể ngủ được? Chẳng lẽ cô ấy không cảm giác được, những con chuột đang bò qua bò lại trên người mình sao?

"Sẽ không, anh Phong phải đi rồi!" Tô Tiểu Tiểu nhàn nhạt nói một câu, cô gái kia vội vàng ngồi dậy.

"Anh Phong, người ta không ngủ nữa!" Cô ấy cũng không có mở mắt, nhưng mà lại nắm thật chặt lấy tay của Tô Tiểu Tiểu.

"Này, tiểu thư, cô mau mở mắt ra đi!" Tô Tiểu Tiểu thật sự rất hoài nghi. Cô gái này dưới tình huống như thế mà còn có thể ngủ được, thật sự bội phục cô luôn.

"Cô là ai?" Nghe thấy giọng của một nguwoif phụ nữ, Tiểu Lê vội mở mắt, cho là người tình gì đó của anh Phong.

"Tôi quá vậy! Làm sao lại không bật đèn?" Tôi mò, cái gì cô cũng không nhìn thấy.

"Chúng ta bị bắt cóc rồi !" Tô Tiểu Tiểu nói một câu.

"A!" Cô thật bình tĩnh ‘ A ’ một tiếng, dừng lại sau mấy giây liền nhảy lên.

"A a a. Tôi lại bị bắt cóc! Anh Phong nhất định sẽ tới đây cứu tôi!" Cô tin tưởng Phong chắc chắn sẽ tới cứu mình.

Tống Tâm Dao cùng Tô Tiểu Tiểu nhìn nhau một cái, người phụ nữ này có phải quá mức lạc quan hay không? Bị bắt cóc mà vẫn còn vui mừng như thế.

"Rầm rĩ gì thế, an tĩnh một chút!" Cửa bị người ta đẩy ra, một người đàn ông che mặt đi vào, một tia sáng xuyên qua cửa, hắt vào, bọn họ mới nhìn rõ, chuột ở nơi này không phải nhiều bình thường mà là vô cùng nhiều.

"Oa. Anh trai xấu xa, cảm ơn anh, thật sự rất cảm ơn anh! Cảm ơn anh đã trời tôi tới đây! Có muốn tôi nói số điện thoại của anh Phong cho anh không? Tôi nói cho anh biết nhé!" Tiểu Lê chạy qua, lôi kéo người đàn ông che mặt đó, rất hưng phấn nói.

"Bệnh thần kinh!" Hắn ta vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy, có người sau khi bị bắt cóc mà còn có thể cười được.

"Làm sao anh biết tôi có bệnh thần kinh? Tôi còn có bệnh tim, còn bị huyết áp thấp, tụt huyết áp nữa. Anh nói cho đại ca của các anh biết, nếu như muốn lấy được tiền, nhất định phải chuẩn bị đầy đủ thuốc cho tôi, nếu như mà tôi ngất xỉu, đừng nói đến chuyện các người lấy được tiền, có thể còn phải bị cáo buộc tội giết người nữa đó." Tiểu Lê nói xong cũng lập tức phủ tay lên ngực, vị trí của trái tim, lại lập tức đỡ đầu của mình.

"Nếu cô chết, chúng ta sẽ ném cô xuống biển làm mồi cho cá mập." Người đàn ông che mặt, căn bản cũng không để ý tới lời cô nói.

"Anh trai à, anh lừa gạt ai vậy? Anh cho rằng tôi không biết gì sao? Ngoài biển ở Trung Quốc, căn bản là không có cá mập, ngay cả tôm cũng rất ít." Cô thích ăn tôm nhất đó, thế nhưng tôm ở trong nước cũng ít đến đáng thương.

"Có muốn tôi đi bắt một con đến cho cô xem hay không?" Người đàn ông che mặt thật vẫn có chút bội phục cô gái này. Vào loại thời điểm như thế, lại còn dám to gan như vậy.

"Tốt! Tốt! Anh trai, tôi vẫn còn chưa từng được thấy cá mập đâu, nếu như anh bắt được, tôi liền gả cho anh, anh nói xem có được hay không?" Khuôn mặt Tiểu Lê tràn đầy mong đợi.

"Chỉ bằng bộ dáng này của cô, tôi cũng không cảm thấy hứng thú!" Người đàn ông nhìn cô một lát sau đó đưa ra kết luận như vậy.

"Anh à, anh làm tôi đau lòng lắm đó! Mặc dù tôi còn chưa tròn mười tám tuổi, nhưng vóc người cũng không tệ lắm mà!" Vẫn là anh Phong hiểu cô nhất, biết thương thức cô nhất.

"Chỉ là một đứa bé, cút về, nói thêm câu nữa, tao sẽ cắt lưỡi mày đi kho tàu đấy!" Người đàn ông che mặt lưỡi phải tiếp tục đôi co với cô, trực tiếp đi ra ngoài, "Rầm" một tiếng cửa đóng lại.

.

"Kho tàu, đến lúc đó xem người nào kho người nào!" Hắn cho là cô sợ sao? Trên cái thế giới này, trừ anh Phong ra cô thật đúng là chưa từng sợ cái gì. Chỉ là không biết anh Phong có biết cô đã xảy ra chuyện hay không? Thấy bên trong đã yên tĩnh lại, cô cũng không thể làm gì khác hơn là đi qua một bên ngồi xuống, thấy còng tay trên tay thật là phiền chết.

"Mọi người vì sao cũng bị trời tới đây?" Bọn họ đều không nói chuyện, thật sự rất buồn a!

"Không biết!" Tống Tâm Dao lắc đầu. Cô căn bản là không biết, những người đó rốt cuộc tại sao muốn bắt bọn họ đến đây.

"Không phải là nhìn thấy chúng ta thật xinh đẹp, cho nên định đem chúng ta bán đến hộp đêm chứ?!" Tiểu Lê cảm thấy, việc này là tương đối có thể.

"Chị gái à, em mới sáu tuổi, chị có thể bán em đến hộp đêm không? Em gái em cũng mới có ba tuổi thôi đấy." Kỳ Kỳ thật im lặng, nhưng mà cũng thật bội phục lá gan của cô ấy, lại dám chạy về phía cái tên đáng sợ kia nói chuyện.

"Oa, em bé, Lolita u!" Cô lấy đèn pin từ trong túi móc ra, chiếu lên Kỳ Kỳ và Diễm Diễm sau đó hét lên kinh ngạc. Hai người bạn nhỏ này thật là đẹp a!

"Hai đứa không phải là con trai của ông chủ anh Phong chứ!" Khi nhìn thấy ánh mắt của bọn họ, cô có chút hoài nghi.

"Anh Phong trong miệng cô là Phong sao? Vệ sĩ của chồng tôi?" Chuyện này là có khả năng nhất.

"Kỳ Kỳ!" Tô Tiểu Tiểu quay đầu lại, cũng nhìn thấy là Kỳ Kỳ.

"Chị Tiểu Tiểu!"

"Kỳ Kỳ, con biết cô ấy?" Tống Tâm Dao cũng không biết cô ấy là ai, Kỳ Kỳ làm sao lại biết?

"Chị ấy là bạn gái của chú Dạ." Nếu như vậy thì ba người này đều có quan hệ với Cung Hình Dục.

"Chồng của cô, là Cung Hình Dục sao?" Tiểu Lê nhìn cô, rất là hoài nghi. Nếu cô quả thật là vợ của anh vậy thì chuyện này có chút kỳ quái.

"Đúng!" Tống Tâm Dao gật đầu, mắt nhìn về phía cô bé luôn vui vẻ kia.

"Tôi tên là Tiểu Lê!" Tiểu Lê đưa tay nhỏ bé ra, hi hi cười nói.

"Mẹ, lấy dạ mình châu trước ngực Diễm Diễm ra đi." Kỳ Kỳ đột nhiên nghĩ ra, trên người Diễm Diễm còn có một viên dạ mình châu.

"Đúng vậy!" Tống Tâm Dao đưa tay lấy ra, trong phòng tối lập tức sáng lên rất nhiều, tất cả chuột cảm thấy ánh sáng đều ló nhỏ chạy đi.

"Cái cửa này hình như có thể thông ra bên ngoài." Tô Tiểu Tiểu đi tới bên cạnh nói. Chỉ là chỗ này chỉ có đứa bé lớn như Kỳ Kỳ mới có thể bò ra ngoài được.

"Nhưng mà nó quá nhỏ, hơn nữa chúng ta cũng bị trói, muốn chạy trốn ra ngoài, căn bản là không thể." Mấy người ngồi chung một chỗ, thương lượng cách làm thế nào để chạy ra ngoài.

"Mẹ, nếu không thì cứ để Kỳ Kỳ chạy trước đi. Con sẽ đi tìm cha, mẹ thấy như thế nào?" Kỳ Kỳ đột nhiên nói.

"Được không, không biết bên ngoài có bao nhiêu người, mẹ không yên lòng!" Hơn nữa nơi này là nơi nào cũng không biết, nếu như Kỳ Kỳ chạy đi bị bắt lại, có thể Kỳ Kỳ sẽ nguy hiểm đến tính mạng, cô không thể để nó làm chuyện nguy hiểm đến tính mạng như thế được.

"Nhưng"

"Kỳ Kỳ, không có nhưng gì hết, con cũng biết mẹ vừa mới mất đi một đứa bé, không thể để cho hai con gặp bất kỳ một chuyện không may nào nữa, con hiểu không?" Chuyện sinh non này, cô vẫn không thể quên được, vẫn là rất khó tiếp thu, một đứa bé mà cô vẫn chưa cảm nhận được nó từ từ lớn lên đã lại mất đi.

"Nếu không, chúng ta thử làm một số chuyện xem có thể thoát ra hay không đi!" Tiểu Lê đột nhiên mở miệng nói.

"Thử thế nào?" Tống Tâm Dao nhìn Tiểu Lê. Nha đầu này nhìn qua cũng cảm thấy thật tinh ranh, chắc cô ấy nhất định sẽ có biện pháp.

"Chị, làm phiền chị lấy giúp em chiếc châm trên đầu xuống." Tô Tiểu Tiểu tìm một lúc lâu mới tìm được một cây châm rất nhỏ ở trên tóc cô, lấy xuống, đưa cho cô.

Tiểu Lê cầm châm vào trong còng tay trên tay Tống Tâm Dao, thử một lát, chỉ nghe thấy âm thanh "Két" một tiếng, còng tay rơi xuống đất.

"Thật là lợi hại." Kỳ Kỳ thiếu chút nữa kinh hô lên.

"Kỳ Kỳ, đưa tay qua đây." Sau khi cô mở hết còng tay của mọi người, mới đưa tay mở ra còng tay của chính mình.

"Mọi người cứ ngồi ở chỗ này, tôi giả bộ bệnh tim phát tác, sau đó chờ lúc bọn nó tiến vào, sẽ dùng cọc gỗ kia đánh ngất xỉu bọn nó, sau đó chúng ta chạy ra khỏi đây." Tống Tâm Dao gật đầu, kéo hai đứa con lại gần.

"Ai a. A. Trái tim của tôi a!" Tiểu Lê nằm trên mặt đất lăn lộn.

"Mở cửa! Cứu mạng!" Tống Tâm Dao vỗ cửa, sau cái cầu thang có một cánh cửa bằng gỗ lớn.

"Àm ỉ cái gì thế?" Hai người đàn ông đi vào, thấy Tiểu Lê ngã xuống đất, che ngực kêu đau, cũng sợ hết hồn. Nhìn nhau thương lượng xem có phải đến gặp đại ca đưa cô ta đến bệnh viện hay không.

"A." Hai người quay đầu lại liếc mắt nhìn Tổng Tâm Dao, còn có Tô Tiểu Tiểu, sau đó ngã xuống trên mặt đất.

"Đi mau!" Tổng Tâm Dao ôm Kỳ Kỳ, Tiểu Lê ôm lấy Diễm Diễm, năm người liền đi đi ra khỏi phòng tối. Nhìn xung quanh một lát, bọn họ liền xác định hướng chạy ra có đường cái, cho nên bọn họ nhất trí chạy về hướng đó, ở đó nhất định có thể tìm xe .

Chỉ là.

Bọn họ mới vừa chạy mấy bước, phía trước liền có mấy người vây quanh. Tổng Tâm Dao ôm Kỳ Kỳ thật chặt vào trong ngực, Diễm Diễm cũng sợ, đem khuôn mặt nhỏ nhắn rúc vào trong ngực Tiểu Lê.

"Không sợ, không sợ!" Tiểu Lê vỗ vỗ lưng Diễm Diễm dỗ.

"Thật không nghĩ tới, lại có thể để cho các người chạy tới đây như vậy." Người phụ nữ dẫn đầu, trên mặt đeo mặt nạ, nhìn mấy người đang muốn trốn chạy.

"Cô là ai?" Thân hình của cô ta có chút quen thuộc. Nhưng là rốt cuộc là ai, trong khoảng thời gian ngắn Tổng Tâm Dao vẫn không nhớ ra được.

"Tôi là ai? Cô cảm thấy có quan trọng không?" Giọng nói của người phụ nữ có chút âm trầm, lại một lần nữa vang lên, khiến người ta cảm thấy toàn thân rét run.

"Tại sao cô lại bắt chúng tôi đến đây?" Tô Tiểu Tiểu nhìn người phụ nữ kia nói.

"Muốn trách chỉ có thể trách người đàn ông của các cô, vì quá yêu các cô mà đã làm ra chuyện khi gió gì đó rồi!" Người phụ nữ kia lạnh.

"Cô muốn như thế nào?" Tổng Tâm Dao bảo vệ Kỳ Kỳ ở trong ngực, chỉ sợ cô ta sẽ xuống tay với hai đứa nhỏ.

"Tôi muốn như thế nào sao? Cô có muốn biết không?" Người phụ nữ đến gần mấy bước. Nhìn Tổng Tâm Dao một lát, vung tay lên, nặng nề in một dấu tay lên trên mặt cô.

Kỳ Kỳ nghe thấy âm thanh, từ trong ngực cô ngẩng đầu lên, đưa ra tay nhỏ bé "Bốp" một tiếng, đánh người phụ nữ dẫn đầu một cái tát, vừa đúng đánh rơi chiếc mặt nạ trên mặt cô ta.

"Mộc Thanh Thanh!" Tổng Tâm Dao như thế nào cũng không nghĩ tới, sẽ là người phụ nữ này.

"Tiểu quý, mày lại dám đánh tao." Mộc Thanh Thanh không nghĩ tới, con trai của Cung Hình Dực lại to gan như vậy.

"Cô đánh mẹ tôi, cho nên tôi đánh cô, tôi cảnh cáo cô...nếu như cô dám làm mẹ tôi bị thương, tôi sẽ đòi lại trên người cô, khiến cô bị thương nhiều hơn nữa." Mộc Thanh Thanh cười to, sau đó lui về phía sau một bước.

"Thật không nghĩ tới a! Tên tiểu quý này cùng Cung Hình Dực nói giống nhau như đúc, hoàn toàn tương tự a! Thật không hổ là con trai của Cung Hình Dực, ngay đến cả lời nói, giọng điệu cũng giống nhau như đúc." Cô ta lắc đầu một cái.

"Dẫn bọn chúng đi."

"Đừng đụng vào chúng tôi, tự chúng tôi sẽ đi!" Tổng Tâm Dao tránh khỏi tay những người đàn ông kia. Cô không cho phép bất luận kẻ nào đụng vào cô.

"Vậy xin mời!" Mộc Thanh Thanh cười lạnh, cô vốn tính toán, dẫn bọn họ rời khỏi nơi này, nhưng không ngờ, bọn họ lại chạy trốn. Nếu như cô đến chậm một chút bọn họ đã trốn thoát rồi. Hiện tại, ngược lại cô muốn xem một chút, xem Cung Hình Dực sẽ có biện pháp gì tìm được bọn họ.

Hết chương 3

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc - Chó Cuóp Mẹ Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 4: Roi thương hủy dung

Cung Hình Dực, Dạ Thiên, cùng với Phong, cả ba người đã tìm suốt một ngày một đêm, nhưng vẫn không tìm được bất kỳ tin tức nào. Mà sau khi nhận được cú điện thoại kia xong cũng không nhận được bất kỳ cuộc điện thoại nào nữa. Nếu như nhận được điện thoại, bọn họ còn có thể thông qua vệ tinh, tìm ra chỗ ở của bọn chúng, thế nhưng ngay cả một cuộc điện thoại cũng không có, bọn họ cũng không có biện pháp tìm được manh mối gì.

Cung Hình Dực ngồi trong phòng khách, chờ điện thoại gọi đến. Anh tin tưởng đối phương nhất định sẽ gọi điện thoại tới.

Quả nhiên, điện thoại trong phòng khách vang lên, Cung Hình Dực vội vàng nhận, hai mắt Dạ Thiên nhìn chăm chăm vào máy vì tính, bắt đầu tra tìm.

"Như thế nào? Có phải rất nóng lòng hay không đây?" Vẫn là giọng nói của người phụ nữ kia.

"Rốt cuộc cô muốn như thế nào?" Người phụ nữ này nếu như không phải là muốn tiền, vậy thì cô ta muốn cái gì? Tại sao muốn bắt tất cả mọi người lại như thế?

"Tôi muốn như thế nào? Chỉ là muốn để cho anh nghe tiếng kêu thảm thiết của người vợ và hai đứa con bảo bối của anh một chút thôi mà!" Giọng nói âm trầm vừa dừng lại, bên kia lại truyền đến tiếng kêu sợ hãi của Tống Tâm Dao còn có tiếng khóc của Kỳ Kỳ và Diễm Diễm.

"Như thế nào? Có phải rất kích thích hay không? Cũng không biết bọn họ còn có thể chống đỡ được bao lâu." Giọng nói âm trầm vừa dừng lại, giống như âm thầm lộ ra chút vui sướng lại một lần nữa vang lên.

"Tra được chưa?" Cung Hình Dực nghe thấy tiếng kêu sợ hãi của Tống Tâm Dao còn có tiếng khóc hai đứa bé, trong lòng đã vô cùng lo lắng.

"Tra được, ở khu phía Tây!" Cung Hình Dực đứng lên. Hiện tại, bọn họ phải tìm được vị trí này, mới có thể tìm được mấy người kia.

"Đi mau, Dao Dao không thể chống đỡ được lâu hơn nữa." Ba người đứng dậy, lấy chìa khóa xe sau đó liền chạy ra ngoài.

Ba người chỉ đi một chiếc xe. Trong lòng Cung Hình Dực rất loạn, không biết Tống Tâm Dao hiện tại như thế nào? Những con người không có nhân tính kia đã đối xử với cô như thế nào, anh đều không biết. Hiện tại trong lòng anh chỉ nghĩ phải nhanh chóng được nhìn thấy Tống Tâm Dao. Người phụ nữ kia rốt cuộc đã làm gì Tống Tâm Dao? Còn có tiếng khóc của Kỳ Kỳ và Diễm Diễm nữa, mỗi một chuyện đều làm trái tim anh nặng trĩu.

"Đừng lo lắng, không có việc gì!" Dạ Thiên vỗ vỗ vai Cung Hình Dực, mặc dù an ủi như vậy, nhưng mà trong lòng anh cũng rất lo lắng cho Tô Tiểu Tiểu. Dù không hề nhận được điện thoại, nhưng trong lòng anh cũng không thể bình tĩnh được, Tô Tiểu Tiểu bây giờ còn có thai, anh làm sao có thể yên tâm cho được.

*

Trong kho hàng rộng lớn, một đám người đang vây quanh ba người phụ nữ bị treo lơ lửng trên khung trung.

"Cô rốt cuộc muốn như thế nào?" Quần áo trên người Tống Tâm Dao đã có chút rách nát, trên mặt cũng có vết thương.

"Tôi muốn như thế nào? Cô rất muốn biết có phải không?" Trong tay người phụ nữ kia đang cầm một cái roi, liên tục quất xuống nền đất.

"Mộc Thanh Thanh chúng ta cũng không làm gì có lỗi với cô, tại sao cô lại phải làm như vậy?" Cô không hiểu, tại sao Mộc Thanh Thanh lại muốn làm như vậy? Giữa bọn họ vốn không có bất kỳ chuyện gì, tại sao cô ta lại bắt bọn họ tới đây? Hơn nữa còn treo ngược bọn họ ở nơi này, nhìn Kỳ Kỳ và Diễm Diễm cũng bị cô ta trói vào cửa, Tống Tâm Dao đột nhiên phát hiện mình thật sự rất vô năng, ngay cả con của mình cũng không thể bảo vệ được.

"Cô muốn biết cô đã làm gì sai sao?" Mộc Thanh Thanh cười lạnh, một lần nữa vung roi quất lên người Tống Tâm Dao.

"A." Cảm giác roi đánh vào người đau như dao cắt, từng phát từng phát ở trên người cô vạch lên từng vết thương.

"Mẹ." Kỳ Kỳ che mắt Diễm Diễm, không để cho Diễm Diễm tiếp tục chứng kiến cảnh này. Nó thật sự rất muốn xông lên đánh người phụ nữ kia, bắt cô ta dừng lại. Cô ta mà lại dám bắt nạt mẹ nó như vậy.

"Kỳ Kỳ, đừng nhìn." Cô nén đau, cô mạnh mẽ ép mình phải giữ vững tinh thần.

"Cô sắp không chịu nổi rồi! Như vậy tôi sẽ tốt bụng một chút, đối phó hai người bọn họ trước." Mắt lạnh nhìn Tống Tâm Dao một cái, cô ta đi tới trước mặt Tiểu Lê.

"Cái người đàn bà xấu xa này, ngày đó bị Phong đánh còn chưa đủ sao? Vẫn muốn bị đánh thêm một lần nữa có phải hay không?" Tiểu Lê nhìn chăm chăm Mộc Thanh Thanh. Người phụ nữ này thật không biết nghe lời, đã bị đánh một lần rồi, lại còn muốn bị đánh thêm lần nữa, thật không biết cô ta có bị bệnh hay không nữa.

"Vậy sao?! Vậy thì xem thử xem anh Phong của cô có đến cứu cô được hay không? Nằm mơ đi!" Mộc Thanh Thanh cười lạnh. Quá kích thích, chuyện như này so với làm bất cứ chuyện gì đều kích thích hơn.

"Đồ biến thái, mau thả chúng tôi xuống." Tiểu Lê kêu to, Phong Ca Ca làm sao còn chưa tới cứu cô, cứ nhiên để cho cô bị treo ngược ở phía trên này.

"Tôi biến thái? Không sai, tôi chính là biến thái, nhưng nhìn thấy các người bị treo ở trên này, thật sự rất kích thích đó!" Nói xong, roi trên tay cô ta cũng liền vung ra, roi xuống người Tiểu Lê, nhưng cô rất quật cường không kêu lên.

"Miệng thật cứng rắn! Đánh như vậy mà cô cũng không kêu, kêu đi, nghe thấy chũng mày kêu đau, thật là sung sướng đấy!" Một lần nữa roi lại quất lên người Tiểu Lê, Tiểu Lê cũng chỉ rên lên một tiếng, cũng không hét lên. Coi như roi đánh vào người có đau, đau hơn nữa, cô cũng sẽ không cho người phụ nữ này được như ý. Cô ta muốn nghe sao? Cô cố tình không kêu đấy.

"Còn không kêu, tôi xem cô không kêu đến lúc nào? Không kêu này!" Cô ta cứ đánh hết một cái lại đến một cái, quần áo trên người Tiểu Lê đã sớm bị

đánh đến rách nát.

"Đừng, đừng đánh nữa, Mộc Thanh Thanh, cô sẽ đánh chết cô ấy đấy." Tống Tâm Dao thật sự không nhìn nổi. Cho dù vết thương trên người cô cũng đau, nhưng cô không muốn nhìn thấy bất kỳ ai chịu khổ như vậy. Thật không hiểu tại sao Mộc Thanh Thanh lại biến thành cái bộ dáng này

"Thế nào? Thương cô ta sao? Như vậy tôi sẽ rạch lên mặt cô hai dao, cô cảm thấy thế nào?" Mộc Thanh Thanh nhìn hai người đàn ông, bọn họ đi tới, nói lỏng sợi dây treo Tống Tâm Dao một chút. Lại cầm một con dao nhỏ, đi tới bên cạnh Tống Tâm Dao, vỗ vỗ mặt cô, cười lạnh: "Thế nào? Nhìn cô ấy bị đánh thành như vậy, có phải cô rất đau lòng hay không? Cô nói xem, nếu như tôi rạch hai vạch lên mặt cô, Cung Hình Dục còn có thể yêu cô sao?" Mũi dao nhẹ nhàng vạch lên mặt cô.

"Muốn giết liền giết đi, cô nói những lời vô dụng đó làm gì?" Cô cũng không biết, nếu như trên mặt cô có hai vết sẹo lớn như vậy, Cung Hình Dục có còn yêu cô hay không.

"Muốn chết phải không? Nhưng tôi không muốn thế." Mộc Thanh Thanh đột nhiên đem tầm mắt chuyển đến Kỳ Kỳ và Diễm Diễm.

"Để lại sẹo trên mặt cô cũng cảm thấy thật không có gì thú vị. Tôi rạch lên trên khuôn mặt xinh đẹp như hoa của con gái cô nhé, cô cảm thấy thế nào?" Mộc Thanh Thanh cười lạnh.

"Không cho phép cô làm hại con tôi! Cô muốn mạng của tôi, tôi có thể không nói gì, nhưng nếu như cô dám dẫm đạp đến con của tôi, cho dù thành quỷ tôi cũng sẽ không bỏ qua cô." Nằm trên mặt đất, trên người Tống Tâm Dao đã sớm che kín vết thương, chảy đầy máu. Trừ trên mặt, có lẽ không tìm được một chỗ nào lành lặn.

"Thành quỷ cũng không bỏ qua cho tôi sao? Tôi sợ quá đi! Cô nói xem, trước tiên tôi moi hai tròng mắt của cô ra, sau đó mới giết chết cô, không có mặt, cô có thể tìm được tôi sao?" Mộc Thanh Thanh đứng ở bên cạnh cô, cười lạnh nói, khắp khuôn mặt trần đầy vẻ khát máu.

"Mộc Thanh Thanh, cô rốt cuộc muốn như thế nào?" Trong lòng Tống Tâm Dao thật sự sợ rồi, sợ cô ta sẽ xuống tay với hai đứa bé. Mộc Thanh Thanh hiện giờ thất sự là điên rồi. Nếu như cô ta dám xuống tay với hai bảo bối của cô, thì cho dù trên người cô có chẳng chịt vết thương cô cũng sẽ không bỏ qua cho cô ta.

"Tôi muốn như thế nào? Tại sao tôi phải nói cho cô biết chứ? Hiện tại tôi không có thời gian chơi với cô, từ này tới giờ tôi vẫn còn chưa dẫm đạp đến cô ta đó." Cô ta đứng lên, hai người đàn ông vừa rồi thấy thế, lại kéo Tống Tâm Dao lên. Còn cô ta thì đi tới trước mặt Tô Tiểu Tiểu, liếc mắt nhìn.

"Cô." Tô Tiểu Tiểu thật sợ hãi, cô ta muốn lấy roi đánh lên người cô sao? Cô đang có thai, nhất định không thể để cho cô ta đánh được.

"Tôi thế nào? Rất sợ tôi đánh cô sao? Hay là sợ tôi đánh đứa nhỏ trong bụng cô?" Tim Tô Tiểu Tiểu đập mạnh, làm sao cô ta có thể biết cô đang mang thai.

"Cô thật sự không còn nhân tính sao? Muốn tổn thương cả đứa bé trong bụng tôi sao?" Đây là kết tinh tình yêu của cô và Dạ Thiên, cô nhất định phải bảo vệ thật tốt cho con của bọn họ.

"Tôi không có nhân tính sao? Nếu như không có nhân tính, tôi đã xuống tay với cô đầu tiên rồi." Mộc Thanh Thanh cảm thấy, mình đã rất nhân từ, ít nhất đã tha cho mẹ con cô ta đến tận bây giờ.

"Mộc Thanh Thanh, cô không thể đánh cô ấy!" Tống Tâm Dao cũng vừa mới sảy thai, cô hoàn toàn có thể hiểu rốt cuộc sẽ xảy ra chuyện gì. Cô thật rất sợ, sợ nhìn thấy một người mất đi đứa con ngay trước mặt mình. Còn mình lại chỉ có thể đứng nhìn mà không thể nào ngăn cản được.

"Cô... cái đồ không có nhân tính, người phụ nữ không có trái tim, có bản lĩnh thì đánh chết tôi đây này? Tiểu Lê tôi không sợ cô." Tiểu Lê hơi nâng khuôn mặt nhỏ nhắn lên. Hai mắt thật to, đã mất đi vẻ mặt tinh quái trước kia. Hiện tại lưu lại trong mắt cô chính là yên lặng, tĩnh mịch.

"Không đánh cô ta sao? Tốt? Tôi nghĩ mấy người anh em của tôi cũng mệt mỏi, rồi để cho bọn họ vui đùa với cô ấy một chút...cô cảm thấy thế nào?" Mộc Thanh Thanh cười điên cuồng, cảm thấy ý tưởng này của mình thật là hay.

"Cô là đồ cảm thú." Tống Tâm Dao nhìn những người đàn ông như chó sói kia, thật sự rất sợ, sợ bọn họ sẽ xuống tay với Tô Tiểu Tiểu.

"Cô đánh đi! Cho dù bị cô đánh chết, tôi cũng không có gì để nói." Vừa nghe thấy cô ta muốn để cho những người đàn ông kia tới vũ nhục mình, Tô Tiểu Tiểu thả bị cô ta đánh chết còn hơn. Cho dù chết, cô vẫn trong sạch. Cho dù chết, cô cũng sẽ không cảm thấy mình có lỗi với Dạ Thiên.

"Muốn làm chung trình liệt nữ sao? Nhưng mà bây giờ, tôi không muốn đánh cô, tôi cảm thấy chuyện thương cho các anh em của tôi một món quà thật tốt cũng tương đối quan trọng." Mộc Thanh Thanh buông roi trong tay ra.

"Đặt cô ta xuống." Mấy người đàn ông kia lập tức hạ cô xuống, sau đó liệ tiến tới gần hơn.

"Các người đừng tới đây, không được tới!" Tô Tiểu Tiểu lui về phía sau. Cô không muốn, cho dù chết, cô cũng không muốn bị người khác lăng nhục. Tay đụng tới dao găm mới vừa rồi Mộc Thanh Thanh cảm thấy hù dọa Tống Tâm Dao, cô lập tức nhặt lên.

"Các người đừng có tới đây, nếu như còn bước tới nữa, tôi lập tức sẽ tự sát trước mặt các người." Cô nắm thật chặt dao găm, hướng về phía ngực mình, nhưng những người kia căn bản không hề muốn dừng lại.

"Cô dám sao, thật sự dám à, ngược lại tôi thật muốn nhìn xem cô có bản lĩnh lớn như vậy hay không." Mộc Thanh Thanh cũng ép tới gần cô.

Tô Tiểu Tiểu hạ quyết tâm, nếu như muốn thừa nhận số mạng bị người khác lăng nhục, còn không bằng cô tự liều mạng.

"A." Tô Tiểu Tiểu nhắm ngay ngực mình, đâm vào. Mộc Thanh Thanh cũng sợ hết hồn, không nghĩ tới cô thật sự sẽ tự đâm mình.

"Tô tiểu thư. (Tô tiểu thư.)" Tống Tâm Dao và Tiểu Lê đồng thời kêu to, nhìn Tô Tiểu Tiểu đã ngã xuống đất. Mũi dao chuẩn xác đâm vào ngực cô, máu đã nhuộm đỏ quần áo.

"Giúp. Giúp tôi. Nói.Nói với. Dạ Thiên. Tôi...tôi. Vẫn. Vẫn luôn. Rất thích.Anh. , Tôi.Tôi. Thật xin lỗi. Anh ấy. Không thể. cũng.anh ấy. Qua hết. Cả đời. Đứa bé. Đứa bé. Tôi. Vậy. Cũng không thể. Giúp anh sinh. Sinh ra."

Tô Tiểu Tiểu rơi nước mắt, chưa nói xong, người cũng đã lộn vào hôn mê.

"Thật không thú vị, chỉ mới dọa một chút cô ta đã tự sát!" Mộc Thanh Thanh bỏ rơi trong tay ra, đi tới một cái ghế ngồi xuống.

"Đại ca, tôi đã mua com trở về rồi!" Một người đàn ông che mặt đi vào, trong tay còn mang theo thức ăn.

"Làm sao lại chậm như vậy?" Mộc Thanh Thanh không vui nhìn anh ta một cái, để cho anh ta đặt thức ăn lên bàn.

"Đại ca, có thể để cho bọn chúng ăn một chút không?" Người đàn ông che mặt liếc mắt nhìn hai đứa bé trong góc, cuối cùng tầm mắt rơi vào thân thể người phụ nữ nằm trên mặt đất kia, trong mắt thoáng qua một tia đau lòng và tức giận. Tay để trong túi nắm lại thật chặt.

"Nếu như anh định đem phần của mình nhường cho bọn họ ăn tôi cũng không có ý kiến gì cả đâu!" Mộc Thanh Thanh vốn không muốn để cho bọn họ ăn.

"Tôi lắm mồm rồi!" Người đàn ông kia cúi người gạt đầu.

"Các anh em, ăn com!" Buộc chặt dây trói lên trên cột, bọn họ cùng đi tới mép bàn ngồi xuống.

Thấy bọn họ đều đi ăn com, người đàn ông cửa đưa com vào kia liền len lén đi vòng qua phía sau cột đá, ngồi xổm xuống sau những thùng hàng trong kho.

"Kỳ Kỳ, không được lên tiếng, chú là chú Dạ Thiên, cha cháu hiện tại đã ở bên ngoài rồi, không cần phải sợ, biết không?" Kỳ Kỳ nghe thấy âm thanh, liền nhìn phía sau, dù không nhìn thấy bóng dáng của Dạ Thiên nhưng vẫn gạt đầu một cái.

Kỳ Kỳ ôm chặt Điềm Điềm trong ngực, Điềm Điềm bị sợ hãi không ít, đặc biệt là sau khi thấy Tô Tiểu Tiểu cầm dao tự đâm vào ngực mình thì nó đã sợ đến nỗi khóc toáng lên, hiện giờ trên khuôn mặt nhỏ nhắn vẫn còn vương nước mắt.

"Điềm Điềm đừng khóc, cha tới cứu chúng ta rồi, không được nói gì cả, biết không?" Điềm Điềm gạt đầu, cũng không dám ngẩng đầu lên, vẫn vùi mặt trong ngực Kỳ Kỳ.

Dạ Thiên từ bên trong lui ra ngoài, ghi nhớ vị trí, không gian, lúc này mới đi tới cạnh cửa.

"Bọn họ đang ở bên trong." Cung Hinh Dục nghe được thông báo đúng là người ở bên trong, liền muốn xông vào. Ngay cả một giây anh cũng không muốn chờ nữa.

"Bọn họ có mười mấy người, người dẫn đầu, là Mộc Thanh Thanh." Bước chân của Cung Hinh Dục dừng lại, không ngờ lại là Mộc Thanh Thanh.

"Mấy người bọn họ như thế nào?"

"Vợ anh và cả em gái của anh nữa đều bị treo ở trên cao trong kho hàng kia, trên người đều có vết thương do bị roi quất. Hai đứa bé không có chuyện gì, chỉ là Điềm Điềm bị dọa không nhẹ." Anh không dám nói đến chuyện Tô Tiểu Tiểu ngã nắm trên đất, ngực còn bị thương, làm đau nhói tim anh. Cũng không biết hiện tại cô như thế nào? Ngay cả cơ hội đến gần cô anh cũng không có. Hiện tại anh chỉ muốn mau chóng, chạy như bay đến bên cạnh cô, xem xem cô rốt cuộc như thế nào? Anh có cảm giác tính mạng cô hình như đang từng chút từng chút rời xa, từng chút từng chút rời xa cách xa anh.

"Còn người phụ nữ của anh như thế nào rồi?" Cung Hinh Dục thấy anh không đề cập tới, càng thêm lo lắng.

"Không biết, cô ấy bị thương còn nặng hơn hai người bọn họ!" Anh thở dài, chỉ hy vọng cô không có bất cứ chuyện gì.

Ba người bọn họ đi vào trong, đi tới bên cạnh các cô, Cung Hinh Dục nhìn thấy Tống Tâm Dao đang thoi thóp, trên người còn có roi thương, cổ nên kích động muốn xông lên. Cung Hinh Dục phát ra tin tức qua hệ thống truyền tin của công ty, nhắc thư ký chuẩn bị xong xe cứu thương, báo luôn cả cảnh sát. Sau đó lấy điện thoại đi động ra chờ đợi tin tức phản hồi.

"Hiện tại phải làm sao đây?" Phong cũng đã nhìn thấy Tiểu Lê, thấy thân thể nhỏ nhắn của cô đang bị treo ngược giữa không trung lắc lư qua lại. Đau đớn như vậy, khiến cho anh chỉ muốn mau chóng đặt cô xuống, nhưng hiện tại đi đến đỡ cô xuống cũng không phải lúc, nếu như bây giờ đặt cô xuống thì trong lúc kịch chiến tiếp theo đây sẽ khó tránh khỏi bọn họ lại bị thương.

Cung Hình Dực đi tới phía sau Kỳ Kỳ, thấy bọn họ vẫn còn ở ăn com. Cẩn thận đẩy một thùng hàng xuống, bảo vệ bọn nhỏ ở bên trong.

"Kỳ Kỳ, không sao chứ!" Nghe thấy âm thanh Cung Hình Dực, Kỳ Kỳ cảm thấy an tâm hơn chút, gật đầu.

"Đừng sợ, cha lập tức sẽ cứu các con ra ngoài." Kỳ Kỳ lại gật đầu lần nữa.

"Chuyện gì xảy ra?" Nghe thấy âm thanh, tất cả mọi người đang ăn com đều quay đầu lại.

"Không phải là hai tiểu quỷ đó bị đè chết rồi chứ?!" Một người đàn ông mở miệng nói, Tổng Tâm Dao yếu đuối ngẩng đầu lên, nhìn qua chỗ đó.

"Kỳ Kỳ, Điềm Điềm" Lòng của cô thót lên tới cổ họng.

"Mẹ, chúng con không sao!" Vì để cho bọn họ yên tâm, Kỳ Kỳ kêu một tiếng.

"Thật đúng là lớn mạng!" Mộc Thanh Thanh nhàn nhạt nói một câu, tiếp tục ăn com của mình. Trong lòng suy nghĩ tiếp đó phải đối phó bọn họ thế nào. Nhìn Tô Tiểu Tiểu đã ngã xuống mặt đất, người phụ nữ này lá gan thật đúng là không nhỏ, lại dám tự sát. Chết là xong hết mọi chuyện, cũng không phải là cô tự mình ra tay.

"Âm thanh gì?" Bên ngoài truyền đến một tiếng tiếng súng, mấy người đang ăn com vội vàng buông bát đĩa trong tay xuống, tất cả đều chạy ra ngoài.

Mộc Thanh Thanh vẫn ngồi nguyên tại chỗ ăn com. Dù sao cũng có mấy người phụ nữ với hai đứa trẻ con này, bọn họ có tìm tới chẳng lẽ không muốn vào gặp bọn chúng sao? Liếc mắt nhìn đầu máy loang lổ khắp nơi, cùng lắm thì đồng quy vu tận, cô không sợ chết chút nào. Cho dù chết còn có nhiều người chôn theo như vậy, cô sợ cái gì?

"Đại ca, bọn họ tới!" Một tên thuộc hạ vừa mới dứt lời liền bị súng bắn trúng ngực, ngã trên mặt đất.

"Dực. . . ." Tổng Tâm Dao nhẹ nhàng kêu một tiếng. Anh tới rồi, anh sẽ không bỏ cô lại, sẽ không mặc kệ cô, cô biết mà.

"Dao Dao!" Cung Hình Dực cũng gọi tên cô.

"Mộc Thanh Thanh, thật không nghĩ đến, sẽ là cô!" Cung Hình Dực có nghĩ cũng không hề nghĩ tới cô ta dám làm ra chuyện như thế này.

"Là tôi thì như thế nào? Tôi cho vợ anh một món quà cũng không tệ lắm phải không!" Nhìn vết thương trên người Tổng Tâm Dao, Cung Hình Dực thật muốn dùng một phát súng giết chết người phụ nữ trước mắt này. Nhưng mà lại nể tình cô ta là cháu ngoại của mẹ mình, không ra tay bắn cô ta.

"Tiểu Lê. . . ." Phong chạy tới, vội vàng đến bên cột, cõi dây, nhẹ nhàng đặt Tiểu Lê xuống, lại đi đến chỗ Tổng Tâm Dao, cũng đỡ cô xuống.

"Anh Phong, em. Em biết. Anh. Anh nhất định sẽ. Sẽ đến cứu em." Vừa mới dứt lời, Tiểu Lê liền ngất xỉu trong ngực Phong.

"Tiểu Lê, Tiểu Lê!" Phong gọi hai tiếng, thấy cô không có một chút phản ứng nào, liếc nhìn vết thương trên người cô liền cảm roi lên.

"Mộc Thanh Thanh, cô làm cô ấy bị thương bao nhiêu, tôi sẽ trả lại cho cô công nhiều hơn!" Roi vung lên đều roi xuống trên người Mộc Thanh Thanh, trên người của cô ta liền lưu lại một vết máu.

Anh giống như ác ma đi ra từ trong địa ngục, từng bước một hướng tới Mộc Thanh Thanh. Cung Hình Dực tay không có roi, như vậy thì cứ để cho Phong làm việc này đi!

Anh nhanh chóng chạy đến bên cạnh Tổng Tâm Dao, bế cô lên.

"Dao Dao, không sao! Không sao!" Vừa rồi anh cũng đã coi trời cho Kỳ Kỳ, khi bọn hắn không có chú ý cũng đã ôm Kỳ Kỳ và Điềm Điềm ra ngoài, để cho hai đứa ngoan ngoãn đợi bọn họ đi ra.

"Dực. Đứa bé. Đứa bé."

"Yên tâm, bọn nó đã an toàn rồi!" Đặt một nụ hôn lên môi cô, cả đêm lo lắng mặc dù đã buông xuống, nhưng nhìn thấy roi thương trên người cô, anh càng thêm đau lòng.

"Muốn chạy sao?" Mộc Thanh Thanh không biết từ đâu lấy được một cái bật lửa, nhắm ngay vào chỗ dầu máy kia.

"Các người có muốn nghe tiếng nổ ‘oanh’ một phát không, rất kích thích." Phong buông roi trong tay, ôm lấy Tiểu Lê.

Dạ Thiên cũng đã sớm ôm lấy Tô Tiểu Tiểu. Sau khi kiểm tra vết thương của cô xong, anh càng thêm lo lắng. Hiện tại anh chỉ cần cô không có chuyện gì, vậy là đủ rồi. Anh đã không còn quan trọng đứa bé trong bụng cô nữa, sau này con bọn họ vẫn còn có thể có lại, nhưng mà anh chỉ có một mình Tô Tiểu Tiểu mà thôi.

"Mộc Thanh Thanh, đã bỏ qua cho cô một lần, chẳng lẽ cô vẫn còn muốn tiếp tục phạm lỗi sao?" Cung Hình Dực nhìn Mộc Thanh Thanh, đối với cô ta cảm thấy thất vọng vô cùng.

"Anh cũng đã nói tôi sai lầm một lần rồi, coi như phạm sai lầm thêm lần nữa, vậy thì như thế nào?" Cô cảm thấy không sao cả. Hiện tại, nếu như cô không xuống tay, sau khi ra ngoài cũng phải vào tù nghỉ ngơi mấy năm, có lẽ còn không có đường ra.

Như vậy còn không bằng làm cho xong chuyện này, lại còn có thể kéo theo không ít người chôn theo, cô cũng không mất đi cái gì. Hơn nữa ba người đàn ông này, cũng ưu tú như vậy, nếu như có thể để cho bọn họ chết theo cô mà nói, cô càng cảm thấy vui vẻ hơn.

"Nếu như bây giờ cô buông tay thì nhiều nhất chỉ bị xử mấy năm tù thôi, còn nếu như cô muốn chết ở trong này vậy thì cô đốt đi!" Cung Hinh Dục nhìn cô ta, người phụ nữ này nếu quả thật ném cái bật lửa đó vào trong chỗ dầu máy kia, như vậy tất cả bọn họ đem đầu sẽ mất mạng.

"Nhưng mà, tôi cảm thấy như vậy càng kích thích hơn." Nói xong, cô ta mở ra một chai dầu máy có sẵn, đổ xuống đất.

"Thanh Thanh...." Mộc Nhưộc Lan sau khi biết được tin tức qua thư ký. Anh ta nói với bà là Cung Hinh Dục gọi xe cứu thương tới chỗ này, ngay sau khi biết bà cũng liền chạy tới đây, chỉ là bà thật sự không ngờ rằng, ở chỗ này lại nhìn thấy một màn như vậy.

"Cô, cô cũng tới nữa à! Vậy không phải là có thêm một người chôn cùng rồi sao?" Mộc Thanh Thanh cười lạnh, lần này càng thêm kích thích.

"Con nhỏ này, tại sao có thể làm ra chuyện ngu ngốc như vậy!" Mộc Nhưộc Lan từ trước tới nay đều cho rằng, cô là đứa bé ngoan ngoãn nghe lời, nhưng thế nào cũng không nghĩ tới, cô ta sẽ làm ra chuyện như vậy.

"Hinh Dục, mẹ có chuyện muốn nói với con!" Mộc Nhưộc Lan lấy từ trong lòng ngực ra một sợi dây chuyền, đặt vào tay Cung Hinh Dục.

"Mẹ, đây là?" Cung Hinh Dục nhìn sợi dây chuyền quen thuộc trong tay.

"Hinh Dục, mẹ không phải mẹ con. Mẹ là em của mẹ con -- Mộc Nhưộc Cúc." bà lùi về sau mấy bước.

"Thật ra thì mẹ con tại lúc khi con vừa sinh ra, mẹ con đã suy yếu sắp mất đi. Khi đó mẹ còn nhìn thấy mẹ, để cho mẹ giả trang thành bà ấy, ở lại bên cạnh con, chăm sóc con. Để cho con cảm thụ được tình yêu của người mẹ, nhưng mà cuối cùng, ba con đã phát hiện ra. Hai người chúng ta liền cãi vã không ngừng, lại sợ bị ông nội con phát hiện cho nên mẹ không thể làm gì khác hơn là giả bộ bệnh, rồi khỏi con, để cho con nghĩ rằng mẹ thật sự đã chết rồi. Mẹ trở về quê, liền ở nhà cậu con. Thanh Thanh là đứa bé mẹ dỗi theo từ nhỏ đến lớn, mẹ thật sự không nghĩ tới, nó lại dám làm ra chuyện như vậy." Mộc Nhưộc Lan nói, không, phải là Mộc Nhưộc Cúc.

"Tại sao mẹ lại nói cho con biết những chuyện này?" Anh thật không hiểu, tại sao bà muốn nói cho anh biết những chuyện này, bà hoàn toàn có thể giấu giếm anh cả đời mà.

"Lần này mẹ trở lại, vốn chính là muốn tổ chức hôn sự cho con và Thanh Thanh, nhưng lại nhìn thấy con và Dao Dao kết hôn, cho nên mẹ không có cách nào tiếp nhận được, không thể làm gì khác hơn là làm khó Dao Dao khắp nơi, cho đến khi mẹ làm Dao Dao bị thương, đứa bé bị sinh non mẹ mới thật sự nghĩ thông suốt, trong lòng con chỉ có một mình Dao Dao, giống như năm đó, mẹ cũng yêu cha con như vậy. Thật muốn thay mặt mẹ con ở lại bên cạnh con và cha con. Nhưng mà cuối cùng mẹ mới thật sự phát hiện ra, trong lòng cha con vĩnh viễn đều chỉ có mẹ một người là mẹ con mà thôi. Cho nên mẹ lựa chọn rời đi, nếu như không phải là mẹ đưa Thanh Thanh đến đây hết thảy mọi chuyện cũng sẽ không xảy ra." Mộc Nhưộc Cúc cúi đầu.

"Vậy nên chuyện ở đây để mẹ lo, các con chạy đi!" Nói xong, Mộc Nhưộc Cúc liền đi về phía Mộc Thanh Thanh.

"Thanh Thanh, đừng có chơi đùa nữa, cùng cô về nhà, được không?" Bà vừa đi vừa nói.

"Về nhà? Từ nhỏ đã không có nhà, hiện tại cũng sẽ không có nhà." Cô thản nhiên nói, nhìn cái bật lửa trong tay.

"Cô đừng tới đây, nếu còn tới nữa tôi sẽ đốt cháy nơi này" Bọn họ đều biết, nếu dầu máy cháy sẽ lan nhanh như thế nào. Chỉ cần một lát, lập tức kho hàng này sẽ cháy sạch, chỉ còn lại tro bụi.

"Thanh Thanh, con đừng như vậy. Nghe cô, ngoan ngoãn cùng cô về nhà." Mộc Nhưộc Cúc cũng không dừng lại, tiếp tục đi về phía Mộc Thanh Thanh.

"Bà đừng tới đây!" Mộc Nhưộc Lan bước nhanh hơn, đi tới trước mặt cô. Ôm lấy Mộc Thanh Thanh, quay đầu về phía bọn họ nói: "Các con đi mau đi!" Cái bật lửa trong tay Mộc Thanh Thanh rơi xuống mặt đất, lập tức liền châm lên một ngọn lửa, bùng cháy.

"Mẹ....." Cung Hinh Dục kêu lên.

"Nghe thấy con vẫn gọi ta là mẹ, ta thỏa mãn rồi! Đi mau đi!" Dạ Thiên ôm Tô Tiểu Tiểu, lôi kéo Cung Hinh Dục.

"Đi a....." Thế lửa càng lúc càng lớn, mộc Thanh Thanh giằng giằng muốn tránh khỏi Mộc Nhưộc Cúc, nhưng có thể nào cũng không tránh được.

Cung Hinh Dục nhìn một cái cuối cùng, xoay người chạy ra ngoài, bọn họ còn có đứa bé phải chăm sóc, bọn họ không thể gặp chuyện không may, nhưng mộc Nhưộc Cúc sẽ mất mạng. Mới đến nơi này một lát, anh rút cuộc cũng phát hiện mình yếu đến cỡ nào, căn bản là không bảo vệ được nhiều người, bảo vệ được vợ con, lại càng không bảo vệ được mẹ.

Cho đến lúc bọn họ vừa chạy ra tới bên ngoài, liền nghe thấy "Oanh" một tiếng, kho hàng bị lửa lớn nuốt chửng, xe cứu thương đã chạy tới nơi này từ sớm, thấy tất cả người bị thương đã đi ra, vội vàng đặt bọn họ lên xe cứu thương, Cung Hinh Dục ôm hai đứa bé cũng ngồi vào trong xe cứu thương. Hiện tại anh chỉ muốn ở bên cạnh cô, nhìn cô dần khỏe lên, vậy đã là đủ rồi.

Đời này, vì có được một người mẹ như vậy, mà anh cảm thấy thật kiêu ngạo.

Trải qua một tháng tu dưỡng, vết thương trên người Tống Tâm Dao cũng đã khá lên rất nhiều.

Hai đứa bé sau khi trải qua ngày đó, Cung Hình Dục cũng không khỏi lo lắng, không dám để cho bọn chúng một mình ra cửa, mỗi lần muốn ra ngoài đều phải người âm thầm bảo vệ. Dạ Thiên mang theo Tô Tiểu Tiểu ra nước ngoài, bởi vì anh lo lắng các bác sĩ trong nước cũng không thể chữa khỏi cho Tô Tiểu Tiểu. Phong cũng từ chức, rời khỏi công ty, nhưng hai người bọn họ chẳng biết đi đâu.

Cung Hình Dục đứng trên ban công, nhìn bầu trời. Chạng vạng tối, bầu trời rất đẹp, nhưng mà hiện tại tâm tình của anh cũng không được coi là quá tốt.

Tang lễ của Mộc Nhục Cúc bởi vì Tống Tâm Dao bị thương mà chậm trễ hơn một tháng. Hôm nay chính là ngày hạ táng. Nhìn bầu trời, lần đầu tiên anh cảm thấy mình là một người an tĩnh như vậy, đứng ở chỗ này nhìn không trung. Nghĩ tới tất cả mọi chuyện đã phát sinh mấy năm qua, nhớ tới chuyện của anh và Tống Tâm Dao từ khi gặp nhau, quen biết, hiểu nhau, yêu nhau đến cuối cùng cũng được gần nhau, nhìn bọn nhỏ ngày từng ngày lớn lên. Anh phát hiện bây giờ cái gì mình cũng không thiếu, anh là người hạnh phúc nhất trên thế giới này. Có một người mẹ vì mạng sống của anh mà tình nguyện hy sinh, có một người mẹ để cho anh cảm nhận được tình yêu thương giống như những đứa bé khác, anh cảm thấy vậy là quá đủ rồi.

Trời lạnh như thế, tại sao anh lại ăn mặc phong phanh như vậy." Tống Tâm Dao cầm một cái áo khoác đi ra, khoác lên trên người Cung Hình Dục.

"Sao em lại xuống giường?" Cho dù thân thể cô đã tốt hơn nhiều, nhưng Cung Hình Dục vẫn như cũ, bá đạo không cho cô xuống giường, nghĩ là thân thể cô vẫn chưa thể xuống giường đi lại.

"Em đã khỏe lại rồi mà, nếu như còn tiếp tục nằm nữa, em có thể nổi mốc luôn đó." Tống Tâm Dao nắm tay Cung Hình Dục, đứng ở bên cạnh anh.

"Bà xã, thật xin lỗi!" Nếu như không phải bởi vì anh, nếu như Tống Tâm Dao không đi theo anh..., Cô cũng sẽ không xảy ra nhiều chuyện như vậy, cũng sẽ không bị nhiều người làm tổn thương như vậy.

"Anh làm gì có lỗi với em sao?" Tống Tâm Dao tựa vào trên vai anh, cùng nhau nhìn vào không trung.

"Nếu như không phải vì em đi theo anh, em cũng sẽ không chịu nhiều tổn thương như vậy!" Anh đột nhiên cảm thấy, mình giống như một nhân vật nguy hiểm, chỉ cần là người có quan hệ với anh đều sẽ bị tổn thương.

"Anh có yêu em không?" Tống Tâm Dao ở trong lòng anh, xoay người lại, nhìn Cung Hình Dục.

"Yêu!" Anh không cần suy nghĩ nhiều, bởi vì anh hiểu rất rõ ràng tim của mình.

"Em cũng yêu anh! Nếu chúng ta đã yêu nhau như vậy thì từ nay về sau không cho phép anh nói những lời như thế nữa. Nếu như anh còn tiếp tục nói những lời này, em liền mang theo con rời khỏi anh, cũng không gặp lại anh nữa!" Tống Tâm Dao nắm thật chặt tay anh, có chút không vui uy hiếp.

"Vợ!" Anh kéo Tống Tâm Dao vào trong ngực, cầm đặt lên đỉnh đầu cô.

"Ừ!"

"Ít ngày trước, ở trong công ty anh đụng phải một người." Ở nơi đó lại gặp được ông ta, Cung Hình Dục cũng cảm thấy thật kỳ quái.

"Ai vậy?"

"Cao Hùng!" Cao Hùng hình như đã mất tích rất lâu rồi, làm sao đột nhiên lại xuất hiện?

"Là ông ta sao, ông ta đến công ty anh làm cái gì?" Cung Hình Dục lắc đầu một cái, không hiểu Cao Hùng tại sao đột nhiên lại xuất hiện. Ông ta một thân rách rưới, bảo vệ thấy bộ dạng đó của ông ta liền lập tức đuổi ông ta ra ngoài.

Lúc ấy, anh cũng không nhận ra, nếu như không phải vì ông ta chạy tới ngăn đường đi của anh, anh cũng sẽ không thể nhận ra ông ta chính là Cao Hùng.

"Nhìn ông ta có thể thấy hiện tại sống cũng không khá lắm!" Hiện tại ông ta cùng tên ăn xin thật sự cũng không khác nhau là mấy.

"Nếu không, chúng ta giúp ông ta một chút đi! Dù nói thế nào, ông ấy cũng là cha đẻ của chị họ, hiện tại chị ấy đã làm cô giáo ở vùng quê, cuộc sống của mình cũng đã không lo được rồi, đâu còn có thể lo lắng cho Cao Hùng nữa! Chắc hẳn kể từ sau khi ra tù, chị ấy cũng chưa gặp lại ông ta!" Sáng ngày thứ hai sau khi bọn họ kết hôn Cao Cẩm Nhã đã rời khỏi nhà Cung Hình Dục, đi đến địa phương mà mình muốn đi, suy nghĩ một chút cũng sắp ba tháng bọn họ không gặp nhau.

"Nghe lời em! Nhưng mà không thể đưa tiền cho ông ấy, anh có thể giúp ông ấy tìm một phần việc làm, để cho ông ấy có thể sống qua ngày. Nếu như chúng ta cho ông ấy tiền, về sau có thể ông ấy sẽ ngày ngày tới đây đòi tiền chúng ta." Tống Tâm Dao gật đầu một cái, đồng ý với cách làm của anh.

"Trở về phòng đi!" Tống Tâm Dao gật đầu với Cung Hình Dục hai người cùng trở lại phòng.

"Mẹ!" Kỳ Kỳ cầm sách vở, đang ngồi ở trên giường của bọn họ.

"Kỳ Kỳ, tại sao con lại học bài ở đây?" Bình thường nó đều làm bài ở trong thư phòng của anh, thế nào một lát lại chạy tới nơi này?

"Mẹ, con có một vấn đề không hiểu." Kỳ Kỳ nằm ở trên giường của bọn họ, nhìn chằm chằm vấn đề trên sách.

"Anh đi tắm." Cung Hinh Dục cầm khăn tắm, đi vào trong phòng tắm.

"Mẹ xem một chút!" Tổng Tâm Dao đi tới bên cạnh nó ngồi xuống, nhìn chằm chằm cái đề mục kia một lúc lâu. Vấn đề đơn giản như vậy Kỳ Kỳ không thể giải được sao? Cô thật có chút nghi ngờ.

"Kỳ Kỳ, nói đi, tìm mẹ có chuyện gì?" Kỳ Kỳ nhất định có chuyện tìm cô.

"Mẹ, chuyện này cũng bị mẹ phát hiện ra!" Kỳ Kỳ bò dậy, kéo tay Tổng Tâm Dao.

"Mẹ!" Tống Tâm Dao ‘ừ’ một tiếng, nhìn Kỳ Kỳ.

"Con nói với mẹ một chuyện!" Tuần sau chính là sinh nhật của nó, nó muốn hẹn bạn học cùng lớp, đến nhà mình làm khách, để cho bọn họ cùng tham gia sinh nhật của nó, nhất định phải làm cho vô cùng náo nhiệt, nhưng Tống Tâm Dao lại thích an tĩnh, cũng không biết mẹ có đồng ý để cho nó mời bạn bè đến nhà hay không.

"Chuyện gì?"

"Mẹ, thứ hai tuần là sinh nhật Kỳ Kỳ mẹ có nhớ không?" Kỳ Kỳ tựa vào ngực Tổng Tâm Dao, rất lâu rồi nó không vui mình trong ngực mẹ, lồng ngực của mẹ vẫn thật ấm áp!

"A! Thứ hai tuần sau là sinh nhật của à, xấu hổ quá, mẹ quên mất rồi!" Cô làm sao có thể quên được? Người mẹ nào lại có thể quên sinh nhật con của mình chứ?

"Mẹ, mẹ quên cũng không sao hết, chỉ cần Kỳ Kỳ nhớ là được." Kỳ Kỳ mặc dù có điểm để ý, Tổng Tâm Dao quên sinh nhật mình, nhưng mà vẫn không thể tức giận, bởi vì nó đang cùng mẹ thương lượng chính sự!

"Ồ! Kỳ Kỳ con hào phóng như vậy từ khi nào thế?" Tống Tâm Dao tựa vào trên giường, biểu hiện rất kinh ngạc.

"Mẹ!" Kỳ Kỳ bắt đầu dĩ kêu một tiếng. Mẹ thích cùng người khác so đo như vậy từ khi nào thế?

"Được rồi! Không làm khó con nữa, nói đi!"

"Mẹ, con muốn mời bạn đến nhà cùng chúc mừng sinh nhật, có thể không?" Kỳ Kỳ nhìn Tổng Tâm Dao, gương mặt mong đợi, bởi vì nó có chút sợ mẹ sẽ cự tuyệt mình, không để cho mình mời bạn học tới nhà.

"Được rồi! Con đã muốn như vậy thì mẹ sẽ đồng ý với con!" Tổng Tâm Dao nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Kỳ Kỳ từ mong đợi lúc trước biến thành hưng phấn bây giờ, thật sự rất vui sao?

"Oa oa. Mẹ van tuế!" Kỳ Kỳ ở trên giường nhảy lên, vào lúc này thật sự vẫn giống như một đứa bé.

"Chuyện gì mà vui mừng thế!" Cung Hinh Dục từ trong phòng tắm ra ngoài, trên người chỉ quấn quanh một cái khăn tắm.

"Không có! (không có!)" Tống Tâm Dao cùng Kỳ Kỳ đồng thanh nói, Kỳ Kỳ cũng ngồi xuống, lại một lần nữa dựa vào trong ngực Tống Tâm Dao. Tôi nay nó muốn cùng mẹ ngủ một đêm, rất lâu không có ngủ cùng mẹ rồi.

"Hai mẹ con thần thần bí bí." Cung Hinh Dục đi tới bên giường ngồi xuống, nhìn đồng hồ, đã hơn mười giờ, mới vừa rồi khi đứng bên ngoài, cũng không có cảm thấy trời tối lắm, anh mới tắm một lúc thôi, cũng đã bảy giờ rồi.

"Kỳ Kỳ, đi về phòng đi. Cha cùng mẹ cần nghỉ ngơi rồi!" Kỳ Kỳ có chút tức giận, tại sao cha vừa ra đã muốn đuổi nó về phòng rồi?

"Con muốn ngủ cùng mẹ!" Kỳ Kỳ vui ở trong ngực Tổng Tâm Dao, cặp mắt mờ to nhìn chăm chăm Cung Hinh Dục chỉ quản một chiếc khăn tắm đứng bên cạnh. Bây giờ nó mới phát hiện, có lúc cha thật rất đáng ghét, cứ muốn tách nó ra khỏi người mẹ. Tội nay nó nhất định phải ngủ cùng mẹ, mặc kệ người đàn ông này nói gì, nó cũng sẽ không đi.

"Con trai, nhanh đi ra ngoài, cha với mẹ còn có chính sự muốn làm!" Cung Hinh Dục đưa tay ôm Kỳ Kỳ ra. Đứa con trai này cũng sắp bảy tuổi rồi, trong hai năm qua cũng chưa từng làm anh cảm thấy đau đầu, tại sao tối nay lại muốn làm cho anh đau đầu chứ?

"Làm chính sự? Chính sự gì? Con cũng muốn làm!" Kỳ Kỳ tròn to hai mắt, đối với chính sự theo lời cha nói có chút tò mò. ๑๑๑☆L☆๑๑๑

"" Cung Hinh Dục im lặng. Tổng Tâm Dao Hồng nghiêm mặt, nhìn chằm chằm Cung Hinh Dục. Người đàn ông này, nói chuyện không thể cẩn thận một chút sao?

"Kỳ Kỳ, trở về phòng ngủ đi, một mình em gái sẽ không dám ngủ." Phòng của Kỳ Kỳ và Diễm Diễm là làm thông với nhau, ở giữa chỉ có một màn thông gió. Có lúc Kỳ Kỳ đều chạy đi ngủ cùng em gái.

"Mẹ, hai người muốn làm chính sự gì? Kỳ Kỳ lớn rồi, cũng muốn giúp hai người." Kỳ Kỳ đánh chết cũng không đi.

"Kỳ Kỳ, nếu như con thật sự muốn giúp cha mẹ, thì mau đi ra ngoài đi." Cung Hình Dục nằm lên trên giường. Mặc dù bên trong phòng đã bật hệ thống sưởi, nhưng cuối thu thời tiết vẫn có chút lạnh.

"Được rồi! Vì không để cho cha một lần nữa chèn ép con... Con vẫn đi thi tốt hơn! Mẹ, mẹ đừng quên chuyện đã đồng ý với Kỳ Kỳ đó!" Kỳ Kỳ thu hồi sách trên giường, liếc Cung Hình Dục một cái.

"Cha thôi, cha đáng ghét, cho con ngủ một đêm với mẹ cũng khôn được, nó thật không nên tiếp nhận cha nhanh như vậy. Ban đầu nên làm khó cha nhiều hơn một chút." Ở trong lòng mắng mấy câu, nó mới xò dép, đi ra khỏi gian phòng của bọn họ.

Cung Hình Dục bò dậy khóa cửa phòng lại, sau đó liền chui vào trong chăn.

"Bà xã, ngủ!" Đưa tay ôm lấy Tống Tâm Dao.

"Sớm như vậy! Em vẫn chưa mệt, nếu như anh mệt rồi thì ngủ trước đi!" Nói xong, Tống Tâm Dao cầm lấy một quyển sách, bắt đầu đọc.

"Em không mệt mà?" Tống Tâm Dao gật đầu một cái, tiếp tục xem sách.

"Nếu như em đã không mệt vậy thì chúng ta làm một chút chuyện gì đó vận động đi!" Vừa mới dứt lời, một cái khăn tắm liền ném ra trong chăn.

"Ghét, anh đừng náo loạn!" Cô thật có chút không chịu nổi anh. Trong khoảng thời gian cô bị thương này, mỗi đêm anh đều hôn đến khi cô không thở nổi, mới nguyện ý thả cô ra, nhưng thân thể cô vừa vận khỏe lại, anh liền muốn làm mấy chuyện này.

"Ghét như thế nào?" Hai tay Cung Hình Dục vừa cời cúc áo ngủ, vừa hỏi cô.

"Hết sức ghét!" Tống Tâm Dao không đưa tay ngăn cản anh, mặc kệ anh nỗ lực cời quần áo của cô.

"Ồ! Nếu như anh đã hết sức đáng ghét, vậy thì anh liền để cho em ghét thêm chút nữa cũng tốt lắm!" Nói xong, liền ngậm vào một bên đầu gối của cô.

"A." Cô lập tức liền có cảm giác.

"Thích hay là ghét?" Một lát sau, Cung Hình Dục đột nhiên ngừng đầu hỏi.

"Ah. Ghét." Cô vừa dứt lời, Cung Hình Dục lại tiếp tục tiến công, hôn từng chỗ mẫn cảm trên người cô.

"Còn ghét sao?" Hình như tối nay anh nhất định phải hỏi ra, rốt cuộc là cô ghét hay là thích anh mới được vậy.

"Ừ." Cô gật đầu một cái.

"Còn ghét à?" Tống Tâm Dao như cũ gật đầu một cái, thân thể anh từ từ đi xuống, hôn cũng từng cái một rơi xuống.

"A. a." Hai tay cô nắm thật chặt ga giường, người đàn ông đáng chết này, tại sao anh có thể hôn nơi đó.

"Thích không?" Cô đã có chút mê loạn, gật đầu như bầm tỏi, Cung Hình Dục lúc này mới hài lòng cười, nhưng vẫn không hề từ bỏ chuyện hành hạ cô. Anh đã nhìn lâu như vậy, tối nay nhất định phải đòi về gấp bội.

Trong phòng một tiếng tiếp một tiếng yêu kiều, thỉnh thoảng truyền đến mấy tiếng găm nhẹ của đàn ông. Một đợt sóng tiếp nối một đợt sóng, cho đến chân trời lộ ra một mảnh trắng bạc.

Paris phía dưới Tháp Eiffel, một đôi nam nữ đang ôm nhau, người phụ nữ tựa sát vào trong ngực người đàn ông, trước mặt họ là hai đứa bé tay nắm tay. Bốn người bọn họ đều mặc quần áo cho ba mẹ và con, vui vẻ chơi đùa.

"Thật là đẹp a!" Tống Tâm Dao vui trong ngực Cung Hình Dục, thưởng thức phong cảnh tuyệt đẹp ở Paris.

"Bà xã, thật xin lỗi! Đến bây giờ mới đưa em đi hưởng tuần trăng mật." Đây là chuyến du lịch hưởng tuần trăng mật của bọn họ nhưng cũng không phải chỉ có hai người, mà là một nhà bốn người. Trước tiên bọn họ tới Paris, tính toán còn muốn đi đảo Bali, sau lại đi Hy Lạp. Cho đến khi Kỳ Kỳ phải tiếp tục đi học, bọn họ mới trở lại nước. Bọn họ muốn một lần chơi đủ, nếu như lần này còn chưa chơi đủ, bọn họ lại đợi đến khi Kỳ Kỳ được nghỉ hè, lại đi chơi một lần nữa, cho đến khi bọn họ không muốn đi nữa, không thể coi được nữa mới thôi.

"Mẹ, cha, nơi đó giống như đang cử hành hôn lễ đó!" Kỳ Kỳ thấy một chiếc thuyền phía trước, giống như mộng đẹp huyền ảo, thật muốn đi đến đó xem một chút!

"Chúng ta đi xem một chút." Cung Hình Dục cũng có chút tò mò, lại có người cử hành hôn lễ ở đây sao?

Khi bọn họ đi tới nơi đó, Cung Hình Dục nhìn thấy tám biển mới phát hiện không phải là họ đang cử hành hôn lễ mà là một hoạt động.

"Chúng ta cũng đi tham gia đi!" Cung Hinh Dục kéo Tống Tâm Dao, đi lên trên thuyền, hai đứa bé cũng đi theo.

"Phải làm gì vậy?" Tống Tâm Dao vẫn không hoàn toàn hiểu tiếng Pháp trên tấm bảng kia, mặc dù cô đã nỗ lực học tập, nhưng mà cô chỉ có thể hiểu được một số từ đơn giản còn những từ phức tạp cô vẫn không thể lý giải được. Chỉ có thể nghe giải thích lại xem như thế nào.

"Nơi này có hoạt động, chỉ cần là người trả lời được nhiều câu hỏi nhất là có thể lấy được một phần quà có giá trị, lại còn có thể ở trên con thuyền này hưởng thụ lãng mạn ba ngày ba đêm, hơn nữa còn có chuyên gia phục vụ, có thể lái thuyền này đi chơi ba ngày." Bọn họ tới Paris chính là muốn đi chơi thật vui vẻ, đã có cơ hội như vậy, bọn họ cũng muốn chơi một chút.

"Được rồi! Thấy anh hăng hái như vậy, thế thì chơi đi. Nhưng mà em cũng không biết, mình có thể đoán đúng được nhiều bao nhiêu!" Tống Tâm Dao không để anh ôm hy vọng quá lớn.

"Yên tâm, cứ tham gia xem sao! Bảo bối nhớ theo sát đó!" Đưa tay kéo Kỳ Kỳ, Tống Tâm Dao kéo Diễm Diễm qua, bốn người đi vào bên trong. Tiến vào bên trong, lại càng thêm mộng ảo. Tống Tâm Dao không thể không cảm thán, thật không hổ là thành phố kinh đô của sự lãng mạn. Nếu như có thể ở trên thuyền này ba ngày ba đêm, thật sự sẽ là một kỷ niệm khó quên. Nhưng mà không biết bọn họ có may mắn như vậy hay không.

"Thật là đẹp!" Tất cả mọi thứ trước mắt, đều làm cho cô cảm thấy thích đến không muốn rời đi, một người bồi bàn thấy bọn họ lên thuyền, liền dẫn bọn họ đi tới nơi tổ chức tranh tài, người ở nơi tổ chức đã nhiều đến không thể nhiều hơn được nữa, phần lớn hình như cũng đều là du khách nước ngoài. Còn có vài người cũng là người Trung Quốc, thấy bọn họ đi vào, mấy người đó vốn đang nói chuyện với nhau cũng ngừng lại.

Bọn họ đều bị đôi mắt màu tím nhạt của Cung Hinh Dục thu hút còn có hai đứa bé tinh xảo đáng yêu bên cạnh hai người nữa, càng làm cho bọn họ vô cùng hâm mộ, cũng hi vọng tương lai bọn họ có thể sinh được hai đứa bé xinh đẹp như vậy.

Diễm Diễm mở mắt to, tò mò xem xét xung quanh. Thấy một cậu bé đang nhìn mình, Diễm Diễm chu cái miệng nhỏ nhắn, cũng nhìn cậu chăm chăm trong chốc lát, kéo kéo quần Tống Tâm Dao.

"Diễm Diễm, sao vậy?" Tống Tâm Dao cúi đầu, thấy Diễm Diễm đang mở mắt thật to nhìn mình.

"Mẹ, tại sao cậu bé đó cứ nhìn Diễm Diễm vậy?" Nó không hiểu, cậu bé kia, tại sao vẫn luôn nhìn mình.

Tống Tâm Dao nhìn về phía bên kia, cười cười, nói: "Bởi vì anh trai đó, muốn muốn làm bạn với Diễm Diễm của chúng ta a!" Tống Tâm Dao giúp Diễm Diễm đội lại mũ đã bị lệch đi.

Diễm Diễm dẫu môi, cái hiểu cái không gật đầu, lại một lần nữa nhìn chỗ ngồi kia, nhưng không thấy cậu bé trai kia đâu nữa, đưa tay nhỏ bé gỡ gỡ đầu tóc của mình nghĩ, anh trai nhỏ kia đi đâu rồi?

Nó nhìn chung quanh một chút, cũng không thấy người cậu bé kia đâu, liền đi theo Tống Tâm Dao đi tới một bên ghế sa lon ngồi xuống.

"Anh, Diễm Diễm muốn ăn bánh plan." Thấy bánh plan bên kia, Diễm Diễm hơi tham ăn.

"Chú mèo ham ăn." Kỳ Kỳ ngoài miệng mặc dù nói như vậy, nhưng vẫn đứng lên, chạy đến nơi đặt bánh lấy một ly tới cho em gái.

Tống Tâm Dao nhìn Kỳ Kỳ, ngoại lệ là Kỳ Kỳ xem ra rất biết thương yêu em gái mình.

Có lẽ là người dự thi cũng đã đến gần hết, người chủ trì đi ra. Còn có một phiên dịch viên đi theo, hình như là bởi vì phần lớn người tham dự chương trình ngày hôm nay đều không phải người Pháp. Tống Tâm Dao ngồi bên cạnh Cung Hinh Dục, trên tay mỗi người đều cầm một tấm bảng.

"Hiện tại, xin mời các thí sinh nữ trả lời trước. Xin hỏi, các bạn có biết, bạn trai của các bạn thích ăn nhất là loại thức ăn nào không?" Tống Tâm Dao suy nghĩ một chút, viết đáp án lên bảng trả lời.

"Xin mời tất cả các bạn giờ câu trả lời của mình lên ạ." Tống Tâm Dao viết đáp án ở trên bảng chính là Coca chân gà, bởi vì mỗi lần người làm làm món ăn này, anh cũng đều ăn hết sạch, mà Cung Hinh Dục cũng đã từng nói với cô là anh rất thích ăn món ăn đó.

"Xin các thí sinh nam đưa ra đáp án ạ." Cung Hinh Dục giờ bảng lên, đáp án của bọn họ đồng nhất. Kỳ Kỳ cùng Diễm Diễm vui mừng đập tay.

Vòng thứ nhất có ba câu hỏi, nếu như đáp sai hai câu, sẽ trực tiếp bị loại. Tống Tâm Dao cũng không trả lời sai câu nào.

"Vòng thứ hai là xin tất cả các thí sinh nam trả lời. Xin hỏi, các bạn có biết bạn gái mình, thích mặc áo lót màu gì nhất không?" Cái vấn đề này khiến Tống Tâm Dao cúi đầu, cô thích nhất là màu xanh dương, chỉ không biết Cung Hinh Dục có thể trả lời được hay không. Nhưng cô tin tưởng, anh có thể. Cô viết đáp án lên bảng là màu xanh dương. Đáp án Cung Hinh Dục đưa ra đồng dạng cũng là màu xanh dương.

"Làm sao anh biết?" Tống Tâm Dao cũng chưa từng nói với anh, hơn nữa mỗi đêm khi anh cởi áo lót của cô, đều trực tiếp ném ra ngoài, giống như không hề chú ý tới.

"Mỗi đêm đều là anh cởi, chẳng lẽ anh lại không biết sao?" Cung Hinh Dục tựa vào bên tai cô nói, thuận tiện len lén cắn xuống lỗ tai cô. Tống Tâm Dao cúi đầu, thật không nên hỏi người đàn ông này, vĩnh viễn đều không đứng đắn.

Trải qua mấy vòng kế tiếp, chỉ còn lại hai đôi. Một đôi chính là Tống Tâm Dao và Cung Hinh Dục, còn có một khác cũng là người ngoại quốc, bên cạnh

họ là cậu bé vừa rồi vẫn nhìn chăm chăm vào Diễm Diễm. Cậu bé kia hình như là con lai, có một đôi mắt màu xanh dương nhạt xinh đẹp.

"Ở vòng thi cuối cùng này, chúng ta còn hai cặp đôi cuối cùng, bây giờ là nội dung bài thi, đồng dạng vẫn là ba vấn đề, nếu như trả lời sai, cơ hội sẽ tự động chuyển cho đối phương." Người chủ trì nói xong, bọn họ cũng đã đứng trở về vị trí.

"Cha mẹ cố gắng lên!" Kỳ Kỳ và Diễm Diễm vui vẻ hô, hi vọng bọn họ có thể thắng được cơ hội lần này, bởi vì bọn chúng thật sự rất thích chiếc du thuyền này, nếu như có thể qua đêm ở đây, vậy thì tốt hơn nhiều.

"Vấn đề một: Paris tại sao được gọi là kinh đô lãng mạn?" Cung Hinh Dục khi tới Paris, cũng đã đi thăm dẫn xem qua về Paris một ít chuyện.

"Lợi Nhi khắc từng nói qua: ‘ Paris là một thành phố mà không có nơi nào có thể sánh kịp. ’ Paris thủ đô của nước Pháp là một trong mười thành phố nổi danh trên thế giới, hơn nữa có rất ít nơi giống như Paris, tập trung tất cả nhãn hiệu, cửa hàng nổi tiếng trên thế giới như vậy, làm cho người ta đi dạo cũng cảm thấy thật hứng khởi, mua đồ tới tay chân cũng nhún ra, hơn nữa ở đây còn có bờ sông Seine, khi đi mua đồ đồng thời vẫn có thể hưởng thụ cảnh vật mỹ lệ ở Paris." Sau khi Cung Hinh Dục trả lời xong, tiếng vỗ tay của người chủ trì liền vang lên, cô cũng tìm hiểu qua các câu chuyện về Paris, một ít chuyện về Paris mà cô biết được cũng là từ khi nhận được tư liệu trong tay mới biết Paris có một câu chuyện cảm nhận xưa như vậy.

"Chồng à, làm sao anh biết?" Tống Tâm Dao cho là vấn đề này bọn họ nhất định sẽ không trả lời được, không ngờ Cung Hinh Dục lại biết toàn bộ câu trả lời này.

"Hiện tại biết chồng em lợi hại rồi chứ!" Cung Hinh Dục khẽ mỉm cười, in lên môi cô một nụ hôn như chuồn chuồn lướt nước.

"Stop!" Hiện tại rốt cuộc cô đã biết, chút tự luyện của Kỳ Kỳ trước kia là di truyền từ người nào.

"Vấn đề hai: hai mươi năm xưng là đám cưới gì?" Vấn đề mới vừa hỏi xong, đối phương đã đưa ra câu trả lời.

"Đám cưới bạc?" Đối phương cũng không xác định, bởi vì bọn họ cũng không nhớ rõ những chuyện này.

"Đám cưới bạc là 25 năm." Kỳ Kỳ ngồi ở phía dưới, thân nhiên nói.

Tống Tâm Dao và Cung Hinh Dục đều nhìn về phía Kỳ Kỳ, làm sao nó lại biết rõ ràng như thế.

"Chị gái xinh đẹp, em có thể giúp mẹ trả lời không?" Kỳ Kỳ đột nhiên nhìn người chủ trì nói.

"À. Có thể!"

"Cám ơn chị xinh đẹp!" Kỳ Kỳ đi tới bên cạnh Tống Tâm Dao, đi tới cạnh bàn, hướng về phía micro nói: "Hai mươi năm là lễ đám cưới sứ." Trả lời xong xuôi liền nhảy xuống, chạy tới bên cạnh Diễm Diễm, cầm khăn giấy cẩn thận giúp em lau bờ dính ở khóe miệng, giống như chưa hề có chuyện gì xảy ra cả.

"Cám ơn anh!" Diễm Diễm lộ ra lúm đồng tiền khả ái, cười với Kỳ Kỳ.

"Không khách khí!"

"Một vấn đề cuối cùng: kiến trúc mang tính biểu trưng của nước Pháp là gì?" Người chủ trì mới vừa hỏi xong, Cung Hinh Dục vẫn là không nhanh không chậm bấm chuông.

"Tháp Eiffel!" Bọn họ mới vừa mới từ nơi đó tới đây. Nếu như kiến trúc đặc trưng của Paris cũng không biết thì thật không thể chấp nhận được. .

"Chúc mừng hai người." Đối phương cười chúc mừng.

"Phải nói là hai người đã nhường chúng tôi mới phải!" Cung Hinh Dục cười cười.

"Làm sao được chứ? Vợ của tôi rất muốn qua đêm ở đây, nhưng mà nếu chúng ta thua, vẫn nên chúc mừng anh!" Người đàn ông ôm chặt người phụ nữ bên cạnh, cười nhạt.

"Chúc mọi người đi chơi vui vẻ!" Người đàn ông nói xong, liền lôi kéo con trai, ôm vợ yêu rồi khỏi thuyền.

3 ngày, bọn họ sẽ ở trên du thuyền thăm quan nơi tuyệt đẹp này. Hơn nữa còn được phục vụ ăn uống, tin tưởng sẽ chơi thật vui vẻ.

Thuyền từ từ rời bến, chạy băng băng, một nhà bốn người đang nằm trên boong thuyền trên tấm nắng. Đây mới là ngày thứ nhất, bọn họ đã chơi rất vui vẻ, ở đây thức ăn ngon thật là ngon. Đã có thức ăn ngon, lại có phong cảnh đẹp, bọn họ cảm thấy lần này cũng coi như không uống phí.

"Mẹ! Mẹ mặc áo cưới lên sau đó cùng cha ở trên con thuyền này, lại cử hành hôn lễ một lần nữa đi!" Kỳ Kỳ nằm ở trên boong thuyền đột nhiên nói lên ý kiến này.

"Bảo bối, cái chủ ý này không tệ, em nói có được hay không?" Tống Tâm Dao lườm bọn họ một cái, hiện tại lạnh như thế, để cho cô mặc áo cưới, không cần mạng của cô nữa sao?

"Thích mặc thì anh đi mà mặc, em mới không cần mặc, muốn em lạnh chết à?" Hoàn hảo hai ngày nay thời tiết cũng thật tốt, nếu như trời mưa, bọn họ ở trên boong thuyền, cũng không có biện pháp.

Trên chiếc thuyền này chỉ có mười người, một đầu bếp, hai người lái thuyền, còn có ba người phục vụ bàn, sau đó chính là cả nhà bọn họ. Mỗi khi đến ban đêm, bọn họ sẽ tự động biến mất, nếu như bọn họ không có gì cần phục vụ, bọn họ cũng sẽ không xuất hiện, như vậy khiến cho bọn họ vô cùng vui vẻ.

Ít nhất bọn họ đã để lại cho họ không gian riêng, buổi sáng cũng sẽ không gọi dậy, để bọn họ ngủ đến trời đất mù mịt.

"Vợ à, không cần em phải đứng ở trên boong thuyền, chúng ta ở bên trong là tốt rồi!" Cung Hình Dục vẫn hi vọng được tổ chức hôn lễ với cô trên thuyền một lần nữa.

"Muốn kết hôn lần nữa thì tìm người khác, em không muốn!" Cô mới không muốn làm, hơn nữa roi thương lần trước đã để lại trên lưng cô một vết sẹo rất dài. Mặc dù Cung Hình Dục đã nói người anh yêu chính là cô, sẽ không để ý những thứ này, nhưng mà cô rất để ý, căn bản là không thể nào quên được. Nghĩ tới vết sẹo trên lưng mình kia, nụ cười trên mặt cô liền biến mất, đi tới mép thuyền, nhìn mặt nước mà con thuyền đang lướt qua, mặc cho gió thổi bay mái tóc dài của mình.

"Thế nào?" Cung Hình Dục thấy đáng về cô hình như không vui lắm, liền tới bên cạnh cô, ôm cô vào trong lòng.

"Dục, anh thật sự không để ý đến vết sẹo trên người em sao?" Mỗi lần thấy những vết sẹo kia, cô đều sẽ cảm thấy thật là khổ sở. Cung Hình Dục càng biểu hiện là anh không thêm để ý đến nó thì trong lòng cô càng khó chịu.

"Đứa ngốc, nếu như không phải vì anh..., trên lưng em cũng sẽ không có một vết sẹo như vậy!" Cung Hình Dục ôm cô thật chặt vào trong lòng. Người phụ nữ ngốc nghếch này lại bắt đầu nghĩ đến chuyện linh tính này rồi.

"Nhưng."

"Không có nhưng nhị gì hết, em là người vợ duy nhất của anh, là người phụ nữ mà đời này anh yêu nhất, cho dù em có biến thành như thế nào, ở trong lòng anh, em vĩnh viễn là người mà anh yêu thích nhất, em hiểu chưa?" Cung Hình Dục che miệng cô, không để cho cô nói thêm lời nào nữa.

"Nhưng mà anh lại khiến cho em nghĩ là bởi vì anh cảm thấy có lỗi với em, cho nên mới không ghét bỏ vết sẹo trên lưng em kia." Cô nói thật, ở trước mặt anh cô dường như không thể nói ra bất kỳ lời nói dối nào.

"Em thật đúng là một đứa ngốc, anh đối với em là có áy náy, nếu như không phải là bởi vì anh, em cũng sẽ không bị Mộc Thanh Thanh tổn thương, nếu như không phải là bởi vì anh, cũng sẽ không xảy ra nhiều chuyện như vậy. Nhưng mà em phải nhớ kỹ em là người phụ nữ anh coi trọng cả đời này, em không cần phải để ý đến những chuyện đó làm gì, bởi vì anh thật lòng yêu em!" Cung Hình Dục ôm cô vào lòng. Mỗi người phụ nữ đều nhạy cảm như vậy, bất kỳ chuyện nhỏ nào đối với bọn họ cũng sẽ trở thành một chuyện lớn.

"Dục. Anh đã đồng ý với em, cả đời này sẽ không rời khỏi em. Cho nên, em cũng muốn anh đồng ý với em, cho dù tương lai em biến thành hình dáng gì dù là tóc trắng xoá, hay là hàm răng đã rụng hết, nếu như anh dám ghét bỏ em..., em nhất định sẽ trốn, để cho anh vĩnh viễn đều không tìm được em." Tổng Tâm Dao đưa tay ôm hông của anh, để cho mặt mình áp sát trên ngực anh.

"Cho dù em có biến thành hình dáng gì, anh đều sẽ không ghét bỏ!" Hai người nhìn nơi phương xa, hình như nhìn thấy hình ảnh bọn họ già đi. Hai người cùng nhau đi qua một con đường trải đầy lá phong, khi đó bọn họ, cho dù là tóc trắng xoá, hoặc hàm răng đã rụng sạch, bọn họ cũng không người vì vậy mà ghét bỏ đối phương, bởi vì giữa bọn họ có tình yêu, bọn họ yêu đã ngấm sâu tận xương tủy. Đời này cho dù có bất cứ chuyện gì xảy ra đi nữa cũng không thể nào tách bọn họ ra.

"Mẹ, mẹ, nhanh lên nào!" Kỳ Kỳ đứng ở cửa, miệng lớn tiếng gọi. Tại sao mẹ có thể như vậy, rõ ràng đã nói là sáng sớm hôm nay sẽ đến trường xem nó biểu diễn. Nhưng sắp trễ rồi mà vẫn chưa chịu dậy.

"Kỳ Kỳ, để mẹ ngủ tiếp một lát." Cô rất buồn ngủ a!

"Mẹ, sắp trễ rồi đó!" Nó đã sắp không còn thời gian để chuẩn bị nữa rồi mà Tổng Tâm Dao lại còn muốn ngủ thêm một chút.

"Tốt lắm, tốt lắm! Lập tức tới ngay." Tổng Tâm Dao đỡ bụng đã to bảy tháng, bò dậy. Sau khi chuẩn bị xong mọi thứ mới từ trong phòng đi ra, Cung Hình Dục đi theo sau vô cùng thận trọng, chỉ sợ cô sẽ bị ngã.

"Cha, tại sao cha lại không gọi mẹ dậy hôm qua chính cha đã đồng ý với con là buổi sáng nhất định sẽ giúp con gọi mẹ rời giường." Kỳ Kỳ lần này tỏ ra rất không vui, Cung Hình Dục đến bây giờ cũng mới dậy.

"Hu hu hu." Đằm Đằm mặc váy công chúa, khóc đi tới.

"Mẹ."

"Đằm Đằm, con làm sao vậy?" Hai đứa bé này, thật không để cho cô được nghỉ ngơi tĩnh tâm một phút nào.

"Em trai, em trai cắt giày của con rồi!" Đằm Đằm chỉ vào cậu con trai đang ngồi ở trên đất, cầm cây kéo cắt giày của Đằm Đằm.

"Trời ạ!" Là ai đưa kéo cho Tử Dật, tại sao có thể đưa kéo cho nó chơi chứ.

Cung Hinh Dục vội vàng chạy tới, đoạt lấy cây kéo trong tay Cung Tử Dật.

"Y nha y nha." Cung Tử Dật nhìn thấy cha mình, liền duỗi tay nhỏ bé ra, la hét muốn ôm. Cung Hinh Dục không thể làm gì khác hơn là bế con lên.

"Điềm Điềm, con lấy đôi khác đi vào đi, Kỳ Kỳ xuống lầu ăn cơm, rất nhanh sẽ xong, có thể rời nhà được rồi!" Tổng Tâm Dao thật có chút hối hận, tại sao cô phải đồng ý với Cung Hinh Dục, sinh nhiều con như vậy, kể cả đứa bé trong bụng này nữa cũng không biết là bốn, hay là năm. Bác sĩ nói, đứa bé trong bụng cô có thể là sinh đôi, bây giờ nhìn thấy ba đứa con này đã huyền ảo, khiến cô có chút chịu không nổi rồi, nếu như trong bụng thật sự là sinh đôi, cô thật không biết, những ngày kế tiếp sẽ biến thành cái dạng gì nữa?

Sau khi trở về từ kỳ du lịch nghỉ đông năm trước, đến bệnh viện kiểm tra sức khỏe, bác sĩ lại nói cho cô biết, cô đã có thai được 4 tuần, nói như vậy là khi cô ở Paris đã mang thai Cung Tử Dật. Lúc ấy cô cũng không suy nghĩ nhiều, nếu như đã mang thai vậy thì sinh ra là được!

Nhưng mà sau khi sinh Cung Tử Dật chưa được nửa năm, cô lại mang thai, hiện tại cô đã quyết định, sau khi sinh xong lần này, cô sẽ không sinh tiếp nữa. Bây giờ mặc dù sinh con đã không còn kinh khủng giống như lúc sinh hai anh em Kỳ Kỳ và Điềm Điềm nữa, nhưng cô đã quyết định, tuyệt đối không sinh thêm, nếu như còn tiếp tục sinh thêm nữa, cô thật sự sẽ nghĩ là mình sẽ trở thành một người heo mẹ trên cái thế giới này mất. Mà người heo mẹ như cô, không thể chỉ vì sinh thêm một con heo con, mà lại mất mạng ở kiếp này, chỉ cần mang thai liền sinh, mang thai liền sinh. Cô cũng không biết, cô còn có thể sinh thêm bao nhiêu đứa.

"Chồng, em đã quyết định rồi!" Lúc ăn cơm, Tổng Tâm Dao đột nhiên mở miệng nói.

"Quyết định cái gì?" Cung Hinh Dục động đũa, giúp cô gấp thêm một chút thức ăn.

"Sau khi sinh xong đứa này em sẽ đi buộc ga-rô (ngăn sinh nò)." Cung Hinh Dục nháp một hộp sữa tươi, thiếu chút nữa đem sữa tươi cũng phun ra.

"Tại sao?" Anh không hiểu, tại sao cô đột nhiên lại nghĩ đến chuyện này.

"Sinh thêm lần này nữa, cũng đã là lần thứ tư rồi, anh còn muốn để cho em sinh tiếp à?" Lúc sinh Kỳ Kỳ, cô mới mười tám tuổi, sinh Điềm Điềm, cô hai mươi lăm tuổi, khi sinh Cung Tử Dật là hai mươi tám tuổi, hiện tại khi sinh đứa trẻ này ra, cô cũng gần ba mươi tuổi, có thể nói là đã trở thành sản phụ lớn tuổi rồi. Vừa nghĩ đến điều này cũng đều cảm thấy kinh khủng, vẫn là không muốn tiếp tục sinh nữa.

"Bây giờ còn trẻ tuổi, sinh thêm hai đứa nữa, cũng không có chuyện gì mà! Nếu như em cảm thấy mệt, chúng ta có thể mời thêm mấy bảo mẫu nữa tới chăm sóc con." Cung Hinh Dục nhìn cả gia đình bên nhau như vậy, thật sự rất vui vẻ. Nếu như có thể sinh thêm, anh vẫn muốn có thêm mấy đứa con nữa.

"Chồng à, nếu như còn tiếp tục sinh nữa, em chính là sản phụ lớn tuổi rồi, vì tính phúc sau này của chúng ta, không cần sinh thêm con nữa, có được hay không?" Cô bắt đầu làm nũng.

"Anh hiểu rõ chuyện tính phúc của chúng ta rất quan trọng, nhưng mà anh lại cảm thấy vẫn muốn có thêm con. Lại nói Cung gia chúng ta vốn ít người, bây giờ có thể sinh thì cứ sinh tiếp, đến lúc đó sẽ có thêm nhiều người tiếp tục lưu truyền gia nghiệp nói tiếp dòng dõi nhà họ Cung!" Cung Hinh Dục cười cười, gấp thêm thức ăn cho cô.

"Mặc kệ, dù sao thì sau khi sinh xong đứa này, em sẽ không sinh nữa, nếu như anh vẫn còn muốn em sinh nữa thì từ nay đừng có đụng vào em!" Hôm nay Tổng Tâm Dao nhất định phải nói rõ ràng với anh, bằng không anh nhất định sẽ còn tiếp tục nghĩ tới chuyện sinh con.

"Được rồi, sau khi sinh xong đứa này sẽ không sinh nữa, được chưa!" Cung Hinh Dục xem ra cũng chỉ có thể đồng ý trước với cô như thế, đến lúc đó sinh hay không sinh, vẫn không thể chờ cô biết. Chỉ cần để cho cô mang thai, cô sẽ không nỡ bỏ đứa bé.

"Anh nói đấy!" Cung Hinh Dục gật đầu một cái.

"Chồng à, em quá yêu anh rồi!" Tổng Tâm Dao nói xong, liền hôn lên mặt Cung Hinh Dục một cái thật kêu, sau đó lại ngồi trở lại vị trí của mình.

"Cha mẹ, hai người muốn ** , có thể chờ sau khi đưa em gái đi học, đến trường xem con biểu diễn xong, tối quay lại, trở về phòng của bố mẹ từ từ tiếp tục hay không?" Thật không chịu nổi, mới sáng sớm tinh mơ đã bắt đầu diễn trò.

"Tiểu tử, chuyện của cha mẹ con cũng muốn trông nom sao?" Cung Hinh Dục trợn mắt nhìn Kỳ Kỳ, nó mới mười tuổi thôi mà, làm sao biết nhiều chuyện như vậy, xem ra sau này hai vợ chồng bọn họ, không thể biểu hiện quá nhiều trước mặt mấy đứa nó. Nếu không sẽ dạy hư Điềm Điềm và Tử Dật mất.

"Mẹ, quản lý chồng mẹ cho tốt, động một cái sẽ gọi con là tiểu tử, con không phải con trai của hai người à!" Kỳ Kỳ đem lời truyền đến Tổng Tâm Dao.

"Hỗn tiểu tử, con nói thêm câu nữa." Cung Hinh Dục có chút muốn phát điên, bây giờ Kỳ Kỳ càng ngày càng kỳ cục rồi.

"Mẹ, vì khỏe mạnh của em trai và em gái con, con cảm thấy bây giờ mẹ nên đi đến chỗ ghế sa lon đợi, bằng không người đàn ông này, ngày ngày không phải 'hỗn tiểu tử' chính là 'tiểu tử thú' hoặc là 'tiểu tử hư'. Con đã bị đầu độc thành bộ dáng hiện tại này, mẹ cũng mau đi đến ghế sa lon đợi đi, bằng không về sau em trai em gái nhất định cũng ngày ngày gọi 'hỗn tiểu tử, tiểu tử thú, tiểu tử hư' mất." Kỳ Kỳ không cho Cung Hinh Dục một chút thể diện nào, căn bản là không muốn cho, ai bảo cha vĩnh viễn cũng không biết cho bọn chúng một chút mặt mũi.

"Cung Từ Kỳ, con có coi cha là cha con không thể?" Cung Hình Dực cảm thấy, phải nói chuyện thật tốt với đứa con trai này, hiện tại nó mới mười tuổi, đã nói chuyện với anh không nề mặt mũi như thế, sau này sẽ còn như thế nào.

"Được rồi, được rồi! Cái anh này, đã lớn như vậy rồi, còn so đo với con trai làm gì, mau ăn cơm của anh đi!" Cảnh tượng như vậy, hình như mỗi ngày đều xuất hiện, biểu diễn mấy lần, mỗi lần cho đến cuối cùng, vẫn phải để Tống Tâm Dao ra mặt ngăn cản. Bằng không nếu cứ nói tiếp cũng không biết phải nói thêm bao lâu mới có thể ngừng lại.

"Nề mặt vợ, cha không so đo với con." Cung Hình Dực không nói thêm gì nữa, liếc mắt nhìn Kỳ Kỳ.

"Vẫn là nề mặt mẹ, con không so đo với cha nữa!" Kỳ Kỳ một phen cũng trả lại cho anh.

Kể từ khi nó tặng Tống Tâm Dao tặng cho cha, nó đã cảm thấy, mình làm sai rồi, nên chiếm đoạt mẹ lâu thêm một chút. Nếu như chiếm lấy mẹ lâu thêm một chút thì hiện tại Cung Hình Dực cũng sẽ không bắt nạt nó cả ngày, hơn nữa kể từ khi nó tặng Tống Tâm Dao cho cha, ngay cả buổi tối cha cũng không vui lòng để Tống Tâm Dao lại cho nó. Thật là tức chết mà, sớm biết sẽ như vậy, nó sẽ không tặng mẹ cho cha, như vậy nó vẫn có thể ngủ cùng với mẹ. Nhưng mà bây giờ nghĩ muốn nằm trong ngực thôi cũng rất khó. Nếu như không phải tại người đàn ông này, nó cũng sẽ không phải uất ức, muốn nằm trong ngực mẹ cũng không được.

Hối hận ! Hối hận, thật là hối hận chết đi được.

"Đủ rồi! Kỳ Kỳ, không phải con rất gấp sao? Còn chưa ăn no? Chồng à, không phải anh nói là chín giờ có một hội nghị sao? Còn không mau ăn đi!" Bọn họ nhìn đồng hồ, mới phát hiện thời gian đã qua hơn phân nửa, lúc này mới cúi đầu ngoan ngoãn ăn cơm.

Tống Tâm Dao nhìn hai cha con bọn họ, có lúc thật sự rất hoài nghi, rốt cuộc hai người họ là cha con, hay là kẻ thù, tại sao cứ gặp mặt liền rùm beng, hơn nữa luôn phải náo loạn một hồi mới được. Nếu như lần sinh cuối cùng này là hai đứa song sinh, như vậy, cô thật không biết, phải làm như thế nào cho tốt.

Điềm Điểm cũng đã sớm cơm nước xong xuôi, ngồi ở trên ghế sa lon, cùng chơi với Cung Từ Dật. Mặc dù rất không vui vì Cung Từ Dật đã cắt giày của mình, nhưng vì đó là em trai, nó cũng không thể làm gì khác hơn là cứ mặc kệ nó, cho dù như thế nào thì mẹ cũng sẽ có giày mới cho nó đi mà.

"Điềm Điểm, con ăn no chưa?" Một lòng cò kè mặc cả với Cung Hình Dực, cô cũng không chú ý tới Điểm Điểm có no bụng hay không.

"Mẹ, con đã ăn no rồi." Điểm Điểm khẽ mỉm cười, lộ ra má lúm đồng tiền đáng yêu.

"Hôm nay cha có cuộc họp, mẹ để bác tài xế đưa con đến chỗ cô giáo, có được hay không?" Cung Hình Dực nếu như đưa Điểm Điểm tới trường mầm non trước, sau đó lại đưa cô và Kỳ Kỳ đến trường xem biểu diễn nhất định sẽ không kịp cuộc họp.

"Được ạ!"

"Thật biết nghe lời !" Tống Tâm Dao hôn một cái lên mặt cô bé, sau đó liền đi gọi tài xế.

"Không cần, để anh đưa Điểm Điểm đi!" Mỗi ngày cả nhà bọn họ có thể ở cùng nhau, trừ thời gian buổi tối quay lại ăn cơm như vậy cũng chỉ còn có buổi sáng mà thôi, cũng không có bao nhiêu thời gian chung đụng.

Ban đêm bọn nhỏ lại phải làm bài tập, mà anh lại phải xử lý mọi chuyện trong công ty, cũng không có bao nhiêu thời gian chơi cùng bọn nhỏ, nếu như thời gian buổi sáng này, cũng không thể rút ra một chút để đi cùng bọn chúng, như vậy tình cảm giữa bọn họ cũng sẽ càng ngày càng kém.

"Nhưng mà ocnf cuộc họp trong công t, sẽ kịp sao?" Cô có chút bận tâm.

"Không phải còn nữa giờ nữa sao? Đưa Điểm Điểm đi trước, lại đến trường Kỳ Kỳ, đến công ty muộn hai phút sẽ không có chuyện gì." Anh căn bản cũng không quá lo lắng về chuyện này.

"Nhưng."

"Đừng có nhưng là, còn tiếp tục nhưng nhị gì đó, lại thật sự đến không kịp!" Cung Hình Dực cầm cặp công văn lên, liền kéo tay nhỏ bé của Điểm Điểm chạy ra ngoài qua. Nhận lấy chìa khóa tài xế đưa, người một nhà liền ngồi vào trong xe, Cung Hình Dực lúc này mới khởi động xe đi về hướng trường mẫu giáo của Điểm Điểm.

"Cung Hình Dực." Vừa tới công ty, anh đã nghe thấy một giọng nói đầy giận dữ của một người phụ nữ đứng sau lưng.

"Cô là?" Anh quay đầu lại, thấy một người phụ nữ đang đứng ở phía sau. Anh không nhớ rõ mình có biết người phụ nữ này không, nhưng cũng khá quen, nhớ không nổi cô ta rốt cuộc là ai?

"Thế nào, quen tôi là ai rồi sao?" Người phụ nữ kia cười lạnh, trong tay có thêm một con dao.

"Cô muốn làm gì?" Cung Hình Dực nhìn cô ta, người phụ nữ này không phải là tới ám sát anh chứ?

"Không phải là anh đã thấy rất rõ ràng rồi sao? Anh nghĩ tôi muốn làm cái gì hả?" Người phụ nữ cười lạnh, từng bước một tiến tới gần Cung Hình Dực.

"Rốt cuộc cô là ai?" Đối với tài liệu vĩnh viễn anh đều chỉ cần liếc mắt một cái sẽ không quên, nhưng mà đối với một vài người râu ria không thân quen, anh vĩnh viễn vừa thấy đã quên.

"Tôi? Quên rồi sao? Người phụ nữ xuất hiện ở lễ đính hôn của anh cùng Tổng Tâm Dao." Cung Hình Dực suy nghĩ một chút, hình như đã từng có một người tới muốn phá hỏng bữa tiệc đính hôn của anh và Tổng Tâm Dao .

"À! Nghĩ ra rồi, cô chính là người phụ nữ đã phá hỏng tiệc đính hôn của tôi và Dao Dao, nhưng mà cô tên gì, tôi thật sự quên mất rồi!" Cung Hình Dực đi tới sofa bên cạnh, ngồi xuống. Người phụ nữ này hình như quá ngu xuẩn rồi, cô ta cho rằng chỉ cần cầm trong tay con dao nhỏ kia anh sẽ sợ sao?

"Không sai, chính là tôi đã phá hỏng hôn lễ của các người, chắc là không ngờ đến đi! Đã nhiều năm như vậy, tôi lại còn đến tìm anh." Thôi Từ Phân cười lạnh nói, đi tới ngồi xuống đối diện anh.

"Quả thực không nghĩ tới, cô còn có thể xuất hiện!" Cung Hình Dực căn bản là không nhớ một chút nào về người phụ nữ này.

"Chẳng lẽ anh không muốn biết, là ai thuê tôi làm như thế sao?" Chắc hẳn bọn họ vẫn không biết chuyện này là ai sai cô làm đầu.

"Chẳng lẽ không phải vì cô muốn tìm đàn ông có tiền, cho nên mới làm như thế sao?" Cung Hình Dực cười lạnh, người phụ nữ này thật đúng là buồn cười, đến lúc cuối cùng này còn đến tìm anh, có ích lợi gì sao? Anh cảm thấy căn bản cũng không có chút ích lợi gì, bởi vì căn bản là anh cũng không muốn biết vì sao cô ta phải làm như vậy, cho dù là chính cô ta muốn làm như thế hay là có người sai cô ta làm như vậy. Nhưng chuyện này cũng đã qua lâu như vậy rồi, anh thật không muốn biết thêm chút nào?

"Là Cao Cẩm Nhã, không nghĩ tới là Cao Cẩm Nhã đúng không? Nhưng mà bây giờ biết cũng không coi là muộn! Chỉ là nghe nói, Cao Cẩm Nhã và gia đình anh còn có một tầng quan hệ như vậy. Là chị họ của vợ anh đúng không!" Thôi Từ Phân cũng là nghe được mấy chuyện này khi ở trong tù. Một lần vào tù cho đến lúc ra tù chính là tám năm, những cảnh sát kia thế nhưng lại tra ra chuyện cô hít thuốc phiện, hơn nữa còn tìm ra năm lượng thuốc mà cô giấu trong người. Đó chính là có bằng có chứng, xác thực là cô, nhưng không nghĩ tới cửa ải này chính là tám năm.

"Không sai, cô ấy là chị họ của vợ tôi, cô có ý kiến gì không? Không phải là lại muốn nhận thân thích chứ! Nhưng mà thật xin lỗi! Người phụ nữ giống như cô, tôi nghĩ nhà tôi không có khả năng sẽ có một người như vậy." Anh cười lạnh, thật không rõ người phụ nữ này, còn tới đây làm cái gì? Để cho anh giằng cọt một phen thì tốt hơn sao?

"Không phải anh không biết tôi là ai sao? Tôi càng không thể nào là họ hàng nhà anh, hôm nay tôi đến đây chẳng qua là muốn nói cho anh biết, cẩn thận công ty của anh đó." Đem thanh dao bỏ lại trên bàn, cô ta liền đứng dậy đi ra ngoài.

Người phụ nữ này là ai? Chẳng lẽ cô ta còn có thân phận nào khác sao? Tại sao đột nhiên lại chạy đến công ty anh nói chuyện như vậy? Hơn nữa, anh cũng có dự cảm xấu, tiếp đó, nhất định sẽ có chuyện gì đó sẽ xảy ra, rốt cuộc là chuyện gì, xem ra vẫn phải quan tâm hơn một chút.

"Tổng giám đốc." Khi anh tiến vào phòng họp, mọi người đã đều đợi bên trong phòng họp.

"Ngồi đi!" Cung Hình Dực ngồi xuống.

"Hôm nay mời mọi người tới đây, chủ yếu là vì muốn thảo luận về việc quảng cáo cho sản phẩm mới, và cả lộ trình đưa sản phẩm thâm nhập thị trường nữa. Quản lý bộ phận tiêu thụ, tôi đề cho các anh đi điều tra thị trường, như thế nào rồi?" Cung Hình Dực nắm trong tay một cây bút, cùng với Cung Hình Dực buổi sáng ồn ào náo loạn với con trai hoàn toàn là hai người khác hẳn.

"Tổng giám đốc, chúng ta đã điều tra nhiều thị trường, phát hiện mỗi thị trường, đều có thể tiếp nhận sản phẩm mới rất tốt, nhưng kỳ quái là, gần đây trên thị trường xuất hiện một nhãn hiệu mới, nhãn hiệu này thương phẩm giá cả đều là ở 800 đến 1000, thu hút được rất nhiều khách hàng yêu thích, công ty này là Thôi Phác quốc tế mới vừa đưa ra thị trường. Chúng ta đã làm một cuộc điều tra, thân phận tổng giám đốc của bọn họ rất thần bí, cho đến bây giờ vẫn không tra ra được, rốt cuộc bọn họ có thân phận gì, chỉ là bọn họ hình như đang cố ý giành thị trường với công ty của chúng ta." Quản lý bộ phận tiêu thụ đem báo cáo một tuần này điều tra được chia cho mọi người.

"Thôi Phác quốc tế, thành lập lúc nào?" Anh không nhớ còn có một công ty như thế này.

"Giống như chi nhánh công ty Thôi Phác quốc tế Hàn Quốc, ở thành phố O cũng mới được thành lập ngắn ngủn trong hai tuần lễ, nhưng nhãn hiệu, sản phẩm của bọn họ đã có nhiều trong thương trường, là sản phẩm hot nhất hiện nay, hơn nữa loại sản phẩm này đang thiếu hàng nghiêm trọng."

"Chất lượng sản phẩm của bọn họ như thế nào?" Đây là việc anh muốn biết nhất, làm trong ngành điện tử này chất lượng mới là quan trọng nhất, nếu như chất lượng không tốt, hiện tại người mua được nhiều cũng chỉ là trong một khoảng thời gian ngắn.

"Bọn họ có một mẫu điện thoại di động, bên trong có hơn 500 loại trò chơi, hơn nữa chức năng rất đầy đủ, tốc độ cũng rất nhanh!" Quản lý bộ phận tiêu thụ tự mình bỏ tiền mua một cái, muốn xem xét chiếc điện thoại của bọn họ rốt cuộc có chức năng như thế nào, xem công ty có biện pháp nào để đối phó hay không.

"Loại điện thoại di động này rất được học sinh hoan nghênh đó!" Quản lý bộ phận tiêu thụ gật đầu một cái.

"Không chỉ có học sinh hoan nghênh, mà còn có rất nhiều thành phần tri thức cũng thích chiếc điện thoại này." Bộ phận tiêu thụ của bọn họ cũng đã có mười nhân viên dùng chiếc điện thoại di động này, hơn nữa chiếc điện thoại di động này cho dù là phần cứng, slider phone, sửa chữa các loại khoản thử đầy đủ hết, màu sắc lại có nhiều loại để cho khách hàng lựa chọn.

"Những chiếc điện thoại di động này ở trên thị trường được bán ở đâu?"

"Các cửa hàng đều có." Bọn họ cũng đã sớm điều tra tìm hiểu rõ.

"Ừ! Mọi người đều nghĩ một chút xem có phương án giải quyết nào hay không viết một phần báo cáo cho tôi xem." Các bộ phận quản lý đều gật đầu một cái.

Cung Hình Dực luôn luôn lấy ý kiến cùng cách nhìn nhận của mọi người, sau đó tự tổng kết lại, đương nhiên phương án nào hay cũng đều có phần thưởng. Nếu như anh cảm thấy không có phương án nào khả thi liền để cho mọi người lại tiếp tục cố gắng. Cho nên cứ như vậy, mỗi ngành, chỉ cần nghĩ ra phương án, cũng đều viết ra giao cho Cung Hình Dực. Cũng giống như lời Cung Hình Dực đã nói, phần thưởng tuyệt đối sẽ không ít, hơn nữa còn có cơ hội thăng chức, phúc lợi tốt như vậy, sẽ khiến cho mọi người vào lúc rảnh rỗi đều sẽ ngồi nghĩ, viết phương án. Đồng thời khi Cung Hình Dực nhận phương án, cũng làm cho bọn họ tập trung học tập.

"Mọi người còn ý kiến gì để cải tiến sản phẩm mới, cũng có thể viết trong phương án, giao cho tôi." Cung Hình Dực đột nhiên nghĩ đến chuyện mới vừa xảy ra trong đại sảnh, vừa nhìn thấy Thôi Từ Phân khiến anh cảm thấy cần phải cẩn thận hơn một chút, có phải cũng là bởi vì chuyện này hay không? Cô ta và Thôi Phác quốc tế có quan hệ gì sao? Xem ra, anh phải cho người điều tra chuyện này thật tốt mới được. Có lẽ chuyện này cùng với Thôi Từ Phân thật sự có quan hệ.

Dạ Thiên vẫn chưa về, từ khi cậu ấy ra khỏi nước, cũng đã hơn hai năm rồi, cũng không trở lại, nếu như cậu ấy trở về tra một số chuyện này sẽ đơn giản hơn nhiều. Xem ra hiện tại anh vẫn phải tìm người điều tra chuyện này rồi.

Đối với người bên cạnh, anh thật sự vẫn không cảm thấy tin tưởng được mấy người, nhưng mà anh vẫn phải mời người tra chuyện này, ít nhất phải trước thời gian tung sản phẩm mới. Lấy thực lực của anh, tin tưởng trong công ty sẽ không xảy ra chuyện lớn gì, nhưng vẫn không thể không đề phòng.

"Hình Dực, hôm nay anh làm sao vậy? Lúc ăn cơm, một câu cũng không nói, nghĩ cái gì thế?" Tống Tâm Dao vẫn luôn cảm thấy kỳ quái, kể từ sau khi về nhà, Cung Hình Dực vẫn không nói câu nào, cũng không biết anh đang suy nghĩ chuyện gì.

"Không có việc gì, chỉ là đang nghĩ một ít chuyện trong công ty thôi." Cung Hình Dực tựa vào giường, nhắm mắt lại suy nghĩ thật tốt, chuyện này, anh vẫn muốn tra. Nhưng mà tìm lâu như vậy, vẫn không tìm được một người thích hợp để đi thăm dò chuyện này.

"Cả ngày nay lông mày anh đều nhíu chặt lại, không thể nào không có việc gì, nói cho em một chút đi!" Tống Tâm Dao đỡ bụng, đi tới bên cạnh anh ngồi xuống, đưa tay nhẹ nhàng ấn lưng anh.

"Em còn nhớ hôm đính hôn của chúng ta, có một người phụ nữ xuất hiện nói chuyện Kỳ Kỳ không phải con ruột của em không?"

"Nhớ, thế nào?" Chuyện này, cả đời này cô cũng không thể quên, nhớ tới chuyện xảy ra ngày hôm đó, đến bây giờ cô vẫn còn có chút sợ, lúc ấy có thể nói là lo lắng gần chết. Lo lắng Cung Hình Dực sẽ tin tưởng người phụ nữ kia, mà không tin tưởng cô.

"Người phụ nữ đó, hôm nay chạy tới công ty tìm anh!" Tống Tâm Dao dùng tay một chút.

"Tìm anh làm cái gì?" Cô giả bộ làm như không thèm để ý, nhưng là vẫn có chút để ý. Dù sao năm đó cô ta cũng đã hạ thuốc trong rượu của Cung Hình Dực. Người phụ nữ kia cũng thích Cung Hình Dực làm sao cô có thể không lo lắng.

"Em không cần nghĩ quá nhiều, cô ta tới tìm anh chỉ là để cảnh cáo anh cẩn thận quản lý công ty." Cung Hình Dực biết cô nhất định lại đang suy nghĩ lung tung.

"Công ty đã xảy ra chuyện gì sao?" Không trách được từ sau khi trở về, anh không nói câu nào, xem ra trong công ty thật xảy ra chuyện.

"Bây giờ còn chưa có chuyện gì, nhưng mà anh cũng không thể xác định, kế tiếp có chuyện gì xảy ra hay không nữa."

"Nói thế nào?"

"Gần đây không phải trong thành phố của chúng ta xuất hiện công ty Thôi Phác quốc tế sao? Sản phẩm mới của công ty bọn họ, ở trên thị trường có phản ứng rất tốt. Anh hiện tại có chút lo lắng, sản phẩm của công ty chúng ta sau khi đưa ra thị trường, sẽ bị sản phẩm của bọn họ chen ép." Đây mới là chuyện anh lo lắng nhất.

"Không phải lo lắng, sản phẩm của người ta, có đặc sắc của người ta, sản phẩm của công ty chúng ta, cũng có đặc sắc riêng của công ty chúng ta, đừng có vì chuyện này mà như thế đâu! Thuyền tới đâu cầu tự nhiên thẳng." Đưa tay cho nhẹ nhàng nhấn đầu giúp anh mấy cái.

Tống Tâm Dao tựa vào trong ngực anh. Hiện tại mỗi đêm cô rất thích nép ở trong ngực anh, để cho anh đỡ bụng cô, cảm giác như vậy, thật hạnh phúc.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc - Chờ Cuộc Mẹ Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 5: Anh là Cung Hình Dực hay là Phác Tuấn Hi

"Anh phải ra nước ngoài sao?" Bọn họ kết hôn lâu như vậy, hai người cũng chưa từng tách ra, nhưng mà bây giờ Cung Hình Dực đột nhiên nói cho cô biết, anh phải ra nước ngoài hơn một tháng.

Hơn nữa hiện tại thời gian trở về vẫn chưa xác định rõ ràng sẽ là bao giờ, hơn nữa đứa bé trong bụng cô, cũng sắp đến thời điểm sinh rồi, nếu như anh không thể trở về vậy thì cô phải làm sao? Để cho cô một thân một mình ở trong bệnh viện, khổ sở chờ đợi đứa bé ra đời sao?

"Em yên tâm, anh nhất định sẽ trở về trước khi con ra đời!" Cung Hình Dực cũng không biết, chuyến đi Hàn Quốc này phải mất bao lâu, lại càng không rõ mình có thể kịp trở về nhìn bảo bối ra đời hay không.

"Thật sao?" Tổng Tâm Dao có chút lo lắng, mặc dù anh nói mình có thể trở lại đúng thời gian, nhưng nếu như có chuyện gì xảy ra làm trễ nải thời gian, nếu như anh không kịp về thì sao, cô rất sợ.

Khi cô sinh Diễm Diễm và Từ Dật, anh đều làm bạn bên cạnh cô, nhìn đứa bé ra đời. Thế nhưng đứa bé cuối cùng này, chẳng lẽ anh không thể ở bên cạnh cô sao?

"Ừ! Anh nhất định có thể trở lại kịp lúc, anh còn muốn nhìn thấy các bảo bối ra đời!" Mặc dù anh nói như vậy nhưng trong lòng Tổng Tâm Dao vẫn không khỏi lo lắng, loại lo lắng này rốt cuộc là tại sao, cô cũng không rõ lắm. Nhưng mà cô cứ có cảm giác, lần ra nước ngoài này của anh hình như sẽ có chuyện gì đó xảy ra vậy, khiến cô không thể an tâm.

"Ông xã, anh nhất định phải cẩn thận biết không? Em và bọn nhỏ ở nhà chờ anh!" Tổng Tâm Dao tựa vào trong ngực anh. Anh lần này đi chính là hơn một tháng, trong hơn một tháng này, cô thật không biết, cuộc sống của mình sẽ ra sao? Anh vừa rời nhà vẫn chưa tới một phút, cô đã bắt đầu nhớ tới anh. Cô phát hiện mình căn bản là không thể rời bỏ anh.

"Yên tâm đi! Anh chỉ đi công tác thôi mà, sẽ không xảy ra chuyện gì đâu! Nhớ chăm sóc mình, đừng có chuyện gì cũng đều tự mình làm, có chuyện gì cứ để cho quản gia, còn có chị Diễm giúp một tay, bây giờ bụng em đã lớn như vậy rồi, anh thật sự không yên lòng!" Chuyến đi Hàn Quốc lần này chủ yếu là đi xem một ít chuyện của Thôi Phác quốc tế ở bên đó. Công ty này mới vừa thành lập không được bao lâu, lại có thể thâm nhập thị trường tốt như vậy, điều này làm cho anh cảm thấy rất kỳ quái. Lại không tìm được người thích hợp giúp anh đi Hàn Quốc tra chuyện này, anh cũng đành phải tự mình đi. Nếu như đã đi, anh sẽ phải học tập một chút nhiều một chút những trào lưu mới lưu hành ở Hàn Quốc, đến lúc đó lúc trở lại cũng có thể đem những gì đã học được nói cho nhân viên trong công ty biết, để cho bọn họ suy nghĩ thiết kế ra sản phẩm tốt hơn.

"Nhưng mà, trong lòng em luôn có một cảm giác không tốt lắm, dù sao em cũng không biết tại sao. Anh nhất định phải chăm sóc mình thật tốt, nhất định không thể để cho mình xảy ra chuyện, nếu như anh có chuyện, anh muốn em cùng các con phải thế nào? Vì em và các con, nhất định anh phải chăm sóc mình thật tốt, nhất định phải ăn cơm đều đặn, đừng có thức đêm nhiều, mệt thì nghỉ ngơi, đừng có cố chống đỡ." Đối với anh, Tổng Tâm Dao vĩnh viễn không yên lòng, đừng có nhìn thấy anh là một đấng mày râu, ở trong thương giới, là nhân vật vô cùng lợi hại. Nhưng anh vĩnh viễn đều không biết phải chăm sóc mình như thế nào. Khi cô không có ở bên cạnh anh, cô nhất định phải ngàn giao phó vạn giao phó, vẫn không thể yên tâm.

"Được! Yên tâm đi! Anh sẽ chăm sóc mình thật tốt. Anh đi thu dọn đồ đạc, em đi nghỉ ngơi đi." Cung Hình Dực đứng lên, đi tới tủ treo quần áo, bắt đầu thu dọn quần áo.

"Em giúp anh!" Cô vẫn nghĩ muốn đích thân giúp anh dọn dẹp. Nếu như không giúp anh chuẩn bị, cô càng thêm không yên lòng.

"Em đi nghỉ ngơi đi, hiện tại em không phải chỉ có một mình, nhanh đi!" Cung Hình Dực nhìn cô nâng cao bụng, còn muốn giúp anh dọn dẹp, vội vàng đỡ cô đến bên giường ngồi xuống.

"Em muốn giúp anh thu dọn! Như vậy em mới có thể yên tâm được!" Tổng Tâm Dao đôi mắt cố chấp, cô nhất định phải giúp anh dọn dẹp. Thứ gì phải mang, thứ gì không cần mang theo, chỉ có cô tương đối rõ ràng. Anh là đấng mày râu cũng sớm đã nhận sự chăm sóc của cô.

"Em nghỉ ngơi, để cho anh làm!" Cung Hình Dực kiên trì, không để cho cô tự mình làm.

"Nhưng em muốn giúp anh dọn dẹp!" Cuối cùng ở dưới sự kiên trì của cô anh cũng để cho Tổng Tâm Dao dọn dẹp, mà Cung Hình Dực luôn đứng bên cạnh cẩn thận chăm sóc cô.

*

Trong phi trường, Tổng Tâm Dao kéo thật chặt cánh tay Cung Hình Dực, chính là không muốn buông tay. Càng đến gần lúc anh rời đi, cô lại càng lo lắng, tóm lại là có cảm giác nói không ra lời.

"Không có chuyện gì!" Cung Hình Dực cười an ủi, Tổng Tâm Dao có phải lo lắng hơi quá hay không? Kể từ khi anh nói cho cô biết, anh phải ra nước ngoài công tác, cô vẫn luôn không ngủ ngon giấc, mỗi khi đến nửa đêm, liền tựa vào đầu giường ngán người.

"Nhưng em vẫn cảm thấy không yên lòng!" Nói thế nào, cô cũng không yên lòng để cho anh đi một mình.

"Anh không đi một mình, em không phải lo lắng. Còn có quản lý bộ phận tiêu thụ đi cùng. Không có việc gì, em đó, lúc này cảm xúc lại như vậy. Bây giờ em là phụ nữ có thai, đừng suy nghĩ quá nhiều, yên tâm, anh rất nhanh sẽ trở lại." Hôn môi cô một cái, đem cô ôm vào trong lòng.

"Nhất định phải coi chừng đấy!" Cô thật sự là không yên lòng.

"Được! Không có chuyện gì đâu! Trờ về đi thôi!", nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng cô.

"Em nhìn thấy anh đi lên máy bay sẽ trở về!" Tổng Tâm Dao nhìn bóng lưng anh, nhìn anh đi vào rồi, lúc này mới xoay người rời khỏi phi trường.

Khi bọn họ từ từ đi về phía trước, có hai người đàn ông mặc tây trang màu đen đi qua bên người, Tổng Tâm Dao có chút ngạc nhiên nhìn cửa ra vào, chị Diêu đỡ cô, nghĩ là cô còn muốn nhìn bóng lưng Cung Hình Dục rồi đi.

"Cô chủ trở về đi thôi! Cậu chủ đã lên máy bay rồi!" Chị Diêu đỡ cô. Tổng Tâm Dao gật đầu một cái, mặc cho chị Diêu đỡ mình rời khỏi phi trường, chỉ là cách phi trường càng xa, trong lòng cô càng thêm lo lắng.

Trở về nhà, Tổng Tâm Dao liền đi về phòng, vui mình trên giường, xem ti vi. Nhưng chẳng có gì đáng xem, nhìn tới nhìn lui vẫn là những hình ảnh kia, trên TV tới tới lui lui một đôi nam nữ, một khóc một náo. Cũ không thể cũ hơn được nữa. Điều khiển trong tay liên tục ấn nút đổi kênh, nhưng không dừng lại được ở kênh nào.

"Mẹ!" Kỳ Kỳ vừa về liền chạy tới phòng Tổng Tâm Dao.

"Kỳ Kỳ, về rồi à!" Tổng Tâm Dao buồn buồn kêu một tiếng.

"Mẹ, mẹ làm sao vậy? Nản lòng, nản chí!" Kỳ Kỳ thấy thế liền đi tới bên cạnh cô ngồi xuống.

"Mẹ có chút lo lắng cho cha con, cảm giác như có chuyện gì đó sắp xảy ra vậy!" Tổng Tâm Dao dứt khoát tắt TV đi.

"Mẹ, không có việc gì đâu! Cha chỉ ra nước ngoài công tác thôi mà." Thật ra thì Kỳ Kỳ cũng rất lo lắng cho Cung Hình Dục, nhưng vì để cho Tổng Tâm Dao an tâm, nó cũng chỉ có thể an ủi cô.

"Mẹ, con muốn nghe bảo bảo một chút, cảm giác bọn họ có đang động hay không." Kỳ Kỳ cố ý dời đi suy nghĩ của cô.

"Con a a! Khi mẹ mang thai Diễm Diễm cũng có bộ dáng như vậy, Từ Dật có lúc cũng như vậy, hiện tại đứa bé này cũng chính là như vậy, thật đúng là không thay đổi được rồi!" Sờ sờ đầu Kỳ Kỳ, thời gian trôi qua thực vui vẻ, cùng Cung Hình Dục kết hôn cũng được vài năm rồi, Kỳ Kỳ cũng hơn mười tuổi rồi.

"Mẹ, người ta chỉ muốn cho bảo bảo sớm biết là nó có một người anh trai như thế này thôi mà!" Kỳ Kỳ cười nằm trên bụng Tổng Tâm Dao, cẩn thận mà lắng nghe.

"Con a!" Tổng Tâm Dao đối với đứa con trai này, có lúc thật sự rất nhức đầu. Nhỏ tuổi như thế mà cả ngày nghĩ này nghĩ kia.

"Mẹ!" Diễm Diễm cũng chạy tới phòng cô.

"Anh trai, anh lại đang nghe âm thanh bảo bảo, em cũng muốn nghe!" Diễm Diễm vừa thấy Kỳ Kỳ nằm trên bụng Tổng Tâm Dao liền còi dép bò lên trên giường, cũng úp sấp trong ngực cô.

"Hai cái đứa này!" Chỉ hy vọng Từ Dật đừng như vậy là tốt rồi.

"Cô chủ!" Chị Diêu ôm Từ Dật xuất hiện ở trong phòng cô.

"Chị Diêu, làm sao vậy?"

"Tiểu thiếu gia khóc rống, nhất định đòi tới phòng cô." Trên mặt Từ Dật, còn có nước mắt.

"Con sâu khóc nhe." Diễm Diễm bấu môi, có chút bất mãn với Từ Dật. Mỗi ngày đợi đến khi bọn nó trở lại, đều khóc rống, muốn tới tìm mẹ. Hai đứa nó cũng không thể ở cùng với mẹ.

"Đặt nó ở đây đi! Chị Diêu, chị đi xem bữa ăn tối đã chuẩn bị xong chưa!" Để chị Diêu đặt Từ Dật lên trên giường xong, liền phân phó chị ấy đi xuống lầu. Chị Diêu đáp một tiếng, sau đó đi xuống lầu dưới.

Từ Dật bò đến bên cạnh Tổng Tâm Dao, đem đầu nhỏ nhô tựa vào trong ngực cô. Từ Dật cho đến bây giờ vẫn chưa mở miệng nói chuyện, Tổng Tâm Dao vẫn luôn không hiểu, vì sao ó lại như vậy. Kỳ Kỳ và Diễm Diễm khi lớn bằng nó, đã sớm mở miệng kêu mẹ, mà Từ Dật cho đến bây giờ vẫn chưa mở miệng nói chuyện, ngay cả đi bộ cũng không tốt.

Cô và Cung Hình Dục cũng đã dẫn nó đi bệnh viện kiểm tra, nhưng bác sĩ lại nói nó không có bất kỳ vấn đề gì, hơn nữa còn rất khỏe mạnh, chỉ là mở miệng nói chuyện sẽ trễ một chút, còn có đi bộ cũng sẽ chậm một chút so với các đứa bé khác. Chờ sau khi nó thích mới có thể đi tốt được.

"Từ Dật, lại muốn dành mẹ cùng anh trai chị gái." Diễm Diễm bấu môi, có chút bất mãn.

"Diễm Diễm, các con đều là con của mẹ, mẹ cũng rất thích các con, sẽ không thương ai, không ghét ai nhiều hơn một chút nào, Từ Dật còn nhỏ, con làm chị, sẽ phải nhường cho em. Con xem, ban đầu khi con còn bé, cũng không phải có cái gì anh trai cũng nhường cho con sao!" Ôm lấy Từ Dật, Tổng

Tâm Dao an ủi Diễm Diễm.

Diễm Diễm có lúc muốn được yêu thương đều oán trách mấy câu, cô cũng đã thành thói quen.

"Mẹ, cha không ở nhà, trong khoảng thời gian này, Diễm Diễm muốn cùng ngủ với mẹ." Diễm Diễm đột nhiên chui vào trong chăn, đề cập yêu cầu của mình với cô.

"Con cũng muốn như vậy!" Kể từ sau khi mẹ kết hôn với cha, Kỳ Kỳ đã không thể ngủ cùng Tổng Tâm Dao nữa.

"Y Nha Y Nha." Từ Dật cũng đi theo ồn ào, hình như ba đứa nó đều muốn ngủ cùng với cô.

"Được rồi! Ba người các con đều ngủ cùng với mẹ, nhưng mà không thể tranh nhau muốn nằm cạnh mẹ. Các con phải nằm cạnh nhau, Từ Dật nhỏ nhất nằm bên người mẹ. Mẹ hiện tại có tiêu bảo bảo, cho nên lúc ngủ, các con không thể đá mẹ, biết không?" Vì bảo bảo trong bụng mà suy nghĩ, cô có thể cách bọn họ xa một chút, càng xa càng tốt đi!

"Được ạ! ~" Kỳ Kỳ gật đầu đồng ý, Diễm Diễm cũng gật đầu đồng ý, chỉ có Từ Dật bị bõm đôi câu sau đó như cũ vui mặt trong ngực Tổng Tâm Dao.

Nhìn ba đứa nhỏ, Tổng Tâm Dao cuối cùng cũng an tâm một chút.

Công ty Thôi Phác quốc tế tại Hàn Quốc, trong phòng làm việc của tổng giám đốc, một người đàn ông đang nghiêm túc xử lý công việc.

"Tổng giám đốc, đây là tài liệu anh cần." Người đàn ông ở trước mặt, có một đôi mắt màu tím nhạt, đôi tay đang nghiêm túc gõ chữ trên bàn phím.

"Tuấn Hi, anh sắp làm việc xong chưa?" Một người phụ nữ mặc bộ váy liền thân màu xanh dương nhạt xuất hiện trong phòng làm việc của tổng giám đốc.

"Sao em lại tới đây?" Thấy Thôi Thực Viện đi vào, người đàn ông vội vàng buông công việc trong tay, đi tới bên cạnh cô.

"Tới đây hỏi anh chuyện đính hôn à! Em có mấy bộ lễ phục, anh giúp em nhìn xem như thế nào!" Phác Tuấn Hi nhận lấy cuốn album Thôi Thực Viện đưa tới, mở ra nhìn.

"Bộ này em mặc lên nhất định đẹp mắt!" Phác Tuấn Hi ôm Thôi Thực Viện chỉ tay vào một bộ lễ phục.

"Vây thì tốt, bộ này sao?! Em tin tưởng anh!" Thôi Thực Viện đặt lên môi người đàn ông một nụ hôn, sau đó liền cúi đầu, trên mặt có một mảnh đỏ ửng khả nghi.

"Cũng sắp kết hôn với anh đến nơi rồi, em còn xấu hổ!" Phác Tuấn Hi nâng khuôn mặt cô lên, ở trên môi cô rơi xuống một nụ hôn thật sâu, cho đến khi cô thở không nổi mới buông ra.

"Ghét!" Thôi Thực Viện lại một lần nữa cúi đầu.

"Tổng giám đốc, anh bảo tôi đặt vé máy bay, đã định xong rồi!" Thư ký đi vào, báo cáo việc vừa rồi Phác Tuấn Hi giao phó.

"Tốt!"

"Tuấn Hi, anh phải đi công tác sao?" Bọn họ ngày mai sẽ phải đính hôn, tại sao lúc này anh lại ra nước ngoài?

"Ừ, anh muốn đi Trung Quốc xem tình trạng ở chi nhánh công ty một chút, bên kia xảy ra chút vấn đề, anh nhất định phải đi. Chờ chúng ta đính hôn xong, anh lập tức sẽ đi." Chi nhánh công ty của bọn họ ở thành phố O xảy ra một chút chuyện, nếu như không đi xem, anh thật không yên lòng.

"Có thể không đi được không?" Thôi Thực Viện hình như sợ, sau khi anh đến thành phố O, sẽ nhớ tới chuyện gì.

"Không thể không đi, nếu như không đi, anh thật sự không yên tâm! Em đừng lo, anh nhất định sẽ trở về trước hôn lễ của chúng ta." Bữa tiệc đính hôn của bọn họ là vào ngày mai, mà hôn lễ sẽ được tổ chức vào đúng một tháng sau.

"Nhưng mà." Thôi Thực Viện còn muốn nói thêm gì đó, nhưng Phác Tuấn Hi đã đưa ra một ngón tay, điểm lên trên môi cô.

"Thực Viện, em yên tâm! Đợi đến sau khi trở về nước, anh nhất định sẽ hỏi tường lại quá khứ của chúng ta. Anh không muốn tình trạng như hiện nay, không có một đoạn ký ức trước kia, như vậy anh cảm thấy, trong lòng rất trống vắng, giống như thiếu đi thứ gì đó rất quan trọng. Em nhất định cũng hi vọng, anh có thể nhớ lại những ngày tháng vui vẻ trước đây của chúng ta, đúng không? Cho nên đợi đến lúc anh trở lại, anh nhất định sẽ cố gắng nghĩ lại thật tốt đem những đoạn ký ức trước kia kéo trở về." Đến bây giờ, anh chỉ biết là, tên của anh là Phác Tuấn Hi, là tổng giám đốc của Thôi Phác quốc tế. Mà người phụ nữ trước mắt nay là vị hôn thê của anh - Thôi Thực Viện. Mà nguyên nhân anh mất đi trí nhớ, là bởi vì khi anh trở lại từ Trung Quốc, ở trên đường từ sân bay trở về nhà đã xảy ra tai nạn, hôn mê năm ngày năm đêm mới tỉnh lại.

"Nhưng mà, em không muốn anh đi!" Trong lòng Thôi Thực Viện mãnh liệt có cảm giác, sau chuyến đi này anh dường như sẽ không bao giờ trở lại nữa.

"Anh hiểu rõ em đang lo lắng cái gì, nếu như không phải anh từ Trung Quốc trở lại đây cũng sẽ không xảy ra tai nạn xe cộ trên đường về nhà. Nhưng mà anh cũng không thể ngày ngày đều xảy ra tai nạn xe cộ. Em cũng biết, anh qua là đang lo lắng chuyện xảy ra trong công ty, nếu như em vẫn không yên tâm vậy thì theo anh đi đi, như thế nào?" Anh cũng không nhẫn tâm để cô lo lắng cho mình.

"Em có thể đi cùng sao?" Thôi Thực Viện nhìn anh, thật hi vọng, có thể đi cùng với anh.

"Em ngày ngày buồn bực ở nhà, cũng chưa được đi chơi đâu đó, chúng ta cùng đi Trung Quốc. Đi khắp nơi chơi một vòng, coi như là du lịch trước trăng mật hôn nhân, em cảm thấy thế nào?" Trong anh thoáng hiện lên rất nhiều địa điểm, còn có một ngôi biệt thự rất đẹp, hình như là nơi bọn họ đã từng đi qua.

"Tốt!" Thôi Thực Viện mỉm cười gật đầu một cái, rúc vào trong ngực anh.

*

Tổng Tâm Dao được chị Diêu diu từ trong bệnh viện làm xét nghiệm kiểm tra thai ra ngoài, liền muốn đi siêu thị, xem một chút có thể mua ít quần áo cho bọn nhỏ hay không, hiện tại thời tiết cũng đã dần ấm lên, cần mua cho bọn nhỏ quần áo mới. Mặc dù đi dạo phố thật sự rất mệt mỏi, nhưng mà cô lại cảm thấy hạnh phúc. Nhìn bọn nhỏ mặc những bộ quần áo do chính mình chuẩn bị, cô liền cảm thấy hạnh phúc. Đặc biệt là thấy khuôn mặt tươi cười vui vẻ của bọn nhỏ, nhìn thấy bọn chúng mặc những bộ đồ mới kia mà vui vẻ hưng phấn, cô lại cảm thấy mình đặc biệt vĩ đại.

"Vô cùng cảm tạ mọi người đã tới tham dự bữa tiệc đính hôn của tôi và Thực Viện" Khi hai người vừa đi qua bảng điện tử ở quảng trường, một âm thanh quen thuộc đến mức không thể quen thuộc hơn truyền vào tai Tổng Tâm Dao.

Nàng ngẩng đầu nhìn lên màn hình, chồng của cô đang kéo một người phụ nữ vừa xinh đẹp lại trẻ tuổi đứng ở trên đài.

Phía dưới phụ đề rõ ràng viết: Thôi Phác kết thân, chúc mừng tổng giám đốc của Thôi Phác quốc tế - Phác Tuấn Hi cùng thiên kim của Thôi thị - Thôi Thực Viện đính hôn.

Cô khó mà tin được, người đàn ông này, lúc nào thì biến thành Phác Tuấn Hi, cô sẽ không nhận lầm, chính là người mình yêu, hình dạng thế nào, cô vĩnh viễn đều không thể nào nhận lầm. Nếu như anh ta thật sự là Phác Tuấn Hi, tại sao anh ta có thể có một đôi mắt màu tím nhạt?

Cho dù Cung Hinh Dục có hóa thành tro, cô cũng không thể nào nhận lầm, trên thế giới này, nếu quả thật có người giống người, nhưng mà không thể nào ngay đến cả âm thanh giọng nói cho đến thân hình cũng giống nhau như vậy!

"Cô chủ!" Chị Diêu cũng cảm thấy kỳ quái, cô ở Cung gia cũng đã rất nhiều năm, người đàn ông trên TV kia rõ ràng chính là cậu chủ của nhà họ, tại sao trong lúc bất chợt đã biến thành tổng giám đốc của Thôi Phác quốc tế rồi hả ?

"Chị Diêu, đây không phải là thật, có đúng không?" Ánh mắt của cô nhìn chăm chăm vào khuôn mặt tươi cười trong ti vi kia, có chút khó mà tin được, tất cả những gì hôm nay mình đã chứng kiến.

"Cô chủ!" Chị Diêu cũng không biết mình phải nói những gì, bởi vì cô cũng nhận ra, người đó chính là cậu chủ của bọn họ mà.

"Không thể nào là thật, không thể."

"Cô chủ." Chị Diêu vội ôm lấy Tổng Tâm Dao đang ngã xuống.

Chuyện này, đối với cô thật sự là đã kích quá lớn, cậu chủ của bọn họ rõ ràng là đi Hàn Quốc công tác, tại sao đột nhiên biến thành tổng giám đốc của Thôi Phác quốc tế ở Hàn Quốc.

"Mau gọi xe cứu thương, làm phiền mọi người giúp tôi gọi xe cứu thương!" Chị Diêu vừa nhìn thấy có người vây lại, vội vàng cầu cứu.

Tổng Tâm Dao không biết mình đã ngủ bao lâu, chỉ cảm giác đầu vẫn luôn vang "ong ong", trong đầu còn thoáng qua hình ảnh anh ôm một người phụ nữ khác trong ngực, còn có cả một màn anh đính hôn cùng người phụ nữ đó nữa.

Anh thật sự có thể tuyệt tình như vậy sao? Đi Hàn Quốc mà có thể biến thành một thân phận khác, để cho mình biến thành Phác Tuấn Hi cưới một người phụ nữ khác sao?

Anh thật sự không cần cái gia đình này của bọn họ nữa sao? Không cần con, không cần cô nữa sao?

Hay là bởi vì, căn bản là đã không còn yêu cô nữa? Nhìn cô nâng cao bụng xấu xí nên không chịu nổi?

"Cô chủ, cô tỉnh rồi hả, cô chủ!" Chị Diêu thấy cô có chút động tĩnh, vội vàng kêu.

"Chị Diêu, đây là ở đâu?" Tổng Tâm Dao mở hai mắt ra, nhìn thấy mọi thứ trước mắt đều là màu trắng, còn có cả mùi thuốc gay mũi .

"Phu nhân, nơi này là bệnh viện." Chị Diêu đỡ cô dậy, để cho cô gối cao hơn một chút.

"Vì sao tôi lại ở trong bệnh viện?" Cô nỗ lực hồi tưởng một lát, sau đó tựa vào trên gối đầu, liền không lên tiếng.

"Cô chủ, cô đừng như vậy." Chị Diêu thấy nước mắt bên khóe mắt cô, vội mở miệng an ủi.

"Dao Dao." Vợ chồng Tổng Hàm Quân sau khi nhận được điện thoại, liền chạy tới bệnh viện.

"Chị Diệu, rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra? Vì sao đang khỏe mạnh như vậy lại ngã đến bất tỉnh chứ?" Triệu Tâm Nguyệt kéo chị Diệu qua, hỏi vội.

"Bà Tổng, tôi theo cô chủ đến siêu thị, nhưng mà ở trong siêu thị lại nhìn thấy cậu chủ!" Chị Diệu cũng không biết phải nói thế nào.

"Không phải là nó đã ra nước ngoài rồi sao? Trở lại là chuyện tốt làm sao lại đột nhiên té xỉu, Dao Dao té xỉu, vậy còn cậu ta đâu?" Triệu Tâm Nguyệt cũng không rõ chuyện này là như thế nào.

"Cô chủ thấy cậu chủ ôm người phụ nữ khác, còn đính hôn cùng người phụ nữ kia." Chị Diệu nói rất nhỏ, hình như là sợ Tổng Tâm Dao sẽ nghe được khiến cô càng đau lòng hơn.

"Cái gì?" Triệu Tâm Nguyệt có chút kích động, Cung Hinh Dục yêu Tổng Tâm Dao như vậy làm sao có thể đính hôn cùng người phụ nữ khác, chuyện này có chút kỳ lạ.

"Hai chúng tôi nhìn thấy ở trên TV. Cậu chủ đính hôn cùng với một người phụ nữ tên là Thôi Thực Viên." Chị Diệu thở dài một cái, bình thường họ có thể nhìn ra cậu chủ rất yêu thương cô chủ nhưng vì sao chưa ra nước ngoài được nửa tháng đã đính hôn với người phụ nữ khác rồi.

"Dao Dao, trước hết con cũng đừng quá đau lòng, có thể người mà con nhìn thấy kia không phải là Hinh Dục. Con phải tin tưởng Hinh Dục không phải là người như thế, tình cảm mà nó dành cho con ba mẹ đều đã nhìn thấu. Có thể đó chỉ là người lớn lên giống Hinh Dục mà thôi!" Tổng Hàm Quân cũng không tin người kia là Cung Hinh Dục.

"Cha, con sống với anh ấy nhiều năm như vậy, con sẽ nhận lầm sao? Nếu như bọn họ thật sự không phải là cùng một người, tại sao thân hình, giọng nói, ngay cả tròng mắt đều sẽ giống nhau." Tổng Tâm Dao tựa vào trên giường, sắc mặt có chút tái nhợt.

"Đừng đó! Ông Tổng, tôi đã ở cạnh cậu chủ nhiều năm như vậy, tôi cũng vậy cảm thấy, bọn họ thật sự quá giống nhau, căn bản là cùng một người, đáng đáp đi đứng cũng y như vậy, căn bản là như đúc từ một khuôn. Chỉ là tôi thật không hiểu nổi, rõ ràng là cậu chủ đến Hàn Quốc công tác, tại sao vừa đi, liền thay đổi thành tổng giám đốc của Thôi Phác quốc tế, tên gì mà Phác Tuấn Hi." Chị Diệu càng nói càng tức giận. Bây giờ thật sự không có mấy người đàn ông có thể dựa vào.

"Tổng giám đốc của Thôi Phác quốc tế, hình như ngày mai anh ta sẽ thành phố O, đến lúc đó tôi sẽ đi gặp anh ta, tất cả mọi chuyện liền rõ ràng!" Nếu như quả thật anh ta là Cung Hinh Dục, ông nhất định sẽ đánh anh ta một trận, lại dám bắt nạt con gái ông.

"Chị Diệu, giúp tôi làm thủ tục xuất viện." Tổng Tâm Dao nghe nói anh sẽ đến thành phố O, cho nên cô quyết định phải đi gặp anh, nếu như anh thật sự tuyệt tình như vậy thì cô nhất định cũng sẽ không tha thứ cho anh.

Cô hoàn toàn có thể cho là anh đã chết rồi. Cô sẽ nuôi các con thật tốt, chuyện trong công ty cô cũng sẽ tìm Dạ Thiên trở về, để cho anh giúp cô một tay, quản lý công ty thật tốt.

"Nhưng cô chủ."

"Đừng có nhưng là, đi làm đi!" Cô không muốn ở lại chỗ này chút nào, cô muốn tra chuyện này thật rõ ràng. Nhất định phải tra rõ, nếu như anh ta thật sự là Cung Hinh Dục, cô nhất định sẽ hỏi ngay trước mặt anh rằng tại sao anh lại làm như vậy.

"Được!" Chị Diệu chỉ có thể đồng ý cô, nếu như không để cho cô xuất viện, có thể cô cũng sẽ len lén rời đi, còn không bằng nghe theo cô đi.

*

Bên trong phi trường, ký giả đã sớm bao vây xung quanh, khi bọn họ thấy tổng giám đốc của Thôi Phác quốc tế lại giống Cung Hinh Dục như đúc thì bọn họ vô cùng tò mò, rất muốn mau mau hiểu rõ chuyện này.

Nếu như anh ta là Cung Hinh Dục thì tại sao đột nhiên lại biến thành tổng giám đốc của Thôi Phác. Hơn nữa còn đính hôn cùng thiên kim của tập đoàn Thôi thị, như vậy Tổng Tâm Dao thì thế nào? Hiện tại cô ấy còn có thai. Cô ấy có thể tiếp nhận chuyện như vậy sao? Chắc hẳn cô ấy sẽ không có biện pháp có thể tiếp nhận chuyện như vậy, chỉ là không biết hôm nay cô ấy có hay xuất hiện trong phi trường không.dd

"Bà Cung đến, bà Cung đến rồi!" Một ký giả nhanh mắt lập tức đã nhìn thấy Tổng Tâm Dao xuất hiện.

"Vì an toàn của phu nhân chúng tôi, xin mọi người không nên tới gần." Phía sau, vệ sĩ đi xuống bảo vệ cô, bọn họ đã sớm phỏng đoán, ký giả nhất định sẽ chờ ở chỗ này, quản gia cũng giúp cô sắp xếp người bảo vệ cho sự an toàn của mình.

Tổng Tâm Dao không nói gì, hôm nay cô nhất định phải hỏi rõ ràng, tại sao anh lại thay đổi thân phận, tại sao có thể đính hôn cùng người phụ nữ khác? Chẳng lẽ sáu năm tình cảm giữa bọn họ chỉ vì một lần đi đến Hàn Quốc này mà thay đổi, rạn nứt sao?

"Máy bay của tổng giám đốc Phác đã hạ cánh rồi!" Một ký giả nhìn đồng hồ, sau đó tất cả đều đi đến một bên.

Một lát sau, một nam một nữ từ bên trong đi ra, nam một thân tây trang màu đen, lão luyện và đẹp trai. Người phụ nữ bên cạnh anh ta mặc một thân lễ phục màu đen, xinh đẹp và ưu nhã. Tổng Tâm Dao nhìn lại chính mình một chút, một thân quần áo bà bầu, còn có cái bụng thật to. Chắc hẳn bất luận kẻ nào nhìn thấy, cũng sẽ không có cảm giác gì với cô!

"Cung Hinh Dục." Cô nhàn nhạt gọi một tiếng, thế nhưng anh vẫn đi theo người phụ nữ kia cười cười nói nói. Ký giả nhìn thấy một màn này, thật sự có chút đau lòng.

Bọn họ cho tới nay đều cho rằng, Cung Hinh Dục chính là một người đàn ông si tình, nhưng mà bây giờ nhìn lại, bọn họ nghĩ là nên sửa lại suy nghĩ một chút rồi.

"Cung Hinh Dục." Tổng Tâm Dao không nhịn được rống lớn một tiếng, chị Diêu đỡ cô đi tới bên cạnh Phác Tuấn Hi, vệ sĩ vội tạo thành một vòng vây, không để cho các ký giả đến gần tiếp xúc với bọn họ.

Phác Tuấn Hi nhìn người phụ nữ trước mắt, luôn cảm thấy có chút quen thuộc, nhưng lại không nghĩ ra là đã gặp nhau ở đâu.

"Cô là?" Phác Tuấn Hi trong chốc lát vẫn không thể nhớ ra người phụ nữ trước mắt là ai.

"Cậu chủ, cậu thật sự có thể tuyệt tình như vậy sao, làm ra vẻ không biết cô chủ như thế sao?" Chị Diêu không ngờ câu đầu tiên mà anh mở miệng nói lại là câu này.

"Cô nói cái gì? Tôi không hiểu gì hết." Phác Tuấn Hi càng nghe càng hồ đồ, bọn họ đang nói với anh chuyện gì sao anh không thể hiểu được?

"Chị Diêu, chúng ta đi thôi!" Tổng Tâm Dao thất vọng, thật sự thất vọng.

"Cô chủ." Tổng Tâm Dao ngẩng đầu nhìn người đàn ông trước mắt, người đã cùng cô chung sống sáu năm, nhàn nhạt mở miệng nói: "Cung Hinh Dục, Tổng Tâm Dao tôi thật sự đã nhìn lầm người, gả sai người rồi. Từ nay về sau, Tổng Tâm Dao tôi với anh sẽ không còn bất kỳ quan hệ gì nữa, anh cứ việc làm Phác Tuấn Hi của anh đi, làm tổng giám đốc của Thôi Phác đi." Tổng Tâm Dao xoay người đối mặt với tất cả ký giả, cố nén đau lòng, nói: "Phiên toái các vị, trên các tờ báo ra ngày mai giúp nhà họ Cung chúng tôi phát một thông báo. Chồng tôi - Cung Hinh Dục đã chết, tang lễ sẽ được tổ chức sau." Một tấm hình nắm thật chặt trong tay rơi trên đất, cô đi ra ngoài. Ký giả rất tự giác nhường ra một lối đi cho cô, chẳng qua là khi đi được vài bước, Tổng Tâm Dao liền ngã trong đại sảnh phi trường.

"Cô chủ, cô chủ." Chị Diêu kêu to, chạy tới bên cạnh cô, lại thấy hạ thân chảy máu, đã nhiễm đỏ cả quần.

"Lão Ngũ, mau gọi xe cứu thương." Chị Diêu bị dọa sợ kêu to lên, khiến vệ sĩ bên cạnh vội vàng gọi xe cứu thương.

Phác Tuấn Hi nhìn tất cả sự việc xảy ra trước mắt còn có những lời nói của cô gái kia, trong lòng hình như giống như có một chiếc kim châm, khiến lòng anh đau nhói. Trong lúc vô tình cúi đầu xuống lại nhìn thấy tấm hình lẳng lặng nằm trên mặt đất. Ngồi xổm xuống, cầm lấy tấm hình đã bị xoa nhẵn nhẵn nhúm nhúm lên, cẩn thận vuốt phẳng, phía trên hình là anh còn có cả người phụ nữ mới vừa nói chuyện với anh kia. Cô gái ấy mặc áo cưới trắng nõn, trên mặt là nụ cười hạnh phúc, đang tựa vào trong ngực anh. Mà trên mặt anh, cũng vậy đều là một nụ cười thật hạnh phúc.

"Tuấn Hi, anh đang nhìn cái gì vậy?" Thôi Thục Viện thấy nửa ngày anh cũng không có động tĩnh gì, liền mở miệng hỏi.

"Không có gì!" Anh vội vàng đặt tấm hình vào trong túi tây trang, đứng lên.

"Em đến khách sạn trước đi, anh có chút chuyện muốn giải quyết đã." Phác Tuấn Hi nhìn Tổng Tâm Dao được đưa lên xe cứu thương, rất muốn đi theo xem một chút, rốt cuộc cô như thế nào.

"Em đi cùng với anh!" Thôi Thục Viện không nghĩ tới, ở trong phi trường sẽ xảy ra chuyện như vậy. Cô càng thêm lo lắng, Phác Tuấn Hi sẽ phát hiện ra chuyện gì đó.

"Em cứ đến khách sạn trước đi, anh sẽ nhanh chóng trở lại!" Thôi Thục Viện kéo cánh tay anh, không muốn thả anh đi.

"Ngao! Về khách sạn nghỉ ngơi đi, công ty đã phái xe tới đây, bây giờ đang ở ngoài phi trường chờ rồi, em mau đi đi!" Phác Tuấn Hi nói xong, cũng liền chạy ra khỏi phi trường, đi ngang qua chỗ mới vừa rồi Tổng Tâm Dao ngã xuống. Tại chỗ đó, phía trên còn lưu lại một vết máu. Cô ấy không sao chứ?

Anh thật sự cảm thấy rất lo lắng, nhìn xe tên bệnh viện trên xe cứu thương, liền gọi xe đi về hướng bệnh viện, khi Thôi Thục Viện từ trong phi trường lúc chạy ra, đã không thấy bóng dáng anh đâu cả. Không thể làm gì khác hơn là ngồi xe công ty phái tới đến khách sạn trước.

Phác Tuấn Hi ngồi xe đến bệnh viện, liền có cảm giác bệnh viện này rất quen thuộc, một đường tìm đến khoa phụ sản.

Tổng Hàm Quân cùng Triệu Tâm Nguyệt, còn có Kỳ Kỳ, Diễm Diễm cùng với Từ Dật tất cả đều đang chờ ở bên ngoài, chị Diêu còn đi tới đi lui.

"Cô Diêu, cô đừng đi đi lại lại nữa, ánh mắt con cũng mỏi rồi." Kỳ Kỳ thấy chị Diêu không dừng lại, hiện tại nó đang phiền, mà mẹ Diêu vẫn còn một mực đi tới đi lui trước mặt.

"Cậu chủ nhỏ, không phải vì tôi lo lắng sao!" Chị Diêu dứt khoát đi tới, ngồi xuống.

"Cô lo lắng thì cũng có ích lợi gì, hiện tại chỉ cần mẹ cháu bình an là tốt rồi!" Kỳ Kỳ tựa vào bên tường, cặp mắt trợn lên cũng không hề rời khỏi phòng cấp cứu.

"Anh trai, mẹ không có sao chứ!" Vừa nghe thấy Tổng Tâm Dao chảy thật nhiều máu, Diễm Diễm liền sợ phát khóc, hiện tại trên mặt vẫn còn có nước mắt, gương mặt khóc đến đỏ hồng cả lên.

"Sẽ không sao đâu, em đừng có khóc!" Khóc đến lòng nó cũng phiền.

"Muốn trách, đều trách người cha chết tiết kia của chúng ta, lại có thể tuyệt tình như vậy, hơn nữa còn dám không nhận mẹ." Kỳ Kỳ càng nói càng tức và phẫn nộ, thật muốn đập cho cha một trận.

"Ông xã, ông xem!" Triệu Tâm Nguyệt ôm Từ Dật, xoay người liền thấy Phác Tuấn Hi đứng ở nơi đó.

Tổng Hàm Quân thấy là anh, đi tới bên cạnh cho anh một quyền.

"Cung Hình Dục, anh còn có nhân tính sao? Tôi giao con gái của tôi cho anh thế nhưng anh thử nhìn xem anh đối xử với nó như thế sao?" Phác Tuấn Hi che mặt mình, cứ cố cảm giác người trước mắt hình như cũng rất quen thuộc.

"Xin lỗi! Thật sự là tôi không biết các người là ai?" Phác Tuấn Hi sau khi xem xong hình, liền phỏng đoán bọn họ nhất định là nhận làm người.

"Anh trai, chúng ta đi đánh ông ta." Điềm Điềm giận đến nghiến răng.

"Ông có thể kéo tay áo lên cho tôi xem một chút được không?" Kỳ Kỳ nhớ, trên hai cánh tay của cha đều có dấu răng. Một là nó cắn, một cái khác là mẹ cắn.

"Làm sao?" Phác Tuấn Hi không hiểu lắm, tại sao bé trai giống anh đến 90% trước mắt này lại muốn xem tay của mình.

"Tôi bảo ông làm thì ông làm đi, lấy ở đâu ra nhiều lời nói nhảm như vậy?" Nếu như là bình thường, có người nói như vậy với anh, Phác Tuấn Hi nhất định sẽ nói nó không có lễ phép, nhưng bé trai trước mắt này nói chuyện với anh như vậy anh lại không hề cảm thấy tức giận, hơn nữa giống như anh thật sự không ghét cậu bé trước mắt này một chút nào.

"À!" Phác Tuấn Hi xắn tay áo lên, trên cổ tay, quả thật có hai dấu răng, mặc dù ở đã phai nhạt rất nhiều, nhưng vẫn có thể nhìn ra được. Một là đứa bé cắn, một là phụ nữ cắn.

"Trên tay ông vì sao lại có hai dấu răng này?" Kỳ Kỳ hỏi.

Người đàn ông đáng chết này, quả thật là người cha vô lương tâm của bọn nó.

"Nghe Thực Viện nói, dấu nhỏ này là con gái của chị họ cắn, cái lớn là cô ấy cắn, nói là bởi vì ta làm cô ấy tức giận, cho nên cắn ta một cái." Lần trước anh đã hỏi Thôi Thực Viện, tại sao trên tay anh lại có hai dấu răng này. Lúc ấy cô ấy còn không biết xấu hổ nói cho anh biết, cho nên anh mới biết một dấu răng là cô ấy cắn.

"Ông tin như vậy hả?" Phác Tuấn Hi gạt đầu một cái, bởi vì anh cảm thấy, khi bọn họ ở trong một gia đình lớn như vậy, trừ lời nói của Thôi Thực Viện, những lời người khác nói, hình như không thể tin tưởng được.

"Điềm Điềm, người đàn ông này, không phải cha của chúng ta, cha của chúng ta, đã chết!" Kỳ Kỳ thà nghĩ là anh đã chết còn hơn.

"Cút ra khỏi nơi này, đừng để cho chúng tôi phải nhìn thấy ông nữa!" Trong mắt của Kỳ Kỳ, trừ địch ý, đã không còn bất kỳ sự tha thứ nào.

"Ta có thể đợi cô ấy tỉnh lại không?" Anh nghĩ anh muốn nhìn xem rốt cuộc cô như thế nào rồi, hình như thật sự rất nghiêm trọng.

"Không cần ông hư tình giả ý, ta thật sự không biết mẹ coi trọng ông chỗ nào, năm đó tôi thật sự không nên tha thứ cho ông, không nên cầu xin mẹ tha thứ cho ông. Để cho ông chết vui trong tuyệt thì tốt hơn!" Kỳ Kỳ càng nghĩ càng tức. Người đàn ông này, lại có thể giả bộ quên hết mọi người, hơn nữa còn muốn cho bọn họ thấy mình là người có tình nghĩa như vậy sao? Nếu như ông ta có thể giả bộ như không biết bọn họ. Như vậy bọn họ cũng có thể nghĩ là cha đã chết rồi.

"Y nha y nha." Từ Dật còn chưa biết nói, chỉ bị bồm được hai tiếng, nhìn Phác Tuấn Hi, hình như từ trong mắt nó thấy được thất vọng, đau lòng, còn có không hiểu.

"Từ Dật, không cho khóc!" Vẻ mặt Kỳ Kỳ lạnh nhạt khiến cho người khác rất khó có thể tin tưởng, nó chỉ là một đứa bé mười tuổi.

"Y y nha nha!" Từ Dật trốn vào Nguyệt trong ngực Triệu Tâm, không nhìn Phác Tuấn Hi nữa.

"Oa." Điềm Điềm đột nhiên ngồi trên đất, lớn tiếng khóc lên.

"Điềm Điềm, sao con lại khóc thế?"

"Cha chết rồi, không quan tâm bọn con nữa rồi, con đương nhiên muốn khóc!" Nói xong, Điềm Điềm tiếp tục khóc rống lên.

Nó thật sự rất đau lòng, lúc đi rõ ràng cha vẫn còn rất tốt, tại sao trở lại, đã không còn sống nữa?

Kỳ Kỳ không để ý tới Phác Tuấn Hi nữa, trở lại chỗ ngồi vừa nãy của nó. Lại thêm một lúc nữa, thấy Phác Tuấn Hi còn đứng ở nơi đó, nhàn nhạt mở miệng, nói: "Nếu như không muốn tôi gọi bảo vệ mời ông ra ngoài thì ông cứ tiếp tục đứng ở nơi đó đi!"

Phác Tuấn Hi vẫn đứng ở nơi đó, vào lúc này lão Ngũ đã mang theo bảo vệ đi vào. Đi tới trước mặt của Kỳ Kỳ, rất cung kính kêu một tiếng. "Đại thiếu gia!"

"Đưa người đàn ông này ném ra ngoài cho tôi, tôi không muốn nhìn thấy mặt ông ta một lần nữa." Lão Ngũ dạ một tiếng, chỉ vào bốn bảo vệ sau lưng đi tới bên cạnh Phác Tuấn Hi nâng anh lên.

"Này. Các người làm cái gì vậy? Mau thả tôi xuống." Nếu như là một người đàn ông thì anh còn có thể đối phó được nhưng bây giờ là bốn người bảo vệ, cộng thêm một người đi theo kia, tổng cộng là năm người. Nếu như anh muốn tránh thoát có thể cũng không dễ dàng chạy trốn đi như vậy!

Đúng lúc này Tổng Tâm Dao được đẩy ra ngoài, bác sĩ dặn dò mấy câu sau đó liền trở về phòng làm việc. Bọn họ đưa Tổng Tâm Dao vẫn còn hôn mê vào trong phòng bệnh, ba đứa nhỏ liền vây quanh bên giường, nhìn Tổng Tâm Dao đang hôn mê. Thật may mắn là thai nhi không có bất kỳ chuyện gì. Nếu như có chuyện gì đó xảy ra, cô nhất định càng không thể tiếp thụ nổi.

Phác Tuấn Hi ngồi trong vườn hoa bệnh viện, nhìn tấm hình trong tay. Tại sao trên thế giới này, lại có một người đàn ông, giống mình như thế này, bọn họ giống y như là cùng một người. Nhìn lại người phụ nữ trong bức ảnh kia, đối với anh mà nói là hoàn toàn xa lạ nhưng tại sao trong lòng anh luôn có một loại cảm giác vô cùng quen thuộc?

Nếu như bọn họ thật sự quen biết nhau vậy thì giữa bọn họ có quan hệ gì? Tại sao bọn họ lại quen thuộc như vậy? Hay là giữa anh và người phụ nữ này, thật sự có quan hệ gì đó mà anh không biết.

Nếu sự thật là như vậy thì Thôi Thục Viện vẫn luôn gạt anh. Nếu như không phải, tại sao lại có nhiều người nói anh là Cung Hình Dực như vậy. Mới vừa rồi khi ra khỏi phòng bệnh viện, rất nhiều người đi ngang qua cũng đều nói anh là Cung Hình Dực. Hay là giữa anh và Cung Hình Dực lại có quan hệ nào đó. Hoặc là giống như anh em sinh đôi chẳng hạn, mà bọn họ chỉ đang nhận lầm anh thành Cung Hình Dực mà thôi.

"Oa. Tổng giám đốc của Từ Mị kia!" Hai cô gái khi đi qua người anh, không nhịn được kêu lên.

Anh nâng mắt nhìn hai cô gái sau đó lại một lần nữa cúi đầu nhìn tấm hình trong tay.

Có lẽ, anh nên điều tra chuyện này, nếu như anh cùng người phụ nữ kia, thật sự có quan hệ hôn nhân, như vậy anh sẽ không thể ở chung một chỗ với Thôi Thục Viện.

Nếu như tất cả chuyện này chỉ là hiểu lầm, như vậy thì coi như vẫn chưa hề có chuyện gì xảy ra.

"Tiểu tử, tôi có thể ngồi ở chỗ này không?" Một ông lão tóc trắng xoa đi tới, dùng cây gậy trong tay chỉ chỉ chỗ ngồi bên cạnh Phác Tuấn Hi.

"Dĩ nhiên có thể!" Phác Tuấn Hi nhàn nhạt trả lời, ngồi dịch sang một chút.

"Cám ơn! Người đã già không còn dùng được nữa, đi vài bước đã không nổi!" Ông lão thở dài, đưa tay gỡ chân mình một cái.

"Ông à, trông ông vẫn cường tráng như thế, làm sao có thể gọi là già chứ?" Phác Tuấn Hi ngẩng đầu liếc nhìn ông lão bên cạnh, nhàn nhạt an ủi.

"Cậu đừng an ủi lão già này nữa, thân thể của tôi, tôi hiểu rất rõ." Ông lão tóc trắng cũng sớm đã hiểu tất cả.

"Tiểu tử, có phải cậu vẫn hay uống thuốc không?" Ông lão nhìn anh một lát, hỏi.

"Đúng thế! Kể từ khi thoát khỏi một tai nạn, thỉnh thoảng vẫn nhức đầu, cho nên có uống thuốc giảm đau." Gần đây đầu của anh vẫn luôn đau nhức, mỗi lần như vậy đều phải uống mấy viên thuốc mới hết được.

"Cậu có tin tưởng lão già tôi không?" Ông lão tóc trắng có cảm giác, thuốc mà anh uống, có chút vấn đề, sắc mặt của anh thật sự không dễ nhìn chút nào.

"Dạ!" Phác Tuấn Hi cười nhạt, một người già cũng sẽ không thể làm gì được anh.

"Tôi bắt mạch giúp cậu." Ông lão tóc trắng kéo tay Phác Tuấn Hi qua, nhắm mắt lại tập trung giữ một lát.

"Cậu nói cậu uống thuốc giảm đau, vậy tên của loại thuốc đó là gì?"

"Tôi cũng không rõ lắm, là vị hôn thê cho tôi uống." Anh vẫn luôn tin tưởng Thôi Thục Viện, cho nên cho tới bây giờ cũng chưa từng hỏi qua thuốc giảm đau đó là loại gì.

"Vào tầm này ngày mai, cậu đem loại thuốc đó tới đây chờ tôi! Tôi sẽ nói cho cậu, nhưng mà cậu nên nhớ loại thuốc này không thể uống nữa. Loại thuốc đó không có lợi cho sức khỏe!" Ông lão tóc trắng buông tay anh xuống, cười nhàn nhạt mà nói.

"Viện trưởng, ông ở đây à!" Y tá đã đi tìm một vòng lớn, không ngờ ông lại ở chỗ này.

"Seminar đã bắt đầu rồi sao?" Y tá gật đầu một cái.

"Đi thôi!" Ôn viện trưởng đứng lên, đi theo y tá rời khỏi chỗ này.

Phác Tuấn Hi nhìn bóng lưng ông rời đi, nhìn lại tay mình một chút. Đúng như lời ông ấy nói, loại thuốc giảm đau đó không thể uống được nữa sao? Xem ra anh phải nghĩ biện pháp lấy được loại thuốc đó đưa cho ông ấy xem trước đã.

Vừa trở về khách sạn, đã nhìn thấy Thôi Thục Viện chờ ở cửa.

"Tuấn Hi, anh đi đâu vậy hả ? Làm thế nào mà bây giờ mới trở về?" Thôi Thục Viện thấy anh trở lại, vội chạy tới.

"Sao em không vào trong chờ?" Phác Tuấn Hi mặc cho cô kéo cánh tay mình, đi vào trong khách sạn.

"Em muốn chờ anh vào chung!" Thôi Thục Viện nắm thật chặt tay anh, hình như sợ anh sẽ chạy mất vậy. Phác Tuấn Hi liếc mắt nhìn cánh tay của mình đã bị cô nắm chặt, chỉ là anh lại đưa ra một cánh tay khác, cười, vỗ vỗ tay cô.

Hai người tiến vào thang máy, đưa cô trở về phòng, sau đó anh lại đi về phòng của mình.

"Tuấn Hi." Thôi Thục Viện thấy anh rời đi, liền gọi lại.

"Còn có việc gì sao?"

"Buổi tối, ở lại phòng em đi!" Cô cúi đầu, hình như cô đã to gan đưa ra một lời thỉnh cầu với anh mà cảm thấy ngượng ngùng.

"Mới vừa ngồi máy bay, em cũng mệt mỏi rồi, nghỉ ngơi thật tốt đi!" Anh muốn điều tra rõ quan hệ giữa bọn họ, sau đó mới có thể suy nghĩ lại xem làm thế nào.

Kể từ sau khi rời Hàn Quốc đến thành phố O, tất cả mọi chuyện đã xảy ra khiến cho anh có chút khó có thể tiếp nhận được. Người phụ nữ kia, còn có những đứa bé kia, mang đến cho anh một cảm giác, đều thật sự rất quen thuộc.

Đưa bé tên Kỳ Kỳ đó lại có khuôn mặt giống anh như thế, khiến cho anh cũng bắt đầu hoài nghi, Kỳ Kỳ có phải là con anh hay không, hoặc là đứa bé kia căn bản chính là con anh, còn có người phụ nữ tên Tống Tâm Dao kia cũng chính là vợ của anh. Mà Thôi Thục Viện cho tới nay, đều lừa gạt anh, để cho anh nghĩ rằng mình thật sự chính là Phác Tuấn Hi. Lại làm cho anh từ từ tiếp nhận thân phận Phác Tuấn Hi này.

"Tốt! Vậy anh cũng nghỉ ngơi thật tốt!" Thôi Thục Viện có chút thất vọng, càng thêm sợ, anh sẽ phát hiện chuyện gì đó.

"Ừ! Ngủ ngon!" Phác Tuấn Hi lần này không tiếp tục đứng nhìn cô trở về phòng, mà tiếp tục đi. Sau khi anh đi, Thôi Thục Viện thấy anh khép cửa phòng lại, cũng liền trở lại trong phòng, có lẽ anh thật sự mệt mỏi.

Trở về phòng, cô liền gọi điện thoại cho cha. Hỏi ông một chút xem sau đó phải làm như thế nào, có lẽ bọn họ hoàn toàn không nghĩ tới chuyện Tống Tâm Dao sẽ xuất hiện trong phi trường.

"Tiếp tục cho anh ấy uống thuốc sao?" Thuốc cô mang theo cũng đủ nhiều, nhưng mà vẫn cho anh uống thuốc cũng không biết có thể đảm bảo sẽ không chế được thần trí của anh hay không. Cô thật sự rất lo lắng, anh và Tống Tâm Dao sau mấy lần gặp mặt, có thể sẽ nhớ lại chuyện tình giữa bọn họ.

"Đúng, tiếp tục cho nó uống thuốc. Phải đợi đến khi kế hoạch của chúng ta hoàn thành, anh ta mới hết nhiệm vụ, không có chỗ dừng." Giọng nói của Thôi Sử Viễn từ bên kia điện thoại, truyền vào trong tai Thôi Thục Viện .

"Nhưng cha à, loại thuốc này uống quá nhiều anh ấy sẽ chết." Loại thuốc này mặc dù có thể khống chế tâm trí của anh ấy, khiến cho anh ấy quên hết chuyện lúc trước. Nhưng mà loại thuốc này đối với thân thể, rất có hại. Nếu như tiếp tục uống nữa, anh ấy thực sự sẽ mất mạng.

"Vậy bây giờ con hãy giảm bớt lượng thuốc cho nó uống, khi kế hoạch của chúng ta chưa thành công, nó không thể chết được." Thôi Sử Viễn cúp điện thoại, nhìn bầu trời Seoul. Ông có thể tạo dựng một bầu trời ở Seoul, tin tưởng là ở thành phố O của Trung Quốc, ông cũng có thể tạo ra một khoảng trời như vậy. Hiện tại, cái ông muốn là Từ Mị.

Thôi Thục Viện nghe điện thoại truyền đến tiếng “tút tut”, liền ném nó ra chỗ khác. Xem ra, vẫn phải nghe lời Thôi Sử Viễn, chỉ hy vọng anh không thể nhớ ra chuyện gì.

Thôi Thục Viện ngủ thẳng đến nửa đêm, bị tiếng gõ cửa truyền tới đánh thức. Cô khoác tạm một cái áo, liền đi ra cửa, xuyên qua mắt mèo thấy người ngoài cửa là Phác Tuấn Hi, vội vàng mở cửa cho anh vào.dd

"Thục Viện, thuốc giảm đau, cho anh thuốc giảm đau." Phác Tuấn Hi ngã ngồi bên cạnh cửa, đôi tay ôm thật chặt đầu óc của mình.

“ Anh chờ!” Bình thường anh đều là một tuần anh mới phát bệnh đau đầu một lần, lần này làm sao mà hai ngày trước mới vừa phát bệnh, hôm nay đã lại phát bệnh tiếp rồi.

Nhưng hiện tại cô đã không thể nghĩ quá nhiều, vội vàng trở lại phòng, mở túi của mình, từ bên trong lấy ra một lọ thuốc, đổ mấy viên lên tay, cảm tới một chén nước, đi tới cửa.

"Mau uống đi." Đem thuốc thả vào trong tay Phác Tuấn Hi, đưa luôn nước cho anh.

Bên ngoài lại đột nhiên truyền đến tiếng động, cô quay đầu đi xem một cái, khi quay đầu lại, thấy Phác Tuấn Hi đã uống thuốc xong, tựa vào trên tường thở hổn hển. Mặc dù đối với âm thanh vừa mới vang lên ngoài kia cô cảm giác có chút kỳ quái, nhưng mà Phác Tuấn Hi cũng đã uống thuốc, cô cũng yên tâm.

"Em đưa anh trở về phòng!" Thôi Thục Viện đỡ Phác Tuấn Hi đang ngồi dưới đất dậy. Khi cô đỡ anh dậy cũng không chú ý đến bàn tay đang để trong túi áo ngủ của anh lần nữa bỏ ra ngoài.

"Cám ơn!" Ngồi lên trên giường, anh nói cám ơn cô.

"Tốt nhất anh nên nghỉ ngơi một chút! Có thể là do ngồi máy bay, cho nên tối nay anh lại phát bệnh. Anh ngủ đi, uống thuốc cũng sẽ không còn đau đớn." Phác Tuấn Hi gạt đầu một cái, liền nằm lại trên giường, nhắm mắt lại, giả vờ ngủ say. Nghe thấy tiếng hít thở vững vàng của anh, Thôi Thục Viện lúc này mới yên tâm, giúp anh tắt đèn, sau đó liền đi ra ngoài. Cho đến khi cửa khóa lại, anh mới lại bật đèn lên, từ trong túi áo ngủ, lấy ra mấy viên thuốc mới vừa bỏ vào.

Nhìn chữ phía trên viên thuốc, anh mở laptop ra bắt đầu tra, nhưng mà ở trên web lại không tra được tên của loại thuốc này, không thể làm gì khác hơn là đợi đến ngày mai cầm đến bệnh viện, chờ vị viện trưởng kia xem giúp anh. Nhưng mà, tên của loại thuốc này, hình như thật sự có chút kỳ quái.

Thuốc giảm đau, vì sao lại có tên là ——lkz, coi như nghĩ lâu hơn nữa, cũng nghĩ không ra đây rốt cuộc là thuốc gì. Nếu như quả thật chỉ là thuốc giảm đau thì trên website căn bản cũng không thể không tìm được. Thuốc này nhất định có vấn đề gì đó, xem ra chỉ có thể đợi đến mai mới có thể biết được.

Ngày thứ hai, báo chí đã đưa ra thông báo, chính là chuyện mà ngày hôm qua Tổng Tâm Dao nói trong phi trường, Cung Hình Dục đã mất. Tổng Tâm Dao nhìn tờ báo, vẫn không nhận được rơi nước mắt, cô thật sự không muốn làm như vậy. Cô hy vọng người đàn ông kia là Cung Hình Dục biết bao. Hy vọng anh ta và Cung Hình Dục không cần giống nhau đến vậy biết nhường nào.

Nhưng mà, bọn họ đúng là cùng một người. Khi cô đứng bên cạnh anh, anh cho cô cảm giác, vẫn giống như chưa từng thay đổi, nếu như không phải là Cung Hình Dục, cô thật không biết, anh ta là ai.

Ánh mắt của anh cô vĩnh viễn đều không thể nào quên, khi anh nhìn cô, ánh mắt, vẻ mặt vẫn giống như trước kia, nếu như anh thật sự đã không còn thương cô nữa, vậy thì tại sao anh vẫn bày ra vẻ mặt như vậy?

"Mẹ, mẹ vẫn còn đang xem báo à!" Hôm nay là ngày mùng một tháng năm, Kỳ Kỳ có nhiều ngày nghỉ ngơi, sáng sớm dậy, đã tới bệnh viện thăm Tổng Tâm Dao.

"Kỳ Kỳ, hôm nay tại sao con không đi học." Cô căn bản là đã quên, hôm nay là ngày mấy.

"Mẹ, trường học của chúng con được nghỉ, mẹ quên sao!" Kỳ Kỳ chỉ chỉ ngày trên mặt báo.

"Thật xin lỗi, mấy ngày nay đã xảy ra quá nhiều chuyện, mẹ thật sự đã quên việc này rồi." Tổng Tâm Dao đưa tay vuốt ve gương mặt Kỳ Kỳ, thoáng qua trong mắt cô là hình ảnh Cung Hình Dục trước kia che chở trăm bề.

Anh đã từng nói: nếu như trời mưa, anh sẽ là chiếc ô của em, sẽ không để cho em bị ướt. Anh nói: nếu như có một ngày chúng ta đều già rồi, anh hi vọng em sẽ đi trước, như vậy em cũng không cần rơi lệ vì anh, đời này em đã vì anh mà rơi lệ quá nhiều. Về sau, hãy để cho anh rơi lệ một lần vì em được không?

Anh nói: nếu như có một ngày, chúng ta đi không nổi nữa rồi, chúng ta sẽ ngồi ở trong nhà, mỗi ngày anh sẽ đều kể cho em chuyện xưa, những chuyện mà em thích nghe.

Anh nói: cả đời anh, có thể cưới được người phụ nữ tốt như em làm vợ, anh đã không còn cầu mong chuyện gì khác nữa.

Anh nói: đợi đến khi chúng ta đều già đi, chúng ta sẽ đem công ty giao lại cho con cái, chúng ta sẽ đi du lịch vòng quanh thế giới, chơi cho đến khi chúng ta không thể chơi được nữa mới thôi.

Anh nói: chỉ cần có anh ở đây, anh nhất định sẽ không để cho bất kỳ ai làm tổn thương em; bởi vì anh tin tưởng rằng, anh có thể bảo vệ cho em thật tốt.

Nhưng mà, hiện tại người tổn thương cô, chính là anh. Anh vẫn có thể bảo vệ cô sao? Vẫn có thể giống như trước đây, mến yêu cô sao?

Không thể, đã không thể nữa rồi!

"Mẹ!" Kỳ Kỳ đưa tay lau đi nước mắt trên gò má cô, biết cô lại bắt đầu nhớ nhung Cung Hình Dục, biết cô căn bản cũng không thể trong một khoảnh khắc ngắn ngủi như vậy mà quên được Cung Hình Dục.

"Kỳ Kỳ." Tổng Tâm Dao ôm Kỳ Kỳ vào trong lòng, cô thật không thể hiểu, tại sao anh có thể tuyệt tình như vậy, tại sao anh có thể nói quên liền quên. Tại sao có thể giả bộ làm như không biết, cho dù cô ngã trong vũng máu như vậy anh cũng có thể chẳng quan tâm.

Anh đã từng nói, anh sẽ chạy về đứng lúc để nhìn con ra đời, anh nhất định sẽ về. Bây giờ anh trở về rồi nhưng mà tất cả đều đã thay đổi, anh không còn là Cung Hình Dục yêu cô, cưng chiều cô, bảo vệ cô, thương cô giống như trước kia nữa rồi. Bây giờ anh đã trở thành Phác Tuấn Hi tuyệt tình, vô tâm,

lạnh lùng, chẳng quan tâm đến cô. Nếu như anh thật sự muốn làm Phác Tuấn Hi, như vậy thì anh cứ tiếp tục làm đi, coi như Cung Hình Dục của cô đã chết rồi, cũng sẽ không trở lại nữa.

Coi như trong cuộc đời cô, cho tới bây giờ cũng chưa từng xuất hiện một người đàn ông như vậy, cho tới bây giờ cũng chưa từng yêu một người đang ông nào. Cho tới bây giờ đều chưa từng có.

Nhưng mà thật sự có thể coi như là cho tới bây giờ đều chưa từng có người như vậy sao? Thật có thể coi như tất cả mọi chuyện đều? Thật có thể là chưa từng xảy ra sao? Cho tới bây giờ cũng không có người đàn ông nào mà cô yêu mến sao?

Nhưng tình yêu này đã thâm nhập vào cốt tủy, thật sự có thể nói quên liền quên sao?

"Mẹ, sau khi khóc, cũng không cần đau lòng nữa, mẹ còn có Kỳ Kỳ, còn có Diễm Diễm, còn có Tử Dật. Còn có em bé trong bụng nữa, chúng con sẽ vĩnh viễn đều ở bên cạnh mẹ." Kỳ Kỳ nắm bàn tay nhỏ bé ra, nhẹ nhàng vỗ lưng cô.

Tổng Tâm Dao gật đầu một cái, mặc cho Kỳ Kỳ dùng tay nhỏ bé, giúp cô lau nước mắt trên mặt.

*

Phác Tuấn Hi né tránh Thôi Thục Viện chạy tới bệnh viện, đợi ở chỗ ngồi ngày hôm qua, chờ lão viện trưởng xuất hiện. Khi anh đang đợi ông, lại không nhìn được chạy đi hỏi phòng bệnh của Tổng Tâm Dao. Khi anh tìm được phòng bệnh của Tổng Tâm Dao, bên trong sớm đã trống trơn. Mọi thứ đều đã dọn dẹp sạch sẽ, sau khi hỏi ý tá, mới biết cô đã xuất viện rồi.

Thất vọng trở lại trong vườn hoa bệnh viện, ngồi một lát lão viện trưởng liền chống gậy đi tới ngồi xuống bên cạnh anh.

"Thuốc đã mang tới chưa?" Phác Tuấn Hi gật đầu một cái, từ trong áo khoác tây trang lấy ra mấy viên thuốc lấy được tới hôm qua.

"Cậu uống loại thuốc này đã được bao lâu rồi?"

"Khoảng hơn 2 tuần! Nếu như là từ sau khi tôi tỉnh lại từ tai nạn xe cộ thì là hai tuần lễ, trước đó có uống hay không tôi cũng không rõ lắm!" Anh căn bản là ngay cả thân phận của mình cũng đều không nhớ.

"Loại thuốc này, có thể không chế tâm trí của con người, có thể tạm thời làm cho người ta mất đi tất cả trí nhớ trước kia, nếu như sử dụng nhiều lần, cậu sẽ sinh ra lệ thuộc đối với thuốc này, cho đến ngày cậu chết đi." Loại thuốc này đã sớm đã bị cục y dược cấm rồi, tại sao bây giờ lại xuất hiện, ông có chút không hiểu. Chuyện như vậy phải báo cảnh sát điều tra một chút.

"Ý ông nói là, tôi là vì loại thuốc này mới mất đi trí nhớ trước kia sao?" Lão viện trưởng gật đầu một cái.

"Cậu không thể tiếp tục uống loại thuốc này nữa, cho dù đầu lại đau cũng phải nhịn không thể uống. Nếu như cậu tiếp tục uống nữa, cậu không chỉ sẽ mất mạng, mà chỉ cần uống thêm nữa thì ngay cả chính cậu cũng không thể suy nghĩ được chuyện gì. Loại thuốc này có thể không chế suy nghĩ của cậu. Giống như là dùng thuốc phiện vậy, nếu như sử dụng nhiều, sẽ sinh ra lệ thuộc đối với nó. Sau đó từ từ bị thuốc khống chế, sau đó sẽ không còn là chính mình nữa." Loại thuốc này được lực rất mạnh, sử dụng ba lần trở lên, sẽ lệ thuộc vào nó.

"Nếu như ngừng dùng loại thuốc này, sẽ như thế nào? Tôi có thể nhớ ra chuyện lúc trước không?" Bây giờ chuyện anh muốn biết, chính là anh trong quá khứ, mà không phải những điều này.

"Chuyện này phải phụ thuộc vào chính bản thân cậu. Khi cậu vừa mới bắt đầu ngừng dùng thuốc, có thể sẽ rất khó chịu, thậm chí toàn thân sẽ đổ mồ hôi lạnh, có thể toàn thân sẽ giống như có độc trùng cắn vậy, chỉ cần cậu kiên trì mấy lần, là có thể tốt hơn. Trí nhớ sao? Cái này khó mà nói, trước kia có người đã thí nghiệm khôi phục trí nhớ như thế này, khả năng khôi phục chỉ có 30%. Nhưng mà điều này cũng phải xem chính cậu muốn như thế nào. Nếu như cậu có thể khôi phục trí nhớ thì cũng chỉ có thể chứng minh đoạn ký ức này đối với cậu rất quan trọng, nếu như cậu không khôi phục được trí nhớ, như vậy thì đoạn trí nhớ trước kia đối với cậu chính là không quan trọng. Tiểu tử, xem ra thân phận cậu rất đặc biệt, ta chỉ có thể nói, cậu không thể uống loại thuốc này nữa." Lão viện trưởng nhìn ông lão bên cạnh đang được con gái đỡ, từng bước một đi về phía sân cỏ.

"Cậu thấy ông lão kia chưa?" Phác Tuấn Hi gật đầu một cái, không rõ lắm tại sao ông muốn nói với mình chuyện này.

"Năm đó ông ấy chính là một trong những người sử dụng thí nghiệm loại thuốc này, đến bây giờ ông ấy vẫn không thể nhớ ra chuyện lúc trước. Ông ấy cũng là một trong những người tham gia nghiên cứu loại thuốc này, nhưng cũng là một trong những người sử dụng thí nghiệm, mặc dù ông ấy chỉ uống có một lần, nhưng ông ấy đã mất đi tất cả trí nhớ." Mà ông, đồng dạng cũng là một trong những người tham gia nghiên cứu loại thuốc này. Ban đầu bọn họ nghiên cứu thuốc này, cũng là vì nhận được thông báo của quốc gia. Nhưng mà loại thuốc này mới nghiên cứu ra không được đến nửa tháng, đã không được phát hành trên thị trường nữa, nó đã cục y dược phát lệnh cấm.

Năm đó, người tham gia nghiên cứu loại thuốc này trừ ông cùng ông lão ở ngoài kia ra, còn có một bác sĩ người Hàn Quốc, nhưng mà kể từ sau chuyện lần đó phát sinh, ông ta cũng không còn xuất hiện nữa. Không ai biết ông ta đi đâu, nhưng mà ông ta lại mang đi một số tài liệu nghiên cứu loại thuốc này.

"Ông ấy thật sự rất vĩ đại, lại có thể tự mình sử dụng thuốc thí nghiệm." Phác Tuấn Hi ngược lại rất bội phục ông ấy.

"Vĩ đại có ích lợi gì, cho đến bây giờ vẫn không nhớ ra người nhà và con mình. Mặc dù các con của ông cũng qua đây chăm sóc ông, nhưng mà vẫn không làm ông ấy nhớ ra chuyện gì. Tiểu tử, ta thật tâm hi vọng cậu có thể lấy lại trí nhớ." Lão viện trưởng đứng lên, giao cho anh một lọ thuốc giảm đau.

"Nếu như thật sự đau đến nỗi không chịu được lời thì hãy ăn cái này. Chỉ cần trong lòng có tín niệm, sẽ không cảm thấy đau đớn nữa." Lão viện trưởng cười cười với anh, sau đó liền chống gậy đi về hướng bệnh viện.

Phác Tuấn Hi nhìn lọ thuốc trong tay, bỏ vào trong túi áo, đứng dậy đi về phía công ty. Anh bây giờ vẫn là tổng giám đốc của Thôi Phác, còn có rất nhiều chuyện phải xử lý. Cho dù anh muốn mau chóng điều tra ra chuyện của mình, nhưng vẫn không thể để cho bọn họ phát hiện, anh đang điều tra chuyện này.

Nếu như bị bọn họ phát hiện, chắc hẳn anh cũng không được tự do như thế này rồi, có thể đến lúc đó còn bị giám thị, như vậy cũng không phải là chuyện anh mong muốn.

Trong tang lễ của Cung Hình Dục, Tổng Tâm Dao nâng cao bụng, ngồi trên ghế. Rất nhiều người trong thương giới quen biết nhìn thấy thông báo đều tới tiễn đưa anh. Tổng Tâm Dao toàn thân áo trắng, đang ngồi yên lặng, không khóc không làm khó, vẻ mặt lại vô cảm.

"Bà Cung, xin nên bi thương!" Một tổng giám đốc của công ty nào đó đi tới trước mặt Tổng Tâm Dao, chỉ có thể bắt đầu từ lúc đầu. Ông vẫn luôn khâm phục Cung Hình Dục, nhưng thật không ngờ anh lại mất sớm như vậy.

"Cám ơn tổng giám đốc Âu!" Chị Diệu ở bên cạnh Tổng Tâm Dao, giúp cô nói cảm ơn.

"Dao Dao." Lôi Vũ Minh khi nhìn thấy thông báo, thật sự sợ hết hồn, tại sao đột nhiên lại xảy ra chuyện như vậy.

"Vũ Minh!" Tổng Tâm Dao thấy là Lôi Vũ Minh, khẽ ngẩng đầu lên, nhàn nhạt kêu một tiếng. Thấy sắc mặt cô tái nhợt, Lôi Vũ Minh cũng bị cô làm cho giật mình.

"Sắc mặt em tại sao lại kém như vậy!" Coi như cô đã gả cho Cung Hình Dục, nhưng mà đối với cô, sự quan tâm của anh cho tới bây giờ cũng chưa từng ít đi. Bọn họ không có cách nào trở thành vợ chồng, vậy thì anh cũng sẽ xem cô giống như là em gái để đối đãi, nhìn cái bộ dáng này của cô, anh thật sự rất đau lòng.

"Lôi tiên sinh, tốt nhất cậu nên khuyên nhủ cô chủ nhà chúng tôi đi! Đã hai ngày hai đêm cô ấy không có chợp mắt, hơn nữa lại ăn rất ít." Chị Diệu lo lắng cô sẽ sinh bệnh mất. Hiện tại cô còn mang thai đứa bé, mỗi ngày còn ăn ít cơm, thật sự không thể yên lòng. Thấy cái bộ dáng này của cô, chị thật hi vọng có thể đánh cho cái người tên Phác Tuấn Hi kia một trận. Hồi hấn một chút xem rốt cuộc là anh ta còn có lương tâm hay không, tại sao lại có thể làm như vậy, lại có thể đối đãi với Tổng Tâm Dao như vậy.

"Dao Dao, em như vậy là không được. Bây giờ em còn có thai, cũng không thể ngược đãi mình như vậy! Coi như hiện tại anh ấy không có ở đây, em cũng không thể hành hạ mình, em còn có Kỳ Kỳ cùng bọn nhỏ. Cho dù em không nghĩ cho mình, cũng phải vì bọn nhỏ mà suy nghĩ thật tốt!" Cung Hình Dục chết đi, đối với cô nhất định là một đả kích rất lớn.

"Vũ Minh, cảm ơn anh! Chỉ là em thật sự không có một chút khẩu vị nào." Mỗi ngày cô đều ép buộc mình ăn nhiều một chút, ăn nhiều một chút. Nhưng ăn đến cuối cùng, cô đều nuốt không trôi. Hơn nữa không biết bao nhiêu lần ăn rồi lại phun ra.

"Chị Diệu, bảo phòng bếp làm cho cô ấy chút đồ ăn nhẹ, như vậy không ăn không thể được." Sắc mặt cô, so với lần trước khi anh nhìn thấy cô, không biết kém hơn bao nhiêu.

"Được! Sẽ làm ngay!" Chị Diệu gật đầu một cái.

"Phác Tuấn Hi đến rồi!" Người làm trong nhà chạy vào báo.

"Tôi không muốn nhìn thấy anh ta!" Anh ta tới làm cái gì? Đến để chê cười cô sao?

"Hiểu!" Lão Ngũ gật một cái liền chạy ra ngoài.

"Chị Diệu, Phác Tuấn Hi là ai?" Lôi Vũ Minh gần đây đều ở đây trong công ty vội vàng xử lý công việc, rốt cuộc đã xảy ra những chuyện gì, anh cũng không rõ.

"Lôi tiên sinh, vì sao lại muốn tôi nói chuyện này nữa!" Cô không biết đã phải giải thích bao nhiêu lần, nhưng là mỗi lần đều rất bất đắc dĩ.

"Nếu cô không nói vậy tôi đi xem một chút!" Có lẽ, chính mình đi xem vẫn tương đối thích hợp hơn.

Tổng Tâm Dao vốn muốn gọi anh lại, nhưng mà anh đã đi ra ngoài mất rồi. Tổng Tâm Dao tựa vào người chị Diệu, nhìn về phía tấm ảnh. Anh rõ ràng đã nói, anh không thể ra đi trước cô nhưng bây giờ người đi trước lại là anh.

Khi Lôi Vũ Minh đi tới cạnh cửa, liền gặp được Phác Tuấn Hi. Hình như anh đã hiểu rõ ràng nguyên nhân tại sao Tổng Tâm Dao không cho anh ta đi vào rồi.

"Anh là ai?" Lôi Vũ Minh đi tới trước mặt anh ta, nhìn một lát. Anh ta cùng Cung Hình Dục thật sự giống nhau như đúc, ngay cả anh cũng cảm thấy, bọn họ căn bản là cùng một người. Nếu như bọn họ là cùng một người vậy thì tại sao Tổng Tâm Dao phải tuyên bố ra ngoài là Cung Hình Dục đã chết?

"Tôi là tổng giám đốc của Thôi Phác quốc tế——Phác Tuấn Hi. Đây là vị hôn thê của tôi—— Thôi Thực Viện." Anh vừa mới dứt lời, quả đấm của Lôi Vũ Minh đã hung hăng đánh lên trên mặt anh.

"Khá lắm, Phác Tuấn Hi, Cung Hinh Dục tôi thật sự đã nhìn lầm người. Không ngờ anh lại có thể tuyệt tình như vậy." Lôi Vũ Minh hiện tại đã thật sự hiểu, tại sao Tống Tâm Dao phải nói Cung Hinh Dục chết rồi. Ngay cả anh cũng cảm thấy Cung Hinh Dục đã chết, người đàn ông trước mắt này căn bản chỉ là một người không có lương tâm.

"Anh làm cái gì vậy?" Thấy Phác Tuấn Hi bị đánh, Thôi Thục Viện vội vàng lại gần.

"Người phụ nữ đề tiện như cô, cắt sang một bên cho tôi." Một người chưa bao giờ đánh phụ nữ như Lôi Vũ Minh cũng ra tay cho Thôi Thục Viện một quyền.

"Thục Viện, em không sao chứ!" Phác Tuấn Hi thấy Thôi Thục Viện bị đánh một quyền, đang muốn bỏ chạy cho Lôi Vũ Minh một quyền nhưng mà Lôi Vũ Minh lại nhanh hơn anh một bước.

"Thế nào, muốn ở chỗ này biểu hiện tình yêu sao? Rất thương cô ta sao? Lôi Vũ Minh tôi chưa bao giờ đánh phụ nữ, nhưng mà hôm nay tôi thật sự muốn đánh đôi cẩu nam nữ này." Lôi Vũ Minh nói một câu, liền cho anh thêm một quyền.

"Đừng đánh, đừng đánh!" Thôi Thục Viện thấy khoe miệng Phác Tuấn Hi đã chảy máu, bị sợ đến vội vàng chạy lên.

"Đủ rồi!" Tống Tâm Dao được chị Diêu đỡ, đi tới cạnh cửa.

"Hôm nay là tang lễ của chồng tôi, các người muốn đánh nhau vậy thì rút xa một chút, đừng ở chỗ này làm ô nhiễm di thể của chồng tôi." Sắc mặt của Tống Tâm Dao tái nhợt giống như người sắp chết, bất luận là ai khi nhìn thấy cũng sẽ đau lòng.

Phác Tuấn Hi nhìn cô một lát, nhìn sắc mặt cô tái nhợt như người chết, rất muốn tiến lên xem cô như thế nào. Nhưng cô đã xoay người đi vào, Thôi Thục Viện đi tới bên cạnh, đỡ Phác Tuấn Hi dậy.

"Tuấn Hi, anh không sao chứ?" Đưa tay cẩn thận giúp anh lau đi máu bên khoe miệng.

"Không có việc gì, em không sao chứ!" Thôi Thục Viện lắc đầu một cái.

"Nếu như muốn yêu thương nhau thì thật xin lỗi, nơi này không hoan nghênh các người, rút ra khỏi nơi này. Phác Tuấn Hi đứng không, tôi cho người biết, đừng làm cho tôi lại nhìn thấy anh nữa, tôi mà thấy một lần, sẽ lại đánh người một lần!" Nếu như Lôi Vũ Minh sớm biết anh ta là người như vậy thì anh nhất định sẽ không để cho Tống Tâm Dao gả cho anh ta. Nếu như không phải là bởi vì ngày ấy anh ta ở trong đêm tuyết đứng lâu như vậy, nhìn ra được đó là thật lòng yêu Tống Tâm Dao, anh cũng sẽ không buông tay, để cho Tống Tâm Dao đi cùng với anh ta.

Nhưng mà hiện tại, anh biết mình thật sự là sai lầm rồi. Trong những ngày tiếp theo, anh nhất định sẽ không để cho Tống Tâm Dao chịu một chút xúu tổn thương nào nữa. Nếu như ai dám tổn thương cô..., anh nhất định sẽ đòi lại gấp trăm lần.

"Tẩy hết vết máu ở đây giúp tôi!" Người làm nữ gạt đầu một cái, mức nước đổ lên vết máu để nó chảy ra sân cỏ bên ngoài, sau đó cầm cây lau nhà lau khô nước trên nền, giống như tất cả mọi chuyện đều chưa từng xảy ra.

Tống Tâm Dao sau khi từ bên ngoài đi vào, liền trở lại trong phòng của mình, ngồi ở trên giường, liếc nhìn ảnh đám cưới của bọn họ, còn có hình chụp bọn họ hàng năm đi du lịch cùng nhau. An tĩnh không có một chút âm thanh, bên ngoài thỉnh thoảng truyền đến mấy tiếng, nhưng cô hoàn toàn không nghe lọt, chỉ để cho tâm mắt của mình, ở lại trên tấm ảnh.

Nhìn phía ngoài cửa sổ, bầu trời vẫn sáng sủa như cũ, chỉ là tâm tình của cô lại là u tối. Bên trong quan tài không có thi thể của Cung Hinh Dục, chỉ để một chút quần áo.

Từ Dật bò đến trong phòng cô, đi tới bên cạnh cô.

"Mamie. Mamie." kêu hai tiếng, Tống Tâm Dao hạ thấp tầm mắt nhìn Từ Dật.

"Từ Dật, con mới vừa nói gì?" Cô có chút hoài nghi, không phải là mình nghe lầm chứ?

"Mamie, Mamie, Mamie." Từ Dật giống như là gọi đến nghiện vậy, luôn miệng gọi cô.

"Bảo bối, con biết nói rồi, con biết gọi mẹ!" Tống Tâm Dao kéo Từ Dật vào trong ngực, nhưng tại sao nó mở miệng không đúng lúc như vậy, lại là khi cô đau lòng nhất, khó qua nhất mà biết nói.

"Mamie, mẹ." Nó hình như cảm thấy, Tống Tâm Dao bởi vì nó gọi mình là mẹ mà vui mừng, liền một mực kêu.

"Đưa bé ngoan, đưa bé ngoan!" Cung Hinh Dục, tại sao phải biến thành tình trạng như thế này, vốn cho là anh có thể cùng cô đợi Từ Dật mở miệng nói chuyện, nhưng tất cả đều đã chậm, đợi đến khi Từ Dật biết nói chuyện, lại là lúc anh đã không cần cả nhà bọn họ nữa rồi.

Tống Tâm Dao ôm chặt Từ Dật vào trong ngực, tâm tâm niệm niệm, cũng là Cung Hinh Dục. Nếu như anh không có rời đi, thật là tốt biết bao!

Nhưng mà, đã không thể nào.

Sau khi tang lễ của Cung Hinh Dục kết thúc, Tổng Tâm Dao liền mang theo bụng bầu, đi tới công ty. Còn mấy ngày nữa Dạ Thiên mới có thể trở lại, hiện tại mọi chuyện trong công ty, cô cũng không thể làm gì khác hơn là tạm thời quản lý. Kết hôn với Cung Hinh Dục nhiều năm như vậy, cô cũng học được rất nhiều thứ. Cung Hinh Dục thường xuyên giảng giải cho cô một số chuyện, để cho cô hiểu rõ mọi chuyện trong công ty, cho nên từ từ cô cũng học được rất nhiều chuyện của công ty cùng với một chút phương thức xử lý. Nhìn đống tài liệu đầy ngập trước mắt, Tổng Tâm Dao đều xem xét rất nghiêm túc, nếu như mất một mõi, liền đứng lên, đi tới bên cửa sổ, nhìn thời tiết bên ngoài.

"Phu nhân, uống ly sữa tươi đi!" Thư ký bụng ly sữa bò đi vào, tổng giám đốc vừa đi, thật sự đã làm khổ phu nhân, hiện tại cô ấy có thai, chỉ còn hơn một tháng nữa là sinh rồi. Vốn nên ở nhà nghỉ ngơi thật tốt, nhưng mà thật không nghĩ tới lại xảy ra chuyện như vậy.

"Tại sao không phải cà phê?" Cô một mõi rã rời, muốn uống ly cà phê nâng cao tinh thần.

"Phu nhân, bây giờ cô không thể uống cà phê, nếu như mõi một rồi, cô nên vào trong nghỉ ngơi một lát, những tài liệu này cũng không phải rất gấp." Thư ký nhìn cô như vậy, cũng vì cô mà cảm thấy đau lòng. Làm phụ nữ, thật không dễ dàng.

"Những tài liệu này, cũng đã để hơn nửa tháng, nếu như mà hôm nay tôi không xem xong vậy thì lại phải mang xuống, từng ngày từng ngày đều mang xuống cũng không phải là biện pháp tốt." Nhận lấy ly sữa trong tay thư ký, cô hít hít liền uống một hớp.

"Phu nhân, nếu không tôi giúp cô xem một lần thật cẩn thận, sau đó nếu như có vấn đề gì sẽ tiếp tục hỏi cô." Thư ký rất muốn giúp cô, nhìn cô một mõi như vậy, thật không phải là biện pháp, hơn nữa đối với thai nhi cũng không tốt.

"Công việc của cô so với tôi còn nhiều hơn, hai ngày nữa Dạ Thiên trở lại rồi, tôi cũng sẽ rảnh rỗi hơn, cô trở về làm việc đi!" Thư ký vì cô mà đau lòng, cô làm như vậy thật không phải là biện pháp hay, xem ra vẫn nên gọi điện thoại cho Lôi Vũ Minh.

Vào ngày đầu tiên Tổng Tâm Dao tới công ty đi làm, Lôi Vũ Minh đã lưu lại số điện thoại cho cô, nếu có chuyện gì, liền lập tức cho gọi điện thoại cho anh, lúc ấy cô cho là không cần phải dùng đến nên cũng không để ý tới, nhưng mà bây giờ nhìn lại, vẫn tương đối hữu dụng.

Nghĩ tới đó cô liền gọi điện thoại cho Lôi Vũ Minh, anh là tổng giám đốc của Lôi thị, vừa là bạn tốt của phu nhân, chắc hẳn sẽ tới giúp đỡ cô ấy. Cho dù anh không thể giúp, cũng có thể khuyên nhủ cô ấy không cần liều mạng như vậy, tiếp tục như vậy đối với người lớn và cả thai nhi đều không tốt.

Sau khi nhận được điện thoại của thư ký, Lôi Vũ Minh liền thả tất cả công việc trên tay xuống, chạy tới Từ Mị.

"Em gái tốt của tôi ơi! Nếu em còn tiếp tục một mõi như vậy, cháu của tôi lại phải khổ rồi!" Vừa tiến vào phòng làm việc đã thấy cô đang chăm chú nhìn tài liệu.

"Vũ Minh, tại sao anh lại ở đây!" Thấy Lôi Vũ Minh tới, cô buông công việc trong tay xuống.

"Nhiều tài liệu như vậy?" Thấy tài liệu chất đống trước mặt cô, anh thật sự rất đau lòng, giống như cô xem chỗ tài liệu này có thể một tuần cũng đều không xong.

"Ừm! Tài liệu từ hôm Dục bắt đầu rời đi đến giờ, tới hôm nay vẫn luôn không có người xử lý. Hôm nay em mới đem tài liệu từ ngày hôm đó ra để xử lý." Kể từ ngày Cung Hinh Dục bắt đầu ra khỏi nước đó, liền mất đi liên lạc của anh.

"Em xem như thế này sao, tháng sau cũng không xem xong." Lôi Vũ Minh tiện tay cầm một phần tài liệu, lật xem một lượt.

"Em muốn xem thật cẩn thận một chút, sẽ không bỏ sót chuyện gì!" Tổng Tâm Dao hiện tại rốt cuộc cũng biết, bình thường Cung Hinh Dục ở trong công ty có bao nhiêu một mõi.

"Anh dạy cho em! Những tài liệu này nếu như đều là của các ngành trong công ty, trước mắt điều lệ đều là giống nhau, cho nên lần này giám đốc có thể không cần nhìn, trực tiếp nhìn phía sau. Xem ở mặt sau một chút, coi như một mình em xem từng chữ một, cũng không cần bao lâu. Còn có những số liệu có liên quan này, chỉ cần xem số liệu so với tháng trước là được rồi, Từ Mị và công ty anh có một điểm chung, chính là thích đem số liệu của mấy tháng đều đặt cạnh nhau, cho nên chỉ cần nhìn từ cuối cùng, nếu như có chỗ nào không hiểu, trực tiếp có thể hỏi thư ký của em." Lôi Vũ Minh thật sự bội phục cô lại lật xem từng tờ một.

"Khó trách! Vì sao em lại cảm thấy xem tài liệu một mõi như vậy. Nhưng mà không xem, em lại sợ điều lệ có sự khác biệt. Những số liệu kia, em xem nhưc cả đầu, có chút đều nhìn không hiểu, cơ bản là đều muốn đợi khi thư ký không vội, hỏi cô ấy một chút, nhưng nhìn cô ấy vẫn luôn rất bận rộn cho nên không muốn gọi cô ấy nữa." Tổng Tâm Dao mỗi lần ngẩng đầu lên đều thấy thư ký đang bận.

"Em là đồ ngốc, thật là khờ đến mức khiến người khác đau lòng. Thư ký đương nhiên là nghe theo em rồi..., hiện tại em ngồi ở vị trí tổng giám đốc, quan mới nhậm chức ba tầng lửa, thư ký của em sẽ là trợ thủ cho em, em không hỏi cô ấy vậy em muốn hỏi ai hả?" Lôi Vũ minh thật rất bội phục cô. Trên cái thế giới này, còn có thể tìm được người phụ nữ ngu ngốc giống như cô vậy sao? Anh cảm thấy đã không còn tìm được nữa!

"Tốt lắm! Nếu như là hợp đồng thì sao? Phải chú ý những gì?" Còn có vài phần hợp đồng, đang chờ ký hợp đồng, cùng công ty đối phương đã kéo dài lâu như vậy, nếu như lại kéo dài nữa, chỉ sợ đối phương không có tâm chờ đợi.

"Hợp đồng có chút đều là giống nhau, em chỉ cần nhìn yêu cầu của đối phương, còn có điều khoản bồi thường ..., là có thể! Em tin tưởng anh không?" Người phụ nữ ngốc này, còn tiếp tục như vậy nữa, sẽ chỉ làm cho người khác càng thêm đau lòng.

"Em xem anh là anh trai mà đối đãi, hơn nữa chúng ta từ nhỏ đã quen biết, nếu như không tin tưởng anh, em thật đúng là không biết tin tưởng người nào!"

Cô vẫn luôn rất tin tưởng Lôi Vũ Minh, anh là một người rất tốt. Nếu như người phụ nữ nào có thể đi cùng với anh, nhất định cô ấy sẽ rất hạnh phúc.

"Tốt lắm! Những hợp đồng này, anh sẽ xem giúp em! Sau đó sẽ nói lại cho em nghe, nếu như trong hợp đồng có vấn đề gì, em là người mới cũng sẽ không nhìn ra. Nếu như có vấn đề gì, anh sẽ chỉ ra giúp em, đến lúc đó em cũng sẽ không có tổn thất." Tống Tâm Dao gạt đầu một cái, cô thật sự rất mệt mỏi, eo cũng có chút đau nhức.

"Trong công ty anh không có việc gì làm sao?" Cho dù đồng ý, nhưng anh cũng không phải là người rỗi rảnh, nếu như trong công ty anh có chuyện gì mà anh lại vẫn luôn ở chỗ này, cô cũng cảm thấy ngượng ngùng.

"Công ty của anh, anh đều đã xử lý tốt, nếu như không có xử lý tốt, anh có công phu chạy đến đây giúp em được sao?" Lôi Vũ Minh cười nhạt, nếu để cho cô biết, anh là bỏ lại mọi việc trong công ty, chạy tới đây, thì cô nhất định sẽ đuổi anh về. Vì anh không muốn về, cho nên anh vẫn phải gạt lừa cô.

"Thật?" Cô có chút không tin tưởng.

"Lừa em là chó nhỏ." Dù sao thì có lừa cô đi nữa, anh cũng không thể trở thành con chó nhỏ.

"Được rồi! Tin tưởng anh một lần!" Tống Tâm Dao đứng lên, nhẹ nhàng vuốt vuốt hông của mình, Lôi Vũ Minh nhìn cái bộ dáng hiện tại này của cô, thật là đau lòng không thể đau lòng hơn, thật hy vọng cô có thể trôi qua khá hơn một chút. Đứa bé này nếu như vừa sinh ra, chuyện trong công ty, cô phải làm thế nào?

"Dao Dao, khi em bé sinh ra, công ty làm thế nào?"

"Em đã liên lạc với Dạ Thiên, hai ngày nữa anh ấy sẽ trở lại." Dạ Thiên là người bạn tốt nhất của Cung Hinh Dục, cô tin tưởng anh.

"Em tin tưởng anh ta?"

"Đúng, em tin tưởng anh ấy, anh ấy quen biết với Cung Hinh Dục hơn mười năm. Hinh Dục tin tưởng anh ấy như vậy, em tin là Hinh Dục sẽ không tin sai người." Dạ Thiên là người như thế nào, cô cũng hiểu rất rõ ràng, anh ấy vẫn luôn giúp đỡ Cung Hinh Dục. Hiện tại Cung Hinh Dục không có ở đây, cô nghĩ anh ấy cũng giống cô rất khổ sở. Nhưng mà anh ấy nhất định sẽ giúp đỡ cô, xử lý tốt mọi chuyện trong công ty.

Đợi đến khi cô hết cỡ, cô sẽ tới công ty học tập cùng anh, sau đó sẽ giúp anh cùng nhau lưu lại công ty của Cung Hinh Dục đã được xử lý thật tốt, cho đến khi Kỳ Kỳ trưởng thành, sẽ đem công ty giao cho bọn nhỏ, cô cũng có thể nghỉ ngơi.

"Như vậy thì tốt rồi! Em nghỉ ngơi một lát đi, anh xem giúp em!" Lôi Vũ Minh ôm tài liệu đến trên ghế sofa, bắt đầu xem tất cả tài liệu. Tống Tâm Dao nhìn anh, thật không hổ là tổng giám đốc của Lôi thị, không tới thời gian một tiếng, cũng đã xem xong hơn một nửa chỗ hợp đồng mà cô phải xem xong trong mấy ngày.

Một vài chỗ có vấn đề anh còn để lại lưu ý, bỏ qua một bên. Mà cô ngồi được một lúc, cũng liền ngủ thiếp đi, thấy cô ngủ, Lôi Vũ Minh liền cầm một cái gối đắp lên cho cô. Cô thật sự đã mệt mỏi lắm rồi.

Nhìn cô như vậy thật làm cho lòng người khác cũng đau. Thư ký đi vào, mang cho Lôi Vũ Minh một ly cà phê. Mặc dù có chút lo lắng, anh sẽ cướp đi một vài mối làm ăn trong công ty. Nhưng mà Tống Tâm Dao đã tin tưởng anh, hơn nữa còn là cô gọi anh tới. Như vậy thì tin tưởng anh một lần đi, nhìn Lôi Vũ Minh cũng không giống người như vậy.

"Làm phiền cô xuống dưới lầu, giúp tôi đi mua chút đồ ăn cho phu nhân của các cô, tốt nhất là cháo, lúc cô ấy tỉnh lại, chắc hẳn sẽ đói." Hào cảm của thư ký đối với Lôi Vũ Minh, tăng lên không ít, ít nhất anh là một người đàn ông tốt.

"Được!" Thư ký gạt đầu một cái, liền ra khỏi phòng làm việc.

Lôi Vũ Minh nhìn Tống Tâm Dao. Cô gái này, tướng ngũ tại sao lại kém như vậy, hơn nữa còn chảy nước miếng. Cầm khăn giấy bên cạnh lên giúp cô lau đi nước miếng bên môi. Giúp cô kéo lại cái mền, lúc này mới trở lại chỗ ngồi, xem hợp đồng. Xem một chút, anh liền thấy được hiệp ước của Thôi Phác quốc tế, buông tài liệu trong tay, cầm tài liệu đó lên nhìn một lúc lâu.

Không có một chỗ nào đáng nghi, nhưng lại khiến cho anh cảm thấy rất kỳ quái, tại sao lại có tài liệu này?

Thôi Phác tại sao lại muốn hợp tác cùng Từ Mị? Hai công ty, đều là lấy điện tử làm chủ, căn bản cũng không cần thiết hợp tác cùng Từ Mị, chẳng lẽ nơi này, có âm mưu gì đó hay sao?

Hay là nói, Cung Hinh Dục biến thành Phác Tuấn Hi cũng đã lúc âm mưu bắt đầu. Hoặc là nói, ở nơi này sớm hơn nữa, cũng đã bắt đầu kế hoạch như thế. Bọn họ đã đem chuyện lần này tính kế trước, chỉ chờ bọn họ nhảy vào bên trong. Nếu như không phải là như vậy, anh thật không biết còn lý do nào khác. Nhìn Tống Tâm Dao mặt mũi tiêu tụy thế kia, kế tiếp xem ra anh phải giúp cô một chút. Để cho cô thoát khỏi cửa ải khó khăn này thì bản hợp đồng đó căn bản cũng không thể ký, nếu như mà ký thì có thể sẽ đánh mất cả Từ Mị, hoặc là nhiều hơn.

Hết chương 5

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc - Chờ Cuộc Mẹ Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 6: Đi theo cô

Kể từ sau khi thiết lập chi nhánh công ty tại trung quốc, Thôi Phác quốc tế liền bắt đầu cướp công việc làm ăn của Từ Mị, đã có nhiều công ty hợp tác cùng Từ Mị đã chuyển sang hợp tác với Thôi Phác quốc tế. Chỉ là cho đến bây giờ, Từ Mị vẫn chưa biết, những công ty này đã chuyển sang hợp tác với Thôi Phác quốc tế.

"Tổng giám đốc, đây là mấy công ty mà công ty chúng ta muốn cướp, mời anh xem qua!" Trong phòng làm việc của tổng giám đốc, quyền giám đốc tại Trung Quốc giao tài liệu trong tay cho Phác Tuấn Hi.

"Tại sao công ty của chúng ta lại luôn cướp công việc làm ăn của Từ Mị? Chẳng lẽ các người không có năng lực, khiến các công ty này chủ động tìm tới công ty chúng ta sao?" Sau khi xem qua tài liệu, Phác Tuấn Hi có chút tức giận, lấy năng lực của công ty bọn họ, chẳng lẽ không thể khiến những công ty kia, chủ động ký hợp đồng, đến công ty bọn họ đàm phán hợp tác sao?

"Tổng giám đốc, đây không phải là ý muốn trước kia của anh sao? Anh nói muốn đoạt hết công ty hợp tác với Từ Mị mà, không phải sao?" Quyền giám đốc có chút không hiểu, chuyện này rõ ràng là anh ta ra lệnh, tại sao lập tức lại đổi ý thành như vậy?

"Tôi hạ lệnh đó khi nào?"

"Khi công ty thành lập chi nhánh ở Trung Quốc, anh đã đưa ra mệnh lệnh này, cho nên chúng ta mới bắt đầu giành việc làm ăn với Từ Mị." Quyền giám đốc đem tài liệu trong tay, giao vào tay anh.

Phác Tuấn Hi lật nhìn một lát, bên trong xác thực đúng là tài liệu anh chuyển tới cho chi nhánh công ty, nhưng mà chữ ký bên dưới lại không phải là của anh.

"Ừm, nếu nói như vậy, bắt đầu từ bây giờ, công ty chúng ta muốn cạnh tranh công bằng với Từ Mị, không để cho công ty chúng ta tiếp tục cướp đoạt, chỉ có thể giành việc làm ăn của công ty bọn họ một cách công bằng." Nếu như không để cho bọn họ đoạt, chắc hẳn bọn họ cũng không có dễ dàng đem mọi chuyện trong công ty mang qua đây như vậy, hơn nữa bây giờ anh còn chưa tra rõ thân phận của mình, nếu như điều tra xong, anh thật sự là tổng giám đốc của Từ Mị - Cung Hình Dục, làm như vậy, không phải là tự mình gây ông đập lưng ông sao?

Tất cả mọi chuyện, phải đợi đến khi anh điều tra rõ thân phận của mình xong, mới có thể quyết định. Nếu như anh thật sự là Phác Tuấn Hi, như vậy anh cũng không thể sử dụng loại phương pháp này, làm hỏng lợi ích của công ty mình, đi giành việc làm ăn của công ty khác là không ổn. Như vậy công ty bọn họ không chỉ sẽ không kiếm được lời, ngược lại còn có thể phải bồi thường thêm vào.

"Dạ!" Quyền giám đốc mặc dù không hiểu tại sao đột nhiên anh lại thay đổi ý kiến của mình, nhưng mà hiện tại quan trọng nhất là phải xử lý thật tốt mọi chuyện trong công ty trước đã sau đó xem mọi chuyện như thế nào rồi mới tiếp tục quyết định được!

"Anh đi làm việc đi! Tôi đi xem các bộ phận trong công ty." Nói xong Phác Tuấn Hi liền đứng lên, đi ra ngoài, quyền giám đốc lúc này mới trở lại bàn làm việc của mình, bắt đầu công việc.

Bọn họ mặc dù biết tổng giám đốc sẽ đến, nhưng trước kia bọn họ đều cho rằng tổng giám đốc của mình sẽ là một ông già hơn năm mươi tuổi, lại không nghĩ rằng anh ta còn trẻ như vậy.

Phác Tuấn Hi sau khi đi qua các ngành, liền nhìn thấy có một vài nhân viên đang nói chuyện phiếm hoặc là đang trang điểm. Nhìn một màn này, trước mắt anh thoáng qua vài hình ảnh vô cùng sinh động, trong đó, tất cả mọi người đều đang chăm chú làm việc, mà không phải giống như hình ảnh trước mắt này.

"Các cô tới đây đi làm hay đến đây để nói chuyện phiếm với trang điểm vậy hả?" Anh đi tới trước mặt bọn họ, nhàn nhạt hỏi.

"Anh là ai vậy? Tại sao có thể vào công ty chúng tôi? Bảo vệ không làm việc sao?" Trưởng phòng bộ phận hành chính đi tới, thấy người đàn ông trước mắt hình như có chút quen mặt, nhưng anh lại là từ Hàn Quốc tới nên cũng không nhận ra anh là ai?

"Cô là trưởng phòng bộ phận hành chính ở đây sao?" Thấy bảng hiệu trên ngực cô ta, phía trên viết rất rõ ràng, 'trưởng phòng hành chính'.

"Không sai! Anh mau rời đi ngay, bằng không tôi sẽ lập tức gọi bảo vệ lên đây, đuổi anh ra ngoài!" Bộ phận hành chính không phải bất kì ai cũng có thể vào, hơn nữa người đàn ông này vừa đi vào đây đã muốn nhúng tay vào chuyện trong bộ phận của cô.

"Ồ! Thật sao?" Phác Tuấn Hi nhàn nhạt liếc mắt nhìn, lấy điện thoại ra.

"Tam Chân Mộc Điền, anh đến bộ phận hành chính một chuyến đi." Tam Chân Mộc Điền là quyền giám đốc trong công ty, trưởng bộ phận hành chính không ngờ anh lại biết giám đốc của mình.

Tam Chân Mộc Điền nhận được điện thoại, vội vàng buông công việc trong tay xuống chạy tới bộ phận hành chính.

"Tổng giám đốc." Anh ta mới vừa mở miệng, liền dọa trưởng phòng hành chính nhảy dựng lên, một vài nhân viên cũng vội vàng để tập chí trong tay xuống, chạy về vị trí của mình, bắt đầu công việc.

"Tổng giám đốc, thực, thật sự thật xin lỗi! Tôi không. Không biết anh là. Tổng giám đốc!" Trưởng phòng hành chính giật mình, thật sự cô có nghĩ cũng không dám nghĩ, càng thêm không nghĩ tới, anh ta lại là tổng giám đốc công ty bọn họ.

"Tam Chân Mộc Điền, anh lãnh đạo nhân viên như vậy sao? Giờ làm việc tán gẫu chuyện bát quái, trang điểm, đi dạo khắp nơi, nếu như đây chính là phong cách làm việc của anh, vậy thì bây giờ anh có thể lập tức thu dọn đồ đạc, đi về nhà!" Đối với tất cả những gì đã chứng kiến ngày hôm nay, anh chỉ cảm thấy tức giận, rõ ràng là một công ty rất tốt, tại sao chỉ đối người quản lý, lại biến thành tình trạng như thế này.

"Tổng giám đốc, anh nói đúng!" Tam Chân Mộc Điền thật sự đã không chú ý đến những chuyện này.

"Cô là trưởng phòng hành chính đúng không! Hiện tại thu dọn đồ đạc, đến bộ phận tài vụ kết toán tiền lương tháng này của cô đi, ngoài ra tôi còn bồi thường cho cô ba tháng tiền công." Khi anh đi vào, đã thấy trong góc có một người phụ nữ đang ngồi. Cô ấy vẫn luôn nghiêm túc làm việc, dù cho có sự xuất hiện của anh, cũng không làm cho cô ngừng mặt lên xem quá nhiều.

Nhân viên như vậy, mới là người mà anh muốn. Mà không phải người như trưởng phòng hành chính trước mắt này, cho là mình là trưởng phòng hành chính, là có thể lấy thân phận đó của mình ra dọa người. Nếu như hôm nay tôi không phải anh, mà là những nhân viên ở ngành khác thì anh ta sẽ làm như thế nào? Cũng làm như mới vừa rồi sao? Nếu là như vậy, thì anh thả đuôi việc nhân viên như vậy, đổi lấy một nhân viên có trách nhiệm để làm vị trí này.

"Tổng giám đốc, tôi thật sự không biết anh là tổng giám đốc, nếu như tôi biết rõ anh là ai, tôi nhất định sẽ không dùng loại giọng điệu nói chuyện với anh. Anh làm ơn cho tôi thêm một cơ hội, tôi không thể mất công việc này." Trưởng phòng hành chính thấy thế vội mở miệng cầu xin anh đừng đuổi mình đi.

"Nếu như không phải là tôi, cô có thể làm như vậy đúng không! Cô xem một chút, nhân viên dưới quyền của cô đi, từng người một đi làm đều là bộ dáng như vậy sao? Tôi mời bọn họ tới để làm việc, không phải tán gẫu chuyện bát quái, trang điểm, hay là đi dạo. Còn cô nữa, cô xem cách ăn mặc của mình đi, có giống như một người lãnh đạo không? Nơi này là công ty, không phải hộp đêm, hiểu chưa?" Mỗi một người đều mặc quần cụt, mà cô ta còn tốt hơn trực tiếp mặc toàn thân lễ phục đi làm.

Tôi nơi này là để làm việc, chứ không phải để tham gia lễ hội.

"Tôi." trưởng phòng hành chính không còn lời nào để nói, thật sự cô không quản lý tốt nhân viên của mình.

"Trừ nhân viên trong góc kia ra, tất cả những nhân viên khác đều bị trừ tiền lương ngày hôm nay. Sau đó tự hiểu là phải ghi nhớ thật kỹ những gì tôi vừa nói, sau này tôi sẽ cho người theo dõi tất cả các ngành, nếu như chuyện như vậy còn xuất hiện, cũng không phải chỉ đơn giản là trừ tiền lương như lần này nữa mà trực tiếp khai trừ. Vị trí trưởng phòng hành chính này, cho cô ấy làm đi!" Phác Tuấn Hi chỉ vào cô gái ngồi trong góc kia, tất cả nhân viên đều nhìn về phía cô.

"Tổng giám đốc, cô ấy là thực tập sinh, vẫn chưa phải là nhân viên chính thức của công ty!" Tam Chân Mộc Điền nhìn nữ sinh kia một cái.

"Thực tập sinh thì làm sao? Ít nhất cô ấy làm việc đủ nghiêm túc, tôi đã định là cô ấy, đợi đến lúc cô ấy tốt nghiệp, liền đến bộ phận hành chính công ty tiếp tục đi làm. Trong khoảng thời gian thực tập này, anh dẫn dắt cô ấy nhiều hơn đi. Tôi tin tưởng cô ấy là một nhân tài!" Phác Tuấn Hi tin tưởng ánh mắt mình.

"Dạ." Quyền giám đốc gật đầu một cái. Nguyên trưởng phòng hành chính đi đến phòng tài vụ lấy tiền lương thôi việc, anh ta để cho thư ký của mình đi xuống, ghi danh xuống cho nhân viên mới, giao cho phòng tài vụ.

Thấy Phác Tuấn Hi rời đi, nhân viên liền bắt đầu oán trách.

"Nếu như không tiếp thụ nỗi phương thức xử lý của tôi vậy thì tự mình viết đơn từ chức đưa lên phòng làm việc của tổng giám đốc, tôi nhất định sẽ phê chuẩn cho mọi người." Bọn họ thế nào cũng không nghĩ tới, Phác Tuấn Hi sẽ trở lại, mọi người lúc này mới ngậm miệng, tất cả đều ngoan ngoãn ngồi trở lại vị trí của mình.

Bắt đầu làm việc trong tiếng oán trách.

*

Khi Tống Tâm Dao tỉnh lại, Lôi Vũ Minh đã xem xong tất cả hợp đồng rồi. Mà trên bàn trà, còn để bát cháo nóng hổi.

"Tỉnh rồi hả, ăn ít đồ trước đi, sau đó anh lại nói cho em biết chút vấn đề trong hợp đồng trước mặt." Tống Tâm Dao thấy mùi thơm trong cháo trước mắt bay ra, cũng cảm thấy đói bụng, liền gật đầu, tiến vào toilet độc lập trong phòng làm việc, sau khi rửa mặt xong mới đi ra.

"Em vừa ăn, anh vừa ở bên cạnh nói cho em nghe đi! Đã lãng phí của anh quá nhiều thời gian rồi." Tống Tâm Dao thật sự là ngại quá, để cho anh vất vả giúp một tay như vậy, mà mình thì lại tựa vào trên ghế sa lon ngủ ngon.

"Được!" Lôi Vũ Minh liền cầm từng tập tài liệu lên, bắt đầu giảng giải cho cô, những tài liệu không có vấn đề liền đơn giản nói cho cô một lần. Mà những hợp đồng có vấn đề, anh tỉ mỉ từng điểm từng điểm đều chỉ ra.

Cho đến khi anh giải thích xong toàn bộ những bản hợp đồng đó cũng đã đến giờ tan sở, Tống Tâm Dao nhìn thời tiết một chút, lại không nghĩ rằng bên

ngoài trời lại đổ mưa, mà mình căn bản cũng không mang dù, hơn nữa cũng không bảo tài xế lái xe tới đón mình.

"Làm sao mà trời nói mưa liền mưa vậy!" Vừa thấy trời mưa,

Tâm tình của cô liền kém đến không thể kém hơn được nữa.

Không biết vì sao, cô thật sự không thích trời mưa, cứ có cảm giác trời mưa, là bởi vì trời cao đag vì một người phụ nữ nào đó hoặc một người đàn ông nào đó mà khóc.

"Để anh đưa em về nha thôi!" Lôi Vũ Minh nhìn thời tiết bên ngoài một chút mưa lớn như thế lái xe thật sự không tốt.

"Nếu không, chúng ta đợi mưa nhỏ hơn một chút hãy đi! Mưa lớn như thế, lúc lái xe cũng không an toàn." Tổng Tâm Dao nhìn trời mưa bên ngoài, hình như có cảm giác càng lúc càng lớn.

"Cũng được, em đói chưa? Nếu không anh đi xuống mua cho em một ít thức ăn nhé?" Lôi Vũ Minh cũng không phản đối, hiện tại mưa lớn như thế lái xe không tốt, hơn nữa cô còn mang theo bụng bự, nếu như xảy ra chuyện gì, anh cũng bắn khoăn.

"Không cần, mới vừa ăn chén cháo, sẽ không đói, ngược lại là anh ấy!" Đem đó cháo quả thật ăn rất ngon, cô thật sự vẫn không phát hiện, nơi này lại có cháo ngon như thế.

"Ừ! Anh không đói bụng, lúc em còn chưa tỉnh anh đã uống một chén cháo rồi!" lúc thư ký đi xuống có mưa nhiều hơn một phần.

"Không lừa em chứ?"

"Lừa em làm gì? Không phải trước lúc em ngủ anh đã nói lừa em là chó nhỏ sao! Anh còn dám lừa em à, anh không muốn làm chó nhỏ đâu!" Nghe lời anh nói, Tổng Tâm Dao cười.

"Vũ Minh, không nói chuyện này nữa, anh cũng không còn trẻ nữa, cũng nên tìm một người phụ nữ kết hôn đi!" Cô có chút lo lắng, anh là bởi vì cô mà tới bây giờ vẫn chưa cưới.

"Đây không phải là chưa gặp người thích hợp sao? Nếu như gặp được người thích hợp, anh nhất định sẽ kết hôn." Thật ra thì anh trước giờ vẫn chưa hề nghĩ tới, muốn đi tìm thêm một người nữa, nhưng mà bây giờ nhìn lại, có lẽ không cần tìm, nếu như Cung Hình Dực không trở về, anh nghĩ, anh muốn chăm sóc cả gia đình Tổng Tâm Dao.

"Như vậy cũng không phải là biện pháp, dù nói thế nào anh cũng phải nghiêm túc tìm đi, hiện tại thì cô gái tốt không nhiều lắm, nếu như gặp phải rồi, cũng không cần buông tay." Tổng Tâm Dao cảm giác mình thiếu anh nhiều quá, năm đó anh vẫn luôn giúp cô, nhưng quay đầu lại, cô vẫn phụ anh một mảnh tình.

"Sẽ, nếu như tìm được, anh nhất định sẽ đưa đến gặp em đầu tiên." Anh cười cười.

"Anh ên mạng cô ấy đi gặp đi chứ phải đưa cô ấy tới gặp em, mẹ anh chắc hẳn cũng gặp lắm rồi, nếu như mà em nhớ không lầm, anh cũng đã hơn ba mươi rồi!" Tổng Tâm Dao thật sự rất lo lắng cho anh.

"Mẹ anh từ khi anh hai mươi tuổi đã bắt đầu nóng nảy rồi." Anh cũng đã không nhớ rõ, mình tránh mẹ bức hôn, né bao nhiêu lần.

"Làm cha mẹ đều như vậy, trước kia em có thể không hiểu, hiện tại chính mình cũng đã làm mẹ, em hiểu rồi! Mẹ anh vội vã muốn bông cháu anh cũng mau tìm đi, để mẹ anh vui vẻ, di một mình nuôi anh khôn lớn trưởng thành cũng không dễ dàng. Anh mau tìm một người phụ nữ tốt an ủi đi đi." Tổng Tâm Dao khuyên nhủ.

"Ừ! Nếu như gặp được người thích hợp, anh hiểu rồi." Lôi Vũ Minh cười cười, nhìn mưa bên ngoài cũng đã nhỏ hơn một chút.

"Mưa nhỏ rồi, chúng ta đi thôi!" Tổng Tâm Dao gạt đầu, cầm áo khoác bên cạnh mặc vào. Cho dù bây giờ đã sắp đến mùa hè rồi, nhưng cô vẫn không thể mặc ít, hơn nữa còn phải mặc nhiều hơn. Gần đây thời tiết biến hoá rất nhanh, thời tiết vừa rất nóng, lát tức liền bắt đầu hạ xuống. Hiện tại còn mưa, gió thổi tới cô có thể chịu được, bé con cũng không chịu nổi.

"Cảm ơn anh đã đưa em về, ở lại dùng cơm đi!" cho đến tận cửa nhà, Tổng Tâm Dao mới nói cảm ơn với Lôi Vũ Minh.

"Không, hiện tại mưa còn nhỏ, anh vẫn nên mau chóng về nhà thì hơn, đợi lát nữa nếu như mưa lớn hơn lái xe lại không tốt!" Tổng Tâm Dao gạt đầu một cái. Anh nói không sai, mưa này nói lớn liền lớn, sau đó lái xe chắc hẳn sẽ không tốt như vậy nữa.

Chị Diệu vẫn đứng chờ ở cửa, thấy cô trở về lại lập tức che dù chạy ra.

"Cô chủ, cô đã về!" Tổng Tâm Dao gạt đầu, mặc cho chị Diệu đỡ vào trong nhà.

Lôi Vũ Minh lúc này mới quay xe lại, tùy tiện tìm một nhà ăn, sau khi dùng bữa xong, anh liền trở về công ty bắt đầu làm việc. Công việc buổi trưa anh đag làm đã bỏ lại chạy đi giúp cô, xem ra buổi tối nay phải làm việc suốt đêm, ngày mai còn phải giúp Tổng Tâm Dao xử lý một số chuyện nữa, ít nhất buổi tối phải làm cho xong công việc trong công ty trước.

Ngày mai còn phải đến công ty cô, giúp đỡ cô. Hiện tại anh cũng chỉ có thể giúp được như vậy, anh cũng phải tận lực giúp đỡ cô, dù sao cô cũng không phải chỉ có một mình, nếu như xảy ra chuyện gì, chắc hẳn cô cũng sẽ không chịu nổi.

Ánh đèn bên trong phòng làm việc tổng giám đốc Lôi thị, vẫn luôn sáng, cho đến tận khi mặt trời ló dạng..

Ngày thứ hai, Tổng Tâm Dao vẫn để tài xế đưa mình đến công ty thật sớm, bắt đầu xem tiếp tài liệu hôm qua. Vì không để cho Tổng Tâm Dao lo lắng, anh đặc biệt đợi đến buổi trưa mới chạy đến Từ Mị giúp cô.

Nếu như cô có hỏi, anh cũng dễ nói, chỉ cần trả lời là buổi sáng đã xử lý xong hết mọi chuyện trong công ty là được. Cứ như vậy, chắc hẳn Tổng Tâm Dao cũng sẽ không lo lắng là trong công ty anh còn có chuyện phải xử lý.

Tổng Tâm Dao cùng Lôi Vũ Minh thấy đã đến giờ tan tầm, mới thu thập, hai người cùng nhau rời khỏi công ty, nhưng ở trước cửa công ty, lại đụng phải Phác Tuấn Hi.

Tổng Tâm Dao nhìn người đàn ông trước mắt, sắc mặt không chút thay đổi, ngược lại Lôi Vũ Minh kích động chạy tới trước mặt anh.

"Tôi đã nói với anh, gặp một lần đánh một lần, anh còn xuất hiện ở chỗ này làm cái gì?" Lôi Vũ Minh nhìn Phác Tuấn Hi.

"Vũ Minh, đi thôi! Cùng thứ người như thế không có gì đáng để nói!" Tâm tình Tổng Tâm Dao hình như rất bình thản, giống như là không vì sự xuất hiện của anh mà cảm thấy đau lòng hoặc là khổ sở. Nhưng đó chỉ là do cô che giấu quá tốt, tốt đến mức làm cho người ta không nhận ra được cô có thật đau lòng hay không.

"Đợi chút." Thấy bọn họ phải đi, Phác Tuấn Hi vội vàng đi tới trước mặt hai người.

"Có phải muốn bị tôi đánh hay không?" Lôi Vũ Minh kéo Tổng Tâm Dao về phía sau, trong mắt ngoại trừ vẻ không thể lý giải, còn mang theo tức giận.

Tại sao Cung Hinh Dục có thể biến thành như bây giờ, căn bản là bây giờ anh ta đã làm đến trình độ người than ửng không nhận.

"Tôi muốn nói chuyện với cô." Anh không nhìn Lôi Vũ Minh, ngược lại nhìn sang Tổng Tâm Dao. Anh có mấy lời nhất định phải nói với cô, nếu như bọn họ thật sự là vợ chồng, như vậy anh phải nói rõ ràng với cô trước, ít nhất hi vọng khi cô gặp lại anh, sẽ không nghĩ anh là người đàn ông tuyệt tình nữa.

"Giữa chúng ta, không có gì hay để mà nói." Tổng Tâm Dao thà coi anh như một người dưng mà đối đãi còn hơn, như vậy cô cũng không đến nỗi đau lòng như vậy, khó qua như vậy.

"Tôi chỉ muốn nói hai câu, nói xong tôi liền đi!" Phác Tuấn Hi hôm nay nhất định phải nói chuyện với cô, nếu như không nói, anh sợ mình cũng sẽ không ngủ được.

"Vậy anh nói đi!" Tổng Tâm Dao đứng tại chỗ.

"Anh Lôi, anh có thể đi ra ngoài chờ một chút không?" Nếu như đây là chuyện giữa hai người bọn họ, anh muốn nói với một mình Tổng Tâm Dao.

"Tại sao không thể để cho tôi nghe!" Lôi Vũ Minh không muốn rời đi, ai biết người đàn ông này, trong lòng ôm ý định gì, sẽ làm ra chuyện gì đối với Tổng Tâm Dao chứ.

"Vũ Minh, anh đi lấy xe trước đi! Ở cửa ra vào chờ em!" Tổng Tâm Dao ngược lại muốn nghe xem rốt cuộc anh muốn nói những gì.

Cô là một phụ nữ có thai anh cũng không thể làm gì đối với cô. Nếu như muốn làm cái gì đối với cô thì nơi này cũng là chỗ của cô, các nhân viên an ninh đều ở đây, bọn họ sẽ bảo vệ an toàn của cô.

"Được rồi!" Nếu Tổng Tâm Dao cũng đã nói như vậy rồi, anh cũng chỉ có thể nghe theo cô.

"Có lời gì, anh cứ nói đi!" Tổng Tâm Dao thấy Lôi Vũ Minh rời đi, liền lập tức mở miệng hỏi. Giữa anh và cô thật sự đã không còn gì tốt để mà nói.

"Tôi đó ngồi đi! Đúng như vậy cô sẽ mệt mỏi!" Lời của anh khiến Tổng Tâm Dao sửng sốt một chút, ngay sau đó liền phản ứng lại.

"Chỉ là hai câu, tôi vẫn không đến nỗi chỉ như vậy cũng không chịu được, anh nói đi!" Tổng Tâm Dao không muốn cùng anh nói quá nhiều, bởi vì cô thật sự không biết, giữa bọn họ còn có chuyện gì có thể nói. Nếu anh muốn làm tổng giám đốc của Thôi Phác, như vậy cứ để cho anh làm đi, cô cũng không ngăn cản. Anh không nhận cô, cô cũng không trách anh, chỉ coi như anh

Đã chết.

"Tôi không biết, tôi nói những lời này cô có tin hay không, nhưng mà tôi vẫn phải nói!" Phác Tuấn Hi cũng không rõ lắm, hiện tại những lời anh nói cô có tin tưởng hay không nhưng mà cô tin tưởng cũng được không tin cũng được, dù thế nào đi nữa anh vẫn phải nói ra.

"Tôi không biết mình rốt cuộc là ai? Tôi chỉ nhớ khi mình tỉnh lại, đã ở trong một bệnh viện lớn tại Seoul, khi đó tôi đã quên tất cả mọi chuyện trước kia, chỉ biết là khi tôi tỉnh lại, Thục Viện đã ở bên cạnh, cô ấy nói cho tôi biết, tôi tên là Phác Tuấn Hi là tổng giám đốc của Thôi Phác quốc tế tại Hàn Quốc. Cô ấy là vợ hôn thê của tôi. Về phần những chuyện khác, một chút tôi cũng không nhớ rõ, cô ấy nói lúc tôi trở về từ chi nhánh công ty ở Trung Quốc, trên đường về nhà đã xảy ra tai nạn xe cộ. Mà tôi ở trong bệnh viện năm ngày liền xuất viện, sau đó cứ cách mỗi một tuần lễ, đầu của tôi sẽ phát bệnh

một lần phải uống thuốc giảm đau. Nhưng mà hai ngày trước lão viện trưởng ở bệnh viện mà cô nằm kia, nói cho tôi biết, loại thuốc giảm đau đó bắt luận là ai sau khi uống vào cũng sẽ quên chuyện lúc trước, hơn nữa uống nhiều còn có thể nguy hiểm đến tính mạng. Tôi cũng đang điều tra thân phận của mình, cũng đang hoài nghi mình đến cùng có phải là người mà mọi người hay nói – Cung Hình Dục hay không.” Ngày hôm qua, sau khi ở trong công ty đụng phải nhân viên bộ phận hành chính anh đã bắt đầu có chút nghi ngờ. Nếu như nói anh đã đến chi nhánh công ty ở thành phố O một lần, nhân viên của công ty sẽ không thể nào không biết anh là ai, cũng không thể không nhận ra anh là người nào.

“Tại sao anh lại nói chuyện này với tôi?” Tống Tâm Dao lắng lắng nghe, cho đến khi anh nói xong, cô mới mở miệng hỏi, mặc dù nói không biết anh nói thật hay giả, nhưng mà, trong lòng của cô lại đang lắng lắng đón nhận lời nói của anh.

“Bởi vì tôi thật sự vô cùng hoài nghi thân phận của mình, nếu như mà tôi thật sự là chồng của cô, như vậy tôi sẽ nói hết thấy mọi chuyện cho cô biết, hi vọng cô có thể cho tôi thời gian, để cho tôi tra rõ chuyện này, tôi sẽ cho cô một kết quả rõ ràng.” Phác Tuấn Hi hình như rất lo lắng, cô sẽ trách anh.

“Vị hôn thê của anh đến rồi!” Cô nhàn nhạt mở miệng, cái cô Thôi Thục Viện này hình như là đi theo anh toi đây.

“cô ấy theo dõi tôi?” Phản ứng đầu tiên của anh chính là như vậy.

“Nhưng mà cô ấy rất lén lút, làm cho người ta nghi ngờ.” Thôi Thục Viện rình trộm ở trong góc, hình như muốn nghe rõ lời nói giữa hai người bọn họ.

“Như vậy, chúng ta diễn tuồng cho cô ấy xem một chút, cô cảm thấy thế nào?” Tống Tâm Dao gật đầu một cái.

“Sớm muộn cũng có một ngày, Từ Mị sẽ là của Thôi Phác.” Phác Tuấn Hi đột nhiên đề cao âm lượng to hơn chút, cố ý để cho Thôi Thục Viện nghe được.

“Chuyện cười, anh cho rằng anh có bản lãnh này sao? Công ty Từ Mị chúng tôi từng ấy năm cho tới nay như vậy, địa vị ở thành phố O là như thế nào? Anh cảm thấy là một công ty nho nhỏ như Thôi Phác của anh có thể đánh ngã sao?” Tống Tâm Dao cười lạnh, chỉ cảm thấy lời của anh quá mức buồn cười.

“Có bản lãnh này hay không, không phải cô nói là được, công ty chi nhánh của Thôi Phác chúng tôi ở thành phố O mới chỉ trong thời gian một tháng, cũng đã cướp phần lớn công việc làm ăn buôn bán của công ty cô vào trong. Cô cho là chúng tôi không có cái năng lực này sao?” Phác Tuấn Hi đột nhiên tới gần cô hai bước, nhỏ giọng nói: “Cẩn thận Tam Chân Mộc Điền, anh ta đã cướp đi nhiều nhà hợp tác của công ty cô, còn nữa, ngàn vạn lần không được ký hiệp ước với Thôi Phác.”

“Chẳng qua là để cho các anh phách lối mấy ngày mà thôi, hai ngày nữa tôi sẽ khiến Thôi Phác của anh biết, Từ Mị của chúng tôi, không phải dễ chọc như vậy.” Âm thanh Tống Tâm Dao mặc dù không lớn, nhưng mà vừa đúng khiến cho Thôi Thục Viện núp ở góc nghe được. Nàng lại giảm thấp âm thanh nói: “Tại sao phải giúp tôi?”

“Thật sao? Tôi lại không cảm thấy thế, tôi tin tưởng Thôi Phác của chúng tôi ở thành phố O có thể đẩy danh tiếng của Từ Mị đi xuống, nếu như cô không tin tưởng lời nói của tôi, cô chờ xem đi!” Thôi Thục Viện này thật sự có vấn đề, anh lại không hề phát hiện, cô ta theo dõi mình.

“Không phải tôi muốn giúp cô, chỉ là bởi vì trước khi không tra ra thân phận của mình, tôi không muốn làm chuyện gì mà để về sau không thể vấn hồi! Tôi đi trước, cô cẩn thận hơn nhé!” anh đột nhiên, cảm giác có chút không ổn.

“Cút ra khỏi Từ Mị, nơi này không hoan nghênh loại người như anh.”

“Cô cho là tôi cần lắm sao?” Phác Tuấn Hi cười lạnh, quay lưng bỏ đi, rời khỏi Từ Mị.

"Dao Dao, anh ta nói với em chuyện gì vậy?" Lôi Vũ Minh chờ ở bên ngoài thật lâu cũng không thấy Tống Tâm Dao đi ra, liền chạy vào, lại thấy Phác Tuấn Hi khuôn mặt nhăn nhó rời khỏi.

"Người nhảm chán, nói chuyện nhảm chán! Đi thôi! Em đã bảo quản gia, chuẩn bị bữa ăn tối rồi, buổi tối anh cũng ở lại ăn cơm đi!" Lôi Vũ Minh gật đầu đồng ý. Ngày hôm qua mưa lớn như vậy, hơn nữa trong công ty còn có rất nhiều việc cần phải xử lý, anh có lý do không thể ăn cơm cùng cô, nhưng mà hôm nay thật không biết phải tìm lý do gì để cự tuyệt lời mời của cô.

"Á."

"Thế nào?" Lôi Vũ Minh nghe thấy cô rên rì, lo lắng hỏi.

"Bảo bảo đá em, đứa nhỏ này gần đây càng ngày càng bướng bỉnh, xem ra sau khi ra đời, lại là một tiểu tử nghịch ngợm." Trên mặt Tống Tâm Dao nở một nụ cười hạnh phúc, nhớ tới bảo bảo, tâm tình của cô cũng không còn nặng nề như vừa rồi nữa.

"Con nuôi à, con ngoan chút cho cha, chớ giầy vò mẹ con nữa, nếu không sau khi con ra đời, cha nhất định sẽ đánh cho cái mông của con nở hoa." Lôi Vũ Minh hướng về phía bụng của cô, uy hiếp nói.

"Oa. Cha nuôi thật hung dữ! Bảo bảo rất sợ hãi!" Tống Tâm Dao cũng đi theo náo loạn. Tâm tình của cô dường như vì những lời nói của Phác Tuấn Hi, mà không còn lo lắng nặng nề nữa.

"Chớ sợ chớ sợ, cha nuôi sẽ không đánh bảo bảo, không đánh a!" Lôi Vũ Minh thấy tâm tình cô tốt như vậy, cũng vui vẻ.

"Đó. Cha nuôi cũng dọa bảo bảo a! Bảo bảo không để ý tới cha nuôi nữa!" Tổng Tâm Dao học đáng về Kỳ Kỳ nói chuyện khi còn bé, thái độ càng thêm đôi tới đôi lui, chọc cho Lôi Vũ Minh cũng vui về.

"Ngoan! Ngoan! Cha nuôi rất thương bảo bảo, bảo bảo không thể không để ý đến cha nuôi, có được hay không?" Tổng Tâm Dao thật không chịu nổi nét mặt Lôi Vũ Minh này đôi tới đôi lui, cũng không thể nhịn được nữa mà bật cười.

"Ha ha ha. Vũ Minh à! Anh thật sự rất có tiềm lực đi làm diễn viên đó!" Tổng Tâm Dao cười to, đã bao lâu không nhìn thấy khuôn mặt tươi cười của cô rồi.

"Em cười, cười là tốt rồi!" Lôi Vũ Minh vuốt vuốt tóc cô. Bắt đầu từ bây giờ, anh sẽ xem cô giống như em gái mà đối đãi.

"Dao Dao, về sau gọi anh là anh Vũ Minh đi! Để cho người anh này làm anh trai chăm sóc cho em gái là em nhé!" Lôi Vũ Minh giúp cô mở cửa xe, để cho cô ngồi xuống.

Tổng Tâm Dao gật đầu một cái, từ nhỏ cô đã chỉ có một mình, có thêm một người anh trai cô cũng an tâm. Ít nhất là sẽ có thêm một người anh trai thương cô, cưng chiều cô, coi cô như bảo bối. Hơn nữa Lôi Vũ Minh đối với cô tốt như vậy, là một người đàn ông rất tốt, người phụ nữ nào có thể trở thành vợ anh, nhất định sẽ rất hạnh phúc.

"Tại sao không nói chuyện?" Kể từ sau khi lên xe, Tổng Tâm Dao liền không nói chuyện nữa, anh cảm giác hình như cô đang có tâm sự gì đó vậy.

"Không có việc gì! Chỉ là đang nghĩ đến những gì Phác Tuấn Hi vừa nói." Rốt cuộc là loại thuốc gì có thể khiến cho người uống vào sẽ quên đi quá khứ?

Nếu giống như trên TV thường hay chiếu, trên thế giới này, có vong tình thủy hoặc là vong ưu thảo, các loại thuốc này, cũng đã sớm bị những nam nữ thất tình lấy cạn sạch, làm sao còn có thể lưu lại trên thế giới.

"Anh ta nói những thứ gì?"

"Anh ấy nói cho em biết, khi anh ấy rời thành phố O đến Hàn Quốc đã xảy ra tai nạn xe cộ, khi tỉnh lại đã ở trong một bệnh viện tại Seoul, mà người ở bên cạnh anh lúc đấy chính là Thôi Thực Viện. Anh ấy còn nói Thôi Thực Viện nói cho anh biết, anh là tổng giám đốc của Thôi Phác - Phác Tuấn Hi. Sau khi xuất viện anh ấy lại phía sử dụng một loại thuốc mà khi uống vào con người ta sẽ quên đi quá khứ, uống nhiều còn có thể nguy hiểm đến tính mạng. Trên thế giới còn có loại thuốc như vậy sao?" Cô càng nghĩ càng không hiểu, nhưng cũng không thể nói, trên thế giới không tồn tại loại thuốc này được. Ngay cả người rắn cô cũng đã gặp rồi thì sao trên thế giới lại không thể có loại thuốc này. Có lẽ chỉ là không có nhiều người biết đến mà thôi.

"Hơn ba mươi năm trước, một tổ nghiên cứu của một bệnh viện nào đó ở thành phố O đã nghiên cứu ra một loại thuốc tên là lhkz, nhưng rất kỳ quái là loại thuốc này còn chưa phát hành rộng rãi ra ngoài đã bị cục y tế cấm lưu hành. Lúc ấy nghe nói, có mấy bác sĩ uống thử loại thuốc này, sau đó đều quên đi quá khứ của bọn họ, bọn họ chỉ là uống một lần, đã quên hết tất cả, nếu như mà anh không có nhớ lắm thì trong mấy vị bác sĩ đó, có một bác sĩ là người Hàn Quốc. Kể từ sau khi loại thuốc này bị cấm bán ra thì bác sĩ người Hàn Quốc đó cũng mất tích, đến bây giờ vẫn không có ai biết, ông ta rốt cuộc ở chỗ nào? Nếu đúng như như gì mà anh ta nói thì rất có khả năng là anh ta đã uống phải loại thuốc này." Nếu như những lời mà anh ta nói là thật, vậy thì bọn họ đã trách lầm anh rồi.

"Mới vừa rồi, khi ở công ty, em thấy Thôi Thực Viện hình như đang theo dõi Phác Tuấn Hi. Mà Phác Tuấn Hi lại len lén nói với em là không được ký hiệp ước với Thôi Phác, tất cả mọi chuyện phải chờ anh ấy điều tra xong chuyện này đã rồi nói tiếp." Tổng Tâm Dao vốn đã không tính hợp tác cùng Thôi Phác.

"Lúc anh xem hợp đồng của Thôi đã có cảm giác bên trong phần hiệp ước này có vấn đề. Cho nên vẫn luôn không để cho em ký kết với đối phương, xem ra cảm giác của anh là đúng. Dao Dao, chuyện này em cũng phải cẩn thận hơn một chút. Anh sẽ cho người cùng điều tra chuyện này!" Lôi Vũ Minh càng nghĩ càng cảm thấy không đúng. Nếu như đúng theo lời Phác Tuấn Hi nói vậy thì bọn họ muốn tra rõ, sau đó tính toán xem quan hệ giữa bọn họ tiếp theo phải làm như thế nào.

"Như thế có làm phiền anh nhiều quá không?!" Tổng Tâm Dao cảm thấy như vậy không tốt lắm.

"Em yên tâm, không phải ngày mai Dạ Thiên đã trở về rồi sao? Chuyện trong công ty thì để cho Dạ Thiên quản lý, anh đi tra chuyện này. Chuyện trong công ty an hem cũng yên tâm đi, anh có thể xử lý tốt mà." Chuyện trong công ty Lôi Vũ Minh anh có thể xử lý rất tốt, Tổng Tâm Dao căn bản cũng không cần thiết phải lo lắng cho anh, hơn nữa bên cạnh anh, còn có Dạ Đình có thể giúp anh làm tốt mọi việc.

"Điều này cũng đúng, Dạ Thiên trở lại em cũng cảm thấy nhẹ nhõm hơn nhiều rồi. Mỗi ngày đến công ty làm việc, sau khi đưa bé sinh ra, chờ bảo bảo đầy tháng, em cũng có thể đem con giao cho bảo mẫu, lại về công ty giúp một tay. Em cũng không muốn làm cho Dạ Thiên quá mệt mỏi. Lại nói, bây giờ anh ấy cũng không phải chỉ có một người, trong nhà còn có người anh ấy cần phải chăm sóc một chút." Tổng Tâm Dao đem dự tính của mình nói cho Lôi Vũ Minh biết.

"Ừ! Sau khi bé con đầy tháng, em chỉ cần mỗi ngày trở về cho nó ăn no, như vậy cũng có thể!" Lôi Vũ Minh đồng ý quyết định của cô. Đối với Dạ Thiên, anh cũng không hiểu rõ, cho nên đối với anh ta anh cũng không cảm thấy yên tâm.

Trò chuyện một chút, bọn họ đã đến nhà họ Cung. Mỗi ngày về đến nhà, chị Diêu Diêu sẽ chờ bên cạnh cửa, thấy Tổng Tâm Dao trở lại, sẽ lập tức đến điu cô. Cô ấy bây giờ đi đường không tiện như vậy cô là một người bảo mẫu tốt nên sẽ chăm sóc tốt cho cô ấy.

"Chú Lôi!" Điềm Điềm thấy Lôi Vũ Minh, vui vẻ chạy đến trong ngực anh.

"Điềm Điềm, phải gọi cha nuôi!" Lôi Vũ Minh không biết mình đã cường điệu bao nhiêu lần nhưng Điềm Điềm vẫn cứ gọi anh là chú Lôi, chính là không muốn đổi giọng gọi cha nuôi.

"Không a, không a, gọi chú, gọi chú cơ!" Điềm Điềm cũng không thuận theo, vui mình trong ngực Lôi Vũ Minh không xuống.

"Điềm Điềm, xuống dưới đi, cha nuôi của con rất mệt mỏi!" Tống Tâm Dao thấy Điềm Điềm vui trong ngực Lôi Vũ Minh không muốn xuống, bắt đắc dĩ lắc đầu, đứa bé này cũng thiệt là.

"Để cho anh ôm một lát đi!" Vốn nên gọi Lôi Vũ Minh là cha nuôi, nhưng mà điều này làm Cung Hinh Dục không vui. Anh nói nếu như muốn để cho đứa bé của anh gọi Lôi Vũ Minh là cha nuôi, trừ phi anh đã chết.

Lúc ấy Tống Tâm Dao cũng bởi vì chuyện này mà giận đối với Cung Hinh Dục một thời gian. Khi mang thai Điềm Điềm, nếu như không phải Lôi Vũ Minh một mực chăm sóc, cô cũng không biết mình làm sao sống được.

"Anh cũng đừng đứng, ngồi đi! Đợi lát nữa là có thể ăn cơm rồi!" Tống Tâm Dao thấy anh đứng, không ngồi xuống, vội kêu anh ngồi xuống.

"Chú Lôi, làm sao chú không đến chơi với Điềm Điềm?" Tình cảm giữa Điềm Điềm và Lôi Vũ Minh quả thật rất tốt! Hình như là bởi vì từ khi bé ở trong bụng mẹ cho tới nay Lôi Vũ Minh đều đối với nó rất tốt, cho nên mới có thể lệ thuộc vào Lôi Vũ Minh như vậy.

"Điềm Điềm, anh trai cùng em trai của con đâu?" Tại sao mà từ khi cô trở lại vẫn không thấy Kỳ Kỳ cùng Tử Dật, hai tiểu quý này lại chạy đi nơi nào rồi?

"Anh trai ở trên lầu, Tử Dật không biết ở đâu!" Điềm Điềm vui trong ngực Lôi Vũ Minh, hình như đối với chuyện em trai ở đâu, không để ý chút nào.

"Chị Diệu, thằng bé ở đâu?" Tống Tâm Dao đứng lên, Tử Dật này có thể chạy đi đâu.

"Mẹ, mẹ." Tống Tâm Dao mới vừa đi tới phòng ăn, liền thấy Tử Dật từ dưới bàn cơm bò ra ngoài.

"Tử Dật, làm sao con lại chui vào đó?" Tống Tâm Dao lắc đầu một cái, đi tới bên cạnh Tử Dật, ôm nó lên. Chị Diệu vội vàng chạy tới ôm Tử Dật, hiện tại với bộ dáng này của cô ấy mà còn muốn ôm đứa bé, thật không vì đứa bé trong bụng bảo bảo mà suy nghĩ thật tốt một chút.

"Mẹ!" Tử Dật ở trong ngực chị Diệu, không vui mừng lắm, chính là muốn chui vào trong ngực Tống Tâm Dao.

Tống Tâm Dao trở lại ngồi xuống trên ghế sa lon. Tử Dật đá chị Diệu hai cái, để cho chị thả nó xuống. Mới vừa thả vào trên ghế sa lon, bé đã lại chạy đến trong ngực Tống Tâm Dao.

"Cô chủ, một tiểu thư họ Thôi, tìm cô!" Quản gia đi vào.

"Họ Thôi?" Cô không nhớ rõ mình có quen biết cô gái nào họ Thôi.

"Đúng a, cô ấy nói mình tên là Thôi Thực Viện, nói là có lời muốn nói với cô!" Thì ra là cô ta!

"Để cho cô ấy đi vào đi!" Kỳ Kỳ lúc này từ trên lầu đi xuống, ngồi trên ghế sa lon Tống Tâm Dao đang ngồi, ý tứ muốn dời chỗ ngồi cũng không có.

"Cô Thôi, không biết cô tìm tôi có chuyện gì?" Tống Tâm Dao cũng không mời cô ta ngồi, nhưng mà cô ta lại rất tự nhiên đi tới, ngồi xuống chỗ đối diện cô, nhìn thấy trên ghế sa lon có đứa bé đang bò, lại thấy Điềm Điềm trong ngực Lôi Vũ Minh, còn có một cậu bé từ vừa từ trên lầu đi xuống.

"Ba đứa bé này đều là con cô sao?" Nhìn ba đứa bé, trên mặt Thôi Thực Viện lộ ra ánh mắt khinh thường. Người phụ nữ này lại còn sắp sinh thêm đứa nữa. Thêm đứa trẻ trong bụng này sẽ là bốn đứa!

"Không sai, không biết cô Thôi cảm thấy có vấn đề gì không? Chồng tôi nói hi vọng trong nhà có thể náo nhiệt, cho nên để cho tôi sinh nhiều hơn hai đứa, tôi cũng cảm thấy có nhiều con cũng không có gì không tốt, ít nhất là rất vui vẻ!" Tống Tâm Dao ưu nhã cười, cho dù người phụ nữ trước mắt này trẻ tuổi hơn cô, xinh đẹp hơn cô vậy thì như thế nào? Cho tới bây giờ cô đều không thích so sánh cùng người khác, huống chi cô còn có nhiều con như vậy, đã đủ hạnh phúc.

"Không có vấn đề gì, chỉ là người Trung Quốc các cô đều như vậy sao? Muốn sinh mấy đứa đều được sao?" Bọn họ cũng không giống nhau.

"Cũng không phải là như vậy. Ngoại trừ người nhà họ Cung, những người khác, đều không giống!" Nhà họ Cung có quy định của nhà họ Cung, không phải bất kỳ ai cũng quản được.

"Hoá ra là như vậy !" Thôi Thực Viện nở nụ cười nhạt nhòa.

"Chắc hẳn cô Thôi tới đây, không phải là vì chuyện này! Nếu như có chuyện gì muốn nói, xin nói thẳng!" Nếu như có chuyện gì cần nói hoàn toàn có thể nói thẳng, không cần thiết ngồi ở đây đông xem một chút tây xem một chút.

"Dĩ nhiên không phải bởi vì chuyện này, nếu như chỉ vì muốn xem xem nhà cô có bao nhiêu người thì căn bản tôi cũng không cần phải tự mình tới đây."

"Ồ! Nghĩ như vậy thì chắc là cô Thôi có chuyện quan trọng muốn nói với tôi rồi...!" Tống Tâm Dao để chị Diệu rót một ly cà phê mang lên, mà chị Diệu

còn đưa lên cho cô thêm một ly sữa nóng.

"Tôi hi vọng bà Cung, về sau cô không nên quần quanh vị hôn phu của tôi, anh ấy cũng không phải chồng của cô. Nếu như Cung phu nhân muốn bị mang tiếng xấu vậy thì cứ tiếp tục bám lấy Tuấn Hi đi." Thôi Thực Viện có chút lo lắng. Nếu như hai người bọn họ cứ đến gần nhau như vậy thì rất có khả năng Phác Tuấn Hi sẽ nhớ ra thân phận của mình.

"Cô Thôi, cô không cảm thấy, cô đang làm chuyện dư thừa sao?" Tống Tâm Dao chỉ cảm thấy buồn cười.

"Tôi chỉ đề phòng chuyện đó mà thôi." Vừa mới tới thành phố O được mấy ngày thế mà cô ngày ngày không thấy bóng dáng của Phác Tuấn Hi, căn bản là vì không có người nào biết anh đi đâu. Hôm nay cô len lén đi theo anh. Vậy mà anh vừa từ công ty đi ra, lại đi thẳng tới Từ Mị, trước đó anh và Tống Tâm Dao đã nói cái gì, cô không nghe được. Mặc dù nghe được những lời phía sau nhưng mà cô cảm giác có điểm không thích hợp.

Phác Tuấn Hi không phải là người thường hay làm những điều vô bổ như vậy, anh trước giờ chỉ nhìn kết quả. Quá trình như thế nào, anh không quan tâm. Nhưng mà hôm nay anh lại làm chuyện dư thừa, chạy đến Từ Mị, nói những lời đó với Tống Tâm Dao. Cô đúng là nghe được những lời đó, không có sai, nhưng mà cô cảm thấy, trong chuyện này hình như có chút gì đó khiến cô không thể hiểu được.

"Xem ra cô Thôi đối với vị hôn phu của mình thật sự không có lòng tin rồi, nếu như có lòng tin thì chắc hẳn cô cũng sẽ không làm chuyện như vậy. Cô làm như vậy chỉ khiến tôi cảm thấy cô đang lo lắng vị hôn phu của mình sẽ yêu bà bầu như tôi đây sao? Xem ra tôi vẫn còn sức hút nha!" Tống Tâm Dao cười lạnh, Thôi Thực Viện này làm như vậy, chỉ khiến cho cô càng thêm hoài nghi, quan hệ giữa cô ta và Phác Tuấn Hi có đúng như những gì mà cô ta nói hay không.

"Thân là một người phụ nữ, cũng rất nhạy cảm, đặc biệt là nhìn thấy vị hôn phu của mình, cùng một người phụ nữ khác ở chung một chỗ. Hơn nữa người phụ nữ này, còn luôn miệng nói, vị hôn phu của tôi cùng chồng của cô ấy rất giống nhau, cô cho là tôi không nên lo lắng sao?" Thôi Thực Viện nói khiến cho Kỳ Kỳ ngồi bên cạnh nghe cảm thấy không vui.

"Này cô, cô có biết tại sao cha tôi và mẹ tôi yêu nhau như vậy không?" Kỳ Kỳ đi tới bên cạnh Tống Tâm Dao ngồi xuống, ôm Từ Dật vào trong ngực mình, Từ Dật cũng vui vẻ, trực tiếp nhào vào trong ngực Kỳ Kỳ.

"Tại sao?" Cô có chút ngạc nhiên.

"Bởi vì, cha tôi và mẹ tôi cực kỳ yêu nhau, mẹ tôi tin tưởng cha. Cô cũng đã nói rồi, mỗi người phụ nữ đều rất nhạy cảm, đặc biệt là khi nhìn thấy trong ngực người đàn ông mình yêu lại ôm một người phụ nữ khác, cô có từng nghĩ qua cái cảm giác khi ấy là như thế nào chưa?" Kỳ Kỳ biết cảm thụ trong lòng Tống Tâm Dao, khi mẹ nhìn thấy Cung Hình Dục ôm người phụ nữ khác trong ngực, mẹ đau lòng đến ngắt xiu.

Không phải mẹ không tin cha, mà là mẹ thật sự không biết, phải lấy cái gì tới để tin tưởng hành vi mà cha đã làm.

"Một đứa bé như mày biết cái gì gọi là yêu sao?" Thôi Thực Viện nhìn Kỳ Kỳ một cái, tên tiểu quỷ này cùng anh rất giống nhau.

"Cô cứ khẳng định tôi không biết yêu là cái gì như vậy sao? Chỉ cần là người có trái tim, cũng sẽ biết cái gì là yêu, có vài người vì ghen tỵ, cho nên mới phải chạy đến đây, hô to gọi nhỏ." Dáng vẻ Từ Dật hình như rất vui mừng, ở trong ngực Kỳ Kỳ, hươ lên tay nhỏ bé.

"Từ Dật, em thấy anh trai nói đúng có phải không?" Từ Dật gật đầu một cái, tiếp tục vỗ tay.

"Em sẽ không hiểu, nếu như hiểu, cũng sẽ không xuất hiện ở đây rồi!" Kỳ Kỳ nắm tay Từ Dật.

"Mẹ, đã có thể dùng cơm!" Kỳ Kỳ nói với Tống Tâm Dao.

"Anh Vũ Minh, ăn cơm đi!" Tống Tâm Dao nói với Lôi Vũ Minh sau đó nói với Thôi Thực Viện: "Cô Thôi, lưu lại dùng cơm không? Đều là món ăn gia đình."

Thôi Thực Viện hừ lạnh một tiếng, đứng lên, nói: "Tôi đã hẹn với Phác Tuấn Hi cùng nhau dùng bữa tối dưới nển, các người cứ từ từ ăn đi." Nói xong cô ta liền đạp đôi giày cao gót rời khỏi nhà họ Cung. Tống Tâm Dao chỉ bất đắc dĩ lắc đầu. Người phụ nữ này thật đúng là ranh rồi không có chuyện gì làm mới đi gây sự, thật là nhảm chán.

"Thật nhảm chán!" Đầm Đầm từ trong ngực Lôi Vũ Minh nhảy xuống, đi về hướng phòng ăn, Kỳ Kỳ ôm Từ Dật cũng đi tới phòng ăn, bữa cơm này những người khác đều ăn rất vui vẻ, Tống Tâm Dao cô đơn, có chút trầm muộn.

*

Trong khách sạn, Thôi Thực Viện nằm trên lưng Phác Tuấn Hi nhìn anh làm việc.

"Tuấn Hi, hôm nay anh đi đâu vậy hả? Đi đến công ty tìm, cũng không thấy bóng dáng của anh ở đâu." Thôi Thực Viện muốn nhìn xem anh có nói thật với cô không.

"Em đến công ty khi nào vậy?" Đầu anh cũng không nâng lên, chuyên tâm nhìn số liệu trong máy vi tính. Nhát nhát đem nó ghi nhớ vào trong đầu mình.

"Sắp đến giờ tan tầm, vốn muốn tìm anh cùng nhau dùng cơm, tuy nhiên lại không thấy người đâu."

"À! Khi đó, anh đến Từ Mị rồi!" Anh đã sớm biết cô ta theo dõi mình, nếu cô ta đã nghe được như vậy anh cũng không cần phải nói dối để gạt cô ta.

"Từ Mị? Anh có chuyện gì ở đó sao?" Phác Tuấn Hi buông công việc trong tay, xoay người lại, ôm cô vào trong ngực.

"Đi đến đó xem một chút, chẳng qua là ở trong đại sảnh anh đã gặp Tống Tâm Dao rồi." Thôi Thực Viện ngoan ngoãn tựa vào trong ngực anh.

"Hai người nói chuyện gì vậy?" Cô mở to mắt tò mò hỏi, cho dù cô đã nghe được, nhưng vẫn muốn phải nghe xem anh nói thế nào.

"Không có tán gẫu chuyện gì, chỉ nhắc nhở cô ấy cẩn thận một chút, sớm muộn gì cũng có một ngày, Từ Mị sẽ là của Thôi Phác chúng ta. Thế nào? Em có hứng thú à? Nếu không lần sau khi đi đến đó anh dẫn em đi cùng!" Phác Tuấn Hi lần đầu tiên phát hiện, Thôi Thực Viện diễn tốt như vậy.

"Không có! Chỉ là vì không biết anh đi nơi nào! Gần đây đều không trông thấy người, vốn là nói sẽ uổng em đi khắp nơi vui đùa một chút, nhưng mà bây giờ em ngày ngày đều vui mình trong khách sạn." Thôi Thực Viện oán trách.

"Được rồi! Cô gái nhỏ! Chờ sau khi xử lý hết chuyện trong công ty, hết bận rồi anh sẽ dẫn em đi chơi thật đã. Mau đi tắm đi! Thời gian không còn sớm, nhanh tắm một cái rồi đi ngủ, anh còn có một ít số liệu muốn xem!" Phác Tuấn Hi đẩy cô lên.

"Tuấn Hi, đừng xem nữa có được không? Chúng ta cũng sắp kết hôn rồi, có thể cùng phòng hay không?" Cô có chút ngượng ngùng cúi đầu, đối với đề nghị to gan này của mình cảm thấy rất xấu hổ.

"Đưa ngực, không phải anh đã nói với em rồi sao? Anh hi vọng để lần đầu tiên tốt đẹp nhất của em đến đêm tân hôn của chúng ta. Được không?" Thôi Thực Viện có chút thất vọng.

"Được rồi! Vậy anh hôn em một cái, em liền ngoan ngoãn đi ngủ!" Thôi Thực Viện ôm hông anh, hình như không muốn bỏ qua cho anh.

"Tốt!" Phác Tuấn Hi nhẹ nhàng đặt một nụ hôn lên trán cô.

"Mau đi ngủ đi!" Sau đó liền rời khỏi trán cô.

"Không cần, người ta không phải muốn hôn như vậy, người ta muốn anh hôn nơi này!" Thôi Thực Viện nhắm hai mắt lại, đưa lên môi của mình.

"Thật là một phiền toái nhỏ!" Nói xong, liền hôn lên môi của cô. Khi ở Hàn Quốc, anh cũng không suy nghĩ nhiều, nhưng mà hiện tại cảm giác hôn cô cũng có chút biến vị rồi. Trong óc của anh, thoáng hiện đều là khuôn mặt của Tống Tâm Dao. Cô ở phi trường khóc chất vấn hỏi anh tại sao? Cô đứng ở đó khuôn mặt không có một chút huyết sắc, còn có gương mặt cô ở Từ Mị hôm nay.

"Mau đi ngủ đi!" Anh căn bản không thể xem người phụ nữ trước mắt này trở thành Tống Tâm Dao. Chẳng biết tại sao, đối với người phụ nữ trước mắt này, anh từ từ bắt đầu có chút bài xích với nụ hôn với cô ta.

"Ngủ ngon!" Thôi Thực Viện nhanh chóng hôn lên mặt anh, liền chạy vào trong phòng tắm.

Anh lại một lần nữa đem toàn bộ tâm tư đều vui vào đồng số liệu trong máy vi tính kia, ngay cả Thôi Thực Viện đi ra khỏi phòng tắm lúc nào cũng không biết, khi anh xem xong chỗ số liệu, đã là hơn hai giờ sang. Nhìn thấy Thôi Thực Viện đã ngủ say, anh đi tới bên giường cô.

"Thực Viện, Thực Viện. . . ." Nhẹ nhàng gọi hai tiếng, thấy cô không có một chút phản ứng, xem ra là thuốc ngủ có tác dụng. Anh mở rộng hành lý của cô ra, nhẹ nhàng tìm kiếm, xem có thể tìm được một chút đồ cũ nào của anh hay không. Ở trong vali hành lý Gerry cũ, anh tìm thấy một cái túi nhỏ.

"Tuấn Hi, anh làm cái gì vậy? Thế nào lật hành lý của em?" Anh thế nào cũng không nghĩ tới, cô lại đột nhiên tỉnh dậy.

"Ài! Vốn nghĩ là muốn cho em một chút vui mừng, không ngờ lại đánh thức em!" Phác Tuấn Hi cho là cô uống thuốc ngủ trong ly sữa tươi, có thể phải ngủ đến trời sáng, nhưng hoàn toàn không nghĩ tới, cô đột nhiên tỉnh lại.

"Vui mừng gì?" Cô bắt đầu có chút nghi ngờ, rốt cuộc là anh đang làm cái gì?

"Tối mai chúng ta có tham gia một buổi vũ hội, có đúng hay không?" Thôi Thực Viện gật đầu, rất muốn xem rốt cuộc là anh muốn nói những gì.

"Ngày mai em phải mở rộng hành lý, lấy lễ phục và trang sức đeo tay, có đúng không?" Thực Viện xác thực phải mở hành lý lấy trang phục mặc ở đây.

"Cho nên, anh mới mở hành lý của em xem một chút, muốn đem cái này bỏ vào chỗ trang sức đeo tay của em, như vậy ngày mai em sẽ thấy được!" Anh buông bàn tay nắm chặt ra, bên trong là một sợi dây chuyền.

"Nhưng không tìm được hộp trang sức đeo tay của em ở đâu, cho nên vẫn đang tìm nha! Vốn định cho em bất ngờ, xem ra hiện tại không thể, để anh đeo lên giúp em!" Thấy dây chuyền trong tay anh, cô thật sự vui mừng, bởi vì sợi dây kia chính là thứ cô vẫn luôn muốn có, Chanel bản số lượng có hạn. Không ngờ anh còn đặc biệt vì cô mà mua, hơn nữa còn định cho cô một sự bất ngờ.

"Làm sao anh biết, em thích cái này?" Cô không nhớ là mình đã từng nói với anh chuyện này.

"Em là vị hôn thê của anh. Nếu như ngay cả vị hôn thê của mình muốn gì cũng không biết, vậy thì vị hôn phu như anh đây có phải quá không xứng với chức vị này hay không?" Thôi Thực Viện đến gần trong ngực anh, cô thật không biết, người đàn ông này sẽ quan tâm mình như vậy.

"Tuấn Hi, thật xin lỗi!"

"Làm sao lại nói xin lỗi với anh?"

"Em cho là anh tin những lời cái cô Tổng Tâm Dao đó nói trong phi trường, chuyện anh là chồng của cô ấy. Cho nên hôm nay em len lén theo dõi anh, nhìn thấy anh đến Tủ Mì tìm cô ấy, em cho là anh thật sự tin tưởng chuyện đó rồi, cho nên sau khi anh rời đi, em lại chạy tới nhà họ Cung, cảnh cáo Tổng Tâm Dao, không để cho cô ấy đến gần anh, mới vừa rồi lại còn hoài nghi anh!" Phác Tuấn Hi thế nào cũng không nghĩ tới, cô sẽ chạy tới nhà họ Cung tìm Tổng Tâm Dao.

"Đưa ngực, làm sao anh lại trách em được chứ? Em cũng chỉ vì quá yêu anh, sợ anh rời khỏi em, cho nên mới phải làm như vậy. Để anh ôm em đến trên giường nghỉ ngơi." Nói xong liền chặn ngang bả vai cô lên. Thôi Thục Viện tựa đầu trên vai anh, đôi tay vòng thật chặt ở trên cổ anh.

"Ngủ đi! Anh ngồi ở chỗ này cùng em, chờ em ngủ thiếp đi, anh lại trở về phòng." Đặt cô lên trên giường, Phác Tuấn Hi ngồi ở bên cạnh.

"Tuấn Hi, ngủ cùng em có được hay không? Em muốn vui ở trong ngực anh, như vậy em sẽ an tâm một chút." Thôi Thục Viện đưa ra yêu cầu. Cô phát hiện mình đối với người đàn ông trước mắt này, từ từ có tình cảm.

Anh gạt đầu một cái, cởi áo khoác tây trang ra sau đó nằm lên trên giường cô. Thôi Thục Viện hình như sợ anh rời đi, ôm thật chặt hông anh, kê mặt lên trên lồng ngực anh.

Phác Tuấn Hi nhìn trần nhà, trong đầu thoáng qua một hình ảnh, trong ngực của anh cũng có một người phụ nữ, cô cũng giống như Thôi Thục Viện, dựa thật sát vào trong ngực anh, đôi tay ôm thật chặt lấy anh. Nhưng mà anh nhìn không rõ người phụ nữ kia rốt cuộc có hình dáng thế nào, nhưng mà anh có thể xác định người phụ nữ kia không phải Thôi Thục Viện.

"Tuấn Hi, sau khi chúng ta trở về nước liền kết hôn ngay có được không?" Thôi Thục Viện đột nhiên muốn bọn họ có thể ở cùng nhau thật sớm.

"Đưa ngực, em quên, hôn kỳ của chúng ta không phải đã định sẵn rồi sao?" Anh nhẹ nhàng vỗ lưng cô.

"Nhưng mà, em muốn nhanh chóng được trở thành người của anh, sớm một chút được ở cùng một chỗ với anh, sớm một chút được ngủ vui ở trong ngực anh!" Cô đột nhiên bò dậy, nhìn Phác Tuấn Hi.

"Sớm muộn gì em cũng sẽ là người của anh, cần gì để ý sớm mấy ngày hay là chậm mấy ngày chứ? Lại nói cách lễ kết hôn của chúng ta chỉ còn có hơn nửa tháng, chờ chúng ta xử lý xong chuyện ở nơi đây trở về thì cũng không sai biệt lắm. Hơn nữa chúng ta bây giờ không phải vẫn ở cùng một chỗ sao? Bây giờ không phải là em đang vui ở trong lòng anh sao?" Phác Tuấn Hi ôm cô vào trong lòng, hôn một cái lên trán cô.

"Ngủ đi! Buồn ngủ quá!" Thôi Thục Viện thấy anh tắt đèn, cũng đành phải trở về trong ngực anh, ngoan ngoãn nhắm mắt lại ngủ.

Phác Tuấn Hi lại cả đêm chưa ngủ, xem ra anh phải tìm một cơ hội tốt hơn, đợi đến lúc Thôi Thục Viện không có ở đây thì len lén tìm xem rương hành lý của cô rồi. Chỉ là không biết, tối hôm qua sau khi phát hiện anh mở hành lý của cô xong, có thể đem một vài đồ giấu đi hay không.

"Chào buổi sáng!" Thấy người phụ nữ trong ngực giật giật, Phác Tuấn Hi ở trên trán cô hạ xuống một nụ hôn, coi như là hôn chào buổi sáng.

"Chào buổi sáng! Làm sao anh lại dậy sớm như vậy? Tối hôm qua trễ như vậy mới ngủ, anh ở lại đây thêm một lát, em đi chuẩn bị bữa sáng cho anh." Thôi Thục Viện đề nghị.

"Tự mình làm cho anh sao?" Thôi Thục Viện gạt đầu một cái.

"Bữa ăn sáng, em làm món Hàn Quốc cho anh, nơi này làm món ăn Hàn Quốc đều không chính tông, mùi vị cũng không giống!"

"Tốt! Rất lâu không được ăn thức ăn em làm, rất hoan nghênh!" Có lẽ có thể mượn cơ hội này, tìm rương hành lý của cô.

"Ừ! Anh ở đây một lát thôi, sau khi em làm xong sẽ để phục vụ đưa vào trong phòng! Đến lúc đó em sẽ gọi anh, như thế nào?" Thôi Thục Viện thấy đáng vẻ anh hình như rất mệt mỏi, hi vọng anh có thể ngủ tiếp thêm một lát.

"Được!" Thấy anh gạt đầu, Thôi Thục Viện liền từ trên giường bò dậy, chạy vào trong phòng tắm.

Phác Tuấn Hi nằm ở trên giường một lát, thấy cô từ trong phòng tắm ra ngoài, vội vàng nhắm mắt lại, Thôi Thục Viện đi tới bên giường, thấy anh đã ngủ, cũng liền an tâm ra khỏi gian phòng.

Đợi đến trên cửa có tiếng khóa, Phác Tuấn Hi lập tức bò dậy, chạy tới chỗ rương hành lý, cô quả thực vẫn chưa dọn dẹp qua. Tối hôm qua, cái túi nhỏ mà anh phát hiện, có lẽ ở bên trong có ít thứ gì đó.

Kéo ra khóa kéo, bên trong thật đúng là có một bọc đồ, anh lấy từ trong túi ra ngoài. Mở ra, bên trong tất cả mọi thứ, nhìn từng cái, từng cái một, xác định được những thứ kia đều là căn cứ chứng minh thân phận của Cung Hình Dục, chẳng lẽ anh thật sự là Cung Hình Dục sao?

Đem những thứ kia bỏ lại vào túi, hiện tại anh vẫn không thể đem chuyện này nói cho rõ ràng, anh nhất định phải tra ra, bọn họ rốt cuộc muốn làm những gì, sau đó mới có thể nói mọi chuyện với bọn họ được.

Anh trở lại trên giường, cũng đã biết rõ đồ vật bên trong đó, xem ra kế tiếp anh sẽ phải bắt đầu tra xem rốt cuộc là bọn họ muốn làm chuyện gì, chỉ hy vọng có thể mau mau tra được, như vậy, anh cũng có thể mau mau vạch rõ giới tuyến với người phụ nữ này.

Anh ở trên giường nằm chừng nửa canh giờ, Thôi Thục Viện đã trở lại trong phòng, đi theo phía sau người phục vụ.

"Đồ lười, đã dậy!" Sau khi nhân viên phục vụ ra ngoài, cô liền tới đến bên giường, cúi thấp người ngồi xuống.

"Ai là đồ lười?" Phác Tuấn Hi đưa tay ra đem cô kéo đến trên giường, lật người đè cô dưới thân thể.

"Anh là?" Thôi Thục Viện nhìn người đàn ông bên trên, chỉ vào mũi của anh nói.

"Anh là?" Tay của anh ở bên eo cô cù.

"A ha ha. Ghét, người ta sợ nhột!" Cô uốn éo người, muốn né tránh tay của anh.

"Ai là đồ lười?" Anh lại hỏi.

"Là em, có được hay không sao? A ha ha." Thôi Thục Viện muốn né tránh tay của anh, phát hiện mình căn bản là không tránh thoát được.

"Không làm khó em! Anh đi rửa mặt đây!" Kéo Thôi Thục Viện dậy, anh liền xoay người đi tới phòng tắm.

Thôi Thục Viện thấy anh đi vào trong phòng tắm, đưa tay sờ sờ sợi dây chuyền trên cổ mình, khuôn mặt lộ ra nụ cười hạnh phúc.

Cuộc gặp gỡ trong giới kinh doanh vốn có rất nhiều, mà tất cả những người tham gia buổi vũ hội hôm nay đều là nhân vật lớn, có mặt mũi giới. Tống Tâm Dao cũng ở đó, cùng với Thôi Phác quốc tế. Còn có Hoắc Huyền Lôi và Lôi Vũ Minh, những đầu rỗng trong giới kinh doanh.

Bởi vì Tống Tâm Dao có thai, trên người chỉ mặc một bộ váy lụa trắng phiêu dật. Mái tóc thẳng dài buông thả chạm tới thắt lưng. Cung Hinh Dục đã từng nói qua, anh thích mái tóc dài của cô, cho nên cô vẫn không hề cắt đi mái tóc của mình.

Trong tay cầm một chiếc túi xách màu trắng, dưới chân đi giày đế bằng, trên cổ đeo sợi Hải Dương Chi Tâm mà Cung Hinh Dục đã tặng cho cô. Sợi dây chuyền chính là điểm sang cho cô ngày hôm nay.

"Cô Cung, cô thật sự lại mang thai rồi, cảm giác như thế nào, chúng tôi cho tới giờ vẫn không tìm được một người đàn ông tốt, hâm mộ muốn chết." Hôm nay trừ bỏ là một buổi vũ hội, còn có vài nhân vật trong giới mang theo con trai, con gái của họ đi cùng, muốn ở trong buổi lễ này tìm được một công tử hay một danh媛 thực nữ phù hợp để kết giao.

"Mọi người cũng đừng cười nhạo tôi, chờ đến khi mọi người cũng mang thai, cũng sẽ biết đến mùi vị khi mang thai thôi. Chỉ là sẽ cảm nhận được đứa bé ở trong bụng các cô từng ngày từng ngày từ từ lớn lên, là một chuyện rất hạnh phúc." Tống Tâm Dao nở nụ cười nhạt nhòa, khiến một vài thiên kim tiểu thư rất yêu thích cô, ít nhất cô không giống những vị phu nhân cao quý khác, rất khó đến gần.

"Chúng tôi làm sao lại cười nhạo cô chứ? Chúng tôi đều muốn trong buổi vũ hội ngày hôm nay, có thể tìm được một lang quân như ý cho riêng mình, nhưng cũng không biết có tìm được hay không!" Vị thiên kim giá nghìn vàng của nhà họ Âu – Âu Lệ Tâm cười nhàn nhạt nói.

"Chuyện này thật sự không gấp được, ở trong việc này phụ nữ thật sự không gấp được. Cô phải từ từ mà tìm, tìm được một người chân chính hiểu được thế nào là thương cô, yêu cô, cung chiều cô, một người đàn ông thật sự có lòng tốt, mới có thể gả." Cô là người từng trải, nếu như Cung Hinh Dục không thật sự yêu cô, cô cũng không thể nào gả cho anh, cô cũng không biết mình sẽ chạy trốn tới đâu nữa. Dù sao chính là sẽ không để cho Cung Hinh Dục tìm được cô, nhưng mà cô biết, anh thật tâm yêu cô, cho nên cô đồng ý gả cho anh.

"Nhưng mà, cô xem tôi cũng 26 rồi, nếu không gả ra ngoài, ba tôi thật sự sẽ đuổi tôi đi." Âu Lệ Tâm cũng không biết, đã bị cha mình nói đến chuyện này bao nhiêu lần rồi.

"26 thì thế nào? Tôi cũng vậy, đến hai mươi sáu tuổi mới lập gia đình, bây giờ cách lễ mừng năm mới còn hơn nửa năm nữa, trong nửa năm này, cô có thể tìm được người yêu cô mà!" Tống Tâm Dao an ủi, chuyện này cho tới bây giờ cô đều không vội.

"Nhưng mà, cô đã sớm đính hôn rồi!"

"Cô nhất định cũng đã nghe nói qua, tôi đính hôn hai lần, hơn nữa còn xảy ra thật nhiều chuyện. Mặc dù lần thứ hai đính hôn thành công, nhưng mà chuyện kia, hoàn toàn không làm cho người ta vui vẻ, tôi kết hôn, qua ba lần hôn kỳ, lần thứ ba mới thành công. Chuyện rồi rầm như vậy, chắc hẳn cũng chỉ có tôi mới gặp phải." Tống Tâm Dao vỗ vỗ vai cô, lại thấy Lôi Vũ Minh từ cạnh cửa đi vào.

"Lệ Tâm tiểu thư, cô tin tưởng ánh mắt của tôi không?" Âu Lệ Tâm gật đầu một cái.

"Đối với tuổi tác của đàn ông, cô có yêu cầu gì không? Nếu như lớn hơn cô 5, 6 tuổi, cô có thể tiếp nhận được hay không?" Âu Lệ Tâm không hiểu ra sao, cô ấy đang muốn làm cái gì?

"Chỉ cần tôi yêu anh ấy vậy thì tôi nhất định sẽ không để ý tới tuổi tác của anh ấy, tôi đối với đàn ông không có yêu cầu, chỉ cần anh ấy đối xử tốt với tôi, quan tâm gia đình một chút, không hoa tâm (lãng nhăng), như vậy là đủ rồi." Nếu mà giống như anh rể của cô, người đàn ông lãng nhăng như vậy, cô mới

không cần.

"Vậy thì tốt, tôi giới thiệu người cho cô biết." Tổng Tâm Dao kéo Âu Lệ Tâm, đi về phía Lôi Vũ Minh.

"Anh Vũ Minh!" Tổng Tâm Dao gọi một tiếng.

"Dao Dao, làm sao hôm nay em cũng tới đây tham gia vũ hội vậy?" Bụng cô đã lớn như vậy lại còn tới tham gia vũ hội hôm nay, thật không biết thương chính mình.

"Ông Âu đã mời em rồi, em cũng không thể không đến, đúng không!" Tổng Tâm Dao cười cười, kéo Âu Lệ Tâm đến trước người mình.

"Anh Vũ Minh, em giới thiệu cho anh một người." Tổng Tâm Dao cười nhạt, người sáng suốt đều biết rõ cô làm như vậy là có ý gì.

"Vị này là?" Lúc này anh mới chú ý tới Âu Lệ Tâm.

"Cô ấy à, là cô hai nhà họ Âu, tên là Lệ Tâm, mới đi du học ở Pháp về, hai mươi sáu tuổi không có bạn trai. Lệ Tâm, anh ấy là tổng giám đốc tập đoàn Lôi thị, tên là Lôi Vũ Minh, năm nay ba mươi hai tuổi, không có bạn gái tuyệt đối là một người đàn ông tốt, hơn nữa còn quan tâm gia đình, không lãng nhăng. Hai người tìm hiểu nhau một chút đi." Tổng Tâm Dao đẩy Âu Lệ Tâm tới bên cạnh Lôi Vũ Minh.

"Anh Vũ Minh, hôm nay chắc là anh không có bạn gái đi, Lệ Tâm cũng không có bạn trai, anh giúp em chăm sóc cho cô ấy một lát đi, em cần nói chuyện cùng ông Âu một chút." Tổng Tâm Dao mập mờ cười cười, hình như là muốn Lôi Vũ Minh nắm chặt lấy cơ hội này.

"Chị Dao Dao" Âu Lệ Tâm có điểm xấu hổ, nhưng mà Tổng Tâm Dao hoàn toàn không nghe thấy cô gào thét.

Người đàn ông bên cạnh này, quả thật rất đẹp trai. Lần đầu tiên nhìn thấy anh cho cô một cảm giác thật khác biệt.

"Chào anh!" Thấy anh không mở miệng nói chuyện, Âu Lệ Tâm đưa bàn tay mảnh khảnh ra.

"Chào cô!" Anh cũng đưa tay ra, nắm lấy tay cô. Âu Lệ Tâm nhìn bàn tay to của anh nắm thật chặt lấy bàn tay nhỏ bé của cô, hơn nữa tay của anh thật sự rất ấm áp.

"Dao Dao xem ra là muốn cho se tơ hồng cho cô, cô không cần quá để ý đâu." Lôi Vũ Minh đối với cái người họ Tổng kia không còn gì để nói. Tổng Tâm Dao này thật đúng là lại tìm người cho anh gặp mặt.

"Sẽ không!" Nghe anh nói như vậy, cô khó tránh khỏi có chút thất vọng.

"Tôi gặp được người quen, đi qua đó chào hỏi một lát." Lôi Vũ Minh nhìn thấy Phác Tuấn Hi, nên muốn đi đến xem một chút. Anh không nghĩ đến anh ta cũng sẽ xuất hiện.

"Được!" Âu Lệ Tâm nhìn ra được, anh đối với cô không có hứng thú gì. Người hầu bàn đi tới, cô lấy một ly rượu, đi tới sofa ngồi xuống.

Cô rất cảm tạ Tổng Tâm Dao đã có hảo ý như vậy, nhưng mà người ta đối với cô không có một chút ý tứ. Cô vẫn nên dựa vào chính mình từ từ tìm, nhất định sẽ tìm được thôi. Đem tầm mắt từ trên người Lôi Vũ Minh thu hồi lại, cô tựa vào trên ghế sa lon, nhìn ra cảnh đêm bên ngoài kia.

"Không ngờ, ở chỗ này, còn có thể gặp được anh!" Lôi Vũ Minh đi tới trước mặt Phác Tuấn Hi, nhìn Thôi Thục Viện bên cạnh anh một cái, khinh thường cười lạnh.

"Nhờ tổng giám đốc Âu đã có long mời." Anh cười nhạt.

"Tổng giám đốc Lôi hôm nay tại sao không mang bạn gái tới?" Thôi Thục Viện thấy bên cạnh anh không có bạn gái, càng thêm khinh thường. Người đàn ông này trưởng thành cũng rất đẹp trai, nhưng lại không có bạn gái, thật đúng là đáng thương.

"Bạn gái tôi ở bên kia." Anh chỉ chỉ Âu Lệ Tâm đang ngồi trên ghế sa lon bên cửa sổ.

"Bạn gái của anh thật đúng là đáng thương, bị anh lạnh nhạt ở bên trong một mình." Lôi Vũ Minh chỉ cười nhạt.

"Thế nào gọi là lạnh nhạt đây? Cô ấy là thiên kim của tổng giám đốc Âu, chỉ là cô ấy mới trở về từ nước Pháp, không thích không khí như vậy." Lôi Vũ Minh đi tới bên sofa, kéo Âu Lệ Tâm, trực tiếp ôm cô vào trong ngực mình.

"Anh —" Âu Lệ Tâm trong nhất thời không kịp phản ứng, cho đến khi cô phản ứng kịp, người đã ở trong ngực Lôi Vũ Minh.

"Lệ Tâm, mọi người đều nói anh lạnh nhạt em, có sao?" Âu Lệ Tâm không hiểu ra sao, đây rốt cuộc là cái gì cùng cái gì vậy?

"Không có, không có a!" Nhìn đôi nam nữ trước mắt, cô nhàn nhạt mở miệng,

"Cô Thôi, cô xem đi! Bạn gái tôi đã nói tôi không có lạnh nhạt với cô ấy, nhưng mà cô thì ngược lại, tốt nhất cô nên cẩn thận một chút, bạn trai cô tới nay có thể sẽ mang theo người bạn gái khác rồi đi đó!" Lôi Vũ Minh cười nhạt, đem tầm mắt dừng lại trên người Phác Tuấn Hi.

"Tôi tin tưởng Tuấn Hi sẽ không lạnh nhạt tôi!" Cô nhích tới gần trong ngực anh. Cô không tin lời nói của người đàn ông trước mắt này.

"A! Như vậy thì tôi liền chúc cô may mắn!" Lúc này vũ khúc vang lên, Lôi Vũ Minh nhìn Lê Tâm bên cạnh "Lê tâm, tới khiêu vũ đi!"

Âu Lê Tâm gật đầu một cái, nếu anh coi cô như bạn gái, như vậy thì cô cứ coi anh như bạn trai đi! Dù thế nào đi nữa cô cũng không có bạn trai.

"Mời." Lôi Vũ Minh rất lịch sự mời cô.

Âu Lê Tâm đưa tay, yên tâm đặt trong tay anh, mặc anh dẫn cô vào trong sàn nhảy.

"Tại sao?" Cô khiêu vũ không lợi hại, ngược lại đạp người rất lợi hại, nhưng mà tuyệt đối không phải là đạp bạn trai, mà là đạp người khác.

"Nghe anh không sai đâu, chờ sau khi dạ vũ kết thúc, anh lại nói cho em biết!" Cô gật đầu đồng ý.

"Chỉ là, anh thật sự tìm đúng người!" Cô cũng chỉ có chiêu này là lợi hại. Trước kia, khi còn ở trường học, mỗi lần có vũ hội, cô đều bắt nạt các bạn học nữ, dẫm đến oa oa kêu to, đạp xong còn có ý nói xin lỗi với người ta, có người nhìn không được, cũng sẽ nói tốt giúp cô.

"Như thế nào?"

"Bởi vì, em đạp người rất lợi hại, chỉ là, anh yên tâm em sẽ không dẫm lên chân anh. Trước kia, khi lên trung học, bạn học nữ trong lớp đều nói em là thiên kim của tổng giám đốc Âu thị, họ bắt nạt em, cho nên buổi vũ hội tối thứ bảy mỗi tuần, chính là lúc em báo thù. Mỗi lần em đều dẫn bọn họ đến oa oa kêu to, sau đó liền đi theo bọn họ nói xin lỗi, bọn họ muốn đánh em. Một vài anh chị lớn cùng trường nhìn không được, cũng đứng ra giúp em nói chuyện. Cuối cùng những người đó, cũng không dám bắt nạt em nữa!" Âu Lê Tâm nghĩ đến chuyện khi đó, liền thấy buồn cười.

"Em thật là nghịch ngợm." Lôi Vũ Minh thật phục cô.

"Không nghịch ngợm, người ta sẽ bắt nạt em, về nhà lại không thể nói với cha mẹ, cho nên chỉ có tự mình báo thù!" Người nhà họ Âu không cho phép được hèn yếu, nếu như bị bắt nạt rồi, bọn họ đều muốn tự mình đi đòi lại, mà không phải trở về nói cho cha mẹ.

"Nếu như không có vũ hội thì sao, em định làm thế nào?" Lôi Vũ Minh thật sự tò mò muốn biết, bình thường thì cô sẽ làm như thế nào.

"Đến phòng ăn ăn cơm, có ý định vào bọn họ, làm đồ cơm, đồ thức ăn của bọn họ. Hoặc là ở trong phòng rửa tay làm tất cả giấy đều ướt, khiến cho bọn họ đợi ở bên trong không ra được. Còn có khi ở trong lớp học, len lén ném một tờ giấy cho bọn họ, bên trong trống không. Sau đó bọn họ cũng sẽ ngây ngốc đứng lên, nói với thầy cô là em ném giấy vào bọn họ, thầy giáo cũng sẽ gọi em đứng dậy. Nhưng nhìn thấy mẫu giấy trống không kia thì người bạn học kia liền gập xui rồi, nếu như không phải đi ra ngoài phòng học đứng phạt thì chính là đi quét dọn nhà cầu, hoặc là phạt chạy." Lôi Vũ Minh thật không biết, thời học sinh của cô làm sao mà trôi qua được.

"Em không sợ bọn họ trả thù em à?"

"Sợ, bọn họ có lần sắp đánh em, nhưng mà em đủ cơ trí, đủ thông minh, bọn họ đánh em không được, còn bị gọi vào phòng giáo viên, bị gọi phụ huynh, cuối cùng cũng không có ai dám trêu chọc em nữa!" Lôi Vũ Minh bất đắc dĩ lắc đầu.

"Tốt lắm, có thời gian chúng ta từ từ tán gẫu, bọn họ tới!" Lôi Vũ Minh chú ý tới bọn họ đã tới.

"Được, xem em!" Hai người bọn họ bước không ngừng, hướng về phía hai người đó nhảy. Khi đang xoay tròn, liền nghe thấy tiếng Thôi Thực Viện kêu lên sợ hãi.

"A." Tất cả mọi người ngừng lại.

"Tại sao cô lại đạp tôi?" Thôi Thực Viện xoa chân đau, nhìn chằm chằm vào Âu Lê Tâm.

"Thật xin lỗi! Thật xin lỗi! Tôi không ngờ sẽ dẫm lên chân cô. Có muốn tôi lấy thuốc cho cô không, giúp cô xoa một chút?" Cô vội vã nói xin lỗi.

"Tôi thấy cô là cố ý." Thôi Thực Viện đỡ chân mình, thật là đau, hơn nữa người phụ nữ này đi giày cao gót, còn không phải là loại mảnh.

"Thật xin lỗi! Tôi thật sự không cố ý!" Âu Lê Tâm cúi đầu, trong mắt tràn đầy áy náy, còn có chút nước mắt.

"Đừng vậy! Nhiều người khiêu vũ như vậy, khó tránh khỏi sẽ dẫm lên. Cần gì so đo chứ?" Mọi người bên cạnh nhìn qua, thấy Âu Lê Tâm cũng đã nói xin lỗi thành ý như vậy, cô ta lại còn nói lời như thế.

"Đừng vậy! Nếu cô ấy đã nói xin lỗi, còn không được sao, đến kia bên ngồi một chút, lấy thuốc xoa bóp một chút không pphair là được rồi sao." Hoắc Huyền Lôi cũng nói, đi theo bên cạnh anh là một người phụ nữ xinh đẹp.

"Thực Viện, anh đỡ em đến bên kia ngồi! Anh thấy Âu tiểu thư cũng không giống như cố ý, là người khó tránh khỏi sai lầm." Phác Tuấn Hi cũng mở miệng nói.

"Hừ." Thôi Thực Viện hừ lạnh một tiếng, để Phác Tuấn Hi đỡ qua một bên ngồi xuống.

"Diễn không tệ, đáng ngợi khen!" Nói xong liền nâng mặt Âu Lệ Tâm lên, ở trên môi cô rơi xuống một nụ hôn.

Âu Lệ Tâm sững sờ nhìn Lôi Vũ Minh, trên gương mặt là hai rặng mây hồng. Anh lúc này mới phát hiện ra mình sai lầm, anh làm sao lại hôn cô chứ?

"A Còn nhảy không?" Anh thử tìm đề tài, cục diện như vậy thật khó xử, anh làm sao lại thế cơ chứ?

"Em đi toilet!" Âu Lệ Tâm vội vã xoay người, chạy về phía toilet.

Lôi Vũ Minh nhìn theo bóng lưng cô, không nhìn được vỗ lên trán mình, anh tại sao lại làm cho cô lúng túng như vậy chứ?

"Cô ấy cũng không tệ lắm phải không?!" Tổng Tâm Dao đột nhiên xuất hiện bên cạnh anh, khiến Lôi Vũ Minh giật mình.

"Dao Dao, em đi bộ có chút tiếng bước chân được không? Người ta đều là đi bộ mang theo gió, hơn nữa còn mang theo tiếng bước chân, em không chỉ không mang theo gió, ngay cả tiếng bước chân cũng không có nữa." Lôi Vũ Minh đi tới một bên ghế sa lon ngồi xuống, Tổng Tâm Dao cũng đi theo.

"Tâm tư của anh ở nơi nào, làm sao nghe thấy tiếng bước chân của em chứ? Em thấy có lẽ là đã bị Lệ Tâm lấy mất rồi nha." Tổng Tâm Dao cười trừ nói.

"Dao Dao, em có ý gì đấy hả? Nhìn anh độc thân nên muốn giới thiệu bạn gái cho anh sao?" Thật ra thì ý tứ này đã rất rõ ràng rồi.

"Thế nào, anh này bao lì xì bà mai của em đâu, không có sao? Anh sợ em giới thiệu cho anh cô gái, không đủ tinh khiết không đủ tốt sao?" Ánh mắt của cô, cho đến bây giờ thật sự không có sai.

"Em muốn bao lì xì à, anh có thể gói thật nhiều cho em, nhưng mà chuyện này vốn không thể vội vàng được." Không phải không vội vàng được, mà căn bản là anh một điểm cũng không vội.

"Anh không gấp, em cũng vì anh mà gấp. Em quen biết với Lệ Tâm rất nhiều năm rồi, khi em kết hôn với Cung Hình Dục cô ấy cũng có mặt. Xem ra anh căn bản là không hề chú ý tới cô ấy. Cách làm người của cô ấy như thế nào, em rất rõ ràng. Nếu như không phải là cô gái tốt, em sẽ giới thiệu cho anh sao?" Tổng Tâm Dao thật sự gấp gáp thay anh, cũng đã 32 tuổi rồi còn không có gấp chút nào sao. Xem xem cô cũng đã có bốn đứa con rồi.

"Nhưng"

"Nhưng cái gì mà nhưng, không có nhưng nhì gì hết, cô ấy quay lại rồi kia, đối đãi với cô ấy thật tốt vào! Em đi ra ngoài hóng mát một chút!" Nói xong Tổng Tâm Dao liền đứng lên, đi ra ngoài, mùi ở nơi này, cô không thích.

"Chị Dao Dao tại sao lại đi vậy?" Sau hi Âu Lệ Tâm thu thập tâm tình xong, trở lại đã nhìn thấy Tổng Tâm Dao đi ra ngoài.

"Cô ấy đi hóng mát một chút, ngồi đi!" Anh ở chỗ người phục vụ lấy tới một ly rượu đỏ, lại lấy thêm cho cô một ly nước trái cây.

"Cô gái à, uống ít rượu thôi, uống ly nước trái cây đi." Đem nước trái cây đặt vào trong tay cô, anh tựa vào trên ghế sa lon. Vũ hội như thế này, đơn giản đều là vì một vài thương nhân đang vì con trai của họ hoặc là con gái mình tìm con rể hoặc là tìm con dâu.

"Cám ơn!" Cô nhận lấy nước trái cây anh đưa tới, nhìn về phía sàn nhảy.

Tổng Tâm Dao đứng ở trên ban công, nhìn cảnh đêm bên ngoài. Ban đêm, gió thổi qua có chút lạnh, cô không nhìn được rứt hai vai của mình lại. Trên người đột nhiên nhiều hơn một cái áo khoác tây trang, quay đầu lại liền thấy Phác Tuấn Hi đang đứng phía sau cô.

"Phác tiên sinh!" Không phải là anh đang ở cạnh Thôi Thực Viện sao?

"Phụ nữ có thai phải chăm sóc mình thật tốt, gió thổi qua lạnh đến như vậy, vẫn là không nên đứng ở chỗ này!" Gió thổi qua, mái tóc dài của cô nhẹ nhàng ở trong gió bay phất phới, giống như tinh linh, rất đẹp rất đẹp.

"Tóc của cô, thật xinh đẹp." Tóc của cô đen nhánh bóng bóng. Rất ít người có thể có mái tóc đẹp như vậy.

"Chồng tôi cũng rất yêu thích mái tóc của tôi. Cũng bởi vì anh ấy mà tôi mới không cắt đi mái tóc này." Cô cười nhẹ nhàng, nhìn lên bầu trời đêm với ánh sao sáng. Hôm nay, ban đêm thật đẹp, nhưng mà tâm tình của cô cũng không giống như thế.

"Vậy sao! Cô rất thích chồng cô?" Phác Tuấn Hi nhìn không trung, muốn xem đến cùng cô yêu Cung Hình Dục nhiều như thế nào. Có lẽ có thể nói là thương anh bao nhiêu.

"Đúng, rất thích rất thích!" Cô rất thành thực, nhớ tới những ngày đã trôi qua cùng Cung Hình Dục, trên mặt cô liền nở nụ cười hạnh phúc.

"Yêu bao nhiêu?"

"Không biết, nhưng chính là rất thích, tôi cảm thấy được nếu như cuộc sống không có anh ấy, thế giới của tôi hoàn toàn u ám. Trên bầu trời kia dù ánh sao có đẹp đến đâu đi nữa, không có anh ấy làm bạn ánh sao sang xinh đẹp kia tôi cũng không cảm thấy đẹp. Thời tiết cho dù trong xanh, không có anh cảm giác đều là âm trầm. Có lẽ có thể nói, anh ấy cho tôi là một cầu vồng rực rỡ, giống như một thế giới đầy đủ bảy màu. Không có anh ấy, cầu vồng cũng trở thành màu xám tro." Cô nhàn nhạt thờ dãi, nhìn nhẩn cười trong tay.

"Xem ra, cô thật sự rất thích anh ấy." Tổng Tâm Dao cười.

"Yêu, đau đớn, trải qua bao nhiêu lần sống chết, có lẽ cũng không bằng một câu quên!" Cô lấy áo khoác trên vai xuống, thả vào tay anh.

"Cám ơn áo khoác của anh!" Sau đó liền xoay người tiến vào bên trong phòng yến hội, nhìn trong sân nhảy mọi người sống bước thành đôi. Lôi Vũ Minh cùng Âu Lệ Tâm cũng có nói có cười, cô đột nhiên cảm thấy, trường hợp như vậy, không chút nào thích hợp mình. Cô hoàn toàn không thể dung nhập vào hoàn cảnh như thế này. Nhìn túi xách trong tay, cô đi ra khỏi phòng tiệc.

Phác Tuấn Hi từ trên ban công đi vào, liền thấy cô rời khỏi phòng tiệc, nhìn Thôi Thục Viện ngồi ở trên ghế sa lon một cái. Không cần báo với cô ta, cũng đi ra khỏi phòng tiệc, đi theo sau lưng Tổng Tâm Dao, giữa hai người chỉ cách một đoạn ngắn. Anh không tiến lên, cô cũng không phát hiện ra anh.

Hai người cứ như vậy mà đi. Thình thoảng cô ngẩng đầu lên nhìn trời, thỉnh thoảng cúi đầu nhìn bụng mình, một tay đặt ở trên bụng từ từ đi về phía trước. Anh cũng chậm chậm như vậy đi theo cô.

Tổng Tâm Dao không muốn về nhà, trở lại phòng của hai người bọn họ, cô sẽ lại rơi nước mắt, trở lại phòng hai người bọn họ, thấy bức ảnh cưới thật to trên đầu giường kia, cô cũng sẽ rơi lệ.

Đến đêm khuya yên tĩnh, cô luôn không ngủ được, trong bóng tối trong đầu cô, tất cả hình ảnh khi cô và Cung Hình Dục ở cùng nhau đều nhất nhất hiện lên. Nhìn tất cả mọi chuyện đã xảy ra giữa bọn họ, trừ bỏ đau lòng, vẫn là đau lòng.

Suy nghĩ một chút về chuyện tình giữa hai người bọn họ, cô nỗ lực muốn đi quên, nhưng cho dù có cố gắng như thế nào cũng không thể quên. Bởi vì cô biết, anh còn sống ở trên thế giới này, thường xuyên nhìn thấy trong ngực anh ôm người phụ nữ khác. Cô không muốn nhìn, nhưng bọn họ lại thường xuyên cùng nhau xuất hiện, làm đau nhói mắt cô, đồng thời cũng làm đau nhói tim cô. Cô nỗ lực không nhìn tới, nỗ lực không thêm nghĩ nữa, nhưng mà cô thật sự không làm được.

Từ năm mười tám tuổi đến ba mươi tuổi, người đàn ông này cho tới bây giờ cũng chưa từng rời khỏi đầu óc của cô. Trong bốn năm kia, cô thường xuyên nằm mơ, mơ thấy luôn là một hình ảnh người đàn ông kia, đứng ở trên sân khấu thật, ngón tay chỉ về phía cô.

Duyên phận giữa hai người, từ khi cô mười tám tuổi đã bắt đầu. Cô vẫn luôn cho là duyên phận của bọn họ sẽ luôn luôn kéo dài cho đến khi bọn họ cùng già đi, cho đến khi chết, nhưng bây giờ thì sao? Hiện tại thì tính là cái gì? Là trời cao khảo nghiệm bọn họ, hay là duyên phận của hai người đã kết thúc?

Phác Tuấn Hi cứ như vậy đi theo cô, không biết trong lòng cô đang suy nghĩ gì, không biết hai người đã đi bao lâu rồi. Cô dường như cũng không có ý muốn dừng lại, anh cũng vẫn cứ đi theo. Anh không rõ tại sao mình muốn đi theo cô, giống như trong lòng có một ý muốn nồng đậm không thôi. Nhìn bóng lưng của cô sao lại có thể cô đơn như thế, làm sao lại có thể hiu quạnh như vậy?

Nếu như có thể, anh thật sự muốn ôm cô vào trong lòng, đi tới bên cạnh cô an ủi một phen, nhưng anh biết mình căn bản là không thể làm như vậy. Thân phận của bọn họ bây giờ là bất đồng, nếu để cho ký giả bắt được, chắc hẳn trang đầu tờ báo ngày mai chính là bọn họ. Nếu như bị Thôi Thục Viện biết, có thể chuyện này sẽ càng thêm không tốt.

Cô giống như chưa hề muốn về nhà, chỉ là cứ đi thẳng như vậy, chẳng có mục đích.

Gió càng lúc càng lớn, anh nghĩ muốn đem áo khoác của mình cởi ra đưa cho cô, nhưng mà anh lại không muốn làm cho cô biết mình đi theo. Nếu để cho cô biết, không biết cô sẽ nghĩ gì nữa, sẽ cho rằng anh muốn làm cái gì đó sao?

Sau khi nghe qua những lời cô nói, anh có thể cảm giác được là cô đã biết Cung Hình Dục chưa chết, hơn nữa người kia chính là anh, nhưng mà bây giờ anh cũng không thể nói cho cô biết, anh đã biết thân phận của mình.

Nếu như nói với cô, có lẽ tất cả mọi chuyện sẽ lại trở nên khác biệt rồi.

Canh chùng bóng lưng cô, Phác Tuấn Hi từ từ đi theo, rất an tĩnh, chỉ có thể nghe được âm thanh gió thổi qua bên tai.

"A." Tổng Tâm Dao không biết dẫm vào cái gì, đột nhiên bị trơn ngã xuống.

"Cô làm sao vậy?" Anh vội vã chạy tới, thấy Tổng Tâm Dao đang che bụng mình.

"Tôi. Tôi hình như sắp. Sắp sinh." Bụng thật là đau, đứa bé hình như không kịp chờ đợi muốn ra ngoài, thế nhưng ở đây ngay cả xe cũng không có, cô phải làm sao? Cô không thể nào sinh non ở nơi này được.

"Tôi đưa cô đi bệnh viện!" Phác Tuấn Hi ôm lấy Tổng Tâm Dao, nhưng mà, hiện tại cô cũng không phải một người, có đứa bé, thể trọng của cô thật sự khiến cho anh có chút không chịu nổi.

"Anh. Anh. Thả tôi xuống, tôi. Tôi quá nặng. A." Nhưng mà Phác Tuấn Hi không muốn thả cô xuống. Hiện tại bộ dáng cô như thế này, anh làm sao có thể buông cô xuống.

"Không có việc gì, tôi ôm được!" Nói xong anh liền cất lực chạy về phía bệnh viện, nhưng mà anh chạy một lát mới phát hiện ra mình căn bản cũng không biết đường ở nơi này.

Hết chương 6

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc - Chó Cuóp Mẹ Tôi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.2 - Chương 7: Khó sinh

"Chỗ này phải đi như thế nào?" Phác Tuấn Hi gấp đến đến dặm chân, tại sao trong đầu anh, đối với chỗ này lại không có chút quen thuộc nào? Nếu như anh thật sự là Cung Hình Dục vậy thì anh phải quen thuộc với thành phố này, quen thuộc nơi đây mới đúng chứ? Nhưng khi nhìn đến thấy những kiến trúc kia, anh lại cảm thấy mình như bước vào một cuộc sống, một thế giới hoàn toàn xa lạ.

"Thăng. Đi thăng. " Chẳng lẽ cô nhất định không được ngã sao? Nếu ngã một cái sẽ phải sinh non, cách thời điểm đưa bé ra đời còn hơn một tháng, mà cô lại không cẩn thận ngã như vậy.

"Được!" Phác Tuấn Hi đáp một tiếng, liền chạy về phía trước.

Tổng Tâm Dao vui trong ngực anh, bụng đau đến nỗi cô cũng không biết phải làm sao, đưa bé tại sao mỗi lần đến đều vội vã như vậy. Phác Tuấn Hi cũng không biết, mình đã chạy bao lâu. Cho đến khi bọn họ chạy đến bệnh viện đã là nửa đêm. Ở trên đường anh cũng không biết mình đã ngăn cản bao nhiêu xe, nhưng mà những người đó khi nhìn thấy Tổng Tâm Dao trong ngực anh sắp sinh, liền lập tức lắc đầu, lái xe rời đi.

Các bác sĩ vội vàng đẩy cô vào phòng sinh. Phác Tuấn Hi liền ngồi ở bên ngoài phòng sinh, rối rắm không biết rốt cuộc có nên đem chuyện này thông báo cho những người khác hay không, để cho bọn họ tới chăm sóc Tổng Tâm Dao.

Anh rất lo lắng, ngay cả điện thoại di động trong túi vẫn luôn đổ chuông, anh cũng không biết, nhìn đồng hồ, đã hơn hai giờ sáng, cô ấy đi vào cũng đã hơn một giờ, tại sao còn chưa có ra ngoài. Là khó sinh sao? Đối với cái ý nghĩ này của mình, anh đột nhiên có chút hoảng sợ, nếu như cô thật sự khó sinh thì làm thế nào?

Anh gấp đến độ còu đi tới đi lui ở ngoài phòng sinh của cô. Bây giờ, trong bệnh viện cũng không có mấy người, chỉ có một vài y tá trực đêm thỉnh thoảng đi tới, mà anh căn bản cũng không biết tình huống bên trong, chỉ có thể ngồi ở chỗ đó mà lo lắng.

Anh đột nhiên rất muốn đi vào trong phòng sinh cùng với cô, nhưng mà anh là một đảng mày râu, vào xem phụ nữ sinh con, thật sự rất là quá đáng.

Cô đã sinh ba đứa con rồi, chắc hẳn sinh đứa này sẽ dễ dàng hơn một chút chứ, nhưng tại sao cô vẫn còn chưa ra? Người ta không phải đều nói là sinh một lần rồi thì sinh lần thứ hai lần thứ ba sẽ dễ dàng hơn sao? Thế nào mà cô vào đó mãi không ra?

Anh không biết mình có thể làm như thế nào, chỉ có thể suy nghĩ rồi rầm một câu hỏi, tại sao Tổng Tâm Dao cho đến bây giờ vẫn chưa ra, là đứa bé không ngoan, đang đùa giỡn mẹ sao?

"Tại sao lại là anh?" Nhận được thông báo của bệnh viện, chị Diệu cùng quản gia nhanh chóng chạy tới bệnh viện, bệnh viện này hẳn là nơi Tổng Tâm Dao thường hay tới khám thai. Bọn họ đã sớm thông báo cho bệnh viện, nếu như Tổng Tâm Dao được người khác đưa vào bệnh viện, liền lập tức thông báo bọn họ. Chỉ thật không ngờ lại là vào lúc này, càng làm cho bọn họ không thể nghĩ tới đó là người đưa Tổng Tâm Dao tới bệnh viện lại là Phác Tuấn Hi.

"Hai người làm sao biết cô ấy ở trong bệnh viện?" Phác Tuấn Hi cảm thấy thật khó hiểu, mình căn bản cũng không thông báo với bọn họ, bọn họ làm sao lại chạy tới bệnh viện?

"Nhà họ Cung ở trong thành phố O có địa vị gì, chẳng lẽ anh còn không biết sao? Bệnh viện vừa thấy là cô chủ nhà chúng tôi, liền lập tức gọi điện thoại tới." Chỉ là trên đường bọn họ chạy tới có xảy ra một chút chuyện, cho nên mới không thể đến đây nhanh được.

"Đừng nói nhiều nữa, cô chủ của chúng tôi như thế nào rồi?" Chị Diệu cũng không muốn biết, anh gặp gỡ Tổng Tâm Dao thế nào, hiện tại cô chỉ lo lắng cho Tổng Tâm Dao.

"Đã vào hơn hai giờ, vẫn chưa ra, không biết làm sao nữa?" Anh rất lo lắng, căn bản là không biết tiếp theo phải làm thế nào.

"Lâu như vậy!" Chị Diệu cũng có chút lo lắng, không phải là khó sinh chứ?!

"Phụ nữ sinh con, vốn là chuyện lớn, chị Diệu, cứ chờ một chút đi!" Quản gia không vội, nếu bác sĩ của bệnh viện đều ở bên trong, vậy thì người vẫn an toàn, bọn họ chỉ có thể đợi đến lúc các bác sĩ đi ra mới có thể biết được tình huống.

"Nhưng khi sinh Từ Dật thiếu gia, rất nhanh mà!" Lúc trước chưa được một giờ cô ấy đã ra rồi.

"Vậy cô lại không hiểu rồi, lúc ấy cậu chủ vẫn còn ở đây, cậu ấy hầu như là đều ở bên cạnh cô ấy, cho cô ấy lực lượng, hiện tại cậu chủ đã đi rồi, cô chủ

đã mất đi một chỗ dựa tinh thần vững chắc, hơn nữa gần đây lại một nhọc. Cũng may mắn là hiện tại cậu Dạ đã trở lại, chuyện trong công ty có thể giao cho cậu ấy, đợi sau khi cô chủ bồi dưỡng thân thể khỏe lại xong mới trở lại công ty cũng được.

"Trong phòng sinh, đàn ông có thể vào sao?" Anh có chút ngạc nhiên, đàn ông có thể vào phòng sinh, nhìn phụ nữ sinh con sao? Trước kia không phải kiêng kỵ nhất là chuyện như vậy sao? Vậy là mỗi lần cô ấy sinh con Cung Hình Dực đều ở bên cạnh sao?

"Dĩ nhiên có thể! Khi cô chủ sinh Điem Điem và Từ Dật, cậu chủ vẫn luôn ở bên cạnh cô chủ." Cung Hình Dực vẫn luôn thương Tống Tâm Dao, nhưng mà cho đến bây giờ lại biến thành cái bộ dáng này.

Trước mắt Phác Tuấn Hi đột nhiên thoáng hiện lên một hình ảnh, một người phụ nữ sợ hãi kêu, mà ở bên giường của cô có một người đàn ông đang đứng. Hình ảnh đó càng ngày càng rõ ràng. Cùng lúc đó, Phác Tuấn Hi ôm đầu, khổ sở ngã ngồi trên mặt đất.

"Phác tiên sinh, cậu làm sao vậy?" Quản gia lo lắng hỏi.

"A. Tôi... đầu tôi. Bệnh đau đầu. tái phát." Anh vói tay vào trong túi áo tây trang, lấy ra thuốc giảm đau mà lão viện trưởng đã đưa cho anh, đổ ra một viên uống vào.

Nhưng mà thuốc vừa vào đến miệng, anh mới phát hiện loại thuốc này thật không phải là đáng bình thường. Vị đắng khiến cho anh quên mất nhức đầu, cho đến khi cơn nhức đầu từ từ hóa giải, anh mới tựa vào bên tường thở hổn hển, thấy trong bình có tờ hướng dẫn sử dụng, anh liền lấy ra xem. Trên tờ giấy không viết cách sử dụng loại thuốc này, mà là một tờ giấy chữ viết tay, anh liền bắt đầu xem cẩn thận.

"Khi cậu nhìn thấy sách hướng dẫn này, có thể lúc cậu phát bệnh rồi! Chắc hẳn vào thời gian khác, cậu cũng sẽ không mở lọ thuốc này ra. Cậu nhất định là sẽ nghĩ ngờ tại sao loại thuốc này lại đắng như vậy có phải không? Nói thật với cậu, đó cũng không phải là thuốc giảm đau, mà là hoàng liên đường, tại sao tôi lại gọi cái này là thuốc giảm đau cho cậu? Bởi vì cái loại thuốc mà cậu đã sử dụng kia... Thuốc giảm đau cho nó, khắc tính của nó chính là hoàng liên. Nếu như mỗi lần cậu phát bệnh, liền ăn một viên hoàng liên đường, vậy thì không chỉ có thể không nghĩ đến việc muốn uống loại thuốc giảm đau mà người kia đưa mà còn có thể thanh trừ độc tố có trong người cậu. Hiện tại là thời điểm mà cậu một tuần lễ phát một lần bệnh, nhưng mà mấy ngày nữa, nếu như cậu không dùng hai lần thuốc giảm đau trở lên, cậu sẽ không chịu nổi, cho nên tôi đã chuẩn bị một lượng đủ dùng cho cậu rồi. Nhớ uống đầy đủ! Viện trưởng bệnh viện XX viết."

Phác Tuấn Hi nhìn nhìn những dòng chữ trên đó cảm thấy ông viện trưởng này thật đúng là người tốt, lại có thể lo lắng cho anh như vậy. Thì ra là anh đã quên mất, lần trước uống thuốc đã được một tuần lễ rồi, không trách được hôm nay lại phát bệnh, chỉ không nghĩ đến hôm nay phát bệnh nghiêm trọng như vậy. Trước mắt, một chút hình ảnh vẫn còn đang lóe lên, anh muốn nhìn thấy rõ ràng, nhưng mà cho dù có cố gắng thế nào anh vẫn không thể nào nhìn thấy rõ ràng. Người ở trong những hình ảnh đó, rốt cuộc là ai?

"Cậu Phác, tại sao cậu lại có bệnh đau đầu?" Quản gia hỏi, Cung Hình Dực là do ông trong coi từ nhỏ đến lớn. Cho dù người đàn ông trước mắt này đã đổi tên, nhưng mà ông vẫn có thể nhận ra, anh chính là Cung Hình Dực. Có lẽ là đúng theo những gì mà anh đã nói, anh thật sự quên hết mọi chuyện giữa bọn họ. Dù là đã quên vậy thì nhất định sẽ có một nguyên nhân nào đó.

"Là di chứng sau một vụ tai nạn xe cộ." Anh nói giọng nhẹ như nước chảy.

"Tai nạn xảy ra khi nào? Thương tổn tới đâu sao?" Lão quản gia đi theo Cung Thiên Kích cũng không phải chỉ là một hai ngày cho nên rất nhiều chuyện ông vẫn tương đối rõ ràng, hơn nữa ông vẫn còn chưa già đến mức hồ đồ.

"Đúng! Đầu bị tổn thương, cho nên mới quên hết chuyện lúc trước." Anh vẫn nhàn nhạt trả lời, nhìn về phía phòng sinh. Lâu như vậy rồi mà cô vẫn chưa ra.

Anh lại đến ngồi trên ghế dài, nhìn đồng hồ treo tường, nhìn nó từng giây từng phút trôi qua. Lần đầu tiên anh phát hiện chờ đợi làm một chuyện cực khổ như vậy. Anh đã tính là sẽ xông vào trong đó, nhưng mà cảm thấy có chút không thích hợp, trên người của mình, còn lưu lại máu của Tống Tâm Dao. Cứ đi vào như vậy, chắc hẳn Tống Tâm Dao sẽ bị dọa cho phát sợ.

"Tại sao vẫn chưa ra vậy chứ?" Chị Diêu cũng cảm thấy gấp lắm rồi.

"Đi ra, đi ra rồi!" Quản gia thấy một y tá đi ra.

"Chúc mừng, cô ấy sinh một cặp sinh đôi." Chị Diêu lúc này mới yên tâm.

"Là bé trai hay là bé gái?" Quản gia vẫn tương đối quan tâm chuyện này hơn.

"Một nam một nữ." Y tá vui vẻ nói. Bác sĩ của bọn họ cũng đã đỡ không biết bao nhiêu ca sinh đẻ, nhưng mà long phượng thai cũng là hiếm thấy.

"Cô ấy như thế nào?" Chuyện Phác Tuấn Hi quan tâm là thân thể Tống Tâm Dao.

"Mẹ con đều bình an!" Quản gia vội vàng lấy ra bao tiền lì xì đã sớm chuẩn bị xong.

"Cho cô, đây là tiền lì xì báo tin mừng!" Quy củ nhà họ Cung xưa nay đã như vậy. Y tá nhận lấy bao tiền lì xì liền vào phòng sinh, một lát sau, hai y tá ôm hai đứa bé đi ra.

"Bé này là con gái!" Một y tá ôm đứa bé đến trước mặt Phác Tuấn Hi, nụ cười hiền hòa.

"Có thể để cho tôi ôm sao?" Nhìn đứa bé trước mắt đang nhắm chặt cặp mắt, thật là thật đáng yêu, chỉ là.

"Thế nào lại xấu như vậy?" Anh đột nhiên phát hiện, mình trước kia cũng đã từng nói lời nói như vậy.

"Tiên sinh, anh thật thích nói đùa, đứa bé vừa sinh ra chính là như vậy, chỉ cần chờ mấy ngày nữa, đứa bé sẽ rất đẹp. Mộc quán gia, tin tưởng hai đứa bé này, nhất định sẽ giống như cậu bé Tử Dật đó, rất động lòng người." Lần trước, khi Tống Tâm Dao sinh con ở đây, cô cũng có mặt.

"Tiểu Thu, mau ôm đứa bé vào trong đi! Chúng ta cũng phải đưa bọn trẻ vào trong rồi." Y tá tên Tiểu Thu gật đầu một cái, nhận lấy đứa bé trong ngực Phác Tuấn Hi, liền dẫn một y tá khác đi tới phòng giữ ấm.

Em bé sinh non, vẫn cần phải chăm sóc trong phòng giữ ấm hai ngày. Đứa mắt nhìn hai đứa bé rời đi, Phác Tuấn Hi đột nhiên cảm thấy chuyện như vậy có biết bao nhiêu thần thánh.

"Cô chủ. . . ." Tống Tâm Dao được đẩy ra ngoài, chị Diêu vội chạy đến.

"Chị Diêu tỷ, Mộc quán gia!" Tống Tâm Dao thấy là hai người bọn họ, có chút mệt mỏi cố gắng mở hai mắt ra.

"Cô chủ, cô cực khổ rồi, nghỉ ngơi thật tốt đi! Tôi sẽ để chị Diêu ở lại đây với cô." Tống Tâm Dao gật đầu, đang định nhắm mắt lại nghỉ ngơi, lại nhìn thấy Phác Tuấn Hi đứng bên cạnh. Âm thanh yếu đuối vang lên lần nữa: "Anh Phác, hôm nay cảm ơn anh!" Nếu như không có anh..., chắc hẳn cô sẽ phải sinh hai đứa bé trên đường cái rồi.

"Đừng nói chuyện, ngủ đi!" Phác Tuấn Hi thấy bộ dáng cô yếu ớt, thật có chút đau lòng. Sau khi sinh xong đều mệt như vậy sao?

Anh không nhớ rõ trước kia xảy ra chuyện gì, nhưng khi nhìn thấy Tống Tâm Dao, anh đã hiểu rõ phụ nữ sinh con thật sự rất khổ sở.

Tống Tâm Dao gật đầu, một lần nữa hai mắt nhắm lại, để y tá đẩy về phòng, Phác Tuấn Hi bế cô lên giường bệnh, lập tức cảm thấy cô nhẹ đi rất nhiều. Lúc trước khi cô còn có đứa bé nặng đến nỗi khiến anh có chút không chịu nổi, thì ra là hai đứa bé có thể trọng kinh người như thế.

"Anh Phác, anh đi về trước đi! Tôi muốn lau người cho cô chủ!" Toàn thân cô đều là mồ hôi, ẩm ướt như vậy nhất định sẽ không ngủ được thoải mái.

"Được!" Anh thật sự cũng nên đi về rồi. Ngày mai có thời gian lại tới thăm cô nữa vậy! Hiện tại tình trạng cô như thế này, anh ở lại đây cũng không có tác dụng gì.

"Cậu Phác, để tôi bảo tài xế đưa cậu về khách sạn!" Quán gia cũng phải trở về.

"Không cần, như vậy quá làm phiền ông rồi!" Anh muốn đi một vài nơi, suy nghĩ một chút về chuyện giữa hai người bọn họ, ít nhất là không thể để cho mình sống quá mức hồ đồ, mơ mơ màng màng sống qua ngày.

"Trễ như thế, cậu sẽ không bắt được xe đâu!" Hiện tại cũng đã hơn ba giờ sáng, cho dù có thể bắt được xe, cũng sẽ không dễ dàng.

"Tôi muốn đi một mình ông cứ đi về trước đi!" Phác Tuấn Hi nhìn bầu trời bên ngoài, bây giờ trời vẫn còn khá tối, một lát nữa thôi mặt trời lên, trời sẽ sáng.

Anh cũng không hiểu rõ trong lòng mình đang suy nghĩ những gì? Nhìn thấy hai đứa bé, trong lòng anh cảm thấy vô cùng vui sướng, vô cùng hưng phấn còn có cả cảm động.

Hai sinh mệnh bé nhỏ, cứ như vậy ra đời, anh nhớ là nếu như có hai sinh mệnh mới ra đời trên thế giới, như vậy nhất định là đã có hai sinh mạng rồi đi.

Có lẽ bọn họ cảm thấy vui vẻ, nhưng mà những người khác thì sao? Họ lại khóc đưa người thân của bọn họ. Trong một ngày, trên thế giới này, sẽ có rất nhiều đứa bé ra đời, cũng sẽ có rất nhiều người rời đi. Cuộc sống chính là như thế, sinh, lão, bệnh, tử, mỗi một dạng đều có, đều phải trải qua.

Đi tới một đầu đường mờ mịt nào đó ở thành phố O, gió thổi qua có chút lạnh lẽo, nhưng mà anh vẫn đặt tay trang ở trên tay mình, không có ý muốn mặc vào. Trên đó còn lưu lại máu của Tống Tâm Dao.

Nếu là lúc trước, anh có thể đã sớm vứt bỏ, nhưng hiện tại anh không cam lòng vứt bộ y phục này đi, thậm chí còn muốn đem nó cất giấu thật kỹ. Để về sau khi nhớ lại, anh không thể ở cùng với cô, nhìn cô sinh con ra, nhưng vẫn có thể lưu lại trí nhớ về ngày hôm đó. Ít nhất là anh vẫn luôn ở ngoài cửa đứng chờ cô, nhìn thấy đứa bé được đưa ra ngoài, nhìn thấy cô an toàn trở về phòng.

Trên mặt anh có nụ cười thần nhiên, không biết vì sao anh đột nhiên có cảm giác cứ như vậy thật là hạnh phúc, đặc biệt là khi nhìn đứa bé được sinh ra, hình ảnh ấy hạnh phúc biết bao.

Trong sinh mệnh của cô, xuất hiện nhiều người như vậy, trời cao còn ban cho cô thật nhiều con, hơn nữa mỗi đứa đều rất thông minh, chắc hẳn cô nhất định cũng sẽ rất vui vẻ thôi. Nhưng mà khi không có Cung Hình Dục ở bên cạnh cô, cô sẽ thay đổi sao?

Đáp án của anh là: sẽ không!

Anh nhớ rất rõ ràng, ở trên ban công khách sạn anh đã từng hỏi cô.

Anh nói: "Tóc của cô thật là đẹp."

Cô hồi đáp: "Chồng tôi cũng rất yêu thích tóc củ tỏi, bởi vì anh ấy, tôi mới không cắt tóc."

Lúc ấy, trên mặt cô là nụ cười, có hoài niệm, có ưu thương.

"Vậy sao! Cô rất thích chồng cô?" Anh thật sự rất muốn biết cô yêu Cung Hinh Dục được bao nhiêu.

"Đúng, rất thích rất thích!" Câu trả lời của cô khiến trong lòng anh có chút vui sướng.

"Yêu bao nhiêu?" Suy nghĩ một chút xem cô yêu nhiều bao nhiêu? Yêu sâu đậm?

"Không biết, nhưng chính là rất thích, tôi cảm thấy được nếu như cuộc sống không có anh ấy, thế giới của tôi hoàn toàn u ám. Trên bầu trời kia dù ánh sao có đẹp đến đâu đi nữa, không có anh ấy làm bạn ánh sao sáng xinh đẹp kia tôi cũng không cảm thấy đẹp. Thời tiết cho dù trong xanh, không có anh cảm giác đều là âm trầm. Có lẽ có thể nói, anh ấy cho tôi là một câu vòng vặc rồi, giống như một thế giới đầy đủ bảy màu. Không có anh ấy, câu vòng cũng trở thành màu xám tro. . . . " Cô thở dài, chỉ có thể chứng minh cô là bất đắc dĩ.

"Xem ra, cô thật sự rất thích anh ấy." Tổng Tâm Dao cười, cười có chút thâm lương.

"Yêu, đau đớn, trải qua bao nhiêu lần sống chết, có lẽ cũng không bằng một câu quên!" Câu nói cuối cùng này chỉ có thể hiểu là cô đang trách anh, cô vẫn không hoàn toàn tin tưởng những lời anh nói.

Chắc hẳn cũng sẽ không có mấy người tin tưởng, cho dù anh có nói với tất cả mọi người trên toàn thế giới là anh mất trí nhớ bởi vì một loại thuốc, chắc hẳn những người đó sẽ chỉ nói rằng anh đang tìm cớ, muốn lấy cái cớ này để chạy trốn khỏi tội lỗi của mình.

"Tuấn Hi, anh đã chạy đi đâu? Vì sao gọi điện thoại cho anh anh cũng không nhận? Làm cho em lo lắng gần chết." Thôi Thực Viện đứng ở cửa khách sạn, chờ Phác Tuấn Hi. Anh đột nhiên mất tích ở trong vũ hội, không thấy bóng dáng đâu. Cô chịu đựng chân đau tìm kiếm bóng dáng của anh khắp nơi, cô cũng không biết mình đã tìm bao lâu, gọi điện thoại cho anh bao nhiêu lần, nhưng anh không nhận, cô cũng không thể tìm được bóng dáng của anh.

"Anh chỉ đi ra ngoài hóng mát một chút, nhưng mà không ngờ, không có chút cảm giác quen thuộc nào với thành phố O này. Đi tới một nơi vắng vẻ, liên tục không tìm được đường về, dọc theo đường đi lại không có xe, nên phải đi dọc theo đường cũ trở về, lúc nửa đêm lại xảy ra chút chuyện, cho nên trễ như thế này mới trở về được. Em là đứa ngốc hả? Tại sao lại đứng chờ ở chỗ này, chân của em không phải vẫn còn đau sao?" Nhìn cô đi cà nhắc, anh mới nhớ tới chân của Thôi Thực Viện còn bị thương.

"Chuyện gì xảy ra? Anh không bị thương chứ?! Cho em xem chút." Thôi Thực Viện có chút lo lắng nhìn anh, hi vọng anh không xảy ra bất cứ chuyện gì.

"Em yên tâm đi! Không phải bây giờ anh vẫn khỏe mạnh đứng trước mặt anh sao? Đồ ngốc, em đừng là ngu ngốc bẩm sinh, lại cứ ngây ngốc đứng ở chỗ này chờ anh." Nếu như Thôi Thực Viện không phải đang lợi dụng anh, có lẽ anh sẽ có khả năng yêu cô. Nhưng mà, cô nhất định phải xuất hiện sớm hơn Tổng Tâm Dao một bước. Nếu như xuất hiện muộn hơn vậy thì chắc hẳn bọn họ cũng sẽ không thể ở cùng nhau. Nhưng mà anh có thể cảm nhận được, người mà anh yêu nhất định là Tổng Tâm Dao, về phần tại sao lại như vậy thì chính anh cũng không thể nói rõ được.

"Không phải vì người ta sợ anh không cần người ta nữa sao?!" Thôi Thực Viện cúi đầu, khi cô không có ở bên cạnh anh, cô thật sự rất sợ, anh sẽ nhớ tới Tổng Tâm Dao, mà quay về bên cạnh cô ấy.

"Đứa ngốc, không phải bây giờ anh đã trở về rồi sao? Anh ôm em vào, em đã như vậy rồi mà còn đứng ở đây lâu như vậy, em không cần cái chân này nữa hả?" Mặc dù chỉ là bị đâm lên, nhưng mà quả thật khá nghiêm trọng.

"Chỉ là bị đâm lên, không có chuyện gì đâu!" Cô xin lỗi, le lưỡi một cái, Phác Tuấn Hi cũng chỉ lắc đầu.

"Thật là cô gái ngốc!" Cô gái ngu ngốc như vậy, còn có thể tìm được bao nhiêu người?

"Em buồn ngủ quá a!" Thấy cô bắt đầu làm nũng, Phác Tuấn Hi dứt khoát bế cô lên.

"Ngủ đi, anh đưa em trở về phòng!" Bế cô vào khách sạn, sau đó liền đưa cô về phòng. Anh cũng liền trở về gian phòng của mình, nằm ở trên giường hồi tưởng lại một màn mới vừa được ôm em bé kia, anh đột nhiên duỗi hai tay, làm ra tư thế như lúc ôm đứa bé, sau đó liền cười ngây ngô. Cũng không biết suy nghĩ bao lâu, anh mới tiến vào giấc ngủ.

Một giấc này anh ngủ cực kỳ thoải mái, không có nằm mơ, cũng không có nghe thấy bất kỳ một tiếng động nào, ngủ đến muộn, anh mới bò dậy. Cảm cái áo khoác tây trang kia lên, cất vào bên trong hành lý, ở tầng dưới cùng, hình như không muốn để cho bất kì ai phát hiện ra

Tổng Tâm Dao ở trong bệnh viện, hai đứa bé cũng đã được ra khỏi phòng giữ ấm, hiện tại đứa nhỏ đang nép trong ngực cô bú sữa mẹ. Còn đứa con trai nhỏ kia thì đang tròn mắt, cặp mắt quan sát chung quanh.

Tổng Tâm Dao nhìn hai đứa bé, trên mặt là nụ cười thân thiện. Bé gái còn ra đời trước mấy phút so với bé trai, nhưng mà không biết hai đứa chúng nó sau khi lớn lên có tranh vị trí lớn nhỏ hay không. Cô nhớ cô đã từng xem qua một bộ phim, nữ chính cũng sinh một đứa con trai và một đứa con gái, khi hai đứa được bốn tuổi, chúng bắt đầu tranh dành xem ai là anh trai ai là em gái hay ai là chị gái, ai là em trai.

Cô rất mong đợi đến ngày đó. Nhìn bọn nhỏ lớn lên, đã trở thành một chuyện vô cùng vui vẻ trong cuộc sống của cô. Mỗi ngày nhìn mấy đứa bé cãi nhau ầm ĩ, cũng có lúc sẽ cảm thấy thật sự rất phiền, nhưng suy nghĩ kỹ một chút, nếu như không có những đứa bé này, cuộc sống của cô sẽ trở nên như thế nào? Có lẽ ngay cả cô cũng không biết, cuộc sống của cô sẽ biến thành tình trạng như thế nào nữa!

"Mẹ!" Sau khi tan học, Kỳ Kỳ lập tức chạy tới bệnh viện. Nó biết hôm nay em trai và em gái được ra khỏi phòng giữ ấm, cho nên nhất định phải chạy tới thật nhanh để thăm chúng.

"Kỳ Kỳ, con nói nhỏ thôi!" Tổng Tâm Dao có chút chịu không nổi Kỳ Kỳ, mỗi lần đều tạo ra tiếng động lớn như vậy.

"Em trai em gái đang ngủ sao ạ?" Cậu đặt cặp sách lên trên ghế sa lon, sau đó liền chạy tới, ngồi ở mép giường, chống cằm nhìn em bé.

"Mẹ, chúng ta về sau làm thế nào để biết được ai là em gái ai là em trai ạ?" Nó sợ nhất, chính là hai người bọn họ giống nhau như đúc. Mà bây giờ xem ra, hai người bọn họ đúng thật là không khác gì nhau.

"Con trai ngốc, con cũng nói một là em trai, một là em gái, còn phải phân biệt sao?" Tổng Tâm Dao bị câu hỏi của Kỳ Kỳ chọc cười.

"Mẹ, nếu như về sau em gái lại thích giả dạng con trai (tomboy ha), sau đó giống hệt em trai, ngày ngày mặc âu phục đeo caravat, mẹ nói xem nên làm thế nào?" Kỳ Kỳ có chút lo lắng.

"Cái đứa bé này, mẹ cũng chỉ có hai người con gái là em gái nhỏ cùng Diễm Diễm, còn có ba đứa con trai các con, mẹ tin tưởng tiểu bảo bảo nhất định sẽ giống Diễm Diễm, sẽ là một thực nữ." Tổng Tâm Dao cười cười, kéo lại chăn cho con gái.

"Nhưng mà mẹ à, nếu như em trai đáng dấp quá giống con gái, cùng tiểu bảo bảo ngày ngày tranh nhau làm con gái thì phải làm thế nào?" Vấn đề Kỳ Kỳ đưa ra càng hỏi càng khó trả lời.

"Kỳ Kỳ, đối với vấn đề của con, mẹ có thể không trả lời không?" Cô cũng không biết, mình nên trả lời Kỳ Kỳ thế nào nữa. Tên tiểu quý này, mỗi ngày trong đầu đều nghĩ đến những thứ linh tinh gì đó, bây giờ cô càng ngày càng không thể hiểu rõ nó nữa rồi.

"Được rồi! Mẹ có muốn ăn táo không? Kỳ Kỳ gọt cho mẹ." Kỳ Kỳ cầm một quả táo lên, cẩn thận gọt vỏ.

"Cẩn thận không đứt tay đó!" Mặc dù Kỳ Kỳ gọt táo rất lợi hại, nhưng mà cô vẫn không yên lòng.

"Được rồi, mẹ ăn táo đi!" Kỳ Kỳ đem quả táo đã gọt xong, đưa cho Tổng Tâm Dao.

"Kỳ Kỳ, có tiến bộ nha!" Tổng Tâm Dao cầm quả táo con đưa tới, ở trên mặt con nhẹ nhàng hôn lên.

Thấy con trai dù đã trưởng thành, cũng vẫn rất thân thiết, cô không cần lo lắng.

"Mẹ, mau ăn đi! Con sẽ chú ý đến em!" Tổng Tâm Dao cười, ăn quả táo mà Kỳ Kỳ tự mình gọt cho mình.

"Mẹ, chúng ta đặt tên cho em bé là gì?" Kỳ Kỳ đột nhiên hỏi. Em bé không có tên, cậu cũng không biết phải gọi hai đứa nó như thế nào.

"Mẹ suy nghĩ một chút! Con tên là Từ Kỳ, em trai con tên là Từ Dật, vậy em trai nhỏ gọi là Từ Kiều thôi. Kiều hùng - Kiều, Kỳ Kỳ, con cảm thấy thế nào?" Cô cũng không biết như thế nào, trừ Kỳ Kỳ là do cô đặt tên, Từ Dật và Diễm Diễm đều là do Cung Hình Dục đặt tên cho.

"Được, vậy gọi là Từ Kiều đi, Từ kKêu tới anh trai xem một chút." Kỳ Kỳ chống cằm, nhìn Từ Kiều ở mép giường.

"Em gái nhỏ tên gì bây giờ? Đứa thứ hai tên là Diễm Diễm, vậy thì em gái nhỏ gọi là Nhược Nhược đi!" Cô cũng không muốn nghĩ nữa, nghĩ tiếp đầu của cô sẽ đau chết.

"Nhược Nhược cũng không dễ nghe nha!" Thế nào mà cảm giác lại giống như là nhược trí vậy?

"Mẹ không nghĩ ra được nữa, chờ sau này từ từ nghĩ đi! Gọi Nhược Nhược là nữ danh trước." Kỳ Kỳ gật đầu, nó nhất định phải nghĩ cái tên thật đẹp cho em gái. Tổng Tâm Dao sinh hai đứa này xong cũng không sinh nữa rồi, nó cũng không hy vọng tên của đứa em gái cuối cùng sẽ làm cho nó về sau phải hối hận.

"Mẹ, con đi gọi điện thoại cho dì Diệu, để dì ấy đến chăm sóc mẹ, Kỳ Kỳ phải đi về ăn cơm, sau đó sẽ đi học." Lát nữa còn có tiết, nó thật sự rất muốn ở lại với Tổng Tâm Dao cùng các em đó!

"Không cần gọi đâu, chị Diệu!" Tổng Tâm Dao cười nhạt, chị Diệu đã xuất hiện ở cạnh cửa.

"Thiếu Gia!"

"Dì Diệu, có gì ăn hay không, Kỳ Kỳ thật đói!"

"Có, đương nhiên là có, cậu ăn đi!" Cô đã sớm nghe tài xế nói, Kỳ Kỳ chạy đến bệnh viện rồi.

Kỳ Kỳ vui vẻ bụng phần ăn của mình qua, nó có thể ở cùng với em trai và em gái nhiều hơn một lúc nữa rồi. Dì Diệu thật đúng là hiểu rất rõ nó, sùng bái

ing.

"Đang dùng cơm sao?" Phác Tuấn Hi thật vất vả mới có thể bỏ ra một chút thời gian rảnh rỗi, đi tới bệnh viện.

"Anh Phác, tại sao lại rảnh rỗi tới đây vậy?" Tổng Tâm Dao cho là anh sẽ không trở lại, cho là anh đã bị cô dọa sợ, lúc ấy cô thật sự là đủ dọa người, nói thật cô cũng có cảm giác mình rất phiền toái.

"Xem ra cô và em bé đều rất tốt!" Thấy hai bảo bảo cũng nằm ở bên cạnh cô ngủ thiếp đi, anh nở nụ cười.

"Đúng vậy! Hai đứa đều rất khỏe mạnh, đêm hôm đó thật sự rất cảm ơn anh!" Nếu như không có anh..., cô thật sự không biết phải làm sao?

"Cô không trách tôi đi theo cô sao?" Cô nhất định biết anh đi theo cô, nhưng lại không nói ra.

"Nếu như anh không đi theo, chắc hẳn tôi sẽ ngã chết ở trên con đường đó rồi." Nếu như không phải vì xảy ra chuyện như vậy, chắc hẳn cô sẽ trách anh, trách anh nhảm chán theo dõi cô, chơi đùa như vậy rất vui sao?

Nhưng mà anh lại giúp mình, dù nói thế nào thì anh cũng không cho cô lại trên đường cái, hơn nữa anh cũng đã ôm cô chạy lâu như vậy.

"Tôi nghĩ là bất kỳ ai nhìn thấy như vậy, cũng sẽ ra tay giúp cô thôi."

"Có lẽ vậy! Đã ăn chưa? Có muốn cùng nhau dùng cơm hay không?" Tổng Tâm Dao đột nhiên phát hiện, mình đang ăn một mình, mà quên Phác Tuấn Hi.

"Tôi đã ăn rồi, cô ăn đi, đừng chú ý đến tôi!" Tổng Tâm Dao gật đầu, hiện tại thứ gì cô cũng không ăn được, chỉ có thể ăn mì, hơn nữa còn ăn từng sợi từng sợi một, đều ngâm trong nước dùng đến nở hết cỡ rồi.

Cũng may, đây đều là tự mình làm, nếu như là lúc trước, chắc hẳn cô cũng sẽ không ăn.

Dạ Thiên bắt đầu tiếp nhận mọi chuyện trong công ty, sau khi xem xong hợp đồng với Thôi Phác cùng với những lời mà Tổng Tâm Dao đã nói, cũng đồng ý với cách suy nghĩ của cô. Cảm hợp đồng đi tới Thôi Phác, từ chối bọn họ, Từ Mị cũng không có ý nguyện hợp tác với bọn họ, hơn nữa anh cũng muốn được gặp Phác Tuấn Hi, xem xem anh ta có phải Cung Hinh Dục hay không, nếu như anh ta thật sự là Cung Hinh Dục, chắc hẳn anh cũng phải điều tra một chút, giữa bọn họ đến cùng là đã có chuyện gì xảy ra?

"Anh là?" Tiếp tân hiển nhiên không biết Dạ Thiên.

"Tổng giám đốc tạm thời của Từ Mị - Dạ Thiên." Thư ký đi theo bên cạnh anh. Cô cũng thật tò mò, muốn nhìn một chút xem Phác Tuấn Hi này đến cùng có phải là Cung Hinh Dục thật hay không, nếu như đúng là vậy thì xem ra khoảng thời gian sau đây bọn cô phải bận rộn rồi.

Xem ra Tổng Tâm Dao là vì quá mức thất vọng, cho nên mới phải tuyên bố tin tức Cung Hinh Dục đã chết ra ngoài.

"Xin anh chờ một chút!" Tiếp tân lập tức gọi điện thoại cho tổng giám đốc.

"Tổng giám đốc! Xin chào!" Một lát sau, Phác Tuấn Hi vừa đúng lúc trở về công ty.

Dạ Thiên quay đầu lại nhìn, người đàn ông này cùng Cung Hinh Dục giống nhau như đúc, mang đến cho anh một cảm giác, người đàn ông này căn bản chính là Cung Hinh Dục. Hai người bọn họ quen biết nhiều năm như vậy, anh làm sao có thể không nhận ra Cung Hinh Dục chứ?

"Tổng giám đốc Phác!" Anh đi tới trước mặt Phác Tuấn Hi.

"Anh là?" Đối với người đàn ông trước mắt này, anh lại cảm thấy có chút quen thuộc, lại cũng có chút xa lạ.

"Tổng giám đốc điều hành tạm thời của Từ Mị - Dạ Thiên, có chuyện tìm tổng giám đốc Phác nói chuyện một chút!" Dạ Thiên giờ hợp đồng trong tay lên, về mặt từ đầu đến cuối đều chưa từng thay đổi.

"Đến phòng làm việc của tôi nói chuyện đi!" Phác Tuấn Hi trực tiếp vào thang máy dành riêng cho tổng giám đốc, Dạ Thiên cùng thư ký cũng đi theo vào. Thôi Thục Viện đã trở lại công ty thấy tổng giám đốc hiện tại của Từ Mị tới đây, liền lập tức chạy đến một bên trong thang máy, xem giữa bọn họ rốt cuộc muốn nói những gì, cũng nhờ vào đó mà xem xem Phác Tuấn Hi, có phải đã nghe lời của bọn họ hay không.

Nếu như Phác Tuấn Hi cho đến bây giờ vẫn không nghe theo lời bọn họ nói, không thể sử dụng được, xem ra cô phải tăng thêm lượng thuốc.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc - Chờ Cuộc Mẹ Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.2 - Chương 8: Bỏ thuốc trong đồ ăn

Phác Tuấn Hi dẫn hai người đến lầu hai mươi mốt, vào phòng làm việc của anh, sau đó đóng cửa lại, đi tới ghế sa lon ngồi vào chỗ của mình.

Đợi sau khi thư ký đem cà phê đưa vào xong bọn họ mới bắt đầu thảo luận chuyện hợp tác giữa hai công ty.

"Tổng giám đốc Dạ, hôm nay tôi là muốn ký hợp đồng với công ty chúng tôi sao?" Phác Tuấn Hi cười nhàn nhạt mà nói.

"Tổng giám đốc Phác hình như rất mau chóng hợp tác với chúng tôi nhỉ?!" Dạ Thiên nhìn bạn tốt nhiều năm trước mặt, xem ra anh ấy thật sự đã quên hết chuyện trước đây. ANh cũng đã điều tra loại thuốc kia, đúng là rất lợi hại, chỉ cần uống một lần, đã có thể làm cho người ta quên đi quá khứ. Xem ra tiếp theo, anh phải điều tra xem mục đích của Thôi Phác là gì. Khi nhìn thấy Phác Tuấn Hi trước mặt, anh đã có thể xác định, người đàn ông này chính là Cung Hình Dục, nhưng mà anh ta lại hoàn toàn không nhận ra anh.

"Đó là đương nhiên, công ty chúng tôi đương nhiên muốn hợp tác với nhiều công ty khác mà!" Anh đối với Dạ Thiên vẫn còn chưa hiểu rõ, cũng không biết anh ta có phải là người nghe theo Tổng Tâm Dao hay không. Nếu như là người trung thành với Tổng Tâm Dao, chắc hẳn là người Tổng Tâm Dao đã từng nói với anh, vào ngày đó Tổng Tâm Dao đã nói qua.

"Nhưng mà, tổng giám đốc Phác có thể sẽ thất vọng rồi!" Dạ Thiên đem tài liệu trong tay, bỏ lên trên bàn trà.

"A! Xin tổng giám đốc Dạ nói rõ, Phác Tuấn Hi tôi hình như chưa nghe rõ." Phác Tuấn Hi cầm phần hợp đồng này lên, nhẹ nhàng xem qua một lần, phía trên vẫn chưa ký tên, xem ra anh ta đúng là không muốn ký hợp đồng với bọn họ.

"Tôi cảm thấy, công ty của các anh hình như là làm trong ngành điện tử, mà Từ Mị của chúng tôi đồng dạng cũng lấy điện tử làm trọng tâm phát triển, chắc hẳn không cần thiết phải hợp tác với công ty các anh, tin tưởng các anh cũng vậy, có thể tự mình vươn lên top 500 thế giới." Dạ Thiên cười nhạt .

"Đó là đương nhiên, bằng vào thực lực công ty chúng tôi, tin tưởng là cũng đủ để cho công ty của các người đi xuống." Tai Dạ Thiên rất nhạy bén.

"Có người nghe lên bên ngoài!" Âm thanh của anh rất nhỏ, chỉ để cho ba người bọn họ có thể nghe được.

"Xem ra, là cô ta!" Kể từ sau ngày anh đến Từ Mị tìm Tổng Tâm Dao đó, anh phát hiện người phụ nữ tên Thôi Thực Viện này, có sở thích là nghe lén.

"Muốn công ty chúng tôi đi xuống sao vậy thì phải hỏi trước một chút xem tôi có đồng ý hay không đã!" Dạ Thiên cười lạnh, diễn xuất cũng thật tuyệt.

"Anh có đồng ý hay không có gì hữu dụng sao?" Phác Tuấn Hi ngồi tựa lên trên ghế sa lon, nhìn Dạ Thiên.

Đối với Dạ Thiên, anh càng ngày càng có cảm giác quen thuộc, bọn họ giống như là bạn cũ lâu năm, anh muốn nhớ, thế nhưng anh lại quên mất tất cả.

"Có lẽ anh cho là không dùng được, nhưng mà tôi lại cảm thấy rất hữu dụng." Dạ Thiên đem cái tài liệu đó đặt lên bàn, cũng không cầm lại, đứng lên.

"Vậy sao?! Như vậy thì tôi ngược lại rất muốn nhìn thử xem, công ty của các anh gười có bản lĩnh này hay không!" Phác Tuấn Hi cũng đứng lên.

"Tốt! Vậy chúng ta cửa chờ thử xem, xem ai làm đối thủ ngã xuống trước!" Dạ Thiên đưa ra khiêu chiến, nhưng mà chỉ có ba người bọn họ biết, bọn họ chỉ là muốn diễn hết vở kịch này cho cái người nghe trộm bên ngoài đó xem mà thôi.

"Vậy chúng tôi đi trước, còn cái hợp đồng này vẫn nên trả lại cho các anh đi! Các anh cũng đã lãng phí nhiều giấy A4 như vậy, rất đáng tiếc, tôi xem ra vẫn phải trả lại cho các anh rồi!" Dạ Thiên cười nói, cuối cùng nhìn bản hợp đồng trên bàn, anh đã sớm lên lên sao chụp (photocopy) một phần rồi. Có lẽ sẽ còn có chỗ dùng, chỉ là người phụ nữ bên ngoài kia, anh thật sự cảm thấy có chút ngạc nhiên, dù sao cô ta cũng là phụ nữ, lại dám ở chỗ này nghe lén!

"Không tiễn!" Phác Tuấn Hi cầm lấy bản hợp đồng sau đó liền ném vào trong thùng rác,

Bọn họ đã không đồng ý ký, lưu lại cũng không để làm gì cả!

Dạ Thiên cùng thư ký vừa đi ra khỏi phòng làm việc, đã thấy Thôi Thực Viện đứng ở một bên. Nhìn cô ta một cái, anh cũng không nói gì, cũng không có cười. Chỉ là thư ký của anh rất lễ phép cười cười với cô ta, Thôi Thực Viện thế nhưng lại hừ lạnh một tiếng, liền xoay người không để ý tới cô ấy. Thư ký cũng không nói gì, chỉ nhún nhún vai, đi theo Dạ Thiên vào thang máy.

Người ta lễ phép cười với cô ta, cô ta lại còn bày ra một dáng vẻ cao cao tại thượng. Thật là không biết điều, người phụ nữ như vậy, Phác Tuấn Hi làm sao lại đính hôn với cô ta?

Nếu như không tận mắt nhìn thấy, người khác nói Phác Tuấn Hi muốn kết hôn cùng một người phụ nữ như thế, anh cũng thật không dám tin tưởng, mang tiếng danh môn thực nữ là vậy thế nhưng nhìn qua không hề thực nữ chút nào.

"Tổng giám đốc, anh có cảm thấy anh ấy là tổng giám đốc Cung không?" Thư ký cũng cảm thấy như vậy. Cô đi theo bên cạnh anh một khoảng thời gian cũng không ngắn, cô cũng có thể xác định, người tên Phác Tuấn Hi này đúng là tổng giám đốc của Từ Mị.

"Đúng! Tôi cũng cảm thấy vậy, ánh mắt của Hình Dục, còn có cái nốt ruồi trên cổ anh ta kia nữa." Ở bên cạnh anh ấy nhiều năm như vậy, hai năm lại thường xuyên bơi lội cùng nhau, cho nên anh hiểu rõ anh ấy không hề thua kém so với Tổng Tâm Dao.

"Thật sự, tôi cũng cảm thấy như vậy, chỉ không thể hiểu được, anh ấy tại sao lại quên hết tất cả mọi chuyện chứ?" Cô càng nghĩ càng không hiểu, nếu như anh thật sự bị tai nạn xe cộ, trên đầu cũng không thể không lưu lại sẹo, dù là không lưu lại vết sẹo thì vết thương cũng không thể khỏi nhanh như vậy! Chuyện này, thật sự có chút nghi ngờ.

"Cô có nghe nói đến một loại thuốc sau khi uống vào sẽ quên hết mọi chuyện trong quá khứ hay không?" Trước kia anh cũng điều tra loại thuốc này, nhưng mà cho tới nay, cũng không tra được. Trên đời này, thật sự có loại thuốc như vậy tồn tại sao?

"Thuốc gì thần kỳ như vậy?" Thư ký cũng có chút tò mò.

"Chờ đến khi trở lại công ty tôi lại nói với cô!" Anh cười nhạt.

Hai người rời khỏi Thôi Phác quốc tế, khi trở lại công ty, Dạ Thiên liền đem tư liệu mình tra được đưa cho thư ký xem. Còn anh thì đi vào trong phòng làm việc, bắt đầu xử lý những chuyện khác, giờ tan làm, anh còn phải đến bệnh viện thăm Tổng Tâm Dao, báo với cô mọi chuyện xảy ra hôm nay.

Anh biết Tổng Tâm Dao rất tin nhiệm anh, cho nên anh cũng không thể để cho cô quá mức thất vọng.

Ban đêm, Dạ Thiên đến bệnh viện. Khi thấy vết thương trên trán Tổng Tâm Dao cũng sợ hết hồn, ngày hôm qua thấy cô vẫn còn rất khỏe mạnh mà, tại sao hôm nay đã bị thương rồi?

"Dao Dao, trán cô bị làm sao vậy?" Kể từ sau khi cô trở thành vợ của Cung Hinh Dục, quan hệ giữa bọn họ đã thay đổi rất nhiều. Anh cũng trực tiếp gọi thẳng tên cô, không giống như trước đây, trái một câu cô Tổng, phải một câu cô Tổng nghe không tự nhiên, cuối cùng cô thật sự chịu không nổi, bảo anh trực tiếp gọi tên cô.

"Không sao! Không cần thận bị ngã thôi!" Cô hơi hốt trả lời. Chị Diệu vừa bước vào cũng không nghe theo.

"Cậu Dạ, đều tại cái cô Thôi Thục Viện đó. Hôm nay cô ta chạy đến bệnh viện giương oai, đẩy cô chủ từ trên giường xuống, kết quả là đụng phải học tủ bên cạnh." Chị Diệu cảm thấy bất bình, nếu như có thể, cô rất muốn đánh cho người phụ nữ kia một trận. Nhưng vì danh dự của nhà họ Cung, cô vẫn không làm như vậy. Nếu như chuyện đó mà truyền ra ngoài, người khác còn tưởng rằng người nhà họ Cung không có giáo dục.

"Hiện tại cảm thấy như thế nào?" Dạ Thiên không ngờ, người phụ nữ kia lại làm như vậy.

"Không sao!"

"Không sao là thế nào! Đã phải khâu vài mũi rồi còn nói không sao!" Chị Diệu nhìn thấy lại đau lòng.

"Nghiêm trọng như thế sao?" Trên trán phải khâu mấy mũi, vậy phải làm như thế nào, về sau nhất định sẽ lưu lại sẹo.

"Đừng vậy! Lúc ấy cô chủ còn nói không cần tiêm thuốc tê, muốn để cho bác sĩ cứ thế khâu, thật là dọa người!" Chị Diệu thật sự rất đau lòng vì Tổng Tâm Dao. Trong khoảng thời gian này, hai vợ chồng nhà họ Tổng cũng không ở trong nước, tất cả công việc chăm sóc Tổng Tâm Dao đều giao cho cô.

"Chị Diệu, chị đi ra ngoài trước đi, đứng ở ngoài cửa đừng cho bất kỳ ai vào trong, tôi muốn nói với Dao Dao một số chuyện." Chị Diệu gật đầu, đi ra ngoài.

"Hôm nay tôi tới Thôi Phác rồi!" Dạ Thiên đến cạnh cửa sổ, muốn thương lượng với cô một chút xem tiếp theo phải làm như thế nào.

"Có thu hoạch được gì không?" Tổng Tâm Dao tựa vào giường, trong ngực ôm Tử Kiều đã ngủ say.

"Tôi phát hiện, Thôi Thục Viện hình như không quá tin tưởng Phác Tuấn Hi. Hôm nay, lúc chúng tôi đang nói chuyện, cô ta đứng ở ngoài cửa nghe lén."

"Đã là lần thứ ba cô ta nghe lén!" Những lần khác cô không biết, nhưng cộng thêm câu Dạ Thiên vừa mới nói này thì đã là lần thứ ba.

"Xem ra, người phụ nữ này rất thích nghe lén!" Dạ Thiên đi tới ngồi xuống bên giường của cô.

"Ừ! Anh đem hợp đồng qua đó Phác Tuấn Hi có nói gì không?" Tổng Tâm Dao tương đối muốn biết anh sẽ nói những gì?

"Không hề nói gì, chỉ hợp tác diễn một màn kịch, cho cái người thích nghe trộm kia xem." Dạ Thiên nhàn nhạt cười cười. Hai người nói chuyện thêm một lát, những chuyện nên làm cũng đã thương lượng xong, Dạ Thiên mới ôm lấy Âm Âm. Cô vẫn lựa chọn lấy tên Phác Tuấn Hi đặt cho con bé, dù sao thì cái tên này thực sự rất hay.

"Đứa bé tên gì?" Đến bây giờ, anh vẫn chưa biết đứa bé tên gì.

"Bé gái tên Âm Na, bé trai tên Tử Kiều."

"Ừ! Tên rất hay!" Dạ Thiên cười khế, ôm Âm Âm đi tới bên cửa sổ, nhẹ nhàng dỗ bé.

Anh cũng là người làm cha, dĩ nhiên đối với việc dỗ trẻ con cũng không khó.

"Anh và Tiểu Tiểu như thế nào rồi? Lần này Tiểu Tiểu không về cùng anh sao?" Đến bây giờ cô vẫn chưa nhìn thấy Tô Tiểu Tiểu, hai người bọn họ kết hôn cũng có cuộc sống riêng, từ sau khi cô gặp Tô Tiểu ở trong lễ kết hôn của hai người thì đã không gặp lại nhau.

"Hiện tại cô ấy đang mang thai, không tiện lắm." Dạ Thiên cười, trên mặt là nụ cười thật hạnh phúc.

"Nếu không, cho người đến đón cô ấy đi! Hiện tại cô ấy có thai, anh không ở bên cạnh cô ấy, cô ấy nhất định sẽ không thoải mái." Cô cũng đã trải qua những ngày không có chồng ở bên cạnh, chẳng qua là cô chưa từng nghĩ tới, đoạn đường này lại dài như vậy, mệt như vậy, mệt mỏi khiến cô không bỏ dậy nổi. Chắc cô phải nghỉ ngơi cho thật khỏe đã. Nhưng cô cũng biết rõ là cô căn bản không thể nghỉ ngơi bởi vì đến khi cô muốn nghỉ ngơi thì bên cạnh cô lại xảy ra rất nhiều chuyện, khiến cho cô vô cùng mệt mỏi. Dù là hiện tại, cô cũng đã mệt mỏi, mệt mỏi đến nỗi không biết phải làm sao.

Khi nghe Phác Tuấn Hi nói với Thôi Thực Viện là bọn họ chỉ là bạn bè, có lẽ anh không nghĩ đến cảm nhận của cô, nhưng lòng cô thật sự rất đau, đau đến nỗi cô không biết phải làm thế nào để làm dịu vết thương trên ngực mình nữa. Vết thương trên đầu cô căn bản không thể so với nỗi đau trong tim. Lòng cô đau còn gấp ngàn lần, vạn lần vết thương trên trán.

"Để tôi hỏi ý kiến cô ấy! Tôi cũng muốn để cô ấy ở lại bên cạnh tôi, như vậy tôi có thể chăm sóc cho cô ấy tốt hơn." Dạ Thiên không biết mình đã nói bao nhiêu lần, nhưng cô lại nói là cô không muốn đi, muốn đợi anh tại ngôi nhà nhỏ của bọn họ.

"Ừ! Hiện tại cô ấy là phụ nữ có thai, anh thật sự nên chăm sóc cô ấy. Tôi gọi anh đi như vậy, anh sẽ không trách tôi chứ?" Tổng Tâm Dao cũng không biết Tô Tiểu Tiểu lại có thai vào lúc này. Nếu như cô biết trước, cô sẽ không gọi Dạ Thiên tới đây. Nhưng mà không gọi anh tới thì cô cũng không biết phải nhờ ai giúp cô quản lý chuyện trong công ty.

"Hình Dục và tôi là an hem tốt, hơn nữa cô lại mới sinh con xong, nếu như tôi không đến giúp cô thì ai sẽ giúp cô đây?! Tôi sẽ khuyên nhủ Tiểu Tiểu, để cho cô ấy trở về sống ở đây." Dạ Thiên tính sau khi trở về, anh sẽ gọi điện thoại nói chuyện với Tiểu Tiểu. Anh không có ở bên cạnh cô, anh thật sự không yên tâm.

"Ừ! Có thể, anh phải khuyên nhủ cô ấy thật tốt, sau đó cho cô ấy đến nhà họ Cung. Trong nhà còn nhiều phòng trống như vậy, cũng có thể náo nhiệt hơn một chút." Nếu như cô nhớ không lầm thì anh đã có một đứa con gái rồi.

"Được! Tiểu Tiểu rất thích náo nhiệt. Tôi sẽ nói với cô ấy là, cô vừa mới sinh con muốn được gặp cô ấy, xem xem cô ấy có thể tới đây hay không!" Hai người bọn họ đã phải trải qua một hồi sống chết. Lúc ấy, khi thấy dao cắm trên ngực cô, anh thật sự rất lo lắng.

Nhưng đến cuối cùng, cô lại sống sót! Mặc dù hai người bọn họ mất đi một đứa bé, nhưng nhìn cô sống lại, anh thật sự rất vui vẻ. Có lẽ anh không có lương tâm, không cần con của mình, mà muốn mạng của cô. Cũng vì chuyện này cô đã nghi ngờ anh thật lâu.

Nếu như đứa bé không còn, bọn họ còn có thể sinh tiếp đứa nữa, nhưng nếu như cô không còn, vậy thì anh phải đi đâu để tìm một Tô Tiểu Tiểu nữa đây?

"Tốt! Nếu quả thật không được, tôi sẽ gọi cho cô ấy." Tổng Tâm Dao đặt Tử Kiều đã ngủ say lên trên giường.

"Anh cũng đừng ở khách sạn nữa, đến nhà họ Cung ở đi. Ở bên ngoài ăn uống cũng không tốt, tôi đã bảo quản gia thu dọn phòng cho anh, buổi tối anh chuyển qua ở luôn đi. Hiện tại anh đi ăn cơm trước đi, tôi đã cho quản gia chuẩn bị cơm rồi." Từ bệnh viện đến nhà họ Cung cũng không xa.

"Được! Vậy cô nghỉ ngơi thật tốt nhé!" Tổng Tâm Dao gật đầu, đưa mắt nhìn Dạ Thiên rồi đi.

Đúng giờ, người làm trong nhà đưa bữa tối tới cho cô, chị Diệu cũng đi vào. Sau khi để cô ăn cơm xong, chị cũng ngồi ở bên giường thỉnh thoảng tâm sự cùng với Tổng Tâm Dao.

Tổng Tâm Dao phải bốn ngày nữa mới có thể ra viện, về nhà ở cữ. Trong những ngày tiếp theo, cô cũng không thể ra cửa.

Còn Phác Tuấn Hi chỉ còn mấy ngày nữa sẽ rời khỏi nơi này, trở về Hàn Quốc chuẩn bị hôn lễ của anh và Thôi Thực Viện, như vậy cô sẽ chúc phúc cho anh, chúc anh hạnh phúc!

Phác Tuấn Hi đứng bên cửa sổ trong phòng làm, nhìn ra cảnh sắc bên ngoài. Chỉ còn có một tuần lễ nữa là anh và Thôi Thực Viện phải trở về Hàn Quốc rồi, nhưng đến bây giờ, bọn họ vẫn không cùng một phe. Hiện tại, anh thật sự không biết, rốt cuộc cho tới khi nào, anh mới có thể điều tra ra mọi chuyện. Nếu như không tra được anh phải kết hôn Thôi Thực Viện thật sao?

Nhưng quan hệ giữa anh và Tổng Tâm Dao thì phải làm thế nào?

Nếu như anh kết hôn với Thôi Thực Viện vậy thì hiểu lầm giữa hai người bọn họ không phải lại càng lúc càng lớn hơn sao? Anh không muốn như vậy, nhưng hình như chuyện càng phát triển càng hỏng bét rồi.

Gần đây, ngay cả ăn cơm anh cũng không dám ăn cùng với Thôi Thực Viện, bởi vì hình như cô ta đang bỏ thuốc trong cơm, có lúc anh chỉ có thể tìm các loại lý do từ chối dùng cơm với cô ta, nhưng mà vẫn không thể hoàn toàn chạy thoát.

Cho dù là trong nước, trong trà, trong rượu, ngay cả cả phê trong công ty, cũng đã bị cô ta pha thêm thuốc. Có phải là cô ta đang sợ anh sẽ nhớ ra cái gì đó hay không? Nhưng đến bây giờ, anh vẫn không thể nhớ ra chuyện gì, chỉ căn cứ vào những món đồ trong rương hành lý của cô ta để nhận rõ thân phận của mình. Thế nhưng bây giờ anh lại không thể đứng ra, nói cho mọi người biết anh là Cung Hình Dục.

Anh vẫn muốn đợi đến khi tra ra âm mưu của những người kia mới rời đi. Nếu như bây giờ rời đi, có lẽ tất cả mọi chuyện lại sẽ hỏng hết.

Thôi Thục Viện đã gấp như vậy, chắc hẳn cô ta đã không còn nhiều thời gian nữa, nhưng mà cô ta vội vã muốn làm cái gì? Xem ra anh phải chú ý đến Thôi Thục Viện nhiều hơn nữa.

"Tuấn Hi, anh đang nhìn cái gì vậy?" Thôi Thục Viện vừa đi vào phòng làm việc đã thấy Phác Tuấn Hi đứng ở bên cửa sổ, nhìn ra bên ngoài.

"Không có gì, chỉ là ngồi lâu quá nên mắt hơi mệt!" Anh chớp mắt mấy cái, đi tới ghế sofa ngồi xuống, cũng không uống cà phê cô ta vừa mới mang vào.

"Nếu không, chúng ta cùng đi ra ngoài ăn một chút gì đó đi! Cũng sắp tan tầm rồi!" Nhìn đồng hồ, anh cũng nên dùng cơm.

"Không được! Trên tay anh còn có mấy việc chưa làm xong, hơn nữa em cũng thấy đấy, Từ Mị đã đem hợp đồng trả lại cho chúng ta. Anh thấy tiếp theo, chúng ta còn phải nghĩ một vài biện pháp, để người của Từ Mị ký vào bản hợp đồng này." Thôi Thục Viện gật đầu. Nếu như hợp đồng mau chóng được ký hết, vậy thì bọn họ có thể cảm nó trở về Hán Quốc, đến lúc đó muốn muốn nuốt trọn Từ Mị cũng thật dễ dàng rồi.

"Được rồi! Vậy để em đi xuống mua đồ ăn cho anh."

"Thục Viện, anh không đói, em không cần mua đâu, mua cũng lãng phí." Anh bây giờ vẫn chưa muốn ăn, hơn nữa đồ cô ta mua về anh cũng không dám ăn.

Hiện tại ngay cả đồ thư ký mua, anh cũng không dám đụng vào, không dám ăn một miếng, bọn họ hình như đứng cùng phe với nhau, chủ yếu là muốn cho anh ăn cái thứ thuốc gì đó kia.

"Vậy cũng tốt! Nếu như anh muốn ăn cái gì, nhất định phải nói với em, biết không? Em luôn ở trong phòng nghỉ." Phác Tuấn Hi gật đầu một cái, từ trên ghế sa lon đứng lên, đi về phía sau bàn làm việc. Lại bắt đầu đối mặt với mấy vị tính.

Tiếp theo, ngoại trừ làm việc trong công ty anh còn phải tra rõ mục đích của bọn họ.

Thôi Thục Viện từ trong phòng làm việc ra ngoài, có chút tức giận đi đến phòng bí thư.

"Cô có làm việc không vậy hả? Không phải tôi đã bảo cô nhất định phải để anh ấy uống thứ kia vào sao? Tại sao đến bây giờ, anh ấy vẫn không ăn uống chút nào?" Thôi Thục Viện mang ly cà phê kia ra ngoài, mà bên trong còn một chút thức ăn, cả bữa ăn khuya ... ăn vặt, vẫn ở trên bàn trà như cũ, chưa có người chạm qua.

"Cô Thôi, tôi đã rất cố gắng làm cho tổng giám đốc ăn, nhưng tổng giám đốc thủy chung không ăn mà!" Thư ký có chút uất ức, không chỉ có cô đem thức ăn vào anh mới không ăn mà cho dù bất kì một ai đưa vào anh cũng không ăn.

"Thật sao? Vậy những thứ này là cái gì? Căn bản đều còn nguyên." Anh đã hai tuần không có phát bệnh rồi, cô nghĩ là anh đã biết chuyện gì đó, cho nên mới không tiếp tục uống thuốc.

Cuối cùng, cô chỉ có thể đem thuốc tán thành bột, trộn vào thức ăn thức uống của anh, để cho anh ăn chung vào, nhưng mà anh một miếng cũng không ăn.

"Cô Thôi, thật sự rất xin lỗi! Tổng giám đốc không ăn tôi cũng không thể làm gì được!" Cô cảm thấy rất uất ức, rõ ràng là anh ta không muốn ăn, tại sao lại tới đây trách cô?

"Nếu như, cô không muốn mất việc, vậy thì cô phải cố gắng làm thật tốt cho tôi!" Sau khi nói xong, Thôi Thục Viện lập tức xoay người rời khỏi phòng làm việc của thư ký. Phác Tuấn Hi đứng ở ngoài cửa, nghe được toàn bộ cuộc nói chuyện một cách rõ ràng. Thì ra người phụ nữ này luôn uy hiếp người của anh. . . .

Hết chương 8

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc - Chó Cuóp Mẹ Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 9: Tôi là Cung Hình Dục

Xem ra tiếp theo anh phải cẩn thận chú ý hơn, ít nhất không thể để Thôi Thục Viện nghe thấy những chuyện không nên nghe, nếu để cho cô ta nghe được. Chắc hẳn tiếp theo đây sẽ xảy ra chuyện gì đó, anh cũng không biết là gì, đã đề phòng khắp nơi như vậy nhưng cũng khó tránh khỏi sơ hở.

"Vâng ạ!" Thư ký nhìn về phía bóng lưng Thôi Thục Viện rồi đi nói. Người phụ nữ này cũng không nhẫn nhịn được lâu.

Vì công việc, cô không có cách nào khác, chỉ có thể nghe theo cô ta, giúp cô ta bỏ thuốc hại tổng giám đốc. Cô biết làm như vậy là không có đạo đức,

nhưng vì công việc, cô không thể làm gì hơn.

"Cô vào đây một lát!" Phác Tuấn Hi mở cửa, nói với thư ký.

"Dạ!" Thư ký gật đầu. Đối với việc anh đột nhiên xuất hiện có chút sợ hãi. Không phải anh đã nghe được những lời đó rồi chứ?! Nếu như anh đã nghe được thì cô phải làm sao? Nếu như anh sa thải cô trước, như vậy cuộc sống sau này của cô phải làm sao?

Thư ký có chút lo lắng đi vào phòng làm việc của anh.

"Tổng giám đốc." Cô cẩn thận quan sát ánh mắt của anh, muốn từ trong đó nhìn ra một chút manh mối gì đó.

"Xử lý xong những tài liệu này đi!" Anh đưa tài liệu trong tay cho cô.

"Dạ!" Thư ký đáp một tiếng, cuối cùng là thở phào nhẹ nhõm. Thật may mắn, anh đến tìm cô không phải vì chuyện với Thôi Thục Viện.

"Đừng quá nghe lời Thục Viện, ở trong công ty này cô ấy vẫn chưa được làm chủ!" Thư ký dừng bước, anh đã nghe thấy?

"Tổng giám đốc." Thư ký xoay người lại, có chút xấu hổ.

"Tôi hiểu rõ, cô bị cô ấy ép buộc. Nếu như sau này cô không bỏ thuốc trong đồ ăn nữa, tôi chắc chắn sẽ ăn, nếu như vẫn có thuốc, tôi vẫn sẽ không ăn. Mùi của loại thuốc này tôi có thể nhận biết được, cô tự suy nghĩ đi. Nếu như cô vẫn muốn giúp cô ấy, như vậy thì tôi chỉ có thể nói ‘sorry’, công ty tôi không thể dùng người như cô!" Phác Tuấn Hi suy nghĩ, vẫn muốn kéo một số người về bên cạnh mình.

Bây giờ, anh vẫn không biết phải bao lâu nữa anh mới có thể nhớ ra chuyện lúc trước. Hiện tại cách ngày anh trở về Hàn càng ngày càng gần, nếu như anh không thể nhớ ra tất cả, điều tra rõ ràng mọi chuyện trong khoảng thời gian này vậy thì tiếp theo anh sẽ không có cơ hội thuận lợi nữa!

Mà sau khi quay về Hàn Quốc, anh cũng không thể có được tự do. Hơn nữa ở Hàn Quốc, anh cũng không quen với cuộc sống nơi đó. Muốn tìm được một người thật lòng giúp đỡ mình cũng không hề dễ dàng. Lại nói, nếu như trở về, chắc hẳn anh phải bắt đầu chuẩn bị hôn lễ của bọn họ ngay lập tức.

"Tổng giám đốc, tôi hiểu!" Phác Tuấn Hi gật đầu tỏ ý hiểu.

"Đi làm việc đi!" Anh gật đầu, anh đã nói đến như vậy rồi, chắc hẳn lập trường của cô cũng đã rõ ràng.

Thư ký cúi người chào anh sau đó mới lui ra ngoài.

Tổng giám đốc này cũng gọi là khá tốt, ít nhất là anh sẽ không chưa phân biệt phải trái đúng sai đã đuổi cô đi.

Sau khi thư ký rời đi, Phác Tuấn Hi lập tức mở hộp thư của mình ra, gửi một lá thư đi, xong xuôi mới tựa vào trên ghế, nghỉ ngơi.

*

Tổng Tâm Dao ở trong bệnh viện một tuần, sau đó bắt đầu thu dọn đồ đạc, chuẩn bị về nhà tiếp tục nghỉ ngơi tĩnh dưỡng, nhưng mà bác sĩ nói rằng vết thương trên trán cô vẫn chưa khỏi hẳn, họ không yên tâm. Chẳng qua Tổng Tâm Dao vẫn kiên trì muốn về nhà.

Chị Diệu cũng không thể làm gì khác hơn là giúp cô thu dọn đồ đạc trở về.

Phác Tuấn Hi biết hôm nay cô xuất viện, cho nên muốn trở lại thăm cô. Nhưng nhớ tới lời chị Diệu đã nói ngày đó, anh lại không dám lộ diện, chỉ dám len lén núp bên ngoài, nhìn cô được Dạ Thiên ôm ra viện.

Nhìn bọn họ đã đi xa, anh mới xoay người rời đi.

Những ngày kế tiếp càng ngày càng bận rộn. Cho đến bây giờ vẫn không rõ mục đích của Thôi Thục Viện rốt cuộc là gì? Bọn họ che giấu quá tốt, tốt đến nỗi làm cho anh cũng không biết phải làm thế nào?

Nhưng mà, nếu vẫn cứ tiếp tục như thế này nữa thì bọn họ cũng chỉ có thể đi về. Nếu như trở về, cuộc sống sau này của anh, anh cũng không dám nghĩ đến.

Tổng Tâm Dao cảm giác ở chỗ tối, luôn có một đôi mắt đang yên lặng chăm chú dõi theo cô, nhưng nhìn nhìn bốn phía, vẫn không phát hiện ra có gì khác thường, không thể làm gì khác hơn là ngồi vào trong xe.

"Dao Dao, em đang nhìn cái gì?" Dạ Thiên cũng có cảm giác tương tự, nhưng anh lại không rõ lắm, Tổng Tâm Dao rốt cuộc đang nhìn cái gì.

"Không có gì! Đi thôi!" Chính cô cũng không thể xác định, có phải có một người đang đứng ở chỗ tối nhìn cô như thế hay không, nhưng mà cô có cảm giác như vậy.

"Ừm! Vậy chúng ta đi!" Dạ Thiên ngồi vào trong xe, xuyên qua kính chiếu hậu bên trong xe, thấy được Phác Tuấn Hi đang đứng sau một cái cây.

Tại sao anh ấy không dám ra gặp Tổng Tâm Dao? Hay là anh ấy căn bản cũng không biết phải làm sao để đối mặt cô? Xem ra tiếp theo, anh phải nắm

chặt thời gian rồi, bọn họ ngay lập tức sẽ trở về Hàn Quốc, chờ bọn họ trở lại Hàn Quốc rồi thì không thể dễ dàng tra được âm mưu kia nữa.

Còn chuyện vì sao Thôi Thục Viện lại có loại thuốc kia? Anh cũng muốn tra ra, có phải tên bác sĩ người Hàn Quốc kia đưa loại thuốc đó cho Thôi Thục Viện hay không? Nếu như đúng là thế, vậy thì cuối cùng cảnh sát cũng có thể tham gia.

"Dao Dao, chỉ còn có một tuần nữa là Phác Tuấn Hi trở về Hàn Quốc rồi!" Dạ Thiên nhàn nhạt mở miệng, muốn xem cô có phản ứng gì.

"Thật sao?" Cô không biết rõ lắm, cũng không biết tại sao mấy ngày nay anh không tới thăm cô, hơn nữa trên đầu cô còn bị thương. Cho dù bọn họ chỉ là bạn bè bình thường, anh cũng nên xuất hiện thăm cô một chút chứ.

"Đúng! Chẳng qua là nếu như anh ấy trở về Hàn Quốc rồi, vậy thì sau này mọi chuyện có vẻ sẽ khó khăn!" Nếu như anh ấy rời đi vậy thì mọi chuyện quả thật rất khó xử lý.

Phác Tuấn Hi ở lại đây vậy thì ít nhất vẫn có thể kéo dài thêm một thời gian. Nhưng bây giờ bọn họ phải mau chóng giải quyết xong chuyện này.

"Nhìn lại đi!" Tổng Tâm Dao rất bình thản nhìn ra ngoài cửa sổ, cảnh vật chợt lóe lên giống như tình cảm giữa hai người bọn họ, cũng giống nhau chỉ có thể coi là tình tiết trong một vở kịch, tình cảm chỉ là chợt lóe lên mà thôi.

"Thật ra tôi có một biện pháp." Dạ Thiên nghĩ tới một biện pháp rất tốt, có thể để cho anh ấy ở lại một khoảng thời gian.

"Biện pháp gì?" Dạ Thiên sẽ có biện pháp gì? Ngày kết hôn của anh và Thôi Thục Viện cũng đã định, còn có chuyện gì có thể giữ anh lại.

"Cô cứ chờ xem là được rồi!" Tổng Tâm Dao gật đầu, cũng không chắc chắn, anh có biện pháp làm Phác Tuấn Hi ở lại hay không.

Chắc hẳn, cho dù anh có muốn ở lại, Thôi Thục Viện cũng sẽ không đồng ý. Dù sao cô ta cũng chỉ muốn mau mau kéo anh trở về Hàn Quốc. Nếu như không kéo anh trở về, cô ta đối với chính mình cũng không có một chút tự tin.

"Đừng làm quá!" Tổng Tâm Dao có chút lo lắng.

"Yên tâm đi! Tôi chỉ làm cho nội bộ bọn họ rối loạn, sẽ không ra chuyện gì lớn!" Dạ Thiên nghĩ ra một chủ ý rất tốt, không chỉ làm cho nội bộ của họ rối loạn, còn có thể khiến Phác Tuấn Hi ở lại đây mấy ngày. Anh không hề nghĩ tới muốn tra ra một chuyện lại mất thời gian lâu như vậy. Xem ra Thôi Thục Viện cũng là một nhân vật lợi hại, có thể đem chuyện này che giấu tốt như vậy. Để cho bọn họ không có một chút đầu mối nào, xem ra anh phải hẹn với Thôi Thục Viện, dò hỏi cô ta một chút rồi.

"Sẽ không bị phát hiện chứ?" Cô có chút không yên lòng.

"Cô không tin tưởng tôi?" Dạ Thiên cười nhạt. Chuyện này còn không khiến Tổng Tâm Dao phải lo lắng.

"Không phải không tin anh, chỉ là tôi có chút lo lắng chuyện làm cho nội bộ họ rối loạn lên như thế." Tính tình Cung Hình Dục thế nào, anh hiểu rất rõ, giống như ma quỷ vậy. Bị anh chinh thì như thế nào?

Không thể tán gẫu chuyện tầm phào, giờ làm việc phải ngoan ngoãn đi làm, cũng không biết Thôi Phác hiện tại như thế nào, anh đã tìm người xâm nhập vào đó thăm dò rồi. Xem ra, kế tiếp anh vẫn nên chờ đợi để xem kịch hay thôi.

"Không là tốt rồi! Chúng ta chờ xem cuộc vui đi!" Tổng Tâm Dao gật đầu, hi vọng lần này có một vở kịch hay để xem.

"Dù sao chỉ cần cẩn thận một chút là được, có thể tra ra âm mưu của bọn họ là tốt nhất. Cho nên chuyện tiếp theo chúng ta có thể làm chỉ là chờ đợi."

Chờ sao?

"Chúng ta không thể đợi, Thôi Thục Viện nham hiểm, chúng ta lại càng phải nham hiểm hơn." Dạ Thiên mới không phải loại ngu ngốc như vậy. Nếu như còn tiếp tục chờ đợi như vậy, cũng không biết phải đợi bao lâu nữa.

"Vậy anh cứ tính xem làm thế nào đi! Chỉ cần không làm ra chuyện gì quá đáng, vậy thì có thể!" Dạ Thiên gật đầu.

"Yên tâm, tôi có chừng mực." Phụ nữ đều tương đối nhạy cảm, cho nên không có nhiều người có thể làm được đại sự.

"Ừ!" Tổng Tâm Dao gật đầu, tựa vào ghế ngồi, nhắm hai mắt lại nghỉ ngơi.

Tiếp theo, chính là đại chiến giữa công ty bọn họ và Thôi Thục Viện, nhưng không phải với Phác Tuấn Hi, ít nhất thì anh vẫn đang giúp cô.

Trong một nhà hàng Tây, Dạ Thiên đặt một bàn đặc biệt chờ đợi Thôi Thục Viện xuất hiện.

Đợi gần nửa giờ, Thôi Thục Viện mới chậm rãi bước vào phòng.

"Cô Thôi, xem ra cô thật sự rất bận nhì!" Dạ Thiên cười lạnh, tựa lên trên ghế sa lon, không nhanh không chậm, nhìn người phụ nữ trước mắt này.

"Đúng vậy! Trong công ty còn có một số việc cần phải xử lý, tiếp theo sẽ bận rộn hơn nữa. Thôi Phác chúng tôi chắc chắn phải có được Tử Mị!" Thôi

Thục Viện tin tưởng mưu kế của cha mình, hoàn toàn có thể đẩy ngã công ty của bọn họ.

"Tôi thật sự rất muốn nhìn xem các cô có năng lực này hay không. Muốn xô ngã công ty của chúng tôi sao?" Dạ Thiên cười nhạt. Người phụ nữ này hình như hơi kiêu ngạo quá rồi. Nếu như không phải là kiêu ngạo vậy thì còn có từ gì thích hợp với cô ta đây?

Không có, anh không tìm được từ gì thích hợp với người phụ nữ này hơn từ đó nữa.

"A! Thật sao? Vậy anh cứ chờ xem! Nói đi, tại sao hôm nay lại tìm tôi ra ngoài, có chuyện gì thế?" Anh ta không thể nào lại nhầm chán đến mức lãng phí thời gian chờ cô ở chỗ này như vậy!

"Cô Thôi, nói chuyện thật trực tiếp nha!" Dạ Thiên cầm ly rượu đỏ bên cạnh lên uống một hớp.

"Với anh không cần thiết phải quanh co lòng vòng." Cô nhìn rượu trên bàn, cũng không uống, hình như sợ anh sẽ bỏ thuốc vào đó.

"Thế nào? Sợ tôi bỏ thuốc vào rượu sao?" Dạ Thiên nói một câu, chỉ ra nỗi lo lắng của cô ta.

"Loại người như anh, nếu như không bỏ thuốc vào rượu vậy thì thật là buồn cười!" Thôi Thục Viện cũng không tin tưởng bất kỳ ai, trừ cha cô.

"Ha. Thật là buồn cười, cô cho rằng cô có đủ tư cách khiến tôi phải bỏ thuốc sao? Dạ Thiên tôi quang minh chính đại, sẽ làm loại chuyện như thế sao?! Nếu như không tin, cô đại khái có thể đi hỏi Cung Hinh Dục. Cô cho rằng, cô cho anh ta uống thuốc, chúng tôi không biết sao? Cô cũng không cần phải lo lắng, những chuyện này chúng tôi chưa nói với anh ấy, chỉ là chúng tôi thật sự không thể tin nổi, một người phụ nữ như cô, tại sao trời cao lại phải cho cô một dung mạo xinh đẹp như thế." Thật đúng là xà hạt mỹ nhân.(độc ác nhưng xinh đẹp)

"Chuyện cười, Cung Hinh Dục không phải là tổng giám đốc công ty Tử Mị của các anh sao? Chẳng phải anh ta đã rời khỏi cái thế giới này rồi sao? Có quan hệ gì với tôi chứ? Nếu như tôi cho tổng giám đốc của các anh uống thuốc để anh ta quên hết quá khứ, vậy thì buồn cười quá. Tôi không có đam mê này!" Cô cười lạnh, nhưng trong lòng cũng sợ. Không hiểu tại sao anh lại biết được chuyện này? Cho tới bây giờ cô vẫn chưa nói chuyện này với bất kỳ ai, anh ta làm sao mà biết được, cô càng nghĩ càng không rõ.

"Muốn biết tại sao mà tôi biết được hả?"

"Anh nói vớ vẩn cái gì vậy? Tôi căn bản là không nghe rõ, anh muốn nói như thế nào thì nói. Rốt cuộc là hôm nay anh đến tìm tôi có chuyện gì, cứ nói thẳng!" Thôi Thục Viện không muốn nói nhảm với anh. Người đàn ông này biết quá nhiều chuyện, xem ra bọn họ phải xuống tay nhanh hơn. Nếu như không xuống tay, người đàn ông này có thể sẽ biết nhiều hơn nữa.

"Không có sao?" Dạ Thiên cười nhạt, nhìn bộ dạng có chút nóng nảy của cô ta. Xem ra một chiêu này của anh rất hữu dụng. Mặc dù không moi được lời nói nào từ miệng cô ta..., nhưng mà hoàn toàn có thể làm rối loạn tinh thần cô ta.

"Tôi không hiểu rõ ý của anh, nếu như anh Dạ có ý kiến đối với chuyện này, vậy thì có thể hỏi Phác Tuấn Hi. Nếu như anh ấy nói cho anh biết là tôi đã cho anh ấy uống thuốc, để cho anh biến từ Cung Hinh Dục thành Phác Tuấn Hi, vậy thì vô cùng xin lỗi, tôi không có năng lực lớn như vậy. Hơn nữa, tôi quen biết Tuấn Hi từ nhỏ, mặc dù anh ấy bị tai nạn xe cộ, nhưng mà tôi tin tưởng, ở trong lòng anh ấy vẫn còn tồn tại một vị hôn thê là tôi đây." Cô cười nhạt, cầm túi xách bên cạnh lên, đi ra khỏi phòng.

Dạ Thiên nhìn bóng lưng cô ta rời đi, cười!

Tiếp theo anh phải đi nghe một chút xem rốt cuộc cô ta muốn gọi điện thoại cho ai. Cô là một người nóng tính, chắc hẳn ra khỏi nơi này, sẽ gọi điện thoại cho đối phương ngay lập tức, để cho bọn họ mau mau ra tay!

Thôi Thục Viện đi ra ngoài, nhìn chung quanh, sau đó nhanh chóng lấy điện thoại ra, gọi điện thoại cho cha.

"Hình như người của Tử Mị đã phát hiện ra rồi!" Cô nhàn nhạt mở miệng, vẫn nói tiếng Trung.

"Cha, hành động của chúng ta có nên tiến hành nhanh hơn không, bọn họ biết chúng ta cho Cung Hinh Dục dùng thuốc, nếu như bọn họ nói với anh ấy vậy thì tiếp theo, chúng ta không chế anh ấy sẽ càng khó khăn hơn." Thôi Thục Viện càng lo lắng hơn là việc Phác Tuấn Hi sẽ vì thế mà rời khỏi cô.

"Cha nói là con liên lạc với người kia trước sao?" Lời của đối phương anh không nghe được, nhưng mà có thể đoán ra từ lời nói của cô ta.

"Được rồi! Nhưng mà con không có số của người đó!" Cô không có số điện thoại của người đàn ông kia, làm sao có thể liên lạc với anh ta chứ?

"Được, con sẽ ghi lại! 158587*. Ghi được rồi!" Sau khi ghi nhớ xong, cô lập tức cúp điện thoại, Dạ Thiên cũng đã ghi lại được dãy số kia.

Thôi Thục Viện nhìn chung quanh, thấy không có người mới yên tâm gọi điện thoại cho chủ nhân của dãy số kia.

"Anh đói không?" Câu đầu tiên mà cô nói lại là cái này sao?

Không biết đối phương nói gì, Dạ Thiên len lén nghe. Thói quen nghe trộm này của anh, vẫn là học được từ người phụ nữ này.

"Chào anh! Tôi là Thôi Thục Viện." Sau khi nghe cô ta nói như vậy, có thể đoán được câu trước là câu ám hiệu.

"Tôi muốn tin tức nội bộ của Từ Mị, anh nghĩ biện pháp mang đến cho tôi." Xem ra bọn họ có cái người làm nội gián ở Từ Mị.

"Tôi muốn anh phải làm thật nhanh, sáng ngày kia phải đưa đến cho tôi." Từng câu từng chữ cô ta nói đều bay vào tai anh. Xem ra hiện tại anh phải về công ty, tra xem chủ nhân của số điện thoại này rốt cuộc là người thuộc ngành nào, bộ phận nào trong công ty.

"Tối ngày mai, tôi chờ anh ở phòng ăn XX, nhớ phải mang theo tài liệu mà tôi muốn xem. Anh đừng có quên là bản thân anh tự nguyện giúp chúng tôi. Sau khi anh cầm tài liệu đến, tự nhiên tôi sẽ đưa một số tiền lớn cho anh. Nếu như anh không làm được, anh biết hậu quả sẽ như thế nào rồi chứ? Tôi cũng không nói nhiều nữa, anh tự xem xét mà làm đi! Giọng nói của cô nhàn nhạt, truyền vào trong tai đối phương, đối phương cũng chỉ có thể gật đầu nghe theo.

Dạ Thiên thấy cô ta cúp điện thoại, lại nhìn chung quanh xem xét, sau đó mới chui vào trong xe. Thấy cô ta đã rời đi, anh cũng lái xe của mình, đi về công ty. Hiện tại anh phải tra ra thân phận của người kia, hơn nữa anh còn có chuyện nhờ anh ta làm.

Khi tra ra được người kia, anh thật không nghĩ đến lại là anh ta. Xem ra tiếp theo đây sẽ có kịch hay để xem rồi. Bỏ một phần tư liệu vào trong tủ bảo hiểm, tất cả phải chờ đến ngày mai rồi.

Ngày thứ hai, sau khi họp xong Dạ Thiên đã nói với quản lý bộ phận tiêu thụ.

"Anh tới phòng làm việc của tôi một lát!" Quản lý bộ phận tiêu thụ gật đầu, sau đó cầm lấy cặp tài liệu trong tay, ra khỏi phòng họp.

Trở lại trong phòng làm việc, Dạ Thiên lập tức mở khóa tủ bảo hiểm, bỏ một phần tài liệu trong tay vào đó.

"Anh nói cho tôi biết gần đây Thôi Phác có động tĩnh gì không?!" Anh vừa mở tủ bảo hiểm ra vừa nói.

"Gần đây trên thị trường bọn họ cũng không có động tĩnh gì lớn, nhưng mà điện thoại di động của công ty bọn họ vẫn tiêu thụ được nhiều nhất, Nhưng kỳ quái là, không rõ bọn họ hiện tại đang làm chuyện gì mà không có sản phẩm mới. Trong khoảng thời gian trước, bọn họ cứ cashc một tuần lại cho ra một sản phẩm mới, nhưng mà gần đây lại không có!" Anh ta vẫn luôn nhìn vào tủ bảo hiểm mà anh vừa mở ra.

"Ừm, còn gì nữa không?" Anh nghiêm túc nghe.

"Hiện tại, trên thị trường, lượng tiêu thụ điện thoại của Thôi Phác vẫn xếp hạng nhất, công ty chúng ta đã bị đẩy xuống hạng hai rồi!" Trước kia đều là công ty bọn họ xếp hạng nhất, nhưng kể từ sau khi điện thoại của Thôi Phác xuất hiện, công ty đã bị đẩy xuống thứ hai. Bọn họ vẫn muốn tìm ra vấn đề nhưng mà vẫn chưa tìm ra.

Nếu như chỉ bởi vì điện thoại của Thôi Phác giá cả thấp, hơn nữa kiểu dáng lại mới mẻ độc đáo vậy thì trong thời gian ngắn ngủi cũng không thể chiếm được vị trí thứ nhất.

"Tôi nghe thư ký nói, anh và tổng giám đốc Cùng cùng đi Hàn Quốc, tại anh lại về trước?" Anh không hiểu, hai người bọn họ đi cùng nhau, Cùng Hình Dục xảy ra chuyện, thế nhưng anh ta vẫn khỏe mạnh bình thường.

"Lúc chuẩn bị lên máy bay, tổng giám đốc để cho tôi trở về trước, trong công ty rất nhiều chuyện phải xử lý, cho nên tôi cũng không đi cùng." Quản lý bộ phận tiêu thụ cười nhạt.

"Nhưng tại sao đến thứ hai anh mới tới công ty?" Anh vẫn không hiểu tại sao anh ta lại trở về trước.

"Hôm đó lại đúng vào Chủ nhật nên tổng giám đốc nói để cho tôi nghỉ một ngày." Quản lý bộ phận tiêu thụ mặc dù không biết tại sao anh muốn hỏi những chuyện này nhưng vẫn trả lời nghiêm túc.

"Được rồi! Anh trở về viết một phương án giải quyết cho tôi đi!" Dạ Thiên lại cầm tài liệu bên cạnh bỏ vào trong tủ.

Quản lý bộ phận tiêu thụ liếc mắt nhìn tủ sắt.

"Vâng!"

"Tổng giám đốc, đã xảy ra chuyện rồi!" Thư ký chạy vào.

"Chuyện gì?" Dạ Thiên hỏi.

"Anh đến xem đi!" Dạ Thiên buông tài liệu trong tay chạy ra, khoảng ba mươi giây sau, quản lý bộ phận tiêu thụ mới chậm rì rì chạy đến.

"Bình thường rồi!" Dạ Thiên thở phào nhẹ nhõm, nhìn cổ phiếu trên thị trường dao động, tất cả đã khôi phục lại bình thường.

"Cô nên chú ý hơn, mấy ngày nay biến hóa rất lớn." Cô gật đầu, lúc này mới trở lại bàn làm việc của mình.

"Anh trở về bộ phận đi, dùng thời gian nhanh nhất, viết cho tôi một phần báo cáo. Tôi muốn xem phương án giải quyết". Thấy quản lý bộ phận tiêu thụ cũng đứng ở bên cạnh, Dạ Thiên thuận miệng nhắc nhở.

"Dạ!" Anh ta gật đầu, ôm tài liệu trong tay ngay lập tức rời khỏi phòng làm việc của thư ký.

Dạ Thiên trở lại phòng làm việc, nhìn tủ bảo hiểm mở ra hơn một nửa, tài liệu bên trong đã bị đỏi một ít. Anh gật đầu, quả nhiên anh ta sẽ làm như vậy, xem ra buổi tối anh cũng phải đến phòng ăn XX xem kịch hay.

Đó là tài liệu nội bộ công ty mà anh đã đỏi lại, không biết khi Thôi Thực Viện phát hiện ra cô ta sẽ có phản ứng gì? Chắc hẳn nhất định sẽ giận đến mức muốn giết người!

Nhưng mà nếu như cô ta cầm phần tài liệu kia đưa cho tòa soạn báo vậy thì lại là chuyện khác.

Dạ Thiên nhẹ nhàng khóa tủ bảo hiểm lại, sau đó mới trở lại trên ghế sa lon, ấn xuống chốt mở, đi vào mật thất, cầm một phần tài liệu ra ngoài, lại bỏ vào trong tủ bảo hiểm, kéo bức tranh hoa lan xuống.

Gần tối, phòng ăn XX.

Thôi Thực Viện ngồi đối diện với một người đàn ông.

"Bữa ăn của quý khách đã chuẩn bị xong!" Chỗ cô chọn, một nhân viên phục vụ sẽ phục vụ một bàn, không rời đi.

"Cám ơn!" Cô lại còn nói cảm ơn, thật đúng là hiếm thấy.

"Mời dung thông thả!" Phục vụ tươi cười, đứng qua một bên.

"Thứ tôi muốn nhìn thấy đâu?" Cô vẫn luôn trực tiếp như vậy.

"Ở đây!" Quản lý bộ phận tiêu thụ giao thứ đó cho Thôi Thực Viện.

Cô mở ra xem, đúng là tài liệu nội bộ của Từ Mị.

"Đây là tất cả đơn đặt hàng của Từ Mị trong vòng nửa năm, tôi đã mang đến cho cô!" Quản lý bộ phận tiêu thụ đưa hết tài liệu trong tay cho cô.

"Rất tốt, rất tốt! Đây là chi phiếu một trăm vạn, tôi còn muốn danh sách tất cả các khách hàng của Từ Mị nữa, anh nghĩ biện pháp lấy cho tôi, anh lấy được bao nhiêu tôi sẽ cho anh bấy nhiêu tiền. Một khách hàng thành công tôi sẽ cho anh một trăm vạn. Một trăm vạn này là tiền đặt cọc." Cô đẩy chi phiếu tới trước mặt anh ta.

"Cô phải cho tôi chút thời gian!" Muốn lấy được những thứ này, thật không dễ dàng, nếu như bị tra ra, anh ta chắc chắn sẽ bị đuổi đi.

"Tôi cho anh 5 ngày. Anh nên biết, năm ngày sau tôi phải trở về Hàn Quốc rồi, tôi muốn mang những thứ đó về cùng." Cô ngồi trên ghế, nhìn bữa ăn trước mặt mình, nếu như không ăn, chắc hẳn sẽ có người nghi ngờ. Có lẽ cô phải làm bộ ăn uống một chút cho người ta xem, tránh bị nghi ngờ..

"Tôi biết! Nhưng mà muốn lấy những thông tin này cũng không dễ dàng gì."

"Anh lấy tư liệu nội bộ quý giá của công ty dễ dàng như vậy, chắc hẳn lấy cái đó cũng rất đơn giản thôi!" Trong một ngày anh ta đã có thể lấy được những tư liệu này, tự nhiên sẽ có phương pháp để lấy nó.

"Nếu như không phải lúc sáng sớm cổ phiếu của công ty xảy ra vấn đề, Dạ Thiên cũng sẽ không chạy ra ngoài, cho tôi một cơ hội tốt như vậy!" Bằng không anh ta cũng không biết, mình phải làm cách gì để có được nó.

"Tự anh nghĩ cách đi, tôi đã đưa tiền cho anh rồi!" Thôi Thực Viện ăn vài miếng, sau đó bỏ phần tài liệu kia vào trong túi xách.

"Bữa ăn này anh mời đi! Cũng cho anh biểu hiện chút phong độ đàn ông." Nói xong, cô ta lập tức đứng dậy rời khỏi phòng ăn. Nhìn cô rời đi, quản lý bộ phận tiêu thụ cũng lập tức trả tiền, đứng dậy rời khỏi phòng ăn. Người phục vụ cũng lập tức đi vào phòng làm việc của quản lý, lúc đi ra, đã thay một bộ tây trang, hóa trang trên mặt cũng đã được tẩy rửa sạch sẽ.

Thì ra người phục vụ kia là do Dạ Thiên đóng giả. Muốn danh sách khách hàng đúng không! Tốt, như vậy anh sẽ cho cô ta một phần xem cô ta muốn làm cái gì?

Người phụ nữ này quả thực rất lợi hại, quản lý bộ phận tiêu thụ không được để ý đến các bộ phận khác, chỉ để ý duy nhất bộ phận tiêu thụ. Mà cô ta chọn tới chọn lui lại chọn người này, người mà cho dù có thể nào bọn họ cũng không để ý, cũng sẽ không hoài nghi - người thuộc bộ phận tiêu thụ. Thế nhưng cô ta cố tình tìm một người như thế để làm việc giúp mình. Quả thực thật lợi hại, xem ra kế tiếp anh phải để ý đến bộ phận tiêu thụ này. Giờ anh phải mau chóng đề cho anh ta lấy được bản danh sách khách hàng kia. Như vậy anh mới có thể mau chóng biết được bọn họ muốn làm cái gì.

Chỉ cần bọn họ gia tăng tốc độ hoạt động, như vậy anh có thể điều tra được rồi. Bọn họ vẫn luôn miệng nói, muốn lấy được Từ Mị về dưới tên mình, nhưng mà chắc chắn mục đích của bọn họ không chỉ có như thế. Nếu quả thật mục đích của bọn họ chỉ có vậy thì người giống như Thôi Thực Viện sẽ không đi rêu rao khắp nơi như thế.

*

"Tổng giám đốc!" Thư ký chạy vào, nhìn anh nói.

"Có chuyện gì sao?" Phác Tuấn Hi nhìn anh ta một cái, có chuyện gì mà phải chạy đến đây tìm anh?

"Đã xảy ra chuyện rồi!" Thư ký cúi đầu, không dám nhiều lời.

"Chuyện gì?"

"Người ở bộ phận tiêu thụ đánh nhau với người ở bộ phận nhân sự!" Thư ký cũng mới vừa nhận được thông báo, rốt cuộc bọn họ vì sao lại đánh nhau, anh ta cũng không rõ.

"Đi!" Đúng là người trong công ty này đều là người không an phận.

Khi bọn họ đi tới phòng tài vụ khung cảnh đã hỗn loạn tung bừa. Phác Tuấn Hi nhìn tất cả mọi thứ trước mắt, bọn họ rốt cuộc là nhân viên hay là lưu manh vậy? Lại dám đánh nhau ở trong công ty, nếu như chuyện này truyền ra vậy công ty bọn họ có cần danh tiếng nữa hay không vậy?

"Tất cả dừng tay lại cho tôi!" Xem ra, anh phải ở lại để dẹp đám nhân viên này. Nhân viên ở đây thật sự có thể lực có thể làm gì mình thích sao?

Anh càng ngày càng nghi ngờ, có phải anh nên đổi một nhóm nhân viên mới không?

"Tổng giám đốc, anh cho chúng tôi một câu trả lời thỏa đáng đi! Nếu như không cho chúng tôi câu trả lời thích đáng, tất cả nhân viên ở bộ phận tiêu thụ chúng tôi sẽ lập tức rời khỏi công ty." Quản lý bộ phận tiêu thụ đi tới, tây trang trên người đã bị nhàu nát, xô lệch.

"Các anh tới đây để đi làm hay là tới đây để đánh nhau? Tôi phòng làm việc của tôi!" Phác Tuấn Hi muốn nhìn xem bọn họ rốt cuộc tới đây để làm cái gì? Nếu như là tới đánh nhau, như vậy anh không có lý do gì để giữ những người này ở lại, nếu như tới đi làm, anh vẫn chưa từng nghe thấy ai nói người ở hai ngành khác nhau trong cùng công ty lại đánh nhau. Nếu như chuyện này truyền ra ngoài, danh dự của công ty bọn họ để ở đâu rồi? Công ty bọn họ, có còn muốn làm ăn ở chỗ này hay không vậy?

"Nói đi! Rốt cuộc là vì chuyện gì?" Phác Tuấn Hi ngồi vào bàn công tác, nhìn tất cả nhân viên hai ngành ở trước mặt. Không chỉ nhân viên nam động thủ đánh nhau, ngay cả nhân viên nữ cũng vậy.

"Tổng giám đốc, là nhân viên bộ phận nhân sự gây chuyện trước!"

"Tổng giám đốc, là nhân viên bộ phận tiêu thụ gây chuyện trước!"

Hon mười cái miệng thi nhau nói, anh căn bản không thể nghe rõ, rốt cuộc bọn họ đang nói cái gì, hơn nữa mỗi người đều đem toàn bộ trách nhiệm đổ lên người người khác, hoàn toàn không để người tổng giám đốc như anh đây vào mắt.

"Đủ rồi!" ‘Bốp’ một tiếng, anh dùng lực đập lên bàn làm việc, tất cả nhân viên đều giật nảy mình.

"Những người khác câm miệng cho tôi, quản lý bộ phận tiêu thụ, anh nói trước đi!"

"Tổng giám đốc, chuyện là như thế này, sáng nay, Tiểu Lưu – người của bộ phận chúng tôi bụng không thoải mái, ở trong gian rửa tay lại nghe thấy bộ phận nhân sự đang nói chuyện về bộ phận chúng tôi Cô ấy nghe cũng không rõ lắm, nên trở lại nói với tôi. Nhưng lại bị Tiểu Cao người của bộ phận nhân sự nghe được, anh ta lập tức nói là Tiểu Lưu đang khích bác tôi làm ảnh hưởng quan hệ giữa hai ngành. Sau không biết thế nào, bộ phận nhân sự lại tìm tới, vừa mới bắt đầu đã náo loạn, nói những lời thật không dễ nghe chút nào, chúng tôi cũng không để ý tới. Bọn họ rời đi. Nhưng đến buổi trưa, ở trong phòng ăn, bọn họ lại cố tình nói một số chuyện, chọc giận nhân viên bộ phận chúng tôi, lúc ấy chúng tôi cũng không để ý tới, nhiều chuyện hại người, bọn họ muốn nói cái gì, chúng tôi cũng không cần biết. Nhưng mà vừa rồi, tôi đến phòng tài vụ lấy tiền lương tháng này cho nhân viên, định lĩnh hết tiền lương cho mọi người sau đó sẽ trở lại phát cho từng người một. Nhưng mà lúc ấy tất cả người của bộ phận nhân sự bộ đều ở phòng tài vụ, tôi đi cùng với Tiểu Hứa, lúc ấy người trong bộ phận bọn họ lại muốn đẩy ngã Tiểu Hứa. Tiểu Hứa sau khi đứng lên cũng không nói gì, chỉ nói với anh ta là tại sao tự đứng lại đưa chân ra như thế. Nhưng mà sau đó bọn họ bắt đầu cười nhạo Tiểu Hứa, nói anh ta là Ô Quy, ngày ngày đều giờ chân. Tôi nghe không lọt tai, đã nói bọn họ mấy câu, bọn họ liền bắt đầu động tay động chân, cuối cùng nhân viên bộ phận chúng tôi nghe được tin tức, cũng chạy tới. Chuyện chính là như vậy!" Quản lý bộ phận tiêu thụ còn kéo Tiểu Hứa tới đây.

"Tổng giám đốc, chuyện không phải như vậy, thật ra thì bọn họ đã nói ngược lại, bọn tôi không có làm như vậy, chính bọn họ mới làm thế!" Quản lý bộ phận nhân sự vội lên tiếng nói.

"Đủ rồi, chuyện này tôi sẽ tra rõ, các người về bộ phận của mình trước đi. Nếu như tôi tra ra chuyện này là do ai khơi lên, thì người đó cứ chờ bị khai trừ đi. Danh tiếng của Thôi Phác đều bị các người lấy hết sạch rồi. Mỗi một người đều là người có tư cách, tại sao lại làm chuyện như vậy trong công ty? Thật đúng là mất thể diện công ty." Chuyện này nếu như truyền ra ngoài chắc chắn sẽ được lên trang đầu.

"Dạ!" Bọn họ cũng gật đầu. Sau đó mới ra khỏi phòng làm việc của tổng giám đốc. Nhưng mà lúc đứng ở cạnh cửa, bọn họ vẫn lén tới lén lui, không ai nhường ai.

"Nếu như muốn bị đuổi thì cứ chen nhau tiếp đi." Anh ở phía sau, thản nhiên nói.

"Tổng giám đốc!" Thư ký đi vào, đặt cả phê lên bàn anh.

"Gọi quản lý bộ phận tài vụ tới đây!" Thư ký gật đầu sau đó lập tức đi ra ngoài. Những người này thật đúng là không bình tĩnh chút nào. Mỗi người đều

đều có công việc riêng, không hề nghĩ tới là chuyện lại xảy ra như thế này..

Vài nhân viên trong công ty này quá đáng quá rồi, chỉ cần chuyện này không truyền ra ngoài, như vậy còn có thể yên tâm. Nếu như truyền tra ngoài, chắc hẳn chuyện này sẽ trở thành chuyện lớn, các công ty khác, có thể cũng sẽ không hợp tác với công ty bọn họ nữa. Nếu cứ tiếp tục như vậy, việc kinh doanh trong công ty chắc chắn sẽ giảm đi rất nhiều..

"Tuấn Hi, đã xảy ra chuyện gì? Nhìn bọn họ ai cũng bị thương cả, đánh nhau sao?" Những nhân viên vừa đi ra kia, trên người không phải đều bị thương sao?

Mỗi người đi ra đều lời thôi, nhếch nhác, tóc của nhân viên nữ cũng rối tung như vậy.

"Hai ngành đánh nhau!" Anh tựa lên ghế sa lon, đưa tay xoa nhẹ đầu mình.

"Có phải anh lại nhức đầu hay không?" Thấy anh vò đầu, cô nghĩ là anh lại phát bệnh rồi.

"Em yên tâm, anh không phát bệnh, chỉ vì chuyện của bọn họ làm cho anh nhức đầu thôi!" Tuy nhiên, có lúc đến đêm cũng rất khó chịu. Nhưng mà, anh vẫn không thể uống loại thuốc kia, nếu như uống vào, vậy thì sớm muộn gì cũng có một ngày, anh sẽ không thể khống chế được chính con người mình.

"Đừng phiền lòng vì những chuyện này nữa, dù sao cũng đã như vậy rồi!" Thôi Thực Viện đi tới, ngồi xuống bên cạnh anh, trong tay còn cầm túi gì đó.

"Cái này cho anh!" Cô đưa túi gì đó kia cho Phác Tuấn Hi.

"Đây là cái gì?" Anh không hiểu, cái này rốt cuộc là cái gì? Dùng để làm gì?

"Anh xem một chút sẽ hiểu!" Cô có nói cũng không thể nói rõ ràng, cứ để cho anh tự xem là được rồi.

"Đây là tài liệu nội bộ của Từ Mị." Sau khi xem, anh cũng đã hiểu, phía trên còn viết rất rõ ràng, tài liệu quan trọng của Từ Mị.

"Đúng! Anh xem nó có đủ để chúng ta đánh bại Từ Mị hay không, nếu như có thể đánh bại họ vậy thì anh cũng có thể yên tâm." Cô tự cho là mình đang giúp anh.

"Làm như vậy là phạm pháp, em hiểu không?" Phác Tuấn Hi đặt phần tài liệu lên trên khay trà, ngồi nhìn Thôi Thực Viện.

"Em cũng chỉ vì muốn giúp anh thôi mà!" Thôi Thực Viện cúi đầu, cô cứ nghĩ là anh sẽ rất cảm động, nhưng không ngờ, kết quả lại như vậy.

"Anh hiểu rõ, em cũng chỉ vì không muốn làm cho anh quá mệt mỏi, nhưng mà em có nghĩ tới việc nếu như chuyện này truyền đi công ty chúng ta sẽ bị mất danh dự nhiều đến thế nào hay không? Hơn nữa, nó còn làm chúng ta mang tội danh không quang minh chính đại trên lưng." Phác Tuấn Hi nhìn phần tài liệu mà cảm thấy bất đắc dĩ. Người phụ nữ này xem ra đã bắt đầu sốt ruột rồi.

"Em biết, nhưng nhìn anh mệt mỏi như vậy, em rất đau lòng!" Thôi Thực Viện tựa vào trong ngực anh, đưa tay nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt anh.

"Anh nhìn anh xem, mới mấy ngày mà đã gầy đi nhiều như vậy." Cô đau lòng, nhìn Phác Tuấn Hi.

"Đau lòng cũng không thể sử dụng phương pháp này, hủy nhưng thứ này đi. Mặc kệ em đã dùng cách gì để lấy được nó, nhưng làm như vậy, là không đúng!" Anh đứng lên rất nhanh, nếu như Thôi Thực Viện không kịp thời vịn vào ghế sa lon, đã sớm ngã xuống đất.

"Nhưng. . . ." Đây chính là thứ cô phải bỏ tiền ra mua, tại sao có thể nói hủy liền hủy, hơn nữa cái này lại có ích cho công ty như vậy.

"Đừng có nhưng mà, hủy nó đi! Ít nhất, công ty chúng ta không thể làm ăn không quang minh chính đại!" Anh đứng dậy, trở lại bàn làm việc của mình, bắt đầu xử lý công việc, liếc mắt nhìn Thôi Thực Viện. Nói thật ra, càng ngày anh càng không có gì để nói với cô ta.

"Em sẽ không hủy, nếu như anh không phá làm vậy thì tự nhiên sẽ có người tình nguyện làm giúp em." Tại sao cô lại có cảm giác là anh đang đau lòng thay Tống Tâm Dao, không muốn để cho cô ta xảy ra chuyện. Cho nên, anh mới không muốn cầm tài liệu này đi đối phó với cô ta, sợ cuộc sống sau này của cô ta không dễ chịu sao?

Hay là đang sợ cái gì?

"Thực Viện. . . ." Phác Tuấn Hi thấy cô rời đi, lập tức gọi lại. Cô ta là người nói được làm được. Ngày đó nhìn cô ta đẩy Tống Tâm Dao từ trên giường xuống, anh đã thấy rõ tính tình của người phụ nữ này như thế nào rồi. Nhưng anh cũng không nghĩ tới, cô lại làm như vậy. Nếu như phần tư liệu này truyền ra ngoài, đối với Từ Mị sẽ tổn thất bao nhiêu, có thể nghĩ ra.

"Thực Viện. . . ." Khi anh chạy ra theo, cô đã đi vào thang máy. Dùng sức ấn thang máy, người phụ nữ này rốt cuộc đang nghĩ cái gì vậy?

"Tổng giám đốc, tiếp tân nói, trong đại sảnh có rất nhiều ký giả vây quanh." Thự ký nhận được điện thoại của nhân viên tiếp tân, lập tức chạy tới nói với anh.

"Chuyện gì xảy ra?" Tại sao lại có ký giả chạy đến công ty, công ty bọn họ không có tin tức gì mà.

"Không biết! Bọn họ đều nói muốn gặp anh!" Thư ký liếc mắt nhìn Phác Tuấn Hi, chuyện này, hình như có hơi lớn.

"Đi!" Xem ra anh phải đi xuống xem một chút, nếu như không đi xem, cũng không biết tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì.

Những ký giả kia, cũng không biết sẽ nói như thế nào, hơn nữa Thôi Thục Viện lại đang cầm tài liệu nội bộ của Từ Mị chạy xuống lầu dưới. Nếu như bị người khác đụng vào, tài liệu kia rơi ra ngoài, chắc chắn sẽ gặp chuyện không may.

Bọn họ vội vàng vào thang máy, khi đi xuống tầng dưới, Thôi Thục Viện đã bị ký giả vây ở giữa.

"Cô Thôi, có người gọi điện thoại cho ký giả chúng tôi, nói cô trộm tài liệu nội bộ của Từ Mị, xin hỏi đây là sự thật sao?" Bọn họ còn nhận được hình cô nhận tài liệu của Từ Mị qua quản lý bộ phận tiêu thụ, sau đó trả cho anh ta một số tiền lớn.

Mỗi một tấm hình đều rất rõ ràng, nếu như có ghi âm, chắc chắn sẽ còn rõ ràng hơn.

"Các người đang nói bậy bạ cái gì vậy? Công ty chúng tôi làm sao có thể đi trộm tài liệu nội bộ của Từ Mị. Hơn nữa, nếu như tài liệu nội bộ của Từ Mị dễ dàng trộm như vậy thì bảo vệ củi bọn họ là ăn không ở không mà không làm việc sao?" Thôi Thục Viện không hề nghĩ tới đã có người biết chuyện này. Sao có thể nhanh như vậy? Ôm thật chặt tài liệu trong tay, chỉ sợ không cẩn thận sẽ rơi ra ngoài.

"Chúng tôi nhận được hình, đều là hình cô và quản lý bộ phận tiêu thụ của Từ Mị giao dịch ở trong phòng ăn. Cô còn trả cho đối phương chi phiếu một trăm vạn. Cô giải thích chuyện này như thế nào?" Ký giả cầm lấy hình, đưa cho cô xem.

"Đây là do có người ác ý hãm hại, cho nên mọi người không nên tin tưởng."

"Có người ác ý hãm hại tôi, hi vọng mọi người không nên tin tưởng." Thôi Thục Viện rất bình tĩnh, đối với cô ta, chuyện này không tính là cái gì, dù sao chỉ cần cô ta không thừa nhận là được rồi!

"Cô Thôi, có thể đưa tài liệu trong tay cô cho chúng tôi xem một chút không?" Một ký giả đột nhiên nói.

"Các vị, đây là tài liệu cơ mật trong công ty tôi, anh nghĩ anh có thể xem sao?" Thôi Thục Viện cười lạnh.

"Nhưng ít nhất cô Thôi, phải cho chúng tôi một lời giải thích, tại sao cô lại ngồi cùng quản lý bộ phận tiêu thụ của Từ Mị? Hơn nữa còn đưa chi phiếu cho anh ta?" Điểm này khiến bọn họ vẫn luôn nghi ngờ.

"Chuyện này, tôi nghĩ tôi không cần thiết phải giải thích." Thôi Thục Viện chẳng thèm lãng phí thời gian ở đây cùng bọn họ.

Sau khi nói xong, lập tức muốn rời đi, nhưng các ký giả làm sao có thể để cho cô rời đi dễ dàng như vậy. Hôm nay, nếu như bọn họ không hỏi được chuyện gì sẽ không thể cho cô rời đi. Trong lúc chen lấn xô đẩy, văn kiện trong tay cô ta rơi trên mặt đất. Hình như có một ký giả hi cố ý đá một cái, trang đầu tài liệu bị mở ra, trên đó viết một vài chữ to, bọn họ lập tức vây lại, nhìn kỹ hừ bên trên.

Tất cả ký giả, đều muốn xem trên đó viết cái gì.

Thôi Thục Viện tức giận muốn nổi điên. Những người này tại sao có thể làm như vậy, hiện tại thì tốt rồi, tất cả đều xong rồi, để người ta biết cô là người như vậy, nhất định sẽ rất khó nói.

"Cô Thôi, xin mời cô cho một lời giải thích." Sau khi các ký giả chụp đủ, lập tức vây quanh Thôi Thục Viện, muốn xem cô định nói như thế nào.

"Tôi không có gì để nói, nếu như các người đã cho rằng đây chính là tài liệu nội bộ của Từ Mị, như vậy các người cứ cho là như thế đi!" Cô nói vân đạm phong khinh, nhẹ nhàng như gió. Giống như thật sự không sao cả, nhưng trong lòng cô ta lại lo lắng gần chết.

"Không sai, đây chẳng qua chỉ là một phần tài liệu nội bộ giả." Dạ Thiên xuất hiện tại Phôi Phác, mà bên cạnh anh là quản lý bộ phận tiêu thụ bị ép đi theo.

"Chuyện này?" Ký giả không hiểu ra sao.

"Tôi chỉ muốn tìm hiểu xem, rốt cuộc ai là nội gian trong công ty, không ngờ tôi lại thật sự chụp được. Phần tài liệu này cũng không phải là tài liệu nội bộ gì cả, chẳng qua chỉ là một cái bẫy rập mà tôi bày ra để bắt nội gian mà thôi." Anh đi đến bên cạnh Thôi Thục Viện, nói: "Cô Thôi, thật đúng là phải cảm ơn cô. Cảm ơn cô phối hợp với tôi diễn một màn kịch như vậy." Anh hừ lạnh một tiếng.

"Đúng rồi, cái này là danh sách khách hàng cô muốn, tôi tự mình đưa tới cho cô!" Dạ Thiên lấy từ trong ngực ra mấy tờ giấy, bên trong chính là danh sách khách hàng trong công ty.

"Nếu như cô muốn nó vậy thì sớm nói với tôi chẳng phải là được rồi sao? Cần gì phiền toái như vậy, phí mất một trăm vạn thế mà cô mua được thứ gì đây?" Dạ Thiên vốn cũng chẳng phải là người tốt lành gì, nếu ai dám chọc giận anh, vậy thì chờ bị chính đi.

"Anh" Thôi Thục Viện không hề nghĩ tới tất cả chuyện này anh đều biết.

"Rất hoài nghi tôi làm sao lại biết chuyện này đúng không?" Anh cười nhạt.

"Để giải trừ nghi ngờ trong lòng cô, tôi nói thật cho cô biết vậy! Từ lúc cô gọi điện thoại cho cha cô, tôi đã biết cô muốn làm gì rồi!" Dạ Thiên cười đến vui vẻ, trận chiến này anh thắng thật đẹp mắt, hơn nữa còn kéo được Thôi Thục Viện xuống đài.

"Anh theo dõi tôi!" Thôi Thục Viện thật muốn bóp chết anh. Người đàn ông này, thật là đáng chết. Tại sao cô lại không chú ý tới anh ta chứ?

"Tôi thật sự chưa từng theo dõi cô, chẳng qua là vừa đúng lúc tôi từ trong nhà ăn ra ngoài, phải đi qua nơi đó, không cẩn thận mà nghe được cuộc đối thoại giữa cô và cha cô thôi mà...! Chỉ là, các người cũng thật khờ. Các người nghĩ thứ gì đó trong phòng làm việc của tổng giám đốc dễ trộm như vậy sao? Tôi chỉ cho các người biết cái gì gọi là kẻ trong kẻ thôi!" Dạ Thiên một chút cũng không để ý, lãng phí mấy trang giấy cũng được, dù sao chỉ cần đánh ngã cô, anh cảm thấy tốt lắm.

"Nhưng mà, tôi còn phát hiện một số chuyện!" Anh đột nhiên ghé vào bên tai cô nói.

"Cái gì?" Thôi Thục Viện rất muốn biết, rốt cuộc anh đã biết được bao nhiêu chuyện.

"Đó là, Phác Tuấn Hi chính là Cung Hình Dục, cô nói xem có phải hay không? Nhưng mà cô cho anh ta uống thuốc, quên hết mọi chuyện đã xảy ra trong quá khứ? Cô cho rằng tôi không tra được sao. Tôi quên chưa nói cho cô, tôi và Cung Hình Dục đã quen biết nhau vài chục năm, đối với anh ấy có thể nói là còn hiểu hơn cả vợ. Mặc dù nói bây giờ vẫn chưa tìm được thuốc giải giúp cho anh ấy, nhưng mà tôi nói cho cô biết, sớm muộn gì cũng có một ngày, tôi sẽ tìm được!" Anh nói bên tai cô, lại dùng âm thanh chỉ hai người có thể nghe được.

"Chuyện cười, nếu như anh nói với ký giả như vậy, anh cho rằng bọn họ có tin hay không?"

"Bọn họ có tin hay không là chuyện của bọn họ, chỉ cần tôi biết rõ chân tướng sự tình là được rồi!" Anh đem danh sách khách hàng cho cô, cười nhạt.

"Danh sách này đưa cho cô đi! Chỉ cần cô có bản lĩnh cướp đi khách hàng của Từ Mị, vậy thì cô cứ cố gắng lên! Nhưng mà, tôi cảm thấy cô không có bản lĩnh này đâu!" Dạ Thiên vừa đi vừa nói.

"Đưa anh ta đến đồn cảnh sát đi!" Nói với nhân viên an ninh bên cạnh xong, anh lập tức rời khỏi đại sảnh.

Thôi Thục Viện chỉ có thể đứng ở nơi đó, nhìn anh rời đi. Người đàn ông này biết quá nhiều chuyện, xem ra cô phải giải quyết người đàn ông này trước, sau đó mới có thể tiếp tục làm việc kia. Nếu như không giải quyết anh ta trước, vậy thì tiếp theo cô làm việc sẽ rất khó khăn, nếu như không giải quyết anh ta, anh còn có thể tra ra càng nhiều chuyện hơn.

Các ký giả cũng đã sớm ghi chép lại tất cả mọi chuyện xảy ra hôm nay, nếu như ngày mai hình bị phát ra ngoài, xem ra lại có một trận thảo luận rồi. Vậy thì sau hôm nay cô phải đi ra ngoài rồi. Những người đó, nhất định sẽ tiến hành công kích cô. Nếu như vậy, cô thả ở trong khách sạn vài ngày không ra ngoài.

"Bảo em hủy đồng tài liệu đó đi, em không hủy, hiện tại đã xảy ra chuyện rồi đấy, đã nhìn thấy chưa?!" Phác Tuấn Hi thật sự bị cô làm cho tức chết. Người phụ nữ này có lẽ là có ý, nếu như không có ý, cô ta sẽ không cầm tài liệu đi như vậy, cũng không để vào trong một cái túi. Nếu như để bên trong túi lời sẽ không bị phát hiện ra chuyện như vậy. Hiện tại thì tốt rồi!

"Anh đang trách em sao?" Nếu như anh tới sớm một chút, chuyện có lẽ sẽ không phát sinh như vậy.

"Trách em? Trách em có tác dụng gì không?" Phác Tuấn Hi không ngờ, cô ta sẽ dùng giọng điệu như vậy nói chuyện với mình. Hiện tại, người sai là cô ta vậy mà có vẻ như cô ta lại đi trách ngược lại anh vậy.

"Nếu như cầm lấy, sử dụng nó thì chuyện như vậy đã không xảy ra rồi!" Cô quay đầu, không nhìn anh nữa.

"Em, không biết hỏi cái!" Phác Tuấn Hi giận đến nổi không muốn để ý tới cô ta nữa, xoay người đi về phía thang máy.

"Phác Tuấn Hi, anh nói cái gì?" Anh không để ý tới cô nữa, cô càng ngày càng cố tình gây sự.

"Em trở về Hàn Quốc!" Cô tức giận muốn xem phản ứng của anh như thế nào.

"Trở về thì trở về đi, ban đầu không nên dẫn em đi theo, thật đúng là phiền phức!" Phác Tuấn Hi lười để ý đến cô ta. Dù sao cô ta cũng sẽ không nghe anh, anh quan tâm cô ta làm gì? Trực tiếp nhấn cửa thang máy, không để ý đến cô ta đang la hét nữa.

"Phác Tuấn Hi, anh khôn nạn!" Ném túi xách trên tay về phía cửa thang máy, cũng không thêm nhặng về, lập tức rời khỏi công ty. Nhưng mà trên người lại không có tiền, chỉ có thể từng bước từng bước mò mẫm đi khắp nơi.

Đi đến chân cũng đau, nhưng vẫn không muốn nhận thua. Cô cứ như vậy mà đi. Phác Tuấn Hi, người đàn ông đáng chết này, lại dám đối xử với cô như vậy. Sau khi trở về, cô ngay lập tức sẽ thu dọn, mang theo tất cả mọi thứ trở về Hàn Quốc. Để cho anh nhức đầu, đau chết đi, cũng mang theo cả chứng minh và giấy tờ các loại của anh đi theo, xem anh làm thế nào?

Khi Phác Tuấn Hi nghe cô ta nói cô ta sẽ về Hàn Quốc, vừa tới phòng làm việc anh lập tức nhớ tới những giấy tờ kia của mình vẫn còn ở trong hành lý của cô ta. Ngay lập tức, anh chạy ra khỏi phòng làm việc. Hiện tại anh phải về khách sạn một chuyến. Anh phải mang theo hết những giấy tờ kia đi đã.

"Tổng giám đốc! Túi xách của cô Thôi." Vừa từ trên tầng xuống đến đại sảnh, tiếp tân thấy anh xuống nghĩ rằng anh đi tìm Thôi Thục Viện.

"Đưa cho tôi!" Nhận lấy túi xách, lập tức mở ra xem. Chìa khóa phòng cô ta cũng ở trong túi xách, chắc hẳn hiện tại cô ta vẫn chưa thể về đến khách sạn, chỉ cần anh nhanh hơn một bước là có thể lấy được đồ sau đó rời đi.

"Tôi cảm ơn nhé!" Nhân viên tiếp tân gật đầu, xem ra tổng giám đốc của bọn họ vẫn rất để ý đến Thôi Thục Viện.

Anh lái xe nhanh chóng trở lại khách sạn, đến gian phòng của Thôi Thục Viện, cô ta đứng thật vẫn chưa trở về. Cầm chìa khóa phòng cô ta mở cửa, kéo rương hành lý của cô ta ra, cầm lấy giấy tờ rồi ngay lập tức trở lại phòng của mình. Sau đó, anh thu dọn hành lý, trả phòng, rồi khỏi khách sạn. Tiếp theo, anh trở lại công ty, để hết đồ bên trong phòng nghỉ tạm bên trong phòng làm việc.

Nhân viên công ty thấy anh lại trở về, hơn nữa còn xách theo hành lý, cứ nghĩ là anh sẽ mang theo Thôi Thục Viện trở về, nhưng ai cũng không ngờ là trong những ngày kể tiếp, anh lại muốn ở trong phòng làm việc, không về.

"Thư ký, cô cầm tiền, đến siêu thị phía đối diện, mua giúp tôi chút đồ dùng hàng ngày về đây." Anh đưa một ít tiền cho thư ký.

"Tổng giám đốc, anh đang làm gì vậy?" Cô không hiểu rõ.

"Ý định của tôi là ở lại trong công ty. Cô cũng đừng hỏi nhiều, mau đi đi!" Thư ký gật đầu, lập tức đi vào thang máy rồi khỏi phòng làm việc,

Tất cả mọi người đều len lén thảo luận về chuyện này. Kể từ sau khi anh gần máy theo dõi ở mỗi một bộ phận, tất cả mọi người đều không dám nói chuyện riêng ở trong phòng làm việc, nhưng mà toilet vẫn là nơi để bọn họ buôn chuyện, có mấy người cùng nhau chạy đến toilet là được rồi.

Còn về chuyện Phác Tuấn Hi không ở khách sạn mà ở lại trong công ty được truyền đi rất nhanh, đến mọi góc ngách trong công ty. Ngay cả bác gái dọn vệ sinh cũng biết chuyện anh không ở khách sạn mà ở lại trong công ty.

Về phần Thôi Thục Viện, sau khi trở lại khách sạn, nhân viên lễ tân phục vụ cho cô biết tin tức Phác Tuấn Hi đã trả phòng. Cô thật muốn cầm dao găm chạy tới công ty, hỏi anh tại sao lại trả phòng. Nhưng mà cô cũng không làm như vậy, trước hết cô trở lại phòng mình, thấy rương hành ký vẫn ở nguyên chỗ cũ, chưa bị di chuyển sang chỗ khác, như vậy cô mới yên tâm yên tâm, lập tức đi đến công ty.

Mọi người thấy cô, cũng bắt đầu len lén bàn luận. Bọn họ cũng rất muốn đi lên xem kịch hay. Nhưng mà rất rõ ràng, bọn họ không thể xem màn kịch này, bởi vì bọn họ sẽ phải xem chuyện này trong phòng làm việc của tổng giám đốc. Cho dù bọn họ muốn nghe lén, thư ký cũng sẽ không đồng ý, cho nên cũng chỉ có thể từ từ xem chuyện này sẽ biến hóa như thế nào. Nếu như Phác Tuấn Hi trở về cùng cô ấy, như vậy nhất định là Phác Tuấn Hi đã mềm lòng. Nếu như không có, như vậy thì chỉ có thể nói rõ ràng là lần này Thôi Thục Viện đã thật sự chọc giận tổng giám đốc của bọn họ rồi.

"Tại sao anh lại trả phòng ở khách sạn?" Sau khi cô đẩy mạnh cửa phòng làm việc đi vào, nhìn Phác Tuấn Hi đang chăm chỉ xử lý tài liệu câu đầu tiên nói chính là câu này.

"Cô không biết, khi vào phòng làm việc của tôi phải gõ cửa sao?" Giọng điệu của anh cực kỳ lạnh nhạt, hình như giữa bọn họ, chẳng qua chỉ là quan hệ giữa cấp trên và cấp dưới.

"Em đang hỏi anh cơ mà, anh có thể nói với em như vậy sao?" Thôi Thục Viện không nghĩ tới, giọng điệu của anh lại lạnh nhạt như vậy.

"Đi ra ngoài!" Phác Tuấn Hi đã không còn một chút kiên nhẫn nào đối với cô ta nữa.

"Anh thật sự muốn dùng cái giọng điệu này nói chuyện với tôi sao?" Thôi Thục Viện thật sự không chịu nổi, không ngờ anh sẽ dùng cái giọng điệu này nói chuyện với cô.

"Đi ra ngoài, gõ cửa, chờ tôi đồng ý cho cô vào cô mới có thể đi vào. Nếu không, tôi có thể gọi an ninh, trực tiếp đuổi cô ra ngoài." Anh thật sự rất tức giận.

"Phác Tuấn Hi, anh thật sự nghĩ mình là tổng giám đốc thật sao? Anh cho rằng anh ngồi trên vị trí này thì ghế góm lắm à? Vị trí này của anh còn không phải do ba tôi đẩy anh lên làm sao?" Thôi Thục Viện quát lại anh.

"Thật sao? Thật xin lỗi! Đối với cái vị trí này, tôi thật đúng là không có ý gì. Nếu như cô muốn ngồi, vậy cô cứ từ từ ngồi đi." Phác Tuấn Hi đứng lên, đi tới phòng nghỉ ngơi cầm lấy hành lý của mình, lập tức ra khỏi phòng làm việc.

Thư ký mua đồ dùng hàng ngày cho anh trở lại, lại thấy Phác Tuấn Hi xách theo hành lý, ra ngoài.

"Tổng giám đốc, anh lại làm gì?"

"Làm phiền cô!" Cầm vài thứ gì đó từ trong tay cô, anh lập tức đi tới thang máy dành cho nhân viên.

Thôi Thục Viện nghe thấy tất cả những lời anh nói, tức đến dậm chân, lại thấy anh xách theo hành lý rời đi, lập tức vọt tới cửa phòng làm việc của tổng giám đốc, quát to: "Phác Tuấn Hi, anh đi đi! Anh đi đi! Ai mà thêm anh...Anh đi đi, đi rồi thì vĩnh viễn cũng đừng nghĩ đến chuyện trở về nữa!"

"Cô yên tâm, tôi tuyệt đối sẽ không trở về nữa, còn nữa, tôi không tên là Phác Tuấn Hi, tôi là Cung Hình Dục!" Nói xong anh đã đi vào thang máy, Thôi Thục Viện ngã trên đất. Anh đã biết, anh đã biết rồi sao?

Cô che giấu tốt như vậy, làm sao anh có thể biết được chứ?

"Chuyện này. . . ." Thư ký cũng không biết phải nói thế nào? Hiện tại rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra? Khi cô vừa mới rời đi, không phải tất cả mọi chuyện đều tốt sao? Làm thế nào mà lập tức đã biến thành cái bộ dáng này?

Hiện tại ngay cả tổng giám đốc cũng đi rồi, kế tiếp bọn họ phải làm sao đây?

Cung Hình Dục vừa ra khỏi Thôi Phác, bên trong mọi chuyện đã vỡ lở. Thật đúng là việc tốt không ra tới cửa, chuyện xấu truyền ngàn dặm. Thời gian chưa đủ uống hết một ly trà, tất cả mọi người trong công ty đều đã biết chuyện, hơn nữa mỗi một người đều ôm tâm tư xem kịch vui, đến xem màn hay.

Chỉ chốc lát sau, tất cả mọi người đều đã vây kín lầu hai mươi một, bên ngoài phòng làm việc của tổng giám đốc, nhìn Thôi Thục Viện ngồi dưới đất. Bọn họ muốn nói lại không dám nói.

"Đều ở đây làm cái gì vậy? Tất cả đi về làm việc đi." Tam Chân Mộc Điền nghe được tin tức, lập tức chạy đến bên ngoài phòng làm việc của tổng giám đốc.

"Cô Thôi!" Thấy Thôi Thục Viện ngồi dưới đất, ông ta lập tức chạy tới, đưa tay đỡ cô đứng lên.

"Buông tay!" Thấy ông ta đưa tay dịu mình, cô lập tức chán ghét đẩy tay ông ta ra, tự mình đỡ cửa đứng lên, trở lại trong phòng làm việc.

Thôi Phác còn có một cổ đông lớn nhất chính là Thôi thị, cũng chính là Thôi Thục Viện.

"Bắt đầu từ bây giờ, tôi sẽ đảm nhận hết tất cả mọi chuyện trong công ty. Vẫn giống như trước kia, kéo hết khách hàng của Từ Mị qua đây." Nếu anh đã biết thân phận của mình, như vậy cô cũng nên bắt đầu hành động của cô thôi. Nếu anh có thể không quan tâm đến tình cảm giữa bọn họ, như vậy cô cũng không cần thiết phải nhọc lòng.

Không sai! Cô chính là người tuyệt tình như vậy. Nếu như có người nào phụ bạc cô, cô nhất định sẽ không để cho người này được sống yên ổn. Nếu như có người nào đối tốt với cô, tự nhiên cô cũng sẽ không khiến bọn họ thất vọng.

"Dạ!" Tam Chân Mộc Điền đáp một tiếng, lập tức rời khỏi phòng làm việc của cô.

Mọi người chỉ nhàn nhạt liếc mắt nhìn, xem ra tiếp theo bọn họ lại bận rộn rồi.

Nếu như bắt đầu giành khách hàng của Từ Mị, rất nhiều nhân viên đều phải đi ra ngoài làm việc.

Bọn họ phát hiện, làm việc với Phác Tuấn Hi vẫn tốt hơn!

Không, hiện tại phải đổi tên rồi, thân phận chân thật của anh, không ngờ chính là tổng giám đốc của Từ Mị - Cung Hình Dục.

Xem ra, bọn họ phải suy tính một chút, có lẽ nên đi ăn máng khác ở Từ Mị, nhưng yêu cầu của Từ Mị thật sự hơi dọa người. Chỉ sợ bọn họ không qua được, nhưng mà vẫn muốn thử một lần xem sao.

*

Cung Hình Dục rời khỏi Thôi Phác, lập tức đi đến Từ Mị, anh không có xe riêng, chỉ có thể đón xe tới.

Khi tới Từ Mị, anh lập tức đưa chứng minh của mình cho nhân viên tiếp tân, nếu như không đưa ra, bọn họ có lẽ sẽ không để cho anh đi lên trên đó.

Nhân viên tiếp tân thấy anh đến, lập tức gọi điện thoại cho Dạ Thiên. Dạ Thiên để cho bọn họ đưa anh đến phòng làm việc của mình.

Chỉ là đối với chuyện anh dùng đúng thân phận của mình trở lại Từ Mị có chút hoài nghi, nhưng mà mọi chuyện vẫn phải đợi đến sau khi gặp mặt anh mới biết được.

"Tổng giám đốc Phác, mời ngồi!" Đi vào trong phòng làm việc, Dạ Thiên cũng không gọi thẳng tên anh là Cung Hình Dục. Bởi vì, anh vẫn phải thử một chút xem sao.

"Tôi không phải Phác Tuấn Hi." Cung Hình Dục nhàn nhạt mở miệng. Hiện tại anh vẫn chưa hoàn toàn nhớ ra, anh và Dạ Thiên có quan hệ như thế nào, không thể xác định được gì.

"À! Vậy anh là ai?"

"Cung Hình Dục!" Anh nhàn nhạt mở miệng.

"Thật sao?"

"Anh không tin tưởng tôi?" Cung Hình Dục biết, hiện tại anh vẫn chưa nhớ ra được gì, không thể nào nói chuyện lúc trước giữa hai người bọn họ.

"Không phải không tin, mà là quá đột nhiên thôi, anh đã nhớ ra rồi sao?"

"Không có, nhưng mà một thời gian trước tôi cũng đã biết thân phận của mình rồi !" Anh lắc đầu, từ trong túi lấy ra giấy tờ chứng minh thân phận của mình.

"Những thứ này đều tìm được trong hành lý của Thôi Thục Viện, hơn nữa cô ta giấu thật sâu." Nếu như anh không phải Cung Hinh Dục, vậy thì sao phải giấu làm gì. Nếu như nói anh không phải, mà là Phác Tuấn Hi, như vậy người nào có thể nói cho anh biết, tại sao giấy tờ của Cung Hinh Dục lại ở chỗ Thôi Thục Viện, hơn nữa còn giống anh như đúc?

"Những thứ này anh tìm thấy trong hành lý của cô ta sao?" Cung Hinh Dục gật đầu.

"Tôi thật sự nghĩ là phải đợi đến sau khi anh nhớ ra mọi chuyện mới trở về cơ đấy!" Dạ Thiên đưa tay vỗ vỗ bờ vai anh.

"Anh đã sớm biết tôi là Cung Hinh Dục rồi sao?"

"Người an hem à, chúng ta quen biết cũng vài chục năm rồi, dù cho anh có hóa thành bụi, tôi vẫn nhận ra được. Lần đầu tiên gặp anh tôi đã nhận ra rồi, nếu không tôi cũng sẽ không thể nói cho anh biết chuyện ngoài cửa có người nghe lén đâu!" Dạ Thiên cười nhạt.

"Chúng ta quen biết vài chục năm rồi sao ?" Dạ Thiên gật đầu.

"Có thể, anh thậm chí đã quên giữa chúng ta đã trải qua những chuyện gì rồi. Ban đầu nếu như anh không cứu tôi, chắc hẳn bây giờ, tôi sẽ không có mặt trên thế giới này nữa rồi!" Nhớ tới chuyện này, anh vẫn rất biết ơn Cung Hinh Dục.

"Thật sao? Thật xin lỗi! Tôi đã quên hết mọi chuyện rồi, nhưng mà nghe anh nhắc tới cũng có một chút ấn tượng." Trong đầu anh cũng có thoáng qua một hình ảnh như vậy.

"Đúng! Anh đã trở lại rồi, có muốn trở về thăm Dao Dao trước hay không?" Gần đây, Tống Tâm Dao khiến anh thật sự lo lắng, khi đối mặt với mọi người luôn là khuôn mặt tươi cười chào đón, nhưng khi chỉ có một mình lại luôn mặt ủ mày ỉu.

Có lúc còn ôm hình Cung Hinh Dục, len lén khóc thút thít.

"Tôi nghĩ, bây giờ vẫn chưa nên đi thăm cô ấy, dù sao tôi vẫn chưa nghĩ ra chuyện gì!" Trở về như vậy, cô có thể sẽ không tiếp nhận được một người chồng đã quên hết tất cả mọi chuyện giữa bọn họ như anh.

"Tại sao anh lại nghĩ như vậy? Nếu như một năm anh không nhớ ra thì sao đây? Anh định một năm sau cũng không gặp cô ấy sao? Hoặc là lâu hơn nữa, anh cũng không muốn gặp cô ấy sao?" Dạ Thiên vẫn hi vọng, anh có thể trở về để gặp Tống Tâm Dao. Bộ dáng hiện tại của Tống Tâm Dao khiến bọn họ cũng đau lòng!

"Nhưng"

"Nhưng cái gì mà nhưng? Anh hẳn tâm để cô ấy cả ngày nhìn hình anh sau đó ngồi khóc sao?" Dạ Thiên thật muốn đập bẹp anh. Nhìn thấy Tống Tâm Dao khó chịu, trong lòng anh cũng không thoải mái, dù sao cô ấy cũng là vợ của người anh em tốt nhất này.

"Anh nói cho tôi biết một chút chuyện giữa hai chúng tôi đi!" Cung Hinh Dục vẫn muốn biết một số chuyện của hai người.

"Được!" Dạ Thiên và anh, hai người ngồi trong phòng làm việc, nói với anh tất cả mọi chuyện đã xảy ra giữa hai người bọn họ.

Trong óc của anh, thỉnh thoảng hiện ra một vài hình ảnh. Theo lời Dạ Thiên vừa nói, từ từ, anh cảm thấy mình đã nhớ lại rất nhiều. Nhưng mà lại giống như không hề nhớ ra bất cứ điều gì, thật mơ hồ.

"Thì ra là, chúng tôi đã trải qua nhiều chuyện như vậy." Từ khi bọn họ bắt đầu quen biết nhau, mãi cho đến khi hai người bọn họ kết hôn, trải qua sống chết, du lịch nước ngoài, tất cả tất cả. Mặc dù không nói được đầy đủ, nhưng đại khái cũng đều nhắc tới rồi, nếu như muốn nói với anh hết tất cả những chuyện đã xảy ra, chắc hẳn nói mấy ngày mấy đêm, cũng không thể nói xong hết được!

"Đi thôi! Bọn họ đang chờ chúng ta cùng nhau ăn cơm đấy!" Giúp Cung Hinh Dục nhắc hành lý lên, hai người lập tức ra khỏi công ty, ngồi lên xe của Dạ Thiên, bọn họ đi về hướng nhà họ Cung. Dọc theo đường đi, tất cả phong cảnh đều làm cho anh có cảm giác vô cùng quen thuộc.

Đặc biệt là khi bọn họ dừng lại trước cửa nhà họ Cung, nhìn ngôi nhà trước mắt đã xuất hiện vô số lần trong giấc của anh. Trong mơ hiện lên hình ảnh mỗi sáng sớm khi anh đi làm, hai đứa bé sẽ vui vẻ chạy đến, vui vẻ ngồi vào trong xe anh, Tống Tâm Dao sẽ theo anh ra cửa, sau đó đưa mắt dõi theo bóng xe bọn họ rời đi.

"Vào đi thôi!" Thấy anh đứng ở bên ngoài, không hề có ý muốn bước vào, Dạ Thiên cầm lấy hành lý của anh, nhắc nhở. Hai người cùng nhau tiến vào nhà họ Cung.

Sau khi đi vào, anh càng cảm thấy quen thuộc hơn. Trong đầu lại hiện lên hình ảnh bọn nhỏ ở trong phòng khách chơi đùa vui vẻ, còn anh và Tống Tâm Dao, hai người đang ngồi trên ghế sofa, nhìn bọn chúng chơi đùa với nhau.

"Anh đến đây làm cái gì?"

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc - Chờ Cuộc Mẹ Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 10: Anh có tiền vốn đến từ tình yêu

Tổng Tâm Dao không nghĩ đến chuyện anh lại đột nhiên chạy tới đây, hơn nữa còn xách theo hành lý. Anh đang muốn làm cái gì? Muốn vào nhà bọn họ ở sao?

"Dao Dao." Cung Hinh Dục mở miệng nói chuyện cũng có chút khó khăn, chỉ gọi tên cô một tiếng sau đó trầm mặc không nói thêm gì nữa.

Anh cũng không biết, rốt cuộc mình phải nói gì với cô? Còn có chuyện gì muốn nói với cô nữa đây..

"Anh." Tổng Tâm Dao nhìn anh, anh đã nhớ ra rồi sao?

"Dao Dao, Hinh Dục đã tra ra thân phận của mình, cho nên, anh dẫn anh ấy trở lại!" Dạ Thiên thấy hai người bọn họ ai cũng không nói chuyện, cho nên mới mở miệng giải vây giúp.

"Anh đã nhớ ra rồi sao?"

"Không có!" Cung Hinh Dục không muốn lừa cô, bởi vì chính anh thật sự vẫn chưa nhớ ra, nếu như lừa cô thì như thế nào? Cô cũng sẽ phát hiện, anh vẫn chưa nhớ ra chuyện gì.

"Vậy làm sao anh lại biết được thân phận của mình? Tại sao có thể xác định mình chính là Cung Hinh Dục chứ?" Cô có chút ngạc nhiên, nếu như anh vẫn chưa nhớ ra, tại sao lại biết thân phận của mình được.

"Bởi vì những thứ này!" Anh lật hành lý, lấy ra giấy tờ chứng minh thân phận của mình.

Tổng Tâm Dao cầm lấy, bên trong đúng là giấy tờ chứng minh của anh, còn có nhãn cưới của bọn họ nữa. Cung Hinh Dục cầm lấy nhãn cưới từ trên tay cô đeo vào ngón áp út của mình.

"Anh tìm được những thứ này ở đâu?"

"Trong hành lý của Thôi Thực Viện!" Nếu như không phải anh tìm được những thứ này trong hành lý của cô ta, có lẽ đến bây giờ anh vẫn đang hoài nghi thân phận của mình.

"Vậy anh đã nói với cô ta về thân phận của mình?" Cung Hinh Dục gật đầu. Lúc đầu, anh muốn sau khi tra ra chân tướng sự tình mới trở lại nói xin lỗi Tổng Tâm Dao. Nhưng mà hôm nay Thôi Thực Viện ở trong công ty làm những việc như vậy khiến anh thật sự rất tức giận, tức giận tới mức quên hết những kế hoạch này đi, chỉ muốn mau chóng rời khỏi nơi đó.

"Anh biết thân phận của mình từ lúc nào?" Cô muốn biết về chuyện này.

"Phải nói, có lẽ là ngày thứ nhất đến thành phố O này!" Ngày thứ nhất, lúc ở trong phi trường gặp được cô, tấm hình mà cô làm rơi xuống kia, cũng đã làm cho anh hoài nghi.

"Tại sao?"

"Bởi vì tấm hình này!" Anh lấy từ trong áo sơ mi ra một tấm hình.

"Còn có những hình ảnh thỉnh thoảng thoáng hiện lên trước mắt anh." Anh nhớ khi anh ở Hàn Quốc, thỉnh thoảng cũng sẽ nằm mơ, trong mộng luôn có một người phụ nữ đưa lưng về phía anh, chất vấn anh tại sao lại quên mất cô. Thế nhưng khi anh đến gần, bóng dáng của cô lại lập tức biến mất trong màn sương mù, anh có làm cách nào cũng không tìm được.

Tổng Tâm Dao cầm lấy tấm hình kia. Tấm hình này đã từng bị cô vô ná không còn hình dáng, nhưng mà anh đã làm cho nó phẳng lại rồi.

"Anh vẫn giữ lại." Nhìn tấm hình trong tay, trong mắt cô hàm chứa ánh lệ nhìn người đàn ông trước mắt đã hoàn toàn quên mất cô này.

"Ừ!" Anh gật đầu, đưa tay lau đi nước mắt trên mặt cô.

"Dục —" Cô nhẹ nhàng kêu một tiếng, trực tiếp nhào vào trong ngực anh. Nước mắt đã sớm chảy xuống, từng giọt từng giọt một rơi vào trong lòng Cung Hinh Dục.

Dạ Thiên nhìn bọn họ đã hòa hảo, cũng vì bọn họ mà cảm thấy vui vẻ. Tô Tiểu Tiểu từ bên trong đi ra, nhìn thấy một màn như vậy, cười nhẹ nhàng đi tới bên cạnh Dạ Thiên, nắm thật chặt tay anh, tựa vào trong ngực anh. Vì Cung Hinh Dục trở về, mà cảm thấy vui mừng, vì một lần nữa bọn họ lại không cần phải lo lắng cho đối phương mà cảm thấy vui vẻ. Tổng Tâm Dao cũng không cần tiếp tục cảm hình Cung Hinh Dục mà vừa nhìn vừa rơi lệ nữa.

Tổng Tâm Dao ôm Cung Hình Dực thật chặt, anh đã trở lại! Anh đã trở lại rồi!

Trong lòng anh vẫn có cô, cho nên anh mới hoài nghi thân phận của mình.

"Cha, con cứ nghĩ là cha sẽ không trở về nhà sống cùng chúng con nữa chứ!" Kỳ Kỳ chậm rãi từ trong thư phòng đi ra, đi theo sau bé còn có Tử Dật chưa biết đi.

"Mẹ." Tử Dật kêu một tiếng, lập tức bò đến bên cạnh Tổng Tâm Dao.

"Kỳ Kỳ, làm sao con lại để em trai bò trên đất thế hả!" Tổng Tâm Dao vội vàng ôm lấy Tử Dật. Tử Dật mặc dù đã biết nói chuyện, nhưng mà vẫn chưa biết đi bộ. Cô thật sự có chút nhức đầu, rốt cuộc tới khi nào, Tử Dật mới có thể đứng lên đi đây!

"Mẹ, em trai không để cho con ôm." Kỳ Kỳ vẫn kêu oan uống. Tử Dật từ một khoảng thời gian trước đã bắt đầu không cho bé ôm nữa, chỉ thích tự mình bò trên đất, thật không biết trong đầu em trai đang suy nghĩ gì nữa.

"Tại sao?"

"Con làm sao hiểu được chứ, mỗi lần nói muốn ôm em, em đều không cho ôm, muốn tự mình bò!" Bé còn đang đau lòng cho bộ quần áo trên người em trai đây.

"Anh thấy, có lẽ Tử Dật muốn tự mình đứng lên đi bộ rồi! Có thể bây giờ vẫn chưa ổn định, chỉ có thể bò!" Cung Hình Dực tự suy luận, nếu như không phải như vậy, anh cũng không nghĩ ra được lý do gì khác. Bình thường đưa bé vào tầm tuổi này đều đã biết đi đường rồi, nhưng nhìn bộ dáng của bé, có thể chậm hơn so với người ta một chút.

"Em thử xem một chút!" Tổng Tâm Dao đặt Tử Dật lên trên đất, tay cầm hai tay nhỏ bé, dắt bé đi từng bước từng bước về phía trước, lúc cô buông tay ra, bé lập tức nghiêng về trước.

"Thật!" Tổng Tâm Dao trên mặt nở nụ cười. Lo lắng của cô cho tới bây giờ, rốt cuộc có thể giải trừ rồi. Chắc chắn một khoảng thời gian nữa là con trai có thể tự mình đứng lên đi được rồi.

"Tử Dật, mẹ thật sự rất vui mừng!" Cô kéo Tử Dật vào trong ngực vui mừng nói.

"Mẹ, mẹ." Tử Dật vui vẻ kêu, bởi vì rất lâu rồi bé không được mẹ ôm, mẹ ngày ngày đều nằm trên giường. Mặc dù bé không biết, mẹ đang làm gì, nhưng nhìn thấy hai đứa em là tốt rồi, rất vui vẻ nha!

"Ngoan!" Cung Hình Dực bế lấy Tử Dật từ tay cô.

"Tử Dật!" Nhìn đứa bé trước mắt, nghe được giọng nói của bé, trong lòng anh thật sự rất vui vẻ, anh cảm thấy mình hình như không cần vì đứa bé này mà lo lắng nữa. Nhìn đứa bé có thể đi, có thể nhảy, có thể cười, như vậy đã rất vui vẻ rồi.

"Cô chủ, có thể dùng bữa rồi!" Chị Diêu đi ra, cười nói với Tổng Tâm Dao.

"Chị Diêu, đưa hành lý của anh ấy về phòng đi!" Tổng Tâm Dao cũng cười nói với chị Diêu.

"Được!" Chị Diêu xách hành lý để bên cạnh lên, lôi kéo Cung Hình Dực vào phòng ăn, bọn nhỏ cũng đều ngồi vào phòng ăn hết rồi.

Tổng Tâm Dao có cảm giác, bọn họ đã rất lâu không có có một bữa ăn đầy đủ như vậy, mà hôm nay lại có thể cùng nhau ngồi dùng cơm, thật sự rất vui vẻ,

Đặc biệt là Cung Hình Dực đã trở lại, làm cho cô càng thêm vui vẻ.

"Những thứ này đều là những món anh thích ăn, anh ăn nhiều một chút." Tổng Tâm Dao gấp thức ăn giúp anh.

"Được!" Tất cả món ăn cô gấp cho anh đều ăn sạch. Cũng không hy vọng cô khó chịu.

"Cha, con muốn ăn đùi gà." Diêm Diêm rất lâu không được anh gấp đùi gà cho rồi.

"Được! Con ăn nhiều một chút!" Cung Hình Dực gấp đùi gà cho con bé, cũng gấp một chút thức ăn cho Kỳ Kỳ.

"Cha, cha vẫn còn nhớ con thích ăn cái này sao?" Kỳ Kỳ thấy cha gấp cho mình món ăn yêu thích, trong lòng thật sự rất vui mừng, ít nhất cha không quên món bé ăn thích nhất.

"Con thích ăn?" Anh cũng không nhớ Kỳ Kỳ thích ăn cái này, nhưng lại đưa tay gấp cho con, có lẽ như thói quen.

"Đúng vậy! Trước kia chỉ cần có món ăn này, cha nhất định sẽ gấp cho con." Kỳ Kỳ 'hi hi' cười, cảm giác người một nhà ăn cơm như vậy thật sự rất tốt.

"Ăn com đi!" Cung Hinh Dục thật sự rất muốn mình có thể nhanh chóng nhớ ra, nếu như anh vẫn không thể nhớ ra, anh thật không biết mình phải làm sao nữa?

Nhưng là mà lão viện trưởng đã nói, anh không thể gấp, tất cả chỉ có thể thuận theo tự nhiên. Gấp cũng không thể gấp được. Trí nhớ, bất luận là ai cũng khó mà nói, có thể vào ngày mai anh sẽ gấp nhớ ra, nhưng cũng có thể sẽ không nhớ ra, không có gì là chắc chắn cả.

Anh chỉ có thể cố gắng và chờ đợi, nhưng mà anh còn có bao nhiêu thời gian đây?

Không biết tiếp theo Thôi Thục Viện sẽ làm cái gì? Một chút đầu mối bọn họ cũng không có, nếu như không mau chóng tra ra được âm mưu kia, chắc hẳn kẻ tiếp sẽ không biết phải làm gì nữa.

"Thế nào?" Thấy anh hình như đang suy nghĩ chuyện gì đó, chiếc đĩa cắn ở trong miệng vẫn không nhúc nhích.

"Không có, chỉ đang nghĩ một số chuyện thôi!" Cung Hinh Dục phục hồi lại tinh thần, nhả chiếc đĩa đang cắn trong miệng ra, tiếp tục ăn com.

"Lúc ăn com, cũng đừng suy nghĩ chuyện gì cả, vẫn nên ăn com cho tốt đi!" Anh vẫn không đổi được thói quen này, trước kia như vậy, bây giờ vẫn như vậy, mỗi lần trong lúc ăn com, lại vẫn muốn suy nghĩ đến chuyện khác.

"Có phải trước kia em cũng hay nói câu như vậy không?" Anh chỉ cảm thấy, những lời này thật sự rất quen thuộc, hình như anh không chỉ nghe qua một lần, mà là rất nhiều lần.

"Đúng vậy! Trước kia trong lúc ăn com, anh cũng rất yêu cần đĩa suy nghĩ chuyện riêng, bây giờ vẫn như vậy! Có phải anh đã nhớ ra được chút gì đó rồi không?" Tổng Tâm Dao có chút kích động, thật sự cô rất hi vọng anh có thể nhanh chóng nhớ ra, như vậy có lẽ cô không cần phải mệt mỏi nữa rồi.

"Không có, chỉ là cảm giác rất quen thuộc." Anh có trí nhớ, hình như từng điểm từng điểm đang dần dần hiện ra. Nếu như vậy, chắc hẳn anh rất nhanh có thể nhớ ra tất cả. Ít nhất những hình ảnh kia, vẫn quen thuộc như vậy.

"A! Ăn com đi! Đừng suy nghĩ!" Cô cúi đầu, mặc dù có chút thất vọng. Nhưng mà chuyện này đúng là không vội vàng được, nếu như anh muốn nhớ ra, tự nhiên có một ngày anh sẽ nhớ ra, cô cần gì phải gấp gáp, muốn anh nhất định phải nhớ ra mọi chuyện chứ?

"Ừ!" Cung Hinh Dục cũng không suy nghĩ nhiều, để tất cả mọi chuyện cứ thuận theo tự nhiên đi!

Thôi Thục Viện cuối cùng cũng tìm được chỗ ở của Cung Hinh Dục.

Sau khi nghĩ lại, cô mới cảm thấy hôm nay mình mắc quá nhiều lỗi lại còn làm quá mọi chuyện lên, dám nói to tiếng với anh như vậy. Giờ nghĩ lại cô cũng cảm thấy câu nói kia của cô thật sự rất quá đáng. Cho dù ai nghe cũng sẽ tức giận, nhưng mà anh có thể đi đâu được đây?

Cô đã đi tìm hết tất cả các khách sạn nhưng đều không tìm được nơi nào có ghi chép về việc anh có đến đó, anh có thể đi đâu chứ?

Anh không quen với cuộc sống nơi đây, vậy thì anh có thể chạy đi đâu?

Lúc anh rời đi, anh nói với cô rằng: Tôi không phải Phác Tuấn Hi, tôi là Cung Hinh Dục!

Lúc ấy, cô quả thật bị dọa sợ. Khi tỉnh táo lại, cô ngay lập tức chạy về khách sạn, mở rương hành lý ra mới phát hiện tất cả chứng minh bên trong đều không thấy đâu nữa. Cô mới nhớ tới việc đêm hôm đó anh đã mở hành lý của cô ra. Chắc chắn hôm đó anh đã biết, anh là Cung Hinh Dục rồi. Nhưng mà cô lại ngu ngốc cho rằng anh thật sự chỉ vì muốn tặng sợi dây chuyền kia cho cô, tặng cho cô một bất ngờ.

Thì ra, anh đã nghi ngờ từ lâu rồi nhưng chưa nói ra hoặc là anh vẫn đang tìm cơ hội thích hợp mà thôi. Cho đến hôm nay, cô mới phát hiện ra, tất cả đã quá muộn rồi.

Nếu như sớm biết mọi chuyện sẽ như thế này cô đã nhanh chóng kéo anh về Hàn Quốc rồi, vì làm như vậy, anh sẽ không phát hiện ra chuyện này.

Nhưng mà hiện tại anh đã đi đâu? Đến nhà họ Cung sao? Trở về làm Cung Hinh Dục sao? Còn Tổng Tâm Dao thì sao? Cô ấy sẽ tin tưởng anh chính là Cung Hinh Dục sao? Nếu như không tin tưởng anh ấy cô ta sẽ làm gì? Đuổi anh đi sao? Để cho anh lang thang đầu đường xó chợ, hay là như thế nào?

Xem ra, cô vẫn phải đến nhà họ Cung xem một chút, nếu như anh thật sự đến nhà họ Cung, vậy thì cô nhất định phải nghĩ biện pháp để cho bọn họ không thể tin anh là Cung Hinh Dục mới được. Như vậy, anh mới có thể rời khỏi nhà họ Cung, kế hoạch của bọn họ cũng có thể tiếp tục tiến hành. Nếu như không làm được, vậy thì kế hoạch của bọn họ chỉ có thể thay đổi lại thôi.

Khi cô đi tới nhà họ Cung, lập tức nhìn thấy cảnh Cung Hinh Dục và ba đứa bé đang chơi đùa vui vẻ trong vườn hoa, Tổng Tâm Dao đang ôm đứa bé trong ngực ngồi ở bên cạnh, còn có một đứa bé khác lại đang nằm trong tay bảo mẫu.

"Cha, con ở nơi này nè!" Điềm Điềm vui vẻ kêu, hướng về phía Cung Hinh Dục đang bọ bịt mắt nói.

"Cha tới đây...!" Cung Hinh Dục duỗi tay xua loạn xung quanh, Tổng Tâm Dao và chị Diệu cũng vui vẻ cười.

"Bắt được rồi!" Cung Hinh Dục ôm người trong ngực, nhưng mà lại cảm thấy kỳ quái, sao trở nên mập như vậy chứ.

"Bất lộn!" Tổng Tâm Dao không nói được gì hơn, cảm giác về phương hướng của anh ở đâu rồi?

Bọn nhỏ đúng là có chút nghịch ngợm nhưng mà anh cũng không nên như vậy chứ!

Từ Dật ngồi trên đất, vui vẻ cười nói.

"Cha bất lộn, phải phạt nha!" Kỳ Kỳ và Diễm Diễm bắt đầu gây rối.

"Được! Muốn phạt thế nào, các con quyết định đi!" Cung Hình Dực bày ra bộ dạng mặc người chém giết.

"Anh thật đúng là pha trò, bộ dáng bày nếu để người ta nhìn thấy lại cho rằng chúng em đang bắt nạt anh mất!" Tổng Tâm Dao bị bộ dáng anh chọc cười.

"Con nghĩ ra rồi!" Kỳ Kỳ đã nghĩ ra phải phạt Cung Hình Dực như thế nào rồi.

"Phạt thế nào?" Cung Hình Dực vui vẻ tiếp nhận trừng phạt của con trai, dù thế nào đi nữa con trai chắc cũng sẽ không làm gì quá đáng.

"Được rồi, cha hôn mẹ hai phút đi!" Tổng Tâm Dao tròn mắt nhìn hai đứa bé, cũng biết giờ trò quá đấy!

"Tốt!" Trừng phạt như vậy anh vui lòng tiếp nhận.

Anh đi đến bên cạnh Tổng Tâm Dao, nâng mặt cô lên, nhẹ nhàng hôn đôi môi mềm. Tổng Tâm Dao muốn đánh cho anh dừng lại, nơi này còn có người ngoài, tại sao anh nói hôn liền hôn như vậy chứ. Hôn nữa còn có các con trước mặt mà.

"Còn ba mươi giây nữa!" Kỳ Kỳ liếc mắt nhìn đồng hồ đeo tay, hi hi cười nói.

Mẹ đỏ mặt nha!

"Còn mười giây!" Diễm Diễm nhìn xuống đồng hồ đeo tay, cũng nói.

"Năm, bốn, ba, hai, một, không." Hai tiểu quý khu.

Cung Hình Dực sau khi rời khỏi môi cô, lại đặt lên trán Tổng Tâm Dao một nụ hôn, Tổng Tâm Dao thật sự không chịu nổi mấy cha con bọn họ. Chơi thì chơi đi, thế nhưng tại sao cô lại trở thành đối tượng bị trừng phạt vậy?

"Cha, chơi tiếp không? Lần này đến lượt con đi bắt mọi người, nếu như mà con không bắt được ai vậy thì con cũng sẽ hôn mẹ hai phút!" Kỳ Kỳ vui vẻ cười, đang muốn đưa tay lấy sợi vải trên tay Cung Hình Dực.

"Không được phép, mẹ con là người của cha, không thể để cho con hôn!" Chuyện này làm cho Cung Hình Dực không vui rồi. Tổng Tâm Dao là vợ của anh, tại sao phải cho con hôn chứ, dù là ai khác cũng không được.

"Cha, cha thật là hẹp hòi nha!" Diễm Diễm ở bên cạnh chu môi, đáng thương mở to mắt nhìn Cung Hình Dực.

"Diễm Diễm, chờ sau khi con lớn lên, con sẽ hiểu!" Cung Hình Dực cưng chiều, nhéo mũi Diễm Diễm.

"Cha. Cha. Dật Dật. Cũng muốn chơi!" Từ Dật vốn đang ngồi trên đất, đột nhiên bò dậy, lao đảo nghiêng ngã đi tới bên cạnh Cung Hình Dực.

"Từ Dật, con đang gọi cha sao?" Cung Hình Dực có chút kích động, đứa nhỏ này đang gọi anh sao?!

"Cha. Cha." Từ Dật tiếp tục gọi, Cung Hình Dực vui vẻ ôm bé lên, nâng bé lên thật cao quay vài vòng.

"Ha ha. Ha ha." Từ Dật ‘ ha ha ha ’ cười không ngừng, cha thật tốt! Bé giống như đang bay vậy!

"Cẩn thận một chút, đừng làm ngã con đấy!" Tổng Tâm Dao có chút lo lắng, nếu như anh không cẩn thận, không phải sẽ ném con ra ngoài sao?

"Tốt lắm! Từ Dật, con vừa nói gì với cha vậy?" Cung Hình Dực hạ thấp thân thể, ngồi xuống trên mặt cỏ, để cho Từ Dật ngồi dựa vào trong ngực anh.

"Dật Dật muốn chơi." Mặc dù phát âm không chính xác lắm, nhưng mà vẫn có thể nghe được rõ ràng, hơn nữa ở giữa cha con còn có thứ gọi là liên hệ máu mủ.

"Muốn chơi cái gì?" Kỳ Kỳ và Diễm Diễm cũng ngồi xuống.

"Từ Dật, gọi anh trai đi!" Nghe thấy em trai vừa gọi mẹ, vừa gọi cha, tại sao vẫn không gọi anh trai chứ? Kỳ Kỳ có chút nóng nảy.

"Từ Dật, gọi chị đi!" Diễm Diễm cũng muốn nghe người ta gọi chị. Bé vẫn luôn phải gọi anh trai, thật vất vả mới có một đứa em trai, nói thế nào cũng muốn em bé gọi mình một tiếng chị.

"Mẹ! Cha!" Từ Dật vẫn chỉ gọi cha và mẹ, không gọi anh trai với chị gái, chuyện này làm Kỳ Kỳ và Diễm Diễm cùng sốt ruột.

"Tứ Dật, gọi anh đi! Anh mua đồ ăn ngon cho em nhé!" Kỳ Kỳ lấy tiền ra, lắc tới lắc lui trước mặt em.

"Tứ Dật, gọi chị đi! Chị sẽ đưa tất cả đồ chơi của chị cho em!" Diễm Diễm nằm trên đùi Cung Hình Dục, nhìn Tứ Dật, hi vọng em bé sẽ gọi mình là chị.

"Hai người các con, đừng có làm phiền em trai nữa, như vậy sẽ làm em sợ đấy!" Cho dù hai đứa có muốn Tứ Dật gọi mình là anh hay là chị thì cũng phải kiên nhẫn chờ chứ!

"Được rồi!" Kỳ Kỳ cũng không ép buộc em trai nữa, dù sao được gọi là anh cũng là chuyện sớm hay muộn mà thôi. Bây giờ vẫn không nên gấp làm gì, dục tốc bất đạt!

"Tứ Dật, em nhất định phải gọi chị trước đó! Hiện tại em có thể không gọi, nhưng mà em nhất định phải gọi chị trước!" Diễm Diễm hôn một cái lên mặt Tứ Dật, lộ ra nụ cười ngọt ngào.

"Tốt lắm, thời gian cũng không còn sớm nữa, vẫn nên vào đi thôi! Tắm cho các con cũng mất khá nhiều thời gian đấy!" Tống Tâm Dao nhìn sắc trời, mặc dù hai đứa lớn đã có thể tự tắm rửa. Nhưng mà còn có ba đứa nhỏ, cô vẫn muốn tự tay tắm rửa cho chúng. Để người giúp việc làm, cô thật sự không yên tâm.

"Được!" Cung Hình Dục trả lời cô. Ôm lấy Tứ Kiều đang nằm trong tay chị Diễm, mà Tứ Dật được Kỳ Kỳ và Diễm Diễm dìu dắt, cùng nhau đi vào trong nhà.

Thôi Thục Viện đứng ở ngoài cửa nhìn, anh thật sự đã trở lại. Anh nhớ ra rồi sao?

Không thể nào, anh không thể nào nhớ ra được. Sau khi dùng loại thuốc kia, nhất định sẽ không nhớ ra được những chuyện trong quá khứ, rốt cuộc anh có nhớ ra chuyện gì hay không?

Rõ ràng cô vẫn luôn cho anh uống thuốc, hơn nữa thư ký cũng bỏ thuốc trong thức ăn của anh. Nhưng tại sao anh lại nhớ ra được?

Cô không nghĩ ra, không nghĩ ra được bất cứ chuyện gì.

Chẳng lẽ loại thuốc này không có tác dụng với anh sao? Nhưng mà từ trước tới nay, anh vẫn không có hành động kỳ quái nào mà.

Chẳng lẽ, bắt đầu từ ngày thứ nhất bọn họ tới Trung Quốc, khi nhìn thấy Tống Tâm Dao trong phi trường anh đã nhớ ra rồi sao?

Hay là anh dần dần đã nhớ ra chuyện giữa anh và Tống Tâm Dao?

Cô càng nghĩ càng không hiểu, anh rốt cuộc đã nhớ ra mọi chuyện từ lúc nào?

Có lẽ, nên nói là ngay từ khi ở Hàn Quốc anh đã không còn uống thuốc nữa rồi, chỉ làm ra dáng vẻ đau đớn cho cô nhìn mà thôi. Như vậy thì từ khi vừa mới bắt đầu, anh đã phát hiện rồi sao?

Sự việc rốt cuộc là như thế nào? Xem ra cô phải điều tra thật kỹ, nếu như không tra được, cô thật sự sẽ phát điên mất.

Nếu anh đã ở lại đây rồi, vậy thì cô cũng nên trở về khách sạn, tìm người điều tra rõ chuyện này trước đã.

Còn phải hỏi cha cô tiếp theo phải làm như thế nào nữa. Vẫn tiếp tục làm như cũ, hay là thay đổi kế hoạch của bọn họ. Cô hiện tại càng ngày càng không nghĩ được rõ ràng. Rốt cuộc cô nên làm gì bây giờ? Như thế nào mới có thể nhanh chóng hoàn thành nhiệm vụ này?

Chắc chắn lần này trở về, nhất định sẽ bị chửi thề thậm, nhưng mà chuyện đã xảy ra rồi, cô cũng không thể làm gì khác hơn là phải đối mặt với nó. Cho dù cô không nói, Tam Chân Mộc Diễm cũng sẽ nói thôi, còn không bằng mình nói với cha đi, như vậy cha muốn mắng, cô cũng sẽ thuận theo ông.

Hiện tại, tất cả mọi chuyện đều phải dừng lại trước đã, chỉ có thể xem ở bên Hàn Quốc rốt cuộc nói thế nào mới có thể bước tiếp!

Rời khỏi nhà họ Cung, cô ngay lập tức trở về khách sạn.

Sau khi đã tắm rửa cho các con xong xuôi, Tống Tâm Dao ôm hai đứa bé trở về phòng, sắp xếp cho hai đứa nằm trên giường nhỏ nghỉ ngơi, lúc đó cô mới cầm quần áo đi vào phòng tắm.

"Sao anh lại ngồi đây?" Khi cô từ phòng tắm đi ra, Cung Hình Dục đang ngồi ở bên giường nhìn hai đứa nhỏ ngủ.

"Em tắm xong rồi à!" Lúc này anh mới ngẩng đầu lên nói. Chỉ nhìn tướng ngủ của hai đứa bé dễ thương thôi mà anh cũng cảm thấy say mê.

"Anh mau đi tắm đi!" Tống Tâm Dao bò lên trên giường, động tác vô cùng nhẹ nhàng, hình như sợ sẽ đánh thức các con.

"Ừ! Dáng ngủ của các con thật là đáng yêu, cho nên nhìn ngắm đến quên mất việc phải đi tắm!" Cung Hình Dục có chút xấu hổ. Anh không nhớ rõ trước kia mình như thế nào, có phải cũng đã từng say mê nhìn các con ngủ như vậy hay không.

"Diễm Diễm và Tứ Dật đều do bảo mẫu chăm sóc, hơn nữa trong công ty anh lại bận rộn như vậy, dĩ nhiên không có cơ hội nhìn ngắm các con. Hiện tại

hai đứa bé này chúng ta sẽ tự tay chăm sóc, về sau không phải có rất nhiều cơ hội để ngắm sao?! Nhanh đi tắm đi, nhẹ một chút, đừng đánh thức bọn nhỏ, nếu như cả hai đứa đều tỉnh dậy sẽ không ngoan ngoãn ngủ lại đâu." Cung Hình Dục gạt đầu, cầm áo choàng tắm bên cạnh lên, đi vào trong phòng tắm.

Tổng Tâm Dao tựa vào trên giường, liếc nhìn hai bảo bối, sau đó lấy sách ra xem.

Đây là một cuốn sách về cách quản lý công ty. Kể từ khi Cung Hình Dục đến Hàn Quốc cô đã bắt đầu xem nó, sau đó cũng có thể áp dụng được chút ít.

Trước kia, vì Kỳ Kỳ nên cô đã bỏ qua việc lên đại học, nhưng mà cô cũng chưa từng hối hận về chuyện đó. Ít nhất, khi cô nhìn Kỳ Kỳ lớn lên từng ngày cô thật sự rất vui mừng. Nếu như lúc ấy cô không cần Kỳ Kỳ, bỏ bé đi, chắc chắn cô sẽ cảm thấy hối hận.

Lại nói, Kỳ Kỳ vẫn là người làm mai cho cô và Cung Hình Dục. Nếu như Kỳ Kỳ không tự ý chạy đi tìm Cung Hình Dục thì có lẽ cho đến bây giờ bọn họ vẫn chưa gặp lại nhau. Cũng vì có Kỳ Kỳ mà quan hệ giữa bọn họ đã tốt lên rất nhiều và đã có thể đi đến ngày hôm nay.

"Vì sao còn chưa ngủ?" Cung Hình Dục từ trong phòng tắm đi ra, thấy cô vẫn đang ngồi trên giường đọc sách.

"Em xem sách một lát rồi mới ngủ!" Cung Hình Dục lúc này mới đi tới, trèo lên trên giường.

"Em đang xem sách quản lý công ty sao?" Tổng Tâm Dao gạt đầu, nói: "Anh luôn luôn bận rộn như vậy, em cũng muốn giúp anh một tay. Nếu như có thể, chờ bọn nhỏ lớn hơn một chút, em sẽ đến công ty giúp anh, anh cảm thấy như thế nào?" Cô cũng đã quyết định, nếu như cô học tốt, cô sẽ đến công ty phụ giúp anh làm chút việc. Ít nhất, anh cũng sẽ không mệt mỏi như trước nữa.

"Lo lắng anh làm việc nhiều sẽ mệt mỏi sao?" Cung Hình Dục ôm cô vào trong lòng, rút sách trong tay cô ra.

"Ừm! Nhìn anh mỗi ngày đều loay hoay làm việc, ngay cả thời gian chơi đùa cùng các con cũng không có. Em sợ là tình cảm giữa cha con các anh sẽ không tốt!" Đây là chuyện Tổng Tâm Dao lo lắng nhất.

"Còn nữa! Em sợ thân thể anh không chịu nổi. Có lúc công ty bận rộn, anh đều để em ngủ trước, sau đó mới bỏ dậy làm việc." Tổng Tâm Dao có lúc thật không biết phải nói với anh như thế nào, còn anh thì ngược lại, mỗi lần đều làm cho cô lo lắng.

"Được rồi! Chờ bọn nhỏ lớn hơn một chút nữa, em đến công ty giúp đỡ anh đi!" Cung Hình Dục gạt đầu đồng ý, anh cũng muốn để cho cô học nhiều một chút. Nếu như anh không để cô đến công ty hỗ trợ, chắc chắn cô cũng sẽ chạy đến công ty của Tổng Hàm Quân giúp đỡ ông. Mỗi ngày không được nhìn thấy cô, anh sẽ lo lắng, còn không bằng cứ để cho cô đến công ty giúp anh một tay, ít nhất mỗi ngày đều có thể cùng nhau đi làm, cùng nhau tan sở.

Ở trong công ty, mỗi khi nhớ, còn có thể gọi cô thân thiết một phen. Anh đột nhiên cảm thấy, cái chủ ý này cũng không tệ.

"Thật?" Tổng Tâm Dao vui vẻ bò dậy, ngồi trước mặt anh.

"Thật!" Cung Hình Dục gạt đầu.

"Ông xã, anh không sợ em đến công ty anh gây rối à?" Tổng Tâm Dao dựa vào trong ngực anh. Cô không được vui trong ngực anh như thế này bao lâu rồi? Ở trong ngực anh vẫn ấm áp, vẫn thoải mái như vậy. Cô thật sự rất hoài niệm, cũng rất yêu thích cuộc sống như thế này.

"Em có thể gây rối như thế nào? Đến lúc đó, anh sẽ sắp xếp cho em làm việc bên cạnh anh. Nếu như em dám quấy rối anh, anh lập tức sẽ bắt phạt em, đánh mông em tới nở hoa mới thôi." Cung Hình Dục uy hiếp, ôm cô vào trong ngực, thật chặt.

Cảm giác quen thuộc trong lòng lại một lần nữa hiện lên, anh đột nhiên có chút lo lắng.

"Dao Dao!"

"Vâng!" Cô vẫn nằm trong ngực anh, đôi tay ôm thật chặt lấy hông anh, giống như cô đang sợ hãi anh sẽ lại biến mất trước mắt cô một lần nữa vậy.

"Em có trách anh không, trách anh đã quên mất em? Tối bây giờ anh vẫn chưa nhớ ra những chuyện đã xảy ra giữa chúng ta?" Anh chăm chú nhìn mặt Tổng Tâm Dao, muốn từ đó nhìn ra phản ứng của cô.

"Trách anh? Trách anh thì anh sẽ nhớ ra sao? Dục, chuyện của chúng ta có chút tốt đẹp, cũng có chút không tốt đẹp. Nếu như anh nhớ lại, em hi vọng anh sẽ nhớ lại những điều tốt đẹp. Nhưng mà, em không trách anh, thật sự không trách anh. Không phải anh muốn quên đi chuyện giữa chúng ta, em hiểu rõ, anh nhất định cũng không muốn quên, nhưng nếu như đây đã là ý trời, em sẽ không trách ai nữa. Chỉ cần anh trở lại, như vậy là đủ rồi!" Chỉ cần có anh ở bên cạnh cô, tất cả đối với cô mà nói, đều không quan trọng.

Không có đoạn ký ức kia, bọn họ còn có thể cùng nhau tạo ra nhiều kỉ niệm khác nữa.

"Dao Dao." Cung Hình Dục ôm cô chặt hơn. Đời này có thể cưới được cô, thật đúng là may mắn lớn nhất của anh.

"Được rồi! Chúng ta ngủ đi!" Cô thật sự rất mệt mỏi, khi không có anh bên cạnh, mỗi ngày cô đều không thể ngủ ngon, hơn nữa còn có hai bảo bối gây rối làm ãi. Cô dường như không thể ngủ được chút nào, có lúc ép buộc mình ngủ một lát, tỉnh ngủ, tất cả mọi thứ lại đã khác rồi.

"Được!" Cung Hinh Dục cũng nằm xuống, ôm cô vào trong ngực, hôn lên trán cô.

Tổng Tâm Dao nằm trong ngực anh, nhắm mắt lại, hi vọng tối nay có thể ngủ ngon giấc.

Đến nửa đêm, cô cảm giác chỗ bên cạnh không có ai, người đàn ông vừa ôm cô đâu rồi? Cung Hinh Dục đi đâu rồi? Cô mở cặp mắt lim dim ra, tìm kiếm trong phòng một lát, lại phát hiện anh đang ôm đứa bé, nhỏ nhẹ dụ dỗ. Thì ra là bé con đã tỉnh, không ngờ cô ngủ say như vậy, ngay cả đứa bé tỉnh lúc nào cô cũng không biết.

"Làm em thức giấc sao?" Cung Hinh Dục nhìn thấy cô, nghĩ là giọng của mình quá lớn nên đã làm cô tỉnh giấc.

"Không phải, chỉ vì em có cảm giác anh không ở bên cạnh em cho nên mới tỉnh dậy!" Tổng Tâm Dao đi tới bên cạnh anh, thấy con đã buồn ngủ.

Nghe được lời cô nói..., Cung Hinh Dục rất vui vẻ, ít nhất, ở trong lòng cô đã lệ thuộc vào anh. Nhưng mà ban đêm không có anh cô sẽ không ngủ được sao? Vậy thì trong khoảng thời gian anh không có ở đây, cô trải qua như thế nào?

"Con ngủ rồi, đặt bé xuống đi!" Cứ ôm như vậy rất mệt mỏi.

"Ừ!" Cung Hinh Dục gật đầu, đặt đứa bé lên trên giường nhỏ, giúp các con đắp kín mền, sau đó lập tức kéo Tổng Tâm Dao trở lại giường.

"Ngủ đi!" Tổng Tâm Dao gật đầu, vùi trong ngực anh, rất nhanh đã ngủ thiếp đi.

Nhìn khuôn mặt cô lúc ngủ say, Cung Hinh Dục đột nhiên phát hiện, cô gầy quá, so với Tổng Tâm Dao trong giấc mộng của anh đã gầy đi rất nhiều.

Cô cứ như vậy khiến anh thật đau lòng. Đưa tay, nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt cô, đặt một nụ hôn lên trán cô, lúc này mới nhắm mắt lại ngủ.

Cung Hinh Dục trở lại công ty đi làm. Đối với việc anh trở về, mọi người đều cảm thấy vui mừng.

Dù sao anh mới đúng là tổng giám đốc, còn Dạ Thiên cũng lập tức trở về vị trí trợ lý của mình, giúp đỡ anh làm những công việc khó khăn.

Hiện tại, anh vẫn chưa thể rời đi, ít nhất anh phải tra ra mục đích cuối cùng của Thôi Thục Viện. Cùng nhau giải quyết xong chuyện này anh mới có thể mang theo Tô Tiểu Tiểu rời đi, trở về căn phòng nhỏ của bọn họ, nơi đó mới là nơi thuộc về hai người.

"Dạ Thiên, cậu có cảm thấy, tôi đột nhiên rời đi như vậy, bọn họ có thể sẽ thay đổi kế hoạch hay không?" Trong phòng làm việc của Cung Hinh Dục, anh đột nhiên hỏi Dạ Thiên đang ngồi trên ghế sa lon tập trung điều tra chuyện về Thôi Thục Viện.

Bây giờ Cung Hinh Dục đã trở lại thể nên anh cũng có nhiều thời gian hơn. Nếu như có nhiều thời gian, tất nhiên tiến độ điều tra của anh cũng sẽ nhanh hơn rất nhiều, nhưng nếu như anh ấy vẫn chưa trở lại như trước, anh còn phải quản lý mọi việc trong công ty, sẽ chậm hơn rất nhiều. Hiện tại anh ấy đã trở lại, anh tin tưởng, dựa vào thực lực của mình sẽ nhanh chóng tra ra thôi.

"Có thể bọn họ coi tôi như con cò, nếu như tôi đã rời đi chắc chắn bọn họ cũng sẽ thay đổi kế hoạch ngay lập tức. Thôi Thục Viện là một người vô cùng nôn nóng, có lẽ ngày hôm qua cô ta đã gọi điện thoại nói cho cha cô ta biết rồi." Tính cách của Thôi Thục Viện rất dễ nhận ra, đối với cô ta, chỉ cần chú ý nhiều một chút là có thể hiểu được.

"Ừm, bây giờ tôi sẽ tra các cuộc gọi quốc tế ngày hôm qua xem sao, xem có thể tìm được đoạn ghi âm hay không. Nếu như có thể tra được, nó sẽ trở thành một trợ giúp lớn đối với chúng ta." Nếu như có thể tra được, tác dụng của nó thật sự không nhỏ, nhưng mà anh lo lắng trang web đó có bảo mật, khó có thể xâm nhập.

"Được! Có muốn mã số không?" Anh có số của Thôi Thục Viện ở trong nước và nước ngoài, chắc hẳn sẽ có tác dụng.

"Có số là tốt nhất, như vậy có thể bớt đi rất nhiều công đoạn." Nói xong, Cung Hinh Dục lập tức viết lên giấy một dãy số điện thoại di động.

"Nhớ rất rõ nha!" Dạ Thiên thấy anh nhìn cũng không cần nhìn, đã viết xuống.

"Từ trước tới nay tôi rất nhạy cảm với các dãy số, anh không biết sao?" Dạ Thiên nhìn anh chăm chăm.

"Anh nhớ ra rồi sao?" Anh chỉ muốn trêu đùa một chút mà thôi, không hề nghĩ rằng anh lại nói ra lời này.

"Chưa nhớ ra gì cả!" Tại sao anh lại nói như vậy, chính anh cũng không hiểu. Chẳng lẽ bởi vì trước kia anh cũng giống như vậy?

"Được rồi! Tôi đi điều tra chuyện này trước, anh làm việc đi!" Dạ Thiên có chút thất vọng, cứ nghĩ là anh đã nhớ ra, không ngờ anh vẫn không nhớ ra được chút nào.

Cung Hinh Dục nhún vai, đi trở về bàn làm việc của mình, bắt đầu xem tài liệu. Dù thế nào đi nữa, anh ngồi bên cạnh Dạ Thiên cũng không thể giúp được việc gì, không bằng tiếp tục làm chuyện của mình, cũng sẽ không lo lắng tiếp theo phải làm cái gì.

*

Thôi Thục Viện lại một lần nữa chạy tới nhà họ Cung. Tổng Tâm Dao ngồi trong phòng khách, đứa bé đã được chị Diêu ôm đi. Cô nhìn Thôi Thục Viện,

đại khái đã đoán được mục đích đến đây ngày hôm nay của cô ta.

Nhất định là bởi vì chuyện Cung Hình Dực trở về, nhưng mà không biết cô ta sẽ nói những gì với cô đây?

"Cô Thôi, không biết hôm nay cô tới đây là vì chuyện gì?" Cô chỉ để quần gia đứng ở ngoài cửa canh chừng, còn tất cả người làm khác đều rời khỏi.

"Tôi tới tìm Tuấn Hi, anh ấy đâu?" Thôi Thục Viện nhất định phải kéo anh về. Kể từ sau khi bọn họ đính hôn, quan hệ giữa hai người bọn họ đã không thể dứt ra được, cho nên cô nhất định không thể để cho anh rời khỏi cô.

"Cô Thôi, chắc là cô nghĩ sai rồi! Anh Phác làm sao có thể ở chỗ tôi được chứ?" Tống Tâm Dao cười nhạt, cầm ly sữa tươi bên cạnh lên uống một hớp. Hiện tại cô vẫn còn cho đứa bé uống, thứ gì đó không tốt cho sức khỏe cô đều không uống.

"Thật sao? Nhưng ngày hôm qua tôi rõ ràng đã nhìn thấy anh ấy ở đây!" Thôi Thục Viện cũng không tin cô có thể giấu anh đi chỗ khác.

"A! Tôi quên chưa nói với cô Thôi, chồng tôi đã trở lại, chắc chắn người cô nhìn thấy ngày hôm qua chính là chồng tôi!" Tống Tâm Dao cười, trên mặt tràn đầy nụ cười hạnh phúc.

"Thật sao?" Thôi Thục Viện biết cô cố ý.

"Cô chủ, cậu chủ trở lại!" Cung Hình Dực tại sao lại trở về vào lúc này.

"Ừ!" Cô đáp một tiếng, nói với Thôi Thục Viện: "Cô Thôi, cô ngồi đây chờ, tôi đi ra ngoài một lát!" Tống Tâm Dao lập tức đứng dậy, đi ra ngoài. Khi cô vừa ra tới cửa, cũng đúng lúc Cung Hình Dực đi vào.

"Ông xã, tại sao anh lại trở về vào giờ này?" Tống Tâm Dao đi tới trước mặt anh.

Cung Hình Dực rất tự nhiên, cúi đầu hôn lên trán cô.

"Nhớ em và các con, mọi chuyện trong công ty cũng đã giải quyết xong nên anh trở về!" Cung Hình Dực ôm hông cô, đi vào bên trong. Khi thấy Thôi Thục Viện trong phòng khách, anh cũng không cảm thấy ngoài ý muốn.

"Bà xã, cô đây là?" Anh lập tức giả bộ bày ra dáng vẻ xa lạ.

"À! Quên mất. Xin giới thiệu với anh, cô đây là vợ chưa cưới của tổng giám đốc tập đoàn Thôi Phác, cô Thôi Thục Viện." Tống Tâm Dao kéo cánh tay Cung Hình Dực, đi tới trước mặt cô ta.

"A! Thì ra là phu nhân tương lai của Thôi Phác, hân hạnh được gặp mặt!" Cung Hình Dực cười cười, tầm mắt cũng không dừng lại trên mặt cô ta, một lòng nhìn vợ hiền bên cạnh.

"Có muốn ăn cơm trưa không hay đã ăn ở công ty rồi? Nếu như anh muốn ăn, em sẽ bảo chị Diệu làm." Cung Hình Dực gật đầu.

"Vậy anh ngồi đây nói chuyện với cô Thôi một lát đi. Em đi dặn chị Diệu làm những món anh thích, sau đó ôm các con xuống đây luôn." Cung Hình Dực lại gật đầu, lập tức đi tới ghế sofa ngồi xuống.

"Cô Thôi, cô có muốn ở lại ăn bữa cơm gia đình đơn giản này không? Cũng không biết có hợp khẩu vị của cô không nữa." Sau khi Cung Hình Dực ngồi xuống mới nhớ tới Thôi Thục Viện đang ngồi đối diện với mình.

"Nếu như hai người không ngại nhiều thêm một người là tôi, vậy thì tôi cảm ơn!" Thôi Thục Viện cười nhạt, cô phải ở lại lâu hơn, có thể quan sát anh nhiều hơn, cũng có thể xem cô ta có thật sự tin tưởng anh không.

"Làm sao như vậy được chứ?" Người phụ nữ này, xem ra là cố ý nói như thế.

Thôi Thục Viện chỉ cười cười, cũng không nói gì nhiều.

Lúc này, Tống tâm Dao cũng từ trên lầu đi xuống, còn ôm theo đứa bé, cùng đi theo phía sau là người làm trong ngực đang ôm Từ Kiều. Sau khi giao Từ Kiều cho Cung Hình Dực xong, cô ấy lập tức rời khỏi phòng khách.

"Ngủ rồi sao?!" Thấy Từ Kiều đang ngủ, anh lập tức ôm con xuống, hiện tại đã cảm thấy thỏa mãn chút rồi.

"Ừ! Hai đứa đều ngủ được. Anh em, hai đứa nó đều ngủ rất say." Ôm hai đứa lên mà cũng không tỉnh.

"Để cho anh ôm cho, em đừng mệt nhọc. Em nhìn lại em xem, anh mới rời đi có mấy ngày, đã gầy như vậy rồi." Cung Hình Dực đau lòng vuốt ve khuôn mặt cô.

"Sinh con xong, đương nhiên là gầy đi rồi. Chẳng lẽ anh muốn em cứ như lúc đang mang thai, bụng to như vậy sao?" Bộ dáng kia, cô thật sự rất sợ, không mong muốn gặp lại lần nữa.

"Nhưng mà em gầy đi nhiều quá!" Cung Hình Dực đau lòng. Trước kia cô coi như là bình thường, không gầy lắm. Vậy mà lúc này mới được bao lâu, đã

gầy như vậy rồi.

"Cậu chủ, sau khi cậu rời đi, cô chủ ăn rất ít. Còn có khoảng thời gian cứ nghĩ đến cậu gặp chuyện không may, có khi cả ngày cô chủ còn không ăn uống gì." Chị Diệu đi ra, nhìn bộ dáng hiện tại của Tổng Tâm Dao, thật sự có chút đau lòng. Trước kia cô ấy sống rất tốt, nhưng trong thời gian ngắn lại gầy đi ít nhất mười mấy cân như thế này, ai mà chịu nổi chứ?

"Em đấy! Thật là, không thể để cho người khác yên tâm chút nào. Về sau xem ra anh phải đi công tác ít thôi, nếu như phải đi công tác, nhất định anh cũng sẽ dẫn em theo." Cung Hinh Dục cảm giác mình thật sự không chăm sóc tốt cho cô. Cô biến thành bộ dáng hiện tại, tất cả đều là lỗi của anh. Nếu như không phải bởi vì anh, cô cũng sẽ không gầy như vậy, làm anh thật sự rất đau lòng.

"Em không cần đi công tác với anh, cũng không phải đưa em đi chơi." Tổng Tâm Dao bĩu môi, đi công tác nhất định rất nhàm chán.

"Chờ anh có thời gian rảnh rồi, anh nhất định sẽ đưa em đi chơi khắp nơi!" Bọn họ đã đi qua không ít nơi, nhưng mà trong hai năm này phải chăm sóc các con, lại thêm việc Tổng Tâm Dao mang thai, cũng không tiếp tục đi nước ngoài chơi được nữa.

"Ừm! Như vậy còn tạm được!" Tổng Tâm Dao gật đầu. Ý kiến này không tệ, như vậy còn có thể có thể giới của hai người, thật tốt!

"A. . . .Anh nhìn anh xem, hại em quên mất trong nhà còn có khách này!" Tổng Tâm Dao cũng không chú ý đến chuyện này. Trò chuyện với Cung Hinh Dục một chút, hai người lại quên mất Thôi Thục Viện vẫn còn ở đây.

"Cô Thôi, thật ngại quá!" Tổng Tâm Dao le lưỡi xin lỗi, cô cố ý quên đấy.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc - Chó Cướp Mẹ Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.2 - Chương 11: Thục Viện bị giam

Đêm đó, Thôi Thục Viện trở về Hàn Quốc, cũng không nói với bất kỳ ai.

Sau khi nhìn thấy cả nhà gia đình họ hạnh phúc như vậy, cô thật sự không đành lòng làm tổn thương tới họ, cô không thể nào xuống tay.

Nhưng mà không biết, lần này sau khi cô trở lại Hàn Quốc, cha cô sẽ làm như thế nào? Vẫn không thể bỏ qua cho gia đình Cung Hinh Dục sao? Vẫn muốn thu tóm Từ Mỹ vào tay sao? Thật ra thì sau khi nhìn gia đình họ hạnh phúc như vậy, cô thật sự rất hâm mộ. Cô hy vọng mình cũng có thể có một gia đình hạnh phúc như thế biết bao. Nhưng mà cho tới tận bây giờ đó cũng chỉ là một giấc mộng của cô thôi!

Sau khi trở lại Hàn Quốc cô sẽ như thế nào?

Trừ việc bị cha trách mắng còn có cái gì nữa đây?

Cô không biết. Nhìn mây trên bầu trời bên ngoài máy bay rất đẹp. Nhưng mà, đợi đến khi máy bay hạ cánh không biết sẽ như thế nào? Cho tới bây giờ cô chưa từng nghĩ đến, cũng không dám suy nghĩ, bởi vì cô cũng không biết, tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì. Có lẽ, sẽ giống như trước kia, đánh cô một trận thật đau, mắng cô bất hiếu, bảo cô dọn ra khỏi nhà họ Thôi. Trừ chuyện đó ra, có lẽ cũng không khác hơn là mấy!

Hiện tại, cho dù cô có nghĩ nhiều hơn nữa, cũng vô dụng, chỉ có thể đi một bước tính một bước.

Khi cô quyết định không xuống tay với Cung Hinh Dục nữa, cô cũng đã biết, tiếp theo cô sẽ phải đối mặt với chuyện gì. Cô cũng đã chuẩn bị tâm lý sẵn sàng, là sẽ phải tiếp nhận xử phạt sau khi trở về nhà.

Bên trong máy bay truyền đến âm thanh ngọt ngào của nữ tiếp viên hàng không, máy bay đang chuẩn bị hạ cánh. Cô nhắm hai mắt lại, một lát sau lại mở ra, khi cô mở hai mắt ra, máy bay đã đáp xuống mặt đất.

Ngồi trên xe trở về nhà, cô lại nghĩ đến chuyện trở về ngoài ý muốn này của mình. Chắc chắn cha cũng sẽ bởi vì chuyện cô đột ngột trở lại mà tức giận.

Tiếp theo, cho dù có như thế nào, cho dù có xảy ra chuyện gì, cô vẫn sẽ tiếp nhận.

Nhìn ngôi nhà lớn của nhà họ Thôi, cô lại không hiểu, tại sao ở nhà họ Cung có thể tạo cho người ta một loại cảm giác ấm áp hạnh phúc, mà ở đây lại lạnh lẽo như vậy?

Đẩy cửa chính ra cô đi vào. Lúc này, cha đang ngồi trong phòng khách đối với sự trở về của cô quả thật cảm thấy rất bất ngờ.

"Cha!" Cô nhàn nhạt mở miệng.

"Con trở lại rồi! Chuyện thành công sao?" Thôi Sử Viễn cũng không để cho cô đi nghỉ trước, trực tiếp hỏi cô tiến trình của kế hoạch.

"Cha, thật xin lỗi!" Cô cúi đầu, không dám đối mặt với Thôi Sứ Viễn.

"Thật xin lỗi? Cái gì gọi là thật xin lỗi? Chẳng lẽ mày lại thất bại sao?" Thôi Sứ Viễn tức giận, chống gậy đứng lên đi tới trước mặt nàng.

"Cha, con không muốn tiếp tục làm chuyện này nữa!" Cô cúi đầu, biết Thôi Sứ Viễn đã tức giận, nhưng mà cho dù ông có tức giận, cô vẫn không muốn làm tiếp nữa. Cho dù tiếp tục làm thì có thể như thế nào? Không phải vẫn sẽ như vậy sao?

"Mày không muốn làm tiếp nữa? Mày nói vậy là có ý gì?" Đêm đó, Thôi Thục Viện lập tức trở về Hàn Quốc, cũng không nói với bất kỳ ai.

"Cha, con thật sự không muốn làm nữa, con không đành lòng tổn thương cả nhà bọn họ." Thôi Thục Viện ngẩng đầu lên, nhìn cha mình. Nếu như cô tình nguyện làm chuyện đó thì cô cũng sẽ không trở về như thế này.

"Mày lập lại lần nữa!" Thôi Sứ Viễn nhìn Thôi Thục Viện, trong mắt tràn đầy hận ý.

"Con không muốn làm tiếp nữa, con không đành lòng... A..." Cô còn chưa nói hết lời, Thôi Sứ Viễn đã cho cô một cái bạt tai thật mạnh làm cô ngã trên mặt đất, mặt đau rất.

"Mày không muốn làm tiếp sao? Mày lúc trước đã đồng ý với tao như thế nào?" Không muốn làm? Dễ dàng như thế sao?

"A...." Ông ta cầm cây gậy trong tay dùng sức đánh vào người Thôi Thục Viễn nhưng không đánh vào mặt cô. Ông không tin, cô thà bị đánh, cũng không đồng ý làm tiếp.

"Mày nói cho tao biết, mày còn muốn tiếp tục làm hay không?" Thôi Sứ Viễn không nhớ rõ mình đã đánh cô bao nhiêu lần rồi, nhưng nếu như không đánh cô, cô cũng không sẽ nghe lời.

"Con không muốn làm tiếp nữa, con cảm thấy mình có tội, là một người có tội. Con lấy mất trí nhớ của Cung Hinh Dục, con đã áy náy lắm rồi, cho nên con không thể làm tiếp nữa." Cô vừa mới dứt lời, trên người một lần nữa nhận thêm mấy gậy đau đớn, nhưng cho dù có đau hơn nữa, cô cũng sẽ không thay đổi, như đã thật sự quyết tâm. Cô sẽ không đồng ý với cha bởi vì cô đã từng nói với bọn họ, sẽ tận lực khuyên nhủ Thôi Sứ Viễn, để cho cha không tiếp tục làm chuyện này nữa, nếu như có thể tác động đến cha, như vậy tất cả mọi chuyện đều sẽ dễ dàng, nếu như không thể thay đổi quyết định của cha, cô cũng chỉ có thể tận lực giúp bọn họ.

"Người đâu!" Nếu cô không muốn làm tiếp nữa, ông cũng sẽ không ép, tự nhiên sẽ có người giúp ông tiếp tục hoàn thành chuyện này.

"Lão gia!" Vài người đàn ông đi vào, thấy Thôi Thục Viện ngã trên đất, đại khái cũng đã đoán được chuyện vừa xảy ra.

"Nhốt nó lại, không có lệnh của tôi, không ai được thả nó ra ngoài." Thôi Sứ Viễn chống gậy đi về, ngồi lại trên ghế salon.

"Dạ!" Mặc dù không đành lòng nhìn tiểu thư bị đối xử như thế, nhưng mà bọn họ cũng không thể làm gì khác.

"Cha, cha không thể giam con lại, không thể!" Cô thật sự không hề nghĩ rằng cha sẽ giam mình lại.

"Kéo nó ra ngoài cho tôi." Ông muốn lập nên một đế quốc thương mại của mình, hiện tại chỉ thiếu một công ty lớn là Từ Mị, vốn đã sắp thành công nhưng ông không hề nghĩ tới, Thôi Thục Viện tự nhiên lại rút lui.

"Đem aimee gọi tới." Người của hắn, không phải chỉ có Thôi Thục Viện một, nếu như chỉ có nàng một cái lời nói, hắn chỉ có thể nghĩ biện pháp khác, nhưng là thủ hạ của hắn, còn có rất nhiều nghe theo hắn lời nói người lại không kém Thôi Thục Viện một người.

"Cha!" Aimee đi tới, cô ta và Thôi Thục Viện có khuôn mặt giống nhau như đúc nhưng lại ăn mặc vô cùng kêu gọi.

"Bắt đầu từ hôm nay, con sẽ trở thành Thôi Thục Viện. Hiện tại, ngay lập tức chuẩn bị đến thành phố O cho ta, nhận lấy Thôi Phác. Ta muốn con phải hạ gục được Từ Mị trong thời gian ngắn nhất!"

"Còn nữa, bắt đầu từ bây giờ, con phải mặc phong cách giống nó, mặc như con bây giờ, rất dễ khiến cho người ta hoài nghi.

Aimee gật đầu một cái, nhận lấy đồ ông đưa tới.

"Đi thôi!" Aimee gật đầu, ở trong lòng Thôi Sứ Viễn, cho tới nay Thôi Thục Viện vẫn là người được coi trọng nhất. Nếu lần này đã cho cô cơ hội như vậy, cô nhất định phải đánh ngã Thôi Thục Viện.

"Cha, còn phải chuẩn bị gì nữa không?" Aimee hỏi.

"Không cần, con mang theo hành lý của nó đi luôn đi, muốn mua cái gì, chờ đến khi đến thành phố O hãy mua!" Cô gật đầu nghe lời.

Thôi Sứ Viễn là người đứng đầu tập đoàn thương mại lớn nhất tại Hàn Quốc. Ở Hàn Quốc, ông ta đã hạ gục nhiều công ty lớn, tất cả đều rơi vào tay ông ta, trở thành một phần của công ty. Thời gian trước ông ta lại nghe được danh tiếng của Từ Mị ở thành phố O cho nên ông ta lập tức muốn hạ luôn cả Từ Mị. Vì thế mà ông mua lại một công ty ở thành phố O, lấy tên là Thôi Phác, công khai buôn bán, cướp khách của Từ Mị.

Vì lấy được Từ Mị, ông ta có thể làm Cung Hinh Dục mất trí nhớ, biến anh thành một người làm việc giúp mình. Nhưng ông ta lại không nghĩ tới, khi tất cả mọi việc sắp thành công, Thôi Thực Viện lại trở về, còn nói cho ông biết, mình không muốn làm tiếp nữa, không để lời nói của ông vào trong lòng. Vì thế ông vô cùng tức giận, từ trước cho tới nay ông đều rất coi trọng Thôi Thực Viện, nhưng lần này cô lại làm ông vô cùng thất vọng.

Ở trong mắt người ngoài, Thôi Sử Viễn là một ông lão có tấm lòng thương người, chu cấp cho vô số cô nhi, hơn nữa còn xây dựng rất nhiều trại trẻ mồ côi, thu nhận rất nhiều cô nhi, nhưng mà không có ai biết, ông ta chỉ đang che giấu tội của mình, không để cho bất kỳ người nào biết mục đích ông ta làm như vậy là vì cái gì?

Bên trong trại trẻ mồ côi, ông cũng thu nhận một cặp sinh đôi, hai người bọn họ chính là Thôi Thực Viện và Aimee. Ông nhận hai cô gái đó là con gái nuôi, từ nhỏ đã bắt đầu huấn luyện, chính là vì đợi đến sau khi bọn họ lớn lên sẽ làm được nhiều việc giúp ông, là trợ thủ đắc lực của ông.

Nhưng ông thật không ngờ, người ông vẫn luôn coi trọng - Thôi Thực Viện, lại làm ra chuyện như vậy, khiến cho ông vô cùng tức giận, cũng mất đi tất cả lòng tin đối với cô.

Bọn họ là thuộc hạ của ông, không nên có thất tình lục dục, thế nhưng cô lại nhân từ với người nhà Cung Hinh Dục.

"Ông chủ, ông thật sự muốn giam tiểu thư vào trong đó sao?" Quan gia đi tới, có chút nghi ngờ quyết định này của ông.

Ông biết, từ trước tới nay ông chủ yêu quý Thôi Thực Viện nhất, lần này có thể cô chủ thật sự có lỗi, nhưng mà cũng không đến mức phải nhốt vào nhà giam như vậy!

"Ông cho rằng tôi nhẫn tâm quá sao? Nó thật sự đã làm cho tôi thất vọng, nhốt nó tạm vài ngày, xem xem nó có thể nghe lời hơn một chút hay không đã!" Ông tựa vào trên ghế sa lon, đưa tay vuốt vuốt hai mắt của mình, chỉ hy vọng Aimee không làm cho ông thất vọng là được rồi.

Thôi Thực Viện bị giam trong một căn phòng nhỏ, khi cô thấy Aimee xách theo hành lý của mình rời đi, thì biết rõ tất cả mọi chuyện đều không hay rồi.

Aimee là người lòng dạ độc ác, đối với người chị sinh đôi này cô hiểu rất rõ. Nếu để cho chị ấy đến thành phố O, nhất định sẽ nghĩ ra tất cả phương pháp xử lý, đối phó với Cung Hinh Dục, cô phải nhanh chóng thông báo cho Cung Hinh Dục mới được, nếu không, cô thật không biết, tiếp theo sẽ xảy ra chuyện khủng khiếp gì nữa.

Đưa tay lấy điện thoại di động của mình ra, mới phát hiện ra điện thoại vẫn nằm trong hành lý đã bị Aimee xách tay.

Mà bây giờ, cô muốn liên lạc với bên ngoài, cũng là một vấn đề. Nếu như chị ấy thật sự làm ra chuyện gì hại gia đình Cung Hinh Dục, cô thật sự cảm thấy rất áy náy.

Quyết định lần này của cô thật sự đã làm Thôi Sử Viễn tức giận, nhưng mà cho dù thế nào cô cũng không nghĩ tới, ông sẽ để Aimee giả danh cô trở về thành phố O.

*

Thành phố O, Cung Hinh Dục ngồi trong phòng làm việc, vừa mới nhận được tin từ Thôi Phác đưa đến, là của Thôi Thực Viện viết cho anh.

Anh Cung: Thật sự xin lỗi, tôi không nên nghe theo cha, bỏ thuốc anh, hại anh mất đi trí nhớ vô cùng quan trọng. Tôi nay, tôi sẽ trở về Hàn quốc, có lẽ chúng ta sẽ không gặp lại, nhưng mà tôi thật sự cảm tạ gia đình anh đã làm cho tôi hiểu thế nào mới là hình ảnh của một gia đình chung sống hạnh phúc, như thế nào mới có thể coi là một nhà đầm ấm vui vẻ. Nhìn gia đình anh, tôi thật sự vô cùng hâm mộ, tôi hy vọng đường nào, mình cũng có thể giống anh có một gia đình hạnh phúc vui vẻ sinh hoạt hòa thuận như vậy.

Có lẽ anh sẽ không tin tưởng lời tôi nói, nhưng mà tôi vẫn muốn nói cho anh biết. Những câu nói này cũng sẽ là lời nói thật, tôi sẽ không lừa gạt anh nữa, cũng sẽ không làm tổn thương gia đình anh nữa.

Tôi vốn không phải họ Thôi, tên tôi là Thư Thực Viện, tôi còn có một người chị sinh đôi, tên là Thư Hiền. Chúng tôi từ nhỏ đã là cô nhi, cuối cùng được cha nuôi là Thôi Sử Viễn thu dưỡng, làm con gái nuôi của ông. Từ khi ông ấy bắt đầu nuôi dưỡng chúng tôi, đã cho chúng tôi cảm giác rằng chúng tôi không còn là cô nhi nữa. Vì vậy chúng tôi vẫn luôn cảm kích ông ấy. Nhưng mà đối với chúng tôi mà nói thì cuộc sống của chúng tôi giống như là trải qua một đợt tập huấn rất dài, mỗi ngày đều phải dậy sớm để tập luyện.

Vì sao phải làm như vậy? Chính là vì để ông ấy có thể tạo ra một vương quốc, ông ấy muốn có một đế quốc thương mại, muốn trở thành người lãnh đạo tối cao trong vương quốc đó. Ở Hàn Quốc ông ấy đã xây dựng cho mình một vùng trời, chúng tôi đã giúp ông ấy chiếm đoạt được không biết bao nhiêu công ty. Một khoảng thời gian trước, ông ấy nhìn thấy tên công ty anh xếp trước, cho nên mới thành lập Thôi Phác ở thành phố O, muốn nhờ vào đó để đánh bại Từ Mị, nhưng mà ông ấy không biết thực lực của Từ Mị như thế nào. Khi vừa mới bắt đầu, chỉ giành khách hàng của Từ Mị, giành thị trường tiêu thụ của Từ Mị mà thôi.

Nhưng mà, cuối cùng ông ấy biết chuyện anh muốn đến Hàn Quốc, vì vậy ông ấy lập tức cho người theo dõi anh từ phi trường đến Hàn Quốc. Khi anh ở trong khách sạn, bỏ thuốc anh sau đó lại nói dối là anh đã gặp tai nạn xe cộ su khi rời khỏi sân bay.

Còn lại, tất cả những gì đã xảy ra, tôi không cần nói thêm nữa, anh cũng đều biết rồi!

Vì sao tôi lại đột nhiên quyết định không xuống tay với công ty của anh nữa? Cũng chính là bởi vì, tôi hi vọng gia đình tôi có thể hạnh phúc giống như gia đình anh. Tôi có thể nhận ra được, anh chưa hoàn toàn nhớ ra, nhưng mà tình cảm của anh đối với bọn họ, vẫn luôn chưa từng thay đổi. Cho nên tôi hiểu

rất rõ, trong lòng anh, vẫn luôn nhớ tới bọn họ, chỉ là anh không nhớ rõ tên của bọn họ, hoặc là tướng mạo của họ mà thôi!

Tôi thật sự vô cùng cảm động khi nhìn thấy anh và cô Tống yêu nhau như vậy. Tôi thật sự vừa hâm mộ lại vừa ghen tỵ với cô ấy. Tôi hâm mộ bởi vì cô ấy có thể lấy được người đàn ông ưu tú lại yêu cô ấy như vậy; tôi ghen tỵ tại sao anh lại yêu cô ấy mà không phải yêu tôi chứ?

Mặc dù thời gian chúng ta quen biết nhau không dài, nhưng mà anh thật sự đã hấp dẫn tôi. Tôi cho rằng anh vĩnh viễn sẽ không bao giờ nhớ ra, như vậy chúng ta có thể sẽ luôn ở cùng nhau.

Hiện tại tôi mới phát hiện ra, ý nghĩ của tôi là sai lầm rồi. Cho dù anh không nghĩ ra, nhưng trong lòng anh vẫn luôn chỉ có một người phụ nữ là Tống tâm Dao.

Tôi sẽ chúc phúc cho hai người, chúc hai người hạnh phúc!

Nếu như, một ngày nào đó có người giống hệt tôi xuất hiện, anh hãy hỏi cô ấy một câu: "Cô cảm thấy màu đỏ và màu đen màu nào đẹp hơn?"

Nếu như cô ấy nói là "Đỏ" như vậy cô ấy nhất định là chị của tôi Aimee, nếu như nói: "Đen" như vậy nhất định là tôi.

Chị ấy không biết nhưng mà tôi lại rất rõ ràng, chị ấy không biết tôi thích màu đen, nhưng mà tôi lại biết chị ấy thích màu đỏ.

Cám ơn sợi dây chuyền của anh, tôi rất thích!

Thôi Thực Viện đã viết!

Cung Hinh Dục xem xong tất cả nội dung. Cô đã nghĩ thông suốt, cho nên mới cho anh biết, cô sẽ không trở lại quấy rầy cuộc sống của bọn họ, nhưng mà người chị của cô ấy còn không biết có đến đây nữa hay không.

Nếu như Thôi Sử Viễn thật sự muốn làm như vậy, chắc chắn cô ta sẽ đến!

Chỉ là, không rõ cô ta có nhanh chóng đến đây hay không thôi.

"Anh nói, Thôi Thực Viện đã rời khỏi thành phố O rồi hả?" Dạ Thiên ngồi ở trên ghế sa lon, nhìn tài liệu điều tra của mình, có chút khó tin tưởng với việc Thôi Thực Viện dễ dàng buông tha như vậy.

"Đúng! Nhưng lo lắng là chị của cô ấy sẽ đến!" Khi anh ở Hàn Quốc, không hề gặp Aimee, càng không biết cô ta là người phụ nữ như thế nào. Nếu như cô ta là người phụ nữ có lòng dạ độc ác, chắc chắn sẽ không dễ đối phó như trước nữa.

Mặc dù không thích Thôi Thực Viện, nhưng ít nhất cách làm của cô ấy cũng không phải của người có lòng dạ độc ác.

Mọi người đều nói, trong hai chị em sinh đôi, cũng sẽ có một tốt, một xấu. Nếu như nói cả hai đều xấu, như vậy Thôi Thực Viện thay đổi tốt hơn, như vậy người xấu xa chắc hẳn là Aimee rồi. Nếu như không phải là Aimee, Thôi Thực Viện cũng sẽ không buông tha nhiệm vụ lần này để quay về Hàn Quốc.

Nếu như, Thôi Sử Viễn thật sự muốn lật đổ công ty của anh, vậy thì ông ta nhất định sẽ không dễ dàng buông tha như thế. Xem ra Thôi Thực Viện dūr nhiều lành ít rồi, chỉ hy vọng cô ấy không xảy ra chuyện gì.

"Cô ấy còn có chị sao?" Dạ Thiên tựa vào trên ghế sa lon, thật sự thú vị nha! Em không được còn có chị!

Bọn họ tính toán làm cái gì? Chẳng lẽ họ cho rằng có thể lật đổ được Từ Mị thật sao?

"Đúng! Hơn nữa còn là chị em song sinh, thật sự không nhận ra được." Mặc dù Thôi Thực Viện đã để lại phương pháp để nhận ra hai người, nhưng mà cũng không thể hoàn toàn tin tưởng.

Nếu như Aimee cũng biết cô ấy thích màu đen thì sao đây? Như vậy bọn họ có thể dùng phương pháp gì để nhận ra Thôi Thực Viện, bây giờ nghĩ lại, vẫn phải chờ xem như thế nào.

Chuyện này, xem ra không thể dễ dàng giải quyết rồi.

"Đúng, quả thật là khó nhận biết, nhưng mà anh có biết phương pháp để nhận ra hai người bọn họ không? Anh và Thôi Thực Viện cũng đã ở cùng nhau một thời gian, trên người cô ấy có cái gì đặc biệt không, vết bớt hoặc là cái gì khác?" Nếu như có, chỉ cần tìm nhân viên, để cho cô ấy đến spa là có thể biết được.

"Anh nghĩ tôi là ai hả? Tôi chưa chạm vào cô ấy. Nhưng mà trên lưng cô ấy hình như có một hình vẽ, lần trước trong buổi tiệc tôi đã thấy được." Cái hình vẽ đó khiến nh suy nghĩ một thời gian dài, tại sao trên lưng cô lại có hình vẽ như vậy, nếu như không phải là bớt vậy thì là cái gì? Chính cô ấy tự vẽ lên sao?

"Ừm, chúng ta cứ chờ trước đã. Nếu như cô ấy có xuất hiện lần nữa, sẽ để cho thư ký mời cô ấy đi spa, lập tức có thể biết!" Cung Hinh Dục gật đầu, đồng ý cách làm của anh.

"Tôi tra được rồi, ngày hôm qua Thôi Thục Viện đã ngồi chuyến bay trở về Hàn Quốc. Có lẽ sau khi rời khỏi nhà họ Cung, cô ấy chỉ đến công ty một chuyến viết lá thư này cho anh rồi đi luôn." Anh chỉ vào lá thư trong tay Cung Hình Dục nói. Xem ra Thôi Thục Viện vẫn có chút cảm tình với Cung Hình Dục.

"Câu tra chỗ ở của Thôi Sứ Viễn ở Hàn Quốc thử xem. Tôi sẽ để Phong đến Hàn Quốc xem xét tình hình. Tôi cảm thấy hình như cô ấy đã xảy ra chuyện gì đó rồi." Cô ấy trở về như vậy, Thôi Sứ Viễn nhất định sẽ không bỏ qua, trong lòng anh có dự cảm không tốt, không biết có phải bởi vì cô trở về Hàn Quốc sẽ xảy ra chuyện gì hay không.

Nhưng m, lại cảm thấy không phải! Chẳng lẽ là Aimee thật sự tới thành phố O sao?

"Kỳ quái!" Dạ Thiên nhìn bản ghi chép vé máy bay từ Hàn Quốc."

"Thế nào?" Cung Hình Dục đi tới bên cạnh anh ngồi xuống.

"Anh xem, Thôi Thục Viện rõ ràng là mười hai giờ rưỡi trưa ngày hôm qua vừa đến Hàn Quốc, nhưng lúc một giờ, cô lại ngồi chuyến bay một giờ trưa ngày hôm qua về thành phố O rồi!" Nếu như nói là Thôi Thục Viện tới, cũng không có nhanh như vậy a!

"Tôi thấy, có thể không phải là Thôi Thục Viện, anh có thể theo dõi ở sân bay không?" Nếu như có thể, anh muốn xem hai người kia có khác nhau không, khác nhau như thế nào.

"Tôi thử xem một chút!" Dạ Thiên cũng muốn xem, hai người kia có phải cùng một người hay không. Nếu như là cùng một người, Thôi Thục Viện rõ ràng đã nói trong thư là mình sẽ không trở lại thành phố O thế nhưng mới trở về được nửa giờ cô đã lại bay tới thành phố O.

Việc mang đến cho anh một cảm giác, không giống Thôi Thục Viện, vô cùng có khả năng chính là Aimee.

"Là mười hai giờ bốn lăm đặt vé máy bay, xem ra chỗ ở của Thôi Sứ Viễn rất gần sân bay." Nếu như không ở gần, bọn họ không thể nào một tới một đi sau nửa giờ, cũng phải dùng hết thời gian khá dài. Hơn nữa, Thôi Thục Viện thích ăn thịt nướng Hàn Quốc như vậy, dường như mỗi ngày đều phải ăn. Người phụ nữ đang đến đây cho bọn họ có cảm giác, chính là Aimee. Nếu như không phải là cô ta..., bọn họ thật sự không tin tưởng, đó sẽ là Thôi Thục Viện.

"Anh xem!" Không đến mười phút, Dạ Thiên đã phá Hàn Quốc được mật mã trong phòng quan sát ở phi trường, tìm đến đoạn theo dõi lúc mười hai giờ rưỡi, từ trong đó tìm ra hình ảnh Thôi Thục Viện.

"Thôi Thục Viện không phải là người phụ nữ ăn mặc khiêu gợi như vậy, hơn nữa cho tới bây giờ cô ấy chưa từng mặc màu đỏ chót." Xem ra, cô ta quả thật là Aimee, Thôi Thục Viện cho anh phương pháp kiểm tra, có thể không sai.

"Ừ! Phong cách của hai người bọn họ có chút không giống nhau!" Một người nhìn qua, tương đối an tĩnh, một người nhìn qua, có chút cảm giác phóng khoáng.

"Xem ra, chúng ta phải cẩn thận!" Cung Hình Dục tựa vào trên ghế sa lon, hai người kia khác biệt rất lớn, bọn họ vẫn phải cẩn thận một chút.

Hai người tính tình không giống nhau, làm việc cũng sẽ rất khác nhau. Vì an toàn, xem ra anh phải thuê thêm bảo vệ, bảo vệ gia đình mình.

Từ trong miệng Dạ Thiên biết được chuyện về Mộc Thanh Thanh, anh hiểu rõ, anh không muốn để cho bọn họ phải chịu đựng chuyện như vậy một lần nữa.

Sau khi đến công ty, Aimee lập tức đi đến phòng làm việc của tổng giám đốc, xem một số tài liệu và cả danh sách khách hàng của Từ Mị.

"Thật không ngờ, Thôi Thục Viện lại có thể lấy được cái này!" Nhìn danh sách, cô ta nghĩ nếu như kéo được tất cả mọi người trong danh sách này về công ty mình, chắc chắn trong vòng nửa tháng là có thể hạ gục được công ty bọn họ rồi.

"Gọi Tam Chân Mộc Điền tới gặp tôi!" Sau khi nhấn lại với thư ký cô ta ngồi thẳng lên trên bàn làm việc.

Cái bàn này thật đúng là thoải mái, nếu như có thể ngồi xuống vị trí này, đối với cô cũng không khó, chỉ cần lấy được Từ Mị, vậy thì cô muốn cái gì mà không được chứ?

Thôi Sứ Viễn từ trước cho tới nay, đều không công bằng, không đối xử tốt với cô nhưng lại vô cùng yêu quý Thôi Thục Viện. Lần này Thôi Thục Viện xảy ra chuyện, cô càng phải nắm chặt lấy cơ hội, kéo Thôi Thục Viện xuống ngựa. Như vậy con gái lớn nhà họ Thôi là cô đây, cũng không khiến cho người ta xem thường, cũng không để Thôi Sứ Viễn cảm thấy cô vô dụng nữa.

Cô sẽ không để cho bọn họ coi thường mình, lần này chính cơ hội tốt nhất của cô.

"Cô Thôi, một ngày nay cô đi đâu vậy? Chúng tôi tìm cô rất vất vả đấy!" Tam Chân Mộc Điền vừa mới bước vào phòng đã chạy thẳng tới trước bàn làm việc.

"Ông là Tam Chân Mộc Điền đúng không?" Tam Chân Mộc Điền gật đầu một cái, lại cảm thấy có chút kỳ quái. Không phải cô biết ông là ai rồi sao? Vì sao lại hỏi ông có phải Tam Chân Mộc Điền hay không chứ?

"Cô Thôi, cô không biết tôi là ai sao? Tại sao đột nhiên lại hỏi như thế?" Ông vẫn có chút ngạc nhiên, nếu như không hỏi, có lẽ cả ngày hôm nay ông sẽ không yên tâm làm việc.

"Tôi không thể hỏi sao?" Amiee thiếu chút nữa đã quên mất mình bây giờ là Thôi Thục Viện. Nếu như không biết ai là tổng giám đốc tạm quyền trong công ty thì thật không ổn chút nào.

"Không có, không có, không có! Cô Thôi muốn hỏi bao nhiêu lần cũng không thành vấn đề!" Tam Chân Mộc Điền thấy cô nổi giận, vội vàng nói lấy lòng.

Tam Chân Mộc Điền len lén lau mồ hôi. Trước kia ông thấy Thôi Thục Viện cũng không nóng nảy như vậy, tại vì sao chỉ trong chốc lát lại thay đổi nhiều đến thế.

"Không có là tốt rồi! Danh sách này ông cầm đi đi, tôi giao hạn cho ông trong vòng một tuần lễ, phải kéo được một nửa số khách hàng trong danh sách này về đây, nếu không làm được ông cứ chờ bị sa thải!" Tam Chân Mộc Điền nhận lấy danh sách trong tay cô, nhìn xuống số người trên danh sách đó. Danh sách này có 7 tờ, mỗi tờ đều có hai mươi mấy người. Trong một tuần lễ, phải kéo về hơn một nửa, vậy không phải toàn bộ người trong công ty, đều phải ra ngoài làm việc sao, mà có thể vẫn không kéo được những khách hàng này về nữa.

"Cô Thôi, việc này có phải hơi quá không? Hơn nữa không phải khách hàng nào cũng sẽ hợp tác với chúng ta!" Ông thật sự có chút kích động. Tại sao ông cảm thấy hôm nay Thôi Thục Viện như vừa uống nhầm thuốc vậy, ra lệnh cho ông trong vòng một tuần phải kéo về một nửa số khách này. Phải mất một thời gian dài, bọn họ mới có thể kéo được ba phần mười số khách hàng của Từ Mị đấy, lần này cô lại bắt ông lấy được một nửa trong vòng một tuần. Ông chắc chắn chẳng ai có thể làm được.

"Quá đáng cái gì? Nếu như ông không muốn tiếp tục ngồi ở vị trí này nữa, vậy thì bây giờ ông có thể biến ngay lập tức. Tôi tin chắc còn có rất nhiều người, thích vị trí đó của ông." Đối với bất cứ chuyện gì, Amiee đều muốn làm được tốt nhất. Hơn nữa tốc độ nhất định phải nhanh!

"Được rồi! Tôi sẽ làm thử xem sao. Nếu như không thể kéo họ về, tôi tự động từ chức." Chuyện này căn bản không thể nào hoàn thành, hơn nữa nếu làm như vậy, nhân viên trong công ty có thể cũng sẽ chạy trốn sạch.

Nhưng mà, người ta là chủ, bọn họ còn có thể làm gì?

"Còn nữa, bắt đầu từ bây giờ, ở trong công ty phải gọi tôi là tổng giám đốc, hiểu chưa?" Tam Chân Mộc Điền gật đầu.

"Gọi toàn bộ quản lý các ngành đến phòng họp họp đi!" Amiee không muốn dừng lại một chút nào, cô ta cần mọi chuyện phải làm thật nhanh.

"Mấy giờ bắt đầu?" Tam Chân Mộc Điền đi thông báo cũng phải cần đến thời gian.

"Tôi cho ông năm phút đồng hồ, tất cả mọi người đều phải có mặt. Nếu như người nào đến trễ, cứ chờ bị sa thải!" Cô trở lại bàn làm việc của mình, không nói thêm gì nữa.

"Dạ!" Tam Chân Mộc Điền vội vàng chạy ra ngoài, vừa ra khỏi cửa phòng làm việc của tổng giám đốc, ông gọi điện thoại cho thư ký của mình ngay lập tức, để cho anh ta dùng loa phát thanh thông báo cho tất cả quản lý trong công ty, trong vòng bốn phút phải tập trung tại phòng họp. Ông đã lãng phí một phút, bọn họ cũng không còn nhiều thời gian để chuẩn bị.

Mà Amiee thấy ông rời đi, cũng lập tức thu dọn đồ đạc, đi về phía phòng họp. Ngồi trong phòng họp, chờ bọn họ đến.

Tất cả quản lý đều tập trung, dùng tốc độ nhanh nhất cả mình đi đến phòng họp. Sau khi đã ngồi vào chỗ của mình xong, chỉ còn lại một chỗ ngồi là còn trống. Tất cả mọi người đều có chút lo lắng. Chắc hôm nay quản lý bộ phận hành chính đã trở về trường học rồi, lần này cô ấy thật đúng là xui xẻo.

Thực lực của cô ấy, bọn họ đều có thể nhìn thấy. Nếu như cô ấy không thể chạy về họp, kết quả về sau như thế nào bọn họ có thể tưởng tượng ra.

"Còn mười giây nữa, chỗ ngồi đó tại sao vẫn còn trống hả?" Cô nhìn đồng hồ bấm giây trong tay, lại nhìn chỗ ngồi trống đó.

"Đã đến giờ, chỗ ngồi kia là của quản lý bộ phận nào?" Quản lý bộ phận hành chính vẫn chưa về.

"Tổng giám đốc, chỗ ngồi đó là của quản lý bộ phận hành chính. Cô ấy vẫn còn là sinh viên, hôm nay phải trở về trường báo cáo, cũng đã xin phép nghỉ rồi!" Tam Chân Mộc Điền mở miệng nói chuyện, lần này nhất định là chết chắc. Bọn họ vẫn luôn coi trọng cô gái là quản lý bộ phận hành chính này, cho nên hơi lo lắng về việc Thôi Thục Viện sẽ sa thải cô bé ấy.

"Chẳng lẽ công ty chúng ta không có nhân tài sao? Sao lại phải dùng sinh viên?" Cô ngồi trên ghế, nhìn tổng giám đốc tạm quyền hiện tại – Tam Chân Mộc Điền, cũng có chút nghi hoặc, chẳng lẽ bọn họ thật sự không có năng lực làm việc sao?

"Là như vậy, thưa tổng giám đốc. Chuyện này cô cũng biết mà. Cô sinh viên này là do anh Phác tự mình chọn, hơn nữa cô ấy thật sự có thực lực." Tam Chân Mộc Điền thực sự rất coi trọng nữ sinh viên này. Cô xử lý mọi chuyện trong công ty rất tốt, hơn nữa có mấy vụ làm ăn cô tỏ ra rất xuất sắc.

"Ồ! Thật sao? Nếu như hiện tại trong công ty của chúng ta ngay cả sinh viên cũng có thể làm quản lý, vậy không phải người già cũng có thể tới làm việc sao? Sa thải cô ta, trong thời gian ngắn tôi nhất định sẽ tìm được một người làm quản lý bộ phận hành chính tốt hơn cô ta." Cô cũng không tin. Chẳng lẽ người có trình độ học vấn cao không làm tốt bằng cô ta sao.

"Không được!" Bọn họ đã ký hợp đồng ba năm, nếu như chưa hết hợp đồng đã muốn sa thải cô, vậy sẽ phải cho cô ấy một khoản tiền lớn, hơn nữa còn phải trả cho cô ấy đầy đủ tiền lương trong ba năm mới được. Đây chính là điều khoản trong hợp đồng đã được ký xác nhận.

"Tại sao không được, chẳng lẽ công ty này hoàn toàn do ông định đoạt sao?" Aimee có chút tức giận, cô không tin cô không thể điều hành tốt công ty này.

"Lúc ấy, khi anh Phác cho cô ấy lên làm quản lý bộ phận hành chính, đã ký hợp đồng ba năm. Hơn nữa trong hợp đồng đã nói rõ, nếu như muốn đơn phương hủy bỏ hợp đồng, thì phải bồi thường cho cô ấy mười triệu, lại còn phải cho cô ấy ba năm tiền lương." Lúc ấy, do Phác Tuấn Hi lo lắng sau khi cô tốt nghiệp sẽ rời khỏi công ty, cho nên mới ký một bản hợp đồng như vậy.

"Cái gì?" Aimee thật không nghĩ đến, bọn họ lại ký hợp đồng với nhau.

"Được rồi! Tạm thời cứ như vậy đã, tiếp theo chúng ta cũng hợp." Nếu cảm thấy cô ta có thực lực, vậy thì cứ để cho cô ta làm đi. Nếu như không có thực lực cô nhất định sẽ không dễ dàng bỏ qua cho cô ta.

Hơn nữa, cô cũng nên tin tưởng ánh mắt của Cung Hình Dục, nếu không tại sao Từ Mị có thể phát triển tốt như vậy?

Nếu Cung Hình Dục cảm thấy cô ta có thể quản lý tốt bộ phận hành chính, vậy thì cô sẽ tin tưởng cô ta một lần. Nếu cô ta không có bản lĩnh tốt như thế vậy thì tự nhiên cô sẽ có biện pháp xử lý.

"Bắt đầu từ hôm nay, mỗi bộ phận, đều phải điều năm nhân viên đi kéo khách hàng của Từ Mị về công ty. Cứ lôi kéo được một người thì ghi chép lại, nhất định sẽ có thưởng, nếu như không lôi kéo được ai vậy thì đi thẳng đến phòng tài vụ lấy tiền lương rồi về nhà!" Cô nhân nhật mở miệng, tin tưởng bọn họ sẽ xử lý tốt chuyện này. Hơn nữa còn có phần thưởng hấp dẫn, bọn họ chắc chắn có thể.

"Nhưng mà thừa tổng giám đốc, hiện tại mỗi ngành đều rất bận, làm sao có thể điều nhân viên ra ngoài làm việc." Kể từ khi công ty thành lập đến nay, mỗi ngày đều loay hoay choáng váng không biết đâu là đồng nam tây bắc. Tiền lương cao thì có cao, nhưng mà ngày nghỉ lễ toàn quốc, tuần lễ vàng, bọn họ cũng phải làm việc, chẳng công bằng chút nào!

Mỗi ngày đều làm thêm giờ, mỗi tuần làm sáu ngày, ngay cả thời gian riêng tư cũng không có, hơn nữa bây giờ còn có nhiệm vụ điều tra vô cùng quan trọng như vậy, bọn họ phải làm sao?

"Có phải có ý kiến gì với tôi hay không? Nếu như có, mọi người có thể nói ra." Giọng nói âm trầm của Aimee vang lên trong phòng hội nghị. Mấy vị quản lý vốn đang muốn thảo luận cũng lập tức yên tĩnh lại.

"Tổng giám đốc, hiện tại chúng tôi hoàn toàn không có biện pháp, nhân viên điều tra ngày ngày đều ở lại làm thêm giờ, ngay cả thời gian riêng tư cũng không có. Có vài nhân viên ngay cả ngày nghỉ cũng đều ở lại công ty công tác. Gần đây đơn đặt hàng nhiều như vậy, nếu như còn phải ra ngoài lôi kéo khách hàng vậy thì rất nhiều hóa đơn sẽ không thể hoàn thành được. Đến lúc đó cho dù có lôi kéo được hết khách hàng trong danh sách này mà mất đi khách hàng lớn của công ty vậy thì không phải cũng mang lại tổn thất giống nhau sao?

Tam Chân Mộc Điền thật sự cũng không hiểu, rốt cuộc phải làm như thế nào? Ông đồng ý, có thể kéo được nhiều khách hàng cho công ty như vậy quả thực rất tốt, nhưng mà chuyện này đối với công ty cũng sẽ đem lại tổn thất rất lớn.

Bọn họ kéo được những khách hàng này về có lợi gì không?

Có lợi!

Nhưng mà, nếu như bọn họ không hoàn thành được những hợp đồng trước đó thì có lợi gì không?

Đáp án, đó chính là vô ích!

Nếu không có ích lợi gì, vậy sao bọn họ phải lôi kéo những vị khách đó chứ? Coi bọn họ là con cò sao? Không đảm đương nổi đâu!

Cho dù có như thế nào, bọn họ cũng phải làm hết hợp đồng, phải kéo hết được khách hàng trong danh sách này về đây theo lệnh cô ta. Vậy là khách hàng lại nhiều hơn nữa sao? Hiện tại, nhân viên trong công ty đã bắt đầu kháng nghị, nếu còn tiếp tục như vậy nữa thì Thôi Phác sớm muộn gì cũng sẽ đổ vỡ.

Cho dù còn có tổng công ty ở Hàn Quốc thì như thế nào?

Tổng công ty cũng không thể giúp chi nhánh này. Cho dù bọn họ có được thật nhiều khách vậy thì cũng có ích gì không?

"Ông dám phản đối tôi sao?" Aimee tự nhận cách làm của mình không có gì sai. Mục đích của cô chính là phải lấy được Từ Mị, nếu như Từ Mị sụp đổ cô càng dễ dàng thu mua nó.

Không phải Thôi Sử Viễn cũng muốn kết quả như vậy sao?

"Không dám!" Ông lắc đầu. Cho dù ông nói thêm gì nữa cũng có ích gì đâu chứ? Cô hoàn toàn không nghe người khác nói. Tại sao chỉ mất tích có một ngày mà Thôi Thực Viện lại thay đổi nhiều như thế?

Bọn họ thật sự không hiểu. Mặc dù trước kia Thôi Thực Viện không để ý quá nhiều đến chuyện trong công ty, nhưng cũng không hề hồ đồ như hiện tại. Căn bản là cô không muốn quản lý công ty được tốt hơn mà đang muốn làm cho công ty tụt dốc.

"Những người khác còn có ý kiến gì nữa không?" Nếu như có ý kiến, chắc chắn bọn họ sẽ lại phải mất thêm một khoảng thời gian nữa!

"Dám có ý kiến gì sao? Tổng giám đốc đã nói như vậy, cô cũng không nghe, những hôm những tép như chúng tôi đây nói thêm nữa cũng có ích gì không?" Có một vài người quản lý bắt đầu nhỏ giọng lầm bầm, nhưng mà không để cho Aimee nghe được. Nếu như cô ta nghe được, chắc chắn sẽ mất việc. Vì công việc của bọn họ, bọn họ vẫn nên nói ít đi thì hơn.

"Nếu không còn gì để nói nữa, vậy thì hội nghị hôm nay kết thúc tại đây. Thông báo với quản lý bộ phận hành chính là khi cô ấy đến công ty thì tới phòng làm việc của tôi một chuyến. Hiện tại tan họp." Nói xong, cô lập tức cầm lấy túi của mình, đi ra khỏi phòng họp.

Mọi người cũng chỉ có thể bất đắc dĩ mà lắc đầu. Cô ta cũng đã nói như vậy, bọn họ còn có thể làm gì khác được chứ? Không thể làm gì khác hơn là phải chọn ra năm nhân viên trong bộ phận ra ngoài lôi kéo khách hàng. Nhưng mà như vậy cũng làm những nhân viên khác cực khổ theo, lại bắt đầu phải làm việc suốt ngày suốt đêm, mỗi ngày đều bận rộn, ngay cả nhà cũng không được về, bọn họ cũng cảm thấy thật xấu hổ.

Có vài người vừa mới cưới vợ gả chồng, nhiều ngày không gặp mặt nhau như vậy, không biết có xảy ra chuyện gì không nữa.

Chỉ hy vọng sau chuyện này bọn họ có thể thoải mái hơn, yên bình sống quá ngày!

Aimee ra khỏi phòng họp lập tức rời khỏi công ty. Cô ta vừa rời đi, trong công ty bỗng nhiên giống như nổ tung nồi, tất cả nhân viên ở đây đều kháng nghị quyết định này của cô ta.

Nếu như bị điều đi ra ngoài công tác, chính là đi kiếm khách hàng. Nếu như gặp phải khách hàng háo sắc còn bị ăn đậu hũ, hơn nữa các bộ phận trong công ty đều lấy rất nhiều nhân viên nữ, nếu là như vậy, bọn họ phải làm thế nào?

Nếu như bị người nhà của những người đó bắt gặp không phải càng xui xẻo hơn sao?

Không chỉ không có thêm tiền lương, lại còn phải ra ngoài làm việc mỗi ngày, hơn nữa họ có thể còn bị những người kia sỉ sảng.

Đã phải công tác mỗi đêm mỗi ngày, hiện tại, bọn họ có thể càng bận rộn hơn. Cứ tiếp tục như vậy thì bọn họ cần phải làm thế nào?

"Tổng giám đốc, chuyện này, thật sự khiến cho các nhân viên không tiếp thụ nổi, không thể khiến tổng giám đốc mới thay đổi chủ ý sao? Hoặc là thuê thêm nhân viên, không phải tốt hơn sao?" Nhiều quản lý sau khi nghe thấy các nhân viên oán trách đã cùng nhau chạy tới trong phòng làm việc của tổng giám đốc nói chuyện.

"Không phải tôi đã nói với cô ấy rồi sao nhưng mà cô ấy một câu cũng không nghe. Các anh cứ về làm việc, trấn an mọi người đi, tôi thử đi thương lượng lại với cô ấy một chút xem sao. Tăng tiền lương, làm hết sức khiến mọi người thỏa mãn."

Ông nghĩ, cũng chỉ có thể nói thế, làm hết sức mình, để mọi người ngày ngày làm thêm giờ, ông cũng cảm thấy không tốt lắm, nhưng mà nếu như không làm như vậy, cũng không thể hoàn thành việc Thôi Thực Viện giao cho, bọn họ còn có thể làm như thế nào nữa chứ?

Bọn họ đều là làm việc cho người ta, nếu như không làm như vậy, bọn họ sẽ mất đi công việc này. Nhưng mà nếu như có làm như vậy, bọn họ cũng có khả năng sẽ mất đi công việc này bởi vì không thể hoàn thành. Nếu thế thì, bọn họ vẫn nên chờ cô ấy sa thải mình, nếu như bị sa thải, ít nhất bọn họ còn có thể cầm một số tiền bồi thường gì đó, nếu như tự mình từ chức, nhìn tình hình cô ta như vậy, chắc chắn sẽ không trả tiền lương cho bọn họ. Vậy không phải là bọn họ đã làm không công, bận rộn trong suốt thời gian dài như vậy sao?

"Được rồi, nếu ông đã nói như vậy thì chúng tôi sẽ trở về nói lại với các nhân viên. Nếu như thật sự không thay đổi được được, tự chúng tôi sẽ nói!" Mấy quản lý cũng gật đầu. Hiện tại trừ việc đó ra, bọn họ còn có biện pháp gì nữa đâu?

Nếu như không làm như vậy, bọn họ cũng không biết tiếp theo phải làm như thế nào.

"Được! Các anh trở về đi, chờ tổng giám đốc trở lại, tôi sẽ nói chuyện với cô ấy." Bọn họ gật đầu. Bây giờ tìm việc cũng không dễ dàng, lại nói tiền lương ở Thôi Phác cũng không kém nhiều so với Lôi thị và Từ Mị, yêu cầu cũng không cao như Lôi thị và Từ Mị. Nhưng mà bọn họ làm việc ở đây cũng mệt mỏi không kém. Mặc dù còn có một công ty không kém so với ba công ty này là Hoắc thị nhưng mà Hoắc thị vẫn không thể so sánh với ba công ty này.

"Bạn của tôi nói với tôi là mấy ngày nay Thôi Phác vẫn đang lôi kéo các khách hàng của chúng ta, anh nghĩ chúng ta đã phải ra tay chưa?" Dạ Thiên đã sớm lấy được tin tức, không ngờ cái cô Aimee này lại là một người vụng về hấp tấp như vậy. So với Thôi Thực Viện, thì ít nhất Thôi Thực Viện còn có chút thông minh. Nhưng mà anh hoàn toàn không nghĩ tới, chị gái sinh đôi của cô – Aimee lại là một người không có đầu óc như vậy. Cho dù là ai cũng có thể nhìn ra được, cái danh sách khách hàng kia là giả thế nhưng cô ta lại vẫn ngu ngốc để cho nhân viên trong công ty bận rộn đi tìm những người đó, lôi kéo bọn họ nói chuyện hợp tác như thế.

"Tùy cô ta đi. Anh cho cô ta cái danh sách kia cũng không phải là thật, cô ta cũng không chiếm được cái gì tốt cả. Có thể chuyện này còn gây tổn thất cho công ty của cô ta nữa đấy." Cung Hinh Dục cảm thấy không sao cả. Dù thế nào đi nữa thì công ty của anh vẫn có thể buôn bán bình thường, hơn nữa đã có một vài khách hàng cũ trở về hợp tác với công ty anh, cũng đã ký hợp đồng, anh không cần phải lo lắng gì nữa.

Nếu hiện tại, cô ta đang vội vàng kiếm khách, nhận đơn đặt hàng thì bọn họ cũng có thời gian nghỉ ngơi cho khỏe, đợi cô ta chơi đã. Có thể bọn họ cũng không cần phải tự mình đối phó với cô ta. Cái kiểu làm việc như thế này của cô ta chắc chắn không có mấy người trong công ty khâm phục, sớm muộn

giữ những nhân viên kia cũng sẽ chạy sạch.

"Ừ, buổi tối muốn đi uống một chén không? " Dạ Thiên đột nhiên đề nghị.

"Không, ý định của tôi là về nhà. Phải ở cùng Dao Dao nhiều hơn một chút, khi ở cùng cô ấy, tôi có thể tìm lại một chút trí nhớ." Anh vẫn là một người đàn ông tốt. Đi làm, tan việc là về thẳng nhà, hơn nữa trong công ty cũng rất ít khi có tiệc xã giao thế nên thời gian rảnh rỗi của anh lại nhiều hơn một chút.

"Được rồi! Anh đã không đi, vậy tôi cũng về nhà chăm sóc vợ thôi." Tô Tiểu Tiểu cũng sắp sinh rồi, anh phải ở cạnh cô ấy nhiều hơn trước.

"Ừ! Vợ anh cũng sắp sinh rồi, có thể ở bên cạnh chăm sóc cô ấy nhiều hơn một chút thì nên tận dụng thời gian đi! Cũng đừng giống như tôi, cho tới bây giờ tôi vẫn hối hận vì quyết định đi Hàn Quốc, lúc Dao Dao sinh hai đứa bé cũng không thể ở bên cạnh cô ấy.

"Ừ!" Dạ Thiên gật đầu.

Xe vừa về đến cửa nhà đã thấy một chiếc xe thể thao đồ rục như lửa đổ ở bên ngoài.

"Xem ra, cô ta đến rồi!" Xe này trừ Aimee ra, bọn họ không đoán ra còn có ai khác nữa.

"Tôi vào trước!" Cung Hinh Dục mở cửa xe, lập tức đi vào bên trong. Cái cô Aimee này đột nhiên chạy tới làm gì, có chuyện gì sao?

Không phải cô ta muốn đối phó với Tổng tâm Dao chứ? Anh có chút lo lắng, vội vàng chạy vào nhà.

"Cô Thôi, nghe chồng tôi nói, ít ngày trước cô đã trở về Hàn Quốc rồi mà, tại sao trở về cũng không nói với chúng tôi một tiếng để chúng tôi đi đón cô chứ?!" Tổng Tâm Dao ngồi trên ghế sa lon, nhìn Thôi Thục Viện. Lúc rời đi, cô ấy đã nói những lời như vậy làm cho cô rất cảm động, ít nhất cô cảm thấy cô ấy đã thay đổi tốt hơn, hơn nữa còn thật lòng chúc phúc cho hai người bọn cô.

"Tôi tới, đương nhiên là vì có chuyện chưa hoàn thành rồi!" Aimee cười nhạt. Cô gái tên Tổng Tâm Dao này đáng đáp cũng không có gì đặc biệt, lại có thể khiến Cung Hinh Dục nhớ ra chuyện lúc trước, hơn nữa còn bỏ cả Thôi Phác, trở lại ngôi nhà này.

"Cô Thôi, cô còn chuyện gì chưa hoàn thành vậy?" Cô có chút ngạc nhiên.

"Đương nhiên là chuyện lấy Từ Mị về tay chúng tôi, cô Cung sẽ không quên chuyện này chứ?" Aimee cười lạnh.

"Cô Thôi, không phải cô đã nói là sẽ không ra tay với công ty của chúng tôi nữa rồi sao? Tại sao đột nhiên lại thay đổi như vậy?" Cô không hiểu, tại sao cô ấy lại thay đổi nhanh nhua vậy, vừa mới nói sẽ không giành công ty với bọn họ, lập tức đã thay đổi, nói là muốn cướp công ty của bọn họ rồi.

"Cô Cung, cô nghĩ đó là ý muốn của tôi sao? Nếu là như vậy, ban đầu tôi đã không dùng hết mọi phương pháp xử lý, ra tay với Cung Hinh Dục như thế rồi!" Thôi Thục Viện, cái người phụ nữ vô dụng kia lại dám nói với bọn họ là sẽ không ra tay với công ty bọn họ nữa.

"Cô." Tổng Tâm Dao cảm giác cô ta thật sự rất nhàm chán.

Lừa bọn họ như vậy cô ta cảm thấy rất vui sao?

"Cô Aimee, hình như cô rất tự tin về mình nhỉ!" Cung Hinh Dục đi vào nhà, mới vừa nghe lời cô ta nói anh đã hiểu rõ ràng.

"Cung Hinh Dục không hổ là Cung Hinh Dục, nhanh như vậy đã nhận ra tôi không phải Thôi Thục Viện." Aimee quả thực không nghĩ tới, anh ta sẽ biết thân phận của mình, hơn nữa ngay cả tên của cô anh ta cũng biết.

"Chuyện này còn không phải nên cảm ơn cô sao? Cô to gan như vậy, dám phun tên của mình lên thân xe!" Cung Hinh Dục cười nhạt, đi tới bên cạnh Tổng Tâm Dao, hôn một cái lên trán cô.

Thật ra thì đó cũng không phải do Aimee phun, chẳng qua đây là một phần lễ ra mắt của Cung Hinh Dục dành cho cô ta.

"Cái gì?" Aimee vội vàng chạy ra, nhìn thấy trên xe mình bị phun lên lớp sơn trắng, trên đó viết tên của cô.

"Anh."

"Không biết cô Aimee có hài lòng với phần lễ ra mắt này của Cung Hinh Dục tôi đây không?" Cung Hinh Dục nhàn nhạt mở miệng, vẫn là rất hài lòng với kiệt tác của mình.

"Anh Cung, cảm ơn bức vẽ của anh, mặc dù có chút khó coi nhưng mà cũng đã khá lắm rồi. Nhưng mà tôi làm sao dám nhận đây? Chẳng qua tôi cảm thấy, xe của anh cũng có thể vẽ lên một chút gì đó làm hình trang trí!" Cô muốn báo thù. Đây chính là chiếc xe cô mới mua, thế mà anh ta lại dám vẽ lên như thế, sau này khi muốn ra ngoài cô phải làm như thế nào?

"Cô Aimee, vậy thì cảm ơn ý tốt của cô rồi, Cung Hinh Dục tôi cũng chỉ vì cảm thấy xe của cô quá mức đơn điệu, không xứng với cô cho nên mới giúp cô trang trí thêm một ít hoa văn thôi mà. Nếu như cô không thích, tôi có thể giúp cô chà xát, không biết cô cảm thấy thế nào?" Cung Hinh Dục đi ra, cầm theo dao gọt trái cây ở trên bàn.

"Anh Cung, vẫn nên thôi đi, tôi cảm thấy như vậy cũng tốt lắm!" Cô ta cắn răng nghiền lợi. Tên Cung Hình Dực đáng chết này lại dám về xe cô như vậy, cô nhất định phải báo thù. Ngày mai cô sẽ tìm người vẽ vài hình lên xe của anh ta, nếu không sẽ không thể hóa giải cơn giận trong lòng cô.

"Nếu cô Aimee đã thích như vậy thì cũng không cần nhắc lại nữa! Không phải cô tới nhà họ Cung tôi là vì có chuyện muốn nói sao?" Cung Hình Dực cười lạnh trong lòng, người phụ nữ này nhất định sẽ báo thù, xem ra ngày mai anh không có đi xe tới công ty, nên để tài xế đưa đón tầm vài ngày.

"Thật ra thì cũng không có chuyện gì! Tôi còn có chuyện cần giải quyết, không quấy rầy vợ chồng hai người nữa!" Nói xong, cô ta lập tức lên xe, đi thẳng đến chỗ bảo dưỡng xe ô tô.

Chỉ là, vừa rồi cô ta còn chưa nhìn thấy bên kia xe. Nếu như cô ta nhìn thấy bên kia, chắc chắn cô ta sẽ nổi điên đến muốn giết người.

"Chồng, anh cũng thật là!" Tổng Tâm Dao khi nhìn thấy cô ta ra xe, trên xe kia còn vẽ hình một con rùa thì thực sự cô muốn cười mà lại không dám cười.

"Bà xã à, em cảm thấy trình độ vẽ tranh của anh như thế nào?" Cung Hình Dực kéo Tổng Tâm Dao vào lòng hỏi.

"Không tệ, có thể chọc tức cô ta!" Tổng Tâm Dao cười nhạt, ngoan ngoãn tựa vào trong ngực anh. Ngực anh, vĩnh viễn đều ấm áp như thế này.

"Cha, mẹ, hai người đang đợi chúng con sao?" Kỳ Kỳ và Diễm Diễm vừa xuống xe đã thấy Tổng Tâm Dao và Cung Hình Dực đứng ở ngoài cửa, nghĩ là hai người đang đợi chúng nó.

"Mẹ, mẹ có nhìn thấy chiếc xe thể thao vừa mới chạy qua không? Phía trên vẽ đầy rùa đen, khiến con và anh trai cười mãi thôi!" Khi Diễm Diễm nhìn thấy chiếc xe kia, thật sự cảm thấy như bị sét đánh vậy. Lại có người yêu thích làm chuyện như vậy sao? Sao lại vẽ rùa đen lên chiếc xe thể thao yêu quý của mình như thế chứ?

"Ha ha ha, các con nhìn thấy sao?" Cung Hình Dực cười to.

"Có nhìn thấy ạ!" Kỳ Kỳ và Diễm Diễm đáp một tiếng, xem ra cha mẹ chúng cũng nhìn thấy.

"Vẽ như thế nào?" Cung Hình Dực muốn biết, hai đứa sẽ đánh giá như thế nào.

"Vẽ tốt lắm, không ngờ người đó lại có sở thích như vậy, nếu như con không có nhìn lầm thì đó còn là một người phụ nữ." Diễm Diễm rất hưng phấn, bởi vì đã lâu cô bé không nhìn thấy chuyện đáng kinh ngạc như vậy rồi.

"Cha của các con về đây!" Tổng Tâm Dao chỉ chỉ Cung Hình Dực đứng bên cạnh, thật sự rất khâm phục anh.

Xem ra, Aimee sẽ bị người ta chê cười khá nhiều đấy, không biết cô ta sẽ có phản ứng như thế nào.

"Cha, người đó là ai vậy? Tại sao cha lại làm vậy với cô ta?" Kỳ Kỳ ngạc nhiên hỏi.

"Là một người phụ nữ muốn tự làm mất mặt mình. Nếu như không giáo huấn cô ta, cô ta sẽ không nghe lời." Cung Hình Dực kéo tay Kỳ Kỳ và Diễm Diễm, thấy không còn tay kéo Tổng Tâm Dao nữa nên trực tiếp ôm cô vào trong ngực, không để cho cô tránh ra.

"Về nhà ăn cơm nào!" Một gia đình thật vui vẻ cùng nhau đi vào trong nhà.

Aimee cảm thấy rất kỳ lạ. Tại sao trong lúc cô đi đường, những xe đi bên cạnh lại luôn nhìn chằm chằm vào xe cô một lúc lâu như thế? Còn có vài người huýt sáo trêu chọc làm cô cảm thấy vô cùng bức bối.

Nhưng khi đến chỗ bảo dưỡng xe, cô mới nhìn thấy hình con rùa đen trên thân xe bên kia. Không trách được những người qua đường đó lại cười lớn như thế, hơn nữa còn khen cô có thẩm mỹ. Cô còn tưởng rằng bọn họ thấy xe của cô đẹp, cho nên mới nói như vậy, nhưng mà hiện tại cô hoàn toàn có thể hiểu được, bọn họ đang cười nhạo mình.

"**", Cung Hình Dực, anh cứ nhớ đấy." Cô nói bằng tiếng Hàn, những người ở đây chỉ có thể hiểu được một câu đầu tiên, câu sau hoàn toàn không thể hiểu.

"Mau chóng tẩy sạch những hình vẽ này đi cho tôi, phải dùng tốc độ nhanh nhất ấy." Cô ra lệnh, hét thật to với những nhân viên ở trung tâm bảo dưỡng. Cung Hình Dực, anh khá lắm, lại dám đùa bỡn tôi như vậy, tôi nhất định sẽ không để cho anh được yên đâu.

Anh ta dám đùa cô một lần, cô sẽ trả lại cho anh ta gấp bội, thật là đáng chết!

"A lô, có chuyện gì?" Đúng lúc cô đang hăng say mắng chửi người khác lại nhận được điện thoại của Tam Chân Mộc Diễm.

"Tổng giám đốc, đã xảy ra chuyện rồi!" Chỉ còn hai ngày nữa là hết thời hạn một tuần, lần này đột nhiên lại xảy ra chuyện gì.

"Chuyện gì?" Aimee đứng bên cạnh, chăm chú nhìn vào xe mình, nhưng cứ nhìn một lần lại tức một lần.

"Lô hàng ngày hôm qua chúng ta bán ra có vấn đề về chất lượng. Hiện tại tất cả các khách hàng đã tập trung ở công ty, yêu cầu bồi thường." Lô hàng này là những sản phẩm vừa mới sản xuất ra trong mấy hôm vừa qua. Từ sau khi Aimee tới công ty, dựa theo mệnh lệnh lần này của cô mới mau chóng

sản xuất.

"Tại sao lại như vậy?" Cô không rõ lắm. Không phải sản phẩm của công ty rất tốt sao, tại sao lại xuất hiện vấn đề?

"Hay là cô về công ty trước đi!" Nếu như không về công ty, chuyện gì cũng không thể giải quyết.

"Ông là tổng giám đốc công ty, tại sao bây giờ ông lại chạy tới hỏi tôi phải làm cái gì sao? Ông làm việc như thế nào vậy hả? Tại sao lần này lô hàng lại xuất hiện vấn đề lớn như vậy?" Cô làm sao trở về đây? Hiện tại ngay cả xe cô cũng không có, để cho cô đi bộ về sao?

"Tổng giám đốc, lô hàng này là do cô luôn thúc giục mọi người phải làm, chính cô đã từng nói qua, nếu như có chuyện gì xảy ra thì cứ tìm cô mà." Tam Chân Mộc Điền thật sự không chịu nổi, tại sao bọn họ lại có một người tổng giám đốc như vậy chứ?

"Tôi trả lương cho ông để ông làm cái gì gì chứ, chẳng có chút hữu dụng nào sao? Ngay cả việc nhỏ như thế này cũng phải hỏi tôi...Một giờ sau tôi sẽ về công ty, ông giải quyết chuyện này cho tôi." Aimee tức giận hét to. Nhân viên đứng bên cạnh đều len lén nhìn cô.

Người phụ nữ này thật đúng là quá nóng nảy!

Xem ra thân phận cũng đặc biệt đây. Ngay cả tổng giám đốc cũng phải nghe lời cô ta. Một giờ, nói đùa sao, nếu như chỉ tẩy nước sơn phun trên xe cô, ngay cả nửa ngày cũng không đủ.

"Một giờ, có thể xong được không?" Aimee cúp điện thoại, lập tức đi tới bên cạnh bọn họ, thấy bọn họ đang từ từ phun sơn.

"Không thể được, còn có rất nhiều công đoạn phải làm. Cô à, nếu như cô có chuyện gấp vậy thì cô có thể về trước, sáng sớm ngày mai tới đây lấy xe ra." Bọn họ cũng sắp tan tâm rồi, vẫn còn phải làm thêm giờ vì phun sơn cho xe của cô sao?

Bọn họ làm thêm giờ cũng không có tiền làm thêm giờ. Bọn họ cũng không muốn làm ăn buôn bán lỗ vốn.

Lại nói, buổi tối bọn họ còn có chuyện riêng của bọn họ nữa.

"Vậy phải bao lâu?"

"Đại khái phải mất khoảng ba giờ. Cô à, còn khoảng nửa tiếng nữa là chúng tôi tan tâm rồi. Cô vẫn nên để xe ở đây đến mười giờ sáng mai hãy tới lấy đi!" Quản lý đi tới, nhìn thời gian nói.

"Buổi tối không thể làm thêm giờ để tôi lấy ra sao?" Buổi tối cô còn có chuyện phải làm, hơn nửa ngày mai cô còn phải đi tìm Cung Hình Dục để báo thù.

"Thật xin lỗi! Công ty chúng tôi có quy định không làm thêm giờ, cho nên không có có biện pháp giúp đỡ cô!" Quản lý biết, tất cả nhân viên đều đã hẹn với bạn gái, hoặc là vợ mình, cũng không thể để cho bọn họ thất hứa. Hơn nữa, buổi tối anh cũng đã hẹn với bạn gái là sẽ cùng ăn cơm với nhau rồi.

"Được rồi! Nếu đã nói như vậy thì mười giờ ngày mai tôi sẽ tới đây lấy xe ra." Cô lấy túi của mình từ trong xe ra, sau đó bắt một chiếc taxi, báo địa chỉ cần đến.

"Sếp, anh thật anh minh, nhưng mà không nghĩ tới, cô ta lại là người của Thôi Phác." Thôi Phác quốc tế quả thực rất lớn, rất dọa người, thế nhưng giọng điệu nói chuyện điện thoại vừa nãy của cô ta hình như còn to hơn cả tổng giám đốc nữa.

"Cô ta phách lối như vậy, chúng ta dĩ nhiên không thể bị khinh bỉ, mau làm đi! Đợi lát nữa là có thể tan tâm rồi!" Anh vỗ vỗ vai bọn họ sau đó lập tức đi vào bên trong.

*

"Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" Khi cô trở lại công ty vẫn còn một vài khách hàng vẫn chưa rời đi.

"Điện thoại di động của các cô bị làm sao vậy hả? Không phải nói thời lượng sử dụng pin rất dài sao? Tại sao mới dùng có hơn một giờ đã hết pin rồi hả? Không phải giống như trước kia đã nói, có hơn năm trăm trò chơi sao? Tại sao bây giờ năm trò cũng không có đủ, còn có cái gì Internet, các loại quảng cáo khác nữa, tất cả đều không đúng? Công ty các cô chính là công ty chuyên lừa đảo như vậy sao?" Mỗi một người khách đều kích động người su kích động hơn người trước. Vừa mới nghe thấy cô hỏi lập tức lớn tiếng truy hỏi.

"Tổng giám đốc, cô tự xem đi! Chiếc điện thoại di động này là chiếc chúng tôi vừa lấy ở lô hàng đó ra. Vừa mới mở ra vẫn chưa được một giờ, đã hết hơn hai vạch pin, hơn nửa trò chơi bên trong đúng như những gì mà ông ấy vừa nói, và còn có rất nhiều vấn đề khác cần xử lý." Tam Chân Mộc Điền làm nghề này cũng không biết đã bao nhiêu năm, nhưng từ trước cho tới nay cũng chưa từng gặp qua dòng điện thoại nào dở như thế này.

"Ông tìm được phương pháp giải quyết chưa?" Hiện tại quan trọng nhất là làm sao để giải quyết chuyện này.

"Thu hồi lại toàn bộ số điện thoại này, trả lại tiền cho khách hàng, còn phải bồi thường thêm cho bọn họ một chút nữa." Hiện tại chỉ có biện pháp này mà thôi. Nếu như không làm như vậy, những người này nhất định sẽ không rời đi.

"Không có biện pháp nào khác sao? Nếu như mất đi những khách hàng này, sẽ rất bất lợi với công ty của chúng ta." Aimee cũng không nghĩ ra biện

pháp. Nếu như cô đã nghĩ ra biện pháp rồi thì cô cũng sẽ không hỏi ông.

"Nhưng mà hiện tại chỉ có biện pháp này thôi. Tất cả các khách hàng cũng đã chuyển hết lô hàng đó về công ty ta, hơn nữa điện thoại di động của chúng ta cũng đã bị xuống hạng. Từ Mị lại lên ngôi rồi. Bọn họ hiện tại cũng không còn tin tưởng điện thoại di động của chúng ta nữa, cô nói xem phải làm thế nào?" Ông thật sự không có phương pháp xử lý nào khác nữa. Bọn họ đã nhin Thôi Thực Viện quá lâu. Nhân viên mỗi ngày đều phải làm thêm giờ, mỗi ngày đều đến rạng sáng mới được về nhà, mà cô ta còn làm ra chuyện lớn như vậy, sau đó phải xử lý như thế nào, ông không biết.

"Làm như ông nói đi! Bảo quản lý các ngành đến phòng họp, chúng ta đi họp!" Aimee xoay người đi vào bên trong.

Tam Chân Mộc Điền thật sự không nhìn nổi, trừ đi họp, cô ta còn có thể làm cái gì khác không?

"Đúng rồi, gọi cả nhân viên kiểm nghiệm và quản lý phân xưởng đến đây!" Chuyện này, nhất định phải xem xét thật kỹ. Những chuyện này đều là do quản lý phân xưởng quản lý, hơn nữa nhân viên kiểm nghiệm hàng hóa làm việc như thế nào lại để xảy ra vấn đề nghiêm trọng như thế?

Xảy ra vấn đề lớn như vậy, cô phải hỏi bọn họ cho rõ, bọn họ đã kiểm nghiệm loạt điện thoại di động này hay chưa?

Bây giờ thì hay rồi, điện thoại di động của bọn họ lại bị rút hạng, lại một lần nữa đổi thành băng hiệu của Từ Mị. Cứ như vậy thì không phải thời gian bọn họ cố gắng từ đó đến nay đều lãng phí một cách vô ích sao?

Xem ra, cô lại phải giao chuyện này cho người khác xử lý rồi.

"Tổng giám đốc, quản lý bộ phận tiêu thụ, bộ phận nhân sự, bộ phận tài vụ, bộ phận ngoại giao, bốn quản lý đều đã từ chức vào ngày hôm qua, tôi đã phê chuẩn!" Tam Chân Mộc Điền nhìn bóng lưng của cô ta nói.

"Tại sao không nói chuyện này cho tôi biết?" Aimee xoay người nhìn hông. Hiện tại, trong công ty bận rộn như vậy thế mà ông lại để cho mấy quản lý bộ phận quan trọng đó từ chức.

"Tôi cảm thấy, nếu tôi đã là tổng giám đốc công ty thì tôi có thể quyết định. Hơn nữa, ngày hôm qua tôi cũng đã gọi điện thoại cho cô, nhưng cô chưa nói được một câu đã cúp máy rồi!" Nếu như không phải vì ông thật sự không thể nhìn nổi đáng về này của cô ta, ông cũng sẽ không tự mình đưa ra quyết định.

"Rất tốt, từ chức đúng không, nếu như muốn từ chức thì cứ từ chức đi!" Aimee làm thế nào cũng không nghĩ tới, chuyện sẽ biến thành như thế này. Mọi chuyện vốn đang rất tốt, vì sao lại biến thành tình trạng như thế này?

Tiếp theo công ty phải làm thế nào đây?

Hết chương 11

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc - Chớ Cướp Mẹ Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.2 - Chương 12: Di ngôn

Nhưng mà, nếu như để cho Thôi Sứ Viễn biết chuyện này, không biết ông ấy sẽ làm cái gì nữa?

Bây giờ cô đã làm hỏng mọi chuyện, khiến nó bết bát lắm rồi. Ông ấy nhất định sẽ không bỏ qua cho cô, tiếp theo cô phải làm thế nào đây?

Chạy trốn sao? Nhưng nếu như chạy trốn, cô vẫn sẽ bị bắt lại, nếu như bị bắt trở về một lần nữa, vậy thì phải làm sao?

Không được, cô nhất định phải nghĩ biện pháp khác, nhất định phải chuẩn bị tốt chuyện này, nếu như không có sự chuẩn bị cô thật không biết tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì nữa?

Nếu như đợi đến khi tất cả mọi chuyện đã định sẵn, không thể thay đổi được nữa thì cô sẽ chết thảm mất!

"Tổng giám đốc, quản lý các ngành đều đã ở bên ngoài, cô không phải muốn đi họp sao?" Tam Chân Mộc Điền ở trong công ty này đã gần một năm, nếu như cứ mất khách như hiện tại, tiếp theo công ty sẽ như thế nào? Ông biết rõ, công ty này nhất định sẽ phá sản, nếu như phá sản, tất cả đều sẽ đổ lên đầu Thôi Thực Viện, Thôi Sứ Viễn là người như thế nào, ông hiểu biết rõ.

Đi theo Thôi Sứ Viễn không phải chỉ mới một ngày hay hai ngày, ông cũng là cô nhi, chỉ khác ông là người Nhật Bản mà thôi. Mà ông vẫn luôn ở Nhật Bản, cho đến sau khi công ty này thành lập, Thôi Sứ Viễn mới bảo ông thu dọn đồ đạc, đi về thành phố O, tiếp quản công ty này.

Nhưng mà cho tới bây giờ mới được vài tháng, đã xảy ra chuyện như vậy.

Ông có thể nhìn ra được, Thôi Thực Viện là người quá kiêu ngạo, cho nên tất cả mọi chuyện mới trở nên như thế này.

Nếu như, ban đầu cô ta nghe theo lời của ông nói, tất cả mọi chuyện cũng sẽ không biến thành tình huống như hiện nay. Sản phẩm của công ty cũng sẽ không xuất hiện vấn đề về chất lượng.

"À, thông báo với bọn họ, sáng sớm ngày mai, chín giờ đi họp." Aimee có chút nhúc nhích đầu. Cô phải đi về, suy nghĩ thật kỹ xem tiếp theo phải làm những chuyện gì? Nếu như không chuẩn bị tốt mọi chuyện, chắc chắn tất cả mọi chuyện trước đó sẽ là vô ích.

"Được!" Xem ra, lần này cô ta cũng biết mình thật sự đã làm sai, cho nên mới không đổ hết mọi tội lên đầu bọn họ, không ép họ quá đáng nữa.

Nhưng mà, hiện tại làm ra nhiều điện thoại di động như vậy phải làm sao đây? Cho dù có giảm giá cũng không có ai muốn mua.

Có lẽ, chỉ có thể lắp ráp lại lần nữa mới có thể giảm thiểu tổn thất xuống mức thấp nhất.

"Vậy còn nhân viên kiểm nghiệm và quản lý phân xưởng thì sao?"

"Cũng gấp vào ngày mai đi!" Hiện tại cô thật sự rất đau đầu, chỉ muốn suy nghĩ thật tốt một chút xem phải nói chuyện với Thôi Sừ Viễn như thế nào. Ông ấy nhất định sẽ không tha thứ cho cô.

Trải qua chuyện này, ông ấy lại càng có thể khẳng định rằng năng lực của Thôi Thực Viện tốt hơn cô sao?

Từ trước tới nay ông ấy đều nói như vậy.

Thôi Thực Viện làm việc tương đối tỉ mỉ, nhưng cũng có chuyện khó tránh khỏi sơ ý.

Còn cô từ trước cho tới bây giờ đều làm việc vô cùng nóng vội, mọi chuyện đều muốn nhanh chóng hoàn thành sớm.

Thật sự là như vậy sao? Bởi vì cô thật sự không có năng lực làm việc giống Thôi Thực Viện, cho nên ở trong lòng ông vẫn luôn yêu quý Thôi Thực Viện hơn cô sao?

Nếu như chuyện lần này, không phải vì Thôi Thực Viện thật sự khiến cho ông thất vọng, chắc chắn ông cũng sẽ không bảo cô tới thành phố O tiếp nhận chuyện này đâu!

Ngồi trong phòng làm việc, cho dù phòng làm việc của tổng giám đốc có bao nhiêu xa hoa, có bao nhiêu người muốn ngồi vào cái vị trí này, nhưng mà đối với cô thì bây giờ, nó không có một chút sức hút nào. Hiện tại cô mới phát hiện, thì ra thế giới rất to lớn, nhưng không có nơi nào thực sự thuộc về cô.

"Cha!" Cô vẫn nên gọi điện thoại về Hàn Quốc. Nếu như cô không nói với ông chuyện này thì chắc chắn Tam Chân Mộc Điền cũng sẽ nói.

"Mày còn có mặt mũi gọi điện thoại về đây sao?" Thôi Sừ Viễn vừa mới nhận được điện thoại của thư ký báo cáo lại tất cả những chuyện đã xảy ra, suýt chút nữa tức hộc máu. Ông không ngờ phải Aimee đi xử lý chuyện này lại xảy ra chuyện như thế. Nếu như ông biết trước mọi chuyện sẽ xảy ra như thế thì ban đầu nhất định ông sẽ chọn người khác đi thay.

Hiện tại thì tốt rồi, công ty tổn thất như thế nào, ông biết rõ. Hơn nữa uy tín của công ty ở trong nước cũng vì chuyện lần này cũng đã bị hạ thấp, khiến rất nhiều khách hàng không thể nào tiếp nhận. Tất cả các siêu thị đều đổi hàng của công ty xuống khỏi mặt quầy, tin tức như thế, khiến cho ông càng thêm tức giận.

"Cha, cha nghe con giải thích đã!" Aimee muốn cố gắng giải thích cho mình. Nếu như không nói, cô không biết tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì nữa.

"Giải thích? Mày còn muốn giải thích cái gì nữa hả? Sớm biết như vậy, tao đã không để cho mày đến đó rồi. Biết rõ tính tình của mày vô cùng nóng nảy, cao ngạo lại muốn xử lý mọi chuyện thật nhanh mà vẫn cho đi. Hiện tại thì tốt rồi, trong công ty nhiều người trả lại hàng như vậy, mày nói xem phải làm thế nào hả?" Thôi Sừ Viễn thật sự rất hối hận, hối hận vì không nên để cho cô đi.

"Cha, cha cho con thêm một khoảng thời gian nữa, con sẽ nghĩ biện pháp giải quyết." Nếu như cô không nghĩ ra biện pháp giải quyết vậy thì kết cục của cô có thể còn thảm hơn so với Thôi Thực Viện.

Nó cũng chỉ bị đánh mấy cái, rồi nhốt vào trong phòng tối mà thôi. Có thể không đến hai ngày nữa ông ấy sẽ thả nó ra ngoài, mà cô và Thôi Thực Viện là hoàn toàn khác nhau. Chỗ cô phải đến có khả năng không chỉ là phòng tối mà là nhà chữa rắn, chỗ đó đáng sợ như thế nào, cô hiểu rất rõ.

Cô đã từng nhìn thấy một lần, mặc dù không phải là mình bị giam ở bên trong, nhưng chỉ cần nhìn thấy người khác bị giam ở bên trong, bộ dáng sống không được, chết không xong, thật sự không thể chịu đựng nổi.

"Được, tao lại cho mày thêm một cơ hội nữa, xem mày thu dọn tàn cuộc như thế nào. Nếu như không cho tao một kết cục tốt đẹp, vậy thì mày cứ ngoan ngoãn dọn vào nhà chứa rắn đi." Tay của cô không nhịn được run lên một cái. Ông ấy thật sự có thể đối xử với cô như thế, muốn để cho cô vào nhà chứa rắn, mà Thôi Thực Viện tại sao có thể được ông ấy yêu quý như vậy.

"Cha, tại sao cha luôn đối tốt với Tiểu Viện mà đối với con lại chênh lệch nhiều như vậy?" Nói vừa hết lời, cô lập tức cúp điện thoại, dựa vào ghế, hai mắt nhắm lại, lệ lăn khỏi hốc mắt.

Thôi Sư Viễn sững sờ nhìn điện thoại di động một lúc. Nó đang oán trách mình đối với nó chưa đủ tốt sao?

Đúng, ông quả thực không thích Aimee. Nếu như không phải nó chưa từng làm được một chuyện gì khiến cho ông hài lòng ông cũng sẽ không đối đãi với nó như thế.

"Tổng giám đốc!" Tam Chân Mộc Điền đẩy cửa đi vào, thấy cô đang ngồi dựa vào ghế.

Thấy có người đi vào, cô lập tức xoay ghế lại, đưa lưng về phía ông, không để cho bất kỳ ai thấy nước mắt nơi khóe mắt kia.

"Có chuyện gì sao?" Tam Chân Mộc Điền vốn cho là mình nhìn lầm, nhưng sau khi nghe thấy âm thanh của cô, ông lập tức hiểu, người phụ nữ này đúng là đang khóc.

"Tan việc rồi!" Ông nhàn nhạt mở miệng, sau đó lập tức đi ra ngoài.

Hình như cô đang cố ý trốn tránh, không để cho kỳ ai thấy nước mắt của mình.

Nghe thấy tiếng đóng cửa, cô mới xoay người lại, nhẹ nhàng lau đi nước mắt.

Tại sao cô lại khóc chứ? Cô là Aimee, Aimee là người vô tâm, không biết yêu, không có bất kỳ tình cảm nào.

Nhưng mà, nếu như có người đối tốt với cô, cô sẽ nhớ cả đời, nếu như có người nào đối xử không tốt với cô, cô cũng sẽ báo thù, sẽ không cho bọn họ bất kỳ cơ hội nào.

Thôi Sư Viễn không tốt với cô, như vậy cô cũng không cần để cho ông ta coi trọng mình.

Mở một bên ngăn kéo ra, bên trong, một thanh súng lục đang lấp ló nằm đó. Lấy nó ra ngoài, bỏ vào trong túi xách của mình, cô lập tức đi ra khỏi phòng làm việc.

Tại Từ Mị, trong phòng làm việc của tổng giám đốc. . .

"Anh đã nghe chuyện về Thôi Phác chưa?" Dạ Thiên ngồi một chỗ, xem tin tức trên báo chí. Cho tới nay, trên thị trường, điện thoại của Thôi Phác đều tiêu thụ rất tốt, nhưng ngày hôm qua tất cả khách hàng lại yêu cầu trả lại hàng.

Mặc dù, bọn họ không biết những sản phẩm này rốt cuộc có vấn đề gì, nhưng mà chuyện này xảy ra nhất định sẽ gây tổn thất nghiêm trọng cho Thôi Phác.

"Buổi sáng đã thấy rồi. Nhưng mà tôi thật không thể nghĩ ra được người phụ nữ tên Aimee này, chưa được một tuần đã gây ra chuyện lớn như vậy, xem ra chỉ số phá hỏng việc tốt của cô ta rất cao." Cung Hinh Dục nói, vừa giống như đùa giỡn, vừa giống như nghiêm túc, sau đó lập tức rời đến trên ghế sofa.

"Nhưng mà tôi cảm thấy chuyện này hình như có chút gì đó, thật khó nói, dù sao tôi cũng có cảm giác là cô ta cố ý làm như vậy." Sau khi xem xong tin tức trên báo, cảm giác của anh chính là như thế.

Hình như Aimee đang trả thù người nào đó, cho nên mới làm như vậy.

"Thật sao? Nhưng mà tôi lại cảm thấy chuyện này đúng là cô ta đang nhắm vào một người nào đó, nhưng tuyệt đối không phải là chúng ta!" Thật ra thì Cung Hinh Dục cũng cảm thấy, Aimee cũng không giống một người ngu ngốc đến thế, chỉ vì muốn giành khách hàng của công ty bọn họ mà làm hỏng cả danh tiếng đã dày công xây dựng trước đó của công ty. Hơn nữa, nếu như công ty sụp đổ, cô ta cũng không được lợi ích gì cả. Vậy cô ta làm như vậy rốt cuộc là vì cái gì? Là vì trả thù người kia, hay là vì cái gì? Chuyện khó hiểu như vậy, bọn họ cũng phải đi điều tra một chút xem thế nào. Nếu như không điều tra bọn họ cũng không yên tâm, cũng không biết phải làm như thế nào.

"Dạ Thiên, cậu điều tra chuyện này xem như thế nào đi! Xem xem sự việc rốt cuộc là như thế nào!" Dạ Thiên gật đầu. Anh cũng có hứng thú điều tra chuyện này, xem xem rốt cuộc tại sao cô ta lại muốn làm như vậy, hơn nữa làm như vậy cũng chẳng có lợi ích gì đối với cô ta.

"Tôi cũng có hứng thú, rất muốn xem xem cô ta rốt cuộc là vì cái gì mà phải làm như vậy." Anh nhìn thẳng vào mắt Cung Hinh Dục nói.

"Tôi đi ra ngoài đi dạo đây!" Dạ Thiên khép máy vì tính lại, lập tức xoay người đi ra ngoài. Cung Hinh Dục biết cậu ấy đi ra ngoài là để nghĩ xem nên điều tra như thế nào. Anh gật đầu đồng ý. Dù sao Dạ Thiên cũng sẽ có phương pháp xử lý của mình, anh không cần phải hỏi nhiều để làm gì.

Sau khi Dạ Thiên rời khỏi phòng làm việc, Cung Hinh Dục lập tức trở lại bàn làm việc của mình, bắt đầu công việc.

Thôi Thục Viện hiện tại như thế nào, anh cũng không rõ. Anh đã để Phong đến Hàn Quốc xem xét, nhưng một chút tin tức cũng không có. Đối với anh mà nói, Thôi Thục Viện có thể không tính là cô gái rất tốt, nhưng dù nói thế nào, cô cũng là người đầu tiên anh gặp ở Hàn Quốc, hơn nữa nếu như không phải vì cô..., anh cũng không biết tiếp theo mình phải làm cái gì? Phải làm như thế nào, mặc dù cách làm của cô có thể đã làm anh rất tức giận, nhưng mà mọi chuyện cũng đã xảy ra rồi, cho dù anh có trách cô thì cũng không thể làm thay đổi được những chuyện đó. Giống như Tổng Tâm Dao đã từng nói. Cô không trách anh, tất cả mọi chuyện đã xảy ra đều là ý trời, nếu đã là ý trời, vậy thì cần gì phải trách người khác chứ?

"Phong Điều tra như thế nào rồi?" Bây giờ anh muốn biết tình hình của cô như thế nào cho nên lập tức gọi điện thoại cho Phong.

"Tìm được nơi ở của Thôi Sứ Viễn rồi, nhưng mấy ngày qua, đều không nhìn thấy Thôi Thục Viện." Phong đã đợi bên ngoài nhà Thôi Sứ Viễn bốn năm hôm, nhưng không hề nhìn thấy Thôi Thục Viện ra vào ngôi nhà này.

"Vậy cậu có thấy chỗ nào khả nghi không?" Anh càng thêm lo lắng, không biết Thôi Sứ Viễn đã làm gì cô.

Nếu cô chỉ là con nuôi của ông ta thì có thể đối với Thôi Sứ Viễn mà nói, cô cũng chỉ là một công cụ, nếu như cô không còn lợi dụng được nữa, như vậy cô cũng sẽ không còn bất kỳ giá trị nào, có thể vì ông mà sống thì cũng có thể vì ông mà chết.

"Ngày nào cũng có một người làm đưa thức ăn đến phòng tối, một ngày ba bữa, còn có người canh giữ bên ngoài, hơn nữa trong tay bọn họ đều có súng." Thôi Sứ Viễn rốt cuộc là người ca thân phận như thế nào? Loại súng trường như thế này, người làm trong giới thương nhân buôn bán bình thường không thể có được. Nếu như ông ta không buôn lậu súng ống vậy ông ta nhất định sẽ không thể có chúng. Xem ra anh phải điều tra chuyện này thật kỹ mới được. Nếu như tra được, anh còn có thể làm được một vụ lớn đấy.

"Theo như cậu nói, phòng tối đó rất khả nghi. Nếu như có thể, cậu nên nghĩ ra biện pháp vào đó xem một chút." Nói chuyện với Phong thêm một lúc, chỉ dặn dò anh ở ngoài phải cẩn thận một chút, cũng không nói gì nhiều hơn.

Trong phòng tối đó, nhất định là Thôi Thục Viện. Nếu như không phải cô bị nhốt ở trong đó..., thì ở trong đó là ai?

Một ngày ba bữa cơm đều có người đến đưa đồ ăn, hơn nữa còn ở trong phòng tối, có tới chín mươi phần trăm khả năng là Thôi Thục Viện đang bị nhốt ở đó.

Tiếp theo chắc chắn Aimee sẽ có hành động. Nếu như trong công ty đã xảy ra chuyện lớn như vậy, mà cô ta muốn bắt đầu trả thù vậy thì hiện tại cô ta đã bắt đầu hành động rồi.

Nếu như không có động tĩnh gì, chắc chắn không phải là phong cách của cô ta, nhưng mà anh có chút tò mò. Rốt cuộc Aimee muốn ra tay với ai?

"Tổng giám đốc, không xong rồi!" Thư ký vội vàng, hấp tấp chạy vào, trên cánh tay còn chảy máu.

"Xảy ra chuyện gì vậy?" Thấy máu trên tay cô, anh cũng giật mình.

"Thôi Thục Viện tới, còn cầm súng trong tay, đã làm khá nhiều người trong công ty bị thương." Đúng lúc cô đi xuống lầu một lấy tài liệu, không ngờ lại bị cô ta bắn trúng.

"Bây giờ cô ta đang ở đâu?" Anh cũng không có thù oán gì với cô ta, tại sao cô ta lại chạy đến công ty anh? Chẳng lẽ là bởi vì chuyện anh vẽ hình rùa đen lên xe cô ta ngày hôm đó?

Cô ta sẽ không hẹp hòi như vậy chứ? Chuyện đó mà cô ta cũng nhớ kỹ thế sao?

"Ồ đại sảnh!" Thư ký cố nén cơn đau trên tay, chạy tới phòng làm việc của tổng giám đốc, chỉ vì muốn nói cho anh biết chuyện này.

"Cô đi bằng bó trước đi, tôi xuống xem thế nào!" Cô ta lại chạy đến công ty anh để làm loạn, hơn nữa còn làm nhân viên của anh bị thương. Cung Hinh Dục lập tức gọi điện thoại cho bảo vệ, bảo bọn họ chạy tới đại sảnh bằng tốc độ nhanh nhất.

Mặc dù bọn họ đang ở trong công ty, nhưng muốn đến đại sảnh, cũng không thể nhanh như vậy được.

Trong đại sảnh.

"Gọi Cung Hinh Dục ra đây? Nếu như không gọi anh ta ra đây, tôi sẽ cho đầu nó nở hoa!" Cô ta lôi kéo một nữ nhân viên, súng để trên đầu cô ấy.

Tất cả mọi người đều sợ hãi, trốn dưới mặt bàn, có một số người bị thương cũng len lén chạy đến phía sau ghế sofa ẩn nấp, chỉ sợ cô ta lại nổi điên lần nữa, sẽ bắn loạn.

"Aimee, cô muốn như thế nào?" Khi Cung Hinh Dục xuống tới nơi, thấy nhân viên của mình bị cô ta uy hiếp, anh thật sự cảm thấy tức giận.

"Tôi muốn như thế nào?" Aimee cười lạnh, tin tức của anh ta cũng nhanh nhạy thật đấy. Cô mới vừa bắt được cô nhân viên này làm con tin mà anh ta đã xuống dưới lầu rồi.

"Cô buông nhân viên của tôi ra trước đi, có chuyện gì chúng ta từ từ nói sau." Hiện tại, cái anh muốn không phải là mạng của mình, mà là mạng của nhân viên.

Nơi này là công ty, nếu như một nhân viên gặp chuyện không may, anh cũng sẽ không có cách nào đối mặt với người nhà của họ.

"Anh làm con tin cho tôi sao?" Aimee không ngốc, nếu như cô thả tay người nhân viên này ra, nhân viên bảo vệ của anh sẽ nổ súng ngay lập tức.

"Có chuyện gì, chúng ta có thể từ từ bàn luận, tại sao nhất định phải lựa chọn phương pháp này để giải quyết?" Anh không biết, rốt cuộc mình đã đắc tội với cô ta vào lúc nào nữa.

Tại sao cô ta lại muốn chạy đến công ty anh gây chuyện, hơn nữa còn mang theo súng, loại súng này nhìn qua là có thể biết rõ là của mafia, nhưng anh không hề nghĩ tới bọn họ lại có loại này.

"Từ từ nói? Tôi không có gì để nói với anh hết, nếu như không phải muốn công ty của anh thì tôi chạy tới đây làm cái gì?" Nếu như cô có thể lấy được Từ Mị, thì ít nhất cô cũng đã lập được một công lớn cho Thôi Sử Viễn. Nhưng mà nếu như cô cứ như vậy mà trở về thì chắc chắn ông ấy sẽ không bỏ qua cho cô.

"Nếu như cô muốn công ty của tôi, cô hoàn toàn có thể to gan khiêu chiến, nếu như cô có thực lực, hoàn toàn có thể hạ gục công ty tôi bất cứ lúc nào." Từ trước đến giờ anh đều rất thương thức người có thực lực, còn người giống như cô ta, vĩnh viễn anh đều cảm thấy cô ta chỉ là cái bao cò chứ không phải là một người có tài.

"Anh nghĩ tôi có nhiều thời gian để chơi đùa với anh như thế sao?" Thời gian của cô đã không còn nhiều nữa, cô chỉ có thể dùng thủ đoạn như thế này để giải quyết thôi.

Khi quyết định làm chuyện này, cô cũng đã hoàn toàn buông tha chính mình. Cho dù tiếp theo có xảy ra bất cứ chuyện gì cô cũng sẽ tiếp nhận. Kể cả là phải đối mặt với cảnh sát, vậy thì như thế nào?

Cô đã nghĩ kỹ rồi, cô phải làm!

Cô là Aimee, không phải Thôi Thực Viện, người phụ nữ kia đã nói làm nhưng có thể làm cũng có thể không làm. Nhưng mà cô không như thế, cô đã nói làm là sẽ làm, cho tới bây giờ cũng chưa từng thay đổi vì bất cứ chuyện gì.

"Tôi thật sự không biết, Thôi Sử Viễn có cái gì tốt để cho cô phải làm như vậy?" Anh nghĩ cô muốn đi trả thù người đối xử không tốt với cô ta, nhưng hoàn toàn không nghĩ tới, người cô ta muốn đối phó lại chính là mình

"Ông ấy là cha của tôi, ông ấy đã nuôi dưỡng tôi bao nhiêu năm, những chuyện ông ta làm cho tôi đã đủ rồi. Anh nghĩ tôi là người ngu sao? Tôi cho anh biết, tôi không phải! Đây là phương pháp nhanh nhất, có thể lấy được công ty anh trong thời gian ngắn nhất, đây mới là mục đích của tôi." Cô ta cười lạnh, nếu đã làm thì sao phải sợ chứ?

Vĩnh viễn không có người nào biết, trong lòng cô đang suy nghĩ gì? Bởi vì, cho tới bây giờ cô ta đều không biểu lộ cảm xúc của mình ra ngoài.

"Cô thả nhân viên của tôi ra trước rồi hãy nói. Cô muốn nói chuyện gì, tôi có thể nói với cô." Nữ nhân viên kia đã khóc nức nở rồi, nếu như còn tiếp tục như vậy nữa anh thật không biết, tình huống tiếp theo sẽ như thế nào nữa.

Súng của cô ta, có thể sẽ cướp cô, nếu như cô ta đột nhiên cướp cô, vậy thì phải làm sao?

"Thả? Được! Anh bảo tất cả bảo vệ rời khỏi đây đi, tôi lập tức thả cô ta." Súng trong tay bọn họ, không thể so với súng trong tay cô nhưng cũng không kém hơn bao nhiêu, hơn nữa tốc độ của họ nhanh hơn cô rất nhiều.

Nếu như bọn họ ở chỗ này phản kháng thuộc về cô sẽ không cao.

"Mọi người lùi ra, đi ra khỏi đây đi!" Anh hoàn toàn không lo lắng về khẩu súng trong tay cô ta. Anh không rõ bản lĩnh của cô ta như thế nào, nhưng mà anh có lòng tin đối với tài phi tiêu của mình.

"Bọn họ đều đi rồi, cô muốn như thế nào?" Cô đẩy nữ nhân viên kia ra, cầm súng hướng về phía Cung Hình Dục.

"Anh muốn tôi bắn một phát lên đầu anh hay là làm cho ngực anh thủng một lỗ đây?" Aimee nhìn, trong mắt là nụ cười khát máu.

"Vậy phải xem cô muốn thế nào. Nhưng mà tôi không xác định được, cô thật sự có bản lĩnh bắn tôi sao?" Anh không tin người phụ nữ này có năng lực như vậy.

Cung Hình Dục anh cũng không phải là dạng người ngồi không chơi đùa. Nếu như chỉ vì hai ba câu nói của cô ta đã bị dọa sợ thì anh cũng đã không thể lẫn lộn trên thương trường lâu như thế.

"Tôi cảm thấy, trước tiên bắn một phát vào chân anh, một phát vào tay, sau đó sẽ làm bảo bối của anh tàn phế. Tiếp theo là mọi một con mắt của anh ra rồi vút anh vào nhà chứa rần, anh cảm thấy như thế nào?" Lời cô ta nói ra..., cho dù là ai đều sẽ cảm thấy vô cùng kinh khủng, nhưng mà đối với Cung Hình Dục mà nói, đây tính là cái gì?

Lúc anh 7 tuổi cũng đã biết Ngự Hành Phong, cũng không phải chỉ mới gặp một hai con rần. Khiến anh tàn phế? Cô ta cảm thấy cô ta có khả năng đó sao?

Sau khi đưa con đến cổng trường học, Tống Tâm Dao lập tức đến công ty của Cung Hình Dục. Cô muốn đến xem thử xem anh có thời gian hay không, nếu như anh có thời gian rảnh rỗi, cô muốn anh đi dạo một vòng với cô. Đã lâu rồi bọn họ chưa đi dạo cùng nhau.

Nếu như có nhiều thời gian thì cô sẽ trở về nhà, thay quần áo đẹp, anh và cô sẽ chuẩn bị thật tốt sau đó cùng nhau ra ngoài hưởng thụ không gian riêng chỉ có hai người. Nhưng mà khi cô vừa bước đến cửa công ty đã bị dọa sợ.

Hầu như tất cả nhân viên đều đứng ở cửa, chặn đứng lối vào, hơn nữa còn có mấy nhân viên bị thương đang băng bó ở bên cạnh.

"Xảy ra chuyện gì?" Cô kéo một nhân viên tiếp tân lại hỏi.

"Cô chủ!" Cô cúi đầu, không biết có nên nói với cô ấy chuyện xảy ra bên trong không.

"Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Mau nói đi!" Nhất định bên trong đã xảy ra chuyện gì đó, nếu không có chuyện gì xảy ra thì sẽ không có người bị thương như thế này. Công ty được bảo vệ tốt như thế, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?

Cung Hình Dục đâu? Tại sao cô không nhìn thấy anh?

Tổng Tâm Dao càng lo lắng hơn, cô đã hỏi nhiều người, hỏi từng người một nhưng không ai muốn trả lời cho cô biết.

"Tránh ra." Cô rất lo lắng cho Cung Hình Dục, không phải chỉ còn một mình anh ở bên trong đó chứ?

"Cô chủ, cô không thể đi vào!" Bảo vệ không dám cho cô vào, nếu như cô bị thương thì phải làm thế nào?

"Mau tránh ra cho tôi, nếu như không tránh ra, bây giờ tôi sẽ sa thải anh, ngay lập tức!" Cô vẫn có quyền hạn này, hơn nữa Cung Hình Dục vẫn còn ở bên trong, cô thật sự không yên tâm.

"Cô chủ, xin hãy cẩn thận một chút!" Cuối cùng bảo vệ cũng nhường lối đi cho cô. Họ đi theo Cung Hình Dục cũng không phải mới chỉ một năm hai năm, cho nên bọn họ cũng hiểu biết không ít về tổng Tâm Dao. Nếu như bọn họ không cho cô vào, nhất định cô sẽ sử dụng phương pháp khác, phải vào đó bằng mọi giá. Vậy nên bọn họ chỉ có thể cho cô đi thẳng vào đó thôi.

Khi Tổng Tâm Dao đi vào đại sảnh, suýt chút nữa đã ngã đi. Bởi vì cô nhìn thấy Aimee đang cầm súng hướng thẳng về phía Cung Hình Dục.

"Dao Dao, đừng tới đây!" Cung Hình Dục vừa ngẩng mặt lên đã nhìn thấy Tổng Tâm Dao đi vào.

Mấy tên ngu ngốc kia tại sao lại dám cho cô đi vào đây như thế này chứ? Nếu như cô bị thương thì phải làm sao đây?

"Xem ra, mạng của vợ anh còn quan trọng hơn mạng anh nhỉ!" Aimee hoàn toàn không nghĩ tới, Tổng Tâm Dao sẽ đến đây, xem ra cô ta cũng muốn đến đây chịu chết. Nếu cô ta đã muốn như vậy, thì tại sao cô lại không hoàn thành ý muốn đó giúp cô ta chứ?

"Nếu như cô dám ra tay với cô ấy, tôi sẽ khiến cô sống không bằng chết." Cung Hình Dục nói được là làm được, đối với người phụ nữ này, anh cũng không có biện pháp nói chuyện với cô ta nữa, cô ta hoàn toàn không hiểu ý anh muốn nói mà cô ta cũng hoàn toàn không muốn nghe anh nói. Vì thế anh cũng không cần tốn hơi tốn sức nói chuyện với cô ta làm gì nữa.

"Anh là ai chứ? Tại sao tôi phải nghe lời anh?" Cây súng vừa được hạ xuống giờ lại nâng lên hướng vào Tổng Tâm Dao.

"Cuối cùng là cô muốn cái gì?" Tổng Tâm Dao thật không hiểu, người phụ nữ này rốt cuộc muốn làm gì? Để giải quyết chuyện này nhất định phải có một người chết cô ta mới bằng lòng sao?

"Tôi muốn cái gì à? Vậy phải hỏi chồng cô, chỉ cần anh ta sang tên Từ Mị cho tôi, tôi sẽ lập tức thả hai người ra, cũng sẽ không ra tay với các người nữa." Cô ta tin rằng Tổng Tâm Dao là một người phụ nữ sợ chết.

"Nếu cô đã nói như vậy thì cô bắn tôi đi!" Tổng Tâm Dao nhắm mắt lại. Đây là sự nghiệp của nhà họ Cung, nếu như chỉ cần mạng của cô có thể giải quyết mọi chuyện, vậy thì cô tình nguyện làm như thế.

"Muốn chết đến thế sao, như vậy tôi sẽ giúp cô!" Nói xong, đạn từ trong súng của cô ta bắn ra ngoài, bay thẳng tấp về phía Tổng Tâm Dao.

Chứng kiến một màn như vậy, ánh mắt của Cung Hình Dục giống như đang tua lại một bộ phim. Bộ phim tua lại từ năm bọn họ gặp nhau ở trong khách sạn, cho đến khi bọn họ kết hôn, du lịch. Tất cả trí nhớ đều đã trở lại trong đầu anh. Cung Hình Dục mở hai mắt ra, chạy nhanh về phía Tổng Tâm Dao.

Anh không thể để cho cô bị thương, khi chạy tới cách Tổng Tâm Dao khoảng một mét, Cung Hình Dục nhào qua, ôm cô vào trong ngực, hai người cùng ngã trên mặt đất.

"Dao Dao, em không sao chứ!" Cung Hình Dục vội vàng kéo Tổng Tâm Dao, kiểm tra xem cô có bị thương ở chỗ nào không.

"Em không sao, anh thật ngốc, tại sao lại xông tới đây như thế này chứ hả?" Nếu như viên đạn kia bay nhanh hơn chút nữa thì không phải anh đã bị thương rồi sao?

"Anh không muốn nhìn thấy em bị thương một lần nữa. Đã trải qua một lần chuyện của Mộc Thanh Thanh, anh không muốn bây giờ lại xảy ra một lần nữa." Cho đến bây giờ khi nhớ tới chuyện lần đó, anh vẫn cảm thấy đau lòng.

"Anh... Anh đã nhớ lại rồi sao?" Cô nhìn thấy Cung Hình Dục gật đầu, lập tức cảm thấy vô cùng vui vẻ nhào vào trong ngực anh.

"Á"

"Anh làm sao vậy?" Khi cô ôm anh, lại nghe thấy anh rên rỉ.

"Không sao, vừa mới bị đạn bắn trượt qua, hơi đau chút thôi, đừng lo lắng!" Trên cánh tay còn chảy máu, mà chỗ Tống Tâm Dao ôm vừa vặn là chỗ anh bị thương.

"Cho em xem!" Nhìn máu chảy dài trên cánh tay anh, cô đau lòng nhìn Cung Hình Dục, thật không biết nên nói anh ngu, hay là nói anh quá yêu mình nữa? Tại sao lại liều lĩnh chạy tới như thế chứ?

"Hai người yêu thương nhau như thế đã đủ chưa? Hai người quả thực làm cho người ta rất hâm mộ, nhưng cũng rất chói mắt." Cô ta lại giơ súng lên, chẳng qua, khi cô ta mới vừa giơ súng lên, súng trên tay lập tức rơi xuống trên đất.

"Choi chẳng vui gì cả!" Dạ Thiên nhảy từ trên cây cột xuống, anh cũng không biết, mình đã ở trên đó đợi bao lâu rồi, thế mà không có ai phát hiện ra sự xuất hiện của anh.

"Tiểu tử, công phu của cậu tốt lên nhiều rồi đấy!" Cung Hình Dục cười nhạt.

"Ừ, còn anh mai một không ít, thậm chí tôi đã ở đây chơi đùa lâu như vậy rồi mà anh cũng không biết!" Dạ Thiên đi tới bên cạnh Aimee, khom người nhặt khẩu súng lục trên đất lên.

"Bên trong cũng không có đạn, cô còn muốn đùa giỡn với người khác nữa sao, có muốn không?" Dạ Thiên trả lại súng cho cô ta. Chỉ cười lạnh.

"Định xử lý cô ta như thế nào đây?" Đưa vào đồn cảnh sát? Cũng không hay lắm nhỉ?

"Trước tiên cứ giam cô ta lại đã, ngày mai đưa cô ta về Hàn Quốc." Cung Hình Dục còn muốn đến chỗ Thôi Sứ Viễn. Xem xem đó là nơi như thế nào mà lại có thể luyện được nhiều người như vậy.

Có lẽ Tam Chân Mộc Điền cũng là người của ông ta.

"Biện pháp này không tệ, tôi cũng có hứng thú muốn đi xem cái người tên Thôi Sứ Viễn đó rốt cuộc là người như thế nào." Anh thật sự rất tò mò.

"Tay anh đang bị thương, còn muốn đi công tác sao?" Không biết Tống Tâm Dao lấy đâu ra một tấm vải, cẩn thận băng bó vết thương cho anh.

"Vợ à, nếu không chúng ta cùng đi. Đến đó rồi chúng ta đi đảo JeJu chơi nhé." Bọn họ đã đi rất nhiều nơi nhưng mà chưa từng đến Hàn Quốc.

"Bọn nhỏ thì sao? Còn hai đứa bé mới sinh đó?" Cô cũng muốn đi, nhưng mà còn hai đứa bé phải làm thế nào? Ai sẽ chăm sóc chúng?

"Kỳ Kỳ và Diễm Diễm cũng lớn rồi, sẽ biết tự chăm sóc mình, đưa Tử Dật đến chỗ mẹ, nhờ mẹ trông mấy ngày, còn Tử Kiêu và Âm Na thì đi cùng chúng ta!" Mặc dù mang theo hai đứa bé cũng không phải chuyện dễ dàng gì, nhưng cũng chỉ có thể làm như vậy. Nếu như không làm như vậy, Tống Tâm Dao nhất định sẽ không đi cùng anh.

Nếu như anh đi một mình, chắc chắn Tống Tâm Dao cũng sẽ không yên tâm. Chuyện này thật đúng là rắc rối.

"Để em suy nghĩ đã!" Cô đã hơi dao động rồi. Thế nhưng mà vẫn không thể nào có được thế giới riêng của hai người.

"Được!" Cung Hình Dục gật đầu.

"Đi thôi" Vết thương trên tay anh nếu như không được băng bó cẩn thận, cũng không biết có bị làm sao không nữa?

Người đàn ông này, thật đúng là không biết tự chăm sóc mình.

"Đi đâu?" Hiện tại, anh muốn ở lại công ty xử lý xong mọi chuyện đã.

"Giao chuyện trong công ty lại cho Dạ Thiên xử lý, anh theo em đến bệnh viện trước đã." Tay của anh đang chảy máu, cô thấy rất đau lòng!

"Không cần đi bệnh viện, trở về phòng làm việc nghỉ ngơi một chút là được rồi!" Vết thương nhỏ như vậy cần gì phải đi bệnh viện. Phụ nữ đúng là chỉ thích chuyện bé xé ra to.

"Anh có đi hay không?" Tống Tâm Dao thấy bộ dáng anh như vậy, lập tức cảm thấy tức giận, thân thể của mình mà cũng không biết tự chăm sóc.

"Được rồi! Được rồi! Đi thôi!" Cung Hình Dục biết, nếu như hôm nay không nghe theo lời của cô thì mấy ngày nữa cô chắc chắn sẽ không để ý đến anh.

Lúc này Tống Tâm Dao mới hài lòng, nhấn bảo vệ chuẩn bị xe. Vốn là Cung Hình Dục muốn tự lái xe đi, nhưng mà vừa tiếp xúc với ánh mắt của Tống Tâm Dao, anh đã bỏ ngay ý định đó!

Trong công ty nhiều chuyện phải xử lý như vậy, Tống Tâm Dao cũng đành tự lái xe đi. Thật may mắn là cô đã học xong, nếu không, nhất định lại phải nhờ người khác chở đi. Cung Hình Dục cũng sẽ nói cô, chỉ là một chuyện nhỏ cần gì phải làm lớn lên như vậy.

Từ trong bệnh viện đi ra, Cung Hình Dục nhìn Tống Tâm Dao đang tức giận, không rõ tại sao mà cô lại tức giận như thế?

"Vợ à, em làm sao vậy?" Cung Hinh Dục nhìn cô, có chút lo lắng. Đã xảy ra chuyện gì sao?

"Anh nói cho em nghe đi. Bảo vệ của anh không thể bảo vệ anh an toàn được sao? Tại sao tất cả bọn họ đều ở bên ngoài, mà một mình anh lại ở bên trong, nếu như cô ta hành động nhanh hơn một chút, Dạ Thiên cũng không có ở đó thì anh tính sao đây hả?" Tống Tâm Dao không thể chịu nổi khi nhìn thấy anh bị thương.

Trước kia anh bị thương hai lần, đã dọa cô không ít, nếu như anh lại phải chịu thêm hai lần bị thương nữa, cô thật không biết, tiếp theo cô phải làm thế nào?

"Là anh bảo bọn họ đi ra, em đừng tức giận."

"Anh bảo bọn họ đi ra? Vậy bọn họ cũng không biết len lén bảo vệ anh sao?" Anh trả lương cho bọn họ không phải vì để họ bảo vệ an toàn cho mọi người, nhất là anh sao? Cuối cùng, người bị thương nhiều nhất, vẫn là Cung Hinh Dục.

"Tốt lắm, tốt lắm, đừng tức giận nữa, anh biết rồi! Lần sau nhất định anh sẽ chú ý!"

"Còn có lần sau?" Không phải anh đang muốn lấy mạng cô chứ?

Loại chuyện như vậy, chỉ một lần cô đã ngại nhiều rồi thế mà anh lại còn nói với cô là 'lần sau sẽ chú ý' sao?

"Được rồi, được rồi, là anh nói sai. Không có lần sau, được chưa?" Cung Hinh Dục biết cô đang lo lắng cho anh, vì anh mà khổ sở. Nhưng hình như hôm nay cô hơi lo lắng quá. Bác sĩ cũng đã nói là anh không sao, thế mà cô vẫn sợ như vậy.

"Anh đúng là ngu ngốc. Anh không thể tự hăm sóc tốt cho mình sao?" Âm thanh của cô đột nhiên mềm nhẹ lại, có chút ảm ức. Chỉ trong khoảng thời gian ngắn, Cung Hinh Dục thật sự không chịu nổi.

"Không sao, không cần lo lắng!" Cung Hinh Dục ôm cô vào trong lòng. Anh có thể cảm thấy cô thật sự rất sợ hãi.

"Nhìn thấy anh bị thương, em thật sự vô cùng lo lắng, anh có biết không? Nhìn bộ dạng anh như thế này, em càng không yên tâm. Anh không thể làm gì khiến em yên tâm được sao hả?" Cung Hinh Dục cảm thấy hôm nay Tống Tâm Dao có gì đó không đúng, không giống cô thường ngày. Rốt cuộc là tại sao?!

"Em làm sao vậy hả? Em không giống như bình thường, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" Bộ dáng này của cô tại sao lại khiến anh nghĩ tới cô đang nhấn nhủ mọi thứ, như đi ngón vậy chứ?

"Không sao cả? Lo lắng cho anh thôi!" Tựa vào trong ngực anh, Tống Tâm Dao len lén cười, nếu như không dọa anh một chút, về sau anh nhất định sẽ không biết tự chăm sóc tốt cho mình.

"Không đúng, nhất định em có chuyện gì giấu anh. Anh là chồng em, có chuyện gì mà em không thể nói với anh sao?" Cung Hinh Dục cảm thấy không thích hợp.

"Em sẽ nói với anh, nhưng mà, anh nhất định phải đồng ý với em vài việc." Tống Tâm Dao ngẩng đầu nhìn anh. Thấy anh gật đầu cô bắt đầu ra điều kiện.

"Thứ nhất, anh không thể để cho mình bị thương, đồng ý không?"

"Anh nhất định sẽ cố gắng không để cho mình bị thương!" Anh cũng không thể bảo đảm rằng mình sẽ không bao giờ bị thương nữa. Dù sao, những chuyện này cũng không phải do anh định đoạt. Bởi vì tiếp theo có xảy ra chuyện gì, anh cũng không thể đoán trước được.

"Thứ hai, phải chăm sóc mình thật tốt, không nên coi tất cả mọi chuyện đều là chuyện nhỏ mà không quan tâm đến nó!" Giống như hôm nay cũng thế. Bảo anh đến bệnh viện băng bó vết thương, anh lại nói với cô cái gì? Cái gì mà 'vết thương nhỏ như vậy, tự xử lý một chút là được rồi'?!

"Được!" Hiện tại vì đã có vợ chăm sóc, cho nên anh thật sự cũng lười chăm sóc bản thân hơn nhiều.

"Thứ ba, đứng trước mặt cướp không được bày ra bộ dáng như vậy. Anh cho rằng mình đẹp trai lắm hả?" Cô thật sự không còn lời nào để nói với anh nữa. Người đàn ông đáng chết này, chuyện hôm nay, tối nay về nhà cô nhất định sẽ tính toán với cô.

"Vợ à, cho dù anh có đẹp trai thì anh cũng chỉ là của một mình em thôi!" Cung Hinh Dục cười nói.

"Anh đừng đắn đo lại cho em!" Tạm thời Tống Tâm Dao vẫn chưa nghĩ ra điều kiện khác, hiện tại chỉ có ba điều này thôi.

"Còn nữa không?"

"Tạm thời không có, nếu như bao giờ cso thêm tự em sẽ nói cho anh biết!" Tống Tâm Dao nhìn thời gian.

"Chúng ta về nhà đi!" Tống Tâm Dao chui từ trong ngực anh ra. Sau khi ngồi lên xe, cô lập tức khởi động xe. Bọn họ vẫn nên về nhà thôi!

"Em vẫn chưa nói cho anh biết em bị làm sao mà!" Cung Hinh Dục bị lừa vẫn đang truy hỏi.

"Em lo lắng, sợ hãi, cho nên mới phải nói những lời đó, gần đây xảy ra nhiều chuyện như vậy, em thật sự không muốn anh xảy ra bất cứ chuyện gì. Anh hiểu không?" Tống Tâm Dao nhìn anh một cái sau đó tập trung vào việc lái xe.

"Các con đâu rồi?" Cung Hình Dực đi từ thư phòng ra, nhưng không nhìn thấy hai đứa nhỏ đâu, mặc dù giường ở đây, nhưng chỉ có Tống Tâm Dao ngồi trên đó, cũng không thấy cô ôm các con.

"Buổi tối các con sẽ ngủ cùng vú nuôi!" Cô tựa vào giường xem sách.

"Ừ! Anh đi tắm." Anh cầm áo choàng tắm lên, đi vào trong phòng tắm, mặc dù có cảm thấy hơi kì quái là tại sao hôm nay Tống Tâm Dao lại để các con ngủ với vú nuôi.

Có lẽ cô ấy mệt mỏi quá, muốn được ngủ một giấc thật ngon thôi! Không cần nghĩ nhiều nữa.

Khi trở lại phòng, Tống Tâm Dao vẫn còn đang xem sách.

"Đừng xem nữa! Ngủ đi!" Cung Hình Dực chui vào trong chăn, sau đó đưa tay lấy sách từ trong tay cô.

"Sách của em!" Tống Tâm Dao có ý định sau khi xem xong chương này sẽ bắt đầu dạy dỗ anh, nhưng không nghĩ tới, anh lại lấy lại sách trong tay cô.

"Đừng xem nữa, gần đây em mệt như vậy, mau ngủ đi!" Cung Hình Dực tắt đèn cạnh đầu giường.

"Bây giờ anh muốn ngủ sao?" Trước kia, Cung Hình Dực sẽ nói chuyện một lát với cô, nhưng tối nay lại nằm thẳng xuống giường.

"Em không mệt sao?" Anh thật sự rất buồn ngủ. Mấy buổi tối liên, anh vì muốn để Tống Tâm Dao được ngủ nhiều hơn một chút cho nên mỗi đêm khi các con tỉnh giấc, anh lại lập tức bỏ dậy, chỉ sợ bọn nhỏ sẽ đánh thức cô.

"Ông xã, chúng ta trò chuyện một lát đi!" Tống Tâm Dao nằm trên ngực anh, bàn tay nhỏ bé vẽ lên các vòng tròn trên lồng ngực.

"Nói chuyện gì?" Cung Hình Dực mở mắt, nhìn người phụ nữ đang nằm ở trên ngực mình, đôi tay nhỏ bé còn không ngừng nhích tới nhích lui.

"Nếu như anh không muốn nói thì thôi, anh ngủ đi!" Tống Tâm Dao nhìn dáng vẻ của anh, hình như anh thật sự rất mệt mỏi.

"Nếu như em không mệt thì anh sẽ nói chuyện với em!" Cung Hình Dực kéo đôi tay không an phận của cô lại, đặt lên môi hôn một cái, sau đó nắm thật chặt trong lòng bàn tay mình.

"Trước hết, anh phải nói cho em biết, khi anh quên em và các con, anh có xảy ra loại quan hệ kia với Thôi Thực Viện không?" Cô rất sợ, anh sẽ nói là 'có', nếu như thật sự đã xảy ra chuyện đó, cô nhất định sẽ khiến anh đẹp mặt.

"Tại sao đột nhiên lại hỏi đến chuyện này?" Anh chưa từng nghĩ đến chuyện này, mặc dù Thôi Thực Viện đã nhắc tới nhiều lần, nhưng mà anh cũng không hề có ý định muốn đáp lại.

"Anh hãy thành thật trả lời câu hỏi của em đi!" Cái cô cần chính là đáp án, chứ không phải là câu hỏi của anh, tại sao đột nhiên cô lại hỏi đến vấn đề này.

"Không có!" Cung Hình Dực thành thật.

"Thật?" Có cảm thấy không thể tin tưởng được. Thôi Thực Viện xinh như vậy cơ mà. Nếu như anh thật sự không có tâm tư đó vậy thì cô cảm thấy thật kỳ quái.

"Anh lừa em làm gì chứ? Khi ở Hàn Quốc, anh suốt ngày nằm trên giường bệnh, vào công ty được hai ngày, sau đó lập tức đính hôn với cô ấy, khi tới thành phố Q. Sau khi nhìn thấy em ở phi trường, anh lập tức cảm thấy nghi ngờ thân phận của mình. Tiếp đó anh lại gặp được một vị viện trưởng, ông ấy nói với anh là do anh uống phải một loại thuốc giảm đau có vấn đề, cho nên anh không dám uống loại thuốc đó nữa. Đêm đó cô ấy cũng đã hỏi anh, nhưng mà anh lại nghĩ, nếu như chúng ta thật sự là vợ chồng, anh làm như vậy không phải là rất có lỗi với em sao? Có lẽ là bởi vì trong thâm tâm, tận sâu trong đáy lòng anh vẫn luôn có một bóng dáng rất mơ hồ, không thể quên ấy!" Mỗi đêm, anh đều mơ thấy một bóng dáng như vậy cho đến khi nhìn thấy Tống Tâm Dao, anh cảm thấy cái bóng dáng kia, thật sự rất giống cô.

"Ừm! Như vậy thì em sẽ tin tưởng anh, nhưng phải trả lời câu hỏi tiếp theo. Anh có ôm cô ấy ngủ không?" Anh gật đầu một cái, quả thật chỉ có một buổi tối, hôm anh muốn tìm lại bằng chứng chứng minh thân phận của mình mà thôi. Ôm Thôi Thực Viện ngủ một đêm, nhưng mà hôm đó, bọn họ tuyệt đối không xảy ra bất cứ chuyện gì.

"Hừ. . . Còn nói không có này! Cũng đã ôm nhau ngủ rồi." Tống Tâm Dao quay lưng đi, không để ý đến Cung Hình Dực nữa.

"Tức giận sao?" Cung Hình Dực ngồi dậy, thấy cô đang rất tức giận.

"....." Cô không để ý tới anh, tối nay nhất định sẽ không để ý tới anh!

"Chỉ là ôm nhau ngủ một buổi tối, cũng không phát sinh chuyện gì, hơn nữa, đêm hôm đó, anh còn chuyện khác cần phải làm, nhưng không may lại bị cô ấy phát hiện. Nếu em đã muốn ghen vậy thì anh cũng không thể làm gì khác." Anh dứt khoát nằm xuống, muốn xem phản ứng của cô như thế nào.

“Ai ghen? Em mới không thèm ghen chua chút, có gì tốt để ăn đâu.” Tống Tâm Dao dùng chân đá anh một cái, tiếp tục giận dỗi, cô không thèm để ý đến anh nữa.

“Không ghen sao lại chua thế này chứ?!” Cung Hinh Dục cảm thấy thật vui mừng. Ít nhất người phụ nữ này cũng biết ghen, cô càng ghen, anh càng vui mừng. Bởi vì cô như vậy cho anh biết mình trong lòng cô vẫn còn có ảnh hưởng nhiều như thế nào.

“Lỗi mũi của anh có vấn đề, mới có thể ngửi thấy mùi chua!” Tống Tâm Dao bò dậy, cầm quyển sách anh vừa mới đặt ở đầu giường lên đọc tiếp.

Cung Hinh Dục cũng ngồi dậy, lại rút lại quyển sách trong tay cô.

“Đừng xem nữa, đã nửa đêm rồi, mau ngủ đi!” Trực tiếp ôm cô vào trong ngực, để xem cô rốt cuộc có ngủ hay không, nếu như không ngủ, anh phải dùng thủ đoạn đặc biệt rồi.

“Em không mệt, anh muốn ngủ thì cứ ngủ đi, đừng quấy rầy em xem sách!” Tống Tâm Dao bĩu môi, tiếp tục hờn dỗi.

Đàn ông đều giống nhau, ngoài miệng nói một đằng, trong lòng nghĩ một nẻo.

“Uhm uhm uhm...” Cung Hinh Dục cảm thấy, vẫn nên dùng thủ đoạn đặc biệt thì hơn, không cần lãng phí quá nhiều nước miếng. Đối với con nòng giận của phụ nữ thì chiêu này vẫn tương đối hữu dụng.

“Có ngủ hay không?” Đến khi cô sắp không thở nổi anh mới rời khỏi môi cô.

“Không ngủ!” Cô quay đầu đi. Người đàn ông đáng ghét, lại dùng thủ đoạn này đối với cô.

Cô vừa mới nói dứt lời, lại chỉ còn những tiếng ‘uhm uhm uhm’.

Vừa mới bắt đầu cô còn vỗ lưng anh kháng nghị, nhưng mà cả hai người lại nhanh chóng mềm nhũn, đổi thành cô ôm chặt lấy thân thể anh. Cô vĩnh viễn luôn mạnh miệng mà yếu lòng.

Cho dù vừa rồi cô thật sự có đánh lưng anh, nhưng mà cô cũng không dùng lực, nhiều nhất cũng chỉ coi như gãi ngứa cho anh mà thôi, muốn làm cho anh đau cũng không phải là chuyện dễ dàng.

“Ngủ đi!” Cung Hinh Dục dán sát đôi môi cô, dịu dàng nói.

“Dục. . .” Cô nhẹ nhàng nỉ non một tiếng, tựa vào trên ngực anh, thở hắt hắt.

Cung Hinh Dục đặt một nụ hôn lên trán cô, tắt đèn trong phòng, ôm cô thật chặt vào trong ngực.

Anh trở lại nhà họ Cung đã được một thời gian, mặc dù hàng đêm đều ngủ cùng giường với cô, nhưng mà lúc đó anh vẫn chưa nhớ ra mọi chuyện, mặc dù ôm cô ngủ vẫn cảm thấy thiếu cái gì đó?

Nhưng hôm nay thì khác, hôm nay anh đã nhớ lại, nhớ tất cả mọi chuyện xảy ra giữa hai người. Lốp băng ngăn cách giữa hai người bọn họ đã tan rã, không cần phải lo lắng gì nữa, sẽ không còn gì ngăn cách hai người nữa.

“Dục... Có thể hay không?” Trong bóng tối, giọng nói của cô truyền đến tai anh.

“Không được, chờ thân thể em khá hơn chút hãy nói. . .” Mọi người đều có thể nghĩ ra, bọn họ đang nói chuyện gì!

*

Vừa đến Hàn Quốc, Cung Hinh Dục lập tức dẫn Tống Tâm Dao tới khách sạn đã đặt trước, sau khi sắp xếp xong tất cả mọi việc cũng đã gần tối. Sau khi gặp mặt Dạ Thiên ở khách sạn, anh đã biết được đại khái mọi chuyện đang diễn ra.

"Nơi ở của bọn họ, ngoài cửa lớn có khoảng năm người, chỗ tối thì tôi không biết, vẫn luôn không có người đi ra. Mà trong phòng tối, thì vẫn có người đưa thức ăn hàng ngày." Dạ Thiên nói tất cả những gì mà mình đã quan sát được trong mấy ngày qua cho anh biết.

"Anh có thể xác định, Thôi Thục Viện chính là người bị giam ở trong đó không?" Nếu như cô thật sự bị giam trong đó thì bọn họ phải nhanh chóng nghĩ ra biện pháp cứu cô ra ngoài, nếu như không cứu cô ra trước..., có thể đến lúc đó Thôi Sử Viễn sẽ lấy cô ra uy hiếp mọi người.

"Phần thắng. . . ." Dạ Thiên đi vào, mới vừa rồi anh đã đi xem qua biệt thự nhà họ Thôi, nếu như muốn mạo hiểm cứu Thôi Thục Viện ra là chuyện không dễ dàng.

"Thế nào?"

"Tôi tra được phòng ở của Thôi Sử Viễn, xem trong bản đồ thì ở đó có rất nhiều cơ quan!" Trừ khi có thể loại bỏ được các cơ quan kia, nếu không thì không tốt chút nào với bọn họ.

"Tôi nhớ là mấy ngày nay có một số người đi vào đó tặng đồ, anh nói thử xem chúng ta có thể giả trang như vậy không?" Đây là quan sát của Phong mấy ngày nay, nếu như có thể làm vậy thì cũng tốt cho bọn họ.

"Biện pháp này có thể, nhưng mà, Thôi Thực Viện có bị giam ở bên trong hay không tôi không chắc lắm. Nếu như cô ấy không ở trong phòng tối chúng ta lại đi tìm sao? Nếu như không tìm được, lúc chúng ta đi ra, có thể sẽ không dễ dàng như lúc vào đâu!" Không có vị trí chính xác của cô, nếu như bọn họ lại đi vào bên trong tìm người, nhất định sẽ bị hoài nghi.

"Hỏi Aimee xem, cô ta chắc chắn biết rồi!" Nếu như cô ta không biết, bọn họ thật sự không biết còn ai có thể biết rõ nữa!

"Muốn tôi nói cho các anh vị trí của Thôi Thực Viện sao? Nằm mơ đi!" Aimee ngồi bên cạnh cười nhạt.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc - Chó Cuớp Mẹ Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 13: Đã xảy ra chuyện

"Cô không nói? Cô cho rằng cô có thể không nói sao?" Dạ Thiên nhìn Aimee đang ngồi ở trên giường. Cho dù cô ta không muốn nói, bọn họ cũng có biện pháp bắt cô ta nói ra.

"Tại sao không thể? Mặc dù hiện tại tôi đã bị các anh bắt lại, vậy thì như thế nào? Anh cho

Rằng, các anh có thể dùng sức mạnh đối với tôi sao?" Cô không tin bọn họ sẽ làm ra chuyện như vậy, hơn nữa Cung Hình Dực cũng không giống loại người như thế.

"Thế cô cho rằng cô có bản lĩnh để chúng tôi phải dùng đến sức mạnh sao?" Phong cười lạnh. Người phụ nữ này hình như hơi bị tự kỷ!

Đối với người phụ nữ như vậy, anh thật sự chẳng cảm thấy hứng thú chút nào!

Nhìn bề ngoài của cô ta, cũng có xinh đẹp đâu chứ?

Hơn nữa, lại còn là một người ngu ngốc, cho dù trên đời này không còn phụ nữ đi chăng nữa thì anh cũng sẽ không có hứng thú với loại phụ nữ này!

Cô ta vẫn nên tiết kiệm nước miếng đi thì hơn! Nếu có khát, bọn họ cũng sẽ không lấy nước của cô ta uống.

"Anh... Aimee nhìn Phong chăm chăm. Người đàn ông này không thể nói chuyện dễ nghe hơn một chút sao? Lại nói, cô là phụ nữ, chẳng lẽ không thể cho cô một chút mặt mũi nào sao?

"Tôi thế nào? Nhìn của bộ dáng này của cô, cũng biết là không ai thích. Câm miệng lại đi, nếu như còn nói nữa tôi sẽ ném cô từ đây xuống dưới đấy!" Nơi này là tầng thứ hai mươi mốt, ném từ nơi này xuống, chỉ có thể chết thảm!

"Phong, cậu đừng hù dọa cô ta nữa!" Dạ Thiên cười nhạt, từ trước đến giờ Phong đã nói gì thì đều có thể làm được, nhưng mà theo tình hình bây giờ làm gì có biện pháp nào khác đâu?

Người phụ nữ này, chỉ có thể nói là cô ta quá ngu ngốc!

"Được rồi, đừng nói tiếp nữa! Chúng ta đi ăn cơm thôi, buổi tối còn đi thăm dò Thôi Sử Viễn nữa!" Nếu như bây giờ không đi xem thử, chắc hẳn ngày mai khi đi gặp ông ta, bọn họ sẽ không nắm được tình hình thực tế.

Bây giờ bọn họ muốn đi xem xem rốt cuộc dưới tay ông ta có bao nhiêu người? Số người mà anh bí mật mang tới không biết có đủ hay không, nếu như không chuẩn bị chu đáo về mọi mặt, bọn anh cũng không biết tiếp theo sẽ như thế nào?

"Các anh nghĩ rằng ra vào đó dễ dàng lắm sao? Trừ phi có lệnh bài của nhà họ Thôi mới có thể", lần này, chính miệng cô ta đã nói lộ ra.

"Vào Thôi gia phải có lệnh bài?" Cái ông Thôi Sử Viễn này nghĩ chỗ ở của mình là hoàng cung thật sao?

Còn phải có lệnh bài, thật đúng là rồi việc, loại người như thế, thật không biết phải nói thế nào về ông ta cho đúng nữa!

"Không có!" Cô hỏi hận rồi, tại sao cô lại lấm mồm như vậy chứ?

"Cô có lệnh bài?" Trên người của Aimee nhất định sẽ có lệnh bài, nếu như không có lệnh bài sẽ rất kỳ quái!

"Tôi không có!" Bọn họ nghĩ rằng cô sẽ đưa cho bọn họ sao? Làm sao có thể? Lệnh bài kia, chứng minh cho thân phận của cô, nếu như mất lệnh bài kia, về sau ngay cả cơ hội đi vào nhà họ Thôi cũng không có.

“Cô có thể dẫn chúng tôi đi vào? Có đúng không?” Cô nhất định có biện pháp, cô là người nhà họ Thôi, nhất định biết nhà họ Thôi có chỗ để cho bọn họ đi vào, nếu như không vào được, vậy thì thật kỳ quái!

“Tại sao tôi phải dẫn các anh vào chứ?” Bọn họ xem cô là đứa ngốc sao? Tại sao cô lại ngu ngốc dẫn bọn họ đi vào? Nghĩ cô là ai vậy hả? Còn muốn cô dẫn họ vào, đây là chuyện tuyệt đối không thể xảy ra.

“Không dẫn vào cũng được, nhiều nhất thì tôi cho đầu cô nở hoa. Cô cảm thấy đầu cô nở hoa tốt hay là dẫn chúng tôi đi vào thì tốt hơn?” Khẩu súng trong tay Phong nhắm vào đầu cô ta.

“Anh không sợ, tôi sẽ đưa các anh vào nơi có cạm bẫy sao?” Aimee cũng không phải là người dễ bị bắt nạt.

“Cô ở trong tay chúng tôi, cô dẫn chúng tôi vào nơi nguy hiểm, vậy cô cũng đang tìm đường chết cho mình sao?” Cung Hình Dục tựa vào cạnh cửa cười nhạt.

“Vậy các anh không sợ, tôi sẽ dẫn các anh đi gặp Thôi Sử Viễn sao? Lấy thực lực của ông ta, muốn giam các anh lại là chuyện hoàn toàn có thể.” Aimee hiểu rõ thực lực của ông, nếu như không rõ cách làm người của ông, thì lúc này cô sẽ không ở lại đây.

“Nếu như cô muốn dẫn chúng tôi đi gặp ông ta, cô cũng sẽ không hỏi chúng tôi như thế!” Dạ Thiên nhìn cô một cái.

Người phụ nữ này rốt cuộc là ngu thật hay là giả vờ ngu vậy? Anh thật sự cảm thấy nghi ngờ. Tại sao cô ta và Thôi Thực Viện lại có chênh lệch lớn như vậy, rõ ràng là cùng một mẹ sinh ra, thế nhưng chênh lệch lại lớn như vậy.

Nếu như mẹ của bọn họ còn sống trên thế giới này, thật sự sẽ cảm thấy đau đầu vì chênh lệch này của họ!

“Cô tốt nhất là nên chờ ở đây, sau đó chúng tôi sẽ đưa thức ăn đến cho cô!” Bây giờ cô ta vẫn còn có ích với bọn họ, nếu như không còn sử dụng được nữa, thì bọn họ đã sớm đưa cô ta đến sở cảnh sát, đưa cuộn băng thu được trong công ty cho cảnh sát là có thể tống cô ta vào tù rồi. Cần gì phải lãng phí nhiều tiền mang theo cô ta tới Hàn Quốc như vậy chứ?

Ban đêm gió lớn, đêm nay hình như trời cao cũng đặc biệt chiếu cố bọn anh. Không có trăng sáng, cũng không có sao. Mà trong nhà họ Thôi, cũng không có nhiều ánh sáng, chẳng qua chỉ có một chút đèn đường màu vàng này, chuyện này các anh, 100% là thời cơ tốt.

Khi bọn anh thay xong trang phục màu đen, ngay cả Aimee cũng vậy, tất cả mọi người lập tức lần vào nhà họ Thôi. Aimee là người dẫn đầu tránh tất cả bẫy rập và người canh phòng, có người đứng nghiêm cũng có người đi tuần, đến trước một căn phòng nhỏ.

"Nó đang ở bên trong!" Aimee đề thấp âm thanh, chỉ có mấy người bọn họ có thể nghe được.

"Đề tôi. . . ." Dạ Thiên lấy ra một thanh sắt nhỏ, nhìn ổ khóa một lúc sau đó lập tức mở ra.

"Mọi người cứ đứng ở đây, tôi vào trong xem một chút!" Cung Hình Dục im lặng làm dấu ra hiệu, thấy bọn họ gật đầu mới nhẹ nhàng đi vào bên trong.

"Thực Viện. . . ." Anh nhỏ giọng gọi một tiếng, Thôi Thực Viện chắc là đang ở bên trong đó! Nếu như cô ấy không ở trong đây, Aimee cũng sẽ không dẫn bọn họ tới nơi này.

"Tuấn Hi?" Cô nhận ra giọng nói này là của ai, nhưng mà cô đã quen gọi anh là Tuấn Hi.

"Mau lên, đi theo tôi!" Nếu như bây giờ anh có thể cứu Thôi Thực Viện ra ngoài, như vậy chuyện ngày mai sẽ dễ dàng hơn.

Nếu như không cứu được Thôi Thực Viện ra ngoài, ngày mai muốn cứu cô ra chắc chắn sẽ không dễ dàng như thế này nữa. Có khi không những không cứu được cô mà còn bị người ta lấy cô ra để uy hiếp.

"Tôi không thể đi!" Nếu như cô đi, Thôi Sử Viễn nhất định sẽ phát hiện ra. Nếu như bị ông ta phát hiện, tất cả sẽ chấm hết.

"Cô không đi, ngày mai chúng tôi cũng sẽ đến cứu cô, mau đi cùng tôi!" Ở trong bóng tối, Cung Hình Dục thấy cô đang ngồi bên cạnh đồng rơm.

"Cha sẽ không làm gì tôi đâu, chỉ cần ông ấy hết giận, tự nhiên sẽ thả tôi ra ngoài, anh không cần vì tôi mà đặt mình vào trong nguy hiểm, mau đi đi! Nếu như anh không rời đi, cô thật không biết, tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì nữa.

"Không được, tối nay tôi nhất định phải dẫn được cô ra ngoài, nếu như không dẫn được cô ra ngoài, tôi cũng sẽ không đi!" Nói gì thì nói, tối nay Cung Hình Dục nhất định phải cứu được Thôi Thực Viện.

"Tiểu Viện, em đi cùng anh ta đi! Chị ở lại!" Aimee đột ngột đi vào, nói với Thôi Thực Viện.

"Không được, em không thể để chị bị liên lụy!" Cho dù tình cảm giữa bọn họ không được tốt, nhưng cô vẫn không thể để chị ở lại đây thế chỗ cho mình.

"Đừng nói nữa! Anh Cung, anh đi ra ngoài một lát đi, để tôi và Tiểu Viện đổi quần áo trước đã!" Quần áo trên người bọn họ nhất định phải đổi.

Cô cũng không biết tại sao mình lại muốn làm như vậy, nhưng chỉ có duy nhất lần này, cô muốn giúp em gái mình. Đã trải qua nhiều năm như vậy, nhưng bọn họ chưa từng làm một đôi chị em tốt, vậy thì hôm nay hãy để cô làm người chị tốt một lần này đi!

"Nhưng chị Aimee!"

"Không có nhưng gì hết, trong hai chúng ta nhất định phải có một người ở lại, nếu như lúc này tất cả cùng đi ra ngoài, tất cả đèn sẽ bật lên, cho nên không có biện pháp nào khác, chị chỉ có thể ở lại. Cha cũng sẽ không làm gì chị đâu, em cứ yên tâm đi!" Lần này Aimee trở về, đã chuẩn bị tâm lý phải chết, nếu như đều phải chết, vậy thì giúp em gái một lần đi! Giúp nó làm xong chuyện này. Đây là lần đầu tiên, nhưng cô thật sự không nghĩ rằng, đây cũng là cơ hội cuối cùng.

"Em mau ra ngoài đi! Thời gian không còn nhiều lắm, một lúc nữa sẽ bắt đầu có người đi tuần tra, nếu không nhanh lên thì một người cũng không thể ra khỏi chỗ này." Cô đã nhớ rõ thời gian, nếu như bây giờ mà không đi thì ngay cả một cơ hội rời khỏi đây cũng không có.

"Được rồi! Ngày mai chúng em nhất định sẽ cố hết sức cứu chị ra ngoài." Có lẽ cô không có lương tâm, nhưng mà hiện tại cô thực sự chỉ muốn cứu Thôi Thục Viện, căn bản cũng không còn là Aimee trước kia nữa.

Dù sao thì ngày mai bọn họ cũng sẽ tới đây, nếu chỉ là một buổi tối, vậy thì để Aimee chịu uất ức một đêm đi!

Sau khi bọn họ trao đổi quần áo xong, Thôi Thục Viện mới đi ra ngoài. Đối với tâm ý của Aimee, cô hiểu rất rõ, nếu như cô không đồng ý, chắc chắn Aimee sẽ dùng đến biện pháp mạnh, nhất định phải trao đổi quần áo với cô, đuổi cô đi ra ngoài.

"Đi thôi!" Dạ Thiên nhìn đồng hồ, sắp mười hai giờ rồi, bọn họ nên rời đi, nếu như không rời đi, mọi chuyện sẽ hỏng hết.

Thôi Thục Viện nhìn gò má Cung Hinh Dục, bọn họ đặc biệt chạy tới cứu cô sao?

"Sau khi đến khách sạn cô phải ngủ một giấc thật tốt, muốn hỏi chuyện gì thì để ngày mai hãy nói. “ Khi ở trong xe, Cung Hinh Dục nói với cô.

“Được!” cô gật đầu lên tiếng.

Đối với việc anh đặc biệt chạy tới cứu cô, cô thật sự rất cảm kích, cũng rất cảm ơn anh.

Nếu như anh không tới...., có lẽ cô vẫn sẽ ở trong phòng tối đó chờ đợi qua ngày!

“Cô vào ở gian phòng của Aimee đi! Bên trong cũng có quần áo cho cô mặc!” Vóc người của cô và Aimee không khác nhau là mấy, chắc là Thôi Thục Viện có thể mặc được. cho dù có như thế nào, ít nhất cũng tốt hơn bộ đáng hiện giờ của cô.

“Phong, Thiên, hai người các cậu đưa cô ấy đi, tôi về phòng trước đây!” Cũng không biết Tổng Tâm Dao đã ngủ chưa, buổi tối anh đi ra ngoài, cô phải chăm sóc cho hai đứa nhỏ, nghĩ lại anh thực sự cũng có chút không biết xấu hổ.

“Được!” Anh mới vừa xuống xe, lập tức chạy vào bên trong, giống như có chuyện gì gấp lắm vậy.

“Xem ra, anh ấy vẫn thương yêu vợ nhất!” Phong nhìn theo bóng lưng anh, nhàn nhạt mở miệng.

“Chẳng lẽ, tôi không cung chiều vợ tôi sao?” Anh yêu Tô Tiểu Tiểu nhiều như vậy, chẳng lẽ bọn họ không nhìn ra được sao?

“Không nhìn ra!” Phong nhìn anh một cái, mấy người làm bạn tốt nhiều năm, vẫn không đổi được cái tật xấu hay trêu chọc nhau.

“Người đó đâu? Vẫn còn du học ở Anh quốc sao?” Anh cũng không quên cô gái tên Tiểu Lê ấy. Lúc đó cô ấy bị Mộc Thanh Thanh bắt cóc, anh ta còn không biết mình gặp đến độ như thế nào.

“Tôi đã nói với anh rất nhiều lần rồi, cô ấy chỉ là một đứa em gái của tôi thôi!” Phong nhìn anh một cái, lập tức xoay người đi về hướng thang máy.

“Không cần phải xấu hổ đâu!” anh vội vàng đi theo. Thôi Thục Viện đi theo phía sau hai người bọn họ, trong lòng vẫn muốn hỏi tại sao anh phải vội vã như vậy?

Chẳng lẽ, Tổng Tâm Dao cũng theo anh đến đây sao? Nếu quả thật là như vậy thì chắc hẳn hiện tại cô ấy cũng ở trong khách sạn này.

Vốn tưởng rằng, ít nhất bọn họ còn có cơ hội chung đụng, nhưng mà không nghĩ đến anh lại đưa theo Tổng Tâm Dao đến đây.

Xem ra, ngay cả một cơ hội ở riêng với nhau bọn họ cũng không có, vậy thì đành chúc phúc cho hai người họ thôi, còn cô coi như xong.

Chân mệnh thiên tử của cô vẫn chưa xuất hiện, nhưng cô tin tưởng, một ngày nào đó người đó sẽ xuất hiện thôi!

“Cô nghỉ ngơi cho tốt đi!” Sau khi đưa cô trở về phòng, đưa thẻ mở cửa cho cô, bọn họ cũng nhanh chóng trở về phòng mình.

Dạ Thiên trừng mắt liếc Phong, tại sao hai người bọn họ phải ở chung một phòng chứ?

Nếu như không phải vì không muốn người ta phát hiện, Dạ Thiên cũng không cần giả bộ là vợ chồng với Aimee, cùng nhau xuất hiện nơi này, hiện tại đã

xong chuyện, anh cu9n4 muốn ở một phòng riêng.

“Anh trùng tôi làm cái gì? Tôi cũng không muốn ngủ một phòng với anh!” Anh ta nghĩ rằng anh thích thế sao? Anh cũng không muốn ngủ cùng phòng với một người đàn ông, có được hay không?

“Tôi đi thuê thêm một phòng nữa!” Ngủ cùng phòng với một người đàn ông khác, cực kỳ khó chịu, vẫn là thuê một phòng khác thì hơn!

“Này... còn nhiệm vụ của chúng ta nữa! Mở thêm một phòng? Đùa gì thế?” ở đây là Hàn Quốc, vẫn là địa bàn của Thôi Sư Viễn, nếu để cho ông ta phát hiện ra chuyện khác thường, vậy không phải bọn họ làm chuyện vô ích rồi sao?

“Cậu nghĩ là tôi đi thuê phòng thật sao?” Dạ Thiên chỉ vì cảm thấy quá nhàm chán cho nên muốn đi xuống uống một ly mà thôi. Mặc dù anh có nói như vậy nhưng cũng chỉ để xem Phong phản ứng như thế nào thôi.

“Vậy anh đi đâu?”

“Tôi đi xuống dưới, lấy chai rượu lên đây, chúng ta cùng uống một chén!” không có vợ bên cạnh, mỗi ngày trôi qua đều khó khăn!

“Được rồi!” Anh tự đi vào phòng. Ở chung với một người đàn ông khác, chỉ có một điểm tốt duy nhất đó là khi uống rượu dễ tìm người.

Trừ điểm đó ra, anh cũng không nghĩ ra còn lý do gì tốt khi hai người đàn ông ở chung với nhau nữa! mà câu nói này nghĩ thế nào cũng cảm thấy mập mờ, có đúng không?

Xem ra, anh không nên đề ý quá nhiều!

Dạ Thiên nhún vai, đi thẳng vào trong thang máy, mà đáng hận nhất là trong thang máy lại đang trình diễn một màn hình ảnh cực kỳ hạn chế người xem. Người dân Hàn Quốc bây giờ đã tiến bộ đến thế này rồi sao? Chưa kịp về đến phòng đã giờ trò trong thang máy, chẳng lẽ muốn anh ra tay với họ ở đây?

Cũng may, đối với mấy người phụ nữ như thế này, anh đã hoàn toàn mất hứng thú, bà xã anh vẫn là tốt nhất.

Hoàn toàn coi như hai người kia không tồn tại, ra khỏi thang máy, anh đi tới quầy rượu, tìm một chai rượu ngon nhất, lấy hai cái ly, sau đó lập tức trở về phòng.

Uống hai chén đối với chuyện ngày mai cũng có chỗ tốt, nếu như không uống chưa chắc ngày mai đã làm tốt. Trước khi làm bất cứ chuyện gì, uống chút rượu cũng tốt lắm!

Sáng sớm ngày thứ hai, Tống Tâm Dao và Cung Hinh Dục ôm hai đứa bé đi tới phòng ăn, ngay sau đó Dạ Thiên, Phong và Thôi Thục Viện cũng cùng nhau xuất hiện. Khi nhìn thấy Tống Tâm Dao, Thôi Thục Viện cũng không cảm thấy ngạc nhiên gì nhưng mà Tống Tâm Dao thì lại hơi giật mình.

“Cô Thôi!” Mặc dù tối hôm qua Cung Hinh Dục đã nói với cô rồi, nhưng mà cô vẫn không thể hết ngạc nhiên được.

“Cô Cung!” Cô gật đầu, ngồi xuống một bên, hình như cũng không có lời nào muốn nói với Tống Tâm Dao.

Cung Hinh Dục đang dỗ dành Từ Kiêu, cũng không chú ý tới bọn họ. Âm Âm được Tống Tâm Dao ôm trong ngực, đôi mắt to chớp chớp, hình như cô bé cảm thấy tò mò.

“Dùng cơm đi!” Dạ Thiên ngồi xuống, anh vẫn không biết, Cung Hinh Dục có thể dỗ trẻ con giỏi như vậy.

“Ừ!” Lúc này Cung Hinh Dục mới phục hồi lại tinh thần, chú ý tới mấy người bọn họ “Mấy người cũng tới rồi!”

“Xem ra, anh chỉ biết dỗ con trai, chúng tôi đến lúc nào anh cũng không biết!” Dạ Thiên bắt đầu đi lắc đầu, nhưng hình như anh đã quên, khi anh chơi với con cũng không để ý đến những người khác.

“Anh thì kém tôi chắc?” Anh liếc mắt nhìn Dạ Thiên, sau đó quay sang nhìn Âm Âm trong ngực Tống Tâm Dao.

“Được rồi, được rồi! Ăn cơm đi!” Bữa ăn cũng đã đưa lên rồi, sau khi ăn xong, bọn họ còn có chuyện khác phải làm, cũng không thể cứ ở chỗ này mãi được, thời gian của bọn họ cũng không có nhiều. Nếu như khi bọn họ đưa bữa ăn sáng tới phát hiện người ở bên trong không phải Thôi Thục Viện nhất định họ sẽ hành động.

Vì lý do an toàn, bọn họ vẫn nên tranh thủ thời gian ăn cơm, sau đó đưa Tống Tâm Dao và mấy đứa bé đến chỗ an toàn, rồi lập tức chạy đi cứu người, như vậy mới kịp được.

“Ăn nhiều một chút!” Dạ Thiên cũng gấp một chút thức ăn cho Phong.

“Ừ! Anh cũng ăn nhiều vào, gần đây anh ăn quá ít!” Phong học theo giọng điệu của Tống Tâm Dao, gấp cho Dạ Thiên chút thức ăn.

“Hai người muốn ân ái, có thể đừng diễn trước mặt chúng tôi không? Chúng tôi cảm thấy không thoải mái, biết không?” Dạ Thiên thật không thể chịu nổi hai người bọn họ. Bọn họ muốn ân ái, được thôi nhưng đừng xuất hiện trước mặt anh như thế! Muốn yêu nhau sao? Đi về nhà từ từ mà yêu nhé!

“Hai người các cậu.” Đối với hai người bọn họ, Cung Hinh Dực thật sự không biết phải nói gì. Hai người bọn họ trở nên yêu nghiệt như vậy từ lúc nào thế hả?

“Được rồi, không cần nói thêm nữa, mau ăn nhanh lên, chúng ta phải bắt đầu hành động rồi!” Phong lên tiếng trước. Lần này là hành động cuối cùng của anh, sau khi xử lý xong vụ này, anh cũng phải rời đi.

Sau khi rời đi, có thể bọn họ sẽ không có cơ hội làm nhiệm vụ cùng nhau nữa. Nếu như đây là một lần cuối cùng, bọn họ nhất định phải làm sao cho thật hoàn hảo.

“Anh không được để mình bị thương đâu đấy!” Tống Tâm Dao kéo tay Cung Hinh Dực. Cô lo lắng Cung Hinh Dực sẽ xảy ra chuyện, nếu như anh thật sự gặp chuyện không may vậy thì cô phải làm sao?

“Được! Yên tâm đi! Không sao đâu!” Cung Hinh Dực vuốt tóc cô để cho cô yên tâm. Sau khi đưa Tống Tâm Dao đến chỗ an toàn, anh đặt lên môi cô một nụ hôn.

“Ngoan ngoãn đợi ở đây, chờ anh trở lại đón em và các con!” Tống Tâm Dao gật đầu, đối với tất cả mọi chuyện trong nhà họ Thôi, bọn họ đều không hiểu rõ, hơn nữa trong nhà Thôi Sử Viễn có nhiều tầng bảo vệ như vậy, bọn họ còn được trang bị súng, anh không bảo đảm, bọn họ có thể an toàn rời đi.

“Dực.” Thấy anh phải đi, cô nắm lấy tay áo anh, vẫn không yên lòng!

“Không cần lo lắng!” Kéo cô vào trong ngực, áp môi cô lên môi mình, thật lâu cũng không muốn rời đi.

“Yên tâm, anh đồng ý với em, sẽ dẫn em và các con đến đảo Jeju” Tống Tâm Dao gật đầu, lưu luyến không rời nhìn các anh rời đi. Sau đó cô mới xoay người đi vào bên trong, nhưng chưa đi được hai bước, trước mắt đã cảm thấy tối sầm lại.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc - Chó Cuóp Mẹ Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 14: Kết thúc - Triệu Tâm Nguyệt mất

Khi bốn người Cung Hinh Dực, Dạ Thiên, Phong và Thôi Thực Viện đi tới chỗ Thôi Sử Viễn, bên trong vườn đã đầy người, xem ra bọn họ cũng đã biết, hôm nay bọn anh sẽ đến.

Nhưng mà khi Cung Hinh Dực thấy Tống Tâm Dao đang hôn mê, ngồi trên một chiếc ghế bên cạnh thì sợ hết hồn.

"Ông." Làm thế nào anh cũng không nghĩ tới, Tống Tâm Dao sẽ rơi vào trong tay ông ta.

Nhưng hai đứa bé đâu? Ông ta giấu hai đứa bé ở đâu rồi?

"Con của tôi đâu?" Cung Hinh Dực chỉ thấy Tống Tâm Dao, nhưng không nhìn thấy hai đứa bé, càng thêm lo lắng.

Bọn họ đưa con anh đi đâu, sẽ làm gì chúng?

"À!" Ông ta phát tay, hai người làm lập tức bế Từ Kiều và Âm Na đang khóc nức nở không ngừng đi ra.

"Thả hai đứa bé ra!" Nghe thấy tiếng khóc của con, anh cũng cảm thấy yên tâm hơn một chút.

Nhưng mà tại sao các con lại khóc suốt không ngừng như vậy.

"Mày nói tao thả thì phải thả sao?" Thôi Sử Viễn ôm lấy một đứa bé, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn khóc đến đỏ bừng.

"Tại sao lại khóc suốt không ngừng như vậy chứ? Thật khiến cho người ta đau lòng." Nói xong, một tay ông ta lập tức đặt lên cổ đứa bé.

"Ông muốn làm cái gì vậy?" Cung Hinh Dực nhìn chăm chăm vào bàn tay đang đặt trên cổ Từ Kiều của ông ta.

Ông ta rốt cuộc muốn làm gì? Nếu như ông ta nắm tay một cái, một đứa bé vẫn chưa đầy hai tháng tuổi làm sao có thể chịu được?

"Làm sao đã bị dọa sợ rồi hả, tao chỉ muốn lau nước mắt cho nó thôi mà." Tay của ông ta lập tức rời đến trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Từ Kiều, nhẹ nhàng lau đi hàng nước mắt trên mặt bé.

"Cha, cha làm ơn thả bọn họ ra đi!" Thôi Thực Viện mở miệng, bọn họ nghĩ đưa Tống Tâm Dao đến chỗ an toàn, cô và các con sẽ được an toàn hơn.

Nhưng mà họ không hề nghĩ tới chuyện Thôi Sứ Viễn sẽ phát hiện ra, càng không nghĩ đến chuyện ông ta sẽ bắt Tống Tâm Dao tới đây.

"Tiểu Viện, con làm cha quá thất vọng, tại sao con lại muốn về phe chúng nó!" Thôi Sứ Viễn nhìn Thôi Thực Viện, có thể cảm thấy rất rõ ràng là ông ta đang tức giận.

"Ông biết!" Dạ Thiên mở miệng. Đêm qua bọn họ hành động cẩn thận như vậy, ông ta làm sao có thể biết được, hơn nữa ông ta còn biết chỗ bọn họ đưa Tống Tâm Dao tới nữa.

"Kể từ khi chúng mày bước chân đến Hàn Quốc, tao đã biết rồi! Tiểu Viện sẽ được chúng mày cứu ra, chẳng qua là tao để cho chúng mày cảm thấy chỗ này có thể dễ dàng hành động mà thôi." Tay ông ta lại vung lên, Aimee bị đẩy vào.

Nhìn vết thương trên người, trên mặt cô, Thôi Thực Viện che miệng mình, tại sao lại như vậy? Bọn họ rõ ràng rất cẩn thận, rõ ràng không hề có cảm giác bọn họ bị phát hiện. Nhưng mà tại sao tất cả lại xảy ra như thế này? Không chỉ Tống Tâm Dao và hai đứa bé bị bắt, ngay cả Aimee cũng bị đánh thành cái bộ dáng này.

Rốt cuộc Thôi Sứ Viễn là một người như thế nào? Tại sao lại có thể ra tay nặng như thế với con gái nuôi của mình.

"Cha, cha đừng có chấp nữa, thu tay lại đi!" Thôi

Thực Viện tới gần ông, thuộc hạ đứng bên cạnh cũng không ngăn cản cô.

"Thu tay lại? Mày bảo tao thu tay lại, Tiểu Viện, cho tới nay mày đều làm cho tao cảm thấy tự hào, nhưng mà tất cả những gì mày làm gần đây khiến cho tao hoàn toàn thất vọng" Thôi Sứ Viễn đến gần Thôi Thực Viện, giao đứa bé trog ngực cho một bảo mẫu.

"Cha, con không thể giúp cha được nữa, cha có biết vì sao không? Bởi vì, con muốn có một gia đình hạnh phúc, cha là một người hiền lành, con và chị con, hai đứa bé chưa trưởng thành sẽ luôn được cha yêu thương che chở. Cái chúng con muốn, là một mái nhà ấm áp, chứ không phải một người cha chỉ biết trách mắng, huấn luyện chúng con làm chuyện xấu" Đối với Thôi Sứ Viễn, ngoại trừ kính trọng cô cũng thật sự rất cảm ơn ông.

Nếu như không có ông, cô cũng sẽ không có một ngôi nhà như vậy, nếu như không có ông, hai chị em cô và Aimee, cũng không thể sống đến bây giờ, hơn nữa còn được ăn, được mặc, những thứ được hưởng cũng là tốt nhất.

Có lẽ, nếu như không có ông bọn họ vẫn sẽ giống như lúc nhỏ, bị người khác giấu cọt là những đứa con hoang không có ai thương, không có ai yêu.

"Ha, đây chẳng qua chỉ là lý do của mày mà thôi. Một lý do dễ nghe làm cho người ta phải suy nghĩ lại." Thôi Sứ Viễn cười lạnh, lạnh lùng liếc mắt nhìn Thôi Thực Viện. Cho tới nay ông vẫn cảm thấy, ông chăm sóc cho các cô rất tốt, ít nhất là sẽ không bao giờ bị đối. Chẳng lẽ ông đã đối xử tốt như vậy mà chúng con cảm thấy chưa đủ sao? Vậy ông còn phải làm như thế nào nữa mới đủ?

Đối với hai chị em họ, ông đã dễ dàng tha thứ rất nhiều lần.

Ông nhận hai đứa làm con gái nuôi cũng là bởi vì, khi thấy khuôn mặt tươi cười của hai đứa nó sẽ làm ông nhớ tới một người – một người phụ nữ đã phụ ông cả đời.

Ông chỉ muốn tìm cho mình một chỗ dựa, để cho ông đặt tình yêu của mình đối với người phụ nữ kia lên hai người bọn họ. Nhưng mà, đối với hai chị em sinh đôi này, ông vĩnh viễn chỉ cảm thấy yêu mến một đứa mà thôi.

Đó cũng không phải là tình cảm nam nữ, ông chỉ muốn giữ lấy một cái gì đó âm thầm.

Cả đời này, thất bại lớn nhất của ông chính là người phụ nữ kia.

"Thôi Sứ Viễn, thả vợ con của tôi ra, chuyện giữa chúng ta, chúng ta từ từ nói" Nhìn Tống Tâm Dao bị trói ở đằng kia, anh thật sự muốn mau chóng đưa bọn họ cách xa nơi này.

"Cung Hình Dục, mày cho rằng đây là địa bàn của mày sao? Mày cho rằng bảo tao thả người là tao phải thả người sao?" Ông cười vì Cung Hình Dục quá ngây thơ.

"Rốt cuộc ông muốn như thế nào? Tôi không nhớ rõ mình đã đắc tội gì với ông?" Trước đó, Cung Hình Dục đã không nhận ra người này càng không biết, trong giới thương nhân có một người đàn ông như vậy tồn tại.

"Mày không đắc tội tao? Đúng, mày không có lỗi. Nhưng mà, vợ của mày đã đắc tội với tao" Ông ta liếc mắt nhìn Tống Tâm Dao vẫn đang bất tỉnh. Bọn họ thật sự rất giống nhau, giống đến không thể giống hơn được nữa.

"Đắc tội với ông không phải con gái tôi, mà là tôi!" Triệu Tâm Nguyệt đi vào. Khi bà biết được bọn họ tới Hàn Quốc để tìm người kia, chính là Thôi Sứ Viễn, bà cũng cảm thấy giật mình.

Rõ ràng hơn hai mươi năm trước, Thôi Sứ Viễn đã rời khỏi thế giới này, nhưng không ngờ, ông vẫn sống.

Bà đã tận mắt nhìn thấy ông ngã xuống vách núi. Bà tìm suốt năm ngày năm đêm, vẫn không thể tìm được thi thể của ông. Vậy là ông đã được người khác cứu. Nhưng mà đã nhiều năm trôi qua, tại sao ông ta lại muốn xuống tay với con gái bà?

“Mẹ...” Cung Hình Dực không nghĩ tới, Triệu Tâm Nguyệt sẽ đến đây.

“Tiểu Nguyệt...” Thôi Sứ Viễn không hề nghĩ đến chuyện lần này lại làm cho Triệu Tâm Nguyệt chạy tới đây.

“Đừng gọi tôi!” Triệu Tâm Nguyệt tức giận. Chuyện này là chuyện giữa mấy người bọn họ, có quan hệ gì với Tống Tâm Dao chứ? Tại sao ông ta lại muốn xuống tay với Tống Tâm Dao và Cung Hình Dực.

“Thả con gái và cháu ngoại của tôi ra” Bà đi tới, nhanh chóng ôm lấy hai đứa bé giao cho Cung Hình Dực, còn Thôi Sứ Viễn cũng không hề ngăn cản bà.

Ông chỉ suy ngẫm đứng nhìn Triệu Tâm Nguyệt, nhìn bà giao đứa bé cho Cung Hình Dực, nhìn bà đi tới bên cạnh Tống Tâm Dao, cười trối cho cô.

“Dao Dao, tỉnh lại!” Cung Hình Dực giao hai đứa bé lại cho Dạ Thiên và Phong, cũng đi tới ôm Tống Tâm Dao vào trong ngực, nhẹ nhàng vỗ người cô.

“Tiểu Nguyệt, em không hề thay đổi” Mặc dù tóc Triệu Tâm Nguyệt đã bạc, nhưng vẫn rất giống năm đó, không thay đổi nhiều.

“Tôi không thay đổi, nhưng mà ông đã thay đổi, ông không còn giống như ông trước kia nữa. A Viễn, tại sao ông lại biến thành loại người như thế này?” Khi nhìn thấy ông ngồi trên xe lăn, bà cũng sợ hết hồn.

“Em đang trách anh sao?” Có thể nhận ra sự tổn thương trong mắt ông.

“Tôi trách ông? Tôi làm gì có tư cách để trách ông? Tôi chỉ không hiểu, đã hơn 30 mười năm trôi qua, chúng ta cũng già rồi, ông cần gì phải ghi nhớ chuyện 30 mười năm trước nữa?” Hơn 30 mười năm trước, Triệu Tâm Nguyệt, Tống Hàm Quân và Thôi Sứ Viễn là ba người bạn thân nhất.

Nhưng có một ngày, quan hệ của bọn họ đã thay đổi. Kể từ khi Triệu Tâm Nguyệt và Tống Hàm Quân quen nhau, tất cả đều đã thay đổi.

Thôi Sứ Viễn lúc nào cũng làm khó, thỉnh thoảng còn ra ngoài đánh Tống Hàm Quân. Nói Tống Hàm Quân đoạt mất Triệu Tâm Nguyệt, cho đến khi Triệu Tâm Nguyệt không thể nào chịu được chuyện Tống Hàm Quân bị đánh nữa, bà đi tìm Thôi Sứ Viễn, nói cho ông biết từ trước cho tới nay tình cảm của mình đối với ông, chỉ là tình cảm anh em, không hề có chút cảm giác nào của tình cảm nam nữ.

Từ sau ngày đó, Thôi Sứ Viễn giống như biến thành một người khác, mỗi ngày đều uống rượu đến nửa đêm mới về nhà. Lúc ấy, ba người bọn họ ở trong một căn hộ dành cho ba người.

Mỗi khi đến nửa đêm, đều truyền ra tiếng vang rất lớn, có mấy đêm Tống Hàm Quân thức dậy kiểm tra, cũng làm Triệu Tâm Nguyệt tỉnh ngủ.

Cho đến một đêm, sau khi Thôi Sứ Viễn uống rượu say, gọi điện thoại tới cho bọn họ, bảo bọn họ đi lên núi đợi ông ta. Sợ ông ta gặp chuyện không may, cho nên Tống Hàm Quân và Triệu Tâm Nguyệt cùng nhau đi đến nơi ông ta nói.

Nhưng mà hai người hoàn toàn không nghĩ rằng Thôi Sứ Viễn lại rút dao đâm về phía Tống Hàm Quân. Dưới tình thế cấp bách, Triệu Tâm Nguyệt đỡ được một đao cho Tống Hàm Quân. Thôi Sứ Viễn không thể tin được tất cả những gì mình vừa chứng kiến, lui từng bước từng bước một về phía sau. Khi bọn họ phát hiện ra điều đó, ông đã ngã xuống núi.

Bọn họ tìm năm ngày năm đêm dưới chân núi, cũng không tìm được bóng dáng ông. Cho nên bọn họ đều nghĩ rằng, ông dữ nhiều lành ít. Cuối cùng, bọn họ cũng tìm thấy quần áo trên người ông đã bị rách không nhìn ra hình dáng ban đầu, hơn nữa trên đó còn dính đầy máu. Từ sau khi phát hiện ra chỗ quần áo đó, bọn họ mới tin ông thật sự đã gặp chuyện không may.

Khi biết tin ông vẫn còn sống, bà và Tống Hàm Quân thật sự rất vui mừng, nhưng ông bà không hề nghĩ rằng ông ta lại muốn ra tay với con gái và con rể mình, hơn nữa còn bắt cóc bọn họ.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc - Chờ Cướp Mẹ Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 15: Kết thúc - Triệu Tâm Nguyệt mất 2

"Tôi đã ghi hận trong lòng rồi, nếu như hơn 30 năm trước, bà không lựa chọn Tống Hàm Quân, tôi cũng sẽ không xảy ra chuyện." Nếu như không gặp chuyện không may, ông cũng sẽ không mất một cái chân, nửa người dưới luôn phải ngồi trên xe lăn.

"Tôi đã nói với ông bao nhiêu lần rồi hả? Bởi vì tôi yêu ông ấy, cho nên tôi mới lựa chọn ông ấy, ông ấy cũng không làm gì để uy hiếp tôi." Nếu như bà không yêu Tống Hàm Quân thật lòng, làm sao bà có thể chung sống với ông ấy cả đời được chứ?

"Bà lừa tôi, tôi rõ ràng đã nghe thấy, bà còn dám nói là không có." Nhớ đêm hôm ấy, sau khi ông nghe được lời Tống Hàm Quân nói, mới biết Triệu Tâm Nguyệt bị buộc đi cùng với ông ta.

Ông biết rõ, người trong lòng Triệu Tâm Nguyệt là ông chứ không phải Tổng Hàm Quân.

"Ông nghe thấy cái gì hả? Tại sao ông hông chịu chấp nhận, coi chuyện này là một cái kết, vẫn ghi nhớ trong lòng mình, hận cả đời. Sống cuộc sống như vậy ông không cảm thấy mệt mỏi sao? Tôi cũng cảm thấy mệt mỏi thay ông, tại sao ông vẫn luôn như vậy?" Triệu Tâm Nguyệt vẫn không hiểu, rốt cuộc ông đã nghe được những gì? Cái gì khiến ông cho rằng bà bị Tổng Hàm Quân ép buộc phải sống cùng ông?

"Đêm đó, khi tôi tan học trở về, nghe thấy Tổng Hàm Quân nói: nếu như em dám cao chạy xa bay với Thôi Sứ Viễn, anh nhất định sẽ không bỏ qua cho em!"

"Ông có nghe lầm hay không?" Bà hoàn toàn không nhớ Tổng Hàm Quân đã từng nói như vậy.

"Tôi không nghe nhầm, tôi nghe rất rõ, nếu như không nghe rõ những lời nói đó, tôi cũng không thể nào ôm hận trong lòng lâu như vậy. Vẫn luôn không muốn để cho bà sống cùng ông ta, vẫn luôn muốn đoạt lại bà." Ông nghe rất rõ, cho nên mới nhớ rõ như thế.

"Ông ấy nói: nếu như em yêu Thôi Sứ Viễn, anh sẽ buông tay!" Khi bọn họ mới vừa ở cùng nhau, Tổng Hàm Quân sợ người Triệu Tâm Nguyệt yêu sẽ là Thôi Sứ Viễn, cho nên ông đã từng hỏi bà. Nếu như bà thật sự yêu Thôi Sứ Viễn thì ông cũng yên tâm, ông chỉ muốn nhìn Triệu Tâm Nguyệt hạnh phúc, vậy đã đủ lắm rồi.

"Không thể nào, tôi nghe rất rõ, ông ta không nói như vậy." Tối hôm đó mặc dù ông có uống một chút rượu, nhưng mà cũng không thể mơ màng đến như vậy.

"Ông đang tự lừa mình sao? Chúng ta quen biết lâu như vậy, tôi đã lừa ông bao giờ chưa. Từ khi bắt đầu cho đến khi ông rời đi, tôi chưa từng lừa gạt ông...ông nghĩ rằng ông rời đi như vậy, chúng tôi sẽ vui mừng sao? Hàm Quân, ông ấy ở trong núi, tìm kiếm ông suốt năm ngày năm đêm, cuối cùng mới tìm được quần áo của ông ở một khoảng đất trống, ông ấy định đi tìm thêm nữa, cho đến khi tìm thấy ông mới thôi. Là tôi, là tôi không để cho ông ấy đi tìm nữa, khi thấy bộ quần áo của ông bị rách tơi tả, còn có máu đã khô dính trên đó, tôi nghĩ rằng, ông đã rời khỏi thế giới này. Cho nên, chúng tôi mới không tìm kiếm tiếp nữa. Khi Hàm Quân nghe thấy tin ông còn sống ông có biết ông ấy vui mừng như thế nào không? Ông ấy vui đến nỗi không ngủ mấy ngày liền, ông ấy muốn đi tìm ông, là tôi không cho ông ấy đến. Trong công ty còn có chuyện phải xử lý, hơn nữa Hình Dục cũng không có trong nước, ông ấy phải giúp đỡ quản lý cả hai công ty. Cho nên mới không thể tự đến đây." Hiện tại, Triệu Tâm Nguyệt hoàn toàn không hiểu, rốt cuộc Thôi Sứ Viễn đang suy nghĩ những gì? Rốt cuộc ông ta muốn như thế nào mới tin tưởng bà? Làm sao để ông ta tin rằng người bà yêu là Tổng Hàm Quân?

"Không thể nào, tôi không tin, tôi không tin!" Thôi Sứ Viễn rống lên.

Liếc mắt nhìn thuộc hạ đứng bên cạnh, súng trong tay bọn họ bắt đầu hướng về phía mọi người.

"Ông muốn làm gì?" Triệu Tâm Nguyệt thật sự không thể tưởng tượng được ông ta sẽ làm như vậy. Ông ta thay đổi thật rồi, trở thành một người hoàn toàn khác khiến bà không thể nhận ra. Người đàn ông này, rốt cuộc ông ta còn muốn như thế nào?

Chẳng lẽ, ông ta thật sự muốn để cho bọn họ đồng quy vu tận sao? Bọn họ như vậy ông ta có thể vui vẻ sao?

"Ông thả con gái và con rể của tôi ra, tôi ở lại với ông. Không bao giờ rời đi nữa!" Bà lấy mình ra đánh cược. Nếu như chỉ cần bà ở lại mà có thể cứu được bọn họ thì bà tình nguyện làm thế.

"Mẹ, không thể!" Tổng Tâm Dao vừa tỉnh lại, lập tức ngăn cản bà. Nếu như mẹ ở lại thì cha cô phải làm sao?

"Dao Dao, ngoan, sau khi trở về nhớ chăm sóc ba con thật tốt." Tổng Tâm Dao lắc đầu, nhiều năm như vậy, bọn họ chưa hề rời xa nhau.

"Bà nói thật sao?" Thôi Sứ Viễn hơi dao động. Ít nhất là cuối cùng bà đã thuộc về ông.

"Thật!" Triệu Tâm Nguyệt quay đầu lại nhìn ông.

"Tốt!" Ông ta gật đầu, đưa tay ra hiệu cho thuộc hạ thu súng lại.

"Hình Dục, đưa Dao Dao đi mau lên!" Thời gian của bà không còn nhiều lắm, nếu như bọn họ không nhanh chóng rời đi thì ai cũng không thể ra ngoài.

"Cô Thôi, làm phiền cô ôm cháu ngoại ra ngoài giúp tôi." Bà ôm lấy Từ Kiều trong ngực Dạ Thiên, giao cho Thôi Thục Viện.

"Được ạ!" Thôi Thục Viện gật đầu, chắc là bà không yên tâm khi giao bé cho Dạ Thiên ôm!

"Cô Aimee, mặc dù tôi không hiểu rõ cô, nhưng nhìn cô bị thương thành ra như vậy, tôi thật sự vô cùng đau lòng. Dạ Thiên, cháu đưa Aimee đến bệnh viện đi!" Dạ Thiên gật đầu, đỡ lấy Aimee đang sắp ngã xuống.

"Đi đi! Ta và A Viễn còn phải nói chuyện, mọi người đi mau đi!" Bà không biết, Thôi Sứ Viễn có thể sẽ dờ dẫm hay không, nếu như ông ta lật lọng thì tất cả những cố gắng của bà đều là uổng phí.

"Tiểu Viện, con không thể đi!" Trong tay Thôi Sứ Viễn đột nhiên xuất hiện một thanh súng, chỉ vào đứa bé Thôi Thục Viện đang ôm.

"Rốt cuộc ông muốn như thế nào?" Triệu Tâm Nguyệt có chút sợ hãi, không phải ông ta đã phát hiện ra cái gì chứ?

“Tiểu Viện là con gái tôi, nó phải ở lại!”

“Cha, con chỉ ôm đứa bé ra ngoài giúp bọn họ, đưa chị đến bệnh viện, sau đó con sẽ trở lại ngay lập tức.” Cô đã quyết định cô sẽ ở bên cạnh ông cả đời này, chăm sóc cho ông.

“Ta sẽ không tin tưởng con nữa, trả đứa bé cho bọn họ, con trở lại bên cạnh ta.” Dường như ông rất sợ, Thôi Thục Viện cứ rời đi như vậy, cũng sẽ không trở lại nữa.

“Cha, cha yên tâm đi, con sẽ nhanh chóng trở về!” Nói xong, Thôi Thục Viện lập tức đi ra ngoài.

Ngay lúc đó, đạn từ trong súng Thôi Sử Viễn cũng bay ra.

Tất cả mọi người sững sờ đứng nguyên tại chỗ, ngay cả Thôi Sử Viễn cũng sững sờ, hoảng hốt. Ông thật sự không có ý định sẽ lấy mạng cô, nhưng đạn lại bay ra ngoài.

Aimee đẩy Dạ Thiên ra, chịu đựng vết thương trên người, chạy tới, chắn trước mặt Thôi Thục Viện. Mà viên đạn đó bắn thẳng vào ngực Aimee.

“Chị.” Thôi Thục Viện không nghĩ tới, người chị vô cùng ghét cô từ trước đến nay lại có thể đỡ đạn thay cô.

“Tiểu Viện, đừng động tới chị. Mau rời khỏi đây đi!” Aimee ngã vào trước ngực Thôi Thục Viện, mỉm cười.

“Chị, tại sao chị lại ngu ngốc như vậy? Tại sao lại nộp mạng thay em?” Nước mắt trượt ra khỏi hốc mắt Thôi Thục Viện, ôm lấy Aimee máu me đầy người.

“Tiểu. Tiểu Viện. rời. Lúc này rời đi thôi. đến. đến một. nơi. không ai biết. biết em., tìm. tìm. người yêu của em. tốt lắm., giúp. giúp chị. hoàn. hoàn thành. cuộc sống. chưa. chưa bao giờ trải nghiệm qua.” Cô đã không còn muốn sống nữa rồi, kể từ tối hôm qua, cô đã không muốn sống nữa.

Cô thật không ngờ, người cha nuôi dưỡng hai người bọn cô từ trước tới nay lại có thể biết tìm nhiều người làm nhục cô như vậy, khiến cho cô mất cả ý nghĩ muốn sống.

Cô đã không còn là cô gái sạch sẽ nữa rồi, chỉ có chết, mới có thể khiến cho cô quên đi tất cả những chuyện đã xảy ra đêm qua.

Tất cả những gì xảy ra đêm qua giống như một cơn ác mộng, vẫn luôn quanh quẩn trong đầu cô.

Sau khi bọn chúng làm nhục cô còn tiếp tục đánh đập cô. Hoàn toàn không xem cô là một con người, còn Thôi Sử Viễn thì ngồi bên cạnh nhìn những tên kia làm nhục cô như thế nào, hành hạ cô như thế nào.

Cô đã không được xem là con người, đã bị ông ta hành hạ như vậy, cho dù chết bởi họng súng của ông ta thì như thế nào?

Ông ta đã nói, ông ta sẽ không để cho cô chết dễ dàng như vậy; nhưng mà, cô lập tức có thể rời đi, có thể rời khỏi thế giới khiến trái tim cô đau đớn.

“Chị, chị không được chết! Chị không thể bỏ rơi Tiểu Viện, chị đã đồng ý với em. chúng ta sẽ cùng nhau hạnh phúc.” Lúc còn rất nhỏ, hai bóng dáng nho nhỏ ở trong cô nhi viện tối om om, bọn họ giống nhau như đúc, quần áo trên người không biết đã mặc bao lâu, làm cho người ta không dám đến gần.

“Chị, bọn họ đều nói chúng ta là những đứa con hoang không ai yêu thương, chị nói có đúng không?” Thôi Thục Viện và Aimee bằng nhau, mới ba tuổi.

Thục Viện và Thục Hiền là tên của bọn họ, sau khi được Thôi Sử Viễn nhận nuôi, bọn họ mới đổi họ tên.

“Không đâu, chúng ta không phải không có người yêu thương, sẽ có một ngày chúng ta được hạnh phúc.” Trên khuôn mặt nho nhỏ của Aimee có nụ cười, kéo bàn tay nhỏ bé của em gái.

Khi đó, ngay cả tên bọn họ cũng không có. Trong cô nhi viện, viện trưởng không thích bọn họ, các bạn nhỏ cũng không ưa thích bọn họ, đối xử với bọn họ như những đứa con hoang, mỗi lần nhìn thấy hai người bọn họ, lập tức sẽ dùng bùn, viên sỏi ném bọn họ. Vết thương trên người bọn họ đều do những đứa trẻ đó ném đá gây ra.

Thế nhưng các cô không biết chúng nó cũng giống mình, đều là những đứa bé không ai mong muốn, không ai yêu thương, lại còn cảm thấy mình cao quý hơn bọn cô.

“Có thật không? Nhưng mà làm sao chúng ta mới có thể hạnh phúc đây chị?” Thôi Thục Viện không hiểu, các cô thật sự có thể hạnh phúc sao?

“Thật, đợi đến ngày mai khi chúng ta nhìn thấy tia ánh sáng mặt trời đầu tiên, chúng ta sẽ gặp hạnh phúc.” Đúng như những gì chị nói, có một chú đến dẫn bọn họ đi, cho bọn họ mặc những bộ quần áo xinh đẹp nhất, cho bọn họ ở căn phòng lớn nhất, xinh đẹp nhất, để cho bọn họ cảm thấy, bọn họ giống như những cô công chúa nhỏ.

Bọn họ, rất hạnh phúc!

Giống như Aimee đã nói, đợi đến ngày mai khi nhìn thấy tia sáng mặt trời đầu tiên, bọn họ sẽ hạnh phúc.

"Sẽ, Tiểu Viện, ngày mai..... khi..... mặt trời..... mọc....., khi em thấy được..... tia sáng..... đầu tiên..... sẽ được..... chị..... chị..... và..... và..... em..... sẽ....., rất hạnh phúc..... rất hạnh phúc....." Aimee cười, nụ cười vô cùng xinh đẹp.

"Chị....." Cô khóc ôm chặt lấy Aimee, tại sao tất cả mọi chuyện lại trở nên như thế này? Chẳng phải bọn họ không nên đối xử với nhau như vậy sao?

"Không được..... không..... khóc, Tiểu Viện..... Viện..... đồng ý..... với chị. Về sau..... không được..... khóc nữa, em..... phải kiên cường" Thôi Thục Viện gạt đầu thật mạnh, cô sẽ không khóc nữa, nhất định sẽ không khóc nữa.

Đưa tay lau nước mắt trên mặt mình, cô ôm thật chặt lấy Aimee, cô muốn đưa chị đi theo, mang theo những ngày hạnh phúc đã qua, hạnh phúc thuộc về bọn họ.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc - Chờ Cuộc Mẹ Tôi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 16: Kết thúc - Triệu Tâm Nguyệt mất 3

"Đi nhanh đi!" Triệu Tâm Nguyệt nhìn bọn họ, bà đã nghe thấy âm thanh, nếu như bọn họ không đi nhanh thì thật sự không kịp nữa.

"Dạ Thiên, mau đưa cô Thôi đi, cầu xin cậu đấy. Hình Dục, chăm sóc Dao Dao thật tốt nhé!" Cung Hình Dục gật đầu, kéo Tổng Tâm Dao đi ra khỏi biệt thự của Thôi Sứ Viễn.

"Chị..... Em muốn chị đi cùng em!" Thôi Thục Viện đưa tay kéo Aimee, nhưng Aimee lại đẩy tay của cô ra, để Dạ Thiên kéo cô ra khỏi nhà Thôi Sứ Viễn.

"Tiểu Viện, em nhất định phải hạnh phúc!" Aimee nhắm hai mắt lại, yên lặng thì thầm trong lòng, sau này cho dù có như thế nào, cô cũng sẽ không bị người khác làm nhục, cô nhất định sẽ rất hạnh phúc. Cô không nói với Thôi Thục Viện, chỉ vì sợ nó sẽ mất đi lý trí, liều mạng với Thôi Sứ Viễn.

Cô hiểu tính tình của Thôi Thục Viện, cho nên, cô không thể nói. Cứ để cho tất cả mọi chuyện đã xảy ra chôn vùi theo cô đi!

Bàn tay vô lực buông xuống, đầu lệch sang một bên. Cô được giải thoát.....

"Đóng cửa lại đi!" Triệu Tâm Nguyệt nhàn nhạt mở miệng, thuộc hạ đi tới, đóng cửa lại.

Triệu Tâm Nguyệt đi tới bên cạnh Aimee, cầm lấy quần áo, khoác lên trên người cô. Cho dù cô đã mất cũng phải cho cô mặc trang phục thật đẹp.

"Yên nghỉ đi!" Giữa Aimee và Thôi Thục Viện, trước kia có lẽ không có tình chị em sâu như vậy, nhưng mà ở bước ngoặt cuối cùng quan trọng nhất của cuộc đời, bọn họ vẫn không thể quên, quan hệ huyết thống giữa hai người.

"Tiểu Nguyệt, em sẽ không đi thật sao?" Thôi Sứ Viễn thật sự rất sợ bà sẽ rời đi một lần nữa.

"Không đâu!" Bà nhìn mọi người đang đứng trong vườn, nhiều người như vậy phải đi theo bọn họ, bà cảm thấy rất khó xử. Nhưng mà, những người này đều do ông ta huấn luyện ra. Bà không thể làm gì khác, chỉ có thể để bọn họ đi theo thôi.

"Thật tốt quá! Các người mau chóng đi dọn dẹp phòng, tất cả mọi thứ bên trong, đều đổi thành màu xanh nước biển." Ông vội vàng dặn dò người làm.

"Ông còn nhớ rõ, tôi thích màu xanh nước biển?" Bà thật không ngờ ông lại nhớ rõ như vậy.

"Đúng! Anh nhớ rất rõ, lúc ấy em thật sự rất thích màu này." Bà già rồi, cho nên vẫn luôn mặc quần áo màu trắng, nhưng mà từ trước cho tới nay, bà vẫn thích màu xanh nước biển nhất.

"Các người còn đứng ở đây làm cái gì? Còn không mau đi thu dọn?" Thấy người làm vẫn đứng nguyên tại chỗ không đi làm việc ông tức giận quát.

"Không cần, không đủ thời gian đâu!" Bà cười, bà đã chuẩn bị xong mọi thứ rồi.

"Không đủ thời gian gì? Bây giờ chúng ta khỏe mạnh như vậy, còn có thể sống thêm rất nhiều năm nữa, chúng ta đi vào nhà ngói đi, đứng đó làm cái gì?" Thôi Sứ Viễn vội vàng gọi bà vào nhà.

"Tích....."

"Tiếng gì vậy?" Khi nghe thấy tiếng 'tích', ông bắt đầu nghi ngờ.

"Đồng hồ đeo tay!" Bà nâng đồng hồ đeo tay trên tay mình lên, nở nụ cười nhạt.

"Ừ!" Ông vừa mới dứt lời.

"Oanh" một tiếng, tất cả âm thanh, cũng bị tiếng vang ầm ầm này đánh bật lại.

Đoàn người Cung Hình Dực mới rời khỏi biệt thự của Thôi Sử Viễn được hơn mười mét, lập tức nghe thấy một tiếng nổ, tất cả đều ngẩn ngơ tại chỗ.

"Tại sao lại như vậy?" Tổng Tâm Dao sững sờ thật lâu, không phản ứng kịp, chuyện này rốt cuộc là như thế nào? Không phải mới vừa rồi còn rất tốt sao?

Tại sao khi bọn họ vừa đã xảy ra chuyện như vậy.

"Mẹ đâu?"

"Ở Ở bên trong." Cung Hình Dực cũng không hề nghĩ sẽ xảy ra chuyện như thế, Triệu Tâm Nguyệt lại dùng mạng của bà để đổi lấy mạng của bọn anh.

"Không, không thể nào!" Tổng Tâm Dao kéo chặt tay Cung Hình Dực. Cô không tin, không tin!

"Dao Dao!" Anh ôm cô thật chặt, anh cũng không muốn nhìn thấy chuyện xảy ra như vậy, thế nhưng chuyện này đã xảy ra, sự thật là Triệu Tâm Nguyệt vì cứu bọn họ mà đã rời đi?

"Mẹ." Tổng Tâm Dao hét lên, nhưng mà khi âm thanh còn chưa lắng xuống. Cô đã ngất xỉu.

*

Tổng Tâm Dao đứng ở trước mộ, nhìn hình trên mộ bia. Sắc mặt tái nhợt giống như người chết, nếu như không phải vì cứu cô..., mẹ của cô sẽ không chết, cũng sẽ không không thể tìm được thi thể.

"Dao Dao, trở về đi thôi!" Cô đã đứng ở đây gần năm giờ rồi, nhưng vẫn không muốn rời đi.

Bên cạnh mộ bia chính là mộ của Triệu Tâm Dương. Tổng Tâm Dao biết hai người bọn họ đã rời xa nhau quá lâu, cho nên mới chọn cho họ hai ngôi mộ ở gần nhau, tin tưởng bọn họ cảm thấy vui vẻ vì điều này.

"Em muốn ở lại với mẹ thêm một lát nữa!" Cô vừa phát hiện ra từ sau khi mình lập gia đình, cũng chưa có ở thật tốt hầu ở mẫu thân của mình bên cạnh, cho đến nàng rời đi, mới có thể như vậy cùng với nàng, nàng phát hiện mình thật sự rất bất hiểu. Cho tới nay, cô chưa từng làm tốt trách nhiệm của một người con, vẫn đều là Triệu Tâm Nguyệt lo lắng cho cô. Nhưng còn cô? Cô lại còn để cho mẹ rời khỏi thế giới ngay trước mắt mình.

"Dao Dao, mẹ nhất định không muốn nhìn thấy dáng vẻ em như thế này. Mẹ làm như vậy, là vì không muốn em tận mắt nhìn thấy bà rời đi. Hiện tại mẹ mất rồi, mẹ nhất định đang ở trên thiên đường và dõi theo em. Mẹ nhất định rất hi vọng em có thể sống thật vui vẻ, hạnh phúc đến hết cuộc đời này. Chúng ta trở về đi thôi!" Một ngày nay, Tổng Hàm Quân đã đến nhà Cung Hình Dực ở, bởi vì bọn họ thật sự rất lo lắng cho ông.

Mất đi người vợ yêu thương, Tổng Hàm Quân nhất định sẽ rất đau lòng, nếu như ông vì thế mà đổ bệnh, Tổng Tâm Dao nhất định sẽ không chịu nổi đã kích.

Từ khi bọn họ đưa Tổng Hàm Quân về nhà, ông vẫn không ăn không uống, khuyên nửa ngày, chỉ ăn một chút xiu cháo. Điều này khiến cho bọn họ càng thêm lo lắng, hơn nữa mấy ngày nay Tổng Tâm Dao cũng ăn rất ít.

Cung Hình Dực phải chăm sóc cả hai người. Sau khi nhận được điện thoại của Tổng Tâm Dao, Cao Cầm Nhã cũng lập tức trở về.

"Dao Dao, Hình Dực nói không sai, trở về đi thôi! Dĩ nhất định không muốn nhìn thấy em như vậy đâu." Cao Cầm Nhã vỗ vỗ tay cô, cô biết cảm giác khi mất đi người thân là như thế nào, giống như lúc trước, khi cha rời xa cô, cô cũng đau lòng thật lâu.

Nhưng mà, người chết không thể sống lại, cho dù cô có muốn nói chuyện với họ thêm một chút nữa, vậy thì như thế nào? Rời đi chính là rời đi, cho dù cô có muốn cố gắng đưa bọn họ trở về, cũng đã là chuyện không thể nào, còn không bằng để cho bọn họ đi đi, đi đến một nơi mà họ cũng cảm thấy hạnh phúc.

"Nhưng." Cô còn muốn ở chỗ này thêm một lát.

"Bọn nhỏ đều đang chờ em ở nhà, chẳng lẽ em vẫn muốn tiếp tục như vậy sao?" Lúc này Tổng Tâm Dao mới gạt đầu nhẹ nhẹ, mặc cho Cung Hình Dực ôm, mỗi bước đi đều vô cùng cẩn thận rời khỏi khu mộ Triệu Tâm Nguyệt.

Sau khi về đến nhà, đã thấy Tổng Hàm Quân ngồi trong phòng khách, Kỳ Kỳ và Diễm Diễm đang lôi kéo tay ông, an ủi, khuyên lon để cho ông ăn một chút gì đó.

"Ông ngoại, ông ăn chút gì đi, nếu như ông không ăn cơm, Diễm Diễm cũng không cần ăn!" Diễm Diễm chu cái miệng nhỏ nhắn, bỏ chén nhỏ trong tay

lên trên khay trà.

"Đúng vậy đó, nếu như ông ngoại không ăn, Kỳ Kỳ cũng không ăn!" Kỳ Kỳ cũng cầm chén bỏ lên trên khay trà, mặc dù đó đều là đồ bé thích ăn, nhưng nhìn ông ngoại không ăn cơm, bọn chúng cũng không muốn ăn.

Bà ngoại rời đi, bọn họ cũng rất đau lòng, nhưng mà cha nói, bà ngoại đã đến một nơi rất đẹp, ở nơi đó bà ngoại sẽ rất hạnh phúc.

Chúng tin cha sẽ không lừa chúng, bởi vì trong mơ, chúng cũng thấy khuôn mặt bà ngoại tươi cười hạnh phúc. Bà ngoại còn cười nói với chúng rằng bà rất hạnh phúc, ở chỗ đó thật sự rất vui vẻ.

"Kỳ Kỳ, Diễm Diễm, các cháu ngoan, ăn cơm đi, đợi lát nữa ông ngoại sẽ ăn." Triệu Tâm Nguyệt đột nhiên rời đi, đối với ông thật sự là một đả kích rất lớn.

"Ngoại. Ông. Ông ngoại." Từ Dật đỡ ghế sa lon đi tới, nằm ở trên đùi Tống Hàm Quân .

"Ông ngoại, ha ha, ông ngoại, ha ha!" Bàn tay nhỏ bé của Từ Dật, lôi kéo bàn tay to của ông, muốn ông cầm chén cơm trên khay trà lên.

"Cha, cha xem, cháu ngoại của cha quan tâm cha như vậy...cha đừng để chúng nó thất vọng đấy!" Cung Hinh Dục đi tới, đặt Tống Tâm Dao ngồi trên ghế sa lon.

Từ Dật lao đảo nghiêng ngả đi tới, nằm trong ngực Tống Tâm Dao.

"Đúng vậy, dưỡng, dưỡng ăn chút gì đi, đi đột nhiên rời đi, quả thật làm cho người ta đau lòng, nhưng dưỡng cứ như vậy không ăn không uống, đi cũng sẽ không trở lại nữa. Nếu như dưỡng vẫn tiếp tục như vậy, đi nhất định sẽ trách dưỡng, đi cũng không hi vọng nhìn thấy dáng vẻ dưỡng như thế này, đi nhất định hi vọng, dưỡng có thể giúp gì hoàn thành những ngày tháng vui vẻ mà đi chưa trải qua." Cao Cẩm Nhã đi tới bên cạnh Tống Hàm Quân, ôm Diễm Diễm đến trên đùi mình, khuyên lơn.

"Ta biết rồi! Ta sẽ bắt mình tỉnh lại, sẽ không tiếp tục như vậy nữa." Ông cầm lấy chén cơm trên khay trà, bắt đầu ăn từ từ:

Bọn họ nói không có sai, ông không thể để Triệu Tâm Nguyệt sau khi chết vẫn còn không an tâm, ông phải chăm sóc mình thật tốt, giúp bà hoàn thành ước mơ bà chưa thực hiện được.

Bà đã từng nói bà muốn nhìn thấy các cháu ngoại trưởng thành, nhìn thấy cháu kết hôn sinh con. Ông muốn hoàn thành giúp bà, ông tin tưởng ông có thể làm được chuyện đó.

Lúc này Cung Hinh Dục mới yên tâm, ít nhất Tống Hàm Quân đã tình nguyện ăn cơm, chỉ cần ông không tiếp tục giữ ý nghĩ không muốn sống như trước thì anh yên tâm rồi!

"Dao Dao, em cũng đi ăn cơm đi!" Thấy Tống Tâm Dao tựa vào trên ghế sa lon, mấy ngày nay sắc mặt của cô càng ngày càng kém, anh thật sự rất lo lắng cho cô.

Triệu Tâm Nguyệt rời đi một tuần lễ, cô đã gầy như thế này, nếu như cô còn không ăn, anh thật không biết, cô sẽ gầy như thế nào nữa.

"Em biết rồi! Em sẽ không để anh lo lắng cho em nữa đâu." Tống Tâm Dao ôm lấy Từ Dật, mặc dù hiện tại Từ Dật vẫn chưa đi được nhiều, nhưng mà, bây giờ bé đã tiến bộ hơn rất nhiều, cô tin là nó có thể đi tốt. Hơn nữa, bé cũng biết nói rồi, mặc dù vẫn chưa phát âm rõ lắm. Nhưng mà, bộ dáng của bé bây giờ giống hệt lúc Kỳ Kỳ mới vừa mở miệng nói chuyện, chắc chắn qua một thời gian nữa bé sẽ làm tốt thôi.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc - Chó Cuớp Mẹ Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 17: Kết thúc - Triệu Tâm Nguyệt mất 4

"Cô muốn đi một mình thật sao?" Sau khi Thôi Thực Viện lo xong tang lễ cho Thôi Sứ Viễn và Aimee lập tức đến thành phố O, muốn gặp lại Tống Tâm Dao một lần.

Có lẽ trước kia bọn họ là tình địch, nhưng mà bây giờ bọn họ là bạn bè.

"Đúng vậy! Ý định của tôi là đi đến một nơi không ai quen biết bắt đầu cuộc sống mới." Hôm nay cô tới đây còn có một mục đích.

"Nếu không, cô ở lại thành phố O này đi, chúng tôi cũng có thể chăm sóc cho cô. Một mình cô sống ở ngoài, tôi thật sự không yên tâm." Bản tính của Thôi Thực Viện cũng không xấu, cô chỉ vì có lòng cảm ơn Thôi Sứ Viễn cho nên mới làm việc cho ông, có lẽ đó chính là tâm lý muốn báo đáp công ơn của ông.

"Không cần đâu! Tôi cũng không có ý muốn trở lại thành phố O lần nữa, nhưng mà, có một số việc vẫn muốn để cho mọi người biết." Cô lấy ra một địa chỉ.

"Địa chỉ này là địa chỉ của người làm thuốc, ông ta bị cha tôi giam ở chỗ này, tôi đã từng tới đó. Sau khi lo hậu sự cho chị xong tôi lại đến đó, ghi lại địa chỉ. Nếu như mọi người muốn biết chuyện gì có thể đi hỏi ông ta. Còn nữa, chìa khóa chỗ đó ở trong biệt thự cũng đã bị chôn vùi trong vụ hỏa hoạn kia cùng cha tôi, không thể tìm được. Có thể anh sẽ phải nghĩ biện pháp để mở cái khóa đó." Cái khóa đó rất khó mở, nếu như không cẩn thận, sẽ làm hỏng chỗ đó.

"Tìm thợ khóa, chắc có thể mở ra được!" Nếu như đó là một loại khóa thì thợ khóa có thể mở ra.

"Thợ khóa chưa chắc đã có thể mở được loại khóa này đâu, tôi nghe nói loại khóa đó dùng một loại thép đặc biệt đúc thành, nếu không có kỹ năng mở khóa tốt thì nhất định không mở được. Hơn nữa, nếu không cẩn thận, có thể sẽ phá hỏng chỗ đó." Đây đều là những gì cô đã nghe Thôi Sở Viễn nói, mặc dù cô không tin rằng bây giờ còn có thợ khóa giỏi như vậy, nhưng mà cũng không thể không tin tưởng. Thà tin là có, còn hơn tin là không.

Nếu như đó là sự thật, bọn họ tùy tiện tìm một thợ khóa đến phá ổ khóa đó, thì có thể chỗ đó sẽ bị phá hỏng.

"Được rồi! Tôi sẽ tìm người đến xem thử, nếu như thật sự không thể mở được, chúng ta cũng chỉ có thể hỏi người kia qua một lớp cửa thôi." Cung Hinh Dục lên tiếng, nhìn vào địa chỉ ghi trên giấy.

Không nghĩ tới, đây lại là chỗ anh đưa Tống Tâm Dao và hai đứa bé đến trốn.

Trong gian nhà cỏ này có một người bác, từ trước tới nay Cung Hinh Dục đều gọi ông là bác Ưông.

Nhưng sau khi Triệu Tâm Nguyệt mất, bọn họ lập tức đưa tro cốt của bà trở về nước, chưa ghé lại đó, có lẽ đi tìm bác Ưông thử xem, có thể ông sẽ có biện pháp để giải quyết chuyện này.

Bác Ưông là một cao thủ đánh khóa, trước kia anh cũng đã đi tìm ông để đánh khóa, cho nên có chút hiểu biết.

Với bản lĩnh của ông như thế còn không thể mở cái khóa đó ra vậy thì anh cũng không nghĩ ra được còn có thể tìm ai giúp đỡ được nữa?

Xem ra, anh lại phải bay đến Hàn Quốc một lần nữa.

"Ừ! Tôi đi đây!" Cô đứng lên, nhiệm vụ của cô đã hoàn thành, có thể rời đi rồi. Nhìn hai người bọn họ hạnh phúc, cô thật sự rất vui mừng.

"Tiểu Viện, cô thật sự không muốn ở lại sao?" Tống Tâm Dao không biết, cô rời đi như vậy, một người không có gì để dựa vào, tứ cố vô thân, tiếp theo phải làm thế nào?

"Không đâu!" Cô lắc đầu, cô muốn đi tìm tìm hạnh phúc của mình.

"Cô chờ chút, tôi có thứ này muốn đưa cho cô!" Tống Tâm Dao chạy vào, lúc đi ra, trong tay còn cầm theo một túi gì đó.

"Tôi biết rồi, nếu như mà tôi cho cô tiền, nhất định cô sẽ không lấy. Cái này là điểm tâm chị Diệu làm, cô cầm lấy một chút đi, ở trên đường đi có thể lấy ra ăn, đừng để mình đói bụng. Chúc cô mau chóng tìm được hạnh phúc thuộc về mình." Cô nhét túi gì đó vào trong rương hành lý của cô ấy.

"Ừ! Đợi đến khi tôi tìm được hạnh phúc của mình, tôi nhất định sẽ trở lại gặp mọi người, nhất định sẽ chia sẻ hạnh phúc của tôi cùng với mọi người." Thôi Thực Viện cười, ôm Tống Tâm Dao. Sau đó lập tức xoay người rời khỏi nhà họ Cung. Ngồi lên xe Cung Hinh Dục đã chuẩn bị cho cô, đi về phía sân bay.

"Cái túi mà em đưa cho cô ấy là cái gì vậy?" Cô nhất định sẽ không đưa cho cô ấy chỉ một túi điểm tâm.

"Điểm tâm đó!" Tống Tâm Dao ngồi lên ghế sa lon, trên mặt là nụ cười thân nhiên.

"Đừng nói đùa với anh, em nghĩ rằng anh không biết sao, mau nói đi, rốt cuộc là thứ gì." Anh mới không tin cô.

"Em nói anh sẽ không trách em chứ?!" Tống Tâm Dao rất tự nhiên đến gần trong ngực anh.

"Sẽ không đâu!" Anh lắc đầu.

"Em đưa cho cô ấy hai vạn." Bộ dáng hiện tại của cô ấy, chắc hẳn cũng không có tiền. Hơn nữa cô ấy vừa lo xong tang sự cho Thôi Sở Viễn và Aimee, nhất định đã dùng không ít tiền, trên người cô, chắc chắn cũng chẳng còn bao nhiêu tiền, cô chỉ muốn giúp cô ấy một chút, nếu như không giúp cô ấy làm chút gì đó cô cảm thấy rất áy náy.

"À!" Cung Hinh Dục đáp một tiếng, anh đã sớm đoán được, thứ mà cô nhét vào trong túi xách là tiền chứ không phải điểm tâm, nếu như là điểm tâm, cô sẽ không nhét vào rương hành lý của cô ấy như thế.

"Ghét, cái gì cũng lừa không được anh!" Tống Tâm Dao lẩm bẩm, tại sao cái gì anh cũng biết?

"Lúc này mới thể hiện rằng chúng ta tâm đầu ý hợp đấy!" Cung Hinh Dục cầm lấy tay Tống Tâm Dao đặt vào lòng bàn tay mình.

Tổng Tâm Dao cười, tựa vào trong ngực anh.

"Anh lại phải đi Hàn Quốc lần nữa, có đúng không?" Cô đột nhiên nhớ tới địa chỉ mà Thôi Thục Viện vừa đưa cho anh.

"Anh muốn đi xem xem người làm ra cái loại thuốc kia rốt cuộc là ai." Ông ta thật sự là một thành viên tham gia vào hội nghiên cứu thành công loại thuốc năm đó sao?

Nếu đúng là như vậy thì chắc hẳn ông ta đã là một ông già tóc bạc trắng xoá rồi.

Nếu như không phải là ông ta, anh thật sự rất khó tưởng tượng ra, nếu như là người trẻ tuổi, ở trong phòng giam một thời gian sẽ biến thành hình dáng như thế nào?

"Nhưng. . . ." Người kia, ông ta cũng không quá quan trọng, anh còn đến đó làm cái gì?

"Sao thế?" Thấy bộ dáng cô cứ như đang muốn nói lại thôi, thật sự có chút lo lắng.

"Không sao! Vậy anh cẩn thận một chút." Chắc chắn lần này anh không thể đi theo anh nữa rồi!

"Thế nào, em không muốn đi cùng với anh sao?" Lần trước bọn họ vẫn chưa đi đảo Jeju chơi, lần này có thể đưa cô đi cùng, lại đi chơi một lần thật vui vẻ.

"Anh muốn dẫn em đi cùng sao?" Cô cứ nghĩ rằng, lần này anh nhất định sẽ không cho cô đi theo nữa, không ngờ anh lại hỏi như thế.

"Đúng vậy! Lần trước chưa đưa em đi chơi được, lần này nhất định sẽ dẫn em đi chơi. Giao đứa bé cho chị họ trông mấy ngày, chúng ta chơi tầm vài ngày sẽ trở lại, có được không?" Anh vẫn thích hưởng thụ thế giới của hai người hơn.

Kể từ sau khi có đứa bé, hơn nữa còn là rất nhiều đứa bé, thời gian để bọn họ đi chơi càng ngày càng ít.

"Hai người đi chơi đi! Chị sẽ trông con giúp hai người. Hơn nữa, gần đây chị cũng ở đây nghỉ lễ dài ngày, hiện tại cũng sẽ không trở về, hai người cứ yên tâm đi chơi đi!" Cao Cẩm Nhã đi ra, đúng lúc nghe được bọn họ nói chuyện.

Tư tưởng muốn đi chơi của hai người này vẫn chưa thu hồi lại, xem ra lần này bọn họ đi chơi nhất định sẽ chơi điên cuồng một lần. Nếu bọn họ đã muốn đi chơi, vậy cô cũng đóng vai một người tốt, để cho bọn họ đi chơi đi!

"Hay lắm, chị họ cũng đồng ý rồi, em mau ngoan ngoãn trở về phòng dọn dẹp quần áo, đi Hàn Quốc với anh." Bọn họ sẽ đi gặp người kia, sau khi đưa ông ta ra ngoài, chắc chắn sẽ đưa ông ta đến đồn cảnh sát, để cảnh sát xử lý chuyện này.

Bọn họ cũng có thể đi chơi thật vui vẻ. Thật ra thì bọn họ cũng có thể không cần đi, nhưng mà, nếu như không mượn cơ hội lần này để đi chơi một lần thì say này sẽ không có thời gian để đi đâu nữa đâu. Chuyện trong công ty, chuyện trong nhà, trừ khi đợi bọn nhỏ trưởng thành, anh và cô mới có thể yên tâm.

"Vâng!" Tổng Tâm Dao cười chạy trên lầu, nhìn bộ dạng Tổng Tâm Dao nhảy nhót tung tăng, Cung Hình Dục nở nụ cười thỏa mãn. Cô vẫn dễ dàng thỏa mãn như vậy.

"Hiện tại chị sống như thế nào? Còn liên lạc với anh ấy không?" Cho tới bây giờ Cao Cẩm Nhã vẫn chưa từng nói với bọn họ, cô đã kết hôn hay chưa, đã tìm được một người tốt để nương tựa hay chưa. Cô cũng đã ba mươi hai tuổi rồi, nếu như không mau chóng tìm người thì sẽ không dễ kiếm được người tốt.

"Chị? Chị sống rất khá, mỗi ngày nhìn khuôn mặt tươi cười những đứa bé kia đã cảm thấy như vậy là đủ rồi, loại duyên phận này, vẫn nên chờ đợi, chờ duyên phận tới, tự nhiên sẽ gặp." Cô khẽ mỉm cười, chuyện như vậy, cô đã sớm nhìn thấu, sẽ không suy nghĩ tiếp, cho dù sau này sẽ xảy ra chuyện gì cô cũng sẽ tiếp nhận.

"Nhưng mà chị mau chóng tìm được một người tốt thì tốt hơn, dù sao hiện tại chị sống như thế này, Dao Dao cũng không yên tâm. Cô ấy nhất định hi vọng chị sẽ hạnh phúc." Cung Hình Dục ngồi ở trên ghế sofa, nhìn Cao Cẩm Nhã ngồi đối diện.

Cô bây giờ khác hẳn so với khi cô mới quen anh.

Trước kia da của cô trắng nõn, nhưng bây giờ phơi nắng khiến da hơi đen. Trước kia bàn tay được chăm sóc tỉ mỉ chu đáo, mà bây giờ bàn tay lại thô ráp. Thật làm cho người ta khó liên tưởng cô với tiểu thư Cao Cẩm Nhã cao quý trước kia.

"Tùy duyên đi, nếu như duyên đến, tự nhiên có thể tìm được." Cô cười cười, chuyện này đối với cô mà nói là không quan trọng.

"Tôi đi ra ngoài đi một lát!" Cao Cẩm Nhã khẽ mỉm cười, đứng dậy đi ra ngoài.

Cung Hình Dục gật đầu, cũng đứng dậy đi lên lầu. Chuyện này, bọn họ cũng không cần biết quá nhiều, dù sao đến cuối cùng, người quyết định vẫn là Cao Cẩm Nhã. Bọn họ có nói nhiều hơn nữa, chẳng qua cũng chỉ là cho cô một chút ý kiến.

Q.2 - Chương 18: Kết thúc - Triệu Tâm Nguyệt mất 5

Sau khi đến Hàn Quốc, Cung Hinh Dục lập tức đi tìm bác Ông. Ông vẫn ngồi cạnh cửa giống như lần trước anh tới đây. Dựa vào đó nhìn ra bên ngoài, hình như mỗi lần anh đều thấy ông ngồi ở chỗ này, cũng không biết rốt cuộc ông đang nhìn cái gì.

Nhưng mà, bọn họ cũng không dám hỏi nhiều.

"Bác Ông!" Cung Hinh Dục gọi một tiếng, ông mới ngẩng đầu lên.

"Mua khóa hay là mở khóa?" Ông Đạt cười nhạt, nhìn hai người bọn họ.

"Mở khóa!" Mỗi lần ông cũng đều hỏi câu hỏi giống nhau.

"Ở đâu?"

"Đi theo cháu!" Cung Hinh Dục kéo Tống Tâm Dao và bác Ông, ba người tới cùng đến địa chỉ ghi trên giấy, bên ngoài là một cánh cửa gỗ, không có gì đặc biệt khác thường.

Cung Hinh Dục đi tới, mở cánh cửa đó ra.

"Chính là chỗ này." Anh chỉ vào ổ khóa.

Bác Ông nhìn một lát, cười nói: "Cái này khóa chính là tôi đánh ra mà!" Sau đó ông lấy dụng cụ của mình ra, nhìn ổ khóa phía trên. Tống Tâm Dao và Cung Hinh Dục liếc mắt nhìn nhau, không phải ông ấy cứ mở cửa như thế chứ. Nếu đúng như những gì đã nghe, chỉ cần một sai lầm nhỏ, nơi này sẽ bị hủy diệt.

"Được rồi!" Bác Ông thu dọn đồ đạc, cái khóa kia cũng kêu 'cách' một tiếng, rơi xuống trên đất.

Ông đẩy cánh cửa gió thổi không lọt này ra, tất cả mọi người ở bên trong đều lấy tay che hai mắt của mình lại, tay chân của bọn họ đều mang còng tay và xiềng chân.

"Nhiều người như vậy!" Nơi này giam giữ thật nhiều người khiến bọn họ chặc lưỡi hít hà. Hơn nữa, nơi này cũng không phải chỉ là một chỗ nhỏ nhỏ giống như mọi người đã đoán. Thì ra là thiên ngoại hữu thiên (bên ngoài bầu trời còn có một bầu trời khác).

"Các người là ai?" Tất cả mọi người đều rúc vào trong góc, không biết rốt cuộc bọn họ là ai?

Trên người bọn họ đều bị thương, nhìn qua là biết, đều là bị đánh bằng roi.

"Mọi người đừng lo lắng, chúng tôi là tới cứu mọi người." Tống Tâm Dao thấy bọn họ hình như hơi sợ, vội mở miệng an ủi.

Lúc này bọn họ mới an tâm một chút. Nhìn hai người bọn họ, một người đàn ông trong đó đứng lên, đi về phía hai người, nhìn Cung Hinh Dục chăm chăm một lúc lâu.

"Cậu là Cung Hinh Dục?" Ông nói bằng tiếng Trung lưu loát.

"Anh biết tôi?" Anh không nhớ, mình có quen biết một người như vậy, trong này rất tối, hoàn toàn không thấy rõ gương mặt của anh ta. Nhưng mà rốt cuộc anh ta là ai? Tại sao lại biết anh?

Hay là khi anh ta chưa bị đưa đến nơi này đã từng gặp Cung Hinh Dục, cho nên mới nhận ra anh.

"Ông biết bọn họ sao?" Một người ngẩng đầu nhìn bọn họ, chỉ cần có quen biết, bọn họ sẽ cảm thấy yên tâm hơn nhiều. Người đàn ông đó quay đầu lại nhìn bọn họ, gật đầu.

"Các người không biết tôi, cũng không có gì lạ, dù sao hiện tại tôi cũng đã biến thành loại người không ra người quý không ra quý, còn ai nhận ra tôi được chứ?" Anh ta thở dài, nhìn Cung Hinh Dục.

"Nếu như anh biết tôi..., vậy anh tên gì?" Có lẽ, anh sẽ có một chút ấn tượng.

"Trong lễ đính hôn của anh với chị tôi, chúng ta đã từng gặp mặt nhau." Người này không phải ai khác, chính là em trai Cao Cẩm Nhã —— Cao Kỳ Hữu.

"Anh là em trai Cao Cầm Nhã?" Anh ta gật đầu.

"Tại sao cậu lại ở chỗ này? Không phải cậu đi du học nước ngoài sao?" Rõ ràng cậu ta đang đi học ở nước ngoài, tại sao lại tới đây?

"Tôi bị bắt tới đây!" Nói đến chuyện này, có thể một ngày một đêm cũng không nói xong, nếu như không phải bị bắt tới đây, anh cũng không thể ở lại chỗ này.

"Bác Ưông, bác mở khóa trên người bọn họ ra trước đã. Trên người các cậu đều bị thương, phải mau chóng điều trị." Vết thương trên người bọn họ không biết đã để bao lâu rồi, nếu như không để ý chữa trị sẽ bị thối nát mất.

Tất cả mọi người đều cảm tạ Cung Hinh Dực, nếu như không có anh, không biết bọn họ còn phải ở lại đây bao lâu nữa.

Sau khi nghe Cao Kỳ Hữu kể lại tất cả mọi chuyện, Cung Hinh Dực chỉ có thể thờ dài. Tại sao Thôi Sử Viễn làm nhiều chuyện xấu xa như vậy mà không có ai phát hiện ra.

Chuyện này có lẽ chính là kết quả của sự thỏa thuận với các quan chức cấp cao rồi!

*

"Ông xã, anh nhanh lên một chút!" Tống Tâm Dao mặc một bộ quần áo nhẹ nhàng thoải mái, đội một chiếc nón cỏ thật to giống như vừa lấy ra khỏi tổ chim, đi xuyên qua dòng người.

Cung Hinh Dực đi bên cạnh cô, cũng mặc một bộ quần áo nhẹ nhàng thoải mái, cũng đội nón cỏ, hạnh phúc khi nhìn thấy khuôn mặt tươi cười của vợ yêu. Anh cũng không biết, cô đã không vui vẻ như vậy bao lâu rồi, nhìn khuôn mặt vui vẻ của cô, anh cũng cảm thấy hạnh phúc. Nếu như có thể tiếp tục như vậy mãi mãi, anh nhất định sẽ rất vui vẻ.

"Cẩn thận một chút!" Nhiều người như vậy, không cẩn thận sẽ vấp ngã. Anh bước nhanh, đuổi theo bước chân của cô. Một vài người nhìn thấy cô vui vẻ chạy trốn còn anh chạy theo đuổi bắt, đều mỉm cười nhìn theo hai người bọn họ.

Bọn họ đi tới công viên đảo Cheju, mỗi một chỗ bọn họ đi qua, đều đứng lại chụp hình lưu niệm. Khi thấy kiến trúc điêu khắc trong công viên thì Tống Tâm Dao suýt chút nữa bị nghẹn chết, nơi này tại sao lại điêu khắc những hình như thế này, chẳng lẽ người Hàn Quốc đã phóng khoáng đến trình độ này rồi sao, có thể đem chuyện phòng the khoe khoang ra như vậy sao.

"Ông xã à, chúng ta đi thôi! Đi chỗ khác xem đi!" Nếu như cứ đứng ở chỗ này nhìn tiếp, mặt của cô nhất định sẽ xấu hổ đến nỗi muốn tìm cái lỗ để chui vào.

"Tại sao? Còn có rất nhiều chỗ chưa đi mà!" Cung Hinh Dực không hiểu, vì sao cô lại trở nên kỳ lạ nhanh như thế.

"Á. Đi rồi! Nơi này chẳng có chỗ nào hay để chơi cả!" Đặc biệt sau khi nhìn thấy những hình điêu khắc kia, cô cảm thấy nhanh chóng rời đi thì tốt hơn.

Cung Hinh Dực cảm thấy kỳ quái, rốt cuộc là vì cái gì khiến cô không muốn đi dạo ở đây nữa?

Nhìn xung quanh một lần, cuối cùng tầm mắt rơi vào trên hình điêu khắc, cho nên anh lập tức hiểu ra cô tại sao lại như vậy.

"Bà xã."

"Làm sao?" Tại sao cô lại có cảm giác giọng nói của Cung Hinh Dực còn mang theo một chút xấu bụng thế?

"Buổi tối chúng ta cũng thử tư thế này một chút xem sao, em cảm thấy thế nào?" Anh chỉ vào một hình điêu khắc, cười hỏi cô.

"Mới không cần!" Cô nhìn một cái, mặt lập tức đỏ lên.

"Vợ à, chúng ta kết hôn đã lâu như vậy rồi, em vẫn còn đỏ mặt sao?" Nhìn khuôn mặt Tống Tâm Dao ửng hồng, Cung Hinh Dực cười mỉm, anh rất thích xem dáng vẻ đỏ mặt của cô.

"Thế nào? Không phải em cũng vừa mới suy nghĩ đến chuyện kia sao? Thử một chút đi!" Anh cảm thấy cũng không tệ lắm.

"Một mình anh cứ từ từ thử đi, em không cần!" Nhìn như thế này cô đã đỏ mặt, còn bảo cô làm thật, cô không cần!

"Thật không muốn sao?" Cung Hinh Dực ghé sát lại, khẽ cắn lỗ tai cô.

"Đừng! Nơi này nhiều người như vậy, anh làm cái gì thế?" Cảm thấy đôi tay không thành thật sau lưng đang vuốt lưng mình, cô thật sự rất muốn đập chết anh.

"Vợ, chúng ta về khách sạn đi!" Hiện tại anh không có một chút tâm tình nào để chơi đùa, chỉ muốn về khách sạn lăn lộn cùng cô thôi.

"Đừng ồn ào, em còn muốn đi dạo thêm một lát nữa." Tại sao anh có thể phát tình khắp nơi như thế chứ? Thật đúng là đồ quý sứ đáng ghét.

"Đừng đi dạo nữa, ngày mai trở lại chơi!" Nói xong, lập tức kéo tay Tống Tâm Dao đi.

"Này. . . ." Tống Tâm Dao vô cùng im lặng, tại sao anh nói muốn là muốn, hơn nữa còn kéo tay cô bỏ chạy.

Sau khi Cung Hinh Dực kéo Tống Tâm Dao về khách sạn, lập tức khóa cửa phòng lại, thông báo cho nhân viên phục vụ, buổi chiều không được cho ai tới quấy rầy bọn họ, sau khi dặn dò xong hết mới an tâm đẩy Tống Tâm Dao lên trên giường.

"Đừng làm loạn!" Anh làm thật sao?!

"Không, anh muốn làm loạn, bắt đầu từ bây giờ sẽ làm loạn trên người em, đến sáng sớm ngày mai mới thôi." Nói xong lập tức cỡi nón trên đầu cô xuống, hôn lên môi cô.

Tống Tâm Dao nhắm hai mắt lại, cảm thấy thời gian này quả thật đã lạnh nhạt với anh, hơn nữa, tính cả khoảng thời cô mang thai và sinh đứa bé, đã gần một năm anh không đụng vào cô rồi. Cô cũng muốn anh!

"A. . . ." Trong phòng truyền ra tiếng rên rỉ thờ dốc, cho đến khi vàng trắng sáng ngượng ngừng trốn vào trong mây, không dám nhìn bọn họ.

Âm thanh vang mãi cho đến khi chân trời lộ ra tia sáng, mới nghe được tiếng hít thở vững vàng truyền ra từ trong phòng.

Cung Hinh Dực chống cằm, nhìn vợ yêu đang say ngủ.

Cả đời này, anh có được cô, thật tốt!

~~Hoàn~~

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc - Chó Cuớp Mẹ Tôi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 19: Ngoại truyện 1: Dạ Đình VS Quách Y Y

Quách Y Y ôm con trai - Đậu Đậu trong ngực, lần này mẹ con cô tới thành phố O, là bởi vì Tống Tâm Dao kết hôn với Cung Hinh Dực, mà cô cũng phải đưa Đậu Đậu đến đây khám bệnh.

Sau khi Đậu Đậu ra đời, sức khỏe vẫn luôn không tốt, phải uống thuốc thường xuyên, cô cũng rất đau lòng.

Bởi vì bác sĩ nói thẳng bé bị bệnh tim bẩm sinh, lo lắng sẽ không sống được lâu. Nhưng mà Quách Y Y vẫn mong muốn cho con mau khỏe lại, ít nhất là đừng để đứa bé rời khỏi cô.

Hiện tại, đứa bé là trụ cột duy nhất của cô. Sau khi rời xa Dạ Đình, một mình cô đi đến một vùng nông thôn, một mình sinh con, nuôi con lớn lên.

Hơn hai năm nay, Dạ Đình chưa tới tìm nàng, cô cũng không muốn đi tìm anh.

Năm đó anh tổn thương cô như thế nào cô nhớ rất rõ. Cho nên, cô không muốn có bất cứ quan hệ gì với anh nữa.

Nhưng mà tại sao? Tại sao còn để cô gặp lại anh trong hôn lễ của Tống Tâm Dao và Cung Hinh Dực.

Mà trong ngực của anh lại ôm người phụ nữ khác. Người phụ nữ trong hình đó, cô không hề nghĩ sai, người anh yêu chính là cô gái đó. Có lẽ, cô chẳng qua chỉ là một người thứ ba xuất hiện trong cuộc đời anh, là vì cô xuất hiện, cho nên anh mới hiểu rõ trong lòng anh vẫn luôn tồn tại hình bóng người phụ nữ kia.

"Y Y. . . ." Dạ Đình cũng không ngờ mình lại đón đúng, cô sẽ xuất hiện ở đây, cô thật sự xuất hiện trong hôn lễ của Tống Tâm Dao. Cho nên, hôm nay anh không thể không đến.

"Đã lâu không gặp!" Cô cố gắng kéo ra nụ cười nhạt, nhìn Dạ Đình và cô gái đang rúc vào trong ngực anh.

Bọn họ thật sự rất yêu nhau, ngay cả một phút cũng không muốn tách ra.

"Em kết hôn rồi sao?" Nhìn đứa bé trong ngực cô, anh cũng chỉ có thể nghĩ ra lý do này.

"Đúng vậy! Đây là con trai của tôi!" Cô ôm hôn đứa bé trong lòng mình. Cô kết hôn? Kết hôn với ai, đứa bé này là của anh. Nhưng mà, cô không muốn để cho anh biết, nếu để cho anh biết, chắc chắn anh sẽ tranh giành đứa bé này với cô!

"Chúc mừng em!" Ánh mắt Dạ Đình bỗng chốc buồn bã hẳn đi. Anh tìm cô hơn hai năm, nhưng không ngờ khi gặp lại nhau một lần nữa, cô đã kết hôn, đã gả cho người đàn ông khác.

"Chắc hẳn, anh cũng sắp kết hôn rồi, chúc mừng anh trước nhé! Tôi còn có chút việc, không quấy rầy anh nữa!" Cô ôm đứa bé thật chặt vào trong ngực, đi qua người anh.

Anh quay đầu lại nhìn theo bước chân cô rời đi, đôi mắt của đứa bé kia, đang nhìn anh sững sờ. Trong đôi mắt ngây thơ, lộ ra vẻ mặt khiến anh không thể hiểu được. Sắc mặt của bé con không đỏ thắm giống như những đứa trẻ bình thường mà có chút xanh xao giống người bệnh, khiến cho người khác nhìn mà đau lòng.

"Y Y." Anh chạy tới, chắn trước mặt cô.

"Có chuyện gì sao?" Cô ngẩng đầu lên, nụ cười trên mặt nhìn qua thật bình thản.

"Không có gì!" Anh lắc đầu, cũng không biết mình muốn nói những gì với cô?

"À! Vậy tôi đi trước!" Cô ngồi vào trong xe, ôm đứa bé thật chặt. Cô phát hiện hiện tại, cô thật sự rất lạnh, lạnh đến nỗi cô không biết rốt cuộc mình phải làm như thế nào mới có thể khiến cho lòng mình ấm áp hơn một chút.

"Anh, tại sao anh không nói rõ ràng với cô ấy?" Dạ Vận Dung đi tới bên cạnh Dạ Đình.

"Tiểu Dung, đừng nói nữa, chúng ta đi vào thôi!" Dạ Đình nhìn theo chiếc xe đã biến mất ở chỗ rẽ, lập tức kéo Dạ Vận Dung tiến vào trong giáo đường.

Anh cũng chỉ có một cô em gái là cô, hơn nữa thân thể của cô, vẫn luôn không tốt, anh không thể bỏ Dạ Vận Dung lại để đi tìm Quách Y Y. Hơn nữa, cô đã kết hôn rồi, anh còn có thể làm như thế nào?

Bảo cô ly hôn, đi cùng với anh sao?

"Dạ Đình, anh gặp Y Y chưa?" Sau khi hôn lễ kết thúc, Tống Tâm Dao bắt đầu tìm kiếm Quách Y Y.

"Gặp được rồi!" Anh nhàn nhạt mở miệng.

"Anh đã giải thích với cô ấy chưa?" Nếu như không giải thích với Quách Y Y lời, vậy thì chỉ có thể nói anh thật ngốc.

"Giải thích có ích lợi gì sao? Cô ấy cũng đã kết hôn rồi!" Anh nhìn sang một bên, cô ấy cũng đã kết hôn rồi, anh còn đến quấy rầy cô làm gì?

"Ai nói với anh là cô ấy kết hôn?" Tống Tâm Dao thực sự bị anh làm tức chết, anh thật đúng người đàn ông ngu ngốc nhất mà cô từng thấy.

"Tôi thấy cô ấy ôm đứa bé cho nên đã hỏi cô ấy. Chính cô ấy đã nói như vậy! " Khi nghe được tin tức này, anh khổ sở biết bao nhiêu, nào có ai biết, khi thấy đứa bé kia khéo léo nép vào trong ngực cô, anh lập tức nhớ tới, khi anh và cô ở chung, mỗi đêm khi hoan ái trôi qua, cô đều thích vùi mặt vào trong ngực anh, nghỉ ngơi.

"Đứa bé kia, anh không cảm thấy là nó rất giống anh sao?" Ánh mắt của đứa bé kia giống anh như vậy mà anh không nhìn ra sao?

"Cô nói vậy là có ý gì?" Hiện tại, anh cảm thấy có cái gì đó không đúng, tại sao cô ấy lại nói như vậy?

"Khi Y Y rời khỏi anh đã mang thai rồi, đứa bé kia là của anh. Thế mà anh lại ngu như vậy, lại nói là cô ấy đã kết hôn, anh nói xem cô ấy có tức giận hay không?" Tống Tâm Dao thật muốn mở đầu anh ra xem trong đầu anh rốt cuộc là chứa cái gì?

"Cô nói, đứa bé đó là con tôi?" Không trách được, khi anh nhìn thấy ánh mắt của đứa bé kia, lại có cảm giác thân thiết mãnh liệt như vậy.

"Cô ấy đã nói là sẽ ở lại thành ohoos O mấy ngày, nếu như anh vẫn còn thích cô ấy..., vậy thì mấy ngày này nên đi tìm cô ấy, nếu không, anh thật sự không còn có cơ hội nữa đâu!" Tống Tâm Dao đưa tờ giấy Quách Y Y để lại cho mình cho Dạ Đình.

Nơi này, là chỗ ở trước kia của Quách Y Y.

"Cám ơn!" Nói xong, anh lập tức chạy ra ngoài.

Anh nhất định phải đi tìm cô, nhất định phải nói rõ ràng với cô, lần này, nhất định anh sẽ không để cho cô rời khỏi anh một lần nữa.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc - Chờ Cuộc Mẹ Tôi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 20: Ngoại truyện 1: Dạ Đình VS Quách Y Y

Sau khi Quách Y Y trở về chỗ ở của mình lúc trước, nhìn nơi chốn quen thuộc này. Sau khi cô rời đi, căn phòng này vẫn luôn không cho người nào thuê tiếp, cũng bởi vì cô đã nói trước với chủ cho thuê nhà, cô sẽ thuê căn phòng này trong thời gian dài.

Hiện tại lại trở về nơi này, cô cảm thấy vô cùng thân thuộc, nhưng cũng thiếu đi thứ gì đó.

Bên trong rất sạch sẽ, cô trả tiền cho chủ cho thuê nhà, để bà ấy thỉnh thoảng tới đây dọn dẹp giúp cô.

Lúc cô đi, chỉ mang theo quần áo của mình, không mang theo bất cứ vật gì khác, nơi này vẫn là nhà cô.

"Con yêu, chúng ta đến nhà rồi!" Hôn lên trán con trai, đặt bé con lên trên giường, kéo chăn đắp lên cho con xong, lúc này cô mới trở lại phòng khách.

Nhìn mỗi một chỗ, cô đều nhớ lại những chuyện đã xảy ra với Dạ Đình trước kia.

"Ha ha. Anh đừng cù em, buồn!" Cô đi chân không, chạy nhảy trên ghế sofa, chỉ vì muốn né tránh bàn tay Dạ Đình đang đuổi đến.

"Tới đây!" Anh dứt khoát dừng lại, nhìn Quách Y Y đang đứng trên ghế sa lon, cười không ngừng.

"Không cần, đi qua anh sẽ lại cù em." Cô cũng không ngốc, ngậy ngốc chạy qua, để cho anh cù mình.

"Yên tâm, anh sẽ không cù em; tới đây, anh muốn ôm em!" Anh giang hai cánh tay ra, cũng không tin cô không đến đây.

"Thật?" Cô có chút không tin tưởng anh." Dạ Đình gật đầu một cái, lập tức nhắm hai mắt lại.

Lúc này Quách Y Y mới đi tới, đưa tay ôm hông của hắn. Tựa vào trong ngực anh cười "Ha ha ha" không ngừng.

"Cười cái gì?" Dạ Đình nhìn cô cười đến vui vẻ như vậy, lại không hiểu cô đang cười cái gì.

"Đình, ngực của anh thật là ấm áp." Cô ngẩng đầu nhìn anh một cái, sau đó lại ôm thật chặt lấy hông anh, tựa vào trong ngực anh.

"Thật sao? Anh không biết ngực em có ấm hay không, em nói xem phải làm thế nào đây?" Dạ Đình nhanh chóng hôn lên trán cô, nhìn người phụ nữ nhỏ trong ngực mình.

"Ồ! Chỉ cần ngực của anh đủ ấm áp, như vậy em cũng sẽ không lạnh, em ấm hay không ấm không quan trọng." Cô biết, anh đang nói đùa với cô, cô cũng vậy.

"Hay quá nhỉ! Em muốn lạnh chết, có phải hay không?" Anh đề cô lên trên ghế sofa, nhìn cô nằm trong ngực mình.

"Đâu có đâu? Ngực anh ấm áp như vậy, chỉ cần em vùi trong ngực anh, em cũng sẽ trở nên ấm áp, bản thân cũng sẽ ấm áp, anh nói xem có đúng không?" Cô cười vui vẻ, nhẹ nhàng đặt một nụ hôn lên môi anh.

"Cô gái, em đang dụ dỗ anh đấy, em biết không?" Bọn họ nằm tư thế như vậy, quả thực làm cho người ta dễ dàng có suy nghĩ không tốt.

"Vậy có hấp dẫn được anh không?" Cô ôm anh thật chặt, trên mặt đã ửng hồng.

"Thành công!" Anh cúi đầu hôn lên môi cô, chút nhẹ chút nặng.

"Ừm." Cô nhẹ nhàng rên rỉ ra tiếng, đôi tay luồn vào trong tóc anh.

"Y Y. Anh muốn em!" Âm thanh của anh hơi nặng nề, nhìn cô gái trong ngực.

"Em nguyện ý cho anh!" Cô dùng ánh mắt mê mang nhìn người đàn ông đã chiếm giữ trái tim cô vài chục năm.

Quách Y Y lắc đầu một cái, tại sao có thể nhớ tới những chuyện đó chứ. Cô đã tự nói với mình rằng không được nghĩ nữa thế nhưng tại sao vẫn nhớ lại chứ? Ngồi trên ghế sa lon, ôm lấy mình thật chặt, cuộn người lại trên ghế sa lon, trước kia bọn họ vẫn luôn ôm nhau trên đó.

"Leng keng." Cô không biết mình đã ngồi đó bao lâu, lại nghe thấy ngoài cửa truyền đến tiếng chuông, ai lại đến đây vào giờ này?

Chẳng lẽ là chủ cho thuê nhà đã biết cô trở lại sao?

Khi đứng dậy mở cửa, lại thấy người đàn ông đứng bên cạnh cửa, vì sao anh ta lại tới đây? Tại sao anh ta biết cô đang ở đây?

"Dạ Đình, sao anh lại tới đây?" Cô nhìn Dạ Đình xuất hiện ngoài cửa, đã không giống như khi đó cô chỉ gọi anh là 'Đình'.

"Y Y —"Anh cầm tay cô, kéo cô vào trong ngực.

"Anh." Cô vừa mới mở miệng, anh đã cắt đứt lời cô.

"Đừng nói gì cả, để anh ôm em, chỉ muốn ôm em!" Dạ Đình vùi mặt vào bả vai cô, cảm nhận mùi hương trên cơ thể cô vẫn giống như trước kia, chỉ có điều còn vương thêm mùi sữa, có lẽ là khi cho đứa bé ăn không cẩn thận làm dính lên người.

"Dạ Đình, anh đừng có làm như vậy. Để cho người ta nhìn thấy không hay đâu!" Trong lòng anh, nếu cô là một người phụ nữ đã kết hôn, như vậy cô hoàn toàn có thể mượn lý do này để cự tuyệt anh.

"Không có gì không tốt, bọn họ muốn nhìn thì để cho bọn họ nhìn đi!" Anh sẽ không để ý đến ánh mắt người khác, người anh yêu là người phụ nữ trước mặt anh này chứ không phải những người đó. Bọn họ thích nhìn, thì cứ để cho bọn họ nhìn thôi.

"Anh không được như vậy, chồng tôi sẽ trở về ngay bây giờ đấy!" Cô đẩy anh ra, nhưng mà anh không cho cô có một chút cơ hội.

"Tại sao không nói với anh? Tại sao không nói với anh đứa bé kia là của anh? Tại sao không nói với anh, em vẫn chưa kết hôn?" Anh nói nhẹ nhàng, người trong câu thang lên lên xuống xuống đều quay lại nhìn bọn họ.

"Đi vào rồi hãy nói!" Cô vẫn không muốn làm con khỉ cho người khác ngắm.

"Được!" Anh buông lỏng cô ra, nhưng lại đổi thành kéo tay cô đi.

Quách Y Y nhìn tay mình bị anh kéo đi, anh thật sự muốn làm như vậy sao? Quan hệ giữa bọn họ, đã biến thành tình trạng như hiện nay, anh vẫn còn muốn làm gì đó để cứu vãn sao? Nếu như anh nghĩ muốn vãn hồi, vậy thì ba năm trước, anh nên làm rồi chứ không phải chờ tới bây giờ mới làm thế này.

"Ngồi đi! Em đi lấy nước cho anh!" Cô rút tay mình về từ trong tay anh, lập tức đi về phía phòng bếp.

"Y Y." Anh ôm lấy cô từ phía sau, ôm cô vào trong ngực mình, mặt áp vào mặt cô.

"Anh buông tôi ra!" Quách Y Y giùng giàng, cô thật sự không muốn dính dáng đến anh nữa.

"Y Y." Anh quay người cô lại, sau đó ngay lập tức hôn lên môi cô, anh thật sự rất muốn cô.

Hơn hai năm rồi, người phụ nữ này vẫn luôn ở trong tim anh, cho tới bây giờ vẫn chưa hề rời đi, thấy cô trở lại, trời mới biết anh vui mừng biết bao nhiêu.

Nhưng mà khi nghe thấy cô kết hôn, anh lại đau lòng như thế nào. Nhưng mà hiện tại anh đã biết, tất cả đều là cô đang gạt anh, anh thật sự cảm thấy yên tâm, không cần lo lắng nữa, cô chỉ đang gạt anh thôi.

"Ừm ừm." Cô vỗ lưng anh, muốn anh buông cô ra, thế nhưng anh lại càng hôn càng sâu, cô càng gãy dựa, anh lại càng không buông cô ra.

Lúc tức giận, cô cắn rách môi anh.

"A." Anh không ngờ, đột nhiên cô lại cắn mình.

"Anh đang làm cái gì vậy hả? Anh nghĩ Quách Y Y tôi là ai? Tôi không phải người trong câu lạc bộ đêm, không phải là người anh muốn gọi thì tới, anh cứ đi, tôi không muốn gặp lại anh nữa!" Anh ta làm vậy là có ý gì? Không hề giải thích gì với cô, đã hôn cô như vậy, coi cô là loại người gì? Quách Y Y cô trước đây đúng là bạn gái của anh ta, nhưng mà bây giờ bọn họ chẳng có quan hệ gì cả.

"Y Y, thật xin lỗi! Thật xin lỗi!" Anh thật sự quá nhớ cô, cho nên mới làm như thế này.

"Anh đi đi, tôi không muốn gặp lại anh nữa." Quách Y Y nhìn anh một cái sau đó lập tức xoay người vào phòng, anh cũng đi vào theo.

Thấy đứa bé nằm ở trên giường, ngủ rất ngon, trong lòng anh cảm thấy xúc động vô cùng.

Đây thật sự là con của hai người bọn họ sao? Đến bây giờ anh mới được nhìn kỹ đứa bé của anh, hơn nữa lại là lúc nó đang ngủ.

Tướng ngủ của con trai anh, thật sự rất đáng yêu, rất giống Quách Y Y.

"Anh đi vào làm cái gì? Cửa ở bên ngoài, mời anh về giúp tôi!" Cô thấy anh cũng đi vào theo, lập tức chắn trước mặt đứa bé không để cho anh nhìn thấy đứa bé nhiều hơn một phút giây nào.

"Y Y, em nghe anh giải thích đã!" Anh muốn giải thích rõ ràng chuyện kia.

"Giữa chúng ta, không có hiểu lầm gì cả, anh có thể đi, đừng trở lại quấy rầy mẹ con chúng tôi nữa." Cô thật sự không muốn nói thêm gì nữa, bởi vì cô cảm thấy, giữa bọn họ thật sự đã không còn gì tốt để nói nữa rồi, nếu như có nói thêm gì nữa thì như thế nào? Không phải cũng giống như cũ sao?

"Y Y." Anh chạy đến bên giường, kéo lấy tay cô, nắm thật chặt, bởi vì anh sợ cô sẽ lại rút tay ra một lần nữa.

"Rốt cuộc anh muốn như thế nào? Chẳng lẽ không thể để cho tôi sống yên bình qua ngày sao?" Cô càng ngày càng không hiểu, hiện tại anh lại muốn làm cái gì? Giữa bọn họ còn gì để nói?

Vào đêm hơn hai năm trước ấy không phải đã rất rõ ràng rồi sao?

"Y Y, chuyện không giống như em nghĩ đâu, cô gái giống nữ sinh mà em nhìn thấy hôm nay là em gái anh, tên nó là Dạ Vận Dung, từ nhỏ thân thể của con bé đã không tốt, cho nên cơ hội gặp mặt của bọn anh rất ít.

Mà những tấm hình kia, là những tấm hình anh chụp, anh vẫn luôn không muốn để người khác phát hiện, cho nên anh mới nói những lời đó với em." Anh nhìn vào hai mắt cô, nói từng câu từng chữ.

"Tôi đã không thêm đề ý đến chuyện này nữa rồi, anh cũng không cần nói nữa đâu! Đi đi, đừng quấy rầy hai mẹ con tôi nữa." Thấy Đậu Đậu tỉnh lại, cô lập tức ôm lấy Đậu Đậu.

Hiện tại, cô phải đưa Đậu Đậu đến bệnh viện, cô đã hẹn trước với bác sĩ rồi, cũng sắp đến giờ, nếu như cô không đi, bác sĩ sẽ nghĩ cô là người không giữ đúng hẹn.

"Tôi phải đưa đứa bé ra ngoài, nếu như anh muốn đi thì đóng cửa giúp tôi." Cô cầm túi của mình lên, đặt chìa khóa lên trên khay trà, sau đó lập tức đi ra ngoài.

Dạ Đình cũng vội vàng đi theo, nhìn thấy cô lên một chiếc xe taxi, anh vội vàng lái xe của mình đi theo.

Thấy bọn họ đi tới bệnh viện, anh lập tức dừng xe, đi vào theo.

Cô đưa con tới bệnh viện làm cái gì? Anh thật sự rất lo lắng, chẳng lẽ sức khỏe của đứa bé không tốt sao?

Hơn nữa, khi anh nhìn thấy đứa bé, sắc mặt của bé cũng không tốt.

Con anh bị làm sao vậy? Tại sao Quách Y Y không muốn nói?

Tìm trong bệnh viện một lúc, nhưng không thể tìm được bọn họ, anh chỉ có thể đi hỏi thăm.

"Có phải anh nói đến cô Quách Y Y không?!" Y tá hỏi.

"Đúng!" Anh gật đầu, cũng không biết bọn họ ở đâu.

"Bây giờ cô ấy đang ở khoa tim mạch, trước mặt quẹo phải đã đến." Y tá chỉ đường cho anh xong lại bắt đầu làm công việc của mình.

Khoa tim mạch? Có chuyện gì vậy? Tại sao cô ấy lại đến khoa tim mạch? Là cô ấy đã xảy ra chuyện hay con đã xảy ra chuyện.

Anh không muốn suy nghĩ nhiều hơn nữa, chạy về phía hòng bệnh mặc kệ có chuyện gì xảy ra.

"Bác sĩ, tim của con tôi có thể tốt hơn không?" Cô nhìn Đậu Đậu trong lòng ngực mình, thật càng ngày càng sợ, nếu như sức khỏe của đứa bé thật sự không thể khá hơn thì cô phải làm sao?

"Cái này, thật sự rất khó nói, gần đây mặc dù tình trạng của bé cũng không tệ lắm, nhưng cũng khó tránh khỏi việc còn có thể phát tác." Thật ra thì sau khi đứa bé ra đời, mỗi tuần cô đều đưa bé đến bệnh viện để kiểm tra sức khỏe.

"Hiện tại, thật sự không thể phẫu thuật được sao?"

"Hiện tại nguy hiểm tương đối lớn, chờ bé lớn một chút đã." Bác sĩ cũng không nắm chắc có thể thành công hay không.

"Tôi biết rồi, cảm ơn ngài!" Đứa bé lại bị ôm đi kiểm tra, nhìn mặt con trai tái nhợt, cô thật sự rất đau lòng, tại sao lại như thế này? Rõ ràng có thể sống thật tốt, tại sao tất cả lại trở thành như thế này..

Khi đứa bé mới vừa sinh ra, rõ ràng vẫn còn rất khỏe mạnh, tại sao cuối cùng lại bị bệnh tim bẩm sinh, cả gia đình cô cũng không có ai bị bệnh tim.

Cô nghĩ rất lâu, xem qua rất nhiều tư liệu về bệnh tim, nhưng mà, mỗi lần thấy vẻ mặt khổ sở của con, cô đều đau lòng.

"Y Y, tại sao không nói cho anh?" Dạ Đình ở bên ngoài, nghe thấy rất rõ ràng, trái tim có vấn đề, không phải Quách Y Y, mà là đứa bé.

"Đứa bé là của tôi, tôi không cần phải nói với anh!" Cô thế nào cũng không ngờ, anh sẽ theo tới đây, hơn nữa còn để cho anh nghe được chuyện về sức khỏe của con.

"Cái gì gọi là không cần thiết nói với anh chứ? Anh là cha của đứa bé, chẳng lẽ ngay cả quyền được biết cũng không có sao?" Dạ Đình có chút tức giận, đầu của cô rốt cuộc là đang suy nghĩ cái gì vậy?

"Giọng điệu này của anh là sao đây? Anh nói anh là cha của con tôi, vậy anh đã làm trong trách nhiệm của một người cha hay chưa? Nơi này là bệnh

viện, mời anh đi cho!" Cô quay đầu, không nhìn anh nữa, nhìn lâu cũng có ích lợi gì đâu? Nhìn nhiều chỉ phiền lòng hơn thôi.

"Em đã từng nói cho anh biết chuyện về đứa bé chưa?" Âm thanh của anh giảm thấp xuống không ít, mng theo ý trách cứ cô.

Quách Y Y không nói chuyện, chỉ đứng ở đó, nhìn đứa bé đang làm kiểm tra, cho đến khi kết thúc kiểm tra, cô nhận lấy đứa bé, đi ra ngoài, lấy thuốc cho đứa bé.

Dạ Đình đi theo, nhìn cái bộ dáng này của cô anh thật sự rất tức giận.

Tình trạng của con đã xấu như thế này rồi mà cô còn muốn náo loạn với anh sao, chơi đùa như vậy rất vui sao?

Hiện tại, anh càng ngày càng không hiểu Quách Y Y, rốt cuộc cô đang suy nghĩ gì? Chẳng lẽ để cho anh chăm sóc cô cũng không được sao?

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc - Chó Cuóp Mẹ Tôi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 21: Ngoại truyện 2: Cung Tử Kỳ và Cổ Ngán Nhi (1)

Làm thế nào Cổ Ngán Nhi cũng không nghĩ tới, buổi tối trước ngày cưới, bác sĩ lại nói cho cô biết, cả đời này cô không thể mang thai.

Nhưng mà, tại sao khi cô rời khỏi đây, lại phát hiện, mình mang thai?

Rốt cuộc là bác sĩ đang nói đùa với cô? Hay là trời cao đang trêu đùa cô đây?

Nhìn đứa bé bên cạnh vừa mới chào đời, rốt cuộc là cô nên đi tìm anh hay là ở lại đây, mãi mãi không trở về nữa?

Nhìn đôi mắt màu tím nhạt của anh, lòng cô thật sự rất đau!

Ban đầu, lúc cô rời đi, cô cũng đã biết, kết quả sẽ như thế nào.

Anh sẽ không tha thứ cho cô, anh là thiên chi kiêu tử (con cưng của trời). Lúc đầu khi lựa chọn ở với anh, cô thật sự đã nghĩ rằng bọn họ nhất định sẽ hạnh phúc bên nhau! Nhưng đến khi bác sĩ nói cho cô biết, cả đời này cô vĩnh viễn không thể nào mang thai, cô đã hiểu rõ rồi, cả đời này, cô không thể nào sống với anh được.

Đứa bé xuất hiện thật đột ngột, khiến cô cảm thấy mình còn có cơ hội, nhưng mà cô lại không có dũng khí trở về tìm anh. Cô thật sự không biết, anh sẽ đối xử với cô và bé con như thế nào.

Có lẽ, anh chỉ cần đứa bé, mà không cần cô nữa!

*

Cung Tử Kỳ xem báo cáo trong tay, nhìn thủ hạ đứng bên cạnh.

"Cô ấy ở chỗ này thật sao?"

"Đúng vậy! Ngày hôm qua, Cổ tiểu thư đã sinh một bé trai trong bệnh viện này, chứng minh đó là đứa bé của ngài!" Thuộc hạ đưa tin tức và một số tài liệu ngày hôm qua tra được cho anh.

"Đi bệnh viện!" Cung Tử Kỳ liếc mắt nhìn báo cáo trong tay, người phụ nữ này, lại dám mang theo con bỏ đi trước ngày kết hôn của hai người, rời khỏi anh, mặc dù anh luôn đi theo cô để ý đến chỗ ở của cô, nhưng mà anh cũng không đón cô về, bởi vì anh muốn xem, rốt cuộc vì sao cô lại muốn rời khỏi anh.

Bọn họ cùng đi ra khỏi phòng làm việc, một trước một sau đi thẳng về phía trước, khi đi ra khỏi công ty, một người phụ nữ chạy đến.

"Kỳ, anh đi đâu vậy?" Người phụ nữ này thấy anh đang vội cũng vội vàng chạy theo.

"Tránh ra!" Ngay cả nhìn anh cũng không thèm nhìn cô ta một cái, hiện tại anh chỉ muốn muốn đến bắt Cổ Ngán Nhi trở lại. Người phụ nữ kia lại dám mang theo con trai anh bỏ chạy.

"Em đi cùng anh!" Đông Phương Tuyết Oánh cứ có cảm giác sẽ có chuyện gì đó xảy ra.

"Cậu ở lại, tôi tự đi được rồi!" Cung Tử Kỳ nói với cấp dưới Văn Triệt Hiền.

"Dạ!" Anh đáp một tiếng, sau khi đưa mắt nhìn Cung Tử Kỳ lên xe, lập tức xoay người đi vào công ty.

"Anh Triệt Hiền, anh ấy đi đâu vậy?" Đông Phương Tuyết Oánh vội vàng đi theo, cho tới bây giờ cô chưa từng nhìn thấy Cung Tử Kỳ vội vã như vậy. Hôm nay chắc chắn đã xảy ra chuyện gì đó, nhưng mà rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, cô hoàn toàn không biết.

"Đại thiếu gia đi đón thiếu phu nhân và tiểu thiếu gia." Cô là Đông Phương Tuyết Oánh, con cả của Đông Phương Hạo Nguyệt, dòng họ Đông Phương thế gia.

Sinh ra trong gia đình giàu có quyền thế, từ khi mới vào trung học, cô đã bám theo Cung Tử Kỳ. Vẫn luôn ái mộ Cung Tử Kỳ, nhưng mà gần một năm trước, anh lại muốn kết hôn với Cổ Ngấn Nhi. Cô đã nghĩ hết tất cả biện pháp, khiến Cổ Ngấn Nhi tự động rời khỏi anh, hiện tại anh lại muốn chạy đi đón cô ta, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì? Hơn nữa còn có tiểu thiếu gia?

"Đại thiếu phu nhân và tiểu thiếu gia? Là ai hả?" Cô có ý hỏi, Văn Triệt Hiền vẫn luôn đi theo anh, không có chuyện gì là Văn Triệt Hiền không biết. Cô tin mình có thể lấy tin tức từ trong miệng anh.

"Thiếu gia tìm được Cổ tiểu thư, mà Cổ tiểu thư mới vừa sinh một bé trai trong bệnh viện." Đông Phương Tuyết Oánh thật sự là một cô gái tốt, cô ấy mang đến cho anh một cảm giác như vậy.

Từ trước tới nay, cô ấy đều rất chăm sóc Cung Tử Kỳ, cho dù anh ấy sắp kết hôn, vẫn luôn yên lặng ở bên cạnh anh, quan tâm anh, yêu thương anh. Mà sau khi Cổ Ngấn Nhi rời đi, cô càng chăm sóc anh ấy cẩn thận hơn.

Rồi sau đó, cô ấy cho người khác cảm giác là một người cao quý, nhưng cũng không giống như những người khác, cô mang lại cảm giác dễ gần, rất thân thiết, hòa nhã. Có thể đối tốt với tất cả mọi người!

Cho nên, người trong công ty rất yêu quý, chăm sóc cô. Cũng rất thích cô tới công ty chơi, có lẽ có người sẽ cho rằng, một tiểu thư nhà giàu làm sao có thể như vậy chứ?

Mấy người đó đều cho rằng mình lúc nào cũng đúng, tự cho mình là cô gái thanh cao, nhưng mà cô không giống vậy, cho nên, có một vài chuyện anh vẫn nói với Đông Phương Tuyết Ánh.

Bọn họ có thể nhận ra, trong lòng Đông Phương Tuyết Oánh vẫn luôn có Cung Tử Kỳ, nhưng mà cho dù ai cũng có thể nhận ra thì trong lòng Cung Tử Kỳ cũng chỉ có một người phụ nữ là Cổ Ngấn Nhi.

Nếu không phải như vậy thì anh ấy nhất định sẽ không kết hôn với Cổ Ngấn Nhi, mà sau khi cô ấy rời đi cũng sẽ không liều mạng tìm kiếm như vậy.

Anh không hiểu, tại sao sau khi anh tìm thấy cô ấy lại không đi gặp ngay, mà lại yên lặng quan sát, dù biết chuyện cô đã có thai, cũng không đi tìm cô, có lẽ là anh muốn cho cô ấy chút thời gian.

*

Cung Tử Kỳ vừa tới bệnh viện, lập tức chạy thẳng tới phòng bệnh của Cổ Ngấn Nhi, lúc này cô đang nằm trên giường, an tĩnh nghỉ ngơi. Đứa bé nằm bên cạnh cô, hình như cũng đã ngủ say.

Cổ Ngấn Nhi cũng không phải một người phụ nữ xinh đẹp lắm, bề ngoài chỉ có thể được cho là bình thường. So với Đông Phương Tuyết Oánh, hai người đúng là khác nhau một trời một vực. Bất cứ ai nhìn vào cũng đều cảm thấy, Cung Tử Kỳ nên lấy Đông Phương Tuyết Oánh chứ không phải Cổ Ngấn Nhi. Nhưng mà ở trong mắt Cung Tử Kỳ chỉ có một mình Cổ Ngấn Nhi.

Anh không trách cô, tại sao lại làm một cô dâu bỏ trốn trước đêm tân hôn, tại sao phải len lén rời đi, không cho anh một lý do hợp lý.

Anh biết, nhất định đã có chuyện gì đó xảy ra, mà cô không thể nói với anh, nhưng chuyện đó là chuyện gì anh thật sự không biết.

Nhìn khuôn mặt cô khi ngủ say, hơn tám tháng không gặp, cô gầy đi nhiều quá.

Có lẽ nguyên nhân là vì cô vừa mới sinh con cho nên sắc mặt của cô cũng không khá lắm! Có thể nói là giống như không còn giọt máu nào. Khuôn mặt nhỏ nhắn gần như trong suốt hình như vì bị đụng vào mà cảm thấy không thoải mái, lông mày nhíu lại.

Cung Tử Kỳ cười, cô vẫn giống như trước kia, khi đang ngủ không thích bị người khác sờ mặt, mỗi lần như vậy, lông mày cô sẽ nhăn lại. Xem ra, cô vẫn vậy!

"Á." Cổ Ngấn Nhi cảm giác có người sờ mặt mình, khiến cho cô cảm thấy rất không thoải mái, vừa hô một tiếng, lập tức mở hai mắt ra, khi thấy người tới là ai cô thật sự bị giật mình.

"Ừ, Tử Kỳ." Cô hoàn toàn không nghĩ tới, anh sẽ xuất hiện ở đây.

Cho tới bây giờ cô đều nghĩ nơi nguy hiểm nhất, chính là nơi an toàn nhất, cho nên mới ở lại thành phố O, nhưng mà cô hoàn toàn không ngờ tới anh sẽ tìm được đến đây.

Thì ra, nơi nguy hiểm nhất, không nhất định là nơi an toàn nhất.

"Thế nào? Hơn nửa năm không gặp, tên của anh cũng không gọi được sao?" Anh nhéo mũi cô. Đây là một cử chỉ thân mật mà anh chỉ dành cho cô.

"Tại sao? Tại sao anh lại xuất hiện ở đây?" Cô thật sự không hiểu, tại sao anh lại xuất hiện ở đây?

"Đưa ngực, em sinh con, anh không nên tới sao?" Anh đỡ cô dậy, để cho cô tựa vào đầu giường.

"Anh. . . . Anh không trách em sao?" Cô thử dò xét, hỏi một câu, anh thật sự không trách cô chút nào sao, không trách cô ban đầu không nói gì đã chia tay sao? Từ khi cô mang thai cho tới nay, cũng không dám đi tìm anh, sợ anh sẽ trách cô đã trốn đi trước đêm tân hôn.

"Em bỏ đi, nhất định là có lý do, anh sẽ không trách em! Chỉ cần, bây giờ em trở lại, vậy là được rồi!" Anh ôm cô vào trong ngực mình, bởi vì anh yêu cô, cho nên anh tin tưởng cô, có thể để cô làm gì tùy thích. Nhưng mà, chuyện như thế này, anh chỉ cho phép xảy ra một lần, không cho phép xảy ra lần thứ hai.

"Thật xin lỗi!" Cô tựa vào trong ngực anh, cảm thụ cái ôm ấm áp trong ngực anh, quen biết anh từ khi học trung học cho đến bây giờ anh đều cẩn thận che chở, chăm sóc cho cô.

"Tốt lắm! Để anh nhìn em kỹ một chút!" Tuy có lúc, anh cũng lên đến đây nhìn cô nhưng mỗi lần chỉ nhìn qua, không được nhìn thật kỹ.

"Làm sao anh biết em ở đây?" Chuyện này khiến cô tò mò nhất.

"Nếu như anh muốn tìm em thì cho dù em có ở bất cứ đâu, anh đều có thể tìm được." Cho tới nay anh đều tin tưởng vào thực lực nhà họ Cung, hơn nữa, với năng lực điều tra của Văn Triệt Hiền, anh không lo lắng chút nào là sẽ không tìm được Cổ Ngán Nhi.

"Anh không trách em thật sao?" Cô vẫn còn có chút lo lắng, dù sao mình rời khỏi, đã trở thành tin tức chấn động thành phố O một thời gian dài. Mặt mũi của Cung Từ Kỳ cũng vì vậy mà mất hết.

"Em đang nghi ngờ tình cảm của anh đối với em sao?" Người phụ nữ này, không ngờ tính đa nghi của cô lại nghiêm trọng như thế.

"Em chỉ sợ anh vẫn còn trách em thôi!" Cô cúi đầu. Hai người quen biết nhau từng ấy năm như vậy, cô vẫn cảm thấy lo lắng.

Hai người quen biết nhau từ thời trung học, cô nhỏ hơn anh hai tuổi, cho tới bây giờ cũng chưa từng nghĩ tới việc mình sẽ quen biết anh.

Anh là nhân vật phong vân trong trường (hot boy ấy), học sinh trong trường còn tự lập một hội fan cho anh. Còn cô, ở trong trường chỉ là một đóa hoa nhỏ nhỏ, bình thường sẽ không có ai biết đến.

Nhưng mà, bọn họ lại gặp nhau.

Từ lần đầu tiên nhìn thấy anh, lòng của cô đã lặng lẽ đi theo anh, nhưng cô hiểu rõ rằng, giữa bọn họ, sẽ không thể có tình cảm gì, càng không thể phát triển thứ tình cảm đó. Nhưng cũng bắt đầu từ ngày hôm đó, cuộc sống của cô đã không còn bình thường như trước nữa. Trong sân trường, Cổ Ngán Nhi vẫn đi lại như mọi ngày, giờ nghỉ trưa cô cầm sách của mình đi đến thư viện. Ở đó, cô có thể đắm mình trong biển sách.

Gia đình của cô vô cùng nghèo khó, không thể nào có nhiều tiền mua sách cho cô. Cho nên, thư viện của trường trở thành nơi yêu thích của cô.

Trước khi đến thư viện sẽ đi qua một đài phun nước lớn, cho tới bây giờ cô vẫn chưa từng nhìn thấy nó phun nước, ngày hôm nay lại phun nước như một kỳ tích vậy. Từ trước tới nay cô chưa từng nhìn thấy đài phun nước nào đẹp như vậy, hơn nữa, cô còn nghe nói là khi ước nguyện ở đài phun nước này thì điều ước đó sẽ thành hiện thực. Mặc dù cô không mê tín, nhưng vẫn lấy ra một đồng tiền xu, quay lưng về phía đài phun nước lên lên cầu nguyện.

Nếu như ở đây có người, cô cũng không dám làm như vậy, bởi vì sợ làm như vậy, sẽ bị người ta chê cười, cười cô quá ngây thơ.

Quả thực cô cũng cảm thấy làm như vậy rất ngây thơ, nhưng mà cô vẫn không nhận được, cô muốn làm chuyện như vậy.

"Thật là ngây thơ đấy!" Một giọng nói dễ nghe truyền đến, cô vốn muốn ném đồng xu trong tay vào trong hồ, nhưng sau khi nghe thấy giọng nói đó, cô buộc phải dừng tay lại.

"Chuyện ngây thơ như vậy mà trong trường chúng ta vẫn có người làm sao!" Một âm thanh khác truyền đến, cô đứng nguyên tại chỗ, bọn họ giấu cọt cô như vậy vui lắm sao?

Chỉ vì tò mò cho nên cô mới làm như vậy, nhưng mà không ngờ, lại bị người ta giấu cọt như thế.

Cầm sách lên, ngay cả nhìn cô cũng không nhìn bọn họ lấy một cái, vội vội vàng vàng chạy đến thư viện, phía sau truyền tới tiếng cười, khiến cho cô không dám quay đầu lại nhìn.

Cô không muốn nhìn thấy vẻ mặt khinh bỉ của bọn họ. Cô sợ nhìn thấy vẻ mặt như vậy. Cô cố gắng hết sức để thi vào trường, nỗ lực làm một cây hoa bé nhỏ bình thường trong trường học. Cho nên, dù người ta có giấu cọt cô như thế nào, cô cũng không muốn tranh cãi với bọn họ.

Đối với cô mà nói, nếu như lãng phí thời gian với những chuyện như thế này, còn không bằng đến thư viện, đọc sách lâu hơn một chút.

*

Bên cạnh đài phun nước, có ba học sinh nam đang đứng, một người con trai trong đó vẫn luôn im lặng, hoàn toàn không đếm xỉa đến những gì mà bạn bè nói.

"Từ Kỳ, tại sao cậu không nói gì thế?" Người con trai mở miệng nói tên là Trầm Phi Dương, bắt đầu từ tiểu học đã quen biết, làm bạn với Cung Từ Kỳ, cho tới tận bây giờ, hai người vẫn là bạn tốt.

Tính tình của anh và Cung Từ Kỳ hoàn toàn trái ngược nhau, đối với chuyện vừa rồi, anh cũng không thật lòng muốn đùa giỡn, chẳng qua là anh cảm thấy ở trong trường học còn có nữ sinh tin tưởng rằng đài phun nước này sẽ giúp cô ấy thực hiện nguyện vọng, cho nên mới cảm thấy cô ấy thật ngây thơ mà mở miệng đùa thôi.

"Đúng vậy! Tại sao hôm nay cậu không nói chuyện?" Một cậu học sinh khác, tên là Kỳ Diệc Từ, là con trai của tổng giám đốc Kỳ, có quan hệ rất tốt với Cung Từ Kỳ, ba người là bạn bè thân thiết. Mà ở trong trường, ba người bọn họ có một danh hiệu, chính là Kỳ Từ Dương Tam Kiếm Khách, mặc dù rất quê mùa, nhưng toàn trường, không biết có bao nhiêu người coi bọn họ như thần thánh vậy.

Cung Từ Kỳ nhìn đài phun nước, khi cúi đầu xuống lập tức nhìn thấy một chiếc bút lông lạng lạng nằm đó, có lẽ là cô gái kia vừa làm rơi.

Không biết tại sao, hình như anh có một chút hứng thú với cô gái này. Ở trong trường, bất kỳ nữ sinh nào gặp phải ba người bọn họ, không phải sợ hãi kêu lên thì chính là la hét muốn làm bạn bè với bọn họ, hoặc là ký tên.

Nhưng mà cô nữ sinh này, nghe thấy tiếng của Trầm Phi Dương và Kỳ Diệc Từ lại chạy thật nhanh.

Cô thật sự khiến anh cảm thấy hứng thú. Xem ra anh phải tìm hiểu xem, cô nữ sinh này, rốt cuộc là học lớp nào.

"Đi thôi!" Bây giờ là thời gian nghỉ trưa, chắc hẳn tất cả mọi người đã đến phòng ăn rồi, nữ sinh kia chắc cũng sẽ đến phòng ăn thôi!

Đến lúc đó phải chú ý một chút, xem có thấy bóng dáng của cô gái kia không, may mắn là trong trường không cần phải mặc đồng phục, nếu không, chắc hẳn sẽ rất khó tìm, có thể ngay cả tìm cũng không tìm được.

Khi đến phòng ăn, anh quan sát rất nghiêm túc, nhưng không tìm thấy bóng dáng cô.

"Này. . . . Con bé Tiểu Ngân kia lại không đến ăn cơm à?" Hai cô học sinh vừa đi qua bên người bọn họ vừa nói chuyện.

"Nó? Nếu như nó đến đây ăn cơm mới là lạ đó, chắc chắn lại đến thư viện rồi, thật nghi ngờ, không biết nó có phải một sách không, mỗi ngày đều ăn những quyển sách kia đến no cả bụng!" Một cô nữ sinh chép miệng, thật đúng là không có gì để nói với cô bạn tốt này.

Những gì mà hai cô gái vừa nói, quý thần xui khiến thế nào lại lọt vào tai anh, đi qua đài phun nước, một bên là thư viện một bên là phòng ăn, chẳng lẽ cô bé kia đến thư viện rồi.

"Dương, Từ, hai cậu ăn đi, tớ phải đi làm một vài chuyện đấy!" Nói xong, anh lập tức xoay người chạy ra ngoài.

"Này. . . ." Bọn họ còn chưa nói xong, đã không thấy bóng dáng Cung Từ Kỳ đâu nữa.

"Hôm nay cậu ấy thật là kỳ quái!" Bọn họ đã phát hiện ra điều đó từ khi ở đài phun nước rồi!

"Tớ cũng cảm thấy vậy!" Trầm Phi Dương rất đồng ý với Kỳ Diệc Từ.

"Có muốn đi theo không?" Kỳ Diệc Từ thích nhất là xem chuyện náo nhiệt.

"Hay là thôi đi! Nếu như bị cậu ấy phát hiện ra, chúng ta cũng không được sống dễ chịu. Vẫn nên lấp đầy cái dạ dày của chúng ta trước đi!" Lấp đầy bụng vẫn quan trọng hơn, nếu như chậm một chút nữa, có thể ngay cả ăn cũng không ăn được.

Cung Từ Kỳ đi ra khỏi nhà ăn lập tức đi thẳng tới thư viện. Tìm trong thư viện một lúc mới thấy được một bóng dáng ở phía bên kia. Cô tựa vào giá sách, trong tay đang cầm một quyển sách, nhìn rất nghiêm túc.

Trong miệng lại cắn một cái bánh, nhưng mà cũng không cắn hết. Chẳng lẽ quyển sách đó hay đến vậy sao, khiến cô xem sách đến quên ăn sao?

Cô nữ sinh này rất nghèo sao? Nghèo đến nỗi chỉ có thể ăn bánh sống qua ngày, hay là vì muốn đọc sách nên mới ăn bánh, anh đi từng bước từng bước đến gần cô, thấy cô cực kỳ nghiêm túc, thậm chí ngay cả anh đang đến gần cô cũng không biết.

Chỉ chuyên tâm xem sách của mình, hoàn toàn không chú ý tới anh đang đến gần.

Cho đến khi anh đi tới trước mặt cô, cô vẫn không chú ý đến. Anh tựa vào giá sách đối diện cô, tiện tay cầm một quyển sách, sau khi lật mấy trang lại nhìn chăm chăm vào cô. Cô vẫn cắn miếng bánh ấy, không hề nhúc nhích. Không biết nên nói cô quá chuyên chú, hay là quá mê mẩn.

Vẫn hoàn toàn chìm đắm trong thế giới sách, nhìn qua quyển sách cô cầm, là một quyển truyện của Lev Tolstoi, quyển sách này anh đã đọc từ hồi học tiểu học rồi, anh đã từng xem qua cũng đâu cảm thấy nó hay lắm!

Tại sao cô có thể mê mẩn như vậy, anh thật sự hơi nghi ngờ. Không biết là do cô đứng lâu quá nên mệt mỏi, hay là vì sao mà cô vừa xem sách, vừa ngồi hẳn xuống đất.

Hình như cảm thấy trong miệng mình vẫn đang cắn bánh, lúc này mới một tay ra cầm bánh cắn một miếng, sau đó cầm bánh trên tay, tiếp tục đọc sách, hoàn toàn không để ý đến khóe miệng mình còn dính bơ, đặc sánh như vậy cô không khó chịu sao?

Mặc dù, bộ dáng này của cô rất đáng yêu, nhưng cũng hơi khó coi một chút. Nếu để cho người khác nhìn thấy nhất định sẽ cười cô.

Anh cầm giấy, đưa tới trước mặt cô.

"Lau mặt đi!"

"Ồ! Cám ơn!" Cô còn không ngẩng đầu lên, chỉ nói một tiếng cám ơn, đưa một tay ra nhận lấy khăn giấy anh đưa xong lại tiếp tục xem sách.

Anh cũng không trả bút lại cho cô, xoay người rời khỏi thư viện. Từ đầu đến cuối, đầu của cô chưa từng ngẩng lên, càng không biết rốt cuộc là ai đã đưa khăn giấy cho cô.

Cho đến khi cô xem hết cuốn sách mới ngẩng đầu lên. Lúc này mới nhìn thấy khăn giấy trong tay. Kỳ quái, là ai đã đưa cho cô cái này vậy?

Nhìn xung quanh, không có ai cả! Là ai đưa khăn giấy cho cô?

Cầm khăn giấy, cô ngửi thấy một mùi hương, là mùi hương cam thảo dễ chịu, nhưng lại không phải là mùi của khăn giấy, hình như mùi hương của người đó lưu lại!

Cô cất tờ khăn giấy vào trong sách của mình. Cô cũng không hiểu, tại sao mình muốn giữ lại tờ khăn giấy kia, nhưng mà cô rất muốn gặp mặt cảm ơn người đó, mặc dù, cô không biết chủ nhân của tờ khăn giấy này rốt cuộc là ai?

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc - Chó Cướp Mẹ Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 22: Ngoại truyện 2: Cung Tử Kỳ và Cổ Ngán Nhi (2): Bị giều cột

Sau ngày hôm đó, mỗi ngày cô đều đến thư viện như cũ, hơn nữa mỗi ngày đều cầm sách, ngồi ở chỗ đó.

Hình như là vì cô đang chờ người thần bí đã đưa khăn giấy cho cô xuất hiện, nhưng mà không biết vì sao cô chưa từng thấy người đó xuất hiện.

Cô không biết, rốt cuộc người đó là con trai hay là con gái. Nhưng mà cô rất thích mùi vị lưu lại trên tờ khăn giấy đó, cô cứ nghĩ là dựa vào mùi hương lưu lại ấy sẽ tìm được người kia, nhưng mà cho đến tận bây giờ vẫn chưa tìm được.

"Bây giờ vẫn còn có người đọc sách ở đây sao?!" Một nam sinh đẹp trai đi tới, khi nhìn thấy Cổ Ngán Nhi, rõ ràng hơi sững sốt một chút. Vào giờ này không phải các học sinh đều đang ở phòng ăn sao? Tại sao chỗ này vẫn có người chứ?

Cổ Ngán Nhi ngẩng đầu nhìn anh một cái, anh là một nam sinh rất đẹp trai, hơn nữa còn rất rục rờ, cô không biết nam sinh này. Cũng không biết anh học khóa nào, nhếch miệng mỉm cười bày tỏ sự thân thiện!

Khâu Dật Phàm nhìn cô một cái, mặc dù anh cảm thấy hơi kỳ quái vì lại có người đọc sách ở đây vào giờ này, nhưng mà anh vẫn bỏ qua. Nếu như không phải bởi vì buổi chiều có bài kiểm tra thì anh cũng sẽ không đến đây tìm tài liệu vào lúc này.

Trên người anh có mùi hương cam thảo nhàn nhạt, mặc dù cô không biết có phải là nam sinh này hay không, nhưng mà cô vẫn là vụng trộm nhớ kỹ khuôn mặt của nam sinh này.

Lặng lẽ cảm ơn người đã đưa khăn giấy cho cô hôm đó. Cô không dám tiến lên nói cảm ơn Khâu Dật Phàm, nếu như không phải là anh, vậy thì người ta nhất định sẽ lại giều cột cô.

Giều cột cô dùng phương pháp rách nát này để tiếp cận người khác. Nhưng mà cô nhìn anh một lúc, thấy anh đi đến khu đặt máy vi tính, cô cũng đã đoán ra thân phận của anh và cô vô cùng khác biệt.

Ở trong trường, chỉ có những học sinh có thân phận, địa vị, mới có thể dùng mấy vi tính ở đây, hơn nữa còn phải đóng tiền. Cho nên, cho tới bây giờ cô vẫn chưa từng chạm vào mấy vi tính trong trường, ngay cả cái máy vi tính duy nhất trong nhà cũng là chiếc máy tính đã qua tay không biết bao nhiêu người, cô mới dùng hơn ba trăm đồng mua về.

Mặc dù tốc độ rất chậm, nhưng ít nhất cô vẫn có thể tra được một chút tài liệu.

Sau khi Cung Từ Kỳ ăn cơm xong, bắt tri bắt giác lại đi tới thư viện, anh cũng không biết tại sao mình lại muốn tới đây? Nhưng mà hình như có một sức hút nào đó kéo anh tới nơi này. Đi thẳng tới thư viện, nhưng không nhìn thấy bóng dáng của cô.

Hôm nay, anh không nhìn thấy cô trong phòng ăn, chắc là cô cũng không đến phòng ăn, cho nên anh mới tới đây. Không biết hôm nay cô đã ăn cơm xong chưa? Hay là lại giống như hôm trước, ngồi ở đó vừa ăn bánh bao vừa đọc sách.

"Này. Anh đứng lên!" Cổ Ngấn Nhi đỏ mặt, rốt cuộc nam sinh này muốn làm cái gì? Cô đang chăm chú đọc sách, anh ta lại lao thẳng đến chỗ cô, đè cô dưới thân mình.

"Hai người." Cung Từ Kỳ không ngờ mình lại nhìn thấy một cảnh như vậy ở đây.

Cô nữ sinh này chẳng lẽ ở chỗ này, bởi vì cùng nam sinh này.

"A." Cổ Ngấn Nhi làm thế nào cũng không ngờ đến, lúc này lại có người đến đây, hơn nữa còn thấy cô trong một màn xui xẻo như thế này. Anh ấy nhất định sẽ hiểu lầm mình, không biết tại sao, trong lòng cô lại có chút lo lắng, lo lắng nam sinh này sẽ hiểu lầm.

"Này. Ai cho cô ngồi ở chỗ này hả?" Khâu Dật Phàm bò dậy, thật là nhếch nhác, ngày thứ nhất tới thư viện học bài lại bị một nữ sinh làm ngã. Hơn nữa còn nằm ở trên người cô, nếu như để cho các nữ sinh khác trong trường nhìn thấy, thì phải làm sao?

"Ánh mắt của anh để ở đâu? Không nhìn thấy gì sao?!" Thật là, rõ ràng là lỗi của anh ta, lại còn chạy tới trách cô.

"Ồ kia có chỗ ngồi, tại sao cô lại không ngồi?" Chỉ vào chỗ trống bên cửa sổ, nơi đó có nhiều chỗ ngồi như vậy, tại sao cô lại ngồi trên đất? Chẳng lẽ ngồi ở đây thoải mái hơn sao?

"Tôi ngồi đọc sách ở đâu có phải xin phép anh hay không hả? Rõ ràng là lỗi của anh, còn đã không xin lỗi còn trách tôi!" Mặc dù Cổ Ngấn Nhi rất nghèo, nhưng là cũng không phải người bị bắt nạt dễ như vậy.

"Tôi thấy cô là có ý ngồi đây, muốn đưa chân ra khiến tôi ngã!" Cũng rất có thể là cô đuổi chân ra khiến anh ngã.

"Anh." Cổ Ngấn Nhi chỉ vào anh ta, lúc này mới phát hiện ra động tác của mình không thực nữ, thu tay lại, không nên tranh cãi với loại người như thế này, hoàn toàn không thể nói chuyện tử tế được.

"Thế nào, bị tôi nói trúng rồi hả?!" Khâu Dật Phàm cảm thấy cô nữ sinh này thật sự rất thú vị. Không giống những cô gái khác trong trường, chỉ biết trồng hoa si.

Nếu không, anh cũng lười, không muốn nói thêm câu nào với cô.

"Nhàm chán!" Cổ Ngấn Nhi không thèm để ý đến anh, thu dọn đồ đạc bên cạnh, lập tức bò dậy. Nói thêm hai câu với dạng người như thế này chẳng qua là lãng phí nước miếng, còn không bằng không nói thêm gì nữa.

"Tôi thấy cô cũng có vẻ nhàm chán." Khâu Dật Phàm cũng lười nói thêm vài câu với cô, dù sao cũng đã như vậy, không bằng không nói thêm gì nữa.

Coi như là mình xui xẻo, cho nên mới gặp phải một người như thế đi! Sau khi Khâu Dật Phàm rời đi, Cung Từ Kỳ chỉ đứng thêm một lát, cũng xoay người đi ra ngoài. Anh cũng không biết, tại sao mình lại muốn gặp cô gái này. Rốt cuộc là cô giống hay khác các nữ sinh khác ?

"Này. Bạn học!" Cổ Ngấn Nhi thấy anh muốn rời đi, vội vàng gọi anh lại.

"Có chuyện gì sao?" Bình thường anh đều không để ý đến các cô gái, nhưng mà hôm nay, anh lại dừng lại.

"Chuyện vừa mới xảy ra, thật sự chỉ là hiểu lầm, hi vọng anh đừng nói ra!" Có lẽ cô nói như vậy là lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử, nhưng mà cô vẫn có chút lo lắng.

Cô chạy đến trước mặt anh, anh thật cao, cô nhìn ngang tầm mắt như vậy, ngay cả cằm anh cũng không nhìn thấy.

"Cô lo lắng quá rồi!" Anh không phải là loại người miệng rộng, có lẽ anh đối xử với cô gái này hơi đặc biệt.

Nhưng mà, tiếp theo chắc chắn sẽ không như vậy!

"Cảm ơn!" Sau khi cô nói cảm ơn, lập tức ngẩng đầu lên.

Nhưng khi nhìn thấy vẻ ngoài đẹp trai của anh, cô thật sự sững sờ.

Tại sao lại có nam sinh đẹp trai như vậy?

Anh có vẻ ngoài vô cùng đẹp trai, mày kiếm, đôi mắt sắc bén mà thâm trầm lại là màu tím nhạt, sống mũi thẳng, đôi môi mỏng mím chặt.

Trên mặt không có bất kỳ biểu cảm nào, chỉ lạnh lùng nhìn cô, cô xấu hổ cúi đầu. Vừa nhường đường cho anh vừa cúi đầu, vẫn không dám ngẩng đầu lên. Cho tới khi tiếng bước chân rời khỏi thư viện cô mới đưa tay lên, nhẹ nhàng vỗ về ngực mình. Tại sao lại đập nhanh như vậy?

*

Cung Tử Kỳ ngồi trong phòng mình, tay đang vuốt một chiếc bút mà trong trường không có ai dùng. Chiếc bút này là chiếc bút anh nhặt được bên đài phun nước ngày hôm đó. Đối với anh, anh hoàn toàn không nghèo đến nỗi phải đi nhặt một chiếc bút, nhưng mà quý thân xui khiến, anh lại đi nhặt chiếc bút này.

"Anh!" Cung Diễm Diễm chạy vào, khi nhìn thấy chiếc bút trong tay anh, chỉ cười nhạt.

Xem ra Cung Tử Kỳ đã yêu chủ nhân của chiếc bút này rồi, cô bé đã nhìn thấy anh ngắm nó nhiều lần!

"Đã nói bao nhiêu lần rồi rồi hả? Vào phòng người khác phải gõ cửa!" Anh cất chiếc bút vào trong cặp sách của mình.

"Chuyện gì?" Anh nhìn em gái.

"Anh, nghe nói cuối tuần này trường anh có buổi dạ vũ, có thể cho em đi cùng được không?" Diễm Diễm đã sớm nghe nói đến chuyện trong trường anh trai toàn là trai xinh gái đẹp.

"Em đi sao?" Đưa cô đi cùng sao, chỉ quấy rối anh, trừ cái này ra, anh không biết dẫn cô theo có lợi ích gì.

"Anh trai, anh không có bạn nhảy mà! Vậy hãy để em làm bạn nhảy của anh đi, anh cảm thấy thế nào?" Diễm Diễm lôi kéo cánh tay anh, mặc dù anh có thể đồng ý.

Diễm Diễm, người cũng như tên, ngọt ngào đáng yêu, là một người vô cùng vui vẻ.

"Em không sợ bị ánh mắt của những nữ sinh trong trường anh giết chết à?" Ở trước mặt em gái, trên mặt anh mới nở một nụ cười.

"Sợ? Nếu như sợ em đã không phải là em gái của anh, nói như vậy, anh, anh đồng ý?" Không đợi Cung Tử Kỳ mở miệng, Diễm Diễm đã vui vẻ nói tiếp, dù sao mặc kệ anh trai có đồng ý hay không, dù sao cô cũng đã quyết định phải đi! ~

"A. . . . Anh trai, anh thật tốt! Em yêu anh chết mất!" Nói xong, cô hôn lên khuôn mặt đẹp trai của anh một cái sau đó lập tức chạy ra ngoài.

"Anh vẫn chưa đồng ý cho em đi cùng mà!" Lúc này anh mới phục hồi lại tinh thần, thấy em gái như vậy, thật sự có chút không nói nổi, anh vẫn chưa đồng ý mà đã hưng phấn chạy ra ngoài!

Bất đắc dĩ lắc đầu, dù sao cũng phải tìm bạn nhảy, tìm những nữ sinh trong trường kia, còn không bằng tìm Diễm Diễm, so với mấy nữ sinh kia, Diễm Diễm dễ thương hơn nhiều, còn đối với mấy cô gái kia, anh không có gì để nói.

Lấy cây bút từ trong túi ra, không biết cô gái đó có thể tham gia hay không? Hình như cô là cô gái chưa bao giờ đến phòng ăn thì phải.

Thật ra anh rất muốn biết, cô nữ sinh này khi tham gia vũ hội vẫn mặc trang phục bình thường sao?

Có lẽ, cô ấy cũng sẽ không tham gia!

"Tiểu Ngán, dạ vũ cuối tuần, cậu có tham gia không? Dạ vũ năm nay cậu chưa tham gia lần nào đâu đó!" Lý Tiểu Vũ, bạn tốt của Cổ Ngán Nhi hỏi.

"Đúng rồi! Nghe nói dạ vũ lần này, ba chàng hoàng tử trong trường cũng sẽ xuất hiện đấy!" Khuôn mặt Văn Văn Nhi tỏ vẻ si mê.

"Các cậu cứ chơi vui là được rồi! Tớ sẽ không tham gia đâu!" Ngày đó vào đúng thứ bảy, cô có thể đi làm thêm, kiếm đủ tiền tiêu vặt một tuần, hơn nữa cũng có thể phụ cấp cho gia đình thêm một khoản tiền nhỏ.

"Ai! Thật sự chán chết mà, tại sao lần nào cậu cũng không tới vậy?!" Bọn họ đều là học sinh mới, vẫn luôn tò mò với buổi dạ vũ trong trường. Hơn nữa, bọn họ cũng rất muốn nhìn thấy ba chàng hoàng tử kia. Ba bọn họ thường không xuất hiện nhiều, chuyện này với bọn cô mà nói, là một cơ hội khó có được.

"Ha ha! Các cậu chơi vui về nhé!" Cô chỉ cười cười, sau đó lại cúi đầu nhìn sách trong tay mình. Bây giờ, ngồi trên sân cỏ ở vườn hoa đọc sách, thật sự là rất tốt, rất thoải mái.

"Được rồi! Nếu như có món ăn ngon này nọ, chúng tớ nhất định sẽ lấy về cho cậu!" Bọn họ cũng rất thương Cổ Ngán Nhi, cũng biết gia cảnh của cô không được tốt, cho nên cho tới tận bây giờ vẫn không bao cô mời khách, có lúc còn mang đồ ăn ngon đến cho cô.

"Cảm ơn các cậu, không cần đâu!" Mỗi lần đều là hai người bọn họ mời cô ăn, cô đã ngại lắm rồi. Bọn họ tốt như vậy làm sao cô có thể để bọn họ lấy thức ăn từ buổi vũ hội đến cho cô được chứ?

Hơn nữa, cô cũng không tham ăn đến mức đó!

"Tại sao cậu chẳng biết hưởng thụ chút nào thế?!" Gia cảnh của Văn Vân Nhi coi như không tệ, so với cô thì tốt hơn rất nhiều.

"Hưởng thụ cũng cần phải có tiền đó chị hai! Hai người các cậu nếu như không muốn đọc sách thì đi sang bên kia chơi đi, để cho tớ xem sách một lát!" Thật là, mặc dù hai người bọn họ là bạn tốt của cô, nhưng mà đối với cô mà nói, sách mới đúng là người bạn tốt nhất.

"Được rồi! Chúng tớ không quấy rầy cậu nữa! Một sách." Lý Tiểu Vũ nhìn cô một cái, kéo Văn Vân Nhi, hai người cùng rời đi.

Thành tích của cô rõ ràng đã tốt như vậy, tại sao còn phải cố gắng đọc sách như vậy, dường như mỗi khi có thời gian rảnh rỗi cô đều bắt đầu đọc sách.

Lật một trang sách, đột nhiên khăn giấy từ bên trong rơi ra ngoài. Cô đưa tay nhặt nó lên, cầm lên ngửi một cái, phía trên vẫn còn lưu lại hương cam thảo nhàn nhạt.

"Rốt cuộc là ai đã đưa nó cho mình?" Mùi hương như thế này, cho tới bây giờ cô vẫn chưa từng thấy qua, nhìn chất lượng của loại khăn giấy này thì biết rõ nhất định là hàng loại một, nhưng phía trên không có một chữ gì.

Cô chép miệng, bỏ tờ khăn giấy kia vào trong sách, tiếp tục xem sách của mình.

Đúng lúc Cung Tử Kỳ đi qua, những câu cô vừa lẩm bẩm kia, mỗi một câu đều lọt vào tai anh.

Cô vẫn còn giữ lại tờ khăn giấy kia sao? Hôm nay, cô mặc một cái quần jean được giặt đến bạc cả màu, một cái áo t shirt thật đơn giản. Ở trong ngôi trường này, có thể thấy một người ăn mặc như vậy, quả thực rất kỳ quái.

Cô nữ sinh này thật sự rất nghèo sao?

Xem ra, anh phải đi điều tra thân phận của cô nữ sinh này một chút, xem xem rốt cuộc cô là người như thế nào.

Thấy cô lại nghiêm túc xem sách một lần nữa, anh cũng rời khỏi vườn hoa.

Cổ Ngẩn Nhi cảm giác có người đang nhìn mình, lập tức ngẩng đầu lên, thế nhưng ngay cả một bóng người cũng không có.

Lắc đầu một cái, xem ra cô suy nghĩ nhiều quá rồi, chỉ chốc lát nữa lại phải đi học, cô vẫn nên trở về phòng học thôi!

*

Thời gian vĩnh viễn đều trôi qua nhanh như vậy. Làn dạ vũ này hình như có ý không tổ chức ở trong trường. Trường đã thuê một khách sạn lớn, có hai đại sảnh có thể chứa được mấy trăm người.

Mà tiệc rượu này cũng không phải dành cho học sinh toàn trường, mà chỉ dành cho một trăm học sinh đứng đầu bảng của mỗi khối. Bọn họ đều có thể mang theo bạn nhảy đến, cũng có thể chọn bạn nhảy ở trong trường.

Nhưng mà cũng chỉ có 299 học sinh trình diện, còn một người không tới đó chính là Cổ Ngẩn Nhi, nữ sinh giành danh hiệu nhất bảng ba lần liên tiếp trong khối lớp mười.

Khi ba người Cung Tử Kỳ xuất hiện, tất cả nữ sinh khi thấy Diễm Diễm bên cạnh Tử Kỳ, đều thất vọng cúi đầu, bọn họ vốn tưởng rằng, tối nay ba người bọn họ sẽ chọn bạn nhảy từ các nữ sinh trong trường, nhưng mà hoàn toàn không ngờ rằng họ đã dẫn theo bạn nhảy đến rồi.

Diễm Diễm mở to đôi mắt dễ thương, kể từ sau khi tiến vào đại sảnh, vẫn luôn nhìn đông nhìn tây, càng có hứng thú đối với thức ăn ngon.

"Ca ca, em có thể đi ăn cái gì đó hay không?" Diễm Diễm nhìn Cung Tử Kỳ, là mình xin anh cho đi cùng, có chuyện gì, vẫn phải được sự đồng ý của anh mới được.

"Đi đi!" Vuốt vuốt tóc em gái, trong mắt tràn đầy sự cưng chiều.

Tất cả nữ sinh khi nhìn thấy ánh mắt kia, tất cả đều si mê, quá đẹp trai, quá xuất sắc!

Thì ra là Cung Tử Kỳ cũng có một mặt như vậy, phát hiện mới nha!

Cung Tử Kỳ nhìn chung quanh một lần, quả thật không nhìn thấy Cổ Ngẩn Nhi. Khi anh nhận được tư liệu về Cổ Ngẩn Nhi, quả thực cũng sợ hết hồn. Cô đứng nhất ba lần liên tiếp trong khối lớp mười, hơn nữa chỉ kém điểm tuyệt đối có một hai điểm, thành tích học tập như vậy thật đúng là lần đầu tiên thấy anh được nhìn thấy.

Anh cũng chưa từng có thành tích như vậy, thi toàn trường ít nhất là kém bốn điểm, có một lần còn kém đến tận mười điểm. Mà cô, lại có thể đứng đầu ba lần liên tiếp đều chỉ kém một hoặc là hai điểm.

Hon nữa không phải một môn, mà là tất cả các môn cộng lại mới có kết quả như vậy.

*

"Quản lý à, tôi có thể không đến đó được không?" Cổ Ngán Nhi vừa nghe thấy quản lý bảo mình xuống đại sảnh mà trường thuê để làm việc, cô lập tức giật mình. Nếu để cho các bạn trong trường biết cô làm thêm ở chỗ này, bọn họ nhất định sẽ cười cô. Cười cô vì so học ở một ngôi trường tốt như vậy lại phải đi làm thêm ở bên ngoài.

"Bên kia không đủ người phục vụ, cô mau qua đó đi! Nếu như không đi, tối nay cô cũng đừng nhận tiền lương nữa!" Nói đùa sao, nhân viên trong khách sạn cũng sắp không đủ để phục vụ rồi, cô lại còn muốn lựa chọn?

Khách không chọn cô ấy là đã tốt lắm rồi! Nếu để cho ông chủ biết, cô thuê học sinh, chức vị của cô cũng không thể giữ lại được.

"A!" Không có cách nào, cô chỉ có thể gật đầu, đi về khu đại sảnh kia.

Hôm nay nhiều người như vậy, nếu như bị phát hiện, nhất định sẽ trở thành chuyện cười của bọn họ. Cười thì cứ cười đi, cô đi làm thêm ở đây cũng không phải là chuyện gì quá đáng, không thể gặp người khác. Hon nữa, ai mà không phải ăn cơm? Bọn họ có thể chỉ cần vươn tay, là có cơm dân tận miệng nhưng mà cô không thể như vậy.

Khi đi đến đại sảnh, cô phát hiện ánh đèn bên trong rất tối, chắc là sẽ không có ai nhìn thấy cô, cũng sẽ không phát hiện ra cô, hon nữa tất cả các bạn học ở đây cũng không chắc đã nhận ra cô!

Nghĩ như vậy, cô cũng không lo lắng nữa. Sau khi đi vào, bắt đầu bung khay, đi xuyên qua đám người, thỉnh thoảng có người lấy đi một ly nước trái cây từ trên khay của cô. Trong trường đã quy định, tối nay tất cả đồ uống đều chỉ có thể là nước trái cây.

Cố gắng hết sức tránh xa các bạn cùng lớp, lớp của cô là lớp ưu tú, dường như tất cả các bạn cùng lớp đều ở trong nhóm 100 người đứng đầu. Lớp bọn họ có 50 người, đã chiếm một nửa nhân số khối lớp mười, nếu để cho bọn họ thấy cô, chắc hẳn cô không thể ngăn chuyện bị trở thành trò cười.

"A, đó không phải là Tiểu Ngán sao?" Lý Tiểu Vũ và Văn Vân Nhi nhìn thấy khay trong tay Cổ Ngán Nhi, kỳ quái, tại sao cậu ấy lại xuất hiện ở đây? Chẳng lẽ cậu ấy làm thêm ở đây sao?

"Tiểu Ngán?" Bọn họ đi vào, đứng ở trước mặt cô.

Cổ Ngán Nhi cúi thấp đầu, khi nghe thấy tiếng gọi của hai người bạn tốt, cũng sợ hết hồn, ngay cả đầu cũng không dám nâng lên. Cô xoay người chạy đi, không muốn làm cho bọn họ biết, mình làm thêm ở đây.

Bọn họ chỉ biết là, cô làm thêm ở một quán cà phê mỗi tối từ thứ hai đến thứ sáu, nhưng không biết, thứ bảy cô còn có thể đi khắp nơi tìm việc làm thêm khác. Hon nữa còn làm cả ở chỗ này.

"Tiểu Ngán." Văn Vân Nhi thấy cô bỏ chạy, hô to một tiếng, mau chóng đuổi theo.

Cổ Ngán Nhi cúi đầu, không dám ngẩng lên, trong khay cũng đã sớm trống trơn, dùng khay che gò má của mình, chạy ra ngoài.

Nhưng mà.

Tất cả mọi người ngừng lại, sững sờ, đứng nguyên tại chỗ. Bởi vì.

Cổ Ngán Nhi đụng phải một người, cô ngã trên mặt đất, vuốt đầu tóc của mình, làm sao lại xui xẻo như vậy?

"Tiểu Ngán!" Văn Vân Nhi và Lý Tiểu Vũ thấy cô ngã nhào, vội vàng chạy tới, đỡ cô dậy.

"Không sao chứ! Có bị thương không hả?" Văn Vân Nhi đau lòng nhìn cô, nền đất cứng như thế, đụng vào nhất định rất đau.

"Tớ không sao!" Cổ Ngán Nhi nhặt khay lên, cô cứ nghĩ là sẽ không xảy ra chuyện gì, nhưng mà bây giờ đã xảy ra chuyện rồi!

Cô ngẩng đầu lên, xin lỗi người mà cô vừa mới đụng phải.

"Thật xin lỗi! Thật xin lỗi!" Xoay người lại người, không phải ai khác, mà chính là —— Cung Từ Kỳ, nhưng khi nhìn thấy cô đang mặc một bộ đồng phục phục vụ, anh thật sự cũng sợ hết hồn. Ngay sau đó cũng lập tức hiểu rõ, nguyên nhân cô không tới tham gia dạ vũ thì ra là vì cô phải đi làm thêm.

"Oa. Thật sự là Cổ Ngán Nhi ư!" Một nữ sinh chạy tới, khi vừa nghe Văn Vân Nhi và Lý Tiểu Vũ gọi Tiểu Ngán, cô ta đã cảm thấy kỳ quái, không phải Cổ Ngán Nhi chưa từng tham gia dạ vũ như thế này sao? Tại sao hôm nay lại xuất hiện, hon nữa còn làm nhân viên phục vụ ở đây.

Cô ta vừa la lên, tất cả các bạn học nữ trong lớp Cổ Ngán Nhi đều vây quanh.

"Cổ Ngán Nhi, cậu đừng nói với chúng tớ là cậu đi làm ở đây nhé!" Trường bọn họ là học viện quý tộc đã có quy định. Tại sao có thể cho phép nữ sinh trong lớp đi làm ở chỗ này, nếu như bị các bạn học ở lớp khác biết, không phải bọn họ sẽ mất hết mặt mũi sao?

"Lớp trưởng!" Cổ Ngán Nhi mặc niệm ở trong lòng, tại sao phải như vậy?

Sớm biết thế này cô đã không chạy, không để Lý Tiểu Vũ và Văn Vân Nhi gọi ra tiếng, vậy là được rồi!

"Cậu là học sinh xuất sắc nhất trong lớp mà! Tại sao lại có thể đi làm ở đây? Nếu để các bạn học khác biết chuyện này sẽ làm mất hết danh tiếng của lớp chúng ta, tất cả đều sẽ mất hết đấy!" Từ khi mới nhập học lớp trưởng đã không thích Cổ Ngán Nhi, nếu như cô không phải là học sinh xuất sắc nhất, cô đã sớm bảo thầy giáo đá cô ra khỏi lớp.

Vì lớp học của bọn họ, bọn họ cũng đành phải giữ cô lại. Nhưng mà, thật không ngờ, cô lại đi làm thêm ở chỗ như thế này.

"Tôi không hề cảm thấy chuyện tôi đi làm sẽ làm lớp mất mặt!" Cổ Ngán Nhi nhàn nhạt mở miệng.

"Cậu không phải cảm thấy mất mặt? Nhưng mà tôi lại cảm thấy chẳng còn chút mặt mũi nào, hơn nữa hôm nay là ngày gì, người có biết hay không? Nhiều người ở đây như vậy, hơn nữa còn có đầy đủ các khối lớp, một khi chuyện này đã truyền ra, toàn trường sẽ đều biết, trong lớp mười lớp trọng điểm, có một nữ sinh đi làm thêm ở khách sạn. Nghe như vậy hay lắm sao?" Kha Mạn Mạn càng nói càng tức giận, đáng hận nhất chính là, cô ta lại va vào Cung Từ Kỳ, một hoàng tử cực kỳ hoàn mỹ trong cảm nhận của cô.

"Kha Mạn Mạn, chúng tôi biết nhà cậu có tiền, nhưng mà cậu cũng không thể nói như vậy! Chẳng phải ba cậu cũng phải đi làm thuê cho công ty nhà người khác sao, cậu vừa nói những gì, rõ ràng ngay cả một chút đạo lý cũng không có." Văn Vân Nhi không nhìn nổi nữa, từ trước tới nay Kha Mạn Mạn đều cậy cha mình là quản lý ở tập đoàn Lôi thị, cho nên không hề để ý đến những bạn có gia cảnh bình thường giống bọn họ.

"Tôi không nói cậu, cậu nói cái gì?" Kha Mạn Mạn tức giận đáp lại.

"Tôi cảm thấy Tiểu Ngán hoàn toàn chẳng có lỗi gì, cậu ấy cũng chỉ vì cuộc sống. Ít nhất cậu ấy có thể tay làm hàm nhai, không phải giống cậu chỉ biết tiêu tiền của gia đình. Cậu có biết tiền học phí của Tiểu Ngán lấy ở đâu ra không? Là cậu ấy tự mình kiếm tiền tiết kiệm từng đồng một, nếu như là cậu, cậu sẽ làm thế nào? Tôi thấy, nếu như ngày nào đó cha cậu không có tiền, để cậu đủ ăn cũng là một vấn đề đấy." Văn Vân Nhi ghét nhất chính là cái loại người này, hơn nữa Cổ Ngán Nhi chính là người bạn tốt nhất của bọn họ.

"Lớp trưởng, cậu nói một câu đi!" Kha Mạn Mạn thấy mình không nói lại Văn Vân Nhi, vội vàng kéo lớp trưởng đứng bên cạnh sang.

"Đừng nói nữa, các cậu chơi tiếp đi! Tôi sẽ nhờ quản lý đổi người khác tới đây." Cổ Ngán Nhi cúi đầu, vẫn chưa từng ngẩng lên.

Lặng lẽ nói một câu, một giọt lệ rơi xuống. Cô tự nói với mình, không thể như vậy, không thể khóc trước mặt người khác. Cho dù bọn họ có họ biết, mình đi làm thêm ở bên ngoài, vậy thì như thế nào?

Cô vẫn có tự ái, cô không biết tiếp theo bọn họ sẽ dùng ánh mắt gì để nhìn mình, càng không biết tiếp đó sẽ có bao nhiêu đề tài nói về mình.

Cung Từ Kỳ nhìn thấy giọt nước mắt đã rơi xuống của cô lúc cô xoay người, không biết vì sao, anh cảm thấy giọt lệ kia của cô giống như chảy vào trong tay anh vậy, khiến cho lòng anh hết sức khó chịu.

"Dương, chăm sóc Diễm Diễm giúp tớ!" Sau khi nói một câu với Trầm Phi Dương đang đứng bên cạnh, anh lập tức bước nhanh về phía trước, lôi Cổ Ngán Nhi đang đi từ từ chạy ra ngoài, rồi khỏi đại sảnh khách sạn.

Tất cả mọi người đều kinh ngạc không thốt nên lời, tại sao Cung Từ Kỳ lại lôi kéo cô ấy rồi đi? Chẳng lẽ hai người bọn họ?

Cổ Ngán Nhi nhất thời cũng không kịp phục hồi lại tinh thần, chỉ cảm thấy mình vừa bị một người kéo ra khỏi đại sảnh, lại kéo ra khỏi khách sạn. Khi cô bị nhét vào một chiếc xe, cô mới phục hồi tinh thần lại, khi ngẩng đầu nhìn người nam sinh bên cạnh kia, một màn ở trong thư viện ngày đó, lại một lần nữa thoáng qua trong đầu cô.

"Ách — bạn, bạn học, anh?" Anh muốn kéo cô đi đâu?

"Ngồi chắc chưa?!" Lúc này, cung Từ Kỳ không muốn biết cô nói những gì, lúc cô rời đi, những người đó vẫn luôn miệng nói không ngừng, vẫn nói về việc cô đi làm thêm bên ngoài, nhìn bọn họ chỉ chỉ chỏ chỏ với cô như vậy, anh thật sự cảm thấy không dễ chịu chút nào.

"Tôi vẫn chưa tan việc!" Trên người cô còn mặc trong đồng phục làm việc trong khách sạn, hơn nữa túi sách của cô cũng ở trong phòng chờ.

"Đi thay quần áo đi, tôi đợi cô ở đây!" Cung Từ Kỳ nhìn quần áo trên người cô, dẫn cô đi như vậy, thật sự có chút không tốt!

"Nhưng mà, tôi vẫn chưa tan việc!" Cô còn hai giờ nữa mới tan việc, nếu như bây giờ rời đi, cô sẽ không có tiền lương.

"Cô chờ chút!" Khách sạn này là của Hoắc Huyền Lôi, anh gọi điện thoại cho chú ấy là được rồi!

"Chú Hoắc, cháu là Từ Kỳ, bây giờ cháu đang ở khách sạn của chú!"

"."

"Vâng! Trong khách sạn có một nữ sinh, tên là Cổ Ngán Nhi, cháu muốn chú nói một tiếng để cô ấy nghỉ sớm trước hai giờ được không?"

"."

"Làm thêm đây ạ!"

"."

"Dạ! Được, cảm ơn chú."

Sau khi anh cúp điện thoại, nói với cô: "Có thể, cô đi thay quần áo đi! Sẽ không ai lấy tiền lương của cô."

Chắc hẳn, cô đang lo lắng chuyện này, nếu như không phải vì lo lắng chuyện này, anh cũng nghĩ không ra lý do nào tốt hơn.

"Nhưng." Cô không thể đi, nếu như cô đi sẽ không đủ người phục vụ trong khách sạn.

Cung Tử Kỳ nhìn cô một cái, trực tiếp xuống xe, kéo cô xuống xe theo, đi vào trong khách sạn.

"Phòng thay quần áo ở đâu?" Anh đã không còn một chút kiên nhẫn nào nữa, nếu như cô còn không nhanh lên một chút, anh sẽ lái xe vút cô giữa đường.

"Trước mặt!" Cô rõ ràng cảm thấy, hình như anh có chút tức giận.

"Tôi đứng đây đợi cô!" Đẩy cô vào trong, anh tựa vào bên trên cửa, chờ cô ra ngoài.

Cổ Ngẩn Nhi cảm thấy buồn bực, anh ta đang làm cái gì vậy? Muốn cô thay quần áo, định đưa cô đi đâu sao?

Sau khi thay quần áo xong, cô lập tức cầm lấy đồ đạc của mình, đi ra.

Thấy cô thay quần áo xong, Cung Tử Kỳ liếc mắt nhìn, lập tức bước về phía trước. Cổ Ngẩn Nhi đi theo bên cạnh anh. Anh thật là cao, cô đã phải chạy chậm rồi mà vẫn không theo kịp bước chân của anh.

"Tiểu Ngẩn, đây là tiền lương hôm nay của cô!" Quản lý đứng ở cửa lớn, chờ cô ra ngoài.

"Quản lý, thật sự rất xin lỗi!" Cô thật sự cảm thấy có lỗi, mình đã tan việc trước lại còn cầm tiền lương.

"Cầm đi, đây là cô nên được nhận! Cô cũng cực khổ một ngày rồi, về sớm một chút đi!" Thái độ của quản lý đúng là thay đổi 180 độ, chắc là vừa rồi Cung Tử Kỳ gọi điện thoại tới cho ông chủ của khách sạn này. Cô ta nhận được điện thoại của cấp trên cho nên mới thay đổi thái độ với cô như vậy!

Nhận lấy tiền lương quản lý đưa tới, cô mở ra nhìn một chút, một ngày tiền lương là 200 đồng, mãi cho đến mười hai giờ khuya, mà bây giờ mới mười giờ, cô lấy 25 đồng từ trong túi tiền ra đưa cho quản lý.

"Quản lý, còn hai giờ nữa, tôi không thể nhận hết số tiền này." Cung Tử Kỳ vốn tưởng rằng, cô muốn nhìn xem có phải ít tiền hay không, không ngờ cô lại làm như vậy.

"Cô cứ cầm đi! Nhớ mai tới đi làm đây! Chúng tôi trả lương theo ngày."

"Tôi còn có thể tới đây đi làm sao?" Cô có chút hưng phấn, nếu như có việc làm ở chỗ này, khi không tìm được việc, cũng không cần đi khắp nơi tìm việc làm nữa.

"Ừ, về sau mỗi tuần đều làm việc từ thứ sáu, nếu như không có thời gian, gọi điện thoại nói với tôi, đây là số điện thoại!" Quản lý đưa danh thiếp cho cô.

"Quản lý, cảm ơn cô! Thật sự rất cảm ơn cô!" Có một công việc lâu dài như vậy, cô thật sự rất vui vẻ, nếu như sau này có thể tiếp tục làm việc ở đây, ít nhất đối với cô nó là một khoản thu nhập rất tốt.

"Đi chơi đi!" Cổ Ngẩn Nhi lại nói vài tiếng cảm tạ, mới bỏ hai trăm đồng tiền này vào trong túi sách của mình. Cặp sách của em trai bị hỏng rồi, cô nên đi cho mua cặp sách mới cho nó, dù sao nó cũng đã học trung học năm nhất rồi, nếu như không có một chiếc cặp sách mới, các bạn học nhất định sẽ xem thường nó.

"Lên xe!" Cổ Ngẩn Nhi đang suy nghĩ, buổi tối có nên mua cho em trai một chiếc cặp sách mới hay không thì giọng nói của Cung Tử Kỳ vang lên.

"Anh Cung, buổi tối thật sự rất cảm ơn anh!" Nếu như không có anh, có thể bây giờ cô vẫn không thể ra khỏi đại sảnh khách sạn, những lời bọn họ nói khiến chân cô mềm nhũn.

Lúc ấy, cô thật sự rất sợ mình sẽ ngã nhào. Nhưng mà, nhưng mà anh lại kéo cô ra ngoài, để cho cô thoát khỏi chỗ đó, không cần phải nghe bọn họ nói bóng nói gió nữa.

"Bảo cô lên xe, nghe không hiểu sao?" Cô nữ sinh này, thật đúng là rất biết khảo nghiệm tính chịu đựng của anh.

"A!" Thấy anh hình như đang nổi giận, hơn nữa cảm thấy, anh rất nóng tính, vì không muốn chọc tới anh, cô chỉ có thể ngoan ngoãn lên xe anh.

Cũng không hỏi, anh sẽ đưa cô đi đâu, cũng không sợ người ta sẽ bắt mình đi.

"A, anh dẫn tôi đi đâu?" Sau khi đã đi được nửa đường cô mới nhớ ra mình hoàn toàn không biết sẽ đi đâu.

Cung Từ Kỳ nghe xong vẫn nghiêm túc lái xe, vẫn nhìn phía trước, không có trả lời câu hỏi của cô. Cho đến khi xe dừng ở bờ biển, anh mới xuống xe, đi về phía bờ cát.

Cô Ngán Nhi cũng vội vàng vàng chạy xuống, đi theo sau anh, cảm giác gió biển thổi phất qua mặt mình, cô vui vẻ chạy về phía trước.

"Oa. Là biển!" Cô thích nhất chính là biển rộng, nhưng cho tới tận bây giờ, vẫn chưa từng được nhìn thấy, cũng chưa nghe đến chuyện ở thành phố O cũng có biển.

Gió biển thổi phất qua mặt cô, giống như gió đang hôn cô vậy. Cảm nhận được vị mặn của nước biển, cô vui vẻ cười, cuối cùng trực tiếp cõng giày dưới chân ra, dẫm lên bãi cát mềm mịn.

"Chơi thật vui!" Cô nhấc chân bước đi, chơi đùa vui vẻ trên bờ cát, giống như một đứa bé chưa trưởng thành. Trên mặt là nụ cười thỏa mãn.

Cung Từ Kỳ đứng bên cạnh cũng ngồi xuống trên bờ cát, nhìn cô điên cuồng, nhìn nàng chơi đùa.

Cô nữ sinh này thật đúng là dễ dàng thỏa mãn, chỉ là một bãi cát cũng có thể làm cho cô vui vẻ như vậy, lúc đầu một cái, anh liền ngồi ở trên bờ cát, nhìn lên bầu trời đầy ánh sao sáng.

Bình thường, khi anh muốn yên tĩnh một mình, anh sẽ chạy đến nơi đây, nghỉ ngơi một lát.

Cái chỗ này, vẫn là lần đầu tiên anh dẫn người đến, hơn nữa còn là một nữ sinh.

Anh hoàn toàn không dám tưởng tượng, mình sẽ dẫn một nữ sinh tới nơi này. Hơn nữa, hình như cô ấy thật sự rất ưa thích nơi này, cô dễ dàng ngồi xổm xuống, không biết đang làm cái gì?

"Tối quá! Muốn tìm vỏ sò cũng không tìm được!" Một bãi cát lớn như vậy, chỉ có một ngọn đèn chụp ở vị trí trung tâm, mà chỗ bọn họ đang ngồi, cũng không phải vị trí gần trung tâm nhất.

"Cho!" Cung Từ Kỳ từ từ mò, đi tới, lập tức nghe thấy tiếng cô nỉ non.

"Cái gì?" Nhìn điện thoại trong tay anh, phía trên lóe lên ánh sáng, chỗ tối như thế này vô cùng thiếu ánh sáng.

"Không phải cô muốn tìm vỏ sò sao?" Cung Từ Kỳ đưa di động nhét vào trong tay cô sau đó lập tức xoay người chỗ ngồi của mình, trực tiếp nằm xuống.

Cô nhìn anh một lúc lâu, lại nhìn điện thoại ở trong tay, màn hình chính là ảnh của anh.

Khí chất vô cùng tuấn tú, cô sững sờ một hồi lâu, lúc này mới phục hồi tinh thần lại, bắt đầu tìm vỏ sò trên bờ cát.

Đối với Cung Từ Kỳ, cô không biết mình rốt cuộc có tâm tư như thế nào, nhưng mà trong lòng luôn có một loại cảm giác, đang lặng lẽ lay động tới cô.

Đây chỉ là lần thứ hai gặp mặt anh, lần đầu tiên khi nhìn thấy anh, tim của cô đập rất nhanh dọa cô sợ!

Cho tới bây giờ cô chưa từng gặp qua nam sinh khí khái đẹp trai như vậy, trông mắt màu tím nhạt của anh, khiến cho cô có cảm giác nó giống như có thể hút cô vào trong đó vậy.

Kể từ lần đầu tiên nhìn thấy ánh mắt của anh, cô đã không dám tiếp tục nhìn ánh mắt của anh. Cô sợ mình sẽ bị ánh mắt của anh hấp dẫn mất.

Cô càng không nghĩ đến, anh lại chính là nhân vật phong vân trong trường, một trong ba hoàng tử trong miệng mọi người.

Cô cũng đã nghe qua rất nhiều "Truyền thuyết" về ba người bọn họ, tất cả mọi người đều nói bọn họ rất tuấn tú, nói bọn họ rất giống các vị thần.

Kể từ sau khi nhìn thấy anh, cô cũng không cảm thấy, bọn họ chỉ đang khen ngợi hay nói quá, đó thật sự là sự thật!

"Oa. Thật là xinh đẹp!" Trong tay cô là một mảnh vỏ sò, đây là thu hoạch lớn nhất của cô trong buổi tối hôm nay!

Q.2 - Chương 23: Ngoại truyện 2: Cung Tử Kỳ và Cổ Ngân Nhi (3): Cô ấy là bạn gái của tôi

Thấy trong tay cô đang cầm mảnh vỏ sò, cười đến mắt cũng cong cong. Cái mảnh vỏ sò đó, thật sự đẹp như thế sao?

Trong tay cô cầm điện thoại của anh, rất chuyên chú nhìn mảnh vỏ sò trên tay, rồi sau đó đặt nó lên bên tai.

Cô nhìn rất chuyên chú, hoàn toàn không để ý Cung Tử Kỳ đang đến gần, đi tới bên cạnh cô, Tử Kỳ nhìn vỏ sò trong tay cô kia. Ở dưới ánh đèn, trên vỏ có ánh hào quang bảy màu, rất đẹp.

Cô nắm thật chặt mảnh vỏ sò đó trong tay, giống như vừa nhặt được bảo bối vậy.

"Cho tôi xem một chút!" Cung Tử Kỳ đột nhiên mở miệng.

"Oa. Anh làm tôi hoảng sợ!" Anh đi mà không phát ra tiếng động sao? Hừ chết cô! Vỗ vỗ lồng ngực của mình, may mắn là sức chịu đựng của cô rất tốt, nếu không thật sự sẽ bị anh hù chết.

Tiếp đó, cô đưa vỏ sò cho anh xem một lát, một loại vỏ sò như vậy lại có thể vừa mắt cô, cô nữ sinh này thật đúng là rất kỳ quái, xem ra là người rất dễ dàng thỏa mãn.

"Cái này đưa cho anh! Coi như là cảm ơn anh tối nay đã giúp tôi!" Cô khẽ mỉm cười, ngồi trên bờ cát, ngẩng đầu nhìn ánh sao sáng trên bầu trời. Cung Tử Kỳ nhìn cô một cái, ngồi xuống bên cạnh cô.

"Anh đã từng nghe đến chuyện cát và đá chưa?" Nàng nằm ở trên bờ cát, nhìn bầu trời đầy sao, hai mắt nhắm lại hít thở hương vị của biển.

"Nàng là một mảnh Kim Sa (cát vàng), một loại cát bình thường không thể bình thường hơn được nữa, nhưng mà nàng lại yêu mến tảng đá bên cạnh rồi. Thế rồi có một ngày, một hồi gió lớn thổi bay nắm cát đi, thổi nàng tới một nơi rất xa, để cho bọn họ không bao giờ có thể tiếp tục ở cạnh nhau, không thể gặp lại nhau nữa. Bọn họ khóc thật lâu, thật lâu! Ngàn năm sau, không biết bọn họ đã cam kết với nhau những gì, nhưng bọn họ vẫn thủy chung chờ đợi, có lẽ là tình yêu này đã cảm động trời cao, lấy được thương hại, bọn họ nhìn nhau khóc thật lâu. Lại qua thật lâu, có một đám kiến trúc sư, công nhân xây dựng bỏ nắm cát và tảng đá vào xe tải để vận chuyển, trong đó cũng bao gồm lưu luyến si mê của hạt cát và tảng đá, qua một đoạn thời gian kiến trúc sư và công nhân xây dựng đã dùng đá và cát xây nên một khu nhà xinh đẹp, vậy là mối tình của hạt cát và tảng đá đã được xi măng dính chặt vào nhau, bọn họ rốt cuộc cũng được ôm chặt lấy đối phương, bọn họ biết bọn họ sẽ không bao giờ tách ra nữa, mà chảy giọt nước mắt hạnh phúc. Sau đó không lâu, ngôi nhà xinh đẹp ấy có một đôi vợ chồng tân hôn vô cùng thương yêu nhau đến ở, người chồng tên là Tiểu Lỗi, người vợ tên là Sa Sa, bọn họ rất yêu nhau, cũng dùng một đời để chờ đợi đối phương. Đoạn cảm tình này có phải rất đẹp hay không, mặc dù có chút không thực tế, nhưng thật sự rất hâm mộ bọn họ." Cô đang nhìn bầu trời, trong mắt ánh lên một loại hâm mộ.

Anh không mở miệng, chỉ lẳng lặng nhìn cô một lúc lâu.

Rồi sau đó, Cung Tử Kỳ mới mở miệng nói: "Cô tin tưởng, trên cái thế giới này, thật sự có tình yêu đáng giá như vậy sao?" Anh tin tưởng, bởi vì cha mẹ của anh, chính là một cái ví dụ tốt nhất.

"Trước kia không tin, nhưng mà hiện tại, tôi tin tưởng!" Trước kia nhìn cha mẹ của mình, ngày ngày gây gổ, ngày ngày đùa giỡn, khiến cho cô không tin tưởng, trên cái thế giới này thật sự không có tình yêu, nhưng mà từ từ, cô mới phát hiện, trên thế giới này, có tình yêu thật sự.

Bởi vì, cô nhìn thấy rất nhiều tình yêu, bọn họ có thể hạnh phúc mỹ mãn ở chung một chỗ, có thể yêu thương lẫn nhau. Đó là loại tình yêu đến chết cũng không đổi, rất đẹp!

Cô hi vọng, trong tương lai không xa cô cũng có thể gặp được một người chân chính yêu cô, thật sự nguyện ý sống cùng cô cả đời. Ước muốn của cô không nhiều lắm, chỉ cần anh ấy thương cô, yêu cô, như vậy là được rồi.

Cho dù thân phận của anh là gì, chỉ cần giữa bọn họ có tình yêu, như vậy đã đủ rồi.

"Tại sao không tin?" Anh đột nhiên rất muốn biết, vì sao cô không tin tưởng tình yêu, tại sao sau đó lại tin tưởng.

"Nhìn thấy quá nhiều, trải qua quá nhiều, cũng sẽ không tin tưởng vào tình yêu. Nhưng mà, cuối cùng phát hiện mình đã từng nhìn thấy, đã từng trải qua, chẳng qua là vì đó chỉ là những chuyện tình bên cạnh mình, không có nhìn thấy những chuyện khác ở thật xa. Nhìn xa, nhìn thật xa xong, nhìn tất cả đều sẽ cảm thấy không giống nhau." Cô khẽ mỉm cười.

"Cô trải qua cái gì?" Anh càng ngày càng có hứng thú.

"Á. Hiện tại mấy giờ rồi?" Cô đột nhiên phát hiện, mình ra ngoài, hình như đã lâu rồi.

"Điện thoại di động ở trong tay cô." Tôi như vậy, anh nhìn đồng hồ đeo tay cũng không thể sẽ biết bây giờ là mấy giờ.

"Xong đời, trời vừa rạng sáng!" Bất tri bất giác, bọn họ đã ở chỗ này hơn hai giờ.

"Đi thôi!" Nhìn cô vội vã như vậy, hình như còn có chuyện gì.

"Tốt!" Cô vội vàng bỏ chạy, xong đời, trở về nhất định sẽ bị mắng.

"Cô còn có chuyện gì sao?" Đã trễ thế này, cô còn có chuyện gì.

"Không có việc gì, nhưng mà nếu tôi lại không trở về nhà thì có chuyện!" Cô rất lo lắng, có hôm cô về nhà muộn đã xảy ra chuyện!

"Tôi đưa cô về!" Nhét cô vào trong xe, lập tức quay đầu xe lại, đi về nhà cô.

Chỗ cô ở ở, quả thật là quá bình dân. Thật sự có thể coi là khu nhà tồi tệ nhất của thành phố O. Từ trước đến nay anh đều cho rằng nhà ở thành phố O là sa hoa nhất. Nhưng mà từ sau khi nhìn thấy tư liệu về cô, anh thật sự đã thay đổi quan niệm của mình.

Gia cảnh của cô rốt cuộc như thế nào? Tại sao phải ở một nơi như thế này.

"A. . . . Anh dừng xe ở đây được rồi, tôi tự đi vào!" Nếu để cho người nhà thấy cô ngồi trên chiếc xe cao cấp như thế này về nhà, bọn họ nhất định sẽ hiểu sai.

"Đã hơn nửa đêm rồi, không an toàn!" Anh có chút lo lắng khi để cho cô một mình đi về.

"Sẽ không, chỉ đi vào một chút nữa là đến nhà tôi rồi!" Những người ở nơi này còn chưa mở mang tư tưởng, chắc chắn sẽ cho rằng cô là một cô gái không đứng đắn. Nhỏ như vậy đã để người ta bao, nếu như vậy, cha mẹ nhất định sẽ đánh chết cô.

"Nếu không, tôi đưa cô vào!"

"Không cần, hôm nay, thật sự cảm ơn anh!" Cô mở cửa xe, lập tức đi xuống xe, vẫy tay tạm biệt anh một cái, mới xoay người đi vào bên trong, nhìn bóng dáng cô đơn của cô, đột nhiên anh cảm thấy, cô có chút đáng thương.

Anh mở cửa xe, len lén đi theo phía sau cô, cho đến khi thấy cô đi vào trong nhà giống như lo lắng cho an toàn của cô. Anh vừa định xoay người, lại nghe thấy bên trong, truyền ra tiếng lách ca lách cách.

Từ tò mò, anh đi tới. Xuyên qua khe cửa, nhìn cảnh tượng bên trong. Chỉ thấy Cổ Ngán Nhi ngã trên mặt đất, một tay che tay của mình.

"Mày còn biết trở lại sao, xem một chút xem bây giờ là mấy giờ rồi!" Sau khi Cổ Viêm uống rượu, lập tức trở về nhà. Một mực chờ đợi, nhưng mà không ngờ, chờ đến khi trời vừa rạng sáng cô mới biết trở lại. Cũng không biết, cô đi đến chỗ quý quái nào.

"Lão già, hơn nửa đêm rồi còn làm gì vậy? Con gái mỗi ngày đều phải ra ngoài làm thêm đến tối muộn, ông làm gì vậy hả?" Mẹ Cổ Ngán Nhi nghe thấy tiếng vang, liền chạy ra.

"Đi làm? Chỗ nào làm việc đến giờ này?" Nếu như là đi làm, thì đã xong việc từ sớm rồi, hiện tại cũng đã sắp hai giờ sáng, trừ những nơi không sạch sẽ kia vẫn còn có công việc thì làm gì còn nơi nào khác.

"Ông làm gì hả? Con gái phải đi kiếm tiền, có thể về hơi muộn, ông cần gì phải nổi giận lớn như vậy sao? Hơn nữa, con gái của ông ông còn chưa tin sao?" Mẹ Cổ đỡ Cổ Ngán Nhi ngồi dưới đất dậy, nhìn vết đỏ trên mặt cô, thật sự rất đau lòng.

"Nó là ông đây nhặt về, ai biết là người đàn bà không đứng đắn nào sinh ra." Lời nói của Cổ Viêm, khiến Cổ Ngán Nhi đang ngồi dưới đất tròng lón cạp mắt, cũng quên luôn cả khóc.

"Mẹ, cha nói là sự thật sao?" Cô nhìn mẹ Cổ, trong mắt tràn đầy bi thương.

Mọi người đều nói, rượu vào lời ra, cô thật sự không hi vọng, tất cả chuyện này là sự thật.

"Tiểu Ngán, đừng nghe ba con nói bậy, ông ấy uống nhiều quá rồi. Mẹ là mẹ ruột con, trở về phòng ngủ đi!" Mẹ Cổ an ủi, chỉ sợ cô thật sự sẽ nghi ngờ.

"Tất cả những gì tôi nói đều là sự thật, mày là do tao nhặt về!" Cổ Viêm tức giận đập chiếc bình bên cạnh.

"Mẹ, mẹ nói cho con biết, đây không phải là sự thật?"

"Tiểu Ngán. . . ." Mẹ Cổ muốn nói lại thôi, nên nói như thế nào cho phải đây?

Vốn muốn gạt cô cả đời, không muốn để tâm hồn cô chịu bất kỳ một chút tổn thương nào.

"Cha, cha đang nói đùa cái gì vậy? Tại sao chị có thể là do cha nhặt về được, chị giống cha như thế nò, cha cũng không biết sao?" Cổ Vô Ngân cũng bị âm thanh bên ngoài đánh thức, mặc đồ ngủ, đi ra ngoài.

"Chị, chị trở về phòng ngủ đi! Cha nói vậy đấy, chị đừng nghĩ nhiều như vậy." Có đánh chết Cỗ Vô Ngân cũng sẽ không tin, người chị từ nhỏ đã yêu cậu, thương cậu, cưng chiều cậu, không phải là chị ruột của mình. Quan hệ của bọn họ, có thân mật như thế nào, cậu biết rõ.

"Vô Ngân, dẫn chị con trở về phòng nghỉ ngơi!" Mẹ Cỗ giao Cỗ Ngán Nhi cho Cỗ Vô Ngân, đi tới kéo Cỗ Viêm đã uống quá nhiều rượu. Kéo ông ta về căn phòng nhỏ không thể nhỏ hơn được nữa.

"Chị" Cỗ Vô Ngân đỡ Cỗ Ngán Nhi đứng cũng không vững .

"Đây không phải là thật, không phải thật!" Cặp mắt vô hồn của cô nhìn về phía trước, tại sao lại như vậy? Cô không tin, cô không nên tin tưởng.

Mình thế nhưng lại không phải do cha mẹ sinh ra, cô chỉ là một đứa bé đáng thương không ai muốn, từ nhỏ, cha mẹ ruột đã rời bỏ cô, bỏ rơi cô, để cô tự sinh tự diệt. Cô hy vọng biết bao, tất cả những gì mình nghe được đều không phải là thật.

Trong phòng y tế, bác sĩ đang cẩn thận kiểm tra thân thể Cỗ Ngán Nhi. Cung Tử Kỳ tựa vào trên cửa, nhìn Cỗ Ngán Nhi nằm ở trên giường bệnh, sắc mặt tái nhợt, đôi mắt nhắm chặt. Nếu như không phải anh đang học tiết thể dục, phải đi đến phòng thể chất lấy ít đồ, nhưng mà khi đi qua phòng học của Cỗ Ngán Nhi lại thấy cảnh cô ngã xuống kia.

Anh bỏ lại dụng cụ trong tay, lập tức chạy vào trong phòng học của cô, dùng tốc độ nhanh nhất, đưa cô đến phòng y tế.

"Cô ấy bị sao vậy ạ?" Thấy bác sĩ thu dọn đồ, anh lập tức mở miệng hỏi.

"Đói quá chóng mặt thôi!" Bác sĩ vừa nói xong, thiếu chút nữa khiến Lý Tiểu Vũ mới vừa tiến vào té xỉu.

"Cô đi mua chút gì đó cho cô ấy ăn đi." Cung Tử Kỳ lấy tiền từ trong ví ra, giao cho Lý Tiểu Vũ.

"Được!" Lý Tiểu Vũ nhận lấy tiền Cung Tử Kỳ đưa, chạy nhanh ra ngoài.

Mặc dù vẫn còn cảm thấy kỳ quái đối với việc tại sao Cung Tử Kỳ lại ở chung một chỗ với Cỗ Ngán Nhi, nhưng mà bây giờ, vẫn không nên suy nghĩ nhiều thì hơn! Sớm muộn cũng có một ngày cô cũng sẽ biết. Bây giờ sức khỏe của Cỗ Ngán Nhi quan trọng nhất, rốt cuộc cô ấy không ăn cơm mấy ngày rồi!

"Có thể là, mấy ngày nay ăn quá ít, hơn nữa nghỉ ngơi không đủ, áp lực quá lớn. Cho nên mới té xỉu, đợi cô ấy tỉnh lại, phải khuyên bảo cô ấy thật tốt, nếu có thời gian thì đưa cô ấy ra ngoài đi dạo, nếu như tiếp tục như vậy nữa, có thể cô ấy sẽ mắc bệnh trầm cảm, u uất." Bác sĩ lấy thuốc, đưa cho Cung Tử Kỳ.

"Em hiểu rồi!" Anh đáp một tiếng, nhận lấy thuốc bác sĩ đưa tới.

Sau khi bác sĩ rời đi, anh lập tức quay sang nhìn Cỗ Ngán Nhi đang nằm trên giường. Nhất định là cô vẫn đang đau lòng vì chuyện đó, cho nên mới biến thành tình trạng như hiện nay.

Anh đã bắt đầu cho người điều tra chuyện này, nhưng mà cho đến bây giờ vẫn không có một chút tin tức nào, cũng không biết rốt cuộc lúc nào mới có tin tức, nếu như vẫn luôn không có tin tức, sau đó phải làm thế nào?

Hoặc là, nghĩ biện pháp, lừa gạt cô trước. Ít nhất không để cô liên tục duy trì tình trạng như hiện nay, nếu như tiếp tục như thế này nữa, thân thể của cô nhất định sẽ không chịu nổi, hiện tại cũng đã ngã xuống, nếu như còn mắc chứng u buồn, cũng không biết phải làm sao nữa?

Nhìn cô một lúc lâu, anh cũng không di chuyển, chỉ hi vọng là cô có thể sống thật tốt, đừng suy sụp đi xuống như vậy nữa.

Lý Tiểu Vũ mua một ít thức ăn trở lại, đã nhìn thấy Cung Tử Kỳ ngồi bên giường bệnh, cặp mắt chuyên chú nhìn Cỗ Ngán Nhi đang nằm trên giường.

Càng nhìn càng thấy giữa hai người bọn họ có gì đó mờ ám. Nhưng mà sự việc như thế nào, trong khoảng thời gian ngắn vẫn không rõ ràng lắm, dù thế nào đi nữa giữa hai người bọn họ, có chút không bình thường, nếu như bình thường, hai người bọn họ cũng sẽ không ngồi ở chỗ này rồi.

Nhìn hai người bọn họ một lát, cô mới xách cháo đi vào.

"Tôi mua cho cậu ấy chút cháo, đặt ở trong hộp giữ ấm, đợi cậu ấy tỉnh, anh cho cô ấy uống nhé! Số tiền này là tiền thừa trả lại anh! Tôi trở về phòng học học đây!" Cô vẫn không có hứng thú ở lại đây làm bóng đèn. Hơn nữa, làm bóng đèn cũng không phải là ý của cô.

Cung Tử Kỳ chỉ nhìn cô một cái, cũng không mở miệng nói chuyện.

Cái cô nữ sinh ngu ngốc này, thật sự khiến cho người ta lo lắng. Hôm thứ hai, khi nhìn thấy cô, cảm thấy cô vẫn còn tốt lắm tại sao lập tức lại thay đổi thành cái bộ dáng như bây giờ vậy.

Thật sự rất lo lắng, trong những ngày tiếp theo, cô phải làm sao?

"Ừ." Không biết qua bao lâu, hình như đã hết khóa học buổi sáng rồi, Cỗ Ngán Nhi nằm trên giường mới có một chút động tĩnh.

"Đã tỉnh rồi hả?" Cung Tử Kỳ vẫn ngồi ở chỗ này không hề rời đi, thấy Cỗ Ngán Nhi nằm trên giường có một chút động tĩnh, lập tức đứng lên, đỡ cô

dậy, để cho cô tựa vào đầu giường.

"Tại sao tôi lại ở đây?" Khi thấy Cung Tử Kỳ, cô cũng rất kinh ngạc.

"Cô ngất xỉu trong phòng học!" Xem ra, đến bây giờ cô vẫn không biết, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì!

"A! Tại sao anh lại ở đây?" Kể từ sau đêm đó, bọn họ cũng chưa có gặp lại, nhưng mà không nghĩ tới, anh lại xuất hiện ở đây, hơn nữa còn thấy một màn như vậy.

"Tôi đưa cô tới phòng y tế đó!" Anh vừa nói, vừa mở hộp giữ ấm bên cạnh ra, bên trong cháo vẫn còn ấm vừa lúc uống.

"Ăn chút cháo đi!" Anh đưa cháo tới trước mặt cô, Cổ Ngẩn Nhi đưa tay nhận lấy, nhưng nhìn cái bộ dáng hiện tại này của cô, anh lại không yên lòng.

"Ai! Hay là để tôi đút cho em ăn đi! Nhìn cái bộ dáng hiện tại của em xem, sắc mặt tái nhợt, không có một tia máu nào." Ngồi vào trên giường bệnh, đang tính đút cho cô uống xong tất cả chỗ cháo này. Như vậy anh cũng có thể yên tâm một chút, nếu như cô không uống hết, anh thật sự có chút không yên lòng.

"Vẫn để tôi tự uống đi!" Cô cũng không phải không biết xấu hổ, để anh đút cho cô, nếu như các bạn học trong trường nhìn thấy, cuộc sống sau này của cô sẽ rất khó khăn.

Hơn nữa, cùng lắm thì bọn họ cũng chỉ có thể coi là học muội và học trưởng (đàn anh khóa trên và đàn em khóa dưới), ngay cả bạn bè cũng không bằng, thế nhưng anh lại giúp cô nhiều lần như vậy.

"Để tôi làm đi, cái bộ dáng này của em, có thể ngay cả một trang giấy cũng không cầm nổi." Anh thật sự rất nghi ngờ, không phải là cô muốn để cho mình thật sự ngã xuống mới bằng lòng chứ.

"Tôi. . . ." Cô muốn nói lại thôi, thật không biết phải nói cái gì.

Mấy ngày nay, cô vẫn luôn nghĩ đến chuyện đêm hôm đó, cô không muốn nhớ đến chuyện kia, nhưng mỗi khi về đến trong nhà, thấy vẻ mặt của cô thì cô sẽ nhớ tới chuyện đêm đó.

Cô cũng không muốn suy nghĩ, nhưng mà bất tri bất giác, cô vẫn suy nghĩ theo hướng đó, nhớ lại chuyện kia.

"Cô bé này, có phải mấy ngày nay đều không ăn có đúng hay không? Cũng không ngủ ngon giấc?" Cô nhất định là bởi vì chuyện kia, nếu không, anh thật rất khó tin tưởng, cô còn có thể vì chuyện gì khác mà biến thành cái bộ dáng như hiện nay.

"Không có!" Cô không muốn làm cho mọi người biết, mình là được nhặt về nuôi, mình là một đứa bé không ai muốn.

"Còn nói không có, em có biết bác sĩ nói gì không?" Cô mờ mịt lắc đầu một cái, hoàn toàn không biết, mình rốt cuộc bị làm sao?

"Ông ấy nói, em đói quá mới chóng mặt ngất đi." Cung Tử Kỳ múc cháo đưa tới bên miệng cô.

"Há mồm!" Không há mồm làm sao anh có thể cho cô ăn được chứ? Nhưng đây là lần đầu tiên anh đút cho người khác ăn cơm, mặc dù hơi vụng về, nhưng mà vẫn không đến mức bêu xấu.

Nhìn Cung Tử Kỳ một cái, cô ngoan ngoãn mở miệng. Ý tốt của người ta, làm sao cô có thể cự tuyệt. Hơn nữa đối với anh, cô còn có một loại tình cảm không nói ra được.

"Chỉ vì tôi ăn không vào thôi." Cô nhàn nhạt mở miệng, có lẽ là bởi vì mấy ngày nay không ăn no, cho nên cô cảm thấy miếng cháo anh tự mình đút cho cô, ăn thật ngon, nhưng cũng khiến cho cô cảm thấy được người khác yêu thương sủng ái.

Có lẽ, đây chỉ là cảm giác của cô.

"Xảy ra chuyện gì?" Anh muốn nghe chính miệng cô nói ra.

"Không có việc gì, chỉ là trong nhà xảy ra chút chuyện, mấy ngày nữa sẽ hết thôi!" Anh cũng đã sớm đoán được, cô sẽ nói như vậy.

"Ừ!" Anh cũng không nhiều lời, anh sẽ chờ, chờ sau khi anh điều tra xong chuyện này sẽ tính tiếp.

"Cám ơn anh!" Ăn được một nửa, cô mở miệng nói cảm ơn anh, mỗi lần anh đều giúp cô khiến cho cô cảm giác là cô thật không tốt.

"Ăn thêm chút nữa!" Cô gật đầu một cái, tiếp tục ăn cháo anh đút cho.

Đông Phương Oánh Oánh nghe Trầm Phi Dương nói Cung Tử Kỳ ở trong phòng y tế, nên vội vàng chạy tới nơi này, cho là Cung Tử Kỳ xảy ra chuyện gì. Đợi đến khi cô chạy tới phòng y tế, thấy một màn bên trong thì sửng sốt ở đứng yên một lúc lâu, thật lâu!

Nữ sinh kia, là người trong những tin đồn của trường Cổ Ngẩn Nhi, không nghĩ tới anh lại ở đây đút cháo cho cô ta ăn. Giữa bọn họ, rốt cuộc là quan hệ gì? Cho tới bây giờ Cung Tử Kỳ chưa từng đút cho nữ sinh nào ăn cái gì, ngay cả lần trước, khi cô ngã bệnh, la hét muốn anh làm chuyện này, anh cũng

mượn có rồi đi.

Chỉ là, không nghĩ tới, Cổ Ngán Nhi lại thay đổi được anh.

Hay là nói, anh yêu Cổ Ngán Nhi? Cô vội vàng dừng lại, không dám nghĩ thêm nữa, cô sẽ không tin, Cung Tử Kỳ lại yêu một người nữ sinh như thế này, nhìn quần áo trên người cô ta thì biết rõ thân phận của cô ta như thế nào, một thân nghèo kiết xác, bất kỳ ai nhìn vào cũng biết tình trạng gia đình cô ta..

Anh vẫn luôn khinh thường nữ sinh như vậy, tại sao lần này lại?

Cô càng nghĩ càng không hiểu, đứng ở ngoài cửa nhìn một lúc lâu, mới xoay người rời đi.

Cô phải đợi xem, rốt cuộc tiếp theo giữa bọn họ sẽ xảy ra chuyện gì?

Nếu như quả thật có chuyện lời cô rat ay cũng không mượn.

Cô không tin, không tin Cung Tử Kỳ sẽ thích nữ sinh như vậy.

Chỉ là, cô ta bị bệnh, Cung Tử Kỳ tốt bụng đút cháo cho cô ta ăn thôi, chỉ là như vậy, chỉ là như vậy thôi.

Cô nỗ lực an ủi mình, hi vọng mình không cần suy nghĩ xa hơn, nếu như nghĩ tiếp nữa, cô thật không biết, mình sẽ nghĩ đến chuyện gì nữa.

Nỗ lực để cho mình không suy nghĩ linh tinh nữa, đi thẳng trở về phòng học. Trong phòng học huyền não, khiến cho tâm tình của cô khá hơn nhiều.

Cũng sẽ không suy nghĩ xa hơn nữa, cô tin tưởng Cung Tử Kỳ sẽ không thích nữ sinh kia, nhất định sẽ không.

"No bụng chưa?" Thấy cháo trong hộp giữ ấm đã cạn đến đáy rồi, anh mới hài lòng. Nhưng vẫn sợ cô vẫn chưa ăn no, dù sao cô ấy đã không ăn uống từ tẻ mấy ngày nay rồi.

"No rồi, cảm ơn anh!" Cô lại cảm ơn một lần nữa, thật không biết phải cảm ơn Cung Tử Kỳ như thế nào mới đủ.

Giữa cô và Cung Tử Kỳ, vốn là không có qua lại với nhau, càng không thể nào giúp đỡ lẫn nhau. Nhưng mà không ngờ anh lại là người tốt như vậy. Anh không hề ghét bỏ cô là người xuất thân nghèo khó, vẫn chăm sóc cô tận tình như thế.

Điểm này, làm cho cô cảm thấy rất vui vẻ, lại có thêm hiểu biết mới về con người anh.

Trước kia, các bạn học đều nói anh là một nam sinh vô cùng lạnh lùng, không hề nở nụ cười với bất kỳ ai. Nhưng mà hiện tại, cô phát hiện lời nói của bọn họ không hẳn đã là sự thật. Bởi vì, ở trước mặt cô là một Cung Tử Kỳ, vô cùng quan tâm, hết lòng giúp đỡ cô.

Khiến cho cô có cảm giác, trừ Lý Tiểu Vũ và Văn Văn Nhi ra, ít nhất còn có người quan tâm cô.

"Tôi không muốn nghe lại ba chữ này một lần nữa, cô phải nhớ kỹ đấy!" Cung Tử Kỳ đi sang bên cạnh, rót một chén nước, đưa tới.

"Chờ nước nguội rồi uống thuốc đi, sau đó cô ở lại đây nghỉ một giấc cho khỏe. Đợi đến lúc tan học, tôi đi tới gọi cô!" Anh đặt ly nước nóng lên trên tủ.

"Tôi uống thuốc rồi có thể đi về lớp học!" Cô không thích nằm, hơn nữa còn có khóa học buổi chiều. Buổi sáng đã không đi học, buổi trưa cô không thể không đi học.

"Cô nằm nghỉ ở đây cho tôi, nếu như cô chạy về lớp học, tôi nhất định sẽ khiến cho cô đẹp mặt!" Anh tự tay ấn cô về trên giường.

Cô thật không biết tình trạng cơ thể mình như thế nào? Bộ dáng thế này, còn muốn trở về làm con một sách sao?

Anh thật đúng là càng ngày càng không hiểu cô, rõ ràng đã trở nên như thế này rồi còn muốn đọc sách.

Sớm muộn gì cô cũng sẽ bị sách hại chết, cho tới bây giờ anh vẫn chưa từng thấy nữ sinh nào ngu hơn cô.

"Nhưng"

"Không có nhưng gì hết, nếu cô không ngoan ngoãn nằm đây, tôi sẽ hôn cô đấy!" Cung Tử Kỳ làm bộ chuẩn bị hôn cô.

"Tôi uống thuốc, ngủ!" Lời nói của anh thực sự dọa được cô.

Thối thối nước trong chén, sau khi uống thuốc lập tức nằm xuống giường bệnh, hai mắt nhắm lại, ngoan ngoãn ngủ.

Mặc dù, cô có chút mong đợi nụ hôn của anh, nhưng mà, nếu để cho anh biết, nhất định sẽ cảm thấy cô không biết xấu hổ.

Cho nên, cô vẫn nên ngoan ngoãn nằm xuống ngủ đi. Quả thực cô rất buồn ngủ.

Hình như hiện tại, cô đã an tâm hơn nhiều, nguyên nhân là bởi vì anh, hay là bởi vì cô vừa mới uống thuốc?

"Cô ngoan ngoan nằm ngủ ở đây đi, hết mỗi tiết tôi sẽ sang đây xem, nếu như phát hiện cô chạy về phòng học, cô thử xem tôi sẽ làm gì để xử lý cô!" Vừa giúp cô đắp lại chăn, vừa uy hiếp.

Cổ Ngẩn Nhi gật đầu một cái, hơi cau mày, thấy nam sinh này rất biết uy hiếp người.

Cô vẫn nên cẩn thận một chút thì tốt hơn, nếu như để cho anh uy hiếp giống mấy lần trước cô sẽ không biết làm như thế nào?

"Rất tốt, ngủ đi!" Cung Tử Kỳ lại ngồi xống bên cạnh giường, cho đến khi nghe thấy tiếng hít thở vững vàng của cô mới xác định cô đã ngủ.

Quý thần xui khiến, anh tự tay sờ sờ mặt cô. Phía trên đã có một chút nhiệt độ, không lạnh lẽo giống như mới vừa rồi nữa, anh cũng yên tâm hơn nhiều.

Thấy cô ngủ, anh đặt một nụ hôn lên trán cô sau đó mới rời khỏi phòng y tế. Khi đi ra, vẫn không quên khóa cửa phòng lại giúp cô, cầm chìa khóa đặt vào trong túi sách của mình, ít nhất lát nữa anh có thể tự đi vào.

Sau khi Cổ Ngẩn Nhi cảm thấy anh đã rời đi, liền len lén mở hai mắt ra. Khi bàn tay ấm áp của anh chạm vào mặt cô, cô cũng đã tỉnh. Nhưng mà, không dám mở mắt ra, sợ hai người sẽ lúng túng.

Nhưng mà, cô hoàn toàn không ngờ anh sẽ hôn mình.

Cô càng ngày càng không hiểu, nam sinh này rốt cuộc đang suy nghĩ gì?

Cô hoàn toàn không phải là món ăn của anh, nhà giàu quen biết nhau không phải đều kén chọn môn đăng hộ đối sao?

Anh làm vậy là có ý gì?

Đưa tay sờ sờ trán mình, phía trên còn lưu lại một chút xú ả ấm áp,

Anh, rốt cuộc đang suy nghĩ gì?

*

Rất nhanh, chuyện Cung Tử Kỳ đưa Cổ Ngẩn Nhi đến phòng y tế đã lan ra khắp trường.

Mà Cổ Ngẩn Nhi lại một lần nữa trở thành kẻ thù của tất cả các nữ sinh trong trường học, nhưng mà tất cả nam sinh, lại rất bảo vệ Cổ Ngẩn Nhi. Ít nhất thì sau khi Cung Tử Kỳ có bạn gái, những nữ sinh này sẽ không cả ngày ảo tưởng mình sẽ trở thành một trong những người bạn gái của Cung Tử Kỳ hoặc là Trầm Phi Dương. Nhưng nhiều nhất vẫn là Cung Tử Kỳ.

Gần đây lại xuất hiện một người đàn ông, khiến cho bọn họ ảo tưởng cả ngày, nhưng mà người nam sinh kia, vẫn luôn độc lai độc vãng, làm cho người ta khó đến gần.

Anh là một học sinh chuyển trường học lớp mười một —— Khâu Dật Phàm.

Nhưng mà, bởi vì anh là học sinh chuyển trường, cho nên có rất ít người biết, anh rốt cuộc là ai, là người như thế nào?

Mỗi ngày anh ta đều mặc một bộ quần áo vô cùng cũ kỹ. Cho nên nữ sinh toàn trường, cũng không có đến gần anh.

Bởi vì có quá nhiều nữ sinh, đều mơ tưởng trở thành bạn gái của một trong ba người Cung Tử Kỳ, nếu câu được, ít nhất về sau sẽ làm cho các nữ sinh khác trong trường cảm thấy bọn họ rất lợi hại.

Chi tiếc, họ không hề nghĩ tới, Cung Tử Kỳ sẽ thích một học sinh mới lớp mười —— Cổ Ngẩn Nhi.

Một nữ sinh vô cùng tầm thường, vóc dáng nhỏ bé không bắt mắt, đi tới bất kỳ đâu cũng không có người chú ý tới. Hơn nữa, cô còn có một vẻ bề ngoài bình thường đến không thể bình thường hơn.

"Kỳ, có thật như những gì mọi người nói, cậu thích cô bé kia sao?!" Không đến nửa ngày, bọn họ đã nghe được lời đồn đãi.

"Tôi thích ai hình như không cần phải xin phép bọn họ!" Cung Tử Kỳ không ngẩng đầu lên, âm thanh lạnh lùng vang lên trong phòng học.

Nghe thấy giọng nói của anh, một vài nữ sinh đang tụ tập thảo luận, cũng cúi đầu, không dám nói cái gì nữa.

Bọn họ nghe ra, Cung Tử Kỳ đang tức giận!

"Ồ! Sau khi tan học, tớ đi cùng cậu đến thăm cô nữ sinh kia, xem xem cô ấy rốt cuộc có cái gì đặc biệt, để cho cậu trốn tiết thể dục đưa cô ấy đến phòng y tế." Trầm Phi Dương buồn bực, rốt cuộc là nữ sinh như thế nào lại khiến cho cậu ấy tự mình ôm đến phòng y tế? Hơn nữa còn ở trong phòng y tá chăm sóc cô ấy bao lâu, qua buổi trưa, hết một tiết cậu ấy mới chịu trở lại.

"Trở về nhà của cậu đi!" Cung Tử Kỳ trừng mắt liếc anh một cái, có thể khi Trầm Phi Dương nhìn thấy cô sẽ giết chết.

Chuyện lần trước ở bên suối phun, chắc hẳn bọn họ cũng chưa quên!

"Thôi đi, không biết vì sao cậu lại hẹp hòi như vậy chứ! Nếu như thật sự thích cô ấy, sớm muộn gì cũng phải để cho chúng tớ gặp mặt, chúng tớ gặp sớm hay muộn, có gì khác nhau đâu?"

"Tớ với cô ấy, chỉ là bạn bè!" Anh nhàn nhạt mở miệng, cho dù anh có cảm tình với cô, nhưng mà anh cũng không biết trong lòng cô rốt cuộc đang suy nghĩ gì.

"Không tin, nếu như chỉ là bạn bè, làm sao có thể cẩn thận như vậy, chúng ta là an hem thân thiết như vậy, cậu còn muốn gạt bọn tớ sao?" Kỳ Diệc Từ đẩy anh, vậy mà anh cũng không nói, không thể nào nghĩ ra nổi!

"Nếu quả thật có ở cùng nhau, chẳng lẽ các cậu không biết sao?" Cung Tử Kỳ nhìn ra ngoài cửa sổ, không nói chuyện nữa, dù sao cũng không còn gì để nói.

Nói với bọn họ, trừ bỏ bị tổn thương, còn có cái gì?

Anh thật sự không nghĩ ra được.

Thật vất vả mới nhìn được đến giờ tan học, anh thu dọn đồ đạc xong, lập tức đi tới phòng y tế.

Anh biết, Trầm Phi Dương và Kỳ Diệc Từ cũng đang đi theo phía sau anh, nhưng mà anh cũng không quản nhiều. Bọn họ đã thích làm vậy thì để bọn họ đi cùng đi, dù sao cũng không có kịch hay gì cho bọn họ xem.

"Đã dậy!" Khi đến phòng y tế, phát hiện cô vẫn còn đang ngủ, rốt cuộc cô mệt mỏi đến mức nào?

"A." Cổ Ngán Nhi mờ mắt lờ mờ, sau khi nhìn chung quanh, mới nhớ ra rốt cuộc mình đang ở đâu.

"Mấy giờ rồi?" Âm thanh của cô vẫn còn mang theo một chút buồn ngủ, đưa tay vuốt vuốt cặp mắt của mình.

"Năm giờ rưỡi rồi!" Nhìn bộ dáng này của cô, Cung Tử Kỳ cảm thấy rất buồn cười, nhưng mà cũng thật đáng yêu.

"A." Cô hình như vô cùng kinh ngạc.

"Lừa cô thôi! Bốn giờ rưỡi rồi, đứng lên đi! Tôi dẫn cô đi ăn cơm." Bắt đầu từ bây giờ, mỗi ngày anh đều giám sát cô ăn cơm, nếu như cô dám không ăn, anh nhất định sẽ không để cho cô mất mặt.

"Ồ!" Cô từ trên giường bò xuống, lập tức thấy hai người đứng ở bên cửa sổ.

"Bọn họ?" Cô không hiểu, hai người nam sinh này làm cái gì ở đây? Tại sao lại đứng đây nhìn cô?

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc - Chờ Cuộc Mẹ Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.